

സമസ്തകേരള
സാഹിത്യപരിഷത്തു
വക
തൈയ്യമാസിക.

സമസ്തകേരള
സാഹിത്യപരിഷത്തു
വക
ത്രൈമാസികം.

1118

തൃശ്ശൂർ.

വരിസംഖ്യ.

പരിഷത്സാമാജികന്മാർക്ക് (വരിസംഖ്യയടക്കം) ആണ്ടിൽ മൂന്നു രൂപ
സാമാജികന്മാർക്കല്ലാത്തവർക്ക് ,, മൂന്നു രൂപ
റെറപ്പതിക്ക് ഒരു രൂപ.

എറണാകുളം.

വിഷയാനുകൂലനിക

1. സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങൾ രചനാർത്ഥം അപ്പൻതമ്പുരാൻ	പേജ്—1
2. സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾ കേ. നാരായണപ്പിഷാരടി എം. ജെ.	„ 16
3. കേരളത്തിലെ നടനകൾ വി. എം. കുട്ടിച്ചെഴുത്തുമാനാൻ ബി. ജെ.	„ 29
4. സന്താനഗോപാലം (പ്രാചീനകവിത) സമ്പാദകൻ—ടി. ജി. അച്യുതൻനമ്പൂതിരി	„ 76
5. വിദ്വേഷകൻ പി. രത്നമയിലേയ്ക്കി എം. ജെ.	„ 78
6. ലളിതാംബികാസ്തവം (പദ്യം) എസ്. ശ്രീധരൻനമ്പൂതിരി	„ 90
7. സതി ചെമ്പകവല്ലി ജമുൾ	„ 92
8. അരു പഴയസ്തോത്രങ്ങൾ (പ്രാചീനകവിത) സമ്പാദകൻ—കേ. നാരായണപ്പിഷാരടി എം. ജെ.	„ 107
9. വിമർശനവീഥി	
1. കേരളവർമ്മഭവൻ	„ 117
2. വീട്ടുപക്ഷിപ്പാട്ടി	„ 119
3. സൂതികാശാസ്ത്രം	„ 120
4. മഹാകവി കണ്ഠൻനമ്പ്യാർ	„ 122
5. ധനതത്വശാസ്ത്രം	„ 123
10. പത്രാധിപക്ഷേപികൾ	
1. കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി	„ 124
2. തിരുവിതാംകൂർ സർവ്വകലാശാല	„ 125
3. മലയാളനിഘണ്ടു	„ 127

ശുദ്ധിപത്രം.

പുറം.	വരി.	അബലം.	സുബലം.
2	9	ആവാ, ഏന്താ?	ആവാ ഏന്താ?
"	20	പരിഭാഷിക്കുക	പരിഭാഷിക്കുക
3	21	Trigonometry	Trigonometry
5	19	Trapezium	Trapezium
"	34	Chord	Chord
6	1	ശരി	ശരി
7	30	ഏകദേശമായ	ഏകദേശമായ
8 (പതി 1)	16	Pottassium	Potassium
" (" 2)	4	Negative	Negative
12 (" 2)	18	Humanitarian	Humanitarian
13 (" 1)	15	Impenetrability	Impenetrability
" " "	21	കുടിമനാളി	കുടിമനാളി
" " "	22	Battery	Battery
" (" 2)	11	Trigonometry	Trigonometry
" " "	22	ഇപ്പിച്ചിട്ടു	ഇപ്പിച്ചിട്ടു
15	16	ഇതുകിട്ടിയത്	ഇതുകിട്ടിയത്
"	17	കൊണ്ടുതന്നു പൊങ്ങി	കൊണ്ടു തന്നുപൊങ്ങി
" (F. N.)	1	സാഹചര്യത്തിൽ	സാഹചര്യത്തിൽ
47	24	പാവയുള്ളതിന്റെ	പാവയുള്ളതിന്റെ
"	30	പിസ്കാൽ	പിസ്കാൽ
49	24	അവർ	അവ
56	9	രമണീയകപരി	രമണീയകപരി
57 (F. N.)	1	Sankar's	Sankar's
61	24	കാനക്കുറഞ്ഞി	കാനക്കുറഞ്ഞി
71	25	ഏതാണ്ടു പരി	ഏതാണ്ടു ഈ പരി
92	20	കാലവൃദ്ധം	കാലവൃദ്ധം
96	19	പാഴ്ക്കുക	വാഴ്ക്കുക
99	12	നിത്തര	നിത്തര
101	20	തണ്ടിയൊരു	തണ്ടിയൊരു

ഈ 'സംഗ്രഹം' എന്ന ഉപന്യാസത്തിൽ പലത്തരം രണ്ടുപത്തിയായി പലത്തിൽ അല്പം ചില പിശകുകൾ പറിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു വായനക്കാർ മനസ്സിലാക്കി ലേഖനത്തെ പിൽക്കുറേണമെന്നുപക്ഷം.

സമസ്തകേരള
സാഹിത്യ പരിഷത്ത്

റാക

MC-78

തൈമാസികം.

പുസ്തകം 6 1113 തുലാം ലക്കം 1

സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങൾ.

(രാമവർമ്മ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ)

ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു ഭാഷാസാഹിത്യലോകത്തിൽ വിചാരം തുടങ്ങിട്ടു കരയേക്കാ നാളായി. ഒരു രീതിമാനവും ഇതുവരെ ആവുക കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ആവശ്യവും അവസരവും തുണെങ്കിൽ, 'അതി' എന്നും 'അത്യാസന്ന്യമം' എന്നും വിശേഷിപ്പിക്കുമാറായി. സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തു ജനിച്ചുനാൾമുതൽ ഇക്കാർഷത്തിൽ ഭാഗവും വിശപ്പും സാഹിത്യ വായന വിളിച്ചു നിലവിളിതുടങ്ങി. സാഹിത്യനായകന്മാർ ഈ ആവശ്യാനുസരിച്ചായി ശ്രമംതുടങ്ങുവാൻ അന്യോന്യം അംഗ്യം കാട്ടുന്നുണ്ട്. ഭാഷാപ്രണയികൾ സാഹിത്യരംഗത്തെ അനാദരത്തേയും അലസതയേയും ചൂണ്ടി മുറവിളി കൂട്ടുന്നുണ്ട്. മദിരാശി സർവ്വകലാശാലയിൽ മലയാള നിഘണ്ടുവിന്ദം പഠിച്ചുകിട്ടുമോ എന്നു നോക്കിക്കൊണ്ടു ചിലർ നില്ക്കുന്നുണ്ട്; മറ്റൊരുകൾ ചിലതു ചോദിക്കുന്നുമുണ്ട്. കേരളസർവ്വകലാശാല പിറന്നാലും പിറന്നില്ലെങ്കിലും, കേരളത്തിന്റെ ഭക്ഷണഖണ്ഡത്തിൽ—കേരളത്തിന്റെ

വെച്ചുചിത്രംകൊണ്ടിരിക്കാം—അമ്മയ്ക്കു വേണമെന്നു സന്താനം പത്തോടടുത്തു ഗർഭത്തിൽ ഇരിക്കുന്നു. പാഠശാലകളിൽ പഠനം ശേഖരണകളിൽക്കൂടി ആകാശമാ, ആകാശമാ, ആകാശമാ, ആകാശമാ എന്നൊക്കെവിട്ട്, ആ കാർ, ആകാശ, ആകാശം, ആകാശം, ആകാശം, എന്ന്, 'ഓ' നിക്ഷിപ്തവ്യവസ്ഥയിലെത്തിയിരിക്കുന്നു. അന്യഭാഷകളിൽ അന്നു പഠിച്ചതായി പിറക്കുന്ന ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ കൂട്ടംകൂട്ടമായി തിരിച്ചറിയുന്ന മലയാളികളുടെ പടിവാതിലിൽ വന്നുവെച്ചു പോയിട്ടു വിളിക്കുന്നു. കാർഷികത്തോ, കാർഷികത്തോ, ബാധമുഴുത്തു. എന്നിട്ടോ? നമ്മുടെ ഭാഷ പിന്നെയും മുളന്നില്ല; കണ്ണുനീഴിച്ചു നില്ക്കുന്നതേയുള്ളൂ. എന്താ? ആരോ, എന്തോ? അല്ല. തറവാട്ടിൽ കാരണവരെ കാണുന്നില്ല. അതുതന്നെ. കോപ്പുകൊണ്ടാക്കിയ കലവറയിലുണ്ടു്; ഉണ്ണുവാൻ ആളു കളമുണ്ടു്; നാശകവാഹനം, വിളമ്പുവാൻ അതാണു ചോറ്റം.

വാസ്തവം നോക്കുന്നതായാൽ, സാമൂഹികനിമിത്തങ്ങളാണിമ്മാനം ഇങ്ങനെയൊന്നായി നില്ക്കുന്നതു തീർക്കാവുന്ന ചില സംശയങ്ങളും പരിഹരിക്കാവുന്ന പല ദൈവചിന്തകളും ആകുന്നു. അവ കീഴ്വെട്ടിയെടുത്ത കരുതി വെട്ടിനോക്കാതെ തള്ളിക്കളയുന്നതായാൽ, മുമ്പുള്ള കോടാലികൾ തുയമ്പുകെട്ടി നാശംവന്നു പോകുവാനാണുളപ്പാ. ഇവി സാമൂഹികലോകം ഇക്കാലത്തിൽ അമാന്തംകൊണ്ടിട്ടാൽ, അനാഥവിവാഹിതാൽ, നിമിത്തങ്ങളാണിമ്മാനത്തിന്തന്നെ അതൊരു കോടാലിയായിത്തീരും.

പരിഭാഷികം, സാമൂഹികം എന്നു നാമങ്ങളെക്കൊണ്ടു വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്ന വിശേഷശബ്ദങ്ങൾക്ക് 'സാമൂഹികശബ്ദങ്ങൾ' എന്ന പദം ഭാഷയുടെ പൊതുസ്വഭാവമായി സ്വീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അങ്ങനെയുള്ള ശബ്ദങ്ങൾ, നടുപ്പിൽ വന്നിട്ടുള്ളവ, സ്വാധീനത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവ, കടംവാങ്ങേണ്ടവ, നിർമ്മിക്കേണ്ടവ എന്നു നാനാവിധമായിട്ടാണു കിടക്കുന്നതു്. സ്വന്തം, തത്ത്വം, തത്ത്വം, നവം എന്നു നാമകരണം ചെയ്യാവുന്ന ഈ ശബ്ദങ്ങളെ ഗണവിഭാഗംചെയ്തു് ഒരു കരടുത്തുരുത്തി സംഭരിക്കണം. ആ കരടു പകർപ്പ് തെറ്റാതെ സാധ്യമായി പണ്ഡിതസമിതിക്കു സാമാന്യേന പാത്രമാകണം. എന്നാലു അതിനു യോഗ്യതയും സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠയും സിദ്ധിക്കുമുള്ളു.

സാമൂഹികശബ്ദകോശനിർമ്മാണവിഷയത്തിൽ ഭാഷാഭിമാനികളായ ചിലർ അടുമിടത്തു സാഹകരണസൗകര്യം സിദ്ധിക്കാതെയോ, സമ്പാ

ദിശവാൻ നോക്കാതെയോ പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രസാരങ്ങൾ ലാഘവമനുഭവിക്കുന്നതോടുകൂടി അപകടപ്പെടുത്തുന്നതിന് നിർബ്ബന്ധിതരായി കാണുന്നുണ്ട്. ആവക ശ്രമങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുകയും, ഭാരതീയരായതുകൊണ്ടും മനോധർമ്മമനുസരിച്ച വിവിധങ്ങളും ആകയാൽ, സാങ്കേതികശാസ്ത്രസൃഷ്ടിയിൽ ഐക്യരൂപമുണ്ടാകാൻ തരമുണ്ടെന്നുമാണ് അധികം പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നത്. ഗവേഷണവിഷയത്തിൽ വൈവിധ്യംകൊണ്ടോ, ആലോചനകൾകൊണ്ടോ, പുസ്തകസാമഗ്രികൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടോ, ഇത്തരക്കാലംപരിചയം നേടാൻ പറ്റാത്തതുകൊണ്ടോ, എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ പറ്റാത്തതുകൊണ്ടോ പഴയശാസ്ത്രങ്ങൾ കാണാതെ പുതിയ ശാസ്ത്രങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ വ്യക്തമായ ഒരു പദ്ധതിയോടുകൂടി പദ്ധതിയിടുന്നതായും കാണുന്നു.

സർവ്വസമത്വം സമഗ്രവുമായ ഒരു സാങ്കേതികവിഷയം നിർമ്മിക്കുന്നതിനായി പ്രായോഗികവും സാങ്കേതികവും ആയ മാർഗ്ഗരേഖകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തുന്നതിനായിട്ടും ഏതാനും ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുത്തു പരിശോധിച്ചു നോക്കാം; പരിശോധനാഫലത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി മേൽപ്പറഞ്ഞവയെക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കുകയും ചെയ്യാം.

'ഗണിതം' എന്ന വാക്കിൽ, 'ബീജഗണിതം' (algebra) 'ജ്യോമിട്രി' (geometry) എന്ന രണ്ടും സംസ്കൃതഗണിതശാസ്ത്രത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. Arithmetic എന്ന 'സംഖ്യാഗണിതം', ഗണിതം എന്ന സാമാന്യനാമംകൊണ്ടാണ് ഇപ്പോൾ നൽകിയിരിക്കുന്ന പാഠപുസ്തകങ്ങളിൽ നിർദ്ദേശിച്ചുപോരുന്നത്. 'ത്രികോണഗണിതം' എന്ന ഭാഷാപദം ഉൾപ്പെടുത്തിയുള്ള Trigonometry സംബന്ധമായ വാക്കുകൾ ഉൾപ്പെട്ട സാമാന്യശാസ്ത്രങ്ങൾ സംസ്കൃതഗണിതശാസ്ത്രത്തിൽ അർത്ഥവ്യക്തികൾ നൂറുകൾക്കുവരെ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയോ എങ്കിലും ഉണ്ടാകാവുന്നവയോ ആകുന്നു. ത്രികോണഗണിതം ഒരു പ്രത്യേകഗണിതശാസ്ത്രമായി ഗണിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥം സംസ്കൃതത്തിൽ ഉള്ളതായി അറിവില്ല. എന്നാൽ കിലും, നാലിലുള്ള സമകോണിതങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കേണ്ടതായ ഗണിതരീതികൾ ആദ്യകാലത്തെ ഗണിതശാസ്ത്രത്തിലും കാണാം. ഇവിടെ ശാസ്ത്രീയമായ നോക്കുവാൻ മില സമയങ്ങൾ നേരിടുന്നു. 'ഗണിതം' എന്ന സാമാന്യനാമം 'ബീജഗണിതം' മുതലായ വിശേഷനാമങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തണമോ? ഉൾപ്പെടുത്താതെ 'ബീജം' 'ഭേദം' എന്നിവയെ ലാഘവത്തിനോടുകൂടി ചുരുക്കുന്നതായാൽ, ആ ശാസ്ത്രങ്ങൾ അന്യായത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചുവയാകുകയോണ്ടു മറ്റൊരു ഇടയാകുന്നതല്ല? നൽകിയിട്ടുള്ള മേൽപ്പറഞ്ഞ ലാഘവം

സമ്പാദിക്കേണ്ടതുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അത്ഭുതത്തിനും അത്ഭുതപ്രാപ്തിക്കും ഹാനി വരാതെ എന്തൊരു വിധത്തിലാണു മാറ്റേണ്ടതു്? 'ബീജകം' 'കേരളകരണം' എന്നോ മറ്റൊരു മാർഗ്ഗമായി അത്ഭുതം വരുമോ? 'ബീജകരണം' 'കേരളകരണം' എന്നാക്കിയാൽ ലാഘവത്തിനു മതിയാകുമോ? സംഖ്യാഗണിതത്തിനു ഗണിതം എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതിയോ? ഈ പ്രയോഗത്തിൽ ഏതുഗണിതം എന്നു ചോദ്യത്തിന്നു് അവകാശം വരുന്നതല്ലേ? ഇതവക സംശയങ്ങൾ, സഭരിക്കപ്പെടുണ്ടെന്നു പല സാങ്കേതികശാസ്ത്രങ്ങൾക്കും സാമാന്യേണ ബാധിക്കുന്നതാണു്. ഈ ഗണിതവകുപ്പിൽ ആദ്യഗണിതശാസ്ത്രപ്രകാരം പ്രയോഗിച്ചുവരുന്ന ചില സങ്കേതകശാസ്ത്രങ്ങൾ മാറിരി കാണിക്കുവാൻവേണ്ടിമാത്രം രാജ്യേ എടുത്തുചൊല്ലിക്കുന്നു.

ഇംഗ്ലീഷ്	മലയാളം	പ്രമാണം
Calculation	ഗണിതം	യുക്തിഭാഷ
"	കരണം	ലീലാവതി
Rules of Arithmetic	പരീക്ഷണം	യുക്തിഭാഷ
Example	ഉദാഹരണം	ലീലാവതി
Statement	സ്വാസം	ടി
Fraction	ഭിന്നസംഖ്യ	ടി
Quantity	രാശി	ടി
Numerator	മാനം, അംശം, വിഭാഗം, ലവം	ടി
Denominator	ഹരം, ഹാരം മേമം	ടി
Reduction (to a common denominator)	സമീകരണം	ടി
Greatest Common Measure	അപരമതന്ത്രഹാരകം	ടി
Rules of three	തൈത്രരാശിക	ടി
Inverse proportion	വ്യസ്തതൈത്രരാശിക	ടി
Principal	കലാന്തരം (മുതൽ)	ടി
Interest	കലാന്തരം (പലിശ)	ടി
Million	പ്രയുക്തം	യുക്തിഭാഷ
Billion	മഹാപത്മം	ടി
Hundred Millions	അർബുദം	ടി
Thousand Millions	അബ്ജം	ടി

Ten Thousand millions	പത്ത്	ലീലാവതി
Hundred thousand millions	നൂറ്റം	ടി
Hundred billions	ജലധി	ടി
Thousand billions	അനന്തം	ടി
Ten thousand billions	മലയം	ടി
Hundred thousand billions	പരാജം	ടി
Permutation	പ്രസ്താരം	ടി
Combinations	വ്യക്തികൾ	ടി
Summation	സങ്കലിതം	ടി
Number of terms	പദം, ഗുണം	ടി
First term in progression	ആദി, മുഖം, വടനം	ടി
Last term in progression	അന്ത്യപദം	ടി
Middle term	മദ്ധ്യപദം	ടി
Plain figure	ക്ഷേത്രം	ടി
Triangle	ത്രികോണം, ത്രികോണം, ത്രിഭുജം	ടി
Quadrilateral	ചതുരകം, ചതുർഭുജം, ചതുർഭുജം	ടി
{ Perpendicular	ലംബം	ടി
{ Equilateral (Square)	ലംബം	ടി
Trepizium	വിഷമചതുരകം	ടി
Rectangle	ഘോരചതുരകം, ദീർഘചതുരകം, ഘോരക്ഷേത്രം	ടി
{ Side	ഭുജ	ടി
{ Base	ഭുജ	ടി
Perpendicular	കോടി	ടി
{ Hypotenuse	കർണ്ണം	ടി
{ Diagonal	കർണ്ണം	ടി
Area of triangle	ത്രികോണപഥം	ടി
Diameter	വ്യാസം	ടി
Radius	വ്യാസാർദ്ധം	ടി
Area of the surface	പ്രസ്തപഥം	ടി
Cubical contents of the sphere	ഗോളപഥം	ടി
Centre	കേന്ദ്രം	ടി
Circumference	പരിധി	ടി
Arc	ധനുസ്സ്	ടി
Cord	ജാമ്പ്	ടി

Gnomon	ശമ	ലീലാവതി
Common difference	ചയം, പ്രചയം, ഉത്തരം	ടി
Sine	കണ്ണാപ്പലംബം	ടി
Co-sine	കണ്ണാപ്പഭുജ	ടി
Tangent	ഭുജാപ്ലകോടി	ടി

മേൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന പട്ടികയിൽ സംയോഗണിതത്തിലും ബീജഗണിതത്തിലും ഉള്ള സങ്കേതങ്ങൾ സാമാന്യങ്ങളായി പലതും ഉണ്ട്. അത് ഏതിൽ ചേർക്കണമെന്ന ചോദ്യത്തിന് അകാരാദിയായ ഒരു നിർമ്മാണവിഷയത്തിൽ അവകാശമില്ല. ഏതെങ്കിലും ആയിക്കൊള്ളൂ. പദം നിഖണ്ഡവിൽ ഉൾപ്പെട്ടാൽമതി. അതുപോലെ ശേഖരഗണിതവും ത്രികോണഗണിതവും അന്യോന്യാപേക്ഷയുള്ളതായി കാണാം. Side, base, എന്നീ രണ്ടു വാക്കുകൾക്കും 'ഭുജ' എന്ന ഒരു സങ്കേതമാണ് പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നത്. ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നു തർജ്ജമ ചെയ്യേണ്ടിവരുന്ന ഭിക്ഷകളിൽ Side എന്നതിന് 'പാർശ്വ' 'പാർശ്വഭുജ' എന്നോ മറ്റോ ആക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും. അല്ലെങ്കിൽ 'കര' 'പ' 'യാകവാൻ' വഴിയുണ്ട്. 'കണ്ണം' എന്ന ശബ്ദം hypotenuse, diagonal ഇതുരണ്ടിനേയും കുറിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ perpendicular എന്നതിന് 'ലംബം', 'കോടി' എന്നു രണ്ടു പട്ടായങ്ങളുണ്ട്. ഇവിടെ hypotenuse and diagonal=കണ്ണം; Perpendicular എന്നതിന് സാമാന്യമായിട്ട് 'ലംബം'; ത്രികോണഗണിതത്തിൽ Perpendicularന് 'കോടി' എന്നിങ്ങനെ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുകയല്ലേ നല്ലത്? ഭുജ, കോടി, കണ്ണം എന്ന സങ്കേതങ്ങൾ നമുക്കു തൽസമങ്ങളായി സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. Sine, co-sine, tangent എന്ന സങ്കേതങ്ങൾ ഭുജാകോടികണ്ണങ്ങളിൽ ഒരു ഹാര്യവും ഉപദത്തങ്കിലും ഒരു ഹാരകവും ആയി കിട്ടുന്ന ഫലമാകയാൽ, 'കണ്ണാപ്പകോടി', 'കണ്ണാപ്പഭുജ', 'ഭുജാപ്പകോടി' എന്നു നിർമ്മിതയോഗങ്ങളെക്കൊണ്ടു യഥാക്രമം വ്യവഹരിക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്. ഈ ഗണിതശാസ്ത്രസങ്കേതവിചാരം അവിടെ നിമുക്കട്ടെ.

രസതന്ത്രം അല്ലെങ്കിൽ രസവ്യാപാരം (Chemistry) എന്ന ശാസ്ത്രത്തിൽ Element എന്ന ശബ്ദത്തിന് 'മൂലവസ്തു' എന്നൊന്നല്ലെങ്കിൽ പട്ടുവ സിതാത്മം. അതിന് 'ധാതു'വെന്നും 'ഭൂത'മെന്നും ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. Hydrogen എന്നതിന് "അന്ധജനകവായു" എന്നു ഭാഷാപരം കല്പിച്ചു അതിന്റെ നിർവ്വചനത്തിൽ 'കത്തിച്ചാൽ കത്തുന്നൊരു ഭൂതം' എന്നു കൊടുത്തുകാണുന്നു. ഇതു കറുപ്പു ഭയങ്കരമല്ലേ? 'ധാതു'

എന്ന പദം പോലെ എന്നാണെങ്കിൽ, ഒരു വൈഷമ്യം. തുത്തു, തുരിശു, ചെമ്പും, ചായിച്ചും മുതലായി കലർന്നിരിക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളിലാണ് ആ ശബ്ദത്തിന് പ്രസിദ്ധി. ആ സ്ഥിതിക്കു 'മൂലവസ്തു' എന്നതെന്ന ഉപയോഗി പൂർവ്വം പോലെ? ചെമ്പ്, ഇരുമ്പ്, നാകം, ഇരുമ്പ്, തകരം, വെള്ളി, പൊന്നു എന്നു പോലവാചികളായശബ്ദങ്ങൾ ഭാഷയിൽ നടപ്പുള്ളവയാണെന്നിരിക്കിലും, ചില പ്രത്യയങ്ങളോടുകൂടി യോജിക്കേണ്ടതായിവരുന്നോൾ, യോജനാസൗകര്യത്തിനും സൗജന്യത്തിനും വേണ്ടി സംസ്കൃതവാക്കുകൾ ഉപയോഗിക്കേണ്ടിവരും. ചെമ്പിന് ഗന്ധകത്തോടു കൂടിയുള്ള യോഗം പാപപ്രകാരത്തിലും ഉണ്ടാവാം.

Cuprous sulphide, Cupric sulphide, Cuprous sulphite, cupric sulphite, cuprous sulphate, cupric sulphate, ഈ യോഗങ്ങൾക്കു ഭാഷയിൽ സമാനശബ്ദങ്ങൾ നൽകേണ്ടവോൾ, താമ്രഗന്ധി, താമ്രകഗന്ധി, താമ്രഗന്ധികം, താമ്രകഗന്ധികം, താമ്രഗന്ധീയം, താമ്രകഗന്ധീയം എന്നുതുടങ്ങി 'താമ്ര'ശബ്ദത്തോടു യോജിപ്പിക്കേണ്ടതായിവരും. അതുപോലെ ഇ. ഇ.കം, ഇ.ഇ.യം എന്ന പ്രത്യയങ്ങൾ ചേക്കേണ്ടിവരുന്നോൾ, അയസ്സ്, രജതം, സീസം, ഹേമം എന്നതൊട്ടു സംസ്കൃതപദങ്ങളല്ലാതെ ഭാഷാശബ്ദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുവാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നു വന്നേക്കാം. ഉദാ:- അയോഗന്ധി, രജതകിലോരി, സീസഗന്ധികം, ഹേമകിലോരി.

മേൽകാണിച്ച ഉദാഹരണങ്ങളിൽ 'കിലോരി' എന്നു കാണുന്നത് 'കിലോര'ശബ്ദത്തിൽ 'ഇ'പ്രത്യയംചേർത്ത് 'ഗന്ധ'ത്തിന് 'ഗന്ധി' എന്നുപോലെ, കിലോരം (Chlorine) ലോഹത്തോടു കൂട്ടുമ്പോൾ ഉണ്ടാവുന്ന Chloride എന്ന വികാരത്തെയാണ് കറിക്കുന്നത്. Chlorine എന്ന പദത്തിന് 'കിലോരം' എന്ന തത്ത്വം കല്പിച്ചത് ഭാഷാശബ്ദങ്ങളുടെ ആഗമം അനുസരിച്ചും, എന്നാൽ ആ പദാർത്ഥത്തിന്റെ ഉപരിജ്ഞാനം മൂലഭാഷയിൽനിന്നു സമ്പാദിക്കേണ്ടിവരുന്നോൾ, ശബ്ദസാമ്യം കൊണ്ട് വസ്തുസ്വരൂപവും അർത്ഥബോധവും എടുപ്പത്തിൽ ഉണ്ടാകുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചു ആകുന്നു. ഈ നിർമ്മാണനയം ഒരു സാമാന്യനിയമമായി സ്വീകരിക്കുന്നതായാലേ ശാസ്ത്രസന്ദേഹങ്ങൾക്കു സർവ്വഭാഷകളിലും ഏകദേശമായും വ്യാപ്തിയും സമ്പാദിക്കുവാൻ സാധിക്കുള്ളൂ. അല്ലാതെ, 'കിലോര'ത്തിന്റെ വണ്ണം, ഗന്ധം, വായുവ്യാവസ്ഥ മുതലായ ഗുണങ്ങളിൽ ഒരു പ്രത്യേക ഗുണത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി 'ഹരിതവണ്ണി' എന്നോ 'രൂക്ഷഗന്ധി' എന്നോ പേർ കല്പിക്കുന്നതായാൽ, ഭാഷാ

സമാനതപ്രകാരമുള്ളതായ വ്യവസ്ഥാപിതസംസ്കാരവും, ക്ഷണപരമായ വ്യവസ്ഥയും കിട്ടുന്നതല്ല Oxygen എന്ന പദത്തിന് 'അമ്ലജനകം' എന്നൊരു തർജ്ജമകാണുന്നു. രസതന്ത്രം മിന്നപ്രതി എന്നപോലെ അഭിവൃദ്ധിയെപ്പ്രാപിച്ച പൂർണ്ണസിദ്ധാന്തങ്ങൾ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കെ 'അമ്ലജനകം' എന്ന ശബ്ദം ശരിയായ അർത്ഥത്തെ ഇപ്പോൾ ബോധിപ്പിക്കുന്നില്ല. അമ്ലജനകങ്ങളായ അനേകം അലോഹപദാർത്ഥങ്ങൾ വേറെയുണ്ട്. എന്നാൽ, ഈ മൂലവസ്തുവിന് അമ്ലജനകത്വം നിത്യമായ ഒരു ധർമ്മവുമാണ്. 'ജീവനാണ്ടാക്കുന്നത്' എന്നാണ് മൂലപദത്തിന്റെ ധാതുപർത്ഥം. ആ പദാർത്ഥം വായുവ്യവസ്ഥയിൽ പെട്ടതുമാണ്, ആ സ്ഥിതിക്ക്, 'പ്രാണനം' എന്നൊരു പേരു കല്പിക്കരുതെന്ന് മേൽപറഞ്ഞ അഭിപ്രായങ്ങളെ അനുസരിച്ച സാമാന്യശാസ്ത്രങ്ങളേയും, മൂലാലോഹവസ്തുക്കളേയും, അലോഹമൂലവസ്തുക്കളേയും ചിലതെടുത്തു വാക്കുകൾ ഉണ്ടാക്കി നോക്കുക.

സാമാന്യശാസ്ത്രങ്ങൾ.

Alkali = ലോഹം	Ion = ശക്തപീല (അന്നം)
Acid = അമ്ലം	Atom = പീല (പരമാണു)
Alkaline = ക്ഷാപീയം	Positive = ധനം (ഘനം)
Acidic = അമ്ലകം	Negative = പ്രേണം (ക്ഷയം)
Oxidation = പ്രേണനം	Reduction = ഗണനം

ലോഹങ്ങൾ (Metals)

അലോഹങ്ങൾ (Non-metals)

Aluminium = അലൂമിനം (അലൂമിനം) Hydrogen = അമ്ലം
(അമ്ലജനകം)

Barium = ബേര്യം	Oxygen = പ്രാണനം
Berillium = ബെരിലം	Nitrogen = നിത്രജം (പ്രകൃതജനകം)
Iodium = ഇന്ദ്രം	Boron = ബോറം
Iridium = ഇരുമം	Chlorine = ക്ലോറീൻ
Magnesium = മഗ്നസം	Flourine = പലോറം
Manganese = മംഗനം	Helium = ഹീലം
Nickel = നിക്കലം	Iodine = അയോഡം
Platinum = പലാതനം	Silicon = സിലിക്കം
Pottassium = പൊട്ടാസം	Carbon = ഇംഗാലം

Radium=റേഡിയം
Sodium=സോദം

Phosphorus=ഫസ്ഫറം

ഈ വാക്കുകളിൽ ചിലതിനെക്കുറിച്ച് അല്പമൊന്നു പറയേണ്ടതുണ്ട്. 'പരമാണ്'വിനു തക്കശാസ്ത്രത്തിൽ 'പീലി' എന്നാണ് പരിഭാഷ ലാഘവം കരുതി ഇവിടെ അതു സ്വീകരിച്ചുവെന്നുള്ളു. നടപ്പിലിരിക്കുന്ന 'പാശ്ചാത്യജനക'ത്തിനുപകരം 'നിന്ത്രജം' എന്നൊന്നു സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. കാരണം, ആ അലോഹത്തിന്റെ ലോഹങ്ങളോടുള്ള യോഗത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന അമ്ലവികാരങ്ങളെ കുറിക്കുമ്പോൾ, 'രജതപാശ്ചാത്യജനകം', 'പൊട്ടാസപാശ്ചാത്യജനകീയം' എന്നു ഗുരുതരങ്ങളായ സംജ്ഞകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനേക്കാൾ 'രജതനിന്ത്രജികം', 'രജതനിന്ത്രജീയം' എഴുപ്പമായിരിക്കുമെന്നു കരുതിയാണ്. വിശേഷിച്ച്, മൂലപദത്തിനും തത്സമത്തിനും തമ്മിൽ പൊരുത്തവും, നാമസാമ്യംകൊണ്ടു ലഭിക്കാവുന്ന പൂർവ്വാക്കത്തസൗകര്യവും അധികമുണ്ടാകുമല്ലോ. ശബ്ദമൃദലിയിൽ മുൻനിട്ടേഴിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള സമ്പ്രദായത്തിന് ഐകാന്ത്യവും കിട്ടുന്നതാണ്. ഈ വിചാരം അവിടെ നില്ക്കട്ടെ. ഇനി പ്രധാനങ്ങളായ ചില ശാസ്ത്രവകുപ്പുകളിൽ ഓരോ വകുപ്പിലും ഇപ്പോൾ വന്നുചേർന്നിട്ടുള്ള എന്താണു ഭാഷാസങ്കേതങ്ങൾ പരിശോധനയ്ക്കും ത്യാജ്യഗ്രാഹ്യവിവേചനത്തിനും ആയി താഴെ എടുത്തുമാഹരിക്കാം. സമഗ്രമായൊരു പട്ടിക ഈ ലേഖനത്തിൽ ചേർക്കുന്നതു സാദ്ധ്യമല്ല. ചിലതെടുത്തു കാണിക്കാമെന്നു ഉള്ളു. ഉദാഹരണങ്ങളും മാതൃകമാത്രങ്ങളാകുന്നു.

1. Astronomy ജ്യോതിഷം, ജ്യോതിർശാസ്ത്രം. ധനശാസ്ത്രം.

Ecliptic=ക്രാന്തിവക്രം

Boycott=മുടക്കു്

Ellipse=ഉപവൃത്താവ്

Brokers=ഉണ്ടിയൽക്കാർ; ഇടനി
ലക്കാർ

Corona=സൂര്യപരിപ്രഭാ

By-products=കിട്ടസാധനങ്ങൾ

High latitude=വിഷുവദ്രവ്യാ

Cheque=ചെക്ക്

Combination
(horizontal) } =സമസംഘം

2. Architecture-തച്ചശാസ്ത്രം; ശില്പിശാസ്ത്രം.

Plumb-line=ലംബയന്ത്രം

Combination
(vertical) } =ലംബസംഘം

Venetian blind=ഇല്ലിവാതിൽ	Cost of production theory=നിർമ്മിതവ്യയക്രമം
Balcony=പ്രഗ്ലിവാ	Current account=പറമ്പവരവുകണക്കു്
Buttress=മുട്ടുതൂണു്	Custom=അടവു്
Coping=ഉത്തരക്കല്ലു്	Debenture capital=വാഗ്ദാനമുതൽ

3. Arithmetic-സംഖ്യാഗണിതം.

Inverse proportion=വിപോലാനുപാതം	Face value=മുഖവില
Factor=അപവർത്തകം	Guilds=കമ്മാളസംഘങ്ങൾ
G. O. M.=മഹത്തമസാധാരണഅപവർത്തകം; അപവർത്തനനാരകം	Joint stock companies=കൂട്ടകമ്പനി
Multiple=അപവർത്തം	Labour theory = പ്രയത്നക്രമം
Decimal=ദശഭിന്നിതം	Marginal utility theory = പ്രയോജനതാരതമ്യക്രമം
	Mint = കറുമട്ടം
	Mint-rate=നാണയവില

4. Botany-സസ്യശാസ്ത്രം;

ഉത്ഭവിജവിജ്ഞാനീയം.

	Monopoly = കത്തക; അട്ടിപ്പേർ
	Patent=അട്ടിപ്പേർ
Lodoicea sechilliana = അക്രാനിത്തേങ്ങ	Protective tariff = രക്ഷാമുതൽ
Elephantopus scaber = ആനയടിയൻവേർ; ആനച്ചുവടി	Speculation = മേലാഭകല്പന
Terminalia catappa = ഇംഗുലി	Syndicalism = കമ്മാളാധിപത്വം
Odina pinnate = ഉതി	Technique = രഹസ്യം
Nyphia stellata = ചിററാവൽ	Trusts = സമിതികൾ
Ficus maisorensis = കല്ലാൽ	Irredeemable land = അനാദേയം
	Scarcity of income = അനായതി
	Rescission = അനുശയം

5. Economics-ധനശാസ്ത്രം

Balance sheet = ബാക്കിപ്പട്ടിക

Detailed account book = അന്തര
വണ്ണം

Bill of exchange = കൈമാറ്റ
ബിൽ

Subsistence = ആജീവം

Distribution = വിക്ഷേപം

Accumulation = സംസ്കരണം

Deposit = അമാനത്തു്

Security = അവാലത്തു്.

6. Chemistry-രസതന്ത്രം,

രസവാദം, കീമശാസ്ത്രം.

Hydrogen = അബ്ജനകം, ജല
വായു, ജലജനകം

Simple mixture = കേവലമായ
സങ്കരം.

Element = തത്വം.

Solution = ദ്രവീഭാവം.

Destructive distillation = ധ്വംസ
സന്ധാനം.

Nitrogen = പാക്വജനകം, യവക്കുടം
വാഷ്പം, നത്രികം.

Molecule = പൂജികം.

Phosphorus = ഭാവഹരം, പ്രകാശഭം

Silica sand = മൃത്വികാശേയം.

Copper sulphate = ഗന്ധകാമിള
തത്തുതരം.

Carbolic acid = ഏ്സനിവാരിക
ദ്രാവകം.

7. Geography-ഭൂമിശാസ്ത്രം.

10. Military-ആഹവികം.

Invader = അഭിയാസ്യൻ.

Neutrality after
proclaiming war } വിഗ്രഹാ
സനം.

Flanks of the array
of the army. } കക്ഷ
ങ്ങൾ

Trench-fighters = ചനകയോധി
കൾ.

Ambuscade = സത്രം.

Expedition = സമുത്ഥാനം.

Advance-guard, } ഉക്കളം.
night-petrol }

11. Minerology-ധാതുവിജ്ഞാ
നീയം.

Mine = ആകരം.

Ores of iron = തിഷ്ണധാതു.

Alabaster = വൈൺകല്ല്

Amethyst = വൈഡ്യുതം, സുഗ
ന്ധിക്കല്ല്.

Belt = കടലിടുക്ക്.

Latitude = അക്ഷാംശം.

Longitude = രേഖാംശം.

8. Industrial-വ്യാവസായികം

Anvil = അടക്കല്ലെ

Mill (port) = ആസ്സ

Gear = ഇടയുധം

9. Logic-ന്യായശാസ്ത്രം

Deduction = അപനയനം

Induction = ഉന്നയനം, പ്രത്യേകതാത്മ്യവ്യവഹാരം

14. Physiology-ശാരീരികം,

ശാരീരികശാസ്ത്രം

Marrow = എല്ലകാന്ധ്യം. അസ്ഥിസാരം.

Liver = ഇരകൾ.

Appendix = പരിശിഷ്ടം.

Artery = ധാതുനാഡി, രക്തനാഡി.

Bladder = ഉതളി, മൂത്രാശയം.

Cartilages = തടണാസ്ഥി.

Peritoneal membrane = പരിതോളപിണ്ഡം.

Sectum = ഋജുപാത്രം.

Protoplasm = ജീവാകാരം.

Garnet = പൂച്ചരാംശം.

12. Medical science-വൈദ്യശാസ്ത്രം.

Proteides = പ്രതമങ്ങൾ.

Germ = ബീജം

Starch = മണധികം

Blood-heat = രക്തോഷ്ണത

Ligaments = സന്ധിബന്ധനികൾ

Fibrous tissue = താങ്ങുവശി

Pathology = രോഗനിമിത്തശാസ്ത്രം

Prognosis = അനുഭവപ്രവചനം

13. Naval-നാവികം

Ballast = അടിഭാരം

Prow, ship-head = അണിയം

Stern = അമരം

Shipwright = ഇളംതപ്പാൽ

Fire-deck = അണിയത്തട്ട്

16. Philosophy-തത്വശാസ്ത്രം.

Humanitarian = മാനുഷത്വ

മതാനുരൂപം.

Ideal = പ്രപഞ്ചതത്വവാദം, സമാധാനം.

Idealism = പ്രപഞ്ചതത്വവാദം, പ്രപഞ്ചാസ്തികൃതിശാസ്ത്രവാദം, ഭാവനാലോകവാദം.

Imputation = അപരാധരോപണം.

17. Political science-രാഷ്ട്രശാസ്ത്രം

Immigration = അപവാഹനം.

Deportee = അപവാഹിതൻ.

Spies (in siege) = അപസക്തന്മാർ

Retreat = അപസരണം.

15. Physics-പ്രകൃതിതത്വശാസ്ത്രം, Compensatory fine = അപ

പ്രകൃതിശാസ്ത്രം, പ്രകൃതിവിജ്ഞാനീയം. ഹീനം.

Attraction = ആകർഷണം. Surplus population = അഭി

Specific gravity = ആപേക്ഷി ഷ്യനം.

കുത്തുതലം.

Conductors = ആവാഹികൾ. Emigration = അഭിഷ്യാനവമനം.

Temperature = ഉഷ്ണമാത്ര. Financial difficulty = അത്ഥം

കൃഷ്ണം.

Gravity = കർഷം. Banishment = അവസ്രാവണം.

Gravitation = ഗുരേഷ്ചിമതാ Pseudo-king = രാജവൃജനൻ.

Freezing point = ഘനീഭാവപ്രാപ്തം. Autonomy = നിജാധീനത.

Bulk, Volume = പരിണാഹം. Trigonometry = ത്രികോണ

ഗണിതം

Phenomenon = ഭാനം. Sine = ജ്യാ.

Hypothesis = ഭൂചികാ. Co-sine = കോസിജ്യാ.

Density = സാന്ദ്രിമാ. Tangent = മായാ.

Impenitrability = അനതിക്രമണം. Radius = ത്രിജ്യാ.

Concave mirror = ഉൾവളവുള്ള

കണ്ണാടി.

Positive electricity = കണ്ണാടിവി Zoology-പ്രാണിശാ

സ്ത്രം, ജന്തുശാസ്ത്രം.

Camera obscura = കാമററി.

Syphon = കടിലനാളി. Gayal ox = ആയുമാൻ.

Galvanic battery = ഗലവാനി Sparrow = ആററ.

യുടെ പൈതൃകം.

Chimney = പുകഗോപുരം. Armadills = ഇത്തിൾപന്നി.

Porosity = ബഹുരസ്രൂത. Pearl oyster = ഇപ്പിപ്പിടൽ.

Evaporation = വററൽ. Mytilus = ഇളംപക്ക.

മേൽ ഉൾരിച്ചിട്ടുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾ ആപ്തം, ബെയ്ലി, സ
ക്കേറിയസ്, മുളിയിൽ കൃഷ്ണൻ മുതലായവരുടെ നിഘണ്ടുക്കളിൽനിന്നും,
ലീലാവതി, യുക്തിഭാഷ, എം. ഉദയവർമ്മരാജാവിന്റെ പ്രവേശിക,
റവറൻറ് എൽ. ജോഹാനസ് ഫ്രോഫൻമെയർ പാതിരിയുടെ പ്രകൃതി

ശാസ്ത്രം, എം. രാജരാജവർമ്മരാജാവിന്റെ അത്മശാസ്ത്രം, കരുടിച്ചുന്റെ അത്മശാസ്ത്രം എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും എടുത്തിട്ടുള്ളവയാണ്. ഇനിയും അനേകം നിഘണ്ടുക്കളും പുസ്തകങ്ങളും തിരയേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. *സമയവും സൗകര്യവും ഇല്ലാതെ ഈ പരിമിതലേഖനത്തിൽ ആവക ഉപകരണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു മാതൃകാശബ്ദങ്ങൾ എടുത്തുചേർക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഈ ഉദാഹരണങ്ങൾ ഒന്നു മനസ്സിലാക്കി നോക്കുന്നതായാൽ കർണം, പ്രാമാണ്യം സിദ്ധിച്ച ഒരു സാങ്കേതികനിഘണ്ടുവിന്റെ അഭാവംകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന വൈചത്ര്യങ്ങൾ, ഉള്ളതു കാണാതെ ഇല്ലാത്തതും വേണ്ടാത്തതും ഉണ്ടാകുന്നു. ഉള്ളതു കാണുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല; ഇല്ലാത്തതുണ്ടാകുന്നതിൽ ഐക്യരൂപമില്ല; ഉണ്ടാകുന്നതിന്നു നിയമമില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നു തടവില്ല; മനോധർമ്മത്തിന്നു കടിഞ്ഞാണില്ല; എന്തിനേറ്റെപ്പറയുന്നു, നല്ലതെങ്കിൽ നല്ലത്, ചീത്തയെങ്കിൽ ചീത്ത; വിഷമോ അമൃതോ എന്തെങ്കിലുമാവട്ടെ; അടിച്ചോടിക്കുന്ന കതിരയ്ക്കു വിശപ്പും ഭാഹവും തീരണ്ടെ? കതികൊണ്ടു ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന് ഓടുന്നവഴി കിട്ടിയതൊക്കെ തിന്നുകതന്നെ.

പുസ്തകമർമ്മങ്ങളൊന്നും സൂകരങ്ങളല്ല. സാങ്കേതികശബ്ദനിഘണ്ടുനിർമ്മാണവും ക്ലേശംകൂടാത്തതല്ല. പണം വേണം, പ്രയത്നം വേണം, പണിയെടുക്കുവാൻ ആളുകളും വേണം, ഉത്സാഹിപ്പിക്കുവാൻതക്ക പരിസരവും വേണം. പണസ്സഞ്ചിയും ഹൃദയഗ്രന്ഥിയും, കെട്ടഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും, അഴിയുകപോലും ചെയ്യുന്നമെങ്കിൽ, ധനവാന്മാരായ പൗരന്മാരിൽ പൗരസ്വോധമുണ്ടാവണം. ഭാഷാഭിമാനികളിലും ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരിലും ഒരു സമ്പ്രദായത്തോടുകൂടിയ സാഹിത്യഭാഷാ കടന്നുകൂടണം. കൈരളിയിൽ കുറകുളഞ്ഞ ഭക്തിയും വിഭക്തിയും ഉണ്ടെങ്കിൽ ആവേശം തനിയേ വന്നുകൊള്ളും; ക്ലേശം സഹിച്ച പ്രയത്നം നടത്തുവാനുള്ള ത്യാഗശീലവും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതും.

ഈ ലേഖകന്റെ ഒരു ഇഷ്ടബന്ധുവിനോട് ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചപ്പോൾ ഒരു 'സാഹിത്യീനിത്യയോഗം' സ്ഥാപിച്ചാലേ ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യം സാധിക്കുകയുള്ളുവെന്നു പറയുകയുണ്ടായി. അതു ശരിതന്നെ. പക്ഷെ, ഭാഷായോഷയുടെ ആലസ്യം തീർക്കാൻ പരിശ്രമിച്ചി

* കൃഷ്ണൻ പണ്ടാല അറുപതു കേ 'രസതന്ത്രം', ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ അവർകളുടെ 'ഇലതൃതിശാസ്ത്രം', സമ്പ്രശാസ്ത്രം, ശരീരശാസ്ത്രം, വൈദ്യശാസ്ത്രം എന്നിവയിൽ ചില നല്ല പുസ്തകങ്ങളുണ്ട്. ബേരോലം ഗവൺമെന്റും ബെങ്കളുസാഹിത്യ പരിഷത്തും സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങൾ അടങ്ങിയ മാരോപുസ്തകം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട് സ. ല.

കൂടുതൽ വെച്ച് ഈ ആശയം പുത്തരിയല്ല. അനുഭവം നിരാശയെ ജനിപ്പിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും, ആശാഭംഗത്തിന് വഴികാട്ടിട്ടുണ്ട്. സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തില്ലെ? പ്രാദേശികസാഹിത്യയോഗങ്ങളില്ലെ? ഭാഷാപരിഷ്കരണസംഘങ്ങളില്ലെ? കേരളത്തിലും മഹാപാഠശാലകളില്ലെ? എല്ലാമുണ്ട്. അവയ്ക്കു യോഗശക്തിയില്ല. കൈരളിക്ക് അതുണ്ടായിക്കാണുവാനുള്ള യോഗവും വന്നിട്ടില്ല. 'കേമദൂമ'യോഗമുന്മാഴിഞ്ഞാൽ, ഭാഗ്യയോഗം പിന്നാലെ വരുമായിരിക്കാം. അതിന് കേരളസർപ്പകലാശാലയുടെ ഗ്രന്ഥാലയത്തിൽ തെളിഞ്ഞാൽ നന്നായിരുന്നു. പക്ഷെ—എന്തു ചെയ്യാം! ഒന്നും ഒക്കുന്നില്ലെങ്കിലും ഈ ത്രൈമാസികവഴി സാങ്കേതികശാസ്ത്രസംരംഭണത്തിനും പണ്ഡിതാഭിപ്രായപ്രകാശനത്തിനും സംഗതിയായാൽ അത്രത്തോളമെങ്കിലും ആയല്ലോ എന്നു സമാധാനിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നുണ്ട്.

ഈ ലേഖനം ആ വഴിക്കുപോകുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വഴികാട്ടി മാത്രമാണ്. * കൈരളിയുടെ എഴുത്തുള്ളതുപന്നകം കടവിൽ ഉറപ്പുകിടക്കുകയാണ്. രമരക്കാരനും കുറെ തണ്ടാളികളും തെന്തുകുടിയാൽ, ഒന്നു തള്ളിനോക്കാം. ഇതു കിട്ടിയാൽ ജയിച്ചു; പിന്നെ വലിച്ചു കയറ്റാം. അല്ലെങ്കിൽ ഏറ്റംകൊണ്ടുതന്നെ പൊങ്ങി, തലതെറ്റി അതിരിഞ്ഞു കാറ്റത്തലഞ്ഞുനടക്കട്ടെ എന്നു വെക്കേണ്ടിവരും. അതുകണ്ടു രസിക്കുവാനുള്ള മനോഭാവം കേരളീയർക്കുണ്ടോ?

* സാദാചരിത്രവുമായി ബന്ധമുള്ളതായിട്ടുള്ള 'സഹായ'നിൽ ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ അവർകളുടെ ഒരു ലേഖനമുണ്ട്. സ. പ.

സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾ.

(ശ്രീമാൻ കളമശ്ശേരി നാരായണപ്പിള്ളാർക്കു അർപ്പകം, എം. എ.)

ഞാനിവിടെ അല്പം ചിലതു പ്രസ്താവിക്കുവാനുദ്ദേശിക്കുന്നതു കേരളീയരുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള സംസ്കൃതസന്ദേശകാവ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ്. കേരളീയർ സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിന്റെ വിവിധമാറ്റങ്ങളിലും സ്വച്ഛന്ദം സഞ്ചരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല, ഏല്പാറിവും ഒരുപോലെ വിജയവും പ്രശസ്തിയും നേടിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റേയൊ സാഹിത്യത്തിന്റേയൊ ശരിയായ ഒരു ചരിത്രം നമുക്കില്ലാത്തതിനാൽ, നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാരെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവ് ഏറ്റവും കുറവായിട്ടാണ് ഇരിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാർ ചരിത്രനിർമ്മാണവിഷയത്തിൽ തീരെ വിമുഖന്മാരായിരുന്നു. അതാണ് ഇതിനു പ്രധാനകാരണം. എങ്കിലും ചിതലിന്നും പാററയ്ക്കും തീററയായി തീർന്നവയും കാലം കബളിച്ചവയുമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഇപ്പോൾ ലബ്ധമായവയെ പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ ഞാനും, കേരളത്തിൽനിന്നും ഗൈറ്റാണിക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള സാഹിത്യസമ്പത്ത് അമൂല്യവും അതിപ്രശസ്തവുമാണെന്നറിയാവുന്നതാണ്. ഭാരതഭൂമിയിലെ ഇതരരാജ്യങ്ങളോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുന്നതായാൽ, കേരളത്തിന്റെ വലുപ്പമനുസരിച്ചുദ്ദേശിക്കാവുന്നതിനേക്കാൾ ഏതയോ കൂടുതൽ കൃതികൾ ഗൈറ്റാണിക്കു ഇവിടെനിന്നു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, കേരളീയസംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിന്റെ ശരിയായ ചരിത്രമില്ലാത്തതിനാൽ, സംസ്കൃതസാഹിത്യചരിത്രകാരന്മാർക്ക് ഏതഭിപ്രായമായ അറിവു വളരെ പരിമിതമാണ്. ഇതയിടെയായി മഹാകവി ഉള്ളൂർ, പ്രൊഫസ്സർ രാമപ്പിള്ളാർ മുതലായവരുടെ ഗവേഷണത്തിന്റെ ഫലമായി പ്രാകൃതകാലത്തു പരശുരാമക്ഷേത്രത്തിൽ ഗൈറ്റാണീദേവിക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥിതിയെന്തായിരുന്നു എന്ന് ആകുലം മനസ്സിലാക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. എന്റെ പ്രിയസുഹൃത്തും സുപ്രസിദ്ധപണ്ഡിതകവിയുമായ വടക്കുംകൂർ രാജരാജവർമ്മരാജാ അവർ കളുടെ “കേരളീയസംസ്കൃതസാഹിത്യചരിത്രം” പുറത്തു വരുന്നതോടുകൂടി, ഞാൻ മുൻപ്രസ്താവിച്ച നൂതനയ്ക്കു പരിഹാരമുണ്ടാകുന്നതാണ്. കൈരളി ആ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം സോൽക്കണ്ഠം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയാണിരിക്കുന്നത്.

ഇനി കേരളീയരുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള സംസ്കൃതസന്ദേശകാവ്യങ്ങളെല്ലാം ജ്ഞാനോദ്യമമാകണം. കേരളീയർ ഒട്ടുവളരെ സന്ദേശങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അവയെ ഓരോന്നിനെക്കുറിച്ചും ഓരോ നിരൂപണം ചെയ്യണമെന്ന് ഏനിക്കുദ്ദേശമില്ല. ഓരോന്നിനെപ്പറ്റിയും ഓരോ കുറിപ്പുമാത്രമേ ചുവടെ ചേർക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളൂ.

1. ശുകസന്ദേശം. സന്ദേശകാവ്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ ഏകാമ്യമായിപര്യം വഹിക്കുന്നത് കാലിദാസരുടെ മേഘസന്ദേശമാണല്ലോ. എന്നാൽ അടുത്ത യൗവരാജ്യത്തിനു സർവ്വമാ അവകാശം ശുകസന്ദേശത്തിനാണെന്നുള്ളതു തർക്കമന്ത സംഗതിയാണ്. ലക്ഷ്മീദാസനാണല്ലോ ഇതിന്റെ നിർമ്മാതാവ്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇല്ലം കൊച്ചിരാജ്യത്തു വെള്ളാരപ്പള്ളിയിൽ പെരിയാറിന്റെ തീരത്തായിരുന്നുവെന്നും ആ ഇല്ലം അയ്യംനാന്നാരുങ്ങിയത് ഇപ്പോൾ കണ്ടുവെള്ള കരിങ്ങമ്പിള്ളി മനയ്ക്കു ചേർക്കുന്നതാണ് എന്തിനെയും ലക്ഷ്മീദാസനെന്നതു കേവലം ബിരുദനാമമായിരിക്കണം. മേഘസന്ദേശത്തോടു കിടപിടിക്കത്തക്ക ശുകസന്ദേശം നിർമ്മിച്ചതിനാലാകാമരിക്കാം ഇദ്ദേഹത്തിനു ഈ ബിരുദം സിദ്ധിച്ചത്. അഥവാ ജഗന്മായനായ ശ്രീലക്ഷ്മീദാസനെയെ ഉപാസിച്ചത് ആ ദേവിയുടെ കൃപാകടാക്ഷത്താലായിരിക്കണം ഇദ്ദേഹം കവിയാക്കിത്തീർന്നത്. എങ്ങനെയായാലും ലക്ഷ്മീദാസനെന്നതു കേവലം ബിരുദപ്പേരാണെന്നേ നാം പ്രകൃതത്തിൽ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുള്ളൂ.

ഇനി സന്ദേശത്തിന്റെ കാലമേതാണെന്നാണ് ആലോചിക്കേണ്ടത്. ഈ വിഷയത്തിൽ പണ്ഡിതന്മാർക്കു ഖണ്ഡിതമായ രെളിപ്രായമുണ്ടായിട്ടില്ല. “ലക്ഷ്മീദാസംഗേശരഭി” (അതായത് കലിവർഷം 3213-ൽ കൊല്ലവർഷം തുടങ്ങുന്നതിന്നു 713 സംവത്സരമുന്മുഖം) എന്നതു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കാലം സൂചിപ്പിക്കുന്ന കലിയാണെന്നു ചിലർ, “ഭൂമനീതസ്സുതസ്യാഃ” (അതായത് കലിവർഷം 4592-ൽ, കൊല്ലവർഷം 666-ൽ) എന്നതാണു ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണകാലത്തെ കാണിക്കുന്ന കലി എന്ന മറ്റൊരിടവും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു എന്നും, എന്നാൽ സന്ദേശകാലത്തെ കുറിക്കുന്ന കലി ആദ്യത്തേതാണെന്നും സന്ദേശകാലന്റെ കാലത്തെ കുറിക്കുന്ന കലി രണ്ടാമത്തേതാണെന്നുമാണു തനിക്ക് തോന്നുന്നതെന്നും ‘രണ്ടുസന്ദേശങ്ങൾ’ ഉടെ പ്രസാധകൻ പറയുന്നു. ഈ അഭിപ്രായം സ്വീകാര്യമായി തോന്നുന്നില്ല. ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ കാലവും ഗ്രന്ഥത്തിലെ സംഭവങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്ന കാലവും ഭിന്നമാണെന്നുള്ളതിന്നു ഗ്രന്ഥത്തിൽ യാതൊരു തെളിവുമില്ല. സാധാരണമായി സന്ദേശകാവ്യങ്ങളിൽ രണ്ടു ഒന്നായിട്ടാണു കാ

ണന്നതു്; കവിതനെയായിരിക്കും നായകൻ. (മേഘസന്ദേശമാഴിക്കുക). അതിനാൽ ഈ സമ്പ്രദായത്തിന്നു വിപരീതമായി ഇങ്ങനെ സങ്കല്പിക്കേണ്ട ആവശ്യമെന്നാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല.

“ലക്ഷ്യപ്രാരംഭശ്ലോകം” എന്നതാണു സന്ദേശകാലത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന കവിയെന്നു വിചാരിക്കുക. അങ്ങനെയായാൽ സന്ദേശകാലം ക്രി: പി. 1112-ൽ ആണെന്നുവരും. ഇതു വലിയ അസംബന്ധമായിത്തീരും. അന്നു കാളിദാസനവിടെ? മേഘസന്ദേശമാണല്ലോ സന്ദേശകാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്നു മാറ്റുദേശകമായിട്ടുള്ളതു്. നിശ്ചയമായും അതു കണ്ടിട്ടായിരിക്കണം ലക്ഷ്മിദാസൻ ശ്രുകസന്ദേശം രചിച്ചിട്ടുള്ളതു്. കാളിദാസന്റെ ജീവിതകാലം പലവാദങ്ങൾക്കുശേഷം ഇപ്പോൾ തീർച്ചപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതു്, ക്രി: പി: അഞ്ചാംശതാബ്ദത്തിലാണെന്നാണല്ലോ. ശ്രുകസന്ദേശത്തിന്റെ ആവിർഭാവം അതിനുശേഷമാകാനു തരമുള്ള. അതിനാൽ ശ്രുകസന്ദേശത്തിന്റെ കാലം ക്രി: പി: 1112-ൽ ആണെന്നു ഉറപ്പം തീരുന്നില്ലെന്നുവരികെന്നുതന്നെ. *

ഇവി “ഭരണിതസ്സതസ്യാഃ” എന്നതു കവിയാണെന്നുവെച്ചാൽ: ഇതുപ്രകാരം കൊല്ലവർഷം 7-ാം ശതാബ്ദത്തിൽ (അതായതു് ക്രി: പി: 1491-ൽ) ആണു് ഇതിന്റെ നിർമ്മാണമെന്നു വരുന്നു. പക്ഷെ അങ്ങനെയൊക്കെ തരമില്ല. അന്നു പെരുമാക്കുമാരെവിടെ? ബ്രാഹ്മണപ്രഭാവമെവിടെ? തളിയാതിരിമാരെവിടെ? തൃക്കണാമതിലകത്തിന്റെ മഹിമയെവിടെ? പിന്നെയെങ്ങനെയെന്നു “വാചാ യേഷാം ഭവതി വൃപതിനായ: കാ രാജലക്ഷ്യം” ഇത്യാദി വണ്ണനയുക്ത പ്രസക്തി? പോരെങ്കിൽ, കോകിലസന്ദേശത്തിന്നു നാമം “ശ്രുകസന്ദേശമെന്നാണു്” എന്നതിഹ്യവും. കോകിലത്തിന്റെ കാലം നിശ്ചയിക്കുമാണു്. അഭിനവവികാസമെന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചതായ കോഴിക്കോട്ടു ശക്തൻസാമൂതിരിപ്പാടുതിരുമാനസ്സിലേ വിദ്യാലയം സ്ഥാപിച്ച അംഗങ്ങളായിരുന്നല്ലോ ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ, ചേന്നാസ്സനാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാടു്, കാക്കുശ്ശേരി ഓമോദൻഭട്ടതിരി, പയ്യൂർ പരമേശ്വരൻഭട്ടതിരി, പാ. നമ്പൂതിരിമുതലായവർ. ചേന്നാസ്സനമ്പൂതിരിപ്പാടു തന്ത്രസമുച്ചയം നിർമ്മിച്ചതു കൊല്ലവർഷം 602-ൽ ആണെന്നു് ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നുതന്നെ അറിയാം. കോകിലസന്ദേശവും ഇക്കാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള ഒരു കൃതിയാകണം. അപ്പോൾ കോകിലം കഴിഞ്ഞിട്ടാണു്

* കാളിദാസനു പിന്മുറക്കു ഒരു കവിക്ക് കാളിദാസനു മുന്മുറകാലത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാൽ സാമ്പ്രദായം ഉണ്ടാക്കിപ്പോകുന്നതാണു്? (സ പ)

ശ്രീകമനോം വരും. അങ്ങനെയായാൽ ഐതിഹ്യത്തിനു സാരമായ ഉട
വുതട്ടുകയും ചെയ്യും. ശരിയായ തെളിവുകൾ കിട്ടുന്നതുവരെ ഐതിഹ്യം
തന്നെയാണ് അടിസ്ഥാനമായിട്ടുള്ളത്. പാമെ, കോഴിക്കോട്ട് ഏറ്റാറം
പ്പാട്, മാനവേദൻ രാജാവിന്റെ വിലാസിനി, ഗൗരീദാസന്റെ ചിന്താതി
ലകം, ധർമ്മപ്പൂന്റെ വരവണ്ണിനി എന്നീ ശ്രീകസന്ദേശപ്രാബ്ധാനങ്ങളി
ലൊന്നിലും ഗ്രന്ഥത്തിൽ കവി സൂചിപ്പിക്കുന്നതായി പറഞ്ഞിട്ടില്ല. മാന
വേദൻ രാജാവിന്റെ വിലാസിനിപ്രാബ്ധാനം കേരളത്തിൽ വളരെമുമ്പു
ധാരാളം പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്നതാണ്. കാവ്യത്തിൽ കവി സൂചിപ്പിച്ചി
ട്ടുണ്ടെന്നു പരമ്പരയാ പ്രാബ്ധാനവിനു കേട്ടറിവുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ, പ്രാ
ബ്ധാനത്തിൽ ആ അംശം അദ്ദേഹം പ്രത്യേകമെടുത്തു കാണിക്കാതിരിക്ക
യില്ല. അതിനാൽ മുൻപറഞ്ഞതുമാത്രം കവിയാകാൻ തരമില്ല. കവി
യില്ലാത്തേടത്തു് അതുണ്ടെന്നു സങ്കല്പിച്ചാലേ വൈഷമ്യമുള്ളു. സാധാര
ണമായി ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർ കവിചിന്തസംഖ്യ സൂചിപ്പിക്കുന്നേടത്തു കവി
ശബ്ദംകൂടി മുദ്രാലങ്കാരരീതിയാ നിവേശിപ്പിക്കുക പതിവാണ്. ആ സമ്പ്ര
ദായംവിട്ടു കവിശബ്ദം പ്രയോഗിക്കാതെ കവിസംഖ്യ ധാരാളമായി നിർ
ദ്ദേശിച്ചു തുടങ്ങിയതു മഹാകവി മേല്പത്തൂർ ഭട്ടതിരിയുടെ കാലമുതൽക്കാ
ണ്. ഏങ്ങനെയായാലും ശ്രീകസന്ദേശത്തിൽ കവി സൂചിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെന്നു
വിചാരിക്കുന്നതിൽ അസാധാര്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. *

എന്നാൽ ഇനി സന്ദേശത്തിന്റെ കാലമേതാണെന്നാണ് ആ
ചോചിക്കേണ്ടതു്. ഇവിന്നു ഗ്രന്ഥത്തിൽതന്നെ വല്ല തെളിവുമുണ്ടോ എ
ന്നു പരിശോധിക്കാം. ഗ്രന്ഥത്തിൽ 'വാചാ യോജാം ഭവതി നൃപതിന്നാം.
യകോ രാജചക്രപ്പാട്' ഇത്യാദി പദ്യങ്ങളിൽനിന്നും ബ്രാഹ്മണപ്രഭാവം,
രാജാവരോധം, തളിയാകിരിമാരുടെ സ്ഥിതി മുതലായവയെപ്പറ്റി നമുക്കു
മനസ്സിലാക്കാം. 'ഉത്തീണ്ണസ്സാമധേദി ഭയിതാം' എന്നു തുടങ്ങുന്ന പദ്യ
ത്തിൽ 'രാജാ രാജപുത്രനിവലയേ ഗീയതേ യന്നിരേകേടേ' എന്ന പാദ
ത്തിൽനിന്നും അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന കേരളാധിപതിയുടെ പേർ രാജരാജ
നെന്നായിരുന്നു എന്നൊരു സൂചനകൂടിയുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ വലി
യ അസാധാര്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പെരുമാറംവാഴ്ച ക്രി: പി: അ
ഞ്ചാശതാബ്ദത്തിലവസാനിച്ചിരിച്ചു്, പെരുമ്പടപ്പുതമ്പുരാക്കന്മാർ 14-ാം

* കണ്ടുകിട്ടാത്തവുമാർക്കിതമനസ്സുകൊണ്ടു "മേലു സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾ"യെ പ്രസാ
ധകന്റെ അഭിപ്രായത്തോടു കൂടി തിരുത്തേണ്ടതാണെന്നതു്. ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മാകാരിയെ
പ്പറ്റാനും ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു കാലപ്പഴം കൂടതെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ. പ.

ശതാബ്ദവരെ കേരളാധിപന്മാരായി രാജ്യംവാണിരുന്നു. അവർക്ക് കേരളചക്രവർത്തിമാരുടെ സകല സ്ഥാനമാനങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നും നടന്നു വരുന്ന അത്തച്ചമയമഹം പെരുമ്പടപ്പുതമ്പുരാക്കന്മാർക്ക് പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന ചക്രവർത്തിത്വത്തെയാണു സൂചിപ്പിക്കുന്നതെന്നു വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. സന്ദേശകാലത്തു രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നതു രാജരാജനെന്നു തിരുനാമധേയമുള്ള ഒരു പെരുമ്പടപ്പുതമ്പുരാനായിരിക്കണം. പ്രാകൃതനകാലത്തു പെരുമ്പടപ്പുതമ്പുരാക്കന്മാർക്ക് രാജരാജനെന്നു പേരുണ്ടായിരുന്നു എന്ന്, മഴമംഗലത്തിന്റെ ഭാണത്തിലുള്ള ഒട്ടേറിയത്തെ പട്ടുത്തിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാം. ആ ഭാഗം താഴെ ചേർക്കുന്നു:

“രാജൽ കീർത്തിവിഭ്രമി. സ്തൂപിഭവനശ്രീരാജരാജാഹമയോ
രാജേന്ദ്രഃ ക്ഷിപിമായുഗാന്തസമയം പായാദപേതംപരം”.

രാജരാജനെന്നതു മാടമഹീശന്മാർക്കുള്ള പൊതുപ്പേരല്ല. കൃഷ്ണാനന്ദ്രതിയരിയുടെ ശാരിരകീർതിമാംസാംഗ്രഹത്തിൽ “ശ്രീരാജരാജരവിവർമ്മാദിശ്വരാജ്യം” എന്നു പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നതിൽനിന്നും രാജരാജനെന്നതു പൊതുപ്പേരുകാൻ തരമില്ലെന്നു വരുന്നു. എന്നാൽ ‘രാജരാജേന്ദ്രവനിവിവരേ ഗീയതേ യനീതകേ’ എന്നീ പദ്യംശത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു രാജരാജമോളനെയോ രാജേന്ദ്രമോളനെയോ അല്ല. രാജരാജമോളൻ തിരുവഞ്ചിക്കുളം (മഹോദയപുരം) ഒരിക്കലും പിടിച്ചടക്കിയിട്ടില്ല. രാജേന്ദ്രമോളന്റെ രാജധാനി ഒരിക്കലും തിരുവഞ്ചിക്കുളമായിരുന്നില്ല.

എന്നിങ്ങു കിട്ടിയിട്ടുള്ള ശ്രീശങ്കരാചാര്യചരിതം താളിയോലഗ്രന്ഥത്തിൽ ആചാര്യസ്വാമികളുടെകാലത്തു കേരളം ഭരിച്ചിരുന്നതു് ഒരു രാജരാജനാണെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സന്ദേശകാലത്തു കേരളത്തിൽ നേരിടപിടികൾ രാജാക്കന്മാരുണ്ടുതാനും. പെരുമ്പടപ്പുതമ്പുരാക്കന്മാരെപ്പറ്റി പ്രത്യേകിച്ചുതന്നും പറഞ്ഞുകാണുന്നുമില്ല. ശ്രീകുംഭപെരിയാർ കടക്കുമ്പോൾ ആചാര്യസ്വാമികളുടെ ജന്മഭൂമിയായ കാലടിയെപ്പറ്റി ഞ്ഞതന്നാത്തന്നു വർണ്ണിച്ചുകാണുന്നില്ല. ലക്ഷ്മീദാസന്റെ ഇല്ലത്തിനു വട്ടരെ അടുത്താണു കാലടി. ആചാര്യസ്വാമികളുടെ കാലശേഷമാണു സന്ദേശമെഴുതിൽ നമ്മുടെ കവി ആ ജഗൽഗുരവിന്റെപേരിലുള്ള ഭക്തിബഹുമാനങ്ങളെ രേഖപ്പെടുത്താതിരിക്കുമോ? കാളീദാസന്മാരകവി മോചുഡന്ദേശത്തിൽ മാഗ്നിദ്യേശംപെയ്യുന്ന ഘട്ടത്തിൽ മേഘം ശരിയായവഴിക്കു പോകുകയാണെന്നിൽ ഉഷ്ണയിനിയിൽകൂടി പോകേണ്ടതായിട്ടില്ലെന്നിഹും, ഉഷ്ണയിനിയിൽകൂടിപോകാത്തതാൽ മേഘം വഞ്ചിതനാ

യിത്തിരുമെന്നു പറഞ്ഞു വഴികുറച്ചു വളഞ്ഞാലും ആ പട്ടണത്തിൽ കൂടി പോകണമെന്ന് “വകുഴ പന്മാസ്സവ ഭവതു ച പ്രസ്ഥിതസ്ത്യാത്തരാശാം” എന്നിത്യാദി പട്ടണത്തിൽ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു അതുപോലെ നമ്മുടെ കവിയും ശുക്രത്തിന്നു, തൃക്കണാമതിലകത്തേക്കു പോകേണ്ട നേർവഴിക്കല്ലാ കാലടി എന്നിരുന്നാൽ കൂടി, ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം ആചാര്യസ്വാമി കർഷകശേഷമാണെങ്കിൽ വഴി, അല്പം വളഞ്ഞാൽ കൂടിയും കാലടിവഴിക്കു ശുക്രത്തോടു പോകാൻ പറഞ്ഞത് ആ പരിപാവനമായ സ്ഥലത്തെ വണ്ണിച്ച് അത്യന്തം ധന്യതനേടാനുത്സാഹിക്കുമായിരുന്നു. മേൽപ്പറഞ്ഞ കാരണങ്ങളിൽനിന്നും സന്ദേശത്തിന്റെകാലം ആചാര്യസ്വാമികളുടെ കാലത്തിനടുത്തു മുന്പ് ക്രി: പി: എട്ടാം ശതാബ്ദത്തിലാണെന്നു സമഷ്ടിയായി അനുമാനിക്കാം.

2. കോകിലസന്ദേശം. ഇതിന്റെ രചയിതാവ് ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളാണല്ലോ. ചേന്നാസ്സനമ്പൂരിപ്പാടിന്റെ സമകാലികനാണു ശാസ്ത്രികൾ. നമ്പൂരിപ്പാടു സമുച്ചയം നിർമ്മിച്ചതു കൊല്ലവർഷം 602-ലുമാണ്. അതിനാൽ ഏതാണ്ട് ഇതുകഴിഞ്ഞ് ഏതാനും കൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷമായിരിക്കണം കോകിലസന്ദേശമുണ്ടാക്കിയത്. കവി മലയാളത്തിലെ താമസം മതിയാക്കി തിരിച്ചു സ്വദേശത്തേക്കുപോയതിനുശേഷമാണു സന്ദേശമുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളത്. ശുക്രസന്ദേശം പ്രൗഢമാണെങ്കിൽ കോകിലസന്ദേശം ലളിതമാണ്; ആദ്യത്തേതു നാളികേരപാകമാണെങ്കിൽ രണ്ടാമത്തേതു ദ്രാക്ഷാപാകമാണ്. ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളുടെ ശാസ്ത്രകാർഷ്ട്യം ലേശംപോലും സന്ദേശത്തിൽ കാണാനില്ല. നൈഷധകർത്താവായ മാനാകവി ശ്രീമാഷൻ,

“സാഹിത്യേ സുകുമാരവസ്തുനി മഹാത്മായഗ്രഹഗ്രന്ഥിലേ
തക്കേ വാ മയി സംവിധാതരി സമം ലീലായതേ ഭാരതീ”

എന്നിപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളുടെ സന്ദേശത്തിന്നും തികച്ചും യോജിച്ചിരിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ രണ്ടു സന്ദേശങ്ങളേയും കണ്ടതിൽക്കൂടുന്നവരാണ് തിരുമനസ്സിലെ തത്ത്വമയോടുകൂടി സുപ്രസിദ്ധ സാഹിത്യകശലനായ ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ അവർകൾ പ്രസാധനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇതിൽ കൂടുതൽ ഈ കൃതികളെപ്പറ്റി എനിക്കു പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതായിട്ടില്ല. ഈ രണ്ടു കൃതികളും തൃശ്ശൂർ മംഗളോദയം അച്ചുകൂടത്തിൽനിന്നും നാഗരവിപിയിൽ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്. പണ്ഡിതാവതംസവും വിമർശകാഗ്രേസരനായ ബ്രഹ്മശ്രീ പി. എസ്സ്. അനന്തനാരായണശാസ്ത്രി അവർകളാണ് പ്രസാധകൻ.

3. ചകോരസന്ദേശം. ഇതിന്റെ പ്രണേതാവു പയ്യൂർ വാ സദേവൻഭട്ടതിരിയാണ്. ഉദ്യോഗശാസ്ത്രികളുടെ കോകിലസന്ദേശത്തോടു കിടപിടിക്കണമെന്ന വിചാരിച്ചു നിമ്നിച്ചതാണെന്നാണ് ഐതിഹ്യം. അതിനാൽ ഈ സന്ദേശത്തിന്റെ ആവിർഭാവം കൊല്ലവർഷം 7-ാംശതാബ്ദത്തിലാണെന്നു വരുന്നു. ഉദ്യോഗകവിയാൽപോലും 'മീമാംസകചക്രവർത്തി' എന്നു മല്ലികാമാരുതത്തിൽ സംസ്കൃതനായ പയ്യൂർ പരമേശ്വരൻ ഭട്ടതിരിയുടെ പിതൃവൃന്ദാണ് (അല്ലെങ്കിൽ അനജൻ) ഇദ്ദേഹം.

"തുമ്മീമാംസാഭയകലനൂരോഃ സദ്മ പുണ്യം മഹേഷ്" എന്നു കോകിലസന്ദേശത്തിൽ ഉദ്യോഗശാസ്ത്രികളും "യസ്തിൻ പ്രീണാതി വാണീ കരുതലവിചസരപല്ലകീ" എന്നു തുടങ്ങി വസുമതീവിക്രമത്തിൽ കാക്കശ്ശേരിപ്പട്ടേരിയും സൂതിച്ചിട്ടുള്ള സാക്ഷാൽ മഹഷിയുടെ മകനാണു പരമേശ്വരൻഭട്ടതിരി. ഈ മഹഷിയുടെ അനജനാണു സന്ദേശകാരനായ വാസുദേവൻഭട്ടതിരി. ഇദ്ദേഹം ഈ സന്ദേശത്തിന്നു പുറമേ ശിവോഭയം, അപ്പുതലിപ്പ, ദേവീചരിതം, സത്യതപഃകഥാ എന്നീ കാവ്യങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ശ്രീരംഗത്തുനിന്നും കിഴക്കുള്ള വ്യാഴവ്യാപാരത്തിൽനിന്നും മലയാളത്തിലുള്ള വേദാരണ്യത്തിലേക്കാണ് ചകോരത്തെ അയയ്ക്കുന്നത്. നിഗമവനം, ശ്രുതിവനം, നിഗമാരണ്യം എന്നും മറ്റും വർണ്ണമായ ഈ സ്ഥലം, കൊച്ചിരാജ്യത്തു കുന്നംകുളത്തു പോക്കുളംമേത്തു പയ്യൂരില്ലത്തിനടുത്തുള്ള വേളക്കാടാണ്. അവിടെ ഒരു ഭഗവതീക്ഷേത്രമുണ്ട്. ആ ദേവിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്താലാണ് ആ സ്ഥലം അത്രമാത്രം പ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നത്. പയ്യൂർ ഭട്ടതിരിമാരുടെ പരമേവന്തയാണ് വേളക്കാട്ടു ഭഗവതി. ആ ദേവിയെക്കുറിച്ചാണു പരമേശ്വരൻഭട്ടതിരി തന്റെ സ്ത്രീസമിദ്ധിവാഗ്ദാനത്തിൽ "നന്ദഗോപസുതാദേവീ വേദാരണ്യനിവാസിനീ" എന്നിപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ഈ സന്ദേശത്തിൽനിന്നും അക്കാലത്തു വേളക്കാടു കേരളത്തിലെ വിശ്വവിദ്യാകേന്ദ്രങ്ങളിലൊന്നായിരുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. സൂർയ്യവിദ്യാപാരഗന്താരായ പയ്യൂർ ഭട്ടതിരിമാരുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്താൽ ആ സ്ഥലം അപ്രകാരം കേരളത്തിലെ പ്രാമുഖ്യവിശ്വവിദ്യാലയങ്ങളിലൊന്നായി തീർന്നതിൽ അതുതക്കപ്പെടാനില്ല.

4. കോകസന്ദേശം. വാഴപ്പിള്ളിമനയ്ക്കലെ വിഷ്ണുതാതൻനമ്പൂതിരിപ്പാടാണ് ഇതിന്റെ നിർമ്മാതാവെന്നു ഈ കൃതിയിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാം. വാഴപ്പിള്ളിമന കൊച്ചിരാജ്യത്തു വെള്ളാരുല്ലാശാണ്. ചകോരസന്ദേശം

ത്തെക്കുറിച്ചും കോകസന്ദേശത്തെക്കുറിച്ചും സുപ്രസിദ്ധപണ്ഡിതകവിയും വിമർശകവീരനുമായ ബ്രഹ്മശ്രീ ഈ. വി. രാമൻനമ്പൂതിരി അവർകൾ 'കോകചകോരങ്ങൾ' എന്നൊരുപന്ത്രാസം പരിഷൽക്കൈമാസികത്തിൽ മുൻപു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇതിൽകൂടുതൽ ഈ സന്ദേശങ്ങളെക്കുറിച്ച് പറയണമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല.

5. ഭ്രമസന്ദേശം, ഇതിന്റെ രചയിതാവ് ഒരു വാസുദേവകവിയാണെന്നു് ഇതിൽനിന്നുതന്നെ മനസ്സിലാക്കാം. തൃക്കണ്ടിയൂർ അച്യുതപ്പിഷാരടി, മേല്പുത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരി എന്നീ മഹാപണ്ഡിതന്മാരേപ്പറ്റി ഈ കൃതിയിൽ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇവരുടെ സമകാലികനാണു് ഈ വാസുദേവകവി എന്നു നിശ്ചയിക്കാം. അതിനാൽ ഈ കാവ്യത്തിന്റെ കാലം ഏതാം ശതാബ്ദത്തിലാകുന്നു.

ഈ വാസുദേവകവി ഏതാണെന്നാണു് ഇനി ആലോചിച്ചാറുളളതു്. വാസുദേവനാമധേയന്മാരായ കവികൾ കേരളത്തിൽ പലരും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. (ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് മഹാകവി ഉള്ളൂർ അവർകൾ പരിഷൽക്കൈമാസികത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള അത്യന്തം വിജ്ഞേയമായ ലേഖനത്തിലേയ്ക്കു വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുന്നു.) ഒരു വാസുദേവകവി സംക്ഷേപഭാരതം എന്നൊരു കാവ്യം രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സംക്ഷേപഭാരതമായന്നും ഏഴുനിയത്രാ ഇദ്ദേഹമാരുണെയാണു്. സംക്ഷേപഭാരതത്തിന്റെ പ്രാരംഭത്തിലുള്ള

“ജഗദാനന്ദയൻ ഗോഭിസ്തതാം മാഗ്ഗം സനാഥരൻ
പ്രകാശശ്രീകരോ രാജാ രവിവർമ്മാ വിരാജതേ.”

എന്നീപദ്യത്തിൽനിന്നും അന്നു വെട്ടത്തുരാജ്യം വാണിരുന്നതു് ഒരു രവിവർമ്മരാജാവാണെന്നു വരുന്നു. മഹാവിഭാൻ തൃക്കണ്ടിയൂർ അച്യുതപിഷാരടിയുടെ കാലത്തു വെട്ടം ഭരിച്ചിരുന്നതും ഒരു രവിവർമ്മരാജാവാണെന്നു പിഷാരടിയുടെ പ്രവേശകത്തിലുള്ള

“ലക്ഷ്മിയാ പ്രകാശവിഷയം രഞ്ജയൻ നിജയാ നിജഃ
നിത്യമുദ്യൻ വിജയതേ സുകൃതാലംബനം രവിഃ”

എന്ന പദ്യത്തിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാം. ഇതിൽനിന്നും അച്യുതപിഷാരടിയുടെ കാലത്തും സംക്ഷേപഭാരതകാരനായ വാസുദേവന്റെകാലത്തും വെട്ടം ഭരിച്ചിരുന്നതു് ഒരു രവിവർമ്മരാജാവാണെന്നു വന്നുകൂടുന്നു. അച്യു

തപിഷ്ഠരടിയുടെ കാലത്തു ഭരണസന്ദേശകാരനായ വാസുദേവനാണു്. അതിനാൽ ഭാരതസംക്ഷേപാദികളുടെ കർത്താവായ വാസുദേവനായിരിക്കാം ഭരണസന്ദേശത്തിന്റേയും നിർമ്മാതാവു്. എന്നാൽ ഭരണസന്ദേശത്തിലും സംക്ഷേപരമായണത്തിലും ഈ രവിവർമ്മരാജാവിനെപ്പറ്റി എന്താണു് ഒന്നും പറഞ്ഞുകാണാത്തതെന്തു് ഒരു പ്രശ്നത്തിനിവിടെ അവകാശമുണ്ടു്. ശരിതന്നെ, പക്ഷെ ഭരണസന്ദേശത്തിന്റേയും മറ്റും കാലമായപ്പോഴേക്കും ആ രവിവർമ്മരാജാവു ദിവംഗതനായിരിക്കണം. അതായിരിക്കണം ഒന്നും പ്രസ്താവിച്ചുകാണാത്തതു്. ഇതിന്നു് ഉപോദ്ബലകമായി ഒന്നുകൂടിപ്പറയാം. മേല്പത്തുരിന്റെ വ്യാകരണപാരമ്പര്യം ടോപ്പമാണു പ്രവേശകത്തിന്റേയും നിർമ്മാണമെന്നാണു് ഐതിഹ്യം. അതിനാൽ മേല്പത്തുരിന്റെ ബാല്യത്തിൽതന്നെ രവിവർമ്മരാജാവു രാജ്യഭാരം തുടങ്ങിയിരിക്കണം. പിന്നീടു വളരെ നാളുകൾ കഴിഞ്ഞു നാരായണീയാദിഗുഹങ്ങളുടെ നിർമ്മാണത്താലും മറ്റും മേല്പത്തുർഭട്ടതിരി സുപ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്നതിന്നു ശേഷമാകണം ഭരണസന്ദേശത്തിന്റെ പുറപ്പെട്ടു്. അതിനാൽ അക്കാലമായപ്പോഴേക്കും രവിവർമ്മരാജാവു കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ അന്യഭാഗംപെഴുതിയിരിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ തെറ്റൊന്നു തോന്നുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർമ്മാണത്തിന്നുശേഷമായിരിക്കണം ഭരണസന്ദേശവും സംക്ഷേപരമായണവും വാസുദേവകവി രചിച്ചിട്ടുണ്ടാകുക. ഇതു് എന്റെ ഒരു ഊഹമാത്രമാണു്. പണ്ഡിതന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ഈ വിഷയത്തിലേക്കു ഞാൻ സാദരം ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഈ സന്ദേശത്തെക്കുറിപ്പു് സാരതമവും ഉജ്ജ്വലവുമായ ഒരു ഉപന്യാസം മഹാകവി ഉള്ളൂർ അവർകൾ പരിഷൽക്കൈമാസികപത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇതിൽകൂടുതൽ ഈ കൃതിയെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കണമെന്നു വിചരിക്കുന്നില്ല.

6. സുഭാസന്ദേശം. 7. ചാതകസന്ദേശം. ഈ രണ്ടു സന്ദേശങ്ങളെക്കുറിച്ചും മഹാകവി അവർകൾ ഞ്ഞുമാസികത്തിൽ നിഷ്പന്ദവും നിപുണവുമായി നിരൂപണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അതിനാൽ ഇവയെക്കുറിച്ചു വിശേഷിച്ചു് എന്തിക്കൊന്നും പറയേണ്ടതായിട്ടില്ല.

8. ഹംസസന്ദേശം. ഈ പേരിൽ മൂന്നുനാലു സന്ദേശങ്ങളുണ്ടു്. ഞാൻ ഇവിടെ നിദ്ദേശിക്കുന്നതു പുണ്യസരസ്വതിയുടെ ഹംസസന്ദേശമാണു്. പുണ്യസരസ്വതിയെപ്പോലെ സരസ്വതിയുടെ പ്രസാദം പുണ്യമായി ലഭിച്ച കേരളീയരധികമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഒരെന്നാന്തരം കവി,

മികച്ച പണ്ഡിതൻ, മർമ്മജ്ഞനും രസികശിഖാമണിയുമായ വ്യാഖ്യാതാവ്, ഇങ്ങനെ പലേനിലയിലും അദ്ദേഹം നമ്മുടെ സശിരക്രമമായ ഋഘുപുരുഷനെ അർപ്പിക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹം ബ്രിട്ടീഷുഭരണാധിപന്റെ കാട്ടുമാടപ്പുനമ്പൂതിരിയാണെന്നു ചിലരും, അതല്ല, ചേന്നാസ്സനമ്പൂതിരിപ്പാടാണെന്നു വേറെ ചിലരും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. പൂണ്ണസരസ്വതിയെന്നതു കേവലം ബിരുദപ്പേരായിരിക്കണം. പൂണ്ണജ്യോതിസ്സിന്റെ അനുഗ്രഹത്താലാണ് ഇദ്ദേഹം പൂണ്ണസരസ്വതിയായത്. പൂണ്ണജ്യോതിസ്സ് എന്നതുകൊണ്ടു പൂണ്ണതൃതീയനായ തൃപ്പൂണിത്തുറയപ്പനെയെന്നു പരാമർശിക്കുന്നതെന്നു വിദ്യുല്ലതാവ്യാഖ്യാനപ്രസാധകൻ പറയുന്നത് അത്ര ശരിയാണോ എന്നു സംശയമാണ്. പൂണ്ണജ്യോതിസ്സ് എന്നതു് ഒരു മുനിയോ അഥവാ കവിരുടെ ഇഷ്ടദേവതയോ ആയിരിക്കാം.

ഇനി പൂണ്ണസരസ്വതിയുടെ കാലമേതാണെന്നാലോചിക്കാം. ഇദ്ദേഹം മേഘസന്ദേശവ്യാഖ്യാനമായ വിദ്യുല്ലതയിലും മറ്റും അത്ഥാലങ്കാരങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ ലക്ഷണശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതു കാവ്യപ്രകാശത്തിൽനിന്നാണ്. അത്ഥാലങ്കാരങ്ങൾക്കു സർവ്വമാപ്രമാണഗ്രന്ഥം അപ്പയ്യുഭീക്ഷിതരുടെ കവലയാനന്ദമാണല്ലോ. അതിൽ നിന്നും ഒന്നുതന്നെ എടുത്തുകാണിച്ചിട്ടില്ല. അതിനാൽ മമ്മടാചാര്യർക്കുശേഷം അപ്പയ്യുഭീക്ഷിതർക്കു മുമ്പായിട്ടാണു പൂണ്ണസരസ്വതിയുടെ കാലമെന്നു വിചാരിക്കാം. മമ്മടാചാര്യർ ജീവിച്ചിരുന്നത്, ക്രി: പി: പതിനൊന്നാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലും പന്ത്രണ്ടാംശതാബ്ദത്തിന്റെ പൂർ്വാർദ്ധത്തിലുമാണ്. അപ്പയ്യുഭീക്ഷിതരുടെ കാലം ക്രി: പി: പതിനാറാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധവും പതിനേഴാംശതാബ്ദത്തിന്റെ പൂർ്വാർദ്ധവുമാണ്. ഈ രണ്ടു മഹാൻമാരുടെ കാലങ്ങൾക്കിടയിലായിരിക്കണം പൂണ്ണസരസ്വതിയുടെ കാലമെന്നു സാമാന്യേന പറയാം.

ഹനുസന്ദേശം വളരെ മനോഹരമായ ഒരു കാവ്യമാണ്. പൂണ്ണസരസ്വതി രസികന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനാണ്; സഹൃദയചക്രവർത്തിയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാസികൃതിയേണമെങ്കിൽ മേഘസന്ദേശത്തിന്റെ വിദ്യുല്ലതാവ്യാഖ്യാനവും മാലതീമാധവത്തിന്റെ രസമഞ്ജരീവ്യാഖ്യാനവും വായിക്കണം. മാലതീമാധവം നാടകത്തിന്റെപേരിൽ ഈ സഹൃദയാഗ്രണിക്കുണ്ടായിരുന്ന ബഹുമാനം നിസ്സീമാണ്. തൽഫലമായിട്ടായിരിക്കണം ഈ രസികശിരോമണി അതിന്നു വ്യാഖ്യാനം എഴുതിട്ടുള്ളതിന്നു പുറമേ ആ കഥയെടുത്തു് ഒരു ശ്രവ്യകാവ്യമായി രചിച്ചിട്ടുള്ളതു്. 'ഋജുലംഘി' എന്നാണ് ആ കാവ്യത്തിന്റെ പേര്.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളായി ഇതേവരെ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുള്ളവ, (1) മേഘ സന്ദേശപ്പാഠ്യം (വിദ്യാലയ) (2) മാലതിമാധവപ്പാഠ്യം (രസമഞ്ജരി) (3) മാലതിമാധവം കാവ്യം (ഋജുപാലപീ) (4) വിഷ്ണുപാദാഭികേ ശാന്തപ്പാഠ്യം (ഭക്തിമന്ദാകിനി) (5) ഹംസസന്ദേശം (6) കമലിനീ രാജഹംസം നാടകം (7) ശാകന്തളടിപ്പണി (8) ഉത്തരരാമചരിതടിപ്പണി (9) അനാമകാവ്യം എന്നിവയാണ്. അഭിനവഹൃദയപാദാ ചാതുരിരചിതമായ അഭിനവഭാരതീയുടെ നാട്യശാസ്ത്രവിവൃതിയുടെ ഒരു സംഗ്രഹവും ഇദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

9. ഭംഗസന്ദേശം. ഞാൻ മുമ്പ് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള മേഘ സന്ദേശത്തിൽനിന്നും ഭിന്നമാണ് ഈ കൃതി. ഗ്രന്ഥകർതാവിന്റെ പേരോ മറ്റു വിവരങ്ങളോ ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂട. ഭംഗത്തെ തൃശ്ശൂർക്കാട് അയക്കുന്നത്. ഭംഗം പെരുവനത്തത്തുമ്പോൾ കൊടുങ്ങല്ലൂർ വിപ്രാൻ ഇളയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഗുരുനാഥനായ ആയുർ അടിതിരിപ്പാടിലെ അപഭ്രാന്തങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്നതിനാൽ അടിതിരിപ്പാടിന്റെ സമ കാലികനാണ് കവി എന്നു വരുന്നു. വിപ്രാൻ ഇളയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു തീർപ്പിച്ചു കൊല്ലവർഷം 1026-ൽ ആണെന്നാണ് അറിയുന്നത്. 1013-ൽ തീർപ്പിച്ച കൊച്ചിമഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലേയും ഗുരുനാഥനായിരുന്നു അടിതിരിപ്പാട്. ഈ സംഗതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉത്തരനൈഷധംകാവും മുഖേനയും മറ്റും മനസ്സിലാക്കാം. 1013-ൽ തീർപ്പിച്ച മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലേക്കു തിരുമുപ്പു കിട്ടിയതു 1003-ൽ ആണ്. അവിടത്തേക്കു തിരുമുപ്പുകിട്ടിയതിനുശേഷമാണ് അടിതിരിക്ക് അവിടന്നു ഗുരുക്കുറിപ്പു ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. അതിനാൽ അടിതിരി 1003-നുശേഷമായിരിക്കണമല്ലോ നിർവ്വാതനായിരിക്കുക. എങ്ങനെയായാലും ഭംഗസന്ദേശത്തിന്റെകാലം കൊല്ലവർഷം 950-നും 1000-നും മദ്ധ്യത്തിലായിരിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കണം. കവിതയ്ക്കു വലിയമെപ്പു മൊന്നുമില്ല; കാവ്യം വളരെ ചെറുതുമാണ്.

10. മാരുതസന്ദേശം. 11. മധുസന്ദേശം. 12. കുടുംബസന്ദേശം. ഈ മൂന്നുകൃതികളും കേരളീയരുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളവയാണെന്നല്ലാതെ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരെപ്പറ്റിയൊ മറ്റൊ യാതൊരു വിവരങ്ങളും എനിക്കറിയുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല.

13. നീലകണ്ഠസന്ദേശം. ഇതിന്റെ രചയിതാവു പുന്നശ്ശേരി ശ്രീധരൻനമ്പി അവർകളാണ്. സ്വദേശമായ ഈങ്ങൂർനിന്നും (ഈ

ഹാപ്പരി എന്നു ഈ കവിയാലും മഹാവിപാൻ എന്നശ്ലോകനമ്പി നീലകണ്ഠ ശർമ്മ അവർകളാലും വർണ്ണമായ സ്ഥലം) ചെറുപ്പച്ചശ്ലോകിക്കാണു മയിലിനെ അയയ്ക്കുന്നത്. ഈ കവിയുടെ നിർമ്മാണം കൊല്ലവർഷം 1006-ൽ ആണെന്നറിയുന്നു. കവിത നന്നായിട്ടുണ്ട്.

14. ശ്ലോകസന്ദേശം. സുപ്രസിദ്ധഭിഷഗ്വരനും ശ്ലോധനവധം ആട്ടക്കഥയുടെ രചയിതാവുമായ വയ്ക്കരമുസ്സാണ് ഇതിന്റെ നിർമ്മാതാവ്. വയ്ക്കരമുസ്സ് അവർകൾ ഇടാനിത്തനനാകയാൽ സന്ദേശകാലത്തെപ്പറ്റി പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ മഹാനുഭാവന്റെ ശ്ലോധനവധം ആട്ടക്കഥ വ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടെ അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ട്. വ്യാഖ്യാതാവ് സുപ്രസിദ്ധപണ്ഡിതകവിയും വിമൾകവിചക്ഷണനുമായ കെ. വി. യം. അവർകളാണ്. ഇദ്ദേഹംതന്നെ ഈ കവിയുടെ ജീവചരിത്രവും അതിൽ എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

15. പവനസന്ദേശം. ഈ നാമധേയത്തിൽ മനക്കളം വലിയ രാജാ അവർകൾ (കാക്കാട്ടുപ്പിൽരാജാവ് അവർകൾ) ഒരു സന്ദേശം രചിച്ചിട്ടുള്ളതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ എനിക്കറിവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല.

16. വിപ്രസന്ദേശം. ഇത് കവിസാർവ്വഭൗമൻ കൊടുങ്ങല്ലൂർ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഒരു മനോഹരകാവ്യമാണ്. തിരുമനസ്സിലെ സംസ്കൃതകവനകലാപാടവത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ പ്രത്യേകം പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. കൈരളിയോടൊപ്പംതന്നെ ഗൈര്യാണിയും അവിടുത്തെയ്ക്കു സ്വയം സാധീനയായിരുന്നു. സർവ്വതോമുഖമായ വിജ്ഞാനം, നിശിതമായ ബുദ്ധിശക്തി, അപ്രതിഹതമായ പ്രതിഭാവിളാസം—ഇങ്ങനെ ഏതേതരഗുണങ്ങളാണു് അവിടുത്തെ നമ്മുടെ ഹാർദ്ദമായ ഗ്ലാഘ്രയെ അർഹിക്കാത്തതു്? ഈ സന്ദേശകാവ്യം തർജ്ജമയോടുകൂടി മുമ്പടി, കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ കൈരളീമാസികയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതിനാൽ അതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ വിശേഷിച്ചൊന്നും ഇവിടെ പറയാനുള്ളതില്ല.

17. ചാതകസന്ദേശം. സരസദൂതകവികീരീടമണി എന്നു വിശ്വവിദിതനായ കൊടുങ്ങല്ലൂർ കഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ തിരുമേനിയാണ് ഇതിന്റെ പ്രണേതാവ്. വെൺകിടങ്ങിൽനിന്നും (ഇരുവായൂരടുത്താണ് ഈ സ്ഥലം) അരിപ്പാട്ടോക്കാണ് ചാതകത്തെ അയയ്ക്കുന്നത്. കവി

ത അക്ലിഷ്ടരമണിയമാണ്. ഈയിടെ അതിൽനിന്നും ഏതാനും ശ്ലോകങ്ങൾ ചൊല്ലിക്കേൾക്കാനിടയായപ്പോൾ തിരുമനസ്സിലെ സംസ്കൃതകവനകലാകശലതയെപ്പറ്റി എനിക്ക് അത്ഭുതമുതലാണുണ്ടായത്. അവിടുന്ന് സംസ്കൃതത്തിൽ കറെക്കൂടി കൃതികളെഴുതാഞ്ഞതു ഗൈദ്യാണിയുടെ മേൽമുദ്രമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു. അവിടുത്തെ സംസ്കൃതകൃതികളിൽ ബദ്രവാഹനചരിതം മാത്രമേ എനിക്കു വായിപ്പാൻ ഭാഗം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളൂ. കൈരളിയേപ്പോലെതന്നെ ഗൈദ്യാണിയും അവിടുത്തേക്കു സ്വാധീനയായിരുന്നു എന്നു ചാതകുസന്ദേശം തികച്ചും തെളിച്ചുകാണിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ രണ്ടു ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാർ (കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ തിരുമേനിയും അവിടുന്നും) കൈരളിയുടേയും ഗൈദ്യാണിയുടേയും പ്രാണപ്രിയന്മാർ തന്നെയായിരുന്നു. ഈ അടുത്തകാലത്തു കേരളഭൂമി പലേമഹാകവികളേയും പ്രസവിച്ച ചരിതാത്മയായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ എല്ലാംകൊണ്ടും അവരിൽ പ്രഥമനണീയന്മാരിൽ രണ്ടുപേരാണു കവിസാമ്രാജ്യമൻ തിരുമേനിയും കേരളവ്യാസൻ തിരുമേനിയുമെന്നുള്ളതിന്നു സന്ദേഹമില്ല.

ഇങ്ങനെ കേരളീയരിൽനിന്നും ഗൊറ്റാണിക്ക് ഒട്ടവളരെ സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ പലതും സാഹിത്യഗുണമൊഴുത ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളുമാണ്. ഞാൻ ഈ പറഞ്ഞവയ്ക്കുപറമേ ഇനിയും കേരളീയരുടെ പലേസന്ദേശങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കാം. എന്റെ അറിവിൽപ്പെട്ടവയെ ഞാൻ ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തി എന്നേയുള്ളൂ.

എത്രയെത്ര താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങളാണു പഴയതറവാട്ടുകളിലെ ഇഴുതറകളിൽ സൂര്യപ്രകാശംതട്ടാതെ ചിതലിന്നും പാററയ്ക്കും ആഹാരമായി കൂമത്തിൽ ഈലോകത്തിൽനിന്നുതന്നെ എന്നോടോമായി മാഞ്ഞുപോകുന്നത്! കേരളീയർ പഴയ താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം മനസ്സുവെച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു ഞാൻ വീണ്ടും വീണ്ടും അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. ഓരോ ഗ്രന്ഥവും ഓരോ നിധിയാണ്. ആരെക്കൊണ്ടാണു് അതിന്റെ വിലമതിക്കാൻ സാധിക്കുക! പക്ഷെ, 'വിചാണേവ വിജാനാതി വിചക്ഷണപചിത്രം' എന്നല്ലേ ആപ്തവാക്യം? കേരളീയസമോദരന്മാർ താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങൾ കേടുവരാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ പ്രത്യേകം ഊഷിവാസ്തവേണ എന്നു ഞെക്കടി അപേക്ഷിക്കുന്നു.

മേൽപറഞ്ഞ സന്ദേശങ്ങളിൽ ശ്രീകങ്കാകിപണ്ഡിതമാത്രമേ മുദ്രിതങ്ങളായിട്ടുള്ളൂ. മറ്റുള്ള 'ഭൂമരാദി'കൾക്കും അചിരേണ മുദ്രണഭാഗ്യം ലഭിക്കട്ടെ!

കേരളത്തിലെ നടനകല.*

അതിന്റെ ഉത്ഭവവും വളർച്ചയും.

(ജി.മേൽ വി. ഫു. കുട്ടികളുടെ മനോഹരവർഗ്ഗം, ബി. എ.)

ഭാരതത്തിലെ ഇതരഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും വേർതിരിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നതെന്ന സ്ഥൂലദൃഷ്ടിയിൽ തോന്നിപ്പോകാവുന്നതായ ഇന്നത്തെ കേരളീയ സംസ്കാരത്തെ നാം ഉദ്ധരിക്കാനോക്കിയാൽ, വിനാശങ്ങളും വിശിഷ്ടങ്ങളുമായ വിവിധസംസ്കാരങ്ങൾ അന്യോന്യവിരോധംകൂടാതെയും മുഴിച്ചുനീല്ക്കാതെയും അതിൽ ഇടകലന്നിരിക്കുന്നതായി തെളിഞ്ഞുകാണാം. തദ്വ്യക്തമാകെ ചെറുവരുന്ന വിദേശീയസംസ്കാരങ്ങളെ തട്ടത്തുനിറുത്തി അതിച്ചെടുത്തുകൊടുക്കുകയും കിട്ടിയ നിധി കൈവിട്ടുപോകാതെ കാത്തുനില്ക്കുകയും ചെയ്ത മലയും കടലുമാണു വാസ്തവത്തിൽ കേരളീയസംസ്കാരത്തിന്റെ സ്പഷ്ടീകർത്താക്കൾ. വളപ്പറവുള്ള ഈ വിളഭ്രമിയിൽ പാകിയ ബീജങ്ങൾക്കു തഴച്ചുവളരുവാൻ യാതൊരു പ്രയാസവുമുണ്ടായില്ല. അന്യസ്വഭാവത്തിനെ ആരോപിച്ചുകൂടി സ്വീകരിച്ച്, സ്വതസ്സിദ്ധമായ നിർമ്മാണകരശലത്താൽ മോടിപിടിപ്പിച്ചു സ്വായത്തമാക്കുവാൻ കേരളീയജനസമുദായത്തിനുള്ള അന്യോദൃശ്യമായ പ്രാഗത്ഭ്യംമൂലം കേരളീയസംസ്കാരം വിദേശങ്ങളിൽനിന്നു വേർതിരിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നതായി തോന്നിപ്പോകുന്നതാണ്. പ്രകൃതിവിഷയമായ നടനകലയെ സംബന്ധിച്ചും ഈ പ്രസ്താവം അക്ഷരപ്രതി വാസ്തവമാണെന്ന് അചിരേണ മനസ്സിലായിക്കൊള്ളൂ.

മാഷ്യൻ പ്രകൃത്യഗീനനാണ്. പ്രകൃതിയുടെ നിശ്ശേഷത്തിനനുസരിച്ചിരിക്കും അവന്റെ വീചാരവും, വാക്കും, പ്രവൃത്തിയും. പ്രകൃതിയുടെ വികൃതികളിൽവെച്ചു പ്രധാനമായ വികാരത്തിനു വശംവദമാകുമ്പോൾ ജീവജാലങ്ങളെല്ലാം ഇന്നിനവിധത്തിൽ ചേഷ്ടിച്ചുകൊള്ളേണമെന്ന നിയമമുണ്ട്. വർഗ്ഗവ്യത്യാസങ്ങളെ അനുസരിച്ചു സാമാന്യമായും, മനസ്സാസ്സാരത്തെ അപേക്ഷിച്ചു പ്രത്യേകമായും ആ ചേഷ്ടകൾ ഭിന്നസ്വരൂപങ്ങളാ

* 1112-ൽ ഫോണാകളും മാറാരാജകുമാരശാലയിൽവെച്ചു നടന്ന 'ചരത്തുപ്പണിക്കർ സ്മരകപ്രസംഗം.'

യിരിക്കുമെന്നുമാത്രം. ഭയംകൊണ്ടു നിലവിളിക്കുന്നതിലും ആറ്റാടംകൊണ്ടു തുള്ളിച്ചാടുന്നതിലും പക്ഷിമൃഗാദികളും മനുഷ്യരും വ്യത്യസ്തരല്ല; കരയുവാറും ചിരിക്കുവാനും ഒരു രാജ്യക്കാർ മറ്റൊരു രാജ്യക്കാരെ അനുകരിച്ച് അഭ്യസിക്കേണ്ട ആവശ്യവുമില്ല. പക്ഷെ, ബുദ്ധിശക്തിയുടെ ഉച്ച നീചത്വങ്ങൾക്കനുസരിച്ചിരിക്കും വികാരങ്ങൾ മനസ്സിനെ സ്പർശിക്കുന്നതിന്റെ സ്വഭാവം. വിശേഷബുദ്ധിയുടെ വൈശിഷ്ട്യമാണു മനുഷ്യനെ മൃഗത്തിൽനിന്നും ഉയർത്തിനിർത്തുന്നത്. സംസ്കാരാധിക്യമൂലം മാനുഷികവികാരങ്ങൾ ശാശ്വതവും മനോഹരവുമായി പരിണമിക്കുന്നു. ഈ വികാരങ്ങളുടെ പ്രയോജനത്തിന് അടിമപ്പെടേണ്ടിവരുന്ന മനസ്സാണ് ആദ്യനും നിയന്ത്രിക്കുന്നതെന്നതിനാൽ മനുഷ്യജീവിതം വികാരപ്രധാനമാണെന്നു സിദ്ധിച്ചു. സ്വമനസ്സിനേയും സ്വാഭാവവേഷങ്ങളേയും ചമൽകൃതരൂപത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതാണു കല. അതു വികാരപരവും സംസ്കാരാവേക്ഷകവും ആകുവാനുള്ള കാരണം ഇതുതന്നെയാണു്. സംസ്കാരത്തിന്റെ സന്തതിയാണല്ലോ ചമൽകാരം. ഏതെങ്കിലും ദൈവസ്മൃതവസ്തുവാണു് അവസാനം ഒരു മനോഹരമായ കലാസൃഷ്ടിയായിത്തീരുന്നതെങ്കിലും, കലാകാരന്റെ പ്രയത്നംകൊണ്ടുമാത്രമേ അതിനു കലാത്വം കൈവരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ, കലാസൃഷ്ടിയുടെ പൂർവ്വരൂപം കാണേണ്ടതെങ്കിൽ, ആ അസംസ്കൃതവസ്തുവിനെ തേടിപ്പിടിക്കുകവേണംതാനും. ആയതിനാൽ, ഏതെങ്കിലും ഒരു കലയുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനത്തെ അറിയുന്നതിനു മനുഷ്യപ്രകൃതിയേയും, അതിന്റെ പരിണാമശക്തിയെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ മനുഷ്യസംസ്കാരത്തേയും നമുക്കു ശ്രദ്ധേയമായിരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കേരളത്തിലെ നടനകലയുടെ ഉത്ഭവത്തെപ്പറ്റി ആരായുന്നതിൽ മനുഷ്യപ്രകൃതി എത്രത്തോളം സഹായിക്കുമെന്നുള്ളതാണു് ഇവിടെ ചിന്താവിഷയം. അതു ശരിയായി മനസ്സിലാവേണമെങ്കിൽ, ആദിമനിവാസികളുടെ ആദിമവേഷകളിലേയ്ക്കു പ്രവേശിച്ചാലേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. പാശ്ചാത്യദേശങ്ങളിലേയും പൗരസ്ത്യദേശങ്ങളിലേയും നടനകലയുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനം നിരന്തരമായ ഒരുമാതിരി ഗുണവിശിഷ്ടമാണെന്നു കാണാം.

ഭാരതീയഗുഹ്യത്തിനോടു് ഏകദേശം സമാനമായ ഒരു നടനകലാവിഭാഗം യവനന്മാരുടെ ഇടയിൽ സാധാരണമായിരുന്നു. കേവലഗുണത്തിന്റെ ഒരു പരിഷ്കൃതരൂപമാണതു്. ഗുണകാവ്യസംഗീതങ്ങൾക്കു് അതിൽ സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു. അത്മദ്വൈതകമായ ഗാന്ധർവ്വക്ഷേപമായിരുന്നു അതിന്റേയും സ്വഭാവം. മനസ്സംസ്കാരം അഭിവൃദ്ധി പ്രാപി

മുപ്പ്, മതബോധം പരന്നതോടുകൂടി അവരുടെ നടനകലയും മതപരമായിത്തീർന്നു. മദ്ധ്യത്തിന്റെയും സസ്പ്രാമികളുടേയും അധിഭാവമായ ഡിയോണീസസ്സിന്റെ (Dionysus or Bacchus) പ്രീതിക്കായി നടത്തിവരുന്ന ഡിത്തിറാമ്പ് (Dithyramb) എന്ന നൃത്തത്തിൽനിന്നാണ് യവനാട്ടുകല ക്രമപ്രവൃദ്ധമായ അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചത്. ചരിത്രാതീതകാലമായ പൂർവ്വശിലാദശയിലെ (Palaeolithic Age) അസ്സല്യങ്ങളായ ചില ചിത്രങ്ങളും ശില്പവേലകളും അന്നു പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്ന നൃത്തങ്ങളെയാണ് പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതെന്നു പുരാണവസ്തുപരിശോധകന്മാർ ഉഘരിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പ്രാചീനങ്ങളായ ചില കല്ലറകളിൽ കണ്ടെത്തിയവയും, അനേകം സുഷിരങ്ങളോടുകൂടിയവയുമായ അസ്ഥികൾ അപരിഷ്കൃതമനുഷ്യരുടെ സംഗീതയന്ത്രങ്ങളായിരുന്നുവെന്നും അവർ ഉഘരിക്കുന്നുണ്ട്. (1)

ഭാരതീയനടനകലയുടെ വളർച്ചയിലുണ്ടായ അവാന്തരാധട്ടങ്ങളെപ്പറ്റി അറിയുവാനുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങളൊന്നും അവശേഷിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും, അതിലെ പ്രധാനഘട്ടങ്ങളെ വേർതിരിക്കുവാൻ ഇന്നും സാധിക്കുന്നതാണ്. അങ്ങനെ അതിരുകളെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ വേദപുരാണാതിഥാസങ്ങൾ സാക്ഷികളായിട്ടുണ്ട്. അത്ഥരമിതമായ കേവലനൃത്തമാണു ഭാരതത്തിലെ നടനകലയുടേയും ഉത്ഭവസ്ഥാനം. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ ആനന്ദാസക്തിയും സംസ്കാരവും വളർച്ചയെന്നതോടുകൂടി നൃത്തം സ്വന്തമാകുന്നതിനും ഉയർന്ന്, നൃത്യകലയുടെ പരിപൂർണ്ണതവരെ എത്തിച്ചേർന്നു. ശരീരചലനത്തിന്റെ ഭാഷമാത്രമായ കേവലനൃത്തത്തിൽനിന്നു മാനുഷമനോഗതത്തിന്റെ മുകൾഭാഗമായ നൃത്യം ജനിച്ചു. അതുതന്നെ മതിവരാത്ത മനുഷ്യൻ, എത്തിച്ചേർന്നു കൊടുമുടിയിൽനിന്നും താഴ്വരയിലേക്ക് അല്പമൊന്നിറങ്ങി മറെറൊരു മാറ്റത്തിൽക്കൂടി നാടകമഹാഗിരിയുടെ ശിഖരത്തിൽച്ചെന്നു വിശ്രമിച്ചു. അതായത്, പരസ്പരസംബന്ധത്തോടും എന്നാൽ വ്യത്യസ്തപ്രകൃതികളോടുംകൂടിയ നൃത്തം, നൃത്യം, നാട്ടും എന്നു മൂന്നു വിഭാഗങ്ങൾ നടനകലയ്ക്കു സംജാതമായി. നൃത്തസഹായമില്ലാതെ നൃത്യമോ, നൃത്യതപാശംകൂടാതെ നാട്ടുമോ ഭാരതത്തിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഓരോന്നും പ്രത്യേകമായി അവയുടെ പ്രകൃതിക്കനുസരിച്ചവിധത്തിലുള്ള പരിപൂർണ്ണതയിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ടുതാനും.

(1) The Art and Religion of Fossil Man.

By G. H. Luquet.

Translated by J. Townsend Russell.

ഏതുദേശത്തിലെ നടനകലയും മതത്തിൽനിന്നാണ് ഉത്ഭവിച്ചതെന്നു പ്രബലമായ ഒരുപ്രായം നിലവിലിരിക്കുന്നതിനാലാണു പ്രകൃതംവിട്ട് ഇത്രയും വിസ്തരിക്കേണ്ടിവന്നത്. വാസ്തവത്തിൽ ഏതും ഒരു കാലത്തും ഒരു ദേശത്തും മതത്തിൽനിന്നല്ല ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളത്. അസംസ്കൃതമായ വികാരവും വിചാരവും പരിഷ്കാരത്തെ പ്രാപിച്ചതുകൂടിയ തിന്മശേഷം മാത്രമേ മനുഷ്യമനസ്സിൽ ഈശ്വരചിന്തയ്ക്കു സ്ഥാനമുള്ളൂ. അതിനാൽ, മതത്തിൽനിന്നാണു ഏതെങ്കിലുമൊരു വിഷയത്തെ പ്രത്യക്ഷമായിത്തന്നെ പ്രകൃതിവിരുദ്ധമാണു്. ഈശ്വരാരാധനത്തിനു മുതിർന്ന മനുഷ്യൻ വികാരസ്ഫുരണത്തിനു തനിക്കു സ്വതസ്സിദ്ധമായ ഉപകരണത്തെ കൈക്കൊണ്ടതോടുകൂടി, മതത്തിന്റെ നിഴൽ ഏതെങ്കിലും പരിച്ഛിന്തയാണ്. അതായത്, ഏതും മതത്തിന്റെ സന്താനമല്ല, സവിമാത്രമാണു്. വികാരപ്രകാശനത്തിനു മനുഷ്യൻ ആദ്യമായി സ്വീകരിച്ച മാർഗ്ഗവും കലകളുടെ മാതാവെന്നു ചിലർ ഗണിച്ചുവരുന്നതുമായ കേവലഏതമാണു കേരളത്തിലെ നടനകലയുടേയും ഉത്ഭവസ്ഥാനം.

ഏതുദേശത്തെയും അപരിച്ഛിന്തയായ ആദിമനിവാസികൾക്ക് ആഹാരാഭിരുചിശൃംഗാരം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ പ്രധാനമായതു ഏതെങ്കിലും കണക്കിലധികമുള്ള കായബലത്തിനു മറു പ്രവർത്തനമൊന്നും ഇല്ലാത്തതിനാലായിരിക്കാം ഏതുവിധം വികാരത്തിനു വശംവദരോകവോഴും അവർ ഏതും വെച്ചിരുന്നതു്. സന്തോഷത്തിലും സന്താപത്തിലും, വിഭോഷണത്തിലും വിനോദത്തിലും, വിവാഹമണ്ഡപത്തിലും ശ്മശാനഭൂമിയിലും ഒരുപോലെ അവർ ഏതുംവെക്കുന്നതായി ഇന്നും കാണുന്നുണ്ടു്. വികാരവിഷ്കരണത്തിനു പ്രഥമമായി കണ്ടുപിടിച്ച പന്ഥാവകകൊണ്ടു ഏതെങ്കിലും കലകളുടെ മാതാവായിട്ടു ഗണിച്ചുവരുന്നു. കലാസമ്പന്നനായ ഇന്നത്തെ പരിച്ഛിന്തമനുഷ്യൻ വികാരാവേശത്തെ പ്രവൃത്തിമുഖേന പ്രകാശിപ്പിക്കുമ്പോൾ അസംസ്കൃതനായ ആദിമമനുഷ്യൻ താളാനുസൃതമായ ഗാത്രവിക്ഷേപത്തെ ശരണംപ്രാപിച്ചു. അവന്റെ ചുരുപാട്ടുമുള്ള പ്രകൃതിതന്നെ ചില കാലനിയമങ്ങൾക്കു വിധേയനാണ്. വെള്ളത്തിലുള്ള രാളങ്ങളും സൂര്യചന്ദ്രന്മാരുടെ ഗതിയും മാത്രം നിയമങ്ങളെ അനുസരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അവൻ കണ്ടു. അവൻ പ്രകൃതിയുടെ സന്താനമാണു്; അവന്റെ വാസസ്ഥലം പ്രകൃതിയുടെ ജന്മഭൂമിയാണു്; സഖാവും പാഠുഗുണവും പ്രകൃതിതന്നെ. പിന്നെ അനുകൂലമായി അവനു മറ്റൊന്നുണ്ടു്?

ഏതെങ്കിലും ഈ ആസക്തിക്കു കേരളക്കരയിലെ ആദിമനിവാസികൾതന്നെ മതിയായ ഉദാഹരണമാവും. വയനാട്ടിലും സമീപപ്ര

ദേശങ്ങളിലുള്ള കാടുകളിലെ നിവാസികളായ ജൈന(ജേന)ക്കുറുവർ മാരുടേയും കാട്ടുനായ്ക്കന്മാരുടേയും വിവാഹച്ചടങ്ങുകൾ ശ്രദ്ധേയമാണ്. വിവാഹത്തിനുമുമ്പു വധുഗൃഹത്തിൽവെച്ച് രണ്ടുവീട്ടുകാരും ചേർന്നും, വിവാഹാനന്തരം വധുവരന്മാർ മാത്രമായും, വരന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്കു തിരിച്ചുവന്നാൽ ആ വീട്ടുകാർമാരും ഒരുമിച്ചും, നൃത്തംവെക്കുന്നു. (2) അവരുടെ വിവാഹത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ചടങ്ങാണ് ഇത്. കൊച്ചിരാജ്യത്തിലെ കാടന്മാരുടെ വിവാഹത്തിനു സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരും വെറേറെ നൃത്തംചെയ്യുക മാത്രമേ ചടങ്ങായിട്ടുള്ളുവെന്നതന്നെ പറയാം (3)

തിരുവിതാംകൂറിലെ കാണിക്കാരെന്ന കാട്ടുജാതിക്കാർ അവരുടെ പരദേവതയായ മാടന്നു കഴിക്കുന്ന ഉത്സവം മതപരമായ അപരിഷ്കൃതനൃത്തത്തിന്റെ മാതൃകയാണ്. (4) ഓരോ ഗൃഹത്തിലും കുടിവെച്ചിട്ടുള്ള പരദേവതകൾക്കു പൂജകഴിക്കുക എന്ന ഒരു സമ്പ്രദായമുണ്ട്. വിളവിന്റെ രക്ഷയ്ക്കുള്ള പ്രാർത്ഥനയും ഇതോടുകൂടി സാധിക്കുന്നു. കൊയ്ത്തുകാലത്തിന് അടുത്തുമുമ്പിലാണ് ഇതു കഴിക്കേണ്ടത്. 'മാട'നെ അധിദേവതയായി കല്പിച്ചുകൊണ്ടാണു ക്രിയനടത്തുക. സ്വപ്നത്തിൽ ഇരശപരഭരണം സാധിക്കാറുണ്ടെന്ന് അഭിമാനിക്കാറുള്ള ഒരു വൃദ്ധപ്രമാണിയായിരിക്കും കമ്മി. ഇതിനുവേണ്ടി ആട്ടുമായിത്തന്നെ കലവാഴയും തോരണവും മറുംകൊണ്ട് അലങ്കരിച്ച ഒരു പന്തൽ കെട്ടിയുണ്ടാക്കുന്നു. ആളുകൾ എല്ലാം അതിൽ വന്നുകൂടിക്കഴിഞ്ഞാൽ കമ്മിയായ കാണിക്കാർ മിശ്രഭാഷയിലുള്ള ഒരു പാട്ട് അസ്പഷ്ടമായി പാടിത്തുടങ്ങും. ഭിരംഗതരായവരുടെ പൂർവ്വചരിത്രവും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ ശ്രേയസ്സിനുവേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനയും മറ്റും ആ പാട്ടിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നാണു പറയപ്പെടുന്നത്. പാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു കലികൊണ്ടുതുപോലെ ഭാവിക്കുകയും അട്ടുവസിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കും. ഇങ്ങനെ മൂന്നു നാലു മണിക്കൂർ കഴിയുമ്പോഴേയ്ക്കും കാട്ടുകൃഗങ്ങളുടെ ഗർജനംപോലെ ഭയങ്കരമായ ഒരു അലച്ചുകേൾക്കാം. തലമുടിയെല്ലാം അഴിച്ചിട്ട്, കണ്ണുതുറിച്ചു, വായ്ക്കും നരയും പതയും പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു മനുഷ്യൻ പുരയുടെ മറുഭാഗത്തുനിന്നു വ

(5) Malabar Series of Wynad—By C. Gopalan Nair, P. 110.

(3) The Kadurs—'The Cochin Tribes and Castes'—By L. K. Anantakrishna Iyer., Vol. I.—P. 5.

(4) Kanikars—Castes and Tribes of South India—By Edgar Thurston—Vol. III—P. 171.

തന്നതിന്റെ ഘോഷമാണത്. നിന്നും ഇന്നും, ചാടിയും ഓടിയും, ഫോമെല്ലാം വിറപ്പിച്ചും, ഇടയ്ക്കിടെ കൊട്ടിന്റെ താളത്തിനൊപ്പിച്ചു ചുട്ടിയും അയാൾ കണക്കില്ലാതെ ബഹളംകൂട്ടുന്നു. പത്തു മിനിറ്റോളം ഇങ്ങനെ കഴിച്ച്, പിന്നീട് പെട്ടെന്ന് അട്ടമസിപ്പുകൊണ്ട്, ഓടുന്ന നൈവേളം ഒരുക്കിവെച്ചിട്ടുള്ള മരൊറാ കടലിന്നകത്തു ചെന്ന്, തുമ്പത്തു മണികരം തൂക്കിയിട്ടുള്ള രണ്ടു വലിയ ഭണ്ഡുകൾ എടുത്തുകൊണ്ടു വരുന്നു.

അപ്പോഴേയ്ക്കും വെറുതെ കാണുവാനിരിക്കുന്നവരിൽ ഒരുത്തനും കലികൊണ്ടു തുളുകയായി. ഇതുകണ്ട് ആട്ടത്തമ്പൻ ഉത്സാഹം ഇരട്ടിച്ചു. കണ്ടുനില്ക്കുന്നവരിൽ മരൊറാത്തന്റെ കഴുത്തിൽ പിടിച്ച്, തന്റെ കയ്യിലുള്ള ഭണ്ഡുകളിൽ ഒന്ന് അവനെക്കൊണ്ടു പിടിപ്പിക്കുന്ന തോടുകൂടി അവനും തുളുത്തുടങ്ങുന്നു. എന്തിനേറെ? അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ, തുളുനാവളം സംഗ്രഹിച്ചു ആറോ ഏഴോ ആയിക്കഴിഞ്ഞു. എവിടെ നോക്കിയാലും അട്ടമസങ്ങളുടേയും ചാട്ടങ്ങളുടേയും ലഹളതന്നെ. ഇതോടുകൂടി കാണികളുടെ ദൃഷ്ടി സമീപത്തുതന്നെയുള്ള ഒരു അഗ്നികണ്ഡത്തിലേയ്ക്കു തിരിയുന്നു. അവിടെ നമ്മുടെ ഒന്നാലൻ പ്രജാക്കളുടെ ഐക്യകണ്ഠനയുള്ള അഭിനന്ദനത്തിനു പാത്രമാകത്തക്കവണ്ണം കനലിൻനടുവിൽ ചാടി റുത്തംചെയ്യുന്നുണ്ടായിരിക്കും. ഫോമത്തിൽ മുഴുവൻ ചാരമണിഞ്ഞു, ക്ഷീണിച്ചു വിയഞ്ഞാലിപ്പുകൊണ്ട് അയാൾ അവിടെ നിന്നു തിരികെ പന്തലിലേയ്ക്കുതന്നെ വന്ന്, അവിടെ കൂടിയിരിക്കുന്ന ചുക്കുന്ന പൂക്കളെല്ലാം വാരി തലയിൽ ചൊരിയുന്നു. ഇതിൽ കമ്മിക്കും മറ്റു കാഴ്ചക്കാർക്കും സഹായിക്കാവുന്നതാണ്. അതിനുശേഷം ഒരു ചെറിയ കട്ടിയെ അവന്റെ മുചിൽക്കൊണ്ടു നിറുത്തുന്നതായും അവൻ ഒരു പേർ വിട്ടിക്കുന്നതായും കാണാം. നാമകരണം എന്ന ക്രിയയാണത്രെ നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. ഒരു കോഴിയെക്കൊണ്ടുവന്ന് അതിന്റെ കഴുത്തു വെട്ടിക്കളഞ്ഞ് അയാളുടെ കയ്യിൽ കൊടുക്കുന്നു. എല്ലാവരും കാണേത്തന്നെ അതിന്റെ മുറിവായിൽ ചുണ്ടുവെച്ച് അതിൽ നിന്നു ലഭിക്കാവുന്ന രക്തമുഴുവൻ അവൻ കുടിച്ചുതീർക്കും. പിന്നേയും കോഴിയെ കയ്യിൽത്തന്നെ വെച്ചുകൊണ്ട് അവൻ ബോധരഹിതനായി നിലംപതിക്കുന്നു. പരദേവതമാർ പൂജ സ്വീകരിച്ചുവെന്നും പ്രാർത്ഥിച്ചു പ്രകാരമെല്ലാം സാധിക്കുമെന്നുമാണ് ഇതിന്റെ അർത്ഥം. ഇതോടുകൂടി ക്രിയകൾ അവസാനിക്കുകയും നൈവേളവിഭവങ്ങളുടെ അവശേഷങ്ങളെല്ലാം കേജിച്ച് എല്ലാവരും പിരിഞ്ഞുപോവുകയും ചെയ്യുന്നു.

കൊച്ചിരാജ്യത്തിലെ മലയന്മാരോടു സാദൃശ്യമുള്ള വയനാട്ടിലെ പണിയന്മാർ പലപ്പോഴും രാത്രിയുഴുവൻ നൃത്തവും ഗാനവുമായി വിനോദിച്ചു കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നു. (5) ഈ കാട്ടുജാതിക്കാരെ ഏല്പാം ഏകവിനോദം നൃത്തമാണെന്നുകൂടി ഓർമ്മവെക്കേണ്ടതുണ്ട്. പുലയർ, പറയർ മുതലായ ആദിദ്രാവിഡർ വിവാഹസന്ദർഭങ്ങളിലെന്ന് മാത്രമല്ല മറ്റേതു കാർയ്യങ്ങളിലും നൃത്തത്തിന്നു കല്പിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ള പ്രാധാന്യം നമുക്കു കണ്ടു നവോദാനല്ലോ. മുഴക്കത്തിൽ, മതകർമ്മങ്ങളിലും സമുദായാചാരങ്ങളിലും, വിനോദസന്ദർഭങ്ങളിലും അവരുടെ വികാരങ്ങൾ ഏതു മാറ്റത്തിൽക്കൂടെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നുവെന്ന് അറിയുവാൻ ഇത്രത്തോളമായാൽ പോരായ്മയില്ല.

കാടും നാടും തമ്മിൽ ഇത്രയുംതന്നെ അടുപ്പമില്ലാത്ത പ്രദേശങ്ങളിലെ നിവാസികൾ അപരിഷ്കൃതരുടെ നൃത്താസക്തിയെ ഇതിലധികം വിശദമാക്കുന്നുണ്ട്. ഗ്രീൻലാണ്ടി(Greenland)ന്റെ പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്തുള്ള ആദിമവർഗ്ഗക്കാർ അവരുടെ വഴക്കുകൾ തീർക്കുന്നതു നൃത്തം വഴിയാണ്. സിംഗാപ്പൂർയിലെ വെസ്റ്റ് ജാതിക്കാർ നൃത്തം ചെയ്തു കൃതജ്ഞതപ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. ബ്രിട്ടീഷു കൊളമ്പിയയിലെ (British Columbia) മറ്റൊരു കൂട്ടക്കാർ പകിടകളിക്കുമ്പോൾക്കൂടി നൃത്തം വെക്കുന്നു. (6) "Besides jumping or in other words dancing for joy, the North American savage dances for almost every thing—when he hungers for meat and when he can't find his enemy and after he has found him etc., at christening, at burials, at weddings and at births—for war, for peace, for vengeance, for gratitude, the North American Indian dances". (7) ഈ നൃത്തങ്ങളിലാണു വിസ്തൃതവും വിശിഷ്ടവുമായ നാട്യകലയുടെ ബീജംസ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്ന് അതിന്റെ വളച്ചുയെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. "He danced for pleasure and as ritual. He spoke in dance to his Gods, he prayed in dance and gave thanks in dance. By no means all this activity was dramatic or theatric; but in his designed movements was the germ of drama and of theatre." (8)

(5) Malabar Series of Wynnad—P. 104.

(6) Miss C. S. Burne in the Hand-book of Folk-lore-P. 250.

(7) Curiosities of Savage-Life—by James Greenwood-P. 129.

(8) The Theatre—By Sheldon Cheney.

താളാനുസ്തമായ ചലനവും, താളാനുസ്തമായ ശബ്ദവും വേർപിരിയുക വച്ചാണവണ്ണം അത്രത്തോളം ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. വികാരാവേശംകൊണ്ടു ശരീരചലനം സംഭവിക്കുന്ന റിനോടോപ്പം നാദസ്സു രണവും താനേതന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കാമല്ലോ. ഭയംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന മനുഷ്യൻ "അയ്യോ" എന്നു നിലവിളിച്ചുപോകുന്നതു കല്പിച്ചുകൂടിയുള്ള പ്രവൃത്തിയല്ല. ശരീരംകൊണ്ടും ശ്വാസംകൊണ്ടും മാത്രമാണു മനുഷ്യൻ തന്റെ ജീവിതത്തിലെ എന്തു കാര്യവും നിർവ്വഹിച്ചുപോരുന്നതു്. പ്രകൃതിയുടെ സന്താനങ്ങളായ അവ തെളിച്ചല്ലാതെ ജീവിക്കാറില്ല. പ്രകൃതിദത്തമായ ഒരു വാസനാവിശേഷംകൊണ്ടു മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു വശഗമായിട്ടുള്ള താളത്തിനോടുകൂടി ഈ ചലനവും ശബ്ദവും യോജിക്കുമ്പോൾ ഒരു റുത്തകലയാലും മറ്റേറതു ഗാനകലയാലും പഠിനമിക്കുന്നു. കലാതപത്തിന്റെ കണികപോലുമില്ലാത്ത റുത്തത്തിലാണെന്നിൽ താളലയാലികൾ സ്പർശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ചില വികൃതശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുന്നതു കേൾക്കാം. താളത്തിനൊപ്പിച്ചു കാൽച്ചുവടുകളോടു് ഇണങ്ങിപ്പോകുന്നതുകൊണ്ടാണു ഗാനഭാഗത്തിനു പദം, അടി, ഫുട്ട് (Foot) മുതലായി നാനാഭാഷകളിലും ഏകാത്മത്തിലുള്ള നാമം ലഭിച്ചതു്. അപരിഷ്കൃതാവസ്ഥയുടെ അടിത്തട്ടിൽ ചെന്നു നോക്കുന്നതായാലും ശബ്ദസമനപിതമല്ലാത്ത റുത്തത്തെ കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല.

മനുഷ്യൻ തന്റെ അപരിഷ്കൃതാവസ്ഥയിൽ വികാരപ്രകാശനത്തിനാത്രം വേണ്ടി അംഗീകരിച്ച ഗാത്രവിക്ഷേപത്തെയും ശബ്ദനിർമ്മിതത്തെയും താളലയങ്ങളുടെ സഹായത്തോടുകൂടി വിനോദാത്മം പ്രയോഗിച്ചുതുടങ്ങിയ മുഹൂർത്തത്തിൽ നാട്യകലാശിശ്രുവിനു ജീവൻവെച്ചു എന്നു പറയാം. പക്ഷെ ആ രൂപത്തിലും ആ പ്രായത്തിലും അതിനെ കാണുന്നവർ അതിന്റെ നാമധേയത്തോടുകൂടി കലാശബ്ദത്തെ ഘടിപ്പിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുന്നതല്ല. ബ്രസീൽ (Brazil) ദേശത്തുള്ള അമേസൺസ് (Amazons) എന്ന വർഗ്ഗക്കാരുടെ(9) ഇടയിൽ ഇവിടെ ഈ രൂപത്തിൽ ഇന്നും ഭരിക്കാവുന്നതാണ്. കൈവിരലുകൾ തൊടിച്ചുകൊണ്ടു താളം പിടിച്ചു്, ഫോം ഇളകുന്നുണ്ടോ എന്നുതന്നെ സംശയിക്കത്തക്ക രീതിയിൽ ഗാനസമീതമായി നിർവ്വഹിക്കുന്ന തെജാതി റുത്തമാണു് അവരുടേതു്. അതുകൊണ്ടാൽ പ്രതിമകൾ നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണോ എന്നു സംശയം

(9) ഇവർ അന്നദേശതാമ്യങ്ങൾക്കു് ആദിയാളുണ്ഡത്തിൽ നിന്നു അവിടെ കുടിയായിപ്പാർന്നവരാണെന്നു വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു

നോന്നിപ്പോകമാത്രം. (10) കൊച്ചിരാജ്യത്തിലെ കാടന്മാരുടെ ഇടയിൽ കാണുന്ന സ്ത്രീഗുണത്തിന് ഇവിടനാടു സാദൃശ്യമുണ്ടു്. അഭംഗുത്തമായി നിന്നു്, വസ്ത്രത്തിന്റെ അഗ്രം കയ്യിലെടുത്തു് അരയോടുചേർത്തുവെച്ചു് ആട്ടിക്കൊണ്ടു് ഓരോ അടി സാവധാനത്തിൽവെച്ചു വൃത്താകാരമായി നീങ്ങിപ്പാവുന്നതു കാണാം. ഈ ദേശ നാട്യകലയുടെ ആദ്യഘട്ടമാണെന്നു സ്പാഷമായി ഉൾക്കൊണ്ടുവന്നതാണു്.

കാട്ടിൽനിന്നു നാട്ടിലേയ്ക്കു് ഇറങ്ങുന്നതിനുമുമ്പു നടനകല വനഭൂമിയിൽവെച്ചുതന്നെ ഏതുത്തോളം വളർന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നു പരിശോധിക്കാം. സ്ത്രീഗുണത്തിൽ അവശേഷിച്ചുകാണുന്ന ശാന്തമായ പ്രാഗുതാവസ്ഥ പുരുഷന്റെ ദോഷബലത്തിന്നു വഴങ്ങിക്കൊടുത്തു കറെക്കൂടെ ഉഭയതവും മോഹാഷയുക്തവുമായിത്തീർന്നു. ഏതു് പത്തോ പേർ കൈകൊണ്ടു് പിടിച്ചു വട്ടത്തിൽനിന്നു കൊട്ടിനൊപ്പം ചവുട്ടിക്കൊണ്ടു് അകത്തേക്കു തെങ്ങിയും പാറത്തേക്കു നീങ്ങിയും വട്ടം ചുറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഇടക്കിടെ 'മോ മോ' എന്നു് ഉച്ചത്തിൽ ശബ്ദിക്കുന്നതും കേൾക്കാം. കളിക്കാരനായിക്കുന്നതു താനാണെന്നു കാണിക്കുവാനായിരിക്കാം അവരുടെ 'പ്രമാണി' ഏല്പോഴു് കൈവീശിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. കളിച്ചു ക്ഷീണിക്കുമ്പോൾ അവർ പാട്ടുപാടി ക്ഷീണംതീർക്കുന്നു. അവരുടെ പാട്ടോപകരണങ്ങളായി ഇന്നുകാണുന്ന ചെണ്ടയും കഴലും നാട്ടിൽനിന്നു വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവരുന്നവയാണു്.

വന്യമൃഗങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ വന്യജനങ്ങളും സ്വാതന്ത്ര്യേച്ഛക്കുളാണു്. അവരവർ രസിക്കുവാനല്ലാതെ അന്യരെ രസിപ്പിക്കുവാൻ തങ്ങളുടെ കല ഉപയോഗിക്കാമെന്നോ ഉപയോഗിക്കണമെന്നോ അവർ വിചാരിക്കാറില്ല. നയംകൊണ്ടു പാട്ടിലാക്കുവാൻവേണ്ടി ആകട്ടെ ആഹാരംകൊടുത്തുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നീടു് അവരെ കണ്ടുകിട്ടേണമെങ്കിൽ കാട്ടു മുഴുവൻ തിരയേണ്ടിവരും. കാടന്മാരെക്കൊണ്ടു കളിപ്പിക്കേണമെങ്കിൽ അവരുടെ ഭക്തിക്കു ഭയത്തിന്നും ഏകചക്രമായ സങ്കല്പദ്വോഗസ്ഥന്റെ സ്വാധീനശക്തിയെ ശരണംപ്രാപിക്കുകയേ നിവ്വാഹമുള്ളു. പക്ഷെ, കളിക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചാൽ അതു കഴിയുന്നതുവരെ ഏതെങ്കിലും കലായ ശൃംഖലയിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതു കാണാം. കളിക്കുന്നവരുടെ കാൽച്ചുവടിനോടൊപ്പം കണ്ടുനില്ക്കുന്നവരുടെ കണ്ണും തലയും ഇളകി തങ്ങളുടെ ഏകവിനോദത്തിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന പരമാനന്ദത്തിനെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടി

രികും. സ്വസ്ഥാനങ്ങളുടെ ആനന്ദഗുണങ്ങളെ വനദേവത പൂജകൾ കൊള്ളുന്നതായ കാഴ്ച കലാകൃതികളുടെ ഭൂഷികൾക്ക് അമൂല്യമായ ഒരു സന്നിധാനാണ്.

കാടന്മാർക്കു മതപരമായ വല്ല ഗുണവും ഉള്ളതായി ഞാൻ കണ്ടെത്തിയിട്ടില്ല. അവരുടെ ഗുണങ്ങളോടനുബന്ധിച്ചുള്ള മഹാനുരാഗം വിനോദമാണ് നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ കൂടുതൽ ആകർഷിക്കുന്നത്. ജീവിതത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമാണ് കലയുടെ മൗലികധർമ്മമെന്ന് ഈ അപരിഷ്കൃതവർഗ്ഗക്കാർ ഭൂഷാപൂർവ്വം സ്പഷ്ടമാക്കുന്നു. 'മൃഗയാവിനോട്'മെന്ന പദം പ്രദീപനോദ്യമോത്രമേ ചേരുകയുള്ളൂ. വ്യാധിഗുണത്തെ സാബന്ധിപ്പിക്കത്തോളം അതു സമയംപോകുവാനുള്ള വിനോദമൊന്നുമല്ല; ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ആഹാരസമ്പാദനമാണ്. അവരുടെ ജീവിതം അതിനുള്ള പരിശുദ്ധത്തിൽ ആരംഭിച്ചു അതിനുമത്രം വേണ്ടി നയിച്ചു അടുത്തടുത്തായി അവസാനിക്കുന്നു. മഹാനുരാഗം ചിന്തയുടെ മഹാനുരാഗം പ്രവൃത്തിക്കും അവർക്കു സമയവും ആവശ്യവുമാണ്. നമുക്കു നിസ്സാരവും അവർക്കു സാരവുമായ ആ ജീവിതമാണ് തങ്ങളുടെ കലകളിൽക്കൂടി പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ അവർ യഥാശക്തി യത്നിക്കുന്നത്.

ഈ അനുകരണരൂപത്തിലുള്ള കാടൻകളിലൊന്നാണ് 'കൂരാൻകളി'. 'കൂരാൻപനി'(11)യാണെന്നു ഭാവിച്ചു നാവുംപറഞ്ഞിട്ട് ഒരു വൻ പതുങ്ങിപ്പതുങ്ങി നാലുപറവും നോക്കിക്കൊണ്ടു കനിഞ്ഞുനടക്കുന്നു. മഹാനുരാഗത്തിൽ അതുപോലെ നായയാണെന്നു നടിച്ച് കഴുത്തിൽ ഒരു മുണ്ടുകെട്ടി തരംനോക്കി പിന്നാലെചെന്നു അതിനെ പിടിക്കുന്നു. പനിയുടെ പരിഭവവും നായയുടെ കരുതലും ഇവരുടെ മുഖത്തു നല്ലുപണ്ണ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നതു കാണാം. ഈ കളികൾ നടക്കുന്ന സമയങ്ങളിലെല്ലാം മാറുള്ളവർ അട്ടഹസിച്ചുകൊണ്ടു ഗുണഭോജനങ്ങളായിരിക്കും. കൂരാൻകളി ചേപ്പാലൈ മഹാനുരാഗകരണമാണ് 'മാൻകളി'. ഇതിൽ ഒരുത്തൻ മാനം മഹാനുരാഗത്തിൽ ചെടിക്കാരനാകുന്നു. മാൻ അതിന്റെ സ്വഭാവസ്ഥയായ ധീരിയിൽ തലവെക്കി ചെവിടയാളുകൊണ്ടു നടക്കുമ്പോൾ വെടിക്കാരൻ നിശ്ശബ്ദമായി ചിത്തൂടൻ അതിനെ വധിക്കുന്നു. ക്രിയാഭാഗം ഇതു ചുരുക്കമാണെങ്കിലും അഭിനയം ഏറ്റവും സ്വാഭാവികമാവുന്നതാണെന്നു സമ്മതിച്ചേ തീരൂ. ആധുനികപരിഷ്കാരത്തിന്റെ നശീകരണവൈഷമ്യം കാട്ടിലേയ്ക്കുകൂടി സംക്രമിച്ചുകഴിഞ്ഞുകൊണ്ടായിരിക്കണം ഈ വന്യജന

(11) ഇതിന്റെ പേരും നാഴ്വരകൾ ഏറ്റവും ഹിതമായ ആഹാരമാണ്.

ങ്ങൾ വില്ലവെടിഞ്ഞു തോക്കെടുത്തിരിക്കുന്നത്. മഹറാജകുമാരനായ തമ്പുരാട്ടിയിൽ നാലഞ്ചാളുകൾ ചേർന്നെങ്കിലും അതിൽ പാത്രവൈവിധ്യമുണ്ടായില്ല. ഇവർ തമ്പുരാളെപ്പോലെ റെറയായിട്ടും റെറിയെ പറ്റി മഹറാജ കയറിയിരുന്നും വാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തു. നാലുപുറവും കാണുന്ന പ്രകൃതിയെ അങ്ങനെയെന്ന അനുകരിക്കുകയെന്നല്ലാതെ മഹറാജാജ് ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം? അനന്തമായ പ്രകൃതിസാമ്രാജ്യം കലാപരിധിക്കുള്ളിൽ കിടക്കുമ്പോൾ നാട്യകലയുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ മനസ്സിൽ കടന്നു തിരയേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ല.

കേരളത്തിലെ ആദിമനാട്ടത്തിന്റെ സ്വരൂപവും സ്ഥാനവും ഇതുതന്നെ ആയിരുന്നുവെന്നു തീർച്ചയാണ്. ഇതിനുള്ള തെളിവുകൾ ശേഖരിക്കുവാൻ നമുക്കു മലയാ അർദ്ധദ്വീപിലോളം സഞ്ചരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ജക്രൂൺ (Jakun) എന്ന അവിടത്തെ ആദിമവർഗ്ഗക്കാരുടെ റുത്തത്തിനും കൊല്ലിയിലെ കാടരുടെ റുത്തത്തിനും തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവും കാണുന്നില്ല. കാടരിൽ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ റുത്തങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ദേഹം അവിടേയുണ്ട്. സ്ത്രീകളുടെ കൈവീശിക്കൊണ്ടുള്ള ചുറ്റവും പുരുഷന്മാരുടെ 'പ്രമാണി'യും അവിടേയും ഇവിടേയും സമമാണ്. മൃഗങ്ങളായി നടിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അഭിനയം കേരളത്തിനു പുറമെ ഇങ്ങനെ ഒരു ഭിത്തിൽ മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളൂ. കാടരുടെ കഴിവും ചെണ്ടകളും തന്നെയാണ് അവിടത്തേയും വാളുങ്ങൾ. (12) ഡി മോർഗൻ (De Morgan), ഹെയിൽ (Hale) മുതലായ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഇവരുടെ റുത്തങ്ങൾക്കും കളികൾക്കും വിനോദമല്ലാതെ മറ്റു യാതൊരുദ്ദേശ്യവുമില്ലെന്നുള്ളതും സുരണീയമാണ്.

അന്യനായ ഈ സാമ്രാജ്യം ആകസ്മികമായി വന്നുകൂടിയതാണെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ മനുഷ്യവർഗ്ഗശാസ്ത്രം അനുവദിക്കുന്നില്ല. പല്ലുരാവുകയുടക്കി പല കാര്യങ്ങളിലും ജക്രൂൺവർഗ്ഗക്കാർക്കു കാടന്മാരോടു വളരെ സാമ്യമുണ്ട്. തല വകയുവാറുള്ള ചീപ്പുകളിന്മേൽ ചിത്രപ്പണികൾ ചെയ്യുന്ന സ്വഭാവം മലാക്കയിലെ ആദിമവർഗ്ഗക്കാരിലും കേരളത്തിലെ കാടന്മാരിലും ഒരുപോലെ കാണുന്നുണ്ടെന്നു ഡാക്ടർ പ്രൂസ്സ് (Dr. Preuss) പറയുന്നു. (13) ഡിയാക്സ് (Dyaks) എന്ന വർഗ്ഗക്കാർ

(12) Pagan Races of the Malaya Peninsula—By Walter William Skeat, M. A. and Charles Otto Blagden M. A.

(13) Castes and Tribes of S. India—Vol. 1—By Edgar Thurston
Introduction P. XIX.

മരംകയറുന്ന സമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റി വാലസ് (Wallace) വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത് (14) അക്ഷരംപ്രതി ആനമലയിലെ നിവാസികൾക്കും യോജിക്കുന്നതാണ്. കേരളത്തിൽ ഇന്നു കാണുന്ന ആദിമനിവാസികൾ മലയേച്ചുയിൽനിന്നു വന്നവരാണെന്നുതന്നെ മററചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. (15) ഏല്പാങ്കൊണ്ടും, രണ്ടു ഭിക്കിലും കാണുന്ന ഈ ആദിമനിവാസികൾ ഒരേ വർഗ്ഗക്കാരാണെന്നതിന്നു സംശയമൊന്നുമില്ല.

ഇവർ നീഗ്രോവർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ടവരായാലും അല്ലെങ്കിലുംശരി, ഇവരെയാണ് ട്രാവിഡരെന്ന് ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞുവരുന്നത്. യൂറോപ്പിലെ അപരിഷ്കൃതജാതിക്കാരേക്കാൾ വളരെയധികം മനസ്സംസ്കാരം ഇവർക്കു സ്വതസ്സിദ്ധമായിട്ടുണ്ട്. തങ്ങൾക്കു ചേഷം തോന്നുന്നവരെ ജീവനാടെ കെട്ടിത്തൂക്കി നാലുപറവും നിന്നു നൃത്തംവെച്ചു ചാടിക്കെട്ടിത്തന്ന 'തൂനകനൃത്തം' (Dog dance) യൂറോപ്പിൽ ഇക്കാലത്തുകൂടി നിലവിലുണ്ടെങ്കിൽ (16) ഇവരുടെ ഇടയിൽ ഏതു കാലത്തും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് അപരിഷ്കൃതത്വത്തിന്റെ യേതരത്വം ഇവരുടെ വിനോദങ്ങളിൽ കാണാത്തത്. ക്രിസ്തുവർഷം 18-ാംശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ആബെ ഡുബോയ് (Abbe Dubois) ഭാരതീയരെപ്പറ്റി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് നോക്കുക. "Yet a certain nation exists, cultivated from the earliest ages, the only one perhaps in the universe which has never sunk into barbarism and which of all ancient nations, may most deserve to fix the attention of the Philosopher." (17)

മലയിറക്കി മൈതാനത്തിൽ ചവുട്ടുന്നതോടുകൂടി പ്രാകൃതത്തിൽ നിന്നും സംസ്കൃതത്തിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കുകയായി. മലയാളംമുഴുവൻ 'മലനാട്'യായിക്കിടന്ന പ്രാചീനകാലത്തെ, ചരിത്രദൃഷ്ടി ചെന്നെത്തിയിട്ടുള്ള അർദ്ധാചീനകാലത്തോടു ബന്ധിക്കുന്നതായ ചിങ്ങലയുടെ കണ്ണികളിൽ ചിലതെല്ലാം ഇന്നും സമുദായഭൂമിയിൽനിന്നു കിളച്ചെടുക്കുവാൻകഴിയും. പറയരുതേയും പുലയരുതേയും മററും മതപരമായോ അല്ലാതെയോ ഉള്ള നൃത്തങ്ങളെല്ലാം ഈ വകുപ്പിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.

(14) Malay Archipelago. (1890.)

(15) Introduction by A. H. Keane to Cochin Tribes and Castes—Vol 1.—P. XXV.

(16) Curiosities of Savage-life By James Greenwood.

(17) Character, Manners and Customs of the People of India—
By the Abbe J. A. Dubois—
Translated to English by G. W. Pope—Introduction.

വേട്ടവൻ, പറയൻ, പുലയൻ, കണക്കൻ എന്നീനാല് അവാന്ത രവിഭാഗങ്ങൾക്കുംകൂടിയുള്ള സാമാന്യനാമമായാണ് 'ചെറുകക്കൽ' എന്ന പദം കൊച്ചിരാജ്യത്തിലെ വടക്കൻ താലൂക്കുകളിൽ ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്നത്. സമുദായസോപാനത്തിൽ വേട്ടവർക്കും പറയരക്കും, പുലയർക്കും മേലേയാണ് സ്ഥാനം. ഇവരുടെ കളികൾക്കൊക്കെ 'പുലയർകളി' എന്ന പദത്തെ വരാദൃഷ്ടിയുണ്ടെങ്കിലും, ഓരോ കൂട്ടക്കാരും ഇന്നിന്ന ജാതി കളികളേ പാടുമുള്ളവെന്ന് അവരുടെ ഇടയിൽ കർക്കശമായ നിയമമുണ്ട്. ചില ദേശങ്ങളിൽ പുലയർ വെളിച്ചപ്പാടിനെ ഏറ്റെടുത്തിരുന്നതായിരുന്ന ഉദാഹരണം കാണിച്ച്, സമുദായത്തിലെ അനാഥന്മാർക്കിനെയും നാട്ടിൽ പ്രമാണികളുടെ അനാഥന്മാരെയും പറ്റി ഒരു പറയൻ ഏറ്റവും ആവേശത്തോടുകൂടി എന്നോടു പറയുകയുണ്ടായി. സമുദായക്കെട്ടിന് അയവുവരുമ്പോൾ അവർക്കു സമീപിച്ചുകൂടും. വേട്ടവൻ 'കൊടിയും, പാട്ടും, താളവും';* പറയൻ 'ഭൂതവും, താളവും'; പുലയൻ 'കാളയും കടയും'; ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണ് അവരുടെ വിഭജനം. ദേശഭേദംകൊണ്ടു നിയമങ്ങൾക്കും ഭേദം വരാവുന്നതാണ്.

കോൽക്കളി, വട്ടക്കളി, ചവിട്ടുക്കളി, തട്ടിന്മേൽക്കളി മുതലായ കളികൾക്കെല്ലാം വേട്ടവർക്കാണ് അവകാശം. ഇവരുടെ പാട്ടുകളും ഗുണങ്ങളും അപരിഷ്കൃതരൂപത്തിൽനിന്നു വളരെ അധികം ഉയർന്നിരിക്കുന്നു. ഗുണങ്ങൾക്കു പല പേരുകൾ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവയെല്ലാം കോൽക്കളിയുടേയും വട്ടക്കളിയുടേയും വിഭാഗങ്ങളേ ആവുന്നുള്ളൂ. കോൽക്കളിയിൽ പത്തോ പന്ത്രണ്ടോ ആളുകളും ഓരോരുത്തരുടേയും കയ്യിൽ മൂന്നോ നീളമുള്ള ഇരണ്ടു കോലുകളും ഉണ്ടാവും. കോലുകൾ തമ്മിൽ അമ്പോമ്പോ കൂട്ടിച്ചുട്ടുകൊണ്ടും, താളത്തിനൊപ്പിച്ചു ചവിട്ടിക്കൊണ്ടും, പാടിക്കൊണ്ടും വട്ടത്തിൽ നടക്കുന്നു. വൃത്തപരിധി ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു ചുരുങ്ങുന്നതും വലുതാവുന്നതും കാണാം. വളരെ ആയാസമുള്ള ഒരു ഗുണമാണ് ഇത്. വട്ടക്കളിയിൽ ഇതുപോലെ പത്തോ പന്ത്രണ്ടോ ആളുകൾ ചേർന്നു കൈകൊട്ടിക്കൊണ്ടും പാട്ടുപാടിക്കൊണ്ടും വട്ടത്തിൽ നടക്കുന്നു (18) രണ്ടു കളികളിലും സ്പ്രിംഗ്സ്കാർഡ് ഒരുപോലെ പങ്കെടുക്കാവുന്നതാണ്. പാട്ടും ചവിട്ടും സാവധാനത്തിൽ തുടങ്ങി ചൊടിയോടുകൂടി ക്രമേണ മൂർച്ഛിക്കുന്നതു കാണുവാൻ വളരെ കൗതുകമുണ്ട്.

* വാദ്യം.

(18) Cochin Tribes and Castes—Vol I—P, 123-4.

“തെങ്ങോലവീട്ടിലെ ചെറിയപെണ്ണി
പാളകടം രണ്ടിടത്തു”

എന്ന ഇഴഞ്ഞാട്ടം മാറി,

“ധരാധരൻ വാസുദേവൻ
ഭാര്യയാളെപിരിഞ്ഞു”

എന്ന മുറുകിച്ചുവട്ടലിൽ പ്രവേശിച്ചു,

“തോട്ടത്തിൽത്തോട്ടം പെരുവഴിത്തോട്ടം”

എന്ന് ഇളുകിച്ചുവട്ടിക്കലാശിക്കുന്ന ഈ നൃത്തങ്ങളിൽ കൈകൊട്ടിക്കളി യുടേയും കോലാട്ടത്തിന്റേയും ബീജങ്ങൾ കാണുവാൻ സാധിക്കും.

മേടത്തിൽ കൊയ്ത്തുകഴിഞ്ഞാൽ ഭഗവതീക്ഷേത്രങ്ങളിൽവെച്ചു പറയരുതെ വകയായി ‘വിഷ്ണുവേല’ അല്ലെങ്കിൽ വിത്തുചൊരിയൽ എന്ന് അറിയപ്പെടുന്ന രതോഘോഷം നടത്തിവരാറുണ്ട്. വിളവിനു കാലുപ്രയാണം വന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കണം അതിപ്പോൾ വിഷ്ണുവിന്നാൽ തന്നെ ആഘോഷിച്ചു കാണാത്തതു്. ഇതിനു കുറച്ചുഭിംബങ്ങൾക്കുമുമ്പു തന്നെ ദേശത്തു മുഴുവൻ കൊട്ടിക്കൊണ്ടുനടന്നു പറയെടുക്കുന്നു. പറയെടുക്കുവാൻ നടക്കുന്നവരിൽ വാദ്യ സംഘ്വപുറമെ ഒരു ഭൂതവേഷവും, വെളിച്ചപ്പാടിന്റെ സ്ഥാനത്തു വാളും കൂറയുമാത്രം എടുത്തുകൊണ്ടു മറ്റൊരാളും ഉണ്ടായിരിക്കും. അവലത്തിലേയ്ക്കു പോകുമ്പോൾമാത്രമേ വെളിച്ചപ്പാടു തുളുവുള്ളൂ. പുലയനാഴിച്ചു മററുള്ളവക്കൊക്കെ വെളിച്ചപ്പാടുണ്ട്. അവലത്തിൽചെന്നു തുളുവു ‘കല്ലിക്കുല’മെല്ലാം കഴിഞ്ഞാൽ പറയെടുത്തുകിട്ടിയ നെല്ലിൽനിന്ന് അരപ്പറയോളം വഴിപാടുകഴിച്ചു, ബാക്കിയെല്ലാം കളിക്കാരുടെ ചെലവിനുമെടുത്തു, എല്ലാവരും പിരിഞ്ഞുപോകുന്നു. ‘വിത്തുചൊരിയൽ’ എന്ന ഈ ആഘോഷം അല്പം വ്യത്യാസത്തോടുകൂടി ‘വിത്താടുക’ അല്ലെങ്കിൽ ‘കതിത്ത്’ എന്ന പേരിൽ കൊച്ചിരാജ്യത്തെ മിറാൾരാജ്യത്തിലും നടന്നുവരുന്നുണ്ട്. അതിനും പുലയനായവരെ നൃത്താഭിനാദം എടുപ്പിച്ചിടം തിരുതൃതീതന്നെ.

പുലയർക്ക് ‘കാളയും കുടയും’ മാത്രമേ ഉള്ളൂ. മുണ്ടുകക്കൊയ്ത്തുകഴിഞ്ഞാൽ ആയിരിക്കും ഇതു കൊണ്ടുനടക്കുക. ദേഹമുഴുവൻ കുറുത്തുപുളകിച്ചുള്ളതും കയ്യിച്ച് നന്നായടിമാത്രം പൊക്കംവരുന്നതുമായ ഒരു കാളയുടെ രൂപം വസ്ത്രംകൊണ്ടു നിർമ്മിച്ച രണ്ടു മുളവടികളിന്മേൽ വെച്ചുകെട്ടി വീടേതോറും കൊണ്ടുചെന്നു നൃത്തംവെയ്ക്കുന്നു. നിന്നാലിക്കിൽ

നിന്നു മാറാതെ കാലദിനം ഇടത്തും വലത്തും മുമ്പും പിമ്പുമായി വെയ്ക്കുകമാത്രമേ ഇതിൽ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. ഇതിനടുത്തുതന്നെ മറെറാരുത്തൻ ഒരു കടയുപിടിച്ചുകൊണ്ട് ഇതേതരത്തിൽ നൃത്തംവെയ്ക്കുന്നുണ്ടാവും. ഈ കളിയുടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്താണെന്ന് ഇവക്കാർക്കും അറിഞ്ഞുകൂട. കാളയുടെ ദേഹത്തിലുള്ള പുളളികൾ ചെങ്കണ്ണുതുടങ്ങിയ രോഗങ്ങളാണെന്നു മാത്രം ഒരുത്തനിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിച്ചു.

അപരിഷ്കൃതനൃത്തങ്ങളിൽവെച്ചു നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ സവിശേഷം അർപ്പിക്കുന്ന ഒന്നാണു 'ഭൂതാനുജ്ജൽ'. മനുഷ്യരുടെ മതബോധത്തിന്റെയും മാനസസംസ്കാരത്തിന്റെയും പ്രാകൃതമായ പൂർവ്വരൂപം അതിൽ കാണാം. പുഴയന്മാർപ്പുറമെ മണ്ണാൻ, പാണാൻ തുടങ്ങിയ ചില ജാതിക്കാർക്കു ഈ ഭൂതാനുജ്ജലമുണ്ട്.

ഭൂതാരാധനം പല രീതികളിലായി പ്രായേണ ഏല്പാ രാജ്യങ്ങളിലു കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. തിരികുടവെ ഏതൊ ഒരു ശക്തി പ്രാപഞ്ചിക വ്യവഹാരങ്ങളിൽ വ്യാപരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു മനുഷ്യൻ മനസ്സിലാക്കിയകിന്റെ പ്രാഥമികചമമാണിതു്. സംസ്കാരത്തുന്പതയിൽ നിന്നുതരവിടുന്ന തമോജ്ഞത്തിൽ സാത്വികപ്രധാനമായ സങ്കല്പത്തിനു സ്ഥാനമില്ലാത്തതിനാൽ ഈ ആരാധനാമുത്തികൾക്കു് അമാനുഷികമായ ശക്തിയും സ്വഭാവവും വന്നുപേറും. ബലവാൻ ഭർണ്ണചനെ അടക്കി ഉപജീവനം നിവൃത്തിക്കുകയായിരുന്നവല്ലോ ലോകത്തിന്റെ പ്രാകൃതാവസ്ഥയിലെ ജീവിതരീതി. അതുകൊണ്ടു്, ഭയാനകമായ ഈ ശക്തിയെ ചിത്രീകരിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ ആകൃതി വികൃതവും സ്വഭാവം ക്രൂരവുമായേ വരികയുള്ളൂ. അഹ്വൈന്യതയുടെ വിശ്വാസം അടിച്ചുറപ്പിക്കുന്നതു ഭയത്തിന്മേലാകയാൽ വികൃതവേഷം ചമഞ്ഞുള്ള ഭൂതാനുജ്ജലിനു സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠയും ലഭിച്ചു. മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ ആധ്യാത്മികവും ലൗകികവുമായ ചരിത്രങ്ങളിൽ ഈ ഏല്പാടിനു ഗണനീയമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്. "In the devils, we discover equally the history of the moral and religious struggles through which priest-hoods and churches have had to pass. And the relative extent of this or that particular class of demons or devils, and the intensity of belief in any class as shown in the number of Survivals from it, will be found to reflect pretty faithfully the degree to which the special evil represented by it

afflicted primitive man, as attested by other branches of pre-historic investigation." (19)

ഈ പ്രാകൃതദേവതകളെ മുതിർന്നതും ഭൂതമെന്നും രണ്ടായി തിരിക്കാം. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തോടുകൂടിയവരാണ് മുതിർന്നവർ. പരോപദ്രവം ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അത് വിശപ്പ്, ആഗ്രഹം മുതലായി മനുഷ്യസ്വഭാവമായ വികാരങ്ങൾ ശമിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രമായിരിക്കും. കുടിവെച്ചിട്ടുള്ള കാരണവന്മാരും ബാധോപദ്രവംചെയ്യുന്ന ദേവതകളും ഈ വസ്തുതയിൽ പെടുന്നു. ചിലർ ദോഷങ്ങളും നൈവേദ്യവും മററുംകൊണ്ട് ഇവരുടെ ഉപദ്രവങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷനേടുന്നതായാകയാൽ യോനകമായ ചിത്രീകരണത്തിന് മുതിർന്നവർ പാത്രമാകാറില്ല. ഭയംരണ്ടുംപ്രാപിച്ചവരുടെ പ്രേതങ്ങളെ ലക്ഷ്യമാക്കിയായി ഭാവനീകരണങ്ങളുടെ സമീപത്തിൽ ആവാഹിച്ചിരുന്നതിലിരിക്കുന്നതു കേരളത്തിൽ സുഖമായിക്കാണാം.

പരോപദ്രവത്തിനാത്രംവേണ്ടി ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരാണ് ഭൂതങ്ങൾ. പരോപദ്രവം ഏറ്റുപ്പത്തിൽ സാധിക്കണമെന്നിൽ ചാത്തൻ, കണ്ടൻ, കരിക്കട്ടി തുടങ്ങിയവർ വഴിപാടുകഴിച്ചാൽ മതി. ആട്ടുവെട്ടിയും കോഴിയുടേതും കവശംവെട്ടും തുളിയും ചാടിയും പ്രീതിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നില്ലെങ്കിൽ നാടനശിക്കുവാൻ മറ്റൊരു കാരണവും ആവശ്യമില്ല. കാലക്കേടും രോഗബാധയും വരുത്തിക്കൂട്ടുന്നതു മുഴുവൻ ഇവരാണ്. കരബാവും കരളാറ്റുമുള്ള ഭൂതങ്ങളെ ഗ്രാമവും കൃഷിയും ആശാഗ്രവും മറ്റും രക്ഷിക്കുവാൻ ഇനംതിരിച്ചു ഏല്പാട്ടെച്ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവരെ ആവശ്യം വന്നു തൃപ്തിപ്പെടുത്തി മൈത്രിയോടുകൂടി വർത്തിക്കാത്തതാൽ പിന്നാണു കഥയെന്നും പറയേണ്ട. കള്ളന്റെ കയ്യിലാണ് താക്കോൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. അവസാനം, ചാടിയായും തുളിയായും വിരോധമില്ല, നാടന നാവെട്ടെ എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി.

ദേഹാലംഭനം മാത്രമല്ല അഭിപ്രായത്തിലിട്ടാൽ നാട്ടിനു കൂടുതൽ ശ്രേയസ്സുണ്ടാക്കാതെന്നു പരിച്ഛേദമനുഷ്ഠിക്കുന്ന മനുഷ്യനായി, യുക്തിവാദത്തിനുള്ള ബുദ്ധിശക്തി കൈവന്നപ്പോൾ മതംകൊണ്ടു സാധിക്കുവാനുള്ള മനുഷ്യഭ്രാന്തം മാത്രമാണെന്നുകൂടി വിചാരിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യപ്രകൃതിയിലെന്നപോലെ മതത്തിലും മൃഗീയമെന്ന വിഭാഗമുണ്ട്.

(19) Demonology and Devil-lore—

By Moncure Daniel Convey M. A Vol. I P 34.

ഉത്തരായി കാണാം. സമുദായത്തിന്റെ സംസ്കാരത്തിനനുസരിച്ചിരിക്കാമെന്നതിന്റേ മുഹൂർത്തം. "Its (of animalised religion) god is a very great animal preying on other animals, which are laid on his altars; or pleased when smaller animals give up their part of the earthly feast by starving their passions and senses. Under the growth of civilisation and intelligence, that pious asceticism is revealed in its true form—intensified animalism. The asceticism of one age becomes the self-indulgence of another. The two-footed animal, having discovered that his god does not eat the meat left for him eats it himself." 20) കേമിണേനയ്യയിലെ ഓരോ ഭൃത്യമനുഷ്യനും തന്റെ മരണംകൊണ്ട് അപരിമേയമായ ഭ്രാന്തത്തോടെ വെറുപ്പിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതെന്നു മോണിയർവില്യംസ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്, (21) കേരളത്തിന്റെ സംസ്കാരവും ഏതെങ്കിലും വാസ്തവമാണ്.

ഏതായാലും, ഈ പറഞ്ഞതിൽനിന്ന് ഒരു കാര്യം ഉറപ്പാക്കുവാൻ സാധിക്കും. വിത്തുചൊരിയൽ മുതലായ ചെറുതലങ്ങളെ പല ആഘോഷങ്ങളും കൃഷിരക്ഷയെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ള പ്രാർത്ഥനകളുടെ സ്വരൂപങ്ങളാണു്. അവയുടെ വിശ്വാസപ്രകാരം ഭൂതങ്ങളും വിളകളുംതമ്മിൽ എന്തോ ചില ബന്ധങ്ങളുണ്ടു്. ആഘോഷങ്ങൾ മിക്കതും കൈയ്ക്കു കഴിയുന്നകാലത്തിലാണു കണ്ടുവരുന്നതു്. കൃഷിക്കൊണ്ടു കാലംകഴിക്കുന്നവരുടെ മനസ്സു വിളഭൂമിയിൽ കിടന്നു കളിക്കുന്നതിൽ അതുതപ്പെട്ടു വാനില്ല. ആഘോഷത്തിനുവേണ്ടുന്ന സൗകര്യവും ധനവും അവർക്കു കൈയ്ക്കു കാലം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷമേ ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. ഭഗവതീക്ഷേത്രത്തിലെ 'പറയെടുപ്പി'നു സവണ്ണർ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള സമയവും ഇതുതന്നെയാണല്ലോ. ജീവിതവൃത്തിയിൽ വന്ന മാറ്റത്തിനുപുറമെ ആധ്യാത്മികബോധത്തിനുവന്ന പരിണാമവും ഈ കളികളിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ഭക്തിപാരമ്പര്യംകൊണ്ടു വെറുതെ തുള്ളിച്ചാടുന്നതു മാറി, ക്രമേണ വിശ്വാസത്തിനനുസരിച്ചു ഭൂതപ്രേതാദികളുടെ സങ്കല്പിത രൂപങ്ങൾക്കു കൂട്ടിച്ചേർത്തു. വണ്ണപ്രമാണത്തെ വഴങ്ങുവാനുള്ള സ്വഭാവംമൂലം ഭഗവതിയോടു ചേരേണ്ടിവന്നുവെങ്കിലും, ആവൃണമായിരുന്ന ആരാധനാഭേദതകളെ കൈവിടാതെത്തന്നെ കാത്തുരക്ഷിച്ചു. ഭൂതംതു

(2) Demonology and Devil-lore. Vol. II. P. 453-51.

(21) London Times, June 11—1877.

ഉള്ളുന്നതു ഭഗവതിയുടെ മുഖിൽവെച്ചാവട്ടെ എന്നു തീപ്പ് ഒരു സന്ധി സംസാരത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണെന്നു തോന്നും. കണ്ടനേയോ ചാത്തനേയോ പൂജിക്കുന്നതിനു വിരോധമില്ല; പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതു ഭഗവതിയുടെ സമീപമാകേണമെന്നേയുള്ളൂ. നടനകലയുടെ വഴിപിടിച്ചുപോയാൽ മാനുഷസംസ്കാരത്തിന്റെ പരിണാമങ്ങളെ എത്രത്തോളം അർക്കവാൻ സാധിക്കുമെന്നുകാണിക്കുവാൻവേണ്ടിച്ചെല്ലു ഈ അപഥസഞ്ചാരം ഇങ്ങനെ നില്ക്കട്ടെ.

താളംചവിട്ടുന്നതിനെ അനുഗമിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അവ്യക്തശബ്ദങ്ങൾക്കുപകരം മൂക്കാൽഭാഗവും സാത്മകങ്ങളായ ഗാനങ്ങളോടുകൂടിയ ഐവർകുളി, കുറത്തിയാട്ടം തുടങ്ങിയ ഗ്രാമീണനൃത്തങ്ങളും, പൂരക്കുളി, കോൽക്കുളി തുടങ്ങിയ വീരനൃത്തങ്ങളുമാണു കേരളീയനടനകലയുടെ അടുത്തപടിയിൽ പ്രത്യക്ഷമാവുന്നത്. ഇവയിൽ മതത്തിനോടു ചേർന്നവയും ചേരാത്തവയുമുണ്ട്. ശാസ്ത്രാങ്കത്തിലെ ആയുധമെടുപ്പും പാനയും, പാലക്കുടതാലൂക്കിലും സമീപപ്രദേശങ്ങളിലും കാണുന്ന രാജപ്പാശ്രിതരും ഈ പരിണാമാവട്ടത്തിൽ പെടുന്നവരാണ്.

കേരളത്തിലെ ഗ്രാമീണനൃത്തങ്ങൾ അസംഖ്യങ്ങളാകയാൽ അവയിൽ ഒന്നായ ഐവർകുളിയെമാത്രം ഉദാഹരിച്ചുകൊണ്ടു മുമ്പോട്ടു പോകുവാനേ നിർദ്ദാമമുള്ളൂ. 'ഐവർകുളിമൊളി'യുടെ വിനോദമായതുകൊണ്ടാണ് ഇതിന് ഐവർകുളി എന്നു പേരുവന്നതു്. ഇതിലെ അഞ്ചുജാതി കമ്മാളന്മാർ ആശാരി, മുശാരി, കരുവാൻ, തട്ടാൻ, കല്ലാശാരി ഇവരാണ്. ഇപ്പോൾ ഐവർകുളിയിൽ ഈഴവർ കൂടിച്ചേർന്നു കളിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഭദ്രകാളിവട്ടങ്ങളിലെ വേല, താലപ്പെട്ടാലി മുതലായ അടിയന്തിരങ്ങളിൽ തട്ടുകെട്ടിയുണ്ടാക്കി അതിന്മേലാണ് ഇതു കളിച്ചുവരാൻ. കാൽവെപ്പിനു വേട്ടവരുടെ തട്ടിന്മേൽക്കുളിയിൽനിന്നും വലിയ വൃത്യാസമാണുമില്ല. തലയ്ക്കൽ തരിച്ചിലമ്പു ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള രാജാ ചെറിയ കോലുകൾ പിടിച്ചു; താളത്തിനൊപ്പിച്ചു കിലുക്കിക്കൊണ്ടും ചോട്ടവെല്ലുകൊണ്ടും വട്ടത്തിൽ നടക്കുകമാത്രമേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. ഇതിനു വാളത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ല. ഇവരുടെ പാട്ടുകളിൽ ഭാരതരും രാമായണവും വേദാന്തവും വ്യാകരണവുമെല്ലാം അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. "ചമ്പുക്കളുടെ മട്ടുപിടിച്ചു വൃത്തഗന്ധമുള്ള വിരുത്തങ്ങളും പാട്ടുകളുംകൊണ്ടു സങ്കുചിതമായ ഒരു പ്രണയനവിശേഷമെന്നു ഇതിനെക്കുറിച്ചു പറയുവാനുള്ള." (22) രീതി കാണിക്കാൻ കുറച്ചു വരികൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

(22) 'സാമുദായികഗാനകലകൾ'—കെ. പി. കുറുപ്പൻ പേജ് 11.

വിരുത്തം.

“വഞ്ചനികലയണിത്തോൻ വേദങ്ങൾ വേർതിരിച്ചോൻ
അമ്മയുടെ അച്ഛനായാൻ അരന്നെ നാമംപൂണ്ടോൻ
പാപ്പ്തീക്കണവനായോൻ പരാപരാത്മാവായോൻ.....”

പട്ടം.

1. “വാരിധികണ്ടോൻ വാനരവാശങ്ങൾ
വാലുകളുണ്ടുയർന്നീടുകയും—നത്തരിക്കിട.
2. പാരം ഭയംപൂണ്ടു വാരിധിനോക്കയും
പറുത്തുനോക്കിമെടിക്കുകയും—നത്തരിക്കിട.
3. ആഴിയിലാനന്ദവന്തിരകാണുമ്പോൾ
അടുമന്തിച്ചോടിപ്പോവുകയും.....”

ഇത്രാടി. ഈ പട്ടം ഏറ്റവും ആധുനികമാണ്. പ്രാചീനങ്ങളായ ഗാനങ്ങളും ധാരാളം കാണുന്നുണ്ട്.

ഓലപ്പാവക്കുത്ത് അഥവാ തോൽപ്പാവക്കുത്ത് ഇപ്പോൾ പാലക്കാട്ടുതാലൂക്കിലും കൊച്ചിയിലെ ചിറുതാലൂക്കിലും മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളൂ. തോലുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള പാവകളെ ചാടുകൊണ്ടു ചേങ്ങിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ നിഴൽ വസ്ത്രത്തിന്മേലോ മറ്റോ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചു കാണിക്കുന്നു. രാമായണമോ, ഭാരതമോ ആയിരിക്കാം കഥ. ഗാനത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു കവരാമായണമാണു ചൊല്ലിവരാറുള്ളത്. കളിപ്പിക്കുന്നവരുടെ പുരാണോപന്മിതിയും ശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യവും പ്രകടിപ്പിക്കുവാനുള്ള തൈപകരണമായാണ് ഇതിനെ ഇപ്പോൾ കേരളത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നത്. മുക്കാൽഭാഗവും ശാസ്ത്രീയമായ ചോദ്യവും ഉത്തരവുമായിട്ടു കഴിയുന്നു.

ഈ പാവക്കുട്ടത്തിന്റെ പ്രാചീനത്വം സ്വസ്ഥമാണ്. ഭാരതചണ്ഡത്തിൽവെച്ചു കേരളക്കരയിൽ മാത്രമേ ഇപ്പോൾ ഇതു കാണുന്നുള്ളൂ. പക്ഷെ ഇതുപോലെയുള്ള മായാനാടകങ്ങൾ ഒരുകാലത്തു ഭാരതത്തിൽ മുഴുവൻ ഉണ്ടായിരുന്നതായി പുരാതനഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിളിച്ചു പറയുന്നു. ചിലപ്പതികാരവ്യാഖ്യാനത്തിൽ ഇതിനെ ‘തോൽപ്പാവൈ’ എന്ന നാമത്തിൽത്തന്നെ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ മായാനാടകങ്ങളിൽ നിന്നാണു ഭാരതീയനാട്യകല ഉത്ഭവിച്ചതെന്ന ഒരു മതംതന്നെ പിസ്തൽ

(Pischel) എന്ന മഹാൻ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. (23) പക്ഷെ, പ്രൊഫസ്സർ കീത്തു പറയുന്നതുപോലെ നാടകത്തിൽനിന്നു വിദ്യഷകനല്ലാതെ വിദ്യഷകനിൽനിന്നു നാടകമുണ്ടാകുന്നതല്ല. ആനന്ദലബ്ധിക്കുള്ള മനുഷ്യന്റെ വാഞ്ഛ, പാവകളുടെ പരിണാമം പൂർണ്ണമാകുന്നതുവരെ കാത്തു നില്ക്കുകയില്ലെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണ്. കേരളത്തിലെ മരയാനാടകം അതേപടിതന്നെ ജാവ, സയാം മുതലായ കിഴക്കൻദിക്കുകളിലും കാണുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു മരയാനാടകത്തിന്റെ ഉത്ഭവസ്ഥാനം കേരളമാണെന്നും അവിടെനിന്നും അതു ജാവയിലേയ്ക്കു സംക്രമിച്ചതാണെന്നും മറുചിന്ത സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. കേരളീയസംസ്കാരത്തിന്റെ പല ചിഹ്നങ്ങളും ജാവയിൽ കാണുന്നുണ്ടെന്ന് അതിനു യുക്തിയും കൊണ്ടുവരുന്നു. പക്ഷെ, കേരളീയസംസ്കാരംപോലെതന്നെ ഭാരതീയസംസ്കാരവും ജാവയിലുണ്ട്. 'കലിംഗ'ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അപഭ്രംശമായ 'ക്ലിങ്' എന്ന പദം കൊണ്ടാണ് അവർ ഭാരതീയരെ നിർദ്ദേശിച്ചുപോരുന്നത്. പ്രകൃതിയുടെ പ്രത്യേകതമൂലം കേരളത്തിലെപ്പോലെ അവിടയ്ക്കു ഭാരതവന്ധ്യത്തിന്റെ കടുംബസ്വത്തായ ആ പ്രാചീനനാടക അവശേഷിച്ചുകാണുന്നുവെന്നതാണു വാസ്തവം.

ഇടത്തരക്കാരായ നടന്മാരുടെ സ്വഭാവങ്ങളും പ്രത്യേകതകളും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ശാസ്ത്രാനുസൃതങ്ങളായ ഉൽകൃഷ്ടഗുണങ്ങളേക്കാൾ അധികം ഗ്രാമീണഗുണങ്ങൾ ശ്രദ്ധേയങ്ങളാണ്. ശാസ്ത്രം കൊണ്ടു കരുപ്പിടിച്ചിട്ടുള്ള കലാതപത്തെ ഛടിപ്പിക്കുവാൻ ഇടവന്നിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടു, സ്വാഭാവികങ്ങളായ വികാരങ്ങൾ അവയെ വിട്ടുപിരിയുവാൻ വഴിയില്ല. ഗ്രാമീണഗുണങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധമാകുന്നതു ഗ്രാമീണജനങ്ങളുടെ ഹൃദയമാണ്. ആനന്ദത്തിനുള്ള ഉപകരണമായോ അർപ്പനയ്ക്കുള്ള സാമഗ്രിയായോ അവരുടെ നിഷ്പക്ഷസ്വഭാവത്തിൽനിന്നു അതു രന്നത്താൻ പൊതിപ്പുറപ്പെടുന്നു. ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ ഗുണവിധാനങ്ങൾ ഭാവനാശക്തിയേയും കല്പനാസാമർത്ഥ്യത്തേയുമാണ് അധികം ആശ്രയിച്ചിരിക്കുക. "They (the folks) create for the mere joy of creation: it is the natural response of the divine beauty to the impacts of the cosmic beauty without; and in this wider sense, every man, woman and child is potentially a creative artist and how well folk-arts all over the world exemplify this truth." (24) മനോഹരങ്ങളായ നാടകശാലകളോ

(23) The Home of the Puppet-play. P. 7.

(24) Mirror of Indian Art—G. Venkatachalam.

വിസ്തരിച്ച രംഗവിധാനങ്ങളോ അവക്കാവശ്യമില്ല. ഇതിനെക്കുറിച്ചു ബാബുദിനേന്ദ്രനാഥസേനൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. “രംഗവിധാനങ്ങളോ വേഷഭൂഷണാദികളോ ഒന്നുമില്ലാത്ത ഈ നാടൻകളികൾക്കു്, കല്പത്തെയി ലെ രംഗവേദികളിൽ ഇക്കാലത്തു പ്രദർശിപ്പിച്ചുകാണാറുള്ളതും പകുതിയും പാശ്ചാത്യരീതിയിലുള്ള തുമായ നാടകങ്ങൾ ദർശിക്കുമ്പോൾ തോന്നാറുള്ള തിലധികം വികാരോത്തേജനം സമ്പാദിക്കുവാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടു്.” (25) പ്രകൃതിയുമായി തെതിണങ്ങി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നവരാണ് ഗ്രാമീണജനങ്ങൾ. അവർ ജനിക്കുന്നതും വളരുന്നതുമെല്ലാം കൃത്രിമത്വത്തിന്റെ കരസ്സാക്കിയ റിട്ടിലാത്ത പ്രകൃതിദേവിയുടെ വക്ഷസ്സിലാണ്. ഏവറസ്സ് കൊടുമുടിയിൽ കയറിച്ചെന്നു വിജയപതാകനാട്ടുവാൻ ശ്രമിക്കാതെ പ്രകൃതിപ്രഭാവത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷരൂപമായ ആ മഹാഗിരിയെ ആരാധിക്കുന്നവരാണ്.

മനസ്സംസ്കാരത്തിന്റെ മറ്റൊന്നോക്കുവാനുള്ള ഉരകല്ലാണ് കല. അഥവാ, കലയുടെ കമനീയതകൊണ്ടു മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ പുരോഗതിയെ അഭിമാനപ്പെടുന്നതാണ്. വിവിധസംസ്കാരങ്ങളുടെ ആവിർഭാവത്തെയും പ്രവർത്തനകാലത്തെയും അതിരതിരിച്ചു തിട്ടപ്പെടുത്തുവാൻ കലാപരിശോധന പലപ്പോഴും സഹായിക്കുന്നുണ്ടു്. ആര്യമെന്നും ദ്രാവിഡമെന്നും ഗണിച്ചുവരുന്ന സംസ്കാരവിശേഷങ്ങൾ കേരളകലകളെ ഏകപ്രകാരം ബാധിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ചിന്തിക്കുന്നതു മസാവഹംതന്നെയാണു്. പക്ഷെ, ആ ചിന്താമാർഗ്ഗം ആതു സുഗമമല്ലെന്നുവരുമു. ദ്രാവിഡരുടെ ജന്മഭൂമി ഇരുമിപ്പാണെന്നു് ഒരുഭൂതം, അതല്ല മദ്ധ്യധരണിക്കടലിന്റെ ഉത്തരതീരമാണെന്നു മറെറൊരുഭൂതം, ഇതുണ്ടുമല്ല ഭാരതഭൂമി എന്നയാണെന്നു മറ്റു ചിലതും, ഇങ്ങനെ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങൾതന്നെ അസംബന്ധമാണെന്നും ഒരേ വർഗ്ഗക്കാരുടെ രണ്ടാകൃതികളെ മാത്രമേ അവർ കുറിക്കുന്നുള്ളുവെന്നു പിന്നെ ചിലതും വാദിക്കുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ കാടന്മാർ നീളഗ്രാവർഗ്ഗക്കാരാണെന്നും, അതല്ല, ബ്രൗൺ് ചർമ്മക്കാരാണെന്നും, ഇതൊന്നുമല്ല, ആര്യദ്രാവിഡവർഗ്ഗങ്ങളുടെ സങ്കരത്തിൽനിന്നുണ്ടായ സന്തതികളാണെന്നും യഥേഷ്ടം അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകാണാം. ഈ ‘നൂലാമാല’യിൽ നിന്നും കേരളത്തിലെ മനുഷ്യവർഗ്ഗങ്ങളെ വിടുത്തിയെടുത്തു യഥാസ്ഥാനം പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്ന കാര്യം അസാദ്ധ്യമായിട്ടാണു് ഇരിക്കുന്നതു്. നൃത്തശില്പികളുടെ വഴിപിടിച്ചു വർഗ്ഗവ്യത്യാസങ്ങളെ ഉറപ്പിക്കുവാനുള്ള ശ്രമം ഒരു

പ്രത്യേകഗ്രന്ഥംകൊണ്ടുമാത്രം സാധിക്കേണ്ടതായാൽ, അങ്ങനെയുള്ള ഒരു നിരൂപണത്തിന് ഇവിടെ ഒരുങ്ങുന്നില്ല. എങ്ങനെയായാലും, ഒരു കാര്യം സ്പഷ്ടമാണ്. ദ്രാവിഡസങ്കേതങ്ങളാണു വെച്ചിട്ടുള്ള സിലോൺ, മലയേഷ്യ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലെ പ്രാചീനഗുഹാചിത്രങ്ങൾക്കു കേരളത്തിലെ ആദിമഗുഹാചിത്രങ്ങളോടു സാദൃശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ, ഇതരവർഗ്ഗക്കാരുടെ നിവാസഭൂമികളെന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള ആൻഡമൻപീപ്പിലേയും ബ്രിട്ടീഷ് നോട്ടു ബോർണിയോവിലേയും മറ്റും ഗുഹാചിത്രങ്ങൾ കേരളത്തിലേതിൽനിന്നു തീരെ വിഭിന്നമാണ്.

ആദ്യദ്രാവിഡവർഗ്ഗങ്ങൾ വിഭിന്നങ്ങളാണെന്നിലും അല്ലെങ്കിലും ശരി, ഭാരതീയസംസ്കാരത്തിൽ രണ്ടു വ്യത്യസ്തവിഭാഗങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. ഈ വിഭാഗങ്ങളെ സങ്കല്പത്തിനു വേണ്ടി മാത്രമെങ്കിലും ആദ്യദ്രാവിഡനാമങ്ങളെക്കൊണ്ടു വ്യവഹരിക്കുവാനേ നിർവാഹമുള്ളൂ. ദ്രാവിഡകലകൾ ലളിതവും സുഗ്രഹവുമാണെന്നിൽ, ആദ്യന്മാരുടേതു സങ്കല്പമുലകവും ഭാവനാപരവുമാണ്. (26) വിജാതീയസംസ്കാരത്തിന്റെ പീടിയിൽ പെടാതെ ഇന്നോളം നിലനിന്നുപോന്നിട്ടുള്ള കേരളത്തിലെ ദേശീയഗുഹാചിത്രങ്ങളെ ദൃശ്യകാവ്യത്തിന്റെ ഉൽകൃഷ്ടശാഖകളായ കൂടിയാട്ടത്തോടും കഥകളിയോടും താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ, ഈ സംഗതി തെളിഞ്ഞുകാണാം. രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ നാട്യരീതികളെ പ്രാചീനതമിഴ്ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ 'ആദ്യക്രമത്തിന്നു വ്യവഹരിച്ചു കാണുന്നതും പ്രസ്തുത വാദത്തിനു ശക്തികൂട്ടുന്നുണ്ട്. ആദ്യാനുകമ്പകൃതിയെ ആദരിച്ചില്ലെന്നുള്ളതുകൊണ്ടുമാത്രം ദ്രാവിഡസംസ്കാരം അധമമായിരുന്നുവെന്നു കല്പിച്ചുകൂടാ; നേരെമറിച്ച് ഇവയുടെ സമമൂല്യംകൊണ്ടു ലാഭ്യമായത് ഏതുപക്ഷത്തിനാണെന്നുള്ള സംഗതി അഭിജ്ഞാനാരുടെ ഇടയിൽ ഇന്നും വാദവിഷയമായിട്ടിരിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. ഇന്ന് ആദ്യസംസ്കാരമെന്ന അഭിധാനത്താൽ അറിയപ്പെടുന്നവയെല്ലാംതന്നെ ദ്രാവിഡമണ്ഡലങ്ങളിൽ വന്നുചേർന്നവയെന്ന് ഇതുത്തോളം പരിഷ്കൃതരൂപത്തെ പ്രാപിച്ചിരുന്നുവെന്നു പാകവയ്യ. സമുദായസംഘടനയിലും രാജ്യഭരണസമ്പ്രദായത്തിലും മറ്റും ദ്രാവിഡർ ആദ്യന്മാരുടെ ഗുഹസ്ഥാനത്തെന്നു വാദിക്കുന്നുണ്ട്. കലകളുടെ കാര്യത്തിലും അവർ അത്ര പിന്നോക്കമായിരുന്നില്ലെന്നു ഭക്ഷിണാപമത്തിലെ മഹാക്ഷേത്രങ്ങൾ വിളംബരം ചെയ്യു

(26) "Aryan art, according to Styrgowsky, is abstract and symbolical while Dravidian art is not"

(The Hindu View of Art by Mulkraj Anand).

നങ്ങളല്ലാ നാട്യകലയിൽ അവർങ്ങായിരുന്ന നൈപുണ്യവും അവ ഗാഢവും, ചിലപ്പതികാരം മുതലായ തമിഴ്ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും അവ യുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽനിന്നും അറിയാവുന്നതാണ്. "As a matter of fact," says Dr. R. Tagore, "the old Dravidian culture was by no means to be despised. The Aryan civilisation acquired both richness and depth under the influence of the Dravidian component. The Dravidians might not be introspective or metaphysical, but they were artists and they could sing, design and construct". (27)

കേരളീയനാട്യകല അടുത്തതായി പ്രവേശിക്കുന്നതു ദ്രാവിഡനടനകലയിലെ പ്രവൃദ്ധങ്ങളായ ശാഖകളിലേയ്ക്കുകയാൽ ദ്രാവിഡരുടെ നാട്യരീതികളെപ്പറ്റി മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാണ്. ആര്യസംസ്കാരത്തിന്റെ സംസർഗ്ഗം സിദ്ധിക്കുന്നതിനു മുമ്പുള്ള ദ്രാവിഡനാട്യകലയെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള രേഖകളൊന്നും ഇതുവരെ ലഭിച്ചിട്ടില്ല. പക്ഷെ, പ്രാചീനങ്ങളായ തമിഴ്സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വിവരിച്ചു കാണുന്ന വിവിധനാട്യരീതികളിൽനിന്നു് അവയെ വേർതിരിച്ചെടുക്കുന്ന കൃത്യം പ്രചാസമുള്ളതല്ല. ചിലപ്പതികാരം, മണിമേഖല, ജീവകചിന്താ മണി മുതലായ പല ഹാസകാവ്യങ്ങളിലും അക്കാലത്തെ നാട്യകലയെ സംബന്ധിച്ച വിവരങ്ങൾ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ചിലപ്പതികാരത്തിൽ നിന്നെന്നപോലെ മറ്റൊന്നിൽനിന്നും അത്ര പരിപൂർണ്ണമായ അറിവു ലഭിക്കുന്നതല്ല. നിർദ്ദാഗ്ദ്ധശാൽ അപൂർണ്ണമായി കിടക്കുന്നതെങ്കിലും, ഏതുതരം ഗാഢീരവും വിപുലവുമായ 'അടിയാക്കുന്നല്ലാക്കരെ' എന്ന അതിന്റെ വ്യാഖ്യാനമാണു നമുക്കു് ഏറ്റവും ഉപയോഗപ്രദമായിട്ടുള്ളതു്. അതിൽ അന്നത്തെ നാട്യകലാശീതികളെ സമഗ്രമായി വിവരിക്കുകയും നിഷ്കർഷിച്ചു വകുപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇതുകൂടാതെ തഞ്ചാവൂരിലെ ചോളരാജാക്കന്മാരുടെ വകയായ നാല്പത്തോളം ശിലാരേഖകളും ഗവേഷണസന്ദർഭങ്ങളിൽ സഹായകങ്ങളാണു്. അഗസ്ത്യമുനിയായ് കൃതവും ഏറ്റവും പ്രാചീനവുമായ 'അഗത്തിയം' (അഗസ്ത്യം) എന്ന വ്യാകരണഗ്രന്ഥത്തിൽ തമിഴ്സാഹിത്യത്തെ ഇയൽ (കാവ്യം), ഇശൈ (ഗാനം), നാടകം (ദൃശ്യകാവ്യം) എന്നു വിഭജിച്ചിട്ടുള്ളതിൽനിന്നു്, അഗസ്ത്യമഹർഷിക്കുമുമ്പുതന്നെ കേരളീയനാട്യയിൽ നാടകാഭിനയമുണ്ടായിരുന്നതായി തെളിയുന്നു. ആ നാടകങ്ങളിൽ നൈമിഷവും ഇന്നു അവശേഷിച്ചിട്ടില്ല. അടിയാക്കുന്ന

പ്ലാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യാകരണത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതും, പഞ്ചഭാരതീയം, ഭരതസേനാപരീയം, കൃഷ്ണനാട്യം, മടിവാണനാടകനാട്യം മുതലായ നാട്യശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കഥയും അങ്ങനെതന്നെ. പരമേശ്വരൻ, സംസ്കൃതത്തിലെ നാടകീയാദിഗ്രന്ഥങ്ങളെ സ്പീകരിച്ചപ്പോൾ അവർ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നതായാണ് ഈ ഗ്രന്ഥനാമങ്ങളിൽനിന്ന് ഉറപ്പിക്കാവുന്ന കഴിയും.

ചിലപ്പതികാരത്തിലെ 'അരങ്ങേറുകൊണ്ട്' (രംഗപ്രവേശഗാഥ) എന്ന മൂന്നാംഗാഥയിൽ നാട്യവിദ്യാപ്രവീണയായ മാധവിയുടെ അരങ്ങേററം വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നിടത്തു് ഗീതം, വാദ്യം, നാട്യം, നാട്യസാഹിത്യം, രംഗനിർമ്മാണം മുതലായ നടനകലയുടെ ഓരോ ഭാഗത്തെയും സവിസ്തരം വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'കടലാടുകൊണ്ട്' (സമുദ്രസ്നാനഗാഥ) എന്ന അറുനാലാംഗാഥയിൽ, ഇന്ദ്രാത്മവംശവംശരത്തിൽ മാധവി കണ്ടാനന്ദിക്കുന്നതായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള പാഠനൊന്നു നൃത്തങ്ങൾ ഏതെല്ലാമാണെന്നു നോക്കാം. (28) "അതിനുശേഷം അവതാളംനീങ്ങി രാജാ ശുഭമായിത്തീരത്തക്കവണ്ണം, ദേവകൾ അപേക്ഷിച്ചപ്രകാരം ബലിവാണലയനനായ പരമപുരുഷൻ ത്രിപുരങ്ങളെ മഹിപ്പിച്ചപ്പോൾ അരിൽ അസുരന്മാരുടെ ശവഭസ്മപുണ്ണമായ കൈരവീരംഗം (ശൃഗാന)ത്തിൽ ഉമാദേവീകൂടെനിന്നു പാണി, തുഷ്ട, ചീത് എന്നു അളങ്ങൾ പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കവെ, ദേവദേവനായ ത്രിപുരാനന്തകൻ തന്റെ വിജയത്താൽ ആനന്ദപരവശനായി കൈകൊട്ടി നിന്നാടിയ 'കൊടുകൊട്ടി' നൃത്തവും; വേദങ്ങളോകുന്ന അശ്വങ്ങളെ പൂട്ടിയ വാനവരകുന്ന രഥത്തിൽ കൊടിയയുത്തി മുഴുപടമിട്ട ചമ്മട്ടിയുമേന്തിനില്ക്കുന്ന സാരഥിയായ ചതുർമുഖൻ കാണത്തക്കവണ്ണം ദൈവവിയുടെ രൂപമെടുത്ത ഭസ്മഭൂഷിതസർപ്പാംഗനായ പൂരാനന്തകനാടിയ 'പാഞ്ചരംഗ' നൃത്തവും; കംസൻ ചതിച്ചായി രാമകൃഷ്ണന്മാരെ വധിപ്പാൻ നിരത്തിയിരുന്ന കവലയാപിഡമെന്ന കൊലയാണിയുടെ കൊമ്പു പറിച്ച് മുട്ടപ്പാൻവേണ്ടി അഞ്ചുനവണ്ണനാടിയനൃത്തവും; (29) ബാണാസുരനെ ജയിപ്പാനായി കൃഷ്ണനാടിയ 'മല്ലനാട്ട'വും; കരിടടൽ നടുവിൽ ശുരപത്മാസുരൻ കൈക്കൊണ്ട മായാരൂപത്തെയറിഞ്ഞ് അവനെ അമർച്ചയ്ക്കേണ്ടിപ്പോയ സുബ്രഹ്മണ്യമുത്തി അവിടെത്തന്നെ ആഴിത്തിരയെ അരങ്ങാക്കി ആടിയ 'തൂടിയും'; അസുരന്മാർ അടക്കുത്തിൽ മറന്നുവെച്ച പ്രയാഗിച്ച ആയുധങ്ങളെപ്പോലും ഫലിക്കാതെ അവർ വിഷാദിച്ചുനില്ക്കുമ്പോൾ തന്റെ കടയെ മുന്നോട്ടു ചെ

(28) ചിലപ്പതികാരം - തഞ്ചെ - പി. നാരായണൻനാഥർ -
കൊച്ചി രാജാപരിഷ്കരണകമ്മിറ്റി - 1963.

(29) 'അല്ലിയത്തൊക്കി'.

രിച്ചുപിടിച്ചു സുബ്രഹ്മണ്യമുത്തിയാടി 'കടക്കുത്തു'; തന്റെ പത്നിയായ ഉഷനിമിത്തം ബാണനാൽ കാരാഗാരത്തിൽ പാറ്റപ്പിക്കപ്പെട്ട പൗരനെ വീണ്ടുകൊള്ളുവാൻ അചന്ദൻ രാജധാനിയായ ശോണപുരവീഥിയിൽ കടന്നുചെന്ന് ത്രിവിക്രമനായ ശ്രീകൃഷ്ണമുത്തിയുടെ 'കടമെടുത്താട്ട്'വും; തന്റെ പത്രനായ അനിരുദ്ധന്റെ ബന്ധനം വേർപെടുത്തിക്കൊണ്ടുപോകുവാൻ ശോണപുരിയിൽ ഡ്രീപ്-ഡ്രാ പുരുഷന്മാരും ഒരുപോലെ പ്രകാശിക്കുന്ന രൂപംധരിച്ചു കാമഭവേനാടിയ 'പെടിച്ചാട്ട്'വും; തന്റെ വൈരികളും മായാവികളുമായ അസുരന്മാർ ഏറ്റവുംകോപിച്ചു പാമ്പ്, തേര മുതലായ വിഷജന്തുക്കളുടെ രൂപംധരിച്ച്, തന്നെ ഭംഗിപ്പാൻ വരുന്നതായിത്തീർന്ന ഭക്താഭവി മരംകൊണ്ടുള്ള കാലുകുളിമേൽ നിന്നെത്തിത്തപ്പോളാടിയ 'പൊയ്ക്കാലാട്ട്'വും;(30) ദേവാസുരയുദ്ധത്തിൽ പരംകൃമശാലികളായ ദൈതേയന്മാർ പടക്കോപ്പണിഞ്ഞു പൊരുതിനില്ക്കുമ്പോൾ, അവർ മോഹിച്ചു വീഴ്ത്തുകയെന്നു മലമകളാടിയ 'മോഹിനിയാട്ട്'വും; ബാണാസുരരാജധാനിയുടെ വടക്കെക്കരയായുള്ള ഇന്ദ്രാണി കടച്ചി(പുലച്ചി)യുടെ രൂപംധരിച്ചാടിയ 'കടച്ചിയാട്ട്'വുമായി അവരവർക്കനുരൂപങ്ങളായ ആരോണാദികളുണ്ടെന്നും കീഴ് നടപടികളനുസരിച്ചും ളിച്ചുകൂടാത്തവിധം ഓരോ വംശക്കാർ പാരമ്പര്യമനുസരിച്ചു നടരീചരണമുള്ള പതിനൊന്നുവക ആട്ടങ്ങളായും അതതിനൊത്തവിധമുള്ള ഗാനഭേദങ്ങളായും ശാസ്ത്രാകതമായ ഗുണനിരൂപണത്തോടെ കണ്ടുകൊൾക."

ഇവയെല്ലാംകൂടാതെ, ആയ്ച്ചിയർ കരവക്കുത്തു, മലങ്കരവക്കുത്തു, വേട്ടുവരാട്ടം തുടങ്ങിയ നൃത്തങ്ങളെപ്പറ്റിയും മറ്റു ഗ്രാമകളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നൃത്തകിയെന്ന നിലയിലുള്ള മാധവിയുടെ വേഷവിധാനങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. മണിമേഖലയിൽ നൃത്തകികളുടെ അഭ്യസനക്രമത്തെയും പാറ്റുകീതികളേയും വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത് കാണാം. നാനാതീതിയിലുള്ള ഈ മോഹനനൃത്തങ്ങൾ ഭാരതഭൂമിയിൽനിന്ന് എങ്ങനെയൊക്കെയായി മറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു.

തമിഴ്നാട്ടിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന നാട്ടുകവയെ ദേശഭേദമനുസരിച്ചു സ്വദേശീയം, ആശ്വക്കുത്തു, വടകക്കുത്തു, സിംഹമുക്കുത്തു എന്നു നാലായി തിരിച്ചിരുന്നു.(31) തമിഴ്ക്കുത്തിൽത്തന്നെ വശൈക്കുത്തു

(30) മരക്കാലാട്ടം.

(31) See also Indian Dancing—By Dr. K. N. Sitaram.

Indian art and Letters New series—Vol. IX. No. 1. P. 31.

അഥവാ പുകഴ്ക്കുത്ത്, വേത്തിയൽ, പൊതുവിയൽ, ഇയൽപൂക്കുത്ത്, ശാന്തിക്കുത്ത്, വരിക്കുത്ത്, വിനോദക്കുത്ത്, ഇങ്ങനെ പ്രത്യേകം വിഭാഗങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. വശൈശ്വര്യത്തോടു വിരചിതമായവയുടെ വിജയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള കഥകൾ ഹസ്തമുദ്രകൾവഴി അഭിനയിക്കുന്നതാണ്. പക്ഷെ, ഇതു പരിചയായിക്കൊണ്ടു ഭ്രാവിഡമെന്നു സങ്കല്പിച്ചതും വാസ്തവത്തിൽ ആത്മകലയോടു ചേർന്നതായിരിക്കാനാണ് എളുപ്പം. വേത്തിയൽ എന്നത് ഒരു പ്രത്യേകസന്ദർഭത്തിലേയ്ക്കു മാത്രമുള്ള നൃത്തവും, പൊതുവിയൽ സ്രീപുരുഷന്മാർക്ക് ഒരുപോലെ പങ്കെടുക്കാവുന്നതും വിവാഹമുതലായ വിശേഷസന്ദർഭങ്ങളിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടുവന്നതുമായിരുന്നു. ഇയൽപൂ ക്കുത്തിൽ കേവലനൃത്തമല്ലാതെ മനോഹരമായില്ല. യുദ്ധം, പക്ഷപ്രയോഗികൾ മുതലായവയിൽനിന്നുള്ള രക്ഷയ്ക്കായി നടത്തിവരുന്ന ഈ ശാപരായനാപരമായ നൃത്തമാണു വരിക്കുത്ത്. ഉൽക്കൃഷ്ടരീതിയിലുള്ള അഭിനയവും നാടകവുമെല്ലാം ശാന്തിക്കുത്തിലും അതിൽനിന്നു അല്പംകൂടി താഴ്ന്നവയെല്ലാം വിനോദക്കുത്തിലും ഉൾപ്പെടുന്നു. ആദ്യസംസ്കാരജന്യമെന്നു പ്രത്യക്ഷമായി അറിയാവുന്ന അഭിനയാദികൾ ചിലപ്പതികാരകാലത്തുതന്നെ ഭ്രാവിഡ സംസ്കാരത്തോടു താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ചുകഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടായിരിക്കണം ഇവയെ സ്വദേശോൽഭുതങ്ങളായി ഗണിച്ചിരിക്കുന്നത്. കഥകളിൽ തന്നെ കേരളീയമല്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർ ഇന്നും ചുരുക്കമായിരിക്കും.

ശാന്തിക്കുത്തിനും വിനോദക്കുത്തിനുമൊക്കെ മറ്റുള്ളവയെ അപേക്ഷിച്ച് അധികം പ്രാധാന്യം. ശാന്തിക്കുത്തിനു ശോക്കം (ചൊക്ക), മെയ്ക്കുത്ത്, അവിനയക്കുത്ത്, നാടകം എന്നു നാല് അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളുണ്ട്. (32) തുടർന്നു കരണങ്ങളുടെ സഹായത്തോടുകൂടി ശാസ്ത്രോക്തരീതിയിൽ ചെയ്യുന്ന ശുദ്ധനൃത്തം ശോക്കവും, ഗീതയുക്തമായ ഭാവോഭിനയം മെയ്ക്കുത്ത് അഥവാ 'അകമാഗ്ഗ്'വും, ഹസ്താഭിനയത്തോടുകൂടിയതും ഇതിവൃത്തത്തോടുകൂടാത്തതുമായ ഭാസിയാട്ടം തുടങ്ങിയത് അവിനയ (അഭിനയ)വും, സാധാരണ നാടകാഭിനയം നാടകവുമാകുന്നു. ഇതു പോലെതന്നെ വിനോദക്കുത്തിനും കരവൈ, കളിനടം, കടക്കുത്ത്, കരണം, നോക്ക്, തോൽപാലെ, വിദ്യയകക്കുത്ത് എന്ന് ഏഴ് വിഭാഗങ്ങളുണ്ട്. ഒരു സംഖ്യം സ്രീകൾ പാട്ടുപാട്ടി നൃത്തംവെയ്ക്കുന്നതാണു കരവ.

(32) See also 'The Ancient Tamil Theatre'

By S. K. Govindaswami—Journal of the Annamalai University
Vol. I. No 2. Oct 1932 P. 22-21.

കളിനടവും കടൽത്തും കരണവും, ഞാണിന്മേൽക്കളി തുടങ്ങിയ കായികാ
 ദ്രാസപ്രദനങ്ങൾ മാത്രമാണ്. ചിദംബരംക്ഷേത്രത്തിലെ ആയിരം
 കാൽമണ്ഡപത്തിന്റെ അടിഭാഗത്തെയും ഈ നൃത്തങ്ങളെ കൊത്തി
 വെച്ചിട്ടുള്ളതു കാണാം. മാന്ത്രികപ്രവൃത്തിയിൽ പെട്ടനാതാൻ നോ
 ക്ക്, തോൽപാവയെന്നതു പാവകളിതന്നെ. വിദൂഷകങ്ങളിൽ ഓരോ
 തരക്കാരെ പരിമാസപൂർവ്വം അനുകരിക്കുന്നു. ഇതിനും വശേഷകൃത്തേ
 ന്നു പേർപറഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്. (33) വിനോദങ്ങളിൽ പലതും തനി
 ദ്രാവിഡങ്ങൾതന്നെയാണെന്നതിന്നു സംശയമൊന്നുമില്ല.

ചരിത്രദൃഷ്ടിക്കു ചെന്നെത്തുവാൻ സാധിക്കുന്ന പ്രാചീനകാലത്തു
 ക്ഷേപിണനായിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന നാട്യകലയുടെ ഏകദേശസ്വരൂപം
 ഗ്രഹിച്ചുകഴിഞ്ഞതിനാൽ, ഇനി നമുക്കു കേരളീയനടനകലയുടെ പരി
 ണാമത്തേതെന്നു പിന്തുടരാം. ദേശീയനടനം കലാതപഃകുറഞ്ഞ ഐ
 വർകളിയിൽനിന്നും ഉയർന്ന് 'കരവള്ളത്തി'ന്റെ പ്രതിച്ഛായയായ കൈ
 കൊട്ടിക്കളി മുതലായ മനോഹരരീതികളിലേയ്ക്കു പ്രവേശിച്ചു. ദ്രാവി
 ഡനൃത്തങ്ങളുടെ പഴക്കവും തമിഴ് മലയാളദേശങ്ങൾ തമ്മിലുണ്ടായിര
 ുന്ന അടുപ്പവും വിചാരിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഇവ ഏവിടെ ഉത്ഭവിച്ചുവെ
 ന്നു എങ്ങോട്ടെല്ലാം പരന്നുവെന്നും തീർത്തുപറയുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല.
 മൂലദ്രാവിഡഭാഷയിൽനിന്ന് ഇന്നുകാണുന്ന ശാഖകൾ വേർതിരിഞ്ഞതു
 പോലെ, ഒരുകാലത്തു ക്ഷേപിണാപഥത്തിന്റെ പൊതുസ്വത്തായിരുന്ന
 നൃത്തരീതികൾ ഓരോ ദേശങ്ങളിൽ റെറപ്പെട്ടുവളർന്നു നശിച്ചും വരിക
 യാണെന്നു് ഉറപ്പറിക്കുവാനും ന്യായമുണ്ട്. അവിഭക്തമായിരുന്ന കാല
 ത്തെ കടുംബസ്വത്തിന്റെ വലുപ്പത്തെപ്പറ്റി ഒരേകദേശജ്ഞാനമെങ്കി
 ലും ഉണ്ടാവേണമെങ്കിൽ ഇന്നു കേരള'ഭാഗ'ത്തിലെ അവശിഷ്ടങ്ങളെ ശ
 രണം പ്രാപിക്കണമിയിരിക്കുന്നുവെന്നതു കേരളീയർക്ക്, അത്യന്തം വ്യസ
 നത്തോടുകൂടിയാണെന്നയിലും, അല്പം അഭിമാനത്തോടുകൂടിത്തന്നെ പറയാ
 വുന്നതാണ്.

കേരളീയരുടെ ഗ്രാമീണനൃത്തങ്ങളിൽ കലാതപഃകൊണ്ടും കമറീ
 യതകൊണ്ടും അഗ്രിമസ്ഥാനത്തെ അവതരിക്കുന്നതു കൈകൊട്ടിക്കളിയാ
 നെന്നതിന്നു സംശയമൊന്നുമില്ല. പ്രകൃതീദേവിയുടെ മന്ദഹാസമെന്ന
 പോലെ മനോഹരമായ ഓണക്കാലത്തും തിരുവാതിരക്കാലത്തും വാസര
 ലക്ഷ്മിയുടെ സ്വപ്നമുതലായുള്ളി തുല്യമാക്കുമാറ് അകൃത്രിമസദേകളും,

വിശുദ്ധവസ്ത്രാലംകൃതകളായ ഗ്രാമീണയുവതികൾ, യൗവനസഹജമായ പ്രസന്നതയോടും പ്രസരിപ്പോടുംകൂടി ആടിപ്പാടുന്നതുകണ്ടുമ്പോൾ ആനന്ദംകൊണ്ടു മതിമറക്കത്തവർ കലാകൃത്യകികളാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂട ശരീരത്തിന്റെ സൗകമാർദ്യവും വിശ്വാസവൈചിത്ര്യവും ഇണങ്ങിച്ചേരുന്ന ഈ ലാമ്പുപ്രയോഗത്തിനോടു കിടപിടിക്കുവാൻ കേരളത്തിലെ അഭിനയരഹിതങ്ങളായ മറ്റു നൃത്തവിധാനങ്ങൾക്കൊന്നും സാധിക്കുന്നതല്ല. ഗ്രാമീണത്വത്തിന്റെ സഹചാരിയായ ലാളിത്യമല്ലേ കൈകൊട്ടിക്കളിയുടെ അത്യാദൃശമായ വിജയത്തിനു കാരണമെന്നുകൂടി സംശയിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ശബ്ദാത്മങ്ങളുടെ രാമണീയകപരിപൂർണ്ണമായി കളിയാടുന്ന സംഗീതത്തിലെ താളകാലങ്ങളെ ഇരുന്നും നടന്നും തിരിഞ്ഞും കൊട്ടിയും പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു കണ്ണിനും കാതിനും അവർ ഭവപാലം ആനന്ദം നല്കുന്നു.

കൈകൊട്ടിക്കളി ഒരു സമാനമായ ഒരു നൃത്തസമ്പ്രദായം കേരളത്തിൽ വളരെമുമ്പുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നതിനു സംശയമില്ല. വേട്ടവൻകുളിയിൽ നട്ടു ബീജം വാലൻകുളിയിൽ ഫലിച്ചുകാണാം. നായർ സമുദായം ഏറെനടുത്തപ്പോൾ സമ്പൂർണ്ണമായില്ലാതെ സ്വരൂപത്തിൽ ഗണനീയമായ വ്യത്യാസമൊന്നും വരുത്തിയിട്ടില്ല. കൊല്ലം ആറാം ശതവർഷത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നു ശ്രീമാൻ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള ഉഴവിടുന്നതായ പാട്ടുകളിൽ പലതും കൈകൊട്ടിക്കളിക്കുവാൻവേണ്ടി നിർമ്മിച്ചതാണെന്ന് അദ്ദേഹം കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ഉദാഹരണത്തിൽനിന്നും അറിയാവുന്നതാണ്. (34)

“ഇങ്ങനെയൊല്ലിക്കളിക്കണോട്

മംഗലംവർദ്ധിച്ചുകൂടും;

പുത്രനും സമ്പത്തും വന്നുകൂടും;

മിത്രത്തൊക്കാനിച്ചുവാഴും.”

കൈകൊട്ടിക്കളി ഉപയാളക്കരയ്ക്കു പ്രത്യേകമായി ഉള്ളതല്ല, രാജശേഖരന്റെ കർപ്പൂരമഞ്ജരിയിൽ ഈ നൃത്തവിധാനങ്ങളെപ്പറ്റി വർണ്ണിച്ചുകാണുന്നു. വാസന്തികവാദരത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി ഗുജറാത്തിലെ യുവതികൾ ആരംഭിക്കാറുള്ള ‘ഗർദ്ദനത്തം നമ്മുടെ കൈകൊട്ടിക്കളിയും കോലാട്ടവും തന്നെയാണ്. (35) പാലപ്പോഴും ഈ നൃത്തം

(34) അക്ഷരചരിത്രം—ഗോവിന്ദപ്പിള്ള—ഒന്നാംഭാഗം—പേജ് 137.

(35) The Mirror of Indian Art. By G Venkatachalam.

കിങ്കളുടെ നടുവിൽ ഉണ്ണിക്കുണ്ണനാണെന്നു സങ്കല്പിച്ച് ഒരു ചെറിയ കട്ടിയെ കിടത്തിയിരിക്കും. ശ്രീകൃഷ്ണനെ ചുറ്റിക്കൊണ്ടു ഗോപികൾ നൃത്തം വെക്കുന്നുവെന്നാണു സങ്കല്പം. ബോംബയിൽനിന്നു വടക്കോട്ടുപോകുന്ന വഴിക്കു കത്തിയവാർ, അഹമ്മദബാദ്, ബറോഡ, സുറാറ് മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിലെ കലാമണ്ഡലവും ഈ നൃത്തത്തെ കാണാവുന്നതാണ്. (36) ചൊട്ടാനാഗപ്പുരിലെ 'ജപി'നൃത്തത്തിലെ വാളുമൊഴിച്ചു മറ്റുള്ളതെല്ലാം കൈകൊട്ടിക്കളിതന്നെയാണെന്നു പ്രൊ: ഫിഷാരടി പറയുന്നു. (37) ബോംബായ് സംസ്ഥാനത്തിലെ വനപ്രദേശങ്ങൾ ഭ്രാവിഡവർഗ്ഗക്കാരുടെ നിവാസഭൂമികളിൽ പ്രധാനമായിരുന്നുവെന്നും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സ്മരിക്കേണ്ടതാണ്. ചിലപ്പതികാരത്തിലുള്ള 'ആയ്ച്ചിയർകരവൈ' കൈകൊട്ടിക്കളിതന്നെയാണ്. ഇതും രാസക്രീഡയുടെ സ്ഥാനത്താണു ചെയ്തുകാണുന്നത്.

പ്രാകൃതനൃത്തങ്ങൾ ക്രമപ്രവൃദ്ധമായി വളർന്നു പരിഷ്കൃതരൂപത്തെ പ്രാപിച്ചതാണു കൈകൊട്ടിക്കളി. ഭാഗവതകഥകൾക്കു പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചതോടുകൂടി സ്ത്രീകൾ ഇതിൽ രാസക്രീഡയെ ചേർപ്പിച്ചതായിരിക്കാം. കേരളത്തിലെ പ്രാചീനങ്ങളായ കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടുകൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഇവിടേയും ഈ സങ്കല്പം നിലനിന്നിരുന്നുവോ എന്നു സംശയംതോന്നും. 'കോട' (38) വർഗ്ഗത്തിലുൾപ്പെട്ട ആദിമനിവാസികൾ, കൈകൊട്ടി താളംപിടിച്ചുകൊണ്ടു വട്ടത്തിൽ നടക്കുന്നതായ നൃത്തത്തിനെ 'കമി' എന്നാണു വിളിച്ചുവരുന്നത്. (39) ഭ്രാവിഡഭാഷാപരമായ അതിനും കൈകൊട്ടിക്കളിയിലെ 'കമ്മി'ക്കും ഭാഷാസംബന്ധമായും കലാസംബന്ധമായും വല്ല ബന്ധവും ഉണ്ടായിരിക്കുവാൻ ന്യായമുണ്ട്. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ കൈകൊട്ടിക്കളിയുടെ പ്രാചീനരൂപത്തെപ്പറ്റി സംശയിക്കേണ്ടതുമില്ല. ഏതായാലും, ഗ്രീസിലെ ഏതാദൃശനൃത്തങ്ങൾപോലെ, കേരളത്തിലെ കൈകൊട്ടിക്കളിയും 'പൂർവ്വികപൂജ'യുടെ സന്തതിയാണോ എന്ന പ്രൊ: ഫിഷാരടിയുടെ സംശയം (40) ശീമക്കാരു വഴിതെറിക്കുന്നതായ ചങ്ങലയിൽ ഒരു കണ്ണികൂടി ചേർക്കുവാൻ മാത്രമേ പര്യാപ്തമാവുകയുള്ളൂ.

(36) Sakar's proposal to America for a dance-lover's tour in India—Modern Review, July 1934.

(37) Kerala Theatre—Prof: K. R. Pisharoti, P. 14.

(38) The Kotas.

(39) Castes and Tribes of S. India—Vol. IV-P. 16.

(40) Kerala Theatre—P. 14.

ദ്രാവിഡരുടെ പ്രത്യേകസ്വഭാവമെന്നു തന്നെ വിചാരിക്കാവുന്നതായ 'വിദൂഷക'ശ്രുതിയേക്കാൾ കേരളീയനാട്യകല അടുത്തതായി പ്രവേശിക്കുന്നത്. അനുകരണമെന്ന നാട്യകലയ്ക്കും അപരിഷ്കൃതതപത്തിൽനിന്നും വിട്ടുമാറി വെളിച്ചത്തുവന്നതുടങ്ങി. സംഘകളിയിലേയും കണ്ണിയാർകളിയിലേയും പേശുത്തുകൾ, ഏഴാമത്തി (ഏഴാമത്തെ, ഏഴാമട്ട്) കളി, പൂർവ്വനാടകം ആദിയായവയെല്ലാം വിദൂഷകശ്രുതികളാണ്. ഇവയിലെല്ലാം ഓരോതരക്കാരുടെ പ്രത്യേകതകളെ പിടികൂടി അവയെ അന്വേഷി അനുകരിച്ച പരിഹസിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. സാമൂഹികതപത്തിന്റെ സ്പർശകൂടാതെ പ്രകൃതിയെ അങ്ങനെയെന്ന പ്രതിഫലിപ്പിക്കുകയെന്നതു ദ്രാവിഡകലയുടെ പ്രത്യേകതയാണെന്നു ഇതിനുമുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ.

സംഘകളിമുതലായ ചിലതിലെല്ലാം ഈ ഹാസ്യാനുകരണങ്ങളും, പാറ, സ്തൂതി മുതലായ മതസംബന്ധികളായ കൃതികളും, മെയ് മിടിക്കുകയാണെന്ന ആയുധാഭ്യാസപ്രദർശനങ്ങളും കൂടിക്കലർന്നിട്ടാണു കിടക്കുന്നത്. ഇവയിൽ ഏതാണ് ആദ്യമുണ്ടായിരുന്നതെന്നും ഏതാണ് പിന്നീട് കൂടിച്ചേർന്നതെന്നും തീർത്തു പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. നാടൻഭാഷയിൽ 'മന്നത്ത്'മെന്നു വിളിക്കാവുന്ന കേരളീയരുടെ പരിഹാസപാടവവും ഫലിതസാമർത്ഥ്യവും ഈ അനുകരണങ്ങളിൽ പ്രകാശിച്ചു കാണാമെങ്കിലും ചിലപ്പോഴെല്ലാം അത് 'കന്നത്ത്'ത്തിലേയ്ക്കു തന്നെ കടക്കുന്നില്ല എന്നും സംശയംതോന്നിപ്പോകും. എന്നാൽ അവയുടെ ആവിർഭാവമട്ടത്തിലെ ഹാസികചരിത്രത്തിലേയ്ക്കും സമുദായരീതികളിലേയ്ക്കും എത്തിനോക്കുവാൻ അവ അത്യാനന്ദം സാഹായിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതും വിസ്തരിച്ചുകൂടാ. സംഘകളിയിൽ,

“പരഭൂതമൊഴിമാരെച്ചെന്നു തിക്കിത്തിരക്കി-
പ്പരിച തരിയിളക്കി ഖഡ്ഗവും കയ്ക്കുവാക്കി
ധരണിസുരവരാണാം ശീതവാദ്യങ്ങളെല്ലാം
സരഭംമമിതധന് കയ്ക്കുളളൽപപാത”

എന്നും,

“കവി ടിപൊത്ത പല്ലം വട്ടമൊത്തോരുക്കണ്ണും
കരമതിലൊരുക്കണ്ണും മത്സ്യപാത്രം ശിരസ്സിൽ
പുന്നരവി നിജകണ്ഠെ കയ്ക്കുളളകെട്ടിമേന്മേൽ
മനേസദൃശനാകും കയ്ക്കുളളക്കൈതൊഴേണം”

എന്നും ഉള്ള ധ്യാനശ്ലോകങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിതീകരിച്ചിട്ടുള്ള കയ്യൂർ, വാസ്തവത്തിൽ, നാട്ടിൽപ്രമാണികളായ നായന്മാരുടെ അധികാരശക്തിയിൽ കേരള ബ്രാഹ്മണർക്കുണ്ടായിരുന്ന വിഭേദം സ്വരൂപംധരിച്ച മുത്തിമാത്രമാണ്. കളിയാക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിനുള്ള അന്യോദൃശ്യമായ പാടവാമുഴുവനും അപർ കയ്യൂളുടെനേക്കു പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സാക്ഷ്യമുള്ളി കാണുന്ന പർ സമ്മതിക്കാതിരിക്കുക. “അടിക്കൊല്ല, തളിക്കൊല്ല, അട്ടപ്പിൽ തീയെരിക്കൊല്ല, തിന്നൊല്ല, തിമക്കൊല്ല, തിമത്തേറ്റം പാടയാല്ല, പെറ്റൊല്ല, തീണ്ടാരിക്കൊല്ല സ്ത്രീവർഗ്ഗങ്ങളാൽതന്നെ,” എന്നൊക്കെയാണു മൂപ്പരുടെ പീനതക്കോഡിലെ വകുപ്പുകൾ. കയ്യൂളുടെ ആത്മപ്രശംസതന്നെ, താൻ “ആരോമലഴകൻ, ആനന്ദസുന്ദരൻ, അച്ഛതഭക്തൻ, അഷ്ടിപ്രിയൻ, തേൻകൊഴമ്പൻ, പാൽകൊഴമ്പൻ, പഞ്ചാരക്കൊഴമ്പൻ, അഭവിതൻ, പൊടിതളുതൻ, ഈ കണ്ണില്ലാത്ത കാമിനിമാക്കൊക്കെ പച്ചക്കാമതേജോമയകോമളാംഗസപ്താംഗസുന്ദരാംഗജൻ” ക്കൊക്കെ ആണെന്നാണ്. “നാടുതോറും നടന്നു നായാടി, തോടുതോറും നടന്നു മീനംപിടിച്ച്, വീടുതോറുംനടന്നു വിവാഹവുംപെയ്തു നടക്കുന്ന ശൈശവപ്രായനായ” നമ്മുടെ കയ്യൂർ കഴിക്കുന്ന സമുദയുടെ വട്ടമാകട്ടെ, “ഉരിയരിവെച്ചു സന്ധ്യഭോജനവും കഴിച്ച്, അരക്കുളിപ്പഴം തെങ്ങിപ്പിഴിഞ്ഞു വന്നു ഭക്ഷണംകൊണ്ടു മധുരക്കറിയും വിവരമിച്ച് നറങ്ങുന്നേം പിറങ്ങുന്നേം വാൽകുഞ്ഞിയും കടിപ്പിച്ച്, ശേഷംജനങ്ങൾക്കു അഷ്ടിയുംകൊടുത്തു ഹൃദയം എണുത്താർക്കും” ആണ്. മറ്റൊരു വിശേഷവേഷമായ ഉടുമ്പുപിടുത്തക്കാരൻ എന്തെയുടേയും മുരിയുടേയും പാത്രങ്ങളുടേയും മറ്റും സ്ഥാനത്തു ജംഗമസ്വത്തുക്കളായി പോട്ടെയെന്നും, സാമുരിയും, അപ്പനോളം ഓട്ടയുള്ള കഞ്ഞിമിന്നുവുമാണ്. വാക്കിലുള്ള വൈജാത്യങ്ങൾക്കുപുറമെ, ഇവരുടെ അഭിനയവും ഏറ്റവും തന്മയത്വത്തോടുകൂടിയവയാണ്.

സാക്ഷ്യമില്ലാത്ത മറ്റു ചടങ്ങുകളൊന്നുംകൂടാതെ വെറും ഹാസ്യവേഷങ്ങൾമാത്രം പുറപ്പെടുന്നതാണ് ഏഴാംമുത്തികളി. ഇതിനു ‘ഏഴാമത്തെകളി’ എന്നാണ് പേരെന്നും ഏഴാമത്തെ ഗ്രാമക്കാരായ നമ്പൂതിരിമാർ കളിച്ചുവന്നതുകൊണ്ട് ആ പേർ വന്നതാണെന്നും ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.(41) കയ്യൂർക്കുപകരം ഇതിൽ കല്ലൻനായരേയും അയാളുടെ വിധികർത്തൃത്വത്തെയുമാണു പിടികൂടിയിരിക്കുന്നത്. വളരെ നേര

സ്വോക്കുള്ള പല ചോദ്യോത്തരങ്ങളും ഇതിലുണ്ട്. “എന്തില, എന്തിൻ കോൽ, എന്തിൻകായ്” എന്ന ചോദ്യങ്ങൾക്കു യഥാക്രമം ‘കണ്ടില, താക്കോൽ, സൂക്ഷിക്കായ്’ എന്നാണ് ഉത്തരം. ഇട്ടിക്കണ്ടപ്പൻ, പ്രാക്കരം, മുത്തി, പണ്ടാരം മുതലായ പല വേഷങ്ങൾ ഇതിലുണ്ട്.

ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ഈഴവന്മാരും ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ പുലയന്മാരും കളിച്ചുവരാറുള്ളതാണ് പുറാട്ട് (അഥവാ, പൊറാട്ട്) നാടകം. പുറാട്ട് എന്ന പദത്തിന് വിദൂഷകത്വം അഥവാ ഹാസ്യാനുകരണം എന്ന അർത്ഥമാണ് വന്നുചേർന്നിട്ടുള്ളത്. സംഘങ്ങളിലേയും മറ്റും വിദൂഷകവേഷങ്ങൾക്കും പുറാട്ട് എന്നുതന്നെയാണ് ഭാഷ. ഇങ്ങൻട്ടിന്റെ നിയന്ത്രണവിലും ഈ അർത്ഥംതന്നെ കൊടുത്തുകാണുന്നു.(42) ഈ കളിയുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനം തമിഴ് രാജ്യമാണെന്നാണ് കളിക്കാരുടെ ഇടയിലുള്ള ഐതിഹ്യം. ഇതിലെ പഴയപാട്ടുകളിൽ മുക്കാൽഭാഗവും തമിഴായിട്ടാണ് കാണുന്നതും. പാട്ടുകളിൽ സദ്യേതരമായി ഒന്നുതന്നെ ഇല്ലെങ്കിലും, കളിച്ചുവരുമ്പോൾ നേരെ വിപരീതമായിട്ടാണ് കലാശം. പക്ഷെ, ഇപ്പോൾ ഇതിലും കാലത്തിനൊത്ത പല പരിഷ്കാരങ്ങളും വരുത്തിക്കാണുമാറുന്നത്. നോരംപോക്കിനുള്ള വകയ്ക്ക് ഇതിലും കുറവൊന്നുമില്ല. ചൊറിക്കു് ഒരുത്തൻ ചികിത്സ നിശ്ചയിക്കുന്നതു വെയിലത്തുനിന്നു ഇളിച്ചുകാട്ടി മാന്തുവാനാണ്. ചെട്ടിയാരു്, ചെട്ടിച്ചി, കുറവൻ, കുറത്തി മുതലായി പല ജാതിക്കാരെയും ഇതിൽ തന്മയരൂപത്തോടുകൂടി അനുകരിക്കുന്നതു കാണാം.

കണ്ണാൾകളി അഥവാ ദേശത്തുകളി പാലക്കാട്ടുതാലൂക്കിൽ മാത്രമേ കാണുമാറുള്ളൂ. സംഘങ്ങളിലോലെയോ ഇതും ഒരു മിത്രസമ്പ്രദായത്തിലുള്ളതാണ്. നായന്മാരാണ് ഇതിലെ നടന്മാർ. ആണ്ടിപ്പാട്ട്, വള്ളോൻപാട്ട്, മലമപ്പാട്ട് ഇങ്ങനെ മൂന്നുഭിംബസത്ത കളിയാണ് ആകെയുള്ളത്. ഒരു ജന്മിയുടെ കീഴിലുള്ള പുലയന്മാർ ആ ജന്മിയുടെ പിടിയിൽനിന്നു രക്ഷപെട്ടു മറ്റൊരു ജന്മിയുടെ അടുക്കലേയ്ക്കു പോകുന്നതും, വഴിമദ്ധ്യെ പൂർവ്വജന്മി അവരെപ്പിടിച്ചു തിരികെ കൊണ്ടുവരുന്നതുമാണ് ഇതിലെ കാലമായ കഥ. പല ജാതിക്കാരെയും സരസമായി ചിത്രീകരിക്കുകയും പ്രയാസമേറിയ കായികാഭ്യാസങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ കളിക്കും സംഘങ്ങളിലെപ്പോലെ അഭിനയവും അഭ്യാസവും നല്ലവണ്ണം വേണ്ടതുണ്ട്.

(42) പുറാട്ട് = A farce (the buffoon's prelude and interlude, and independent of the play.)

പൊറാട്ട് = Imitation, Mimicry.

(Gunder's Malayalam and English Dictionary P. 681-717.)

മേൽപറഞ്ഞ ശോച്യത്തിൽ നമ്മുടെ നാട്ടുകല എത്രകാലം സ്ഥിതിചെയ്താവാൻ നോക്കുവാൻ കേരളചരിത്രത്തിൽ അടിയുണ്ടായിരിക്കുന്ന അന്ധകാരം അനുഭവിക്കുന്നില്ല. ആയുസംസ്കാരവുമായുള്ള സംസ്കൃത്തിനുശേഷമാത്രമേ അതു പിന്നീട് നമുക്കു പ്രത്യക്ഷമാവുന്നുള്ളൂ. ഇക്കാലത്തിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ കേരളഭാഷയും കേരളസംസ്കാരവും വേർപിരിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരിക്കണം. ആയുസംസ്കാരത്തിലെ ഏതെല്ലാം വിഭാഗങ്ങളാണു നന്നുതിരിവ് വന്നതെന്തെങ്കിലും കേരളത്തിലേയ്ക്കു പ്രവേശിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ. കാലക്രമേണ തമിഴ് നാടുവരെ എത്തിച്ചേർന്ന സംസ്കൃതനാട്ടുശാസ്ത്രപ്രോക്തമായ അഭിനയരീതി പെരുമാക്കുമാതാളുടെ കേരളത്തിലേയ്ക്കു സംക്രമിച്ചിരിക്കുവാനും മാർഗ്ഗമുണ്ട്. എങ്ങനെയായാലും, പെരുമാൾ വാഴ്ചയോടുകൂടി കേരളത്തിൽ നാട്ടുവിദ്യയ്ക്ക് അഭൂതപൂർവ്വമായ ബഹുമാനവും പുരോഗതിയും സിദ്ധിച്ചുവെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണ്. മഹാകവി ഉള്ളൂർ പരമേശ്വരപ്പൻ അവർകൾ ഒരു പ്രസംഗമെല്ലെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. “ഇയൽ (കാവ്യം) ഇല്ലെ (ഗാനം) നാടകം ഇവ മൂന്നും ചേർന്നുള്ളതാണു മുത്തമിഴ്. ഇവയിൽ ചോർന്നു നാടകത്തിലും, പാണ്ഡ്യൻ ഗാനത്തിലും, ചോർന്നു കാവ്യത്തിലും പ്രധാനമാണെന്നു മേൽപറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ചാക്യാർകൃത്തിന് ഇതരദേശങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു കേരളത്തിൽ പ്രചാരം പ്രചാരമാകുവാൻ കാരണം. ക്രി: പി: 993-ൽ രാജരാജചോളൻ കേരളം ജയിച്ചതിനു മേൽ തഞ്ചാവൂർക്കേന്ദ്രത്തിലും ഈ കൃത്തിനുവേണ്ട എപ്പാടു ചെയ്തതായി കാണുന്നു. ബൗദ്ധമതാനുയായികളുടെ പ്രാബല്യം പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തിനു വളിച്ചതോടുകൂടി അവിടെനിന്നു ഗാനം ബഹിഷ്കൃതമാകയും, അതും കേരളത്തെത്തന്നെ അഭയം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. കാനക്കുറത്തി, പുറന്നീട്, ഇന്ദിശ (ഇന്നിശൈ) ഇന്ദുളം (ഇന്നുളം) മുതലായ പ്രാചീനങ്ങളായ ദ്രാവിഡഭാഷീയ ഗാനങ്ങൾക്ക് ഇപ്പോൾ കേരളത്തിൽ മാത്രമേ പ്രചാരമുള്ളൂ”. (43) ഇപ്പറഞ്ഞത് എത്രയും വാസ്തവമാണ്. ദ്രാവിഡചക്രവർത്തികൾ കൂറു്, ഭാസിയാട്ടം മുതലായ നാട്ടുകലാപ്രദർശനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വളരെ ധനം ചെലവഴിച്ചിരുന്നതായി മദിരാശിഗവണ്മെന്റിൽനിന്നും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള പ്രാചീനശിലാരേഖകൾ (44) നോക്കിയാൽ അറിയാം. ഇത്രയും പറഞ്ഞുകൊണ്ട്, കേരളത്തിൽ ഇന്നു കാണുന്ന ഉൽകൃഷ്ടനാട്ടു

(43) നിയ്യൂർ സാഹിത്യപരിഷത്തിലെ അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം—

പരിഷത്തുരാസികം പു. 2 ലക്കം 4.

(44) Madras Epigraphic Reports.

രീതികളെല്ലാം തമിഴരിൽനിന്ന് അങ്ങനെയെന്ന കടംവാങ്ങിയതാണെന്നു ഞാൻ വിവക്ഷിക്കുന്നതായി ആരും തെറ്ററില്ലാത്തതുപോകരുത്. നേരെമറിച്ച്, അവരുടേയും നമ്മുടേയും കുടുംബസ്വത്തല്ലാത്ത ഈ കലാകാരന്മാർക്കു മറ്റൊരു വരുത്തുവാൻ സാധിക്കാത്ത പരിഷ്കാരങ്ങൾ കേരളീയ മണ്ണുങ്ങളിൽനിന്നു സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നമുക്ക് അഭിമാനിക്കാവുന്നതാണ്. കലാവിദ്യകൾ ആകാശമാറ്റുന്ന സഞ്ചരിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്ത വയായതുകൊണ്ട്, അവയ്ക്കു കേരളത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നവർ അതിന്റെ അയൽനാട്ടിൽക്കൂടി വരേണ്ടിവന്നതുകൊണ്ട്, അസ്ഥാനസ്ഥിതമായ സ്വദേശാഭിമാനം കൊണ്ട് ആ മാറ്റത്തെ മൂടിക്കളവാൻ ആരും പ്രയത്നിക്കേണ്ടതില്ല. മനോഹരമായ നാട്യകലാവൃക്ഷത്തിന്റെ ബീജങ്ങളെ ഈ സുഷേഖരത്തിൽ നട്ടുകയോ വളർത്തുകയോ ചെയ്ത രാജാധിരാജന്മാരെ നന്ദിപൂർവ്വം സ്മരിക്കുന്നത് നമ്മുടെ ധർമ്മവുമാണ്.

തമിഴർ ശാന്തിക്കുണ്ടെന്നു വിളിച്ചുവന്നിരുന്ന ഈ നാട്യരീതികളിൽ ഇപ്പോൾ അവശേഷിച്ചുകാണുന്നതു പ്രധാനമായി തമിഴ് നാട്ടിലെ തെരുവുകൂത്തും, ആന്ധ്രദേശത്തെ വീഥിനാടകവും, കണ്ണടകത്തിലെ ബയലാ(വയലാ)ട്ടവും, കേരളത്തിലെ കഥകളിയും ചാക്യാർകൂത്തും, കേരളത്തിലും തമിഴ് നാട്ടിലും കാണുന്ന മോഹിനിയാട്ടവുമാകുന്നു. പ്രകൃതിനിയമമനുസരിച്ചുള്ള പരിണാമക്രമത്തോടുകൂടി ഓരോ പ്രദേശത്തും ജനിച്ചുവന്നതുകൊണ്ടുള്ള സാദൃശ്യമല്ല ഇവയിൽ ദൃശ്യമാവുന്നത്. നാട്യസ്വരൂപത്തിലും നടനവിധികളിലും ഇവയ്ക്ക് ഓരോന്നിനും തമ്മിലും, വിശേഷിച്ച് ഇവയെല്ലാത്തിനും ഭാരതീയനാട്യശാസ്ത്രത്തിനോടും, ആഭ്യന്തരമായും ബാഹ്യമായും കാണുന്ന യോജിപ്പുനോക്കിയാൽ ഇവയെല്ലാം ഒരേ ഒരു വൃക്ഷത്തിന്റെ ശാഖകളാണെന്നു സ്പഷ്ടമാവും. അതതുശേഷക്കാരുടെ സ്വാഭാവികതമിഷം, കർമ്മശൈലിയും, മാനസികസംസ്കാരത്തിനും അനുസരിച്ചു പൂർണ്ണസ്വഭാവം മാത്രമേ അവയ്ക്കു തമിഴുള്ളൂ. പക്ഷെ, തമിഴരുടെ തെരുവുകൂത്തും കേരളത്തിലെ കഥകളിയും കലാരത്നത്തിന്റെ ഒരു പടികിയിൽ നില്ക്കുന്നവയാണെന്ന്—കഥകളി കണ്ടതിനുശേഷമാണോ എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ— ഒരു തമിഴ് പണ്ഡിതന്റെ ദൃഷ്ടിക്കു തോന്നിയതു്, മുന്പു പറഞ്ഞ സ്വദേശസ്നേഹമാകുന്ന രിമിരംബാധിച്ചതുകൊണ്ടുതന്നെ ആയിരിക്കണം.

ഫലപ്രസാദികാരവ്യാഖ്യാനത്തിൽ വിവരിച്ചുകാണുന്ന അഭിനയവും, മെയ്ക്കൂത്തും, നാടകവും, കേരളത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമാവുന്നതു യഥാക്രമം മോഹിനിയാട്ടവും (കേരളീയത്തം) കഥകളിയും കൂടിയാട്ടവുമായിട്ടാണ്. സൂക്ഷ്മമായ പൗർവാപര്യക്രമത്തോടുകൂടി ഇവയുടെ ആഗമ

ഒരു നിർണ്ണയിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലെങ്കിലും, ഏല്പാം ഏകദേശം ഒരേകാലത്തുതന്നെ വന്നതാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ പലിയ അബദ്ധമുണ്ടാവുന്നതല്ല. തമിഴ്നാട്ടിൽ അവയ്ക്കുള്ള പ്രാധാന്യത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തുവാൻ മോഹിനിയാട്ടം, കൂടിയാട്ടം, കഥകളി എന്നീ മൂന്നു വിവക്ഷിക്കേണ്ടിവരും.

നാട്യശാസ്ത്രപ്രകാരത്തോടു നിയമങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു നിർവ്വഹിച്ചുവരുന്ന ലാസ്യപ്രയോഗമാണ് മോഹിനിയാട്ടം. ഇതിവൃത്തംകൂടാതെ പാട്ടുകളുടെ അർത്ഥം കൈമുദ്രകൾകൊണ്ടുകാണിച്ചു അഭിനയിക്കുന്നതാണ് 'അവിനയശ്രുതേന്ത' അടിയാക്കുന്നല്ലാത്തതായി പഠത്തിരിക്കുന്നു. (45). മാളവികാഗ്നിമിത്രം തുടങ്ങിയ സംസ്കൃതനാട്യങ്ങളിൽ വിവരിച്ചുകാണുന്നതും ഈ ലാസ്യവൃത്തത്തെ തന്നെയാണ്. തമിഴ്നാട്ടുത്തു വളരെക്കാലം മുന്പുതന്നെ ഇതു പ്രചാരത്തിലിരുന്നതായി വിചാരിക്കണം. ക്രി: പി: പതിനൊന്നാം ശതകത്തിൽ മുതലായും നാട്യകളുടെ മഹാരാജാവു തഞ്ചാവൂർ ക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്കു ഭാഗം ചെയ്തതായി രേഖയുണ്ട്. പക്ഷെ, ദേവദാസികളുടെ കയ്യിൽപ്പെട്ട ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ മതിലുകളിൽ കടുങ്ങി നില്ക്കുവാനായി നിർവ്വഹിക്കാത്ത ഒരു ചടങ്ങായിത്തീർന്നിനോടൊപ്പം അതിൽ കർത്തൃപദോഷവുംകൂടി ആരോപിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ മനോഹരമായ ഈ അഭിനയം നാശോന്മുഖമായിപ്പരിണമിച്ചു. ചില കലാശാസ്ത്രികളുടെ അഭ്യസ്താവത്താൽ അതു 'ഭരതനാട്യ'മെന്ന പുതിയ പേരോടു കൂടി പുനർജീവിച്ചു തമിഴ്നാട്ടിൽ തലയുയർത്തിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

കേരളത്തിലാകട്ടെ, കലാവതികളായ നായർസ്ത്രീകളുടെ ഹസ്തങ്ങളിൽക്കിടന്നു അതു അടുത്തകാലംവരെ ജീവിച്ചു. ഭാഗ്യവശാൽ 'കേരളകലാമണ്ഡല'ക്കാർ അതിനെ ശ്മശാനത്തിൽ നിന്നും തിരഞ്ഞെടുത്തു, സ്റ്റേഡിയത്തിൽ കളിപ്പിച്ചു ജീവൻ നല്കി, സംസ്കാരമന്ത്രത്താൽ ശുദ്ധീകരിച്ചു, കേരളീയരുടെ നാമകരണവും ചെയ്തു, പഴയ സൗന്ദര്യത്തിന്റെ ഒരു ചെറിയ ഭാഗമെങ്കിലും ഇന്നു സംരക്ഷിച്ചുപോരുന്നു. 'കളിപ്പിച്ചുണ്ടാക്കിയ' പാട്ടുകളാണ് ഇതിൽ ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്നത്. കേരളീയരുടെ കലാരസികതയും കർമ്മശുദ്ധതയും കാരണം തമിഴരുടെ അഭിനയത്തേക്കാൾ നമ്മുടെ മോഹിനിയാട്ടത്തിനു പലവിധ പരിഷ്കാരങ്ങളും വന്നു മേന്നിട്ടുണ്ട്. ചൊല്ലോട്, വണ്ണം ചവുടുക, പ

(45) "അവിനയം കടത്തേ തഴുവതുപാട്ടിനതു പെരുമകൾക്കകൈകാട്ടി വല്ലഭം ചെയ്തും പലവകകളുത്തു".

ഭം, കൈകൊട്ടിക്കളി, കമ്മി, സ്വരം ചവുട്ടുക, ഇങ്ങനെയാണ് ഇതിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ കൂടം. ഇതിൽ കൈകൊട്ടിക്കളി, കമ്മിമുതലായത്, കൂട്ടി മേൽത്താണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. തമിഴുടെ നീളത്തിലുള്ള നൃത്തം കേരളത്തിൽ വൃത്തത്തിലാക്കിയതുകൊണ്ട് അവർക്ക് ഇരുപതുവാര വരെ സ്ഥലം വേണമെങ്കിൽ ഇവിടെ കൂടിയതു മൂന്നുവാരമാത്രമായി. കേരളത്തിലെ പ്രത്യേകമായ അഭ്യുസനക്രമത്തിന്റെ ഫലമായിരിക്കാം മെയ് സ്വധീനവും തന്മൂലമുള്ള വിന്യാസസൗകര്യവും മോഹിനിയാട്ടത്തിൽ അധികമായി കാണുന്നത്. ഹസ്തമുദ്രകളുടെ വിസ്താരത്തിലും ഭൂഷിവി ക്ഷേപസാമർത്ഥ്യത്തിലും മോഹിനിയാട്ടം കഥകളിക്കാണു കടപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഭക്തനാട്യത്തിൽ ശാന്തവും വീരവുമാണു പ്രധാനമെങ്കിൽ, മോഹിനിയാട്ടത്തിൽ ശൗഹരത്തിനാണു മാന്യസ്ഥാനം. ചുരുക്കത്തിൽ, കേരളീയനും ഇന്നു തനിക്കേരളീയരായിട്ടു തന്നെയാണു സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്.

കൂടിയൊട്ടും ആദ്യം മുതലുതന്നെ ക്ഷേത്ര സന്നിധിയിൽ ഒരു മാന്യ സ്ഥാനത്തു കൂടിയതിനാൽ സംസ്കൃതചിത്തന്മാരും പണ്ഡിതന്മാരായ കേരള ബ്രാഹ്മണരുടെ മാമുൽപ്രതിപത്തി ഉയർച്ചയില്ലെങ്കിലും താഴ്ചവരാനെ ഇവരെ അതിനെ കാത്തുക്കിട്ടു. പ്രാചീനരീതിയിലുള്ള നാടകാഭിനയം തന്നെയാണു കൂടിയൊട്ടത്തിന്റേയും മാതൃക. ആംഗികം, വാചികം, സാത്വികം, ആഹാര്യം എന്ന ചതുവിധാഭിനയങ്ങളും യോജിച്ചിരിക്കുകകൊണ്ട് കൂടിയൊട്ടം വാക്യാത്മാഭിനയം അഥവാ രസാഭിനയമെന്നു പരിപൂർണ്ണനാട്ടുമാണു്. വാസ്തവത്തിൽ, വാചികാഭിനയം മാത്രമായിട്ടല്ല, പ്രാചീനകാലത്തു സംസ്കൃതനാടകങ്ങൾ അഭിനയിച്ചിരുന്നതു്. നാട്യത്തിൽ നടനകലയുടെ ഏറ്റവും അംഗങ്ങളും ചേർന്നിരിക്കുന്നു.

“കണ്ഠനാലംബയേൽ ഗീതം ഹസ്തനാത്മം പ്രദർശയേൻ

ചക്ഷുർത്വം ദർശയേൻ ഭാവം പദാഭ്യാം താളമാവരേൻ.

(അഭിനയദർപ്പണം)

എന്നു വചനംകൊണ്ടു്, പരിപൂർണ്ണമായ നടനകല നൃത്തനൃത്യാഭിനയങ്ങളുടെ സമീകൃതമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാവുന്നുണ്ടല്ലോ. പോരെങ്കിൽ,

“മധുരോദ്ധതഭാവേന തദ്രൂപയം ദപിവിധം പുനഃ

ലാസ്യതാണ്ഡവഭേദേന നാടകാഭ്യുപകാരകം”.

(ഭഗവതപകരം.)

എന്നുകാരികളൊക്കെ ഹൃത്തവും ഹൃദ്യവും 'നാടകാലുപകാരക' മാണെന്നു ധനഞ്ജയൻ വിളിച്ചുപറയുന്നു. ഹൃദ്യത്തിലെപ്പോലെയുള്ള ഭാവങ്ങളും മുദ്രകളും സന്ദർഭാനുസൃതമായി വാചികത്തെ സഹായിക്കേണ്ടതെന്നു അന്നു നിർബ്ബന്ധമായിരുന്നുവെന്ന കാര്യം പഴയ നാടകഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്ന അഭിനയവിവരണങ്ങളൊക്കെ ആണു് അറിയാവുന്നതാണു്. പക്ഷെ, കൂടിയാട്ടത്തിൽ ആംഗികം കുറച്ചു കൂടിപ്പോയതു് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല.

ആവൃദ്ധ്യാവമണിക്ക് അപഹാസ്യമായും സാധാരണക്കാർക്കു് ദുർഗ്രഹമായുംതീർന്നു കഥകളി അല്ലെങ്കിൽ 'ആട്ട'ത്തിന്റെ കഥയാണു് കരേകാലത്തേയ്ക്കു പന്തളലിലായതു്. പെരുമാറ്റം വാഴ്ത്തു ശേഷമുണ്ടായ ഭാഗം പിരിയലിലും തട്ടിപ്പറിയലിലും പെട്ടു്, പുറമെകിടന്നു ജീവിക്കേണ്ടിയിരുന്ന കഥകളിക്കു കരകൊലം തലപൊക്കുവാൻ വയ്യാതെ അടങ്ങിക്കിടക്കേണ്ടിവന്നു. കൗതുകപ്രദമായ ഈ ആട്ടത്തിന്റെ പേരിൽ കരുണതോന്നിയ സാമൂതിരിമഹാരാജാവു കൃഷ്ണകഥകൊണ്ടും, കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാൻ രാമായണകഥകൊണ്ടും അലങ്കരിച്ചതുമുതൽ ശുഭദശയിലേയ്ക്കു കാലുന്നിയ അതിന്, കോട്ടയത്തരചന്റെ നാട്ടിൽ ആട്ടക്കഥയായി ഉയർച്ചവന്നതോടുകൂടി കേരളത്തിൽ നിലയുറച്ചു. ആത്തരോണപരായണന്മാരായ ആ അവനീ:നാഥന്മാരുടെ ആത്മാവുകൾക്കു നാം നിത്യശാന്തിപ്രാർത്ഥിക്കുക. മഹാകവി വള്ളത്തോൾ കലാമണ്ഡലത്തിലിരുന്നു ഏകദേശം പൂജിച്ചുതുടങ്ങിയതോടുകൂടി ആട്ടക്കഥയ്ക്കു് അടുത്തകാലത്തു വന്നചേൻ ശനിദശയുടെ ശക്തി ക്ഷയിച്ചു് അതിന്റെ നിമ്നലയശസ്സു ഭിഗത്തങ്ങളിലും വ്യാപിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

രാമനാട്ടത്തിന്റെ ആവിഭാവത്തിനുമുമ്പു കഥകളിപ്രസ്ഥാനം തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ യാതൊരു ത്വായവും കാണുന്നില്ല. ലാസ്യഹൃദ്യമാകുന്ന മോഹിനിയാട്ടത്തിനും, നാടകാഭിനയമാകുന്ന കൂടിയാട്ടത്തിനും, അതിപ്രാചീനകാലത്തുതന്നെ ഇവിടെ പ്രവേശം ലഭിക്കാമെന്നിൽ, താണ്ഡവഹൃദ്യമായ കഥകളിക്കുമാത്രം വല്ല നിരോധന ഉത്തരവുമുണ്ടോ? അഭിനയരീതിയിലും നാട്ടുവിഭാഗത്തിലും കഥകളിയോടു വളരെ അടുത്തുനില്ക്കുന്നതും അയൽദേശങ്ങളിൽതന്നെ ഉള്ളവയുമായ കണ്ണാടകത്തിലെ യക്ഷഗാനം, തമിഴ് രാജ്യത്തെ തെരുവുകൂത്തു് എന്നിവ വളരെക്കാലം മുമ്പുതന്നെ നിലവിലിരിക്കുന്നതായും കാണുന്നു. യക്ഷഗാനം മുങ്ങിയതു നാന്തുകൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു് നിലവിലുണ്ടായിരുന്നതായി ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ടു്. (46) വേഷവിധാനത്തിലും അഭിനയസ

(46) See Yakshagana-By Dr. V. Raghavan P.

സ്വഭാവത്തിലും ഇതും കഥകളിയും ഒന്നതന്നെയാണെന്നുവേണം പറയുവാൻ. പോരെങ്കിൽ, രാമനാട്ടും കൃഷ്ണനാട്ടത്തിനു പിന്മുറയായതാണെന്നതിനു വിശ്വാസയോഗ്യമായ തെളിവ് ഇതുവരെയും ആരും ഹാജരാക്കിയിട്ടില്ല. കൃഷ്ണനാട്ടത്തിൽ നിന്നാണു രാമനാട്ടുതളവിച്ചതെന്ന് എഴുതുന്ന പേനകൊണ്ടുതന്നെ, രാമനാട്ടത്തിൽ ആദ്യകാലത്തു പാളയിൽ ചിത്രമെഴുതി മുഖത്തുവെച്ചുകെട്ടുക തുടങ്ങിയ വികൃതവിദ്യകളാണു സ്വീകരിച്ചതെന്നും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു. അനുകാർവസ്സവായ കൃഷ്ണനാട്ടത്തിൽത്തന്നെ ശരിയായ വേഷവിധാനം കിടക്കുമ്പോൾ ബുദ്ധിയുള്ളവരാണെങ്കിലും ഇങ്ങനെ വികൃതവേഷം കെട്ടിക്കുവാൻ ഒരുമ്പെടുമോ? മറെറാന്നിനെ സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ കുറെ വൈരുദ്ധ്യവുംകൂടി വരുത്തി സ്വീകരിക്കുകയെന്നതു മനുഷ്യപ്രകൃതിക്കും കലാപരീണാമകൃമത്തിനും യോജിച്ചതാണോ? അഷ്ടപടിയാട്ടത്തിൽനിന്നു കൃഷ്ണനാട്ടുണ്ടായെന്നു പറയുന്നതുപോലെതന്നെ അസംബന്ധമായ അശ്വഹമാണു കൃഷ്ണനാട്ടത്തിൽനിന്നു കഥകളിയുണ്ടായി എന്നതും. അതിനാൽ, 'ആട്ട'മെന്ന പറഞ്ഞുവന്നിരുന്ന താണ്ഡവനൃത്തം കേരളത്തിൽ പ്രാചീനകാലംമുതലേ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, അപ്പാചീനസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി പണ്ടുകാലത്തു അതിനായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന നാട്ടുസാഹിത്യം നമുക്കു നഷ്ടമായിപ്പോയെന്നും മാത്രമേ ഉറവിക്കുവാൻ വഴിയുള്ളൂ. മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ആ ആട്ടത്തിൽ കൃഷ്ണകഥ കൂട്ടിച്ചേർത്തപ്പോൾ കൃഷ്ണനാട്ടവും, രാമകഥചേർത്തപ്പോൾ രാമനാട്ടവും, അഷ്ടപടിയായപ്പോൾ അഷ്ടപടിയാട്ടവും ഉണ്ടായി എന്നുമാത്രം. ഭാരതകഥ മുഴുവൻ ഘടിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കാതെ കോട്ടയത്തുതമ്പുരാൻ ചരമഗതിപ്രാപിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, പക്ഷെ, ഒരു ഭാരതമാട്ടവുംകൂടെ നമുക്കു ലഭിക്കുമായിരുന്നു. ഒരു പ്രത്യേകഗ്രന്ഥസമ്പുടത്തെ സംബന്ധിച്ചല്ലാതെ പലതും പല കഥകളും കൂട്ടിച്ചേർത്തപ്പോൾ 'ആട്ടക്കഥ' അല്ലെങ്കിൽ 'കഥകളി' എന്നു സാമാന്യനാമവുമായി. കഥകളിയുടെ ഒരു വകഭേദമെന്ന നിലയിൽ കേരളത്തിലെ വാലസമുദായം കളിച്ചുപോരുന്ന അഭിനയത്തിനെ 'ആട്ടംകളി'യെന്നാണ് വിളിക്കുന്നതെന്നും സ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

കേരളീയജനതയുടെ അഭിമാനസ്തംഭമാണു കഥകളി. 'ലോകം മുഴുവൻ ചുറ്റി മലയാളത്തിൽ ചെല്ലുന്നതിനുള്ള അതിപ്രയത്നം കഥകളികളാൽ സഫലമായിക്കൊള്ള'മെന്നാണു സുപ്രസിദ്ധനന്തകനായ ഉദയശങ്കർ അമേരിക്കക്കാരോടു ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്. പാശ്ചാത്യപൗ

രസ്തപ്രദേശവൃത്യാസംകൂടാതെ കലാപ്രണയികളെ കേരളത്തിലേയ്ക്ക് ആ ക്ഷിപ്തവത്തുതന്നിൽ കഥകളിക്കാണ് ഇന്നു പ്രഥമസ്ഥാനം. നാട്ടുത്തിലും നാട്ടുസാഹിത്യത്തിലും ക്രമേണ പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾവന്നുകൂടി കഥകളിപ്രസ്ഥാനം പൂർവ്വാധികം പ്രശോഭിച്ചപ്പോൾ, ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ദൃഷ്ടി കൂടിയാട്ടത്തിൽനിന്നും ആട്ടക്കഥയിലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു. അതിനു ചില പ്രത്യേക കാരണങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നാമതായി കൂടിയാട്ടത്തിൽ ക്രമേണ ചടങ്ങുകൾ വലിപ്പിച്ചുവന്നതിനാൽ ഓരോദിവസത്തെ അഭിനയഭാഗവും വളരെ ചുരുങ്ങിപ്പോയി. മദിരാശിയിലെ പരമസ്തപ്രദേഷാഗ്രന്ഥാലയത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള 'നടാങ്കുശ' മെന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചാപ്പാരുടെ ഈ അനാവശ്യ ചുടങ്ങുകളെപ്പറ്റി കുറിയ്ക്കുന്നതിനു ശേഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാർ കവിഞ്ഞു ഭദ്രകൾ കാണിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തതിനാലും, ചൊല്ലിയാട്ടം അപൂർവ്വമായിരുന്നതിനാലും, ആംഗികാഭിനയത്തിനും നൃത്തത്തിനും ഭംഗി പോരാതെവന്നു. ഇതിനെല്ലാറ്റിനും പുറമെ, "നടന്മാർ പണ്ഡിതന്മാരും നടനകലാവിശ്വാന്മാരും ചിരന്തരാജാസത്താൽ കർമ്മകശലന്മാരും ആയിരിക്കണം. ദ്രഷ്ടാക്കളും അതുപോലെത്തന്നെ വിചാറന്മാരും സഹൃദയന്മാരും നാട്ടുശാസ്ത്രകോവിദന്മാരും ആയിരിക്കണം..... സൈപരവും സമാധാനവും നിമിത്തം വിദ്യാസമ്പാദനശ്ലേശം കാലശേഷപമാഗ്ദ്യവും, പാണ്ഡിത്യമത്സരം വിനോദവിഷയവും ആയിരുന്നകാലത്തായിരുന്നു കൂടിയാട്ടത്തിന്റെ ഉത്ഭവവും വളർച്ചയും ഉദ്ഭാവസ്ഥയും. ആ കാലം മാഞ്ഞുതുടങ്ങിയതോടുകൂടി അമ്മാതിരി രസം അനുഭവിക്കുവാനുള്ള ആളുകളും ചുരുങ്ങിത്തുടങ്ങി." (47) ആട്ടത്തിലും ഫസ്തത്തിലും സൗന്ദര്യവംകൂടിയ കഥകളിയിലെ സാഹിത്യം മലയാളികൾക്കെല്ലാം മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതായാൽ ജനദൃഷ്ടി ആ ഭാഗത്തേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു. പക്ഷെ, "കാലാന്തരത്തിൽ പ്രയത്നസാദ്ധ്യമായ പ്രയോഗകൗശലത്തിനും രസാനുഭവത്തിനും സാധാരണലോകം ഇണങ്ങാതെയും, പരിഷ്കൃതമനഃസ്ഥിതി സമുദായവിഷയങ്ങളെ നടപ്പനുസരിച്ചു വകതിരിക്കുവാൻ തെങ്ങാതെയും വന്നപ്പോൾ കഥകളിയുടെ കഥയും പരുങ്ങലിലായി". (48)

പരിശുദ്ധമായ കൂടിയാട്ടം ജനാഭിതചിയോടും കാലികജ്ഞാനത്തിനോടുംകൂടിയാടുവാൻ പ്രയാസമായിവന്ന്, കേന്ദ്രാധിപന്മാരുടെ

(47) സാഹിത്യപരിഷത്തു ചിന്തിയസമ്മേളനറിപ്പോർട്ട്—

പ്രദർശനക്കുറിപ്പുകൾ—പേ. 223—4.

(48) സാഹിത്യപരിഷത്തു ചിന്തിയസമ്മേളനറിപ്പോർട്ട്—പ്രദർശനക്കുറിപ്പുകൾ—

പേ 224.

ലെ ഒരു പ്രധാനാംഗവും ചാക്യാർവംശത്തിന്റെ ഉപജീവനമാർഗ്ഗവും തെളിച്ച നശിക്കുമെന്നായപ്പോൾ അതിന്റെ രക്ഷയ്ക്കായി കേരളീയരുടെ ഫചിതസാമന്ത്രി വിദ്വേഷകവേഷത്തിലവതരിച്ചതാണു ചാക്യാർ കൂട്ടത്ത്. പിന്നീടിങ്ങു പുറത്തുപോയവരെ കൂത്തമ്പലത്തിൽ കയറ്റിയിരുത്തുവാൻ ഇതിനു സാധിച്ചുവെങ്കിലും, നേരമ്പോക്കിൽ മതിമറന്ന ജനസമുദായം കയ്യുഭോഗത്തെ പൂർ്വ്വധികം അവഗണിക്കുകയായിരുന്നു ഇതിന്റെ അവിചാരിതമായ അവസാനഫലം.

ചാക്യാർകൂട്ടു നടത്തുവാൻ സാധിക്കാത്ത സ്ഥലങ്ങളിലും കഥാപ്രസംഗംചെയ്ത്, അതിന്റെ പരമോദ്ദേശ്യമായ ധർമ്മോപദേശത്തെ കൂടുതൽ നിർവ്വഹിക്കുവാനായി ചാക്യാരുടെ അനുചരനായ നമ്പ്യാർ പാറകുപറയുവാനാരംഭിച്ചു. “പുരുഷാത്മചതുഷ്ടയത്തെ സാധിപ്പാനായി കൊണ്ടു് അഖിലജഗദധാരഭൂതനായി സമുച്ചിതാനന്ദസ്വരൂപനായ ഗോവാൻ ശ്രീനാരായണനുടെ ശ്രീമത് പാദാരവിന്ദങ്ങളെ ഹൃദയകമലകണ്ഠി കാമശ്ലേഷിൽ വെച്ച് അവർ അത് ഇപ്പോഴും വലിയ മുക്കുംകൂടാതെ നിർവ്വഹിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്.”

നമ്പ്യാരുടെ ഈ അവകാശസ്വന്യാഭനംകൊണ്ടും ചാക്യാരോടു മത്സരിക്കുവാൻ മതിയാകാതെ വന്നതിനാലാണോ എന്നു തോന്നുമാറു് ഏകദേശം ഇതിനടുത്തകാലത്തുതന്നെ കണ്ഡൻനമ്പ്യാരുടെ വക തുള്ളലു പുറപ്പെട്ടു. തകഴി ശാസ്താംക്ഷേത്രത്തിലെ ‘പടയണി’ എന്ന അടിയന്തിരത്തിൽ ഓരോ വേഷക്കാർ പുറപ്പെട്ടമ്പോൾ ചൊല്ലുവാനായി ആദ്യം ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്ന തുള്ളൽപാട്ടുകൾ കാലക്രമേണ മലയാളത്തിലെ ഒരു മുഖ്യവിനോദമായിത്തീർന്നു. പന്ത്രണ്ടുദിവസംനീളുന്ന ഈ അടിയന്തിരക്കാലത്തുണ്ടാകുന്ന കളികളിൽ പറയൻ, ശീതങ്കൻ, ചോവൻ, പരദേശി എന്നിങ്ങനെ പല വേഷങ്ങളും പുറപ്പെട്ടു. ശീതങ്കന്റെ കരുത്തോലയും ഗാനരീതിയും അതിലും കാണുന്നുണ്ടു്. ശീതങ്കൻതുള്ളൽ, പറയൻതുള്ളൽ എന്നാണു്കൊണ്ടാണു് അറിയുവാൻ പറ്റുക;(49) ഈ പടേണിക്കു തുള്ളലാൻ വേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്ത രചനകളാണു പിന്നീടു തുള്ളലായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടതു്.

“ഭടജനങ്ങളെ നടുവിലുള്ളൊരു പടയണിക്കിഹ ചേരുവാൻ വടിവിയെന്നൊരു ചാരുകേരളഭാഷതന്നെ ചിതഃവത്ര.”

എന്നു നമ്പ്യാർ സഭാപ്രവേശംതുള്ളലിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും ഈ പടയണിത്തടിയന്തിരത്തെക്കുറിച്ചാണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമൊന്നുമില്ല. ചെറും സേനാപംകതിയെന്നു ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നുള്ളുവെങ്കിൽ 'ഭടജനങ്ങൾ' എന്നും 'പടയണി' എന്നുമുള്ള പുനരുക്തി ആവശ്യമുണ്ടാകുമായിരുന്നോ? നമ്പ്യാരുടെ തുള്ളലുകളിലുള്ള പേക്കഥകൾ മാററിവെച്ചാലും കഥാഗതിക്കു യാതൊരു ഹാനിയും സംഭവിക്കുന്നതല്ലെന്നുള്ളതു സ്പർശനീയമാണു്. അതുകൊണ്ടു് ഈ പേക്കഥകൾമാത്രം ആദ്യം ഉണ്ടാക്കിയെന്നും, പിന്നീടു് ഓരോകഥയിലും അതു യോജിപ്പിച്ചുവെന്നും, ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രചാരത്തോടുകൂടി അതിന്നു ക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്കു പ്രവേശം സിദ്ധിച്ചുവെന്നും വിചാരിക്കുവാനാണു ന്യായം. പേക്കഥകൾ മാത്രമായി നമ്പ്യാർ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള ചില തുള്ളലുകൾ അറിയാവുന്നവർ ഇപ്പോഴുമുണ്ടു്. നമ്പ്യാരുടെ ശിഷ്യപരമ്പരയായി തകഴിയെന്നും മാത്തുരന്നും രണ്ടുപക തുള്ളൽക്കാരെ ഇപ്പോഴും കാണുന്നുണ്ടു്. ഇവരിലോരോരുത്തർക്കും മുപ്പത്തിരണ്ടു തുള്ളൽക്കഥകൾവീതം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തുവെന്നാണു കേൾവി. പഴയ പേക്കഥകളെല്ലാം നമ്പ്യാർ അപ്പോൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിരിക്കാം.

അമ്പലപ്പുഴക്ഷേത്രത്തിലെ ചാക്യാർകൂത്തിന്നു കണ്വൻനമ്പ്യാർ മിഴാവുകൊട്ടിയതിൽ പിഴുപററിയെന്നും, അതിന്നു ചാക്യാർ പ്രബന്ധം പറയുന്നതിനിടയ്ക്കു നമ്പ്യാരെ കലശലായി കലശൽകൂട്ടിയെന്നും, ഉടനെ തന്നെ നമ്പ്യാർ ഇറങ്ങിപ്പോയി തുള്ളൽപ്രസ്ഥാനവും സൃഷ്ടിച്ചു തിരുമാറ്റത്തുവന്നു കൂത്തമ്പലത്തിലിരുന്നവരെ ആകർഷിച്ചുവരുത്തി ചാക്യാരോടു പകര്പോക്കിയെന്നുമാണു് ഇന്നു പരക്കെയുള്ള വിശ്വാസം. കാവ്യരീതിക്കും കലാരീതിക്കും ഇത്ര ക്ഷണത്തിൽ നവതപം കൈവരുമെന്നിൽ സാഹിത്യവും കലയും ഇപ്പോൾ എവിടെ എത്തുമായിരുന്നു! പരിണാമദശകളെ തരണംചെയ്യാതെ പരിപൂജ്യമായ സ്വരൂപത്തെ പ്രാപിക്കുവാൻ ലോകത്തിൽ യാതൊന്നിന്നുംതന്നെ സാധിക്കുന്നതല്ല. അക്കഥ പോകട്ടെ. ചാക്യാർകൂത്തിനെ തോല്പിക്കുവാൻ പുറപ്പെടുന്നവർക്കു ക്ഷേത്രസമേതത്തിൽ സ്ഥലമനുവദിക്കുവാൻ ബ്രാഹ്മണശക്തി ഒരു തകാലത്തും ഒരങ്ങുകയില്ല. ഇതിന്നുപുറമെ, തുള്ളൽക്കഥയുടെ തള്ളിച്ചുകൊണ്ടു ചാക്യാർകൂത്തിന്നു ക്ഷതം പററിയിട്ടുണ്ടെന്ന് ഇതുവരെ ആരും തെളിയിച്ചിട്ടുമില്ല. കൂത്തും തുള്ളലും കൂടിയോജിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് ഇപ്പോഴും കഴിഞ്ഞുവരുന്നതു്. ചാക്യാർകൂത്തിലുള്ള രസം തുള്ളൽക്കഥയിൽനിന്നു ലഭിക്കുമെന്നു രസികന്മാരായ മലയാളികൾ വിചാരിക്കുവാനും പ്രയാസമാണു്. കൂടിയൊട്ടത്തെക്കുറിച്ചാണു് ഇതു പറഞ്ഞി

അന്നത്തെങ്കിൽ, പാമരന്മാരുടെ കാര്യത്തിലെങ്കിലും പക്ഷെ സമ്മതിച്ചു കൊടുക്കാമായിരുന്നു. തുളുനാട്ടു രാത്രിയല്ലാത്തതുകൊണ്ട് ആ ന്യായത്തിനും അവകാശമില്ല. ഇക്കാരണങ്ങളാൽ പ്രസ്തുത ഐതിഹ്യം ചിന്തയുടെ സന്നിധിയിൽ ഒഴുതിയതായിത്തീരുന്നു. തുളുലിനേയും കഥകളിയേയും സ്പഷ്ടീകരിക്കാൻവേണ്ടി തൊഴിവുപറ്റിയ നമ്പ്യാരും ചാക്രവർത്തിയും, നാടിനടുത്തവരായ കന്നടക്കാരും കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാനും തമ്മിലും മത്സരിക്കേണ്ടിവന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, കലോപജീവികൾ കലോപജീവികളായി. അല്ലെങ്കിലെങ്കിൽ? വ്യത്യസ്തകാലങ്ങളിൽ ജീവിച്ചവരായ കണ്വനമ്പ്യാരേയും ഉണ്ണായിവാരിയരേയും ഒരുമിച്ചുനിർത്തി 'തർക്കത്തരം' പറയിച്ചു രസിച്ചവനാണല്ലോ മലയാളി!

തുളുലിനെ ഉത്തമമായ ഒരു ഔദ്യോഗികവ്യവഹാരമായി ഗണിക്കാൻ പാടുമുണ്ടല്ല. ചൊല്ലിത്തീർന്നതു വേഗത്തിലാകയാൽ ഹസ്തമുദ്രകൾ വിധിപ്രകാരം വിസ്തരിച്ചുകാണിക്കുവാനോ സ്റ്റോളങ്ങൾ തമ്മെത്തപത്തോടുകൂടി അഭിനയിക്കുവാനോ സാധിക്കുകയില്ല. അങ്ങനെ തുളുലിലെ കവിതാശീതിക്കല്ലാതെ അതിന്റെ പ്രകടനസമ്പ്രദായത്തിന്റേ വലിയ തന്നെയതല്ലാത്തതിനാൽ അപ്പടിയിന്റേതിന്റെ പ്രചാരത്തോടുകൂടി അതിന് അല്പം ചില ഉത്സവങ്ങളെമാത്രം അഭ്യേപ്രാപിച്ചു ജീവിക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു.

കൂടിയാട്ടത്തിന്റെ സന്താനമെന്നും കൃഷ്ണനാട്ടത്തിന്റെ ജനനിയെന്നും കേരളീയർ ഇതുവരെ ധരിച്ചുവന്നിരുന്ന അഷ്ടപദിയാട്ടം, വാസ്തവത്തിൽ പൂയംതിരുനാൾ ത്രിവാസുദേവനെന്ന ഇടപ്പിള്ളിരാജാവിന്റെ കല്പനപ്രകാരം തദാശ്രിതനായ ഒരു രാമവർമ്മതിരുമുൽപ്പാട്, ജമദേവനിർമ്മതമായ ഗീതഗോവിന്ദത്തെ 'കഥകളിമാറ്റേണ നാട്യാനന്ദനമാക്കി' കൊല്ലവർഷം 1019-ൽ അരങ്ങോറം കഴിപ്പിച്ചതാണെന്ന്, ഒരു കൊല്ലം മുൻപ് എറിക്കു കാണുവാൻ ഇടവന്ന അതിന്റെ ആട്ടപ്രകാരത്തിൽ ഉണ്ണിമൊയി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. 'ഇതിന്റെ മട്ടുകൾ മിക്കവാറും കഥകളിപോലെത്തന്നെ ആകുന്നു'വെന്ന് അതിൽ എടുത്തു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വാദ്യങ്ങൾക്കും കഥകളിയുടേതിൽനിന്നു വ്യത്യാസമില്ല. ആശ്ലേഷം, ആലിംഗനം മുതലായതിന്നു കഥകളിയേപ്പോലെ ഇതിലും സ്ഥാനമുണ്ട്. ഇതിൽ കൃഷ്ണനും രായയടക്കം നാലു സ്ത്രീവേഷങ്ങളും മാത്രമേ വേണ്ടുള്ളൂ. സ്ത്രീവേഷങ്ങൾക്കു ഘ്രസേപാത്തരീയവും ചാമരവും, ശ്രീകൃഷ്ണനു ഓടക്കുഴലും വന്നുമാലയും വേണം. അഷ്ടപദിയാട്ടം വിശുദ്ധമായിട്ടാണു വിചാരിച്ചിരുന്നതെന്നു പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള താഴെപറയുന്ന നിബന്ധന

കുറേ നോക്കിയാൽ അറിയാം. “അപ്പുപദിക്ക് അധികം മുഖ്യതയുണ്ടാകയാൽ ശുഭ്രരിൽ താണവരുടെ സ്ഥലങ്ങളിലും ബാലാശരവങ്ങളിലും വേഷങ്ങൾ കെട്ടുകയും പാടുകയും ആരും. മുടി തൊടുവാൻ ശരീരശുദ്ധി വേണം. അതുകൊണ്ടു പൊറുപ്പുവെയിലും കൃഷ്ണൻ കെട്ടരുത്.” ഭാഷ സംസ്കൃതവും പാത്രങ്ങൾ മുതലായും ആകകൊണ്ടു കലാതപത്തിൽ കഥ കളിയേക്കാൾ മേന്മയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു അപ്പുപദിയാട്ടം അതിന്റെ ജനനശേഷം വളരെക്കാലം ജീവിച്ചിരുന്നില്ല.

ഉദ്ദേശ്യം അമ്പതു കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു പാലക്കാട്ടുതാലൂക്കിൽ കഥ കളിയുടേയും മോഹിനിയാട്ടത്തിന്റേയും അംശങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുള്ള മീനാക്ഷിനാടകം, കംസ നാടകം മുതലായ ചില നാട്യരീതികൾക്കുടി ഉത്ഭവിച്ചു. ഇവയിലെ ഗാനങ്ങളും വിരുത്തങ്ങളുമെല്ലാം തമിഴും മലയാളവും കൂടിക്കലർന്ന ‘പാലക്കാടൻ തമിഴി’ലാണ്. ഉണ്ണാമിനായർ എന്ന ഒരു ഭാഷാജ്ഞ ഇവയിലെ അഭിനയക്രമം സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത്. മീനാക്ഷിയുടെ ശ്രമസാധ്യമാത്രമായ റുത്തം മോഹിനിയാട്ടത്തിൽ താണവനത്തം കൂട്ടിച്ചേർത്തതാണ്. മീനാക്ഷിയുടെ പരുഷതയെ കാണിക്കുന്ന സന്ദർഭമായതുകൊണ്ടു അതിനു അനുചിത്രമില്ലെന്നു പറയാം. കഥകളിയിലെ ഇക്കിയാട്ടവുംകൂടി മീനാക്ഷിക്കു നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതുണ്ട്. മലയാളപഞ്ചസ്യന്തൻ മകളായ മീനാക്ഷി പട്ടംകെട്ടി ഭിഗ്വിജയത്തിനു പോയവഴിക്കു സുന്ദരശരപരണങ്ങളു വിവാഹംകഴിക്കുന്നതാണ് മീനാക്ഷിനാടകത്തിലെ കഥ. ഉത്തരകേരളത്തിൽ വളരെപ്രചാരമുള്ള ഈ കളിയെ ഉദ്ധരിക്കുവാൻ ഇപ്പോൾ ചിലർ യത്നിച്ചുവരുന്നുണ്ട്.

ദേവേന്ദ്രപ്പള്ളി, ആലുന്താലനാടകം മുതലായ ചില ദേശീയനൃത്തങ്ങളും ഹരികഥാകാലക്ഷേപമെന്ന കഥാപ്രസംഗവും ഇടക്കാലത്തു തമിഴിൽനിന്നു ഭരതനൃത്തത്തിട്ടുള്ളവയാണ്. ക്രിസ്ത്യാനിസമുദായക്കാർ അഭിനയിക്കുന്ന ചവിട്ടുനാടകവും ഏതാണ്ടു പരിണാമഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ പെടുന്നു.

ഇവിടമുതൽ കേരളീയനാട്ടുകലയുടെ ആധുനികഘട്ടം ആരംഭിക്കുകയായി. ഈ ദശ സംസ്കൃതനാടകസാഹിത്യത്തിനോടുള്ള പ്രതിപത്തിയിൽ തുടങ്ങി പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തിന്മേൽ പടന്നുകയറി ഇപ്പോഴും പുതു തഴച്ചുനില്ക്കുന്നു. കൊല്ലവർഷം 1056-മാണ്ടിലാണ് കേരളീയനാട്ടുകല ഈ ദശഘട്ടത്തിലേയ്ക്കു പ്രവേശിച്ചതെന്നു പറയാവുന്നതാണ്. “ആയിടയ്ക്കാണ് ശാകന്തളം തഞ്ചമയും ജന്മാന്തരവാസന

ക്കാരനായ നാരായണപിള്ളയും നാടകയോഗവും പുറത്തുവന്നത്. അതോടുകൂടി പട്ടണാടകങ്ങളും പ്രചാരത്തിൽവന്നു. നടനകല ഗൗരവം വിട്ടു സംഗീതത്തിനോ ഗ്രാമ്യരസത്തിനോ വാസനയുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്ന സകലജനങ്ങൾക്കും സ്വാധീനമായി. 'മാനോദൊത്തവളൻ മന്മഥ കഥാഗന്ധം ഗ്രഹിക്കാത്തവർ' വണ്ടിതെളിക്കുന്നവർപ്പോലും പാട്ടിലായി. സ്വതന്ത്രനാടകങ്ങൾ നിയമപരിധിയെ ലംഘിച്ചു ഉത്പാദ്യവസ്തുമാത്രമെഴുതിത്തുടങ്ങി. 'ചക്കീപങ്കരം' നാടകവേഷം കെട്ടി കൂട്ടുകാരെ കളിയാക്കിക്കൊണ്ടു പുറത്തിറങ്ങി. അതോടുകൂടി പട്ടണാടകത്തിന്റെ ശുഭദശയും മങ്ങി. പാട്ടിൽ പുടൻ പട്ടണാടകം സംഗീതനാടകത്തിൽ ലയിച്ചു. സാമാന്യലോകരുമിഷ്ട, ലൗകികവ്യവഹാരങ്ങളെ നാടകത്തിൽ പരസ്യമായി കാണുവാനുള്ള ആകാംക്ഷ വർദ്ധിച്ചു. ശ്ലോകത്തിലും ഗീതത്തിലും നടക്കുന്ന സംഭാഷണം സ്വാഭാവികമല്ലെന്നു തോന്നിത്തുടങ്ങി. കാക്കോടകൻ തീയിൽ വേവുമ്പോൾ ഹാജ്മോണിയം ശ്രതികൂട്ടി രാഗം പാടിത്തീരുന്നതുവരെ സഹിക്കുവാൻ രംഗവാസികൾക്കു ക്ഷമയില്ലാതെയായി. സംഗീതനാടകത്തിന്റെ കാലവും പിഴിച്ചു. ഗദ്യനാടകങ്ങൾ പ്രമാണികളായി. അവയുടെ മൂലം പ്രായേണ ആഖ്യാതികളാണ്. നോവലുകൾ സാധാരണ ആംഗലഭാഷയെയാണല്ലോ ആശ്രയിച്ചുനില്ക്കുന്നതും. സംസ്കൃതപക്ഷപാതികളായിരുന്ന നാടകങ്ങൾ ആംഗലഭാഷയ്ക്ക് അധീനങ്ങളായപ്പോൾ ആ ഭാഷയിലുള്ള പ്രഹസനപ്രസ്ഥാനത്തിനും ഭാഷയിൽ അവകാശം ലഭിച്ചു. എന്നാൽ നാഗരികരുമി ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ സൽക്കാര്യഫലമായ സാത്വികകാര്യങ്ങൾ ഒന്നും തെളിഞ്ഞുകണ്ടില്ല. അപ്പോൾ പാശ്ചാത്യരെത്തന്നെ അനവർത്തിച്ച 'പ്രഹസനപ്രമേയം' എന്ന ഹാസ്യസംഗ്രഹവും തത്പാലിത്താപരവുമായ ഒരു പ്രസ്ഥാനം പരീക്ഷാത്മകം അവതരിച്ചു." (50) സ്ഥിതിസമത്വവാദതത്ത്വങ്ങൾക്കു പരപ്പും ഉറപ്പും കൂടിയപ്പോൾ ദൃഷ്ടിയുടേയും ശ്രോതൃവിലേയും മറ്റും ആധുനികനാടകസാഹിത്യത്തെ അനുകരിച്ച ഭൗതികവ്യവഹാരപരവും സമുദായപ്രവൃത്തിപ്രദർശകവുമായ നാടകങ്ങളും ഇപ്പോൾ അവതരിച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്.

പാശ്ചാത്യരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ വിഭാവനം ആവിഷ്കരിച്ചവർ വൈമനശ്വമുള്ളതുകൊണ്ടുമാത്രമാണ്, 'കഥകളിയേയും കൂടിയാട്ടത്തേയും കാഴ്ചവെച്ചാവിൽ മാത്രമേ പ്രദർശിപ്പിക്കാവൂ' എന്ന് അല്ലെങ്കിലുമെങ്കിലും ഇന്നു പറയാതിരിക്കുന്നത്. ദേശീയബോധത്തോടൊപ്പം കേരളീയ

സംസ്കാരത്തോടുള്ള പ്രതിപത്തിയും വലിച്ചുവരുന്നതായി കാണുന്നതു കൊണ്ട് ഉറക്കമുണർന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ പ്രാചീനകലകളുടെ ആയുർദായം ഗണിക്കുവാനുള്ള സമയമായിട്ടില്ല.

ഏറെയും പ്രാചീനവും ഏറെയും നവീനവുമായ നടനകലാരീതികൾ 'തൊഴുത്തിൽക്കത്തു' കൂടാതെ നിലനിന്നുപോന്നിട്ടുള്ള ഏകരാജമാണു കേരളം. കേരളസംസ്കാരത്തെ വിശകലനംചെയ്തു പരിശോധിക്കുമ്പോൾ അതിലെ വൈവിധ്യം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുമെങ്കിലും, അതിന്റെ സാക്ഷാത്തായ പൂർണ്ണസ്വരൂപം മറൈല്ലാററിൽനിന്നും വിഭിന്നമാണ്. ധനസ്വത്തിനെ വലിച്ചിരിക്കുന്നതിലുള്ള നിഷ്പക്ഷരവ്, കലാസമ്പത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ കേരളീയഹിന്തുക്കൾ കാണിച്ചിട്ടില്ല. ആവശ്യമില്ലാത്തതിനെ അന്യരിൽനിന്നു സ്വീകരിക്കുകയോ, സ്വീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞതിനെ പരിപാലിക്കാതെ നശിപ്പിക്കുകയോ, അവരുടെ ധർമ്മങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടതല്ലായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ ദേശത്തിനും കാലത്തിനും മനസ്സിനും ഇണങ്ങാത്തവണ്ണം സ്വരൂപഭേദം വരുത്തിയേ അവർ എന്തിനെയെങ്കിലും ആദരിക്കാറും കൈക്കൊള്ളാറുമുള്ളൂ. പെരുമാറ്റം വാഴ്ചയ്ക്കു് അറുതിവന്നതിനുശേഷം പരമേശ്വരമായുള്ള കൂട്ടുകെട്ടിൽ പ്രതിപത്തി കുറഞ്ഞുപോയതുകൊണ്ട് അന്യരുടെ നടപ്പിനെ നോക്കാതെ തങ്ങളുടെ മര്യാദകൾക്കു വ്യവസ്ഥവരുത്തുവാൻ അവർക്കു സാധിച്ചു. കാലക്രമേണ കേരളത്തിലെ ആചാരങ്ങൾ മററുള്ളവയ്ക്കൊക്കെ അനാചാരങ്ങളായി. കേരളീയരുടെ 'വൃത്തി'യെ അനുകരിക്കുവാൻ പരദേശിക നിവൃത്തിയില്ലെന്നുമായി. സംസ്കാരവും വിജ്ഞാനവും സമൃദ്ധമായ നാടായതിനാൽ കലയ്ക്കും വിദ്യയ്ക്കും സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ വളരുവാനുള്ള വഴിയും തെളിഞ്ഞു. കഥകളിക്കു തെരുവുകൃത്തിനേക്കാളും, മോഹിനിയാട്ടത്തിനു ഭാസിയാട്ടത്തിനേക്കാളും പ്രത്യക്ഷത്തിലുള്ള മേന്മ ഈ സ്വാതന്ത്ര്യഗതിയുടേയും സംസ്കാരവിശേഷത്തിന്റെയും ഫലമാണ്. കൂടിയാട്ടം അതിന്റെ ആദിമസ്വരൂപത്തിൽത്തന്നെ തഞ്ചാവൂർക്ഷേത്രത്തിൽക്കിടന്ന് അന്യശാസം വലിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, കേരളത്തിൽ ഇന്നും അതു പണ്ഡിതമനസ്സിനെ ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നു. അവകാശസ്ഥാപനത്തിന് അവിടെ നിരാഹാരവ്രതം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടിവന്നപ്പോൾ, ഇവിടെ ചിരതരമായ അബ്രാസം കൊണ്ടും ചമൽക്കാരപൂർണ്ണമായ കാവ്യങ്ങൾകൊണ്ടും പോഷിപ്പിച്ചു തുരന്നെ ഇതിനു കാരണം. കേരളകലയുടെ പ്രത്യേകതകൾ കേരളീയരുടെ ജീവിതത്തിനു പാകമാകുവാൻവേണ്ടി ഉത്ഭവിച്ചവ മാത്രമാണ്.

മാനവപ്രകാരത്തിൽ നോക്കുകയാണെങ്കിൽ, കേരളം ഒരു കാഴ്ചയോടുകൂടിയ ഒരു സ്ഥാനത്തെയാണ് അർഹിക്കുന്നത്. ഭാരതീയസംസ്കാരത്തിന്—ആദ്യമായാലും ദ്രാവിഡമായാലും ശരി—എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി നഷ്ടപ്പെടുപോയിട്ടുള്ള സ്വത്തുക്കളുടെ ശേഖരശേഖരപരമ്പര ഗ്രാമീണങ്ങളിൽ ഇന്നു കേരളരാജ്യമാകുന്ന ഭണ്ഡാഗാരത്തിൽത്തന്നെ തിരഞ്ഞുനോക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. താന്ത്രികകൃതിയും മാന്ത്രികവിദ്യയും, വൈദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളും ശൈലിപദ്യങ്ങളും, തച്ചശാസ്ത്രവും, ജ്യോതിഷ്ഠിഗ്നനവും, തർക്കവും, മീമാംസയും, വേദാന്തവും—എന്നുവേണ്ട, പ്രാചീനവിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഏതുമ്പിഴാഗവും പ്രാചീനസാമഗ്രികളുടെ ഏതരൂപവും അതതിനുള്ള യഥാർത്ഥമാധാരമുപയോക്താക്കൾക്കു കേരളത്തിൽ ധാരാളമുണ്ട്. കലാവിഷയത്തിൽ നാട്യകലയെത്തന്നെ ഉദാഹരിക്കാവുന്നതാണ്. പടിഞ്ഞാറുമതിനുള്ള പ്രാചീനദ്രാവിഡഗുണങ്ങളും, ആര്യോപജനമായ നാട്യശാസ്ത്രത്തെ അനുപമം അനുവർത്തിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അഭിനയവും ഇന്നു കേരളത്തിലാണ് അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ളത്. സമുദായത്തിന്റെ സമുദായബന്ധത്തിനും അത്യാവശ്യമായ നിയമങ്ങളെപ്പോലെയെന്ന കലയ്ക്കും ഭിന്നമണ്ഡലങ്ങളിലായിട്ടുള്ള സമുദായാചാരങ്ങളോടും മതകർമ്മങ്ങളോടും ബന്ധിച്ചുതുളുമ്പുന്നു, കേരളീയര്യോക്താക്കളും കേരളീയകലാകാരും ഉടവുകൂടാതെ ഇക്കാലത്തു ജീവിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കേരളത്തിലെ നടനകലാലീതികളെ കണ്ടെത്തേണമെങ്കിൽ ഇപ്പോഴും ഒരു കെട്ടുകല്പാണത്തിനുള്ള പന്തലിലോ, പന്ത്രണ്ടാംമാസത്തിനുള്ള നെടുമ്പലിലോ, ഉത്സവമാഘോഷിക്കുന്ന ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പരിസരങ്ങളിലോ ചെന്നുനോക്കണം. ദ്രാവിഡരുടെ പ്രാചീനമായ പരവേദന ഭക്തിയോടുകൂടിയ കയൽ ഭൂതങ്ങളെത്തുടങ്ങി തട്ടിമേൽക്കുന്നവരെക്കൂടി പുരാണഗുണങ്ങളും, കളിമഴുത്തു, ചോരമാരുള്ളൽ മുതലായ പ്രാചീനാരാധനാസമ്പ്രദായങ്ങളും അവിടെക്കുറേയൊക്കെ ഉത്സവങ്ങളും ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഇക്കാലത്തു ചാപ്പാർകുത്തും, കഥകളിയും, കൗത്തിയാട്ടവും, തുളുമ്പുമെല്ലാം കേരളഭൂമിയിലെ മണ്ണിനടിയിൽ വിധിയുപേക്ഷിച്ചുകഴിഞ്ഞതെന്ന സംഘകളിയും പാനയും ശാസനാവാരിക്കുന്നത് ആശ്ചര്യവർദ്ധനയുടെയും നാട്യവാഴ്ചകളുടെയും നായർപ്രഭുക്കന്മാരുടെയും ഗ്രാമങ്ങളിൽ സമുദായകർമ്മങ്ങളോടുകൂടുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ മാത്രമാണ്. ഇവയ്ക്കുപുറമേയുള്ള ദേശീയഗുണങ്ങളെ സാമുദായികഗാനങ്ങളോടൊപ്പം മതത്തിന്റെ പേരുപറഞ്ഞു പ്രകടിപ്പിച്ച് ഓരോ വർഷം ഉപജീവനം സമ്പാദിച്ചുവരുന്ന പാണന്റെ മുറയോത്തു കറഞ്ഞിയാട്ടവും പൂജിച്ചവന്റെ കളിപാടും നാ

ഗംതുളളയും ഇനിയും തീരെ നശിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇങ്ങനെ കലയും മതവും സമുദായവും ഉപജീവനമാർഗ്ഗവും കൈക്കൂട്ടി കെട്ടുപിണച്ചു നിൽക്കുകയാണെന്നു് ആരംഭമുതൽ ആധുനികകാലംവരെ ഉള്ളതെല്ലാം ഒരു മിച്ച പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ കേരളത്തിനു കഴിവുണ്ടായതു്. മതവും സമുദായവും ഇത്തരത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നിടത്തോളംകാലം ഈ കലകൾക്കും ജീവിപ്പുവാൻ സാധിച്ചേയ്ക്കാം.

“രേഖപ്പെടുത്തുവാനുള്ള സമയം ഇതാണ്. കണക്കിലേറെ നഷ്ടം നമുക്കു സംഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞു; ഒട്ടനേകം അതിവേഗത്തിൽ മാഞ്ഞുപോയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.. തന്നാത്താൻ മറഞ്ഞുപോവുക എന്നതിന്നു പുറമെ, സ്കരണയ്ക്കും ഓട്ടിക്കും അതീതമാവുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ അവയെ രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടവർ അതിൽ കാണിക്കുന്ന വൈമുഖ്യവും ഈ ഹിതകാരികളായ സാമഗ്രികളുടെ നാശത്തിന്നു കാരണമാണ്.” (51) മാഷ്യവർഗ്ഗചരിത്രത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രൊ: ഹാഡ്സൺ ഈ അഭിപ്രായം കേരളത്തിലെ നടനകലയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എത്രയും പരമാർത്ഥമാണ്. പലതിന്റേയും പേരുകൂടി നശിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും ചിലതിന്റെ നിലവിലും ഇപ്പോൾ അവശേഷിച്ചു കാണുന്നുണ്ടെന്നു സമാധാനിക്കാം. അവയും ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസമാകുന്ന ആവർത്തനത്തിലകപ്പെട്ടു് എന്നെന്നേക്കുമായി ആണുപോകുവാൻ ഇനി അധികമൊന്നും താമസമില്ല. പൗരസ്ത്യദേശത്തിന്റെ ഭൂതകാലചരിത്രത്തിൽ വിളക്കുവെച്ചു് അവിടത്തെ പ്രാചീനസംസ്കാരത്തെ ആരാധിക്കുവാൻ പുറപ്പെടുന്നവർ പാശ്ചാത്യരാണെന്നുള്ള സംഗതി വിചാരിക്കുമ്പോൾ ദൈവീകമായിട്ടുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം ഓരോ ദേശങ്ങളിലും പ്രതിഫലിച്ചതു് എങ്ങനെയാണെന്നു മനസ്സിലാവും. കഴിഞ്ഞകാലത്തിന്നു കൈക്കൊള്ളേണ്ടതില്ലെങ്കിൽ കാഴ്ചയെങ്കിലും വിലയിലും സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നു യഥാർത്ഥവിദ്യാഭ്യാസം അവരെ ഉൽബോധിപ്പിച്ചു. ഉണ്ടായിരുന്നതിനേയും ഉള്ളതിനേയും തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ, ഉണ്ടാവാത്തതിനുവേണ്ടി കൈവീട്ടുവാനുള്ള ഒരു മനഃസ്ഥിതി, പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പുറംപൂച്ചു്, നമ്മളിൽ ഉൽപാദിപ്പിച്ചു. ഭൂതകാലമാണു ഭാവിയിലെ മാർഗ്ഗദർശിയെന്നു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളവർ പുരുഷമാ

(51) Quoted from Prof: Haddon by A. H. Keane, in his introduction to "The Tribes and Castes of Cochin." Vol. I.

യി. കേരളത്തിലെ നൃത്തങ്ങളുടേയും കളികളുടേയും ചരിത്രം നിർമ്മിക്കുവാൻ ഇനി ഒട്ടേറെന്നവെകിച്ചുകൂടാ. ഇനില്ലെങ്കിൽ ഏതുമില്ല എന്ന സ്ഥിതി എത്തിക്കഴിഞ്ഞുവെന്നു സ്വദേശാഭിമാനികൾ സ്മരിക്കേണ്ടതാണു്.

സന്താനഗോപാലം.

(ഒരു പ്രാമീനകൃതി)

—*—*—*—

(സന്താനം—രസജ്ഞവരദേശം ടി. ജി. അച്യുതൻനമ്പൂരി അർപ്പിക്കുന്നു)

(1)

അപ്പയോനിധിമദ്ധ്യേ നിർമ്മിച്ചതാം
തൽപുരി കൃഷ്ണനാഭവരാഭിയോ-
ടൊത്തുവാനിതു ചിത്തരസത്തോടും
പത്മനാഭ വിഭോ പാഹി പാഹി മോ.

(2)

ആദരാൽ പരിപാലനംചെയ്തിതു
സാരം പുരവാസിജനങ്ങളോ-
ടാഭിയാദി യഥാക്രമമാംവണ്ണം
പത്മനാഭ

(3)

ഇപ്പുരത്തിലൊരുത്തമവിപ്രനാ
വിപ്രമൈകമാരൻ ജനിച്ചിതു.
ജാതമാത്രമപമുതിരേടിനാൻ
പത്മനാഭ.....

(4)

ഇവയണ്ണു കഴിഞ്ഞീടുന്നകാലത-
ങ്ങാവിർഭൂതനായൊമ്പതാംബാലകൻ
ജീവനോടഥ വേർപെട്ടുവീണിതു
പത്മനാഭ.....

(5)

ഉൾപ്പുവിങ്കലേ ദുഃഖങ്ങളോക്കവേ
ഒട്ടുമെ സഹിയാഞ്ഞിട്ട വിപ്രനും
ഉൽപലേക്കുണന്നെപ്പഴിച്ചിടിനാൻ
പത്മനാഭ.....

(6)

ഉരക്കുസർപ്പവും കേവലമോഷ്ഠേവാരം
വാക്കിലത്രേ നിനക്കുള്ള നിണ്ണയം
പാത്മനെന്നൊരു വീരനെ കേൾപ്പുണ്ട്
പത്മനാഭ.....

(7)

എന്നു ചൊന്നതു കേട്ടു ധനഞ്ജയൻ
നന്ദനൻതന്നെ കാത്തുരുരാമനെ
ദർശനത്തോടു ചൊന്നു ഭിജനോടു
പത്മനാഭ.....

(8)

ഏവമുള്ളതു സത്യമിതെന്നിയേ
ആവതില്ലെന്നു വന്നുവെന്നാകിലോ
ജീവനക്കുള്ളത്തിടുപേനഗ്നയിൽ
പത്മനാഭ.....

(9)

നൈരണ്ടാമതുമുണ്ടായി ഗർഭവും
എന്തുണ്ടാക്കി ശരകൂടമസ്ഥലേ
മെയത്തിൽച്ചെന്നു പാത്തിതുപാത്മനും
പത്മനാഭ.....

(10)

ഒന്നുചീവണ്ണം കണ്ടില്ല നിണ്ണയം
നന്ദനന്റെ ശരംപോലും കണ്ടില്ല.
നിന്ദിച്ചാൻ ഭിജൻ കന്തീതനയനെ
പത്മനാഭ.....

(11)

ഓടിപ്പോയിതു പീഡയോടുകൂടെ
ചാടുവാനഗ്നിതനിൽ ധനഞ്ജയൻ
കോടക്കാറൊളിവണ്ണൻ തടുത്തിതു
പത്മനാഭ

(12)

ഔവഴി(1)യെ കിരീടിയും കണ്ണനും
സൗവണ്ണത്തേരിലേറി ഗമിച്ചുടൻ
ഔവന(2)ത്തിലപമൃതിതേടിനാർ
പത്മനാഭ.....

(13)

അംബുജാക്ഷനെ ചിന്തിച്ച മാനസേ
ലോകലോകം കടന്നു ക്ഷണംകൊണ്ടു്,
വൈകുണ്ഠമാൻ വന്ദിച്ഛൊല്ലിനാൻ
പത്മനാഭ.....

(14)

അക്കടലിൽ വസിക്കും ഭഗവാന്റെ
തൃക്കഴലിലിരിക്കും ശിശുക്കളെ
പാത്മനോ വീണ്ടു വിപ്രന നല്ലിനാൻ
പത്മനാഭ വിഭോ പാഹി പാഹി മാം.

“വിദ്യാകൻ.”

(ജീമനി പി. രത്നയീശ്വര, എം. എം. റോണാൾഡ്.)

മറുകലാവിളകളിലെന്നപോലെത്തന്നെ സാഹിത്യത്തിലും, ചരിത്രാതീതകാലമുതൽക്കു സ്ഥിരപ്രതിധ്വനിച്ചിരുന്ന ഭാരതവർഷം നടന്ന കലയിലും, നാടകസാഹിത്യത്തിലും, അഭിനന്ദനീയമായ അഗ്രിമസ്ഥാനത്തെ അധിരോഹണം ചെയ്തിരുന്നവനുള്ളതു ദേവഭാഷയായി ആഴരിക്കപ്പെട്ടുപോയതന്ന ഗൈർദ്വാനിയുടെ ആരാധകന്മാർ മാത്രമല്ല, ശാസ്ത്രീയലോകത്തിലെ ഇന്നത്തെ അധിപന്മാരായി അഭിമാനിച്ചുപോയ പാശ്ചാത്യവിഭാവാന്മാരുംകൂടി അറിഞ്ഞംഗീകരിക്കുന്ന പരമാർത്ഥമാണ്.

കേവലം സങ്കല്പലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന ഒന്നരണ്ടു കഥാപാത്രങ്ങളേയും ഫാസ്യപ്രധാനങ്ങളായ അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളേയും മാത്ര

(1) 'ഔവഴി' എന്നതിന് പകരമുള്ള പ്രായംഗം. (2) ആ വനം.

മല്ല, അതുകാലത്തന്നെ പൂർണ്ണവളയെ പ്രാപിച്ചിരുന്ന ഭാരതീയനാടക വേദിയിൽ നാം കാണുന്നത്. അനന്തരകാലങ്ങളിലെ ഗതാനുഗതിക ത്വം, നാമഭേദങ്ങൾകൊണ്ടുമാത്രം വ്യത്യസ്തങ്ങളായ നിരവധി നാടകങ്ങളെയാണു സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിന്നു സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതെങ്കിലും, കഴിഞ്ഞു പോയ സുവർണ്ണകാലത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങളായി നിലനില്ക്കുന്നവയും, നവീനകൃതികൾക്കു മാതൃകാഭൂതങ്ങളുമായ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അന്നത്തെ അഭിനയകലയുടെ പകപാവസ്ഥയ്ക്കു സാക്ഷിപത്രങ്ങളായി ഇന്നും പരിലസിക്കുന്നുണ്ട്. ആ വിധത്തിലുള്ള നാടകങ്ങളിൽ കാണുന്ന കഥാപാത്രങ്ങൾ പലേവിധത്തിൽ സുരൂപമുള്ളവയെങ്കിലും, സ്വതന്ത്രതയെന്ന വ്യക്തിത്വമുള്ളവയാണെന്നു സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടകൾക്കു കാണാൻ കഴിയുന്നു. ഇപ്രകാരം ലോകസ്വഭാവാനുകരണത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണതയാലും, വാണീഭേദവിയുടെ സവിശേഷാനുഗ്രഹത്താലും ലഭ്യമാകുന്ന തന്മയീഭാവത്താൽ സഹൃദയഹൃദയങ്ങളെ ആനന്ദത്തിലാറ്റാടിക്കുന്ന നാടകരംഗത്തിലെ ഒരു വിശേഷസൃഷ്ടിയാകുന്നു “വിദൂഷകൻ.”

കവികലചക്രവർത്തിയായ കാളിദാസനും; നിപുണകവിയും രാജാധിരാജനുമായ ശ്രീഹർഷനും രാജകവിയേഴ് കവിരാജനോ ആയ ശുഭ്രകനും, വിദൂഷകസ്തൃഷ്ടിച്ചെഴുതിട്ടുണ്ട്. കാളിദാസൻതന്നെ, ഒരു “മാധവ്യ”നേയും, ഒരു “മാണവക”നേയും, ഒരു “ഗൗതമ”നേയും സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെതന്നെ ശ്രീഹർഷൻ, ഒരു “വസന്തക”നേയും ഒരു “ആര്യേയ”നേയും നാമുടൻ മുന്വിൽ ചിത്രീകരിക്കുമ്പോൾ, ശുഭ്രകവി ഒരു “മൈത്രേയ”നെയോണു നമുക്കു കാട്ടിത്തന്നത്. ഇവരെല്ലാവരും ബ്രാഹ്മണരും, സ്വസ്വാമിഭരണങ്ങളെക്കൊള്ളിക്കളം ധന്യസ്വന്മാരുമാകുന്നു. എല്ലാവരും ഭോജനപ്രിയന്മാരും, അഭ്യന്തരന്മാരുമാണ്. എന്നാൽ ഇവരിൽ ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ വ്യക്തിത്വത്തെ സവിശേഷം പലത്തില്ലാത്തവെന്നു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ നമുക്ക് അറിയുവാൻ കഴിയും.

ധീരദാത്തനായകനായ ദുഷ്യന്തന്റെ നർമ്മസചിവനായ “മാധവ്യ”നെ ശാകുന്തളത്തിലെ രണ്ടുതലങ്ങളിൽമാത്രമേ നമുക്കു കാണാൻ കഴിയുന്നുള്ളൂ എങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിഹാസസ്വഭാവവും ബുദ്ധിഹീനതയും നമുക്കു ഹൃദയത്തിൽ വിനോദവും അനുകമ്പയും ജനിപ്പിക്കത്തക്കവയാണു്. “കാണേണ്ടതു കാണാത്തതിനാൽ അങ്ങയുടെ കണ്ണു നിഷ്പലങ്ങൾതന്നെ” എന്നു പറയുന്ന രാജാവിനോടു്, അദ്ദേഹം പറയുന്ന മറുപടി [“അങ്ങന്റെ മുന്വിൽത്തന്നെയുണ്ടല്ലോ”] ആ ബ്രാഹ്മണവടുവിന്റെ വികടത്വത്തിനു് ഒരു ലക്ഷ്യംമാത്രമേ ആകുന്നുള്ളൂ.

അതിനെത്തുടർന്ന് തന്റെ പ്രണയകഥയെ, കലവറ ഒട്ടും കൂടാതെ തുറന്നു പറയുന്ന രാജാവ്, ചെട്ടൈൻ ഭാവം മാറി,

“കപ വയം, കപ പരോക്ഷമന്മഥോ
മൃഗശാഖൈഃ സമമേധിതോ ജനഃ
പരിമാസവിജല്പിതം സഖേ!
പരമാത്മേന ന ഗൃഹ്യതാം വചഃ”

എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞപ്പോൾ വ്യാജശക്തി തെല്ലും കൂടാതെ അവയെല്ലാം അതുപോലെ വിശ്വസിക്കുന്ന ആ പരമജ്ഞാന്റെ സംകചിതബുദ്ധിക്ക്, അലസതയും, വിസ്ഥിതത്തിനും അയാളുടെ ഓരോ വാക്കുകളും ലക്ഷ്യം നല്കുന്നു. ഭൂതഗ്രസ്തനായി, അഥവാ ഭീതിഗ്രസ്തനായി മുറയിടുന്ന ആ സാധുവിന്റെ നിലവിളി ആ ശുദ്ധാത്മാവിനോടു നമ്മെ കണ്ടെത്തി അടുപ്പിക്കുകയും, അയാളുടെ മോചനത്തിന് നാം പ്രേരിതരാകുകയും ചെയ്തുപോകുന്നുവെങ്കിലും, ദുഃഖിതനും തന്മൂലം നിസ്സേജസ്കനുമായി ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്ന രാജാവിനെ ഒന്നുപരിചരിക്കുവാനുദ്ദേശിക്കുന്ന മാതലിയുടെ തന്ത്രംമാത്രമാണെന്നറിയുകയും, ആളറിഞ്ഞു ഭൂഷണൻ ആ ഇന്ദ്രസാരഥിയെ ആദരിക്കുമ്പോൾ, ആ ബാഗതമായിട്ടെങ്കിലും തന്റെ കാലുഷ്യത്തെ മുറുക്കുന്ന മാന്വന്റെ വാക്കുകൾ കേൾക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ഹാർട്ടമായി ഒന്നു ചിരിക്കുവാനുള്ള വകയാണു നമുക്കു ലഭിക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെ രണ്ടു സ്ഥലങ്ങളിൽമാത്രം അടുത്തു പരിചയത്തിനിടവരുന്ന ഈ വിദ്വേഷകന്റെ അന്തർലോകത്തിനുശേഷം, നമ്മെ അയാളെക്കുറിച്ച് ഉല്ലാസാകലരാക്കുവാൻ തക്കവണ്ണമുള്ള ശക്തി അയാളുടെ രസികത്വത്തിനില്ല.

‘വിക്രമോർപ്പ’ശീയത്തിലെ “മാണവക”നും ഏകദേശം ഈ ഭീതിയെ അവലംബിച്ചതെന്നെയാണു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. എങ്കിലും മാന്വനേക്കാൾ ഒരു പടികൂടി കടന്നാണ് ഇയാളുടെ നില. വേണ്ടിടത്തും വേണ്ടാത്തിടത്തും കടന്നുചെല്ലുവാനും, വേണ്ടതും വേണ്ടാത്തതും ഗ്രഹിക്കുവാനും, അബദ്ധമായ സന്ദർഭത്തിലും സ്ഥലത്തുംവെച്ച് അവയെ വെളിച്ചത്താക്കുവാനും അയാൾക്കുള്ള വാസന ഒന്നു വേറെതെന്നെയാണു്. സർവ്വദാ ഉദ്യേശീയമിനെയിൽ മുഴുകിയിരുന്നുവെങ്കിലും, സ്വദാക്ഷിണ്യസാരം സൂക്ഷിതമാക്കി വെച്ചിരുന്ന രാജാവിന്റെ രഹസ്യനികേതനായ ആ വിദ്വായത്തിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കുവാൻ നിപുണികയുടെ നൈപുണ്യത്തിന്റെ ഒരംശംപോലും വേണ്ടിവരുന്നില്ല. രാജാവുതന്നെ രഹസ്യഭേദനം ചെയ്തവ

ന്നു കേട്ടപ്പോൾ, തനിക്ക് അതുവരെ അതു പുറത്തേയ്ക്കുവിടാതെ സൂക്ഷിക്കുവാനുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടു മീൻ കുറിഞ്ഞു. അയാൾ സ്വൈരമായി ഒരു ലീലിനി ശാപസംഭവമെന്നു നാം പ്രത്യക്ഷമായിത്തന്നെ ആ രംഗത്തിൽ ഒഴിച്ചു പോകുന്നു. സഹായിക്കുവാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിലും കഴുപ്പത്തിൽ ചാടിക്കുവാൻമാത്രം പ്രയാജനപ്പെടുന്ന അയാളുടെ വിരള പൂണ്ണമാകുന്നതു ഭൂലോകത്തുപോലാത്തതിന്റെ തിരോധാനുഭവത്തിലാണ്. മാന്യവ്യനോളമോ അതിലധികമാ വിശ്വീയാണെങ്കിലും, അപകടങ്ങൾ പാറിക്കുവാനുള്ള വിരള മാണവകളിലാണു പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്നത്. എന്നാൽ കാളിദാസന്റെ പ്രഥമകൃതിയായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടുപോകുന്ന മാളവികാഗ്നിമിത്രത്തിലെ ഗൗതമബ്രാഹ്മണൻ ഈ രണ്ടുപരിധിയിൽനിന്നു സർവ്വഥാ ഭിന്നനാകുന്നു. അഗ്നിമിത്രം തന്റെ നർമ്മസമ്പന്ന ഏതെങ്കിലും നല്ല “കാർമ്മയന്തരസചിപ്തം” എന്ന ബഹുമാനസൂചകമായ ബിരുദനാമം ആ സ്വരസൻ എത്രത്തോളം അർഹിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതു മാളവികാഗ്നിമിത്രത്തിലെ രാജാവശ്വതെളിയിക്കുന്നു. വൈദ്യന ജയിക്കുവാൻ അമാത്യസേനാപതികളുടെ സഹായം സ്വീകരിക്കുന്ന സഖിപായത്തസിദ്ധിയായ ആ രാജാവിന് അനംഗദേവനെ, അഥവാ ധാരിണീദേവിയെ, വശത്താക്കുവാൻ ഗൗതമനാ ആവശ്യമായിരുന്നു. മാളവികയെ ഒരു കാണണമെങ്കിൽ—ആ കമാരിയുമാരിയെ വാക്കു സ്വൈരമായി സാസരിക്കണമെങ്കിൽ—വിട്ടുവായനം വിശ്വീയമെന്നു പട്ടപ്പെരുക്കിട്ടിയിട്ടുള്ള ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ ബുദ്ധിതന്നെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഈ വസ്തുത തനിക്കും അറിയാമായിരുന്നെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ,

“ഗ്രാഹിതം വചനം; കിംതു മേഘാവരീ. നിരുദ്ധോത്സേനവ
പരാധീനശ്ചേനാ തത്രവേതീ മാളവികാ; ഭവാനപി സുനാപരിചരോ ഗൃ
ഭിഗൃഹ്യവ ആമിഷലോലുപാ ഭീടകശ്ച; തസ്യാനോദര ഇവ കാർമ്മസിദ്ധിം
പ്രാപ്തമുമാനോ മേ രോപദത” (രണ്ടാംഅങ്കം)

എന്ന വാക്കുകൾതന്നെ തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. ദേവിയുടെ കോപത്താൽ ബന്ധുസ്ഥമായ മാളവികയേയും സഖിയേയും രക്ഷിക്കുവാൻ വിദ്യാകൻ സാമർത്ഥ്യത്തിനൊത്തു ശക്തികാണുന്നുള്ളു. ഏതെന്നെങ്കിലും സമർത്ഥനായ ഗൗതമന്റെ അഭിനയസാമർത്ഥ്യം, നാഗമുദ്രചോതിരത്തിനുപോലുള്ള ദേവിയുടെമുമ്പിൽ പ്രദർശിക്കുന്ന അപസരത്തിലാണു നാം കാണുന്നത്. രാജാവിന് ഏറ്റവും ഹൃദയസ്തോഭമായി തോന്നുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽക്കൂടി, ശാന്തനും നിർഭീകനുമായിക്കാണുപെടുന്ന അയാളുടെ മനുഷ്യമിതി ഒരു

രാജാവിനു ചേർന്നതാണെന്നതന്നെ നമുക്കു തോന്നിപ്പോകുന്നു. അപ്രകീ
 ഛിതമായി നേരിടേണ്ടിയിരുന്ന ഇരാചരീപ്രവേശസന്ദർഭത്തിൽ, കിംകർത്ത
 വ്യതാമുഖനായി “പയസ്വ! കാ പ്രതിപത്തിസ്തുതേ?” എന്നുചോദിക്കുന്ന
 രാജാവിനോടു സമാധാനത്തോടുകൂടി അയാൾ പറയുന്ന മറുപടി “ഔംഘോ
 ബപമേവ” എന്നാണ്. രാജാവു വീണ്ടും മറുപടിപറയാൻ ശക്തനല്ലാ
 തെ നില്ക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ “ഓ! പ്രതിപദ്യസ്വ കിമച്യുത്തരം, കർമ്മഗു
 ഹീഭൂതനാപി കർമ്മലഭേന സന്ധിസ്തേനേ ശിക്ഷിതോ/സ്ത്രീതി വക്തവ്യം
 വേതി” എന്ന് അദ്ദേഹത്തിനോടു പദശിക്ഷയും, കോപിച്ചുയായിരിക്കു
 ന്ന ഇരാവതിയോടു അപരപ്പെട്ട മർമ്മപിടിക്കത്തക്കവണ്ണം,

“മാതാവത്തതുവേതീ ഭാമിനീസ്തൃപ്യാപരോധം ഭണത്” സമാ
 പത്തിട്ടപ്പോഴേക്കു വേഗം പരിഭുജന സൗകര്യം കിട്ടിയപ്പോൾ സമാപ്യതേ
 അത്ര തപമേവ പ്രമാണം”

എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു. ആ ദേവിയുടെ സ്ഥിതിയെ സ്മരിപ്പിക്കുകയും ചെയ
 യുന്ന വിദ്വേഷകനിൽ ബുദ്ധിമതിയായൊരു ബുദ്ധിമത്താണെന്നു നാം
 കാണുന്നു. ഇങ്ങനെ ഗൗതമന്റെ സാമർത്ഥ്യമോ മോഹവികാസിമിത്ര
 ത്തിൽ ആദ്യത്തെ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മവിശ്വാ
 സത്തിനു രാജാവിന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്കു, “പ്രയാഗസിദ്ധിം പ്രദാ” “ഹ
 ലമപി ഭൂശ്വസി” എന്നും മറ്റും പല ഘട്ടങ്ങളിലായി പറയുന്ന ഉത്തര
 ങ്ങളാണെന്നു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. പുരുഷത്തിൽ വിദ്വേഷകനിലായിത്തീർന്നുപെ
 ള്കിൽ ഏതു കാലത്തേക്കിലും മോഹവികാസിമിത്രസമാഗമം സാദ്ധ്യമായിരുന്നി
 രിക്കുമോ എന്നുപോലും സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഗൗതമനു തുല്യനായി
 വിജയനും വികടനും സ്വാമിഭക്തനുമായ മാനന്തര വിദ്വേഷകൻ സാസ്തൃത
 നാടകരംഗത്തിൽ കാണുന്നില്ലെന്നു തീർത്തുപോയാം.

ശ്രീമാഷ്ട്രസ്തനായ വിദ്വേഷകൻ പ്രായേണ കാളിദാസന്റെ സൃ
 ഷ്ടിയെ അനുകരിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. ആർയവസന്തകൻ, ധീരലളി
 തനായ നായകന്റെ ഹാസ്യലളിതനായ മന്ത്രിതന്നെ. പ്രതിമന്തായത
 ഗന്ധരായണത്തിലും, വീണാവാരസവത്തേത്തിലും കാണുന്ന പ്രവൃത്തിശ
 ക്തനായ ഒരു സാധാരണമനുഷ്യനെയല്ല രത്നാവലിയും പ്രിയശ്ലികയും
 കാട്ടിത്തരുന്നു. ഇണത്തിൽപരം ദോഷം സംഭവിക്കുവാൻ ഇടയാക്കു
 ന്ന അയാളുടെ വിസ്ഫുർത്ത മാനവകുടൻ അന്തഃപാശിതപംകൊണ്ടാ
 നോ തനിക്കു ലഭിച്ചതെന്നു സംശയിക്കുവാൻ വകയുണ്ട്. പ്രയാസമി
 ല്ലാത്ത ഒരു കാര്യത്തിൽ സഹായിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്ന രാജാവി

നോട്ട് “മോദകം തിന്നാനാണോ?” എന്നു സന്തോഷത്തോടെ ചോദിക്കുന്ന മാധവ്യനേക്കാൾ ഒരുപടി മേലെതന്നെയാണ്, “വാസവത്തോടേവി വന്ധ്യയെങ്കിലും ഗംഭീരയും കഠിനഹൃദയയുമാണ്; എന്നാൽ രത്നാവധി ചോരും കറികളും എടുത്തുകൊണ്ട് ആയുർവസ്തകനെവിടെ എന്ന് അന്വേഷിച്ചുവരും” എന്നു തുറന്നുപറയുന്ന വസന്തകൻ. വിദ്യാഭ്യാസാധാരണങ്ങളായ ഭക്ഷണപ്രിയത്വവും, വേദജ്ഞാനവിഹീനതയും, ബ്രാഹ്മണമന്ത്രത്വവും, വികടസരസ്വതീപ്രസാദവും, വിസ്ഫുലിതവും, വസന്തകനിൽ സവിശേഷം ശോഭിക്കുന്നുണ്ട്.

നാഗാനന്ദത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസം മേൽപ്പറഞ്ഞവരിൽനിന്നും വളരെ വ്യത്യസ്തമാണ്. നായകൻ ധീരരാജാത്തനും യോഗീന്ദ്രനും ആണ്. അദ്ദേഹത്തിന് ഏറ്റവും യോജിച്ച തോഴരുതന്നെയാണ് നമ്മുടെ ആദ്യേയ ബ്രാഹ്മണൻ. അയാളുടെ യഥാർത്ഥസ്വരൂപം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു മുന്നാമകത്തിൽ വെച്ചാണ്. കരുണാസമ്പ്രദാനവും ധീരശാന്തനായകവും ആയ നാഗാനന്ദത്തിൽ ഹാസ്യരസത്തിനു പ്രസക്തിയില്ലായ്മയോയിരിക്കാം വിദ്യാഭ്യാസന്റെ വിശിഷ്ടതയും അധികം കാണാൻ നമുക്ക് ഇടയാകുന്നത്. സന്ധിനിയാമിപ്പുറവസ്ഥകളെ അതുവളരെ ആദരിക്കാത്ത നാഗാനന്ദത്തിലെ ആദ്യേയൻ ധീരമന്ദബലനായിത്തന്നെ വർത്തിച്ച് ഒരു യഥാർത്ഥവിദ്യാഭ്യാസനായി ആദ്യത്തെ മുന്നാമകങ്ങളിലും കഴിഞ്ഞുകൂടുകയും ചെയ്യുന്നു.

എന്നാൽ മറ്റുള്ള കടികത്തിലെ മൈത്രേയൻ വിദ്യാഭ്യാസലോകത്തിൽ ഒരു പ്രാത്യകസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നു. സാധാരണ ധർമ്മങ്ങളെല്ലാം അയാളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളവും സാധുവാണെന്നിടലും, നന്മയും ഗുണപരവും, പ്രവൃത്തികൊണ്ട് ആയുർവർദ്ധനത്തോടേപ്പേർ മിത്രംതന്നെയാണെന്ന് അയാൾ എന്നു നമുക്കുവേദപ്പെടുന്നു. “സർവ്വകാലമിത്രം” എന്നു സവിശേഷസംജ്ഞതന്റെ സ്വഭാവമറിയിച്ചയാൾ നേടിയ മൈത്രേയൻ വെറും ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ മാത്രമല്ല, ഉത്തമനായ മിത്രംതന്നെയാണെന്ന് അയാളുടെ ഓരോ പ്രവൃത്തിയും തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. ഗുണദോഷജ്ഞാനവും, വിശാലഹൃദയത്വവും, സുഹൃദ്യമത്സരോപാധി, ചാരുജ്ഞാനിയെന്നപോലെതന്നെ മൈത്രേയനിലും നാം കാണുന്നു. ചാരുജ്ഞാന്റെ സുഭിക്ഷകാലങ്ങളിൽ തനിക്കു ലഭിച്ചിരുന്ന സുഖാനുഭവങ്ങളെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദുരിതാവസ്ഥയിലും കൃഷ്ണാസ്വഭാവനായ ആ അനുകൂലവസ്തു വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. വേഗ്യാസേവനം കലജനങ്ങൾക്ക് ഉചിതമല്ലെന്നുള്ള നിരന്തരമായ തന്റെ ഉപദേശങ്ങളെയും അപേക്ഷകളെയും ഗണ്യമാക്കാതെ പ്രവർത്തിക്കുകയും, കത്സിതമായ മരണ

ഓം ബ്രാഹ്മണർ മാത്രമായിരുന്നു. സർവ്വത്തിന്റേയും ആധിപത്യവും ബ്രാഹ്മണരിൽത്തന്നെ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നു. എന്നിട്ടും ഒരു ബ്രാഹ്മണവേഷധാരിതന്നെയാണു് വിസ്തികളിൽവെച്ചു വിസ്തിയായി പറക്കുവാനായു്.

ഈ വിദ്വേഷകൻ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻതന്നെയായിരിക്കണമെന്നു നാട്ടുശാസ്ത്രോപജ്ഞാതാവായ ഭരതമുനിയായ്കട്ടെ, അനന്തരകാലീനരായ വിശ്വനാഥൻ, ധനഞ്ജയൻ, സുധാകരൻ തുടങ്ങിയ ആചാര്യന്മാരായ്കട്ടെ പറയുന്നില്ല.

“വിക്രതാങ്ഗവചോവേഷൈന്ദാസകാരി വിദ്വേഷകഃ”

എന്നും

“വമസ്ത്രകശ്ചോടുപാടു സ ഏവ ച വിദ്വേഷകഃ
അന്തഃപുരചാരാ രാജന്താം നമ്മാമാത്രഃ പ്രകീർത്തിതഃ”

എന്നും മറ്റും വിവരിക്കുന്നവരും ആ നമ്മാമാത്രൻ ഒരു ബ്രാഹ്മണനായിരിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. ഇന്നു നമുക്കു കിട്ടാവുന്ന എല്ലാ നാടകഗ്രന്ഥങ്ങളിലും വിദ്വേഷകനുണ്ടായിട്ടു് അതു ബ്രാഹ്മണൻതന്നെ ആയിരിക്കുകയുണ്ടെന്നു്. ഇങ്ങനെ വിദ്വേഷകൻ ബ്രാഹ്മണൻതന്നെ ആയിരിക്കണമെന്നു പറയുന്നതു നാട്ടുപ്രസിദ്ധതയാണു്.

“സ്തിഗ്ദ്ധാധീരോഭതാഭീനാം യഥാചിത്രം വിധോഹിനാം
ഖിങ്ഗീ ചേഷോ രാജജീവി ശിഷ്ടാശൈന്വന്തേ വിദ്വേഷകാഃ”

ഇവിടെയും മേൽപ്പറഞ്ഞവരിൽ ആരായാലും മതിയെന്നു അഭിപ്രായമുള്ളു. ഈ സ്ഥിതിക്കു്, കവികൾ നിർബന്ധമായി ബ്രാഹ്മണനെത്തന്നെ വിദ്വേഷകരേപന രംഗപ്രവേശം ചെയ്യിച്ചതിന്റെ യോഗ്യതയും തീരെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ല.

ഈ നിയമങ്ങളെയും മറ്റും കുറിച്ചു ചർച്ചചെയ്യുന്ന പാശ്ചാത്യ പണ്ഡിതന്മാർ പലവിധത്തിലുള്ള ഉത്തരോത്തരങ്ങൾകൊണ്ടു് ഈ ചോദ്യത്തിന്നു് ഉത്തരംപറവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഏതോ യാദൃച്ഛികസംഭവത്താൽ ഭ്രഷ്ടരും, വേഷബാഹ്യരും വിദ്യാഭിനയമായിത്തീർന്നപോയ ചില ബ്രാഹ്മണരെ ഉദ്ദേശിച്ചു് അവരുടെ എതിരാളികൾ പരിഹാസാർത്ഥം ഇപ്രകാരം ഒരു വേഷത്തെ ആദ്യം രംഗപ്രവേശം ചെയ്യിച്ചതായിരിക്കാമെന്നും, ക്രമേണ വിനോദപ്രിയന്മാരായ ജനങ്ങൾ ആ പാത്രത്തിന്റെയ

മാതൃമാതാമം വിസ്തരിച്ചു എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളിലും അതിനു പ്രവേശം അനുവദിച്ചതാണെന്നും “സിൽവെയിൽ ലെവി” എന്ന ഗ്രന്ഥപണ്ഡിതൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

ബ്രാഹ്മണരുടെ ആധിപത്യം വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ അവരുടെ ദുഷ്പാതകൃത്യങ്ങൾ ജനോപദ്രവകരങ്ങളായിത്തീർന്നപ്പോൾ സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അവരെക്കുറിച്ചുള്ള ദേഷ്യവും വെറുപ്പും രൂപമുഖമായിത്തീർന്നു. ക്രമേണ ആ ദേഷ്യം പ്രവൃത്തിരൂപമായി പ്രവേശിച്ചതു നാടകവേദിയിലാണെന്നും ആ കഥാപാത്രത്തിന്റെ വിനോദപരതപ്രകാരം രസികതപ്രകാരം നിമിത്തം ക്രമേണ ആ പ്രത്യേകസൃഷ്ടിക്കു പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചതാണെന്നും മറുചിലർ പറയുന്നു. ഹിബ്രെബ്രാൻഡ് തുടങ്ങിയ പണ്ഡിതന്മാർ വിദ്യഷകന്റെ ആഗമം, മതസംബന്ധമായ കാരണങ്ങളിൽ കൂടി കാണുന്നു.

ആദിമനുഷ്യൻ, വിനോദത്തിനും ഉത്സാഹപ്രദനത്തിനും ആയി ചിത്രയും നിയമവും ഒന്നും കൂടാതെ നടത്തിപ്പോന്നിരുന്ന ഗുണങ്ങളും അനുകരണങ്ങളുമാണ് അനേകസ്ഥാപനങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുകയും പരിപൂർണ്ണ ഭിദ്യലിയിലെത്തിയ ഒരുതലമുറയായി പരിവർത്തനം ചെയ്യുകയും അതോടൊപ്പം വിനോദരീതിയിൽ പരിമിതികളും, അതിൽ പരിഹാസ്യനും പരിഹാസകനും ഒന്നുപോലെ സന്തോഷിച്ചു ചിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു സാധാരണയായ സുഹൃത്തുക്കളുടെയിടയിൽ നാം സാധാരണമായി കണ്ടുവരുന്ന ഒരു സംഭവമാണ്. വിദ്യഷകാഗമത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനം ഈ നടപടിയിൽത്തന്നെ നമുക്കു കാണാൻ കഴിയുമെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്.

പരിഷ്കൃതാശയങ്ങൾ തഴിച്ചുവളർന്നിരുന്ന ആത്മാവർത്തത്തിൽ നടന്നുവരുന്ന അഭിപ്രായത്തെ പ്രാപിച്ചപ്പോൾ ഈ പരിഹാസരീതിയും പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു. വിനോദനർത്തന ഒരു കലയായി രൂപാന്തരപ്പെടുകയും സമഗ്രമായവർത്തനം ആ കലയുടെ വിജയകരമായ പ്രവർത്തനത്തിൽ ഏർപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കാം. ബുദ്ധിയും മനോധർമ്മവും ഉള്ളവരുടെ ഹവിതങ്ങൾ കൂടുതൽ ആഹ്ലാദപ്രദങ്ങളായിരിക്കുമെന്നുള്ളതും നിർവിവാദമാണ്. മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധനായ വെണ്മണിനമ്പൂരിപ്പാടന്മാർ, തോലകവി മുതലായവർ ഇതിനോഹരണങ്ങളായി നമുക്കു അറിവിൽപ്പെട്ട കാലത്തുതന്നെ വിലസിയിരുന്നവരാണല്ലോ.

വിദ്യാവിചക്ഷണന്മാരും നിരന്തരാഭ്യാസംകൊണ്ടു വികസിച്ച ബുദ്ധിയോടും വളർച്ച ഉന്നേധമുണ്ടാകുന്നതും കൂടിയവരുമായ ബ്രാഹ്മണരായ ഒരു നിവൃത്തിയെക്കുറിച്ച് സ്വയംഭവ സന്നദ്ധരായിരിക്കാം. അനഭിജ്ഞതയുടേയും മറ്റും ഭോഷങ്ങളെ ഉപഹരണരീതിയാ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടി വിസ്തൃതപ്രദർശനങ്ങളും മറ്റും അഭിനയരംഗത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചുതുടങ്ങിയത് അന്നത്തെ ലോകത്തിന് അഭോധകമായി തോന്നാനിടയല്ല. ക്രമേണ ഈ രീതി നാടകത്തിൽ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരു ഗോപ്യതയായിത്തീരുകയും ജനസാമാന്യം അതിന്റെ ആഗമത്തെ വിസ്മയത്തോടെ കിയിൽ നിക്ഷേപിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കാം.

ഉദാത്തങ്ങളായ ഇതിവൃത്തങ്ങളെ വിഷയീകരിച്ച രചിക്കപ്പെടുന്ന നാടകങ്ങളിൽ പ്രായേണ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രസക്തിയില്ലെന്നുള്ളതത്ഭവം ഈ അനുമാനത്തിന് യോജ്യമായിത്തന്നെയുണ്ടാകുന്നു. എത്ര നന്മയുള്ളവയും ആനന്ദദായകങ്ങളും ആവർത്തനം ആയിത്തന്നാലും അസ്ഥാനത്തിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നവ അഭിനന്ദനാർഹങ്ങളാകുകയില്ലെന്നു വിചിതമാണ്. ഈശ്വരചൈതന്യത്തെയും അതുപോലെ ആരാധനീയങ്ങളായ ഭാവങ്ങളേയും കുറിച്ചുള്ള ഗംഭീരമായ പ്രദർശനങ്ങൾ കിടയിൽ, ഹൃദയസ്തംഭങ്ങളായ ലോകഭരിതങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ, കേവലം വിനോദസമ്പ്രദായങ്ങളും അത്ഭുതരീതികളുമായ വിദ്യാഭ്യാസങ്ങൾ, അനുചിതമായിരിക്കാനേ തരമുള്ളൂ. ആ രചനീയബാധാതന്നെയാണ് പരമാർത്ഥങ്ങളായ ദിവ്യചരിതങ്ങളിൽ വിദ്യാഭ്യാസപ്രവേശനം ആനുഭവിക്കാതിരുന്നത്. കേവലം ലൗകികങ്ങളായ പ്രേമകഥകളിൽ ഇമ്മാതിരി അജ്ഞാപരവിശ്വാസികൾ അസ്ഥാനത്താകയില്ലെന്ന് അനുഭവം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നുമുണ്ട്.

പുരാതനകാലങ്ങളിൽ നാടകങ്ങൾ പ്രാകൃതഭാഷയിലായിരുന്ന നിമ്നീകപ്പെട്ടിരുന്നതെന്നും വിദ്യാഭ്യാസം ആ പ്രാകൃതകാലത്തിന്റെ അവശിഷ്ടമായി സംസ്കൃതനാടകകാലത്തിലും നിലനിന്നുവെന്നും ചിലർ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിൽ സത്യം വളരെ കുറച്ചുമാത്രമേ കിട്ടിത്തീരുകയുള്ളൂ. നാടകങ്ങൾ ആദ്യം പ്രാകൃതത്തിലായിരുന്നു എന്നും പിന്നീട് സംസ്കൃതത്തിലാക്കപ്പെട്ടുവെന്നും പറയുന്നതിൽ വലിയ യാഥാർത്ഥ്യം ഒന്നുമില്ല. എന്തെന്നാൽ ഒരു കാലത്തു സംസ്കൃതംതന്നെ പൂർവ്വാധിക ഭാഷയായിരുന്ന സ്ഥിതിയുണ്ട്; നാടകത്തിലും അതുതന്നെ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടുപോന്നിരുന്നതിൽ അസംഗത്യത്തിന് വഴിയല്ല. അതുപോലെതന്നെ വിചിത്രഭാഷാഭാഷകളിലും ഒരു രംഗത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു രംഗത്തിൽ നാടകങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നതു നിശ്ചയമാണ്.

സംസ്കൃതഭാഷികളായവർക്കും പ്രാകൃതഭാഷികളായവർക്കും ഒരുപോലെ മനോഹരമായിരിക്കാൻ വിനോദപരതാവും ഉണ്ടായിത്തീർന്നിട്ടു. അതിനനുസരിച്ച് ഓരോ പാത്രങ്ങളെ അവരവരുടെ സ്വാഭാവികരീതിയിൽ അതതു കവികൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു—എന്നതിന്നു മലയാളത്തിലെ അഭിനയരംഗങ്ങളിൽനിന്നു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ട്. സംഘങ്ങളിലെ ഭീരുവും കോമാളിയും, കൂടിയാട്ടത്തിലെ വിദ്യകനും, കൂട്ടുതൂപ്പറയുന്ന ചാക്യാരുടെ ഫലിതസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും ഇതിന്നുദാഹരണങ്ങളാണ്. ഇവരെല്ലാം ഭൂഷ്ടഭവിച്ചവരാണെങ്കിലും ബ്രാഹ്മണവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ടവരാണ്. മലയാളവിദ്യകന്റെ പുറപ്പാടിൽത്തന്നെ അയാൾക്കു മുഖ്യമായി സാധിക്കേണ്ട പുരുഷാത്മങ്ങൾ, വിനോദം വഞ്ചനം അശനം രാജഭാവം ഇവയാകുന്നു. സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ സംസ്കൃതനാടകങ്ങളിലെ വിദ്യകൻ പേരു പറയാതെത്തന്നെ സാധിക്കുന്ന സംഗതികളും ഈ നാടകത്തെയാണ്. ശബ്ദകൂട്ടി രസിക്കുന്ന നരഭസ്യഭാവവും സംസ്കൃതവിദ്യകന്റെ പ്രത്യേകസ്വഭാവം. ഈ വിദ്യകന്റെ പഴയ മലയാളമട്ടിൽത്തന്നെ അഭിനയവിദ്യയുടെ ആവിഷ്കാരമുതൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ തെറ്റുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

പാശ്ചാത്യനാടകരംഗങ്ങളിലെ വിദ്യകൻ, ക്ലൗൺ (Clown) അഥവാ ബഫൂൺ (Buffoon) എന്ന പേരിലാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. അക്രമങ്ങളെ ഫലിതങ്ങൾ ഉത്സാഹപ്രദങ്ങളാക്കേണ്ടതിലും അല്പം അസൂയയുണ്ടാക്കി ഉള്ളവയായി കാണുന്നത്, ആത്മീയാത്മനാതിയെക്കുറിച്ചു ഭ്രാന്തനായിത്തീർന്നതിൽ അവർ മുനിട്ടു നില്ക്കുന്നതിനാലായിരിക്കാം. ഏതായാലും വിദ്യകൻ ഒരു പേരിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു പേരിൽ എല്ലാ നാടകവേദികളിലും ആഹ്ലാദകരനായി വിലസുന്നുണ്ടെങ്കിലും, സംസ്കൃതനാടകരംഗത്തിലെപ്പോലെ, പരിഹാസത്തിൽപ്പോലും സംസ്കൃതചിത്തനായ വിദ്യകൻ മറ്റൊരിടത്തും കാണുന്നില്ല. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയായിരിക്കാം, 'പ്രഥംസർ കീർത്തി', 'പ്രഥംസർ കോനോ' തുടങ്ങിയ പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ, വിദ്യകൻ ഭാരതീയനാടകസാഹിത്യത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു വിശിഷ്ടസൃഷ്ടിയാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

ലളിതാംബികാസ്തവം.

— ൧൦൦ —

(ശ്രീമാൻ ഐസ്, ശ്രീധർമ്മവൃത്തി അദ്ധ്യക്ഷൻ, കരിച്ചിത്താനം.)

കണ്ണിൽ കാണായ വിശപ്പുകൃതിയുടെ നെടുംകുന്ദമായ് നിന്നിതെല്ലാ-
മെണ്ണിപ്പാലിക്കുമേമേ, ഭവതിയുടെ പദോപാസനാദാസനീ ഞാൻ;
വിണ്ണിൽപ്പൂമാലയോ നിൻകനിവു? കരയുകിൽപ്പോലുമ്പോർമുഖപ്പാ-
ലുണ്ണിക്കേക്കാത്ത തായേ? അടിയനയി! ഭവപേത്സലൻ വത്സനല്ലീ. 1.

എതെല്ലായ്മാനിന്തുണീയായനരജനികൈവന്ദം ഞാനൊന്നുകൊണ്ടും
ഭീതെല്ലേശാതുരങ്ങിപ്പുല ചപലഭിവാസ്വപ്പസന്തുഷ്ടിയേഖ്വപു;
ഹാ! തെക്കേതോ വടക്കേതൊരുവകതിരിയാഞ്ഞൊന്നിവൻ, സാനകന്ദം
നീ തെറ്റൊന്നാക്കുകക്കണ്ണനയയുണ്ടമേ നിൻകളിപ്പുകിടാവിൽ. 2.

ഇതാനാളോളം മദനേകരണകരി മടംതിങ്ങി മാതംഗി! നിന്നിൽ-
ത്താനാളും ഹൃത്തോടു ച്ഛംബലമുഴി നിജസ്മിത്പനിച്ഛത്തിമോഹാൽ;
സ്ഥാനാളാനങ്ങൾ മരൊങ്ങിനിയിതിനഗ്നേ! നീ കനിഞ്ഞാകിലെന്തേ
ഞാനാളാമോ തളയ്ക്കാൽ ജനനി! തവ കഴൽത്താമരത്തായ് മരത്തിൽ? 3.

ലക്ഷബ്രഹ്മാസ്ഥകോടിക്കടയവളവിടുന്ന, മൃതൻ കണ്ഠനത്തെ-
ല്ലക്ഷയുപേമമപ്പി ചിട്ടിട്ടിടമുഖിതാശ്വര്യമൈശ്വര്യപുണ്ണം;
രൂപക്ഷപ്രാണേശി! മരൊന്തിതിലുമനചിതം ജന്മനാ നിന്നണാളൻ
ഭിക്ഷക്കാരൻ, തപഭക്ഷിക്കലമവിഷയമോ ഭക്ഷജേ! ഭക്ഷിണാഭം? 4.

ശ്രീകാരാമാനന്ദവൃന്ദകരി, വരദേ! മാമറത്തുമൊഴിഞ്ഞൻ-
പൂങ്കാവേ! ഭൂഷിതാശീവിഷഭവനപതിസ്വാമിതൻ പ്രേമസന്തേ!
ഞാൻ കാലേ കാലടിത്താരിണ കലിതരസം കൈതൊഴും പൈതലമേ!
കാൺകാരാൽ കൈമലത്തിക്കരവതു കരുണാലോകമിഷ്ടഭക്തിയാലും. 5.

ഹതാഹതാവിദ്യശാസ്ത്രകനടിയനനാലംബനല്ലംബ, പൂണ്ണ-
ഹതാശർച്ചാ ബിഭേ, നിൻതിരുവടി കരളിൽക്കാൺകയാൽ ഞാൻ
കൃതാത്മൻ;
എന്താവാലേതു? ജന്തുപ്രകൃതിമമതയും സ്വതപവും തത്ത്വമോർത്താ-
ലെൻ തായേ! യുഷ്ടഭീയം താവ വന്നനന്ദകർമ്മജാലം മദീയം. 6.

സത്യബ്രഹ്മാലയാലാ മുഴുവനൊരു ചതുർവ്വേദിയോ വേദിതന്നിൽ
പ്രത്യഗ്രാഭം മുളച്ചുൽപ്പുളകുകലികയായ് ശാരദസ്തേരയായി
പ്രത്യക്ഷം സ്ഥാണുവിനും സദയമരുളമാരംബ, കാഭംബവാടി-
നിത്യശ്രീവല്ലഭിയോ നീയൊഴികെപറയാതാപല്ലവം പല്ലവതപം. 7.

കല്യാണക്ഷാധാരാധിത്യകയിൽ ഹരിമണീഭണ്ഡപസ്ഥണ്ഡിലത്തിൽ
കല്യാണാർദ്ധരണശ്രീ വിതറിയനപദം കാളി, സമീപിയായി
കല്യാണാഗ്നാനമാഗ്നം ശിവഗളഭവി നീ ചേക്കേ, മേന്മേൽ കളിക്കും
കല്യാണാംഗപ്പുതുപ്പുവണിയത കണികാണാവു ഞാൻ ഭേവി നിത്യം. 8.

ഹൃദ്യജ്വാലാരോഹണാപകൃമപരിചിതമായ് കാസരാഖ്യാസുന്ദരേൽ
നിര്യതാ നൃത്തമാടിപ്പുതുപതിനിദിഖാരാതിയായേതിനാലും
തിച്ചുകുസമാന്യസമ്മർദ്ദനകതുകിനി, നിൻ ചേവടിപ്പു വൊടുക്കും
പര്യസ്താസാഗമോ പാർവ്വതി, പരമപതുപ്രായനാമീയൊരാളിൽ? 9.

ലക്ഷ്യംകൂടാതെ ലീലാലളിതമടിഗമിച്ചാത്തലീനാത്തകാന്തർ-
ല്ലക്ഷ്യജ്യോതിഃ സ്വരൂപം കലരമൊരു മഹാമായന്മാരം നീയയനം
ലക്ഷ്യംതെറ്റാതയ്യച്ചുസ്സമിതകരണനാം തിരുറമുഡങ്കൽ മേന്മേ-
ലക്ഷ്യനും ചേരുന്ന ചെന്താർശരണൊരു തുണയായ് നിന്ന നില്പിന്ന കൂപ്പാം. 10.

ശ്രീഹാരോൽബദ്ധകൃതിയെന്നുമായ ഭേവി, നിൻജീവനാത്താ-
വോന്മാരും, വിത്തനേത്രാദികൾ വിഷയികൾ സോപാംഗവേദാംഗവരംകൾ
ഞാൻ കാമാക്ഷി, തപാരാധകരിലൊരുവനാണെന്നും നിൻകൃപപ്പു-
ത്തൻ കാമ, തൃക്കടക്കുൻവഴി വഴിമണമേ നിൻമലയാമവിദ്യേ! 11.

സമുദിനാധപീരസം ചേൻ പചിതപരമാനന്ദനിഴന്നുമുപ്പു-
മച്ചിയിടേ തുളുവിത്താന തന്ന സുധാപ്ലാവമാന്നാവിധത്തിൽ
മച്ചിത്തം ഭക്തിഭാരാത്തുതപരവശമായംബ, നിൻബിംബമാര-
ലച്ചിമുണ്ടാമഖണ്ഡാഭ്യയമടിയെന്നെന്നൊന്നു കൈവന്നുകൂടും? 12.

കന്നിപ്പുന്തിരുറത്തോളും തിരുമുഖവുമടുത്താടിവാവോടിണങ്ങി-
ക്കുന്നിക്കും കൂരിരുറപ്പാതിര കഴൽത്തൊഴുമാ വാർകഴൽക്കാർ കൊഴുപ്പും
ഉന്നിദ്രാന്നാദിസിംഹാസികയുമണിതുലാകോടിതൻ ചാടുവായ് പും
നിന്നിൽ ശ്രീശാരദാംബാകൃതിയൊടൊരു മഹാകാളിതൻ കേളിചേപ്പു. 13.

‘ലജ്ജിച്ചിട്ടാതെ, നീയെൻ പ്രിയസഖി! കണവൻ കോറുമയിക്കോളിലംഗം
മജ്ജിക്കുമട്ടു തൃക്കണ്മുനയതളിടുകെ’ന്നാളിമാർ നാളിൽ നാളിൽ
തജ്ജിക്കെന്താർശരാതിയിൽ മകരലസൽകേതുജീവാനുവായി-
സ്സജ്ജിക്കും സസ്തിതാകേകരലളിതമുമാവിക്കുണം മോക്ഷഭം മേ. 14.

ശ്രീമാതേകാര വാമേതമവിതശിവാകാരമാം താരകാ ഹൃത്-
പ്പുകാവിൽ സാവധാനം തെളിയുമലസതല്ലശുഭ്രാഭ്രവിൽ
ഞാൻ കാണാവൂ മടന്തന്നയനവിഗളഭാനന്ദമാരന്ദധാരാ-
രധാകാരോന്മത്തഭ്രംഗായിതകരണചയം ചിന്തയി, തപന്മറസ്സിൽ. 15.

ശ്രീമന്ത്യാക്ഷരാൽതുംഫനസുരഭിലചീമാല, മന്മാലകനി-
ക്കാമം ധർമ്മാത്മകാമാമൃതസുഖമതളിബ്ഭേതർതൻ ഹൃത്തടത്തിൽ
വൈമല്യം കൈവളത്തും വിശമേഖമഖംകാരമായ് ശാരദാംബാ-
രാമത്തിൽ തോരണസ്രക്ച്ചുതിയനുപമോപിച്ചു രാജിച്ചിട്ടുളെ! 16.

സതി ചെമ്പകവല്ലി.

(ഭജനം)

അപമൃത്യുവിനു വിധേയരായ അനേകം സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെപ്പറ്റി
തെക്കൻതിരുവിതാംകൂറിൽ നാടോടിമലയാളത്തിൽ ഭാഷയിൽ രചിച്ചി-
ട്ടുള്ള പല വില്ലടി ചാൻപാട്ടുകൾ പ്രചരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും; അവ ഭേശച-
രിത്രം, സംസ്കാരചരിത്രം, സമുദായചരിത്രം മുതലായ വിഷയങ്ങളെ സം-
ബന്ധിച്ച് അതുതാവഹമായ വിജ്ഞാനം ലോകത്തിനു നല്കുന്നുവെന്നും,
അതിനാൽ അവയെ സർവ്വക്ഷേമമായ കാലവാളും കബളീകരിക്കാതെ പ-
രിരക്ഷിക്കേണ്ടതു നമ്മുടെ ധർമ്മമാണെന്നും ഞാൻ ചില അവസരങ്ങളിൽ
പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചെമ്പകവല്ലി എന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണി തന്റെ ഭർത്താ-
വിനു ദൂരദേശത്തിൽ നേരിട്ട അകാലമരണത്തെപ്പറ്റി അറിഞ്ഞപ്പോൾ,
അന്നു നാടുവാണിരുന്ന കലശേഖരപ്പെരുമാളുടെ അനുജതി നിബ്ബന്ധപൂ-
ർവ്വം വാങ്ങി തിരുവിതാംകൂറിന്റെ പുരാതനരാജധാനിയായ പത്മനാഭപു-
രത്തിനു സമീപമുള്ള ഉദയഗിരിയ്ക്കടുത്തുകയ്താവെച്ച് അഗ്നിപ്രവേശം

ചെയ്യുന്നതാണ് എന്റെ ഈ ഉപന്യാസത്തിന് വിഷയീഭവിക്കുന്ന വില്ലടിപ്പാൻപാട്ടിലെ കഥ. ഈ സംഭവം നടന്നത് എത്രകാലത്താണെന്നു വഴിയെ പറയാം.

അന്നന്തകുട്ടിപ്പട്ടർ എന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ തനിക്ക് അനുരൂപയായ ഒരു കന്യകയെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്യണമെന്നാഗ്രഹിച്ച് അതിലേയ്ക്കായി ഒരു വയ്ക്കത്തോളം പലസ്ഥലങ്ങളിലും ചുറ്റിനടന്ന് അന്വേഷണംനടത്തി ഒരു ഫലവുമുണ്ടാകാതെ ഒരു കല്ലമ്പലത്തിൽ വിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ അവിടെ “ആർപ്പെരുപ്പമായ് പാപ്പാരിരിക്കിൻറെ തെരുവിൽ അഴകുന്ന വള്ളിയൂരിൽപ്പടവീട്ടിൽ” അതായതു ധാരാളം ബ്രാഹ്മണർ അധിവസിച്ചുവന്നതും തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാക്കന്മാരുടെ ഒരു പടവീടുമായ വള്ളിയൂരിൽനിന്ന് ആ ജാതിക്കാരായ അഞ്ചുപേർ വന്നുചേർന്നു. അവരോട് അന്നന്തകുട്ടി തന്റെ സങ്കടം നിവേദനം ചെയ്തു. അപ്പോൾ ആ ബ്രാഹ്മണർ,

“വള്ളിയൂരപ്പായത്തു ശങ്കുപരി അകരത്തിലേ
നാഴികാലേ അഴകുളള അഴകി ചെമ്പവല്ലിയുണ്ടു.
കോമളമായ് ഒരുനാരി കൊറവനേ(1) വളരിതുകാൺ”

വള്ളിയൂർഭേരതത്തിൽ ശങ്കുപരിഗ്രാമത്തിൽ അതിസുന്ദരിയായി ചെമ്പകവല്ലി എന്നു പേരുള്ള ഒരു കന്യക വളരുന്നുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു. അവരോടുകൂടി നമ്മുടെ സ്നാതകൻ വിവാഹമാശിച്ചു വള്ളിയൂരിൽ എത്തി “ചെമ്പകവല്ലിയെത്താൻ വേളിക്കത്തരവും വേണം” എന്നു ഗ്രാമക്കാരോട് അപേക്ഷിച്ചു.

“അന്തവാത്തെന്തകേട്ടുപോതേഅന്തവാപ്പാതുംഏതോചൊൽവാർ;
‘നലമാന ജാതിക്കല്ലോ നീങ്കളാറെൻറും അറിയാതെ
അടയ്ക്കുപ്പട്ടരോ കൊങ്ങിണിയോ കൊങ്ങിണിയോ കൊടിപ്പട്ടരോ?
ആരതെൻറും അറിയാതെ വേളിക്കത്തരവുമില്ല’
അന്തവാത്തെന്ത കേട്ടുപോതേ ആളിയലുമഴികനല്ലോ
ചാളിയലിൽപ്പണമെടുത്തു തക്കതക്ക കിരാമംനോക്കി
തക്കതക്ക കിരാമംനോക്കി അവർകൊണ്ടുചെന്നു തന്നെക്കൊടുത്തു
അവരെല്ലാവേരുംകൂടിയുടൻ ചൊല്ലിടുവാരന്നേരം.
നലമാന ജാതിയല്ലോ ഇവർ മുക്കാണിതാനെൻറുചൊല്ലി.”

(1) മകറവൻ=മാമ്പു=ശുമാൻ.

അപ്പോൾ “ആളിയലും അഴകൻ” രാജാവിനേക്കാൾ സമൃദ്ധനായ അനന്തകുട്ടി, ജാളികയിൽ പണമെടുത്തു ഗ്രാമത്തിലെ പ്രമാണികൾക്കു കാണിക്കവെച്ചു. പണത്തിന്മീതെ പറക്കുന്ന പരുന്തില്ലല്ലോ. തൽക്ഷണം അവർ ആ യുവാവു മുക്കാണിബ്രാഹ്മണനാണെന്നു വിധിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ടു ചെമ്പകവല്ലിയെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്യിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഏഴാംദിവസം ചെമ്പകവല്ലിയെ തന്റെ ഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നമെന്നു ജ്ഞാപു നിശ്ചയിച്ചു. അപ്പോൾ ഭാര്യ,

“കേളുമേയെൻ കണവ! കീർത്തിവരച്ചൊല്ലുകിറേൻ
 ‘കയ്യിലിങ്കെ പൊന്തളുണ്ടാന്നാൽ തെവിടത്തും പോകവേണ്ടാ
 നമ്മളുടെ കലത്തൊഴിലു ചവളി നല്ല കച്ചവടം
 നമ്മളുടെ കലത്തൊഴിലു നമുക്കുതന്നെ ചെയ്യവേണം’
 അന്തവാത്തെ കേട്ടുപോതു ആളിയലും അഴകനല്ലോ
 ചവളിനല്ല ചരക്കെടുത്തു അവർ കച്ചവടം ചെയ്തിരുന്ന
 അററമെണ്ണാത്തിരവിയങ്കൾ മെത്തവേ കമിന്തിതല്ലോ”(2)

കയ്യിൽ പണമുള്ളവക്ക് ഒരിടത്തും പോകേണ്ടതില്ലെന്നും തങ്ങളുടെ ചലത്തൊഴിലായ ജവളിവ്യാപാരംകൊണ്ടു സ്വത്തുവർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണെന്നും ഉപദേശിച്ചു. ആ ഉപദേശം സ്വീകരിച്ചു തുണിക്കച്ചവടം നടത്തി ഒട്ടവളരെ ദ്രവ്യം കഥാപുരുഷൻ സമ്പാദിച്ചു. അന്ന്,

“തന്നിൽ വെലം പെററതൊരു തുരമുകിലൻപടകൾവന്നു
 ചെമ്മതുളള പടവീടു തിട്ടനവേ കൊള്ളയാടി;
 തിട്ടനവേ കൊള്ളയാടിക്കൊണ്ടുപോറക്കാലത്തിലെ”

ശക്തിയുള്ള മുകിലൻപട (മഹമ്മദീയസൈന്യം) മനോഹരമായ വള്ളിയൂർപടവീടു കൊള്ളയടിച്ചു; അവിടത്തെ ബ്രാഹ്മണർ പൊറുതിമുട്ടി. മുകിലന്റെ ആക്രമം വള്ളിയൂർ മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽ ആദ്യമായി നടന്നതു കൊല്ലം 850-മാണ്ടിടയ്ക്കായിരുന്നു. കൊല്ലം ഒൻപതാംശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലായിരുന്നു കഥ നടന്നത് എന്ന് ഇതിൽനിന്ന് ഉൾക്കൊള്ളാം. അനന്തരകരണീയത്തെപ്പറ്റി അപഹൃതധനന്മാരായ വള്ളിയൂർഗ്രാമത്തിലെ ബ്രാഹ്മണർ ഗാഢമായി ആലോചിച്ചു.

(2) കേളുക = വളിക്കുക. കമിയുക = ക്രിയാശരത്നം.

“അന്നധർമ്മമുള്ളതൊരു രാജ്യത്തു പോണമെന്നു
തായാരു തകപ്പനോടേ ഏഴുപത്തിരണ്ടു കിരാമക്കാർ
തെമിത്തുക്കുടിയുടൻ തെരുവഴിതന്നെ നടന്താർ
വള്ളിയുതം പിറകെവിട്ടു അവർ പണകുടിയും പിറകെ വിട്ടു
മുപ്പന്തലും പിറകെവിട്ടു അവർ തോവാളെ താൻകടത്തു
കുന്നിയാകുമരിയിലെ കണവർകളുടൊഴുതു
‘ഉന്നടയ കൃപയാലേ പൊറുതിയിന്നു കിടയ്ക്കുവേണം’
ഏൻറുചൊല്ലി വഴിനടത്തു ശുചീന്തിരപുരത്തിൽവത്തു
പാപ്പാർകൾ അടിക്കൊഴുതു പയ്യവഴി താൻനടന്താർ.
കോട്ടാറും പിറകെവിട്ടു അവർ ചെമ്പൻകളും താൻകടന്താർ
കള്ളിയകാടേല്ല(3)വിട്ടു തൊട്ടിയോടും താൻകടന്താർ
പാപ്പാർകൾ വഴിനടത്തു പത്തനാലുപുരത്തിൽവത്തു
കലശേഖരപ്പെരുമാളെച്ചെൻറുകണ്ടു മുഖംകാട്ടി
പുലച്ചൊന്നുമില്ലയെൻറ പാപ്പാർകൾ അടിക്കൊഴുതു
‘ഉന്നടയകൃപയാലേ പൊറുതിയിന്നു കിടയ്ക്കുവേണം’
അതു ചാക്കൈതുകേട്ടുപോതേ തിരുമനതിൽ തന്നെനിന്നു
തെപ്പനല്ല കളക്കരയ്ക്കു ഏഴുന്നള്ളിച്ചെന്നുനിന്നു
വയ്യകത്തിൽ(4)വാണവരെ അന്നവിടെ വരവഴെത്തു
ഏഴുപത്തിരണ്ടു കിരാമം നലത്തിനാടൻ പണിമുക്കിത്തു
അന്നതകട്ടിപ്പട്ടങ്ങളു അഴകതൊത്ത മേടതീർത്തു
തെപ്പനല്ല കളക്കരയ്ക്കു കല്ലനാട്ടിത്താനമിട്ടു
കല്ലനാട്ടിത്താനമിട്ടുപ്പാപ്പാറെക്കുടിയിരുത്തി
പൊറുതിയിട്ടു ശിവനോടെ പൂരണമാക വാഴ്ത്തിരുത്താരേ”

അന്നദാനത്തിന്നു പേരുകേട്ടു വേണാട്ടിലേയ്ക്കുതന്നെ പോകാമെ
ന്ന് അവർ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. വള്ളിയൂർ, പണകുടി, മുപ്പന്തൽ, തോവാ
ള മുതലായ സ്ഥലങ്ങൾ പിന്നിട്ടു കന്യാകുമാരിയിൽചെന്നു ദേവിയെ
പ്രാർത്ഥിച്ചു ശുചീന്ദ്രത്തു സ്വാമിദർശനംചെയ്ത്, കോട്ടാർ, ചെമ്പൻകളും,
കള്ളിയകാട്, തൊട്ടിയോട് തുടങ്ങിയുള്ള സ്ഥലങ്ങളും കടന്നു പർന്നാലേ
പുറത്തുചെന്നു കലശേഖരപ്പെരുമാളെക്കണ്ടു പൊറുതിക്കു സൗകര്യമുണ്ടാ
ക്കിത്തരണമെന്നപേക്ഷിക്കുകയും, അവിടുന്നു പത്തനാലുപുരം കോട്ടയ്ക്കു ക
ത്തു നീലകണ്ഠസ്വാമിക്കേതുത്തിന്ന മുൻവശത്തുള്ള തെപ്പക്കുളത്തിന്റെ
കരയിൽ ഏഴുന്നള്ളി അവിടെ ഏഴുപത്തിരണ്ടു ഗുഹങ്ങൾ പണിയിച്ചു

(3) ഹല്ല=ഹല്ലക; അതിന്തി

(4) വയ്യകം=ഭൂമി.

അവർക്കു ഭാനംചെയ്യയും ചെയ്തു. ഇന്നും പത്തനാപുരത്തു മുക്കാണി ബ്രാഹ്മണൻ ധാരാളമായി താമസിക്കുന്നുണ്ട്. അങ്ങനെയിരുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം സമ്പാദ്യത്തിനു മാറ്റമില്ലല്ലോ. അതിനാൽ ആ ബ്രാഹ്മണൻ അവിടേയും തങ്ങളുടെ 'കലത്തൊഴിൽ' ആയ ജവളിക്കുളുവടംതന്നെ നടത്തുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു.

“മുടിപ്പാകുപ്പനവും കെട്ടിക്കോട്ടാറുകൾക്കുടപ്പുകുത്തു ചീലത്തുണ്ടും ഉറുമാലും നാലാറുതുണ്ടു വായിക്കെട്ടി തുണ്ടുകെട്ടിച്ചുടക്കെടുത്തു പാപ്പാർകൾ വഴിനടത്തു പത്തനാപുരത്തിൽ വന്നു അകരമതിൽത്താമതിത്തു പിററന്നാളുടേമതിൽ ചുടക്കെടുത്തു വഴിനടത്തു പത്തനാപുരം കടത്തു പാപ്പാർകൾ വഴിനടത്തു നടത്താരേ പാപ്പാർക്കും നൻറാകക്കഴിഞ്ഞുറയും കഴിഞ്ഞുറയും പിറകെവിട്ടുകൊണ്ടു പാപ്പാർ വഴിനടത്തു നടത്തു കളിക്കൽവിളയും നല്ല പാറച്ചാലവിട്ടു വിട്ടുടിയൻകളും കടത്തു വിരവാലെ അമരവിള നെയ്യാററിൻകരക്കടത്തു നേശമുടൻ പാപ്പാർക്കും തിരുവനന്തപുരമതിലേ ഉറുട്ടിച്ചുണ്ടു അവതരിത്തു (5) അന്നവിടെത്താമതിത്തു പിററന്നാളുടേമതിൽ ചാലയിൽ പാഴ്ക്കടത്തന്നിലേ കൊണ്ടുവന്ന ചരക്കു വിററു അവിടെനിന്നു ചരക്കെടുത്തു പാപ്പാർകൾ വഴിനടത്തു വടക്കെക്കോട്ടുവാതൽവിട്ടു വഴിനടത്താർ പാപ്പാർക്കും പട്ടമുളുർ പിറകെവിട്ടു പാങ്ങപ്പാറതാൻ കടത്തു വഴിനടത്തു പാപ്പാർകൾ വക്കലയും താൻകടത്തു കടനടയാൽ വഴിനടത്തു കല്ലമ്പലം പിറകെവിട്ടു കോഴിക്കോട്ടുക്കടത്തന്നിലേ കൊണ്ടുവന്ന ചരക്കുവിററു നല്ലമുളുകുടയ്ക്കായും നാലാറുതുണ്ടു വായിക്കെട്ടി ഏലമാട്ടു മഞ്ഞമുടൻ പൊൻമെഴുകും കുന്തിരിക്കം തുണ്ടുകെട്ടിച്ചുടക്കെടുത്തു പാപ്പാർകൾ വഴിനടത്തു പത്തനാപുരത്തിൽ വന്നു അകരമതിൽത്താമതിത്താർ”

ധാരാളം പണത്തോടുകൂടി കോട്ടാറുകൾക്കമ്പാളത്തിൽ ചെന്നു, ശീല, ഉറുമാൽ മുതലായ ജവളിത്തരങ്ങൾ വാങ്ങി പത്തനാപുരത്തു

(5) അവതരിത്തു = അനുസരിച്ചു = അവസരം ഉണ്ടാകുന്നവിടയിൽ.

തിരിയെ വന്നു സ്വഗൃഹങ്ങളിൽ വിശ്രമിച്ചു, പിന്നീട് കഴിഞ്ഞു, കളിയി-
ക്കവിള, പാറശ്ശാല, ഉതിയൻകുളങ്ങര, അമരവിള, നെച്ചുററീൻകര
ഈ സ്ഥലങ്ങൾ പിന്നിട്ട്, തിരുവനന്തപുരത്തെത്തി ഉഴുതിലുണ്ട് അവി-
ടെയും കറെ ആയാസം തീർത്ത്, കൊണ്ടുവന്ന ചരക്കുകൾ ചാലക്കുറോ
ഉത്തിൽ വിററ് അവിടെനിന്നു വേറെ ചരക്കുകൾ എടുത്തു വടക്കു
കോട്ടവാതൽ വിട്ടു പട്ടം, ഉള്ളൂർ, പാങ്ങപ്പാറ, വക്കല, കല്ലമ്പലം
എന്നീ ഭേദങ്ങൾ അതിക്രമിച്ചു കോഴിക്കോട്ടുവരെപ്പോയി അവിടെ ത-
ങ്ങളുടെ ചുട്ടുകൾ വിററഴിച്ചു നല്ലമുളക്, അടയ്ക്ക, ഏലം, മഞ്ഞൾ,
പൊന്തെഴുക്, കന്തിരിക്കം ഈ സാധനങ്ങൾ വാങ്ങി വീണ്ടും പത്തനാമു-
പുരത്ത് ആ പ്രാപാരികൾ വന്നുചേർന്നു. കവി അന്നത്തെ തിരുവിതാ-
ങ്കൂറിൽപെട്ട സ്ഥലങ്ങളുടെ പേരുകൾമാത്രമേ പറയുന്നുള്ളൂ. അതിന-
പ്പുറം കോഴിക്കോടിനെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രസ്താവമേ കാണുന്നുള്ളൂ. അതു
തെക്കൻതിരുവിതാങ്കൂർകാരനായ അദ്ദേഹത്തിനു വടക്കൻപ്രദേശങ്ങളേ-
പ്പറ്റി നിശ്ചയമില്ലാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കണം.

അങ്ങനെ പത്തു പന്ത്രണ്ടു വർഷം കഴിഞ്ഞു. അവരെല്ലാവരും
നല്ല പണക്കാരായി. കോഴിക്കോട്ടുനിന്ന് അനന്തകുട്ടിപ്പട്ടഭം കൂട്ടുകാരും
കൂടി ഒരുവസരത്തിൽ അപരരുടെ തിരിയെയുള്ള യാത്രയിൽ വൈക്കത്തിനു
സമീപം ഉദയനാപുരത്തെത്തി. അപ്പോൾ ഭയങ്കരമായി ഒരു വർഷാതം
ആരംഭിച്ചു.

“രാപകലില്ലാതെ മഴ തോരാതെ പെയ്തിടുക.
ആറുകളും തോടുകളും അത്തറയുന്താൻ പെരുങ്കി
കണ്ണുകളെ പോകാതെ കരുമമൊൻറുമറിയാതെ
ഉതയനാപുരത്തനിലേ ഒരു കല്ലമ്പലത്തനിലേ പന്തു
വന്തവർകൾ ചുമടികക്കി വരുംവിതിയെയറിയാതെ
അനന്തകുട്ടിപ്പട്ടയക്ക മുപ്പത്തിമൂന്നു വയയുമപ്പോൾ
മുപ്പത്തിമൂന്നു വയതിലല്ലോ കാലൻവന്തു കൂടിയല്ലോ
ആളിയലും അഴകനല്ലോ അന്തപ്പാപ്പാരോടേതൊ ചൊൽവാൻ.
കള്ളർ ശല്യങ്ങളുള്ള അമ്പലമിതെൻറുചൊല്ലി
ഉറവലിത്ത വാളുമാക ഉറകാതെയിരിയുമെന്ന
വെള്ളി നല്ല വിളക്കും വൈത്തു ചെല്ലമതും കൊണ്ടുവെത്തു
കമ്പിളിയും തന്നെവിരിത്തു കലങ്കിയല്ലോ ഉറങ്കിടവാൻ”

അതുകൊണ്ട് ഉദയനാപരന്തു് ഒരു കല്പവലത്തിൽ (കല്പകൊണ്ടു പണിത വഴിയമ്പലം) അവർ ചുമടിക്കി അന്നത്തെ രാത്രി അവിടെ വിശ്രമിക്കുവാൻ വീട്ടുപുറത്തു. അനന്തകുട്ടിക്കു് അന്നു വയസ്സു മുപ്പത്തിയുന്നാണു്. അവിടം കള്ളർശല്യമുള്ള സ്ഥലമാണെന്നും അതുകൊണ്ടു് ഉടവാറു ഉറയിൽനിന്നു് ഉറുപ്പിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ചിലർ ഉണന്നിരിക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം തന്റെ കൂട്ടുകാരോടു പറഞ്ഞിട്ടു കമ്പിളിവിരിച്ചു് ഉറങ്ങി. കത്തിച്ചുവെച്ച ഒരു വെള്ളിവിളക്കു് അവിടെ ഏരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിനുമുമ്പിൽ വഴിപോക്കരായ ആ വണിക്കുകളുടെ പണം മുഴുവൻ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന ചെല്ലവും വെച്ചിരുന്നു.

“പരിചിന്തൻ അവിടത്തിലേ പതിവുള്ള മാപ്പിളമാർ
ചേരേറ തണ്ടാനും പെരിയ നച്ചിറാണിമാപ്പിളയും
തിരവിയങ്കൾ കൊള്ളയാടിത്തീരതകൾ ചെണ്ണതുക
ഇതുപേശിത്താനിരിക്ക അത്തലത്തിൽ വന്നുപേന.

* * * * *

കള്ളർ നാലാറുപേർകൾ വന്നു അവരുമൊക്കെ പതിച്ചിരിക്ക
അതിലൊരുവൻ വന്നുടനേ ഉള്ളുപാക്കും നേരമതിൽ
ഉറങ്ങുകിൻറ ചേയൽകണ്ടു ഒരു നച്ചിറാണിമാപ്പിളയും”

അവിടെ ഒരു തണ്ടാനും ഒരു നസ്രാണിമാപ്പിളയും വലിയ കൊള്ളക്കാരായി സഞ്ചരിച്ചിരുന്നു. അവർ വേറെ മൂന്നു നാലു കൂട്ടുകാരായി കല്പവലത്തിലെത്തി അനന്തകുട്ടിയും കൂട്ടരും ഉറങ്ങുന്നതു കണ്ടു. കഥാപുരുഷന്റെ അനുയായികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നതേയില്ല. അവരും കണ്ടകണ്ണുസമ്പത്തിൽ ലയിച്ചിരുന്നു. അപ്പോൾ നസ്രാണി തണ്ടാനോടു്,

“നന്മയാകളൊല്ലിടുവാറവർ നിന്നു പാഴേക്കറി:—
നാടി നീർ തലയുംകൊണ്ടു മീണ്ടിക്കു വന്നീടുകിൽ
തന്മയാക ചെല്ലമതും കയ്യുംകൊണ്ടു നാനും വാരേൻ”

അയാൾ അനന്തകുട്ടിയെ വെട്ടിക്കൊന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ തല വെട്ടിക്കൊണ്ടു പോയമേങ്കിൽ, താൻ പണച്ചെല്ലവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈ രണ്ടും മേമടിച്ചു് അതും കൊണ്ടുപോരാമെന്നു പറഞ്ഞു. തണ്ടാൻ ആ ആലോചനയ്ക്കു വഴിപ്പെട്ടു.

“ആളുകൾ കത്തികൊണ്ടു വെട്ടിത്തലാനെടുത്തു
വിരവേ എടുത്തുകൊണ്ടു ചെളിയിലിറങ്ങിവന്നു.
അപ്പൊഴുതേ നമ്മിറാണിമാപ്പിച്ചതിലൊരുവൻ
ചെല്ലമേൽ താനെടുത്ത കൈകൾ രണ്ടിടേന മുറിച്ചു
ചെല്ലവും പണവുംകൊണ്ടു നാടിയേ വെളിയിൽ വന്നാൻ
ചൊല്ലിയേ വിളിത്തിട്ടവാൻ; മുഴുത്തു പാപ്പാൻ മുറയിട്ടവാൻ.”

രണ്ടുപേരും അവരവരുടെ വാശാനം നിർവ്വഹിച്ചു. ബ്രാഹ്മണൻ
മരിച്ചു; പണവും ചെല്ലവും ഘാതകന്മാർ കൊണ്ടുപോയി; അനന്തകുട്ടി
യുടെ കൂട്ടുകാർ അച്ചുവും വിളിയുമായി. എന്തു ഫലം?

അന്നുരാത്രി അതേസമയത്തുതന്നെ ചെമ്പകവല്ലി തന്റെ ഭ
ർത്താവിനെ കൊലപ്പെടുത്താൻ കൊന്നുതായി ഒരു ദൃശ്യം കണ്ടു.

“അന്നുരാത്രിയിൽ നിങ്ങളിൽ ആയിഴയാർ ചെമ്പവല്ലി
ഉറക്കുകിന്റെ നിത്തിരയിൽ ഒരു കിനാവുകളൊക്കെ
നിത്തിക്കെ വിട്ടെഴുന്നിട്ടു നെരുനെയിനക്കരവയിട്ടാർ.
അതുകൊണ്ട് തോഴിയർക്കും അവരോടേ ഏതൊക്കെയാൽവാൻ
‘നേത്തിരാവിൽ നിത്തിരയിൽ നെരുനെയിനക്കരവയെന്നാ?’
‘എന്തുകണവൻ ഭർത്താവു ചരക്കുവില്ലപ്പോയെടുത്തു
കളുർ വെട്ടിക്കൊന്നുപോയെന്നുതന്നെകിനാവു കണ്ടേനേ’
‘കുറിഞ്ഞകിനാക്കണ്ടാക്കാൽ കൊണ്ടുവെക്കും കുറുമില്ലേ’
‘പോയിനേടി തോഴിയരേ, എന്തുകണവനിറത്തുപോന്നാൻ’
‘എന്തുകൊല്ലിച്ചെമ്പവല്ലി എങ്കിട്ടവരെന്നേരും
ഉത്തമരിൽത്താനെഴുത്തു ഉററതൊരു ചെമ്പവല്ലി
എന്തുകണവൻഭർത്താവു ചരക്കുവില്ലപ്പോയിട്ടല്ലൊ
പതിന്നാലുദിവസമായെൻ ഭർത്താ വരക്കണ്ടതില്ലെല്ല.
കണ്ടതില്ലെയെന്തുകൊല്ലിക്കാരിഴയാർ മേടയിലേ
മേടയിലേതനെയേറി വരവുപാത്തുത്താനിത്താൻ”

തോഴിമാർ ആ സ്വപ്നം അനന്തകുമാരമല്ലെന്നു സ്ഥാപിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുഎ
ങ്കിലും ചെമ്പകവല്ലി അവരുടെ അഭിപ്രായം അംഗീകരിച്ചില്ല. തന്റെ
ഭർത്താവു ചരക്കുവില്ലാൻപോയിട്ടു പതിന്നാലുദിവസം കഴിഞ്ഞിട്ടും തിരി
യെ വരാത്തതിനാൽ ശങ്കിച്ചും സംഭ്രമിച്ചും ആ സാധുവി അദ്ദേഹത്തിന്റെ
വരവുകാത്തു മേടയിൽ ഇരുന്നു.

അപ്പോൾ അനന്തകുട്ടിയുടെ കൂട്ടാരുടെ സ്ഥിതി എന്തെന്നു നോക്കാം.

“പന്തിരുകൻ പാപ്പാതം പയസ്സവന്തം ഉറയാതെ
പിററന്നാളുതയമിതി പേതലിത്തു(6)ത്താനെഴുതു
അനന്തകുട്ടിപ്പട്ടുട ചെറുവിരലുതനെ മുറിത്തു
ചെറുവിരലുതനെ മുറിത്തു ചീലയിലേ മുടിത്തുകെട്ടി
കൊണ്ടു ചന്ത മുമുതെല്ലാം കൊടുക്കാട്ടിലേ താനെറിത്തു
പാടെ(7)ടുത്തു അടക്കിയുടൻ പന്തിരി പഴിതനെ നടത്തു
പന്തിരി പഴിതനെ നടത്തു പത്മനാഭപുരത്തിൽ വന്താർ”

നമ്മുടെ സുഹൃത്തിന്റെ ശവാശരീരത്തിൽനിന്നും ഒരു ചെറുവിരൽമാത്രം മുറിപ്പെടുത്തുകയാണു ശേഷം ഭേദിപ്പിച്ചു ചരക്കുകൾ എല്ലാം കൊടുക്കാട്ടിൽ വലിച്ചെറിഞ്ഞത് അത്ഭുതം ഭൂഖപരവശരായി അവർ പത്മനാഭപുരത്തു തിരിച്ചെത്തി. അവരുടെ മുഖത്തുനിന്നു ചെമ്പക വല്ലി പ.സ്തംഭമിതിമുഴുവൻ ധരിച്ചു.

“എൻറചൊല്ലിപ്പാപ്പാർകൾ ഇതന്ത(8) പിറൽ താൻ കൊടുത്തു
കൊടുത്തവിരൽത്തൊഴുതുവാങ്ങിക്കരവയിട്ടു ചേയിഴയാൾ
ചേയിഴയാൾ വായിവൈത്തു ചിറന്തകമ്മം താൻ മുക്കിത്തു
വെട്ടുപട്ടുവനിറന്തതിനാൽ വേതനകൊണ്ടു ചെമ്പവല്ലി
വെളുക്കുതല മൊട്ടയിട്ടു വെററിലയും തിയാതെ
തീപ്പാ മവേണമൻറ തേന്തൊഴിയാൾ മനതായ്ത്താൾ

* * * *

എൻറചൊല്ലി ചെമ്പ വല്ലി ഇറായിപ്പിതാൻ നടന്താൾ
കലശേഖരപ്പെരുമാളെക്കുറിപ്പുവാരുനേരം

‘എൻറകണവൻ ഭർത്താവു ഏറാ ചരക്കു വില്പുപ്പോയെടുത്തു
കുളർ വെട്ടിക്കൊന്നുപോയാർ കന്നി നാനിതക്ക ശോഭയില്ലെ
തീപ്പായ വേണ’മെൻറ തേന്തൊഴിയാൾ ചൊല്ലിപ്പാൾ.”

അവർ കൊടുത്ത ഭർത്താവിന്റെ ചെറുവിരൽ വാങ്ങി അതിന്റ അപരകൃതി നടത്തി ശിരസ്സു മുണ്ഡനംചെയ്തു താങ്ങു ലക്ഷ്യം നിറുത്തി കലശേഖരപ്പെരുമാളെക്കുറിച്ചു താൻ ഭർത്താവിനെ അതിജീവിക്കുന്നതു ശോ

(6) പേതലിത്തു = വികാരത്തോടു കൂടി = സംഭവിച്ചു. (7) പാട് = പട്ടുവെ.

8) ഇതന്ത = ഇക്കാരണം = ഇണക്കിയ = നല്ല.

ഭനമല്ലെന്നും 'തീപ്പായാൻ' അതായത് ഉടഞ്ഞടിയേറുവാൻ കല്പന നൽകണമെന്നും അപേക്ഷിച്ചു. അതിനു മഹാരാജാവ് "ആ സാധപിയോട്" ഇങ്ങനെ ഉപദേശിച്ചു.

"തീപ്പായ വേണമെങ്കിൽ തേന്തൊഴിയെ കേളമെങ്കിൽ
നിലം പുരയിടം തരുവേൻ, നിനത്തപടി നാൻ തരുവേൻ;
കട്ടിപ്പൊന്നു നാൻ തരുവേൻ; കനകപ്പണി (9) നാൻ തരുവേൻ;
വെട്ടപ്പോറ തലയ്ക്കുതെല്ലാം വിലക്കൊടുത്തു മീളമെങ്കിൽ,
റെറയകരം കെട്ടിത്തരുവേൻ; ഉനക്കിശ്ശൈത്തപടി തരുവേൻ
തീപ്പായവേണമെങ്കിൽ തേന്തൊഴിയെ കേളമെൻറാൻ"

അഗ്നിപ്രവേശം ചെയ്യരുതെന്നും നിലവും പുരയിടുവുമോ, കട്ടിപ്പൊന്നോ, കനകഭരണങ്ങളോ എന്തുപണമെങ്കിലും കൊടുക്കുമെന്നും ചെയ്ത കററത്തിനു പകരം ചോരിക്കുമെന്നും മറുമുള്ള അവിടുത്തെ സാത്തൊഴാക്കി ചെമ്പകവല്ലി ചെവിക്കൊണ്ടതേയില്ല. ആ മനസ്സിനി വീണ്ടും ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു.

"നിലവും പുരയിടുവുമാശയില്ലേ; നിനത്തപടി പൊന്നിനാശയില്ലേ;
പൊൻപണയ്ക്കിത്തൊലും ചിലവഴിക്കു ആളുമില്ലേ;
ആശയൊൻറും തീത്തതില്ലേ; ആണവർ ചോല"പോപതില്ലേ;
പതിനാറുവയതുമാനേൻ, പതിമീറത്തുതാൻ പോനേൻ;
മൊട്ടു ആയി(10)വാറാളെൻറു വിലകിടും കാൺപോയിടും കാൺ
തങ്ങിയൊരു (11) പെൺകുളുല്ലാം തരണിതന്നിൽ നക്കെപ്പൊരേ
നാനിരിക്കു ശോഭയല്ലേ; നന്മചൊല്ലു നീതിയില്ലേ
തീപ്പായ വേണമെൻറു തേന്തൊഴിയാർ ചൊല്ലിടുവാർ
തീ താങ്ങു തീ താങ്ങു എങ്കാം പുണ്ണിയരേ തീ താങ്ങു"
"തീ താങ്ങു തരികയില്ലേ; തേന്തൊഴിയെ പൊക്കുമെങ്കിൽ"
എൻറുവാരെത്തു കേട്ടുപോതേ ഏന്തിഴയും ഏതോ ചൊൽവാൻ
തീ താങ്ങു തന്നില്ലെങ്കിൽ തിരുമ്പി നാനും പോവതില്ലേ.
ഉന്നടയ രാച്ചിയത്തു ഒരു ബ്രാഹ്മണശാപമുണ്ടാം.
നാക്കെപ്പിഴയു നാൻ മരിത്തു നല്ല ശിവലോകം ചേരുമെൻറു
എൻറുചൊല്ലി ചെമ്പവല്ലി നെത്തനെരിനക്കരവയിട്ടാർ"

(9) പണി = ആലേണം (10) ആയി = ആയിരം (11) സമനിലയിലുള്ള

തനിക്കു യാതൊരു സ്വത്തും വേണ്ടെന്നും, തന്നാലും അതനുഭവിക്കുവാൻ താൻ മച്ചിയാകുകൊണ്ട് ആളില്ലെന്നും, തന്റെ ഐശ്വര്യം കൈമാറ്റം ആശങ്കിക്കുന്നതും ശാന്തിവന്നുകഴിഞ്ഞില്ലെന്നും, ദൈവേല്ല മറിച്ചുവരികയില്ലെന്നും, സുഹൃദ്യല്ലാത്ത തന്നെ കണ്ടാൽ സമാവസ്ഥയിലുള്ള സ്ത്രീകൾ അപമാനിക്കുമെന്നും, താൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നത് ഒരുപ്രകാരത്തിലും ആശാസ്യമല്ലെന്നും ആ സ്ത്രീ മഹാരാജാവിനെ ഉൽബോധിപ്പിച്ചു. അവിടന്നു പിന്നെയും ചൈതന്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചപ്പോൾ താൻ നാക്കുവിഴുതെങ്കിലും ആത്മഹത്യചെയ്യുമെന്നും, അഗ്നിപ്രവേശനത്തിന് അനുവാദം നൽകിയില്ലെങ്കിൽ ബ്രാഹ്മണശാപം അപിടഞ്ഞു ബാധിക്കുമെന്നും ആ വിധവ അദ്ദേഹത്തെ ഭയപ്പെടുത്തി.

“പതിനാറുവയസ്സുമാണു്” എന്നു ചെമ്പകവല്ലി പറയുന്നവെങ്കിലും അതു യൗവനത്തിന്റെ ഉപലക്ഷണമായി മാത്രം നാം കരുതേണ്ടതാണു്. വേളികഴിഞ്ഞു് ഏഴാമത്തെ ദിവസം തോറാവിനെ ഉപദേശിക്കണമെങ്കിൽ അന്നു ചുരുങ്ങിയപക്ഷം പത്തുവയസ്സുകുറിയായിരിക്കണം. അതുകഴിഞ്ഞു പത്തു വന്ദുണ്ടു വർഷം അനന്തകുട്ടിപ്പട്ടർ ജവളിക്കുളച്ചവടം നടത്തിയതായും കവി പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടു്. ചെമ്പകവല്ലിക്കു മഹാരാജാവിനോടു വാദപ്രതിവാദം ചെയ്യുമ്പോൾ ഇരുപത്തിരണ്ടു വയസ്സുകുറിയായിരിക്കണമെന്നു് ഇതിൽ നിന്നൊല്ലാം അനുമാനിക്കാമല്ലോ.

ആ ധർമ്മസങ്കടത്തിൽ കലശലാക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ ചെമ്പകവല്ലിക്ക് അഗ്നിപ്രവേശം ചെയ്യുവാൻ അനുവാദം നൽകി. ഉദയഗിരിക്കോട്ടയ്ക്കു കയ്ക്കു് ആലരശിൽ (12) മൂട്ടിൽ അതിനു സ്ഥാനം കണ്ടു് അവിടെ ഹോമകണ്ഡമുണ്ടാക്കുവാൻവേണ്ട ഏല്പാടു ചെയ്തു.

“തീകൊടുക്കുവേണമെൻറു തിരുമനത്താൽ കല്പനയായു്
ഉടനേ ചെമ്പുതട്ടമതിൽ തീകോരിത്താൻ കൊടുത്താൻ
കൊടുത്ത അനൽ (13) തൊഴുതുവാകിക്കരവയിട്ടു നിൻറാളേ
തീപ്പായവേ തലങ്കറ ഏവിടമെൻറു ചൊല്ലിടുക്കോ
ഉതയകിരി കോട്ടയ്ക്കും ഉററ ആലരയ്ക്കുമടുതിലേ
വയ്ക്കുത്തിൽവാനവരേ വരവഴെത്താരണേനും
രാമക്കുഴി തന്നെക്കുഴിത്തു ഉടനേ കല്ലാൽ തൊട്ടി (14) യിട്ടു

(12) ആലരശ് = അയലശ് (13) അനൽ = തീ (14) തൊട്ടി = വേലി; അതിൽ

ചന്തനവും കാരകിലും വരിക്കുപ്പിലാവിറകും
 വൈക്കോൽത്തിരും എണ്ണക്കടം വകവകയായ്ത്താനൊരുക്കി”

രാജാജ്ഞയാൽ ആഗ്നിപ്രവേശത്തിനുള്ള സകല സാധനങ്ങളും അവി
 ടെ സജ്ജീകൃതങ്ങളായി.

“കണ്ടുപോതേ മനം മകിഴ്ത്തു കാരിഴയാളേതോ ചൊല്വാറും
 പഞ്ചവാത്തിയം വേണമെന്റു പൈന്തൊടിയാർ ചൊല്ലിടുവാർ
 കരവയിട മടവിയർകൾ (15) കൂടിവരവണമെന്റു
 അന്റുചൊല്ലിയേന്തിഴയാർ അകരമതിൽപ്പോയിത്തു
 നിലംപുരേടം ആനതെല്ലാം നിന്നെത്തു പാപ്പാക്കു ഭാനമിട്ടാർ!
 തെപ്പനല്ലകളം തനിലേ തേഞ്ഞാഴിയാർ കളികടന്താർ.
 കളമുടൻ കസ്തുരി കാരിഴയാർ പൂശിടുവാർ;
 മഞ്ചനയും ചുവപ്പുകളും മാറിലെങ്കും പൂശിടുവാർ;
 പൂശിയല്ലോ പഴുമണകൾ പൂമാലയും മുടിടുവാർ;
 കസ്തുരിപ്പൊട്ടുമിട്ടുകുന്നക ചിന്തൂരപ്പൊട്ടിടുവാർ;
 കാതിൽ ചൂടിമിഴിയിട്ടു, കഴുത്തിൽ വന്നാക്കാര (16) കെട്ടി
 നെററിക്ക ചൂട്ടി കൊണ്ടെല്ലാളും (17) നേരിഴയാർ താനണിത്തു
 കയ്യാഴിത്തരികിലൂത കനകവളമോതിരവും
 പൊന്നാലേ ചേലതണൊപ്പുതുമയുടൻ കോയ്തുടുത്തു
 പൈന്തൊടിയാർ ചമൈന്തൊരുമിപ്പഞ്ചവണ്ണക്കിളിപോലെ
 പൊന്നാലേയമ്മാന പുതുമയുടൻ താനെടുത്തു
 നന്ററിനാൽ വെററിലയും നല്ലകളിപ്പാക്കും വായിലിട്ടു
 പഞ്ചവണ്ണക്കിളിപോലെ പൈന്തൊടിയാർ വഴിനടന്താർ
 പഞ്ചവാത്തിയം മുഴുക പൈന്തൊടിയാർ കരവയിട്ടാർ
 കലശേഖരപ്പെരുമാളാം കൊററവരും എഴുന്നള്ളി
 ഉപ്പരികൈമാളികയിൽ ഉടനേറിത്താനിരന്താർ
 അനിയായമാകവാറു അരുഞ്ചാക്കുലയെന്റു ചൊല്ലി
 എന്റു ചൊല്ലി മന്നവരും ഇരുക്കുമെന്ത വേളയിലേ
 പൈന്തൊടിയാർ ചെമ്പവല്ലി പാടിയാടി വഴിനടന്താർ.
 പൊന്നാലേ അമ്മാന പുതുമയുടൻ ആടിവര
 ഇരുമ്പിച്ചിപ്പഴുത്തിനാലും ഇരുക്കരത്താലാടിവര”

(15) മടവിചർ=ശ്ലീകൾ. (16) കളിവിളുന്ന കാര്യം എന്ന ആശങ്ക.

(17) കൊണ്ടെല്ലാളും = മേൽശീലകാരും.

അങ്ങനെ ഉചിതമായ നേപശ്ചവിധാനത്തോടുകൂടി ആ സതി ഹോമ കണ്ഡത്തിലേയ്ക്കു പാടിയാടിക്കൊണ്ടു നടന്നുചെന്നു. “അത്ഭുതമായ പടുകൊലയാണല്ലോ നടത്തുവാൻ പോകുന്നത്” എന്നു പറഞ്ഞു വ്യസനിച്ചു, മഹാരാജാവും ഉല്പരികമാളികയിൽ കയറിയിരുന്നുകൊണ്ടു ആ കാഴ്ചകണ്ടു.

“ഉതയകിരി ചെല്ലുപാരാം ഉററതൊരു ചെമ്പവല്ലി
 പൈശ്ചാൽത്തരിരം എണ്ണക്കടം വകപകയായ് ഓമത്തിലേ
 ഓമക്കഴിമുടുകിവര ഉററതൊരു ചെമ്പവല്ലി
 മുടിക്കുമേലേ അമ്മാന മുക്കണ്ണരേ ശരണമെൻറു
 പൊന്നാലേ അമ്മാന തീക്കഴിയിൽത്താനെറിഞ്ഞു
 ഈശ്വരേ ശരണമെൻറു ഇരുകൈക്കൂട്ടിത്തൊഴുതുകൊണ്ടു
 നന്നേ വളയം വന്തു ഉടനേയവർ കരപയിട,
 രണ്ടാന വളയം വന്തു തേന്മെഴിയരം കരപയിട,
 മൂന്നാന വളയം വന്തു മുക്കണ്ണരേ ശരണമെൻറു
 മുക്കണ്ണരേ ശരണമെൻറു മുഴുകിനാരേ ഓമത്തിലേ”

താൻ ആടിക്കൊണ്ടുവന്ന പൊന്നമ്മാന തീയിലെറിഞ്ഞുവെച്ചു അഗ്നി കണ്ഡത്തെ മൂന്നു പ്രദക്ഷിണം ചെയ്തു ഭൂതപതിയായ ശ്രീപരമേശ്വരനെ മനസ്സുകൊണ്ടു ധ്യാനിച്ചു ചെമ്പകവല്ലി ഹോമത്തിൽ മുഴുകി; അതായതു തീയിൽ ചാടിമരിച്ചു. കഷ്ടം! മതത്തിന്റെ നാമത്തിൽ ഒരു ആത്മഹത്യയ്ക്കുടി നടന്നു.

“ശിവനാർ മനം തെളിഞ്ഞു തേരുകൊടുത്തേകിയന്നു
 തേരതിലേറിയവർ ശിവൻപാദം അടിക്കൊഴുതാറും,
 ശിവൻപാദം അടിക്കൊഴുതു തെണ്ട (18)നിട്ടു നിൻറപോതേ
 നിൻറതൊരു പെൺകൊടിയെ നീലകണ്ഠർതാൻ പാതുതു.
 ‘നഞ്ചുതന്നെയെടുത്തുണ്ടു നാഥനാരേ! വരം താതം
 കണ്ണത്തിൽ വിചമണിത്ത നീലകണ്ഠ! വരം താതം
 കാലനൈക്കാലാൽ വതിത്ത(19) കനൽനതലേ(20) വരം താതം
 അടയാക്കുതംപൊരുളേ! ആതിനാതാ പോററി’യെൻറാറും
 പോററിനിൻറ പെൺകൊടിയെപ്പരിചയോൻതാൻ പാതുതു
 എന്നവരം വേണമെൻറു ഏന്തിഴയേ! ചൊല്ലുമെടി”

(18) തെണ്ട = ശ്രീകൃഷ്ണ ഭണ്ഡനമയ്ക്കാരം (19) വതിത്ത = വലിച്ചു

(20) കനൽനതൽ = കീഴോട്ടുകിട (നതൽ) നോറിയുള്ളവൻ.

കൊന്നവരെച്ചെന്നടനേ മറുപടിയേ കൊല്പതുക്കും
 മാററാറെ രഴിപ്പതുക്കും മറുകടലൈ കടിപ്പതുക്കും
 കടിയവരും താരുമെന്റ കാരിഴയും ചൊല്ലിടവാറും
 പാലികളെ മൂലികളെ (21)പ്പുരുത്താട്ടം കൊള്ളവരും
 ഇന്നാത(22)മലടികളെ ഇളംപിള്ളെത്താച്ചി(23)കളെ
 അന്നപെററ കഴവി(24)കളെ നമ്പത്തിലേ കോഞ്ഞടുത്തു
 നമ്പത്തിലേ കോഞ്ഞടുത്തു അമ്മാനയാട വരും;
 കൊല്ലവരും വെല്ലവരും കുടിമുടിയ മുടിക്കവരും
 താഴമ്പുവാടയിലേ ഭാസിയരെക്കാല്പവരും;
 പിച്ഛിപ്പുവാടയിപ്പുലേ മെല്ലിയരെ(25)ക്കാല്പവരും;
 അരളിവാടയിലേ ആയിഴയെക്കാല്പവരും;
 ഇന്ത്യയിന്നവരങ്കളല്ലാം ഈശ്വരരേ താരുമെന്റാർ.
 കേട്ടവരുംതാൻ കൊടുത്തുക്കിറുപയുടൻ ശിവനാറും
 കൊന്നു പൂവി(26)ലോകമാറുവതുക്കും
 ചെന്നു വെലിപ്പൂജകൊറുവതുക്കും
 കൊടുത്താറേ കേട്ടവരും കൊററവനാർ മന്നംതെളിത്തു
 പോരും പോരുമിനിവരങ്കും എന്തുംപൂവിലോകമാണ്ടു
 കൊറുവനെന്റാറേ"

ശ്രീപരമേശ്വരൻ കൈലാസത്തിൽനിന്നയച്ച തേരിൽകേറി അവിടെ
 ചെന്നു കരുണാനിധിയായ അവിടുത്തെ കമ്പിട്ട അതിഭയങ്കരങ്ങളായ
 അനേകം വരങ്ങൾവാങ്ങി തിരിയെ ഭൂമിയിൽവന്നു ചെമ്പകവല്ലി ഉട
 യഗിരി അരയാലിൻമുട്ടിൽ ഒരു ചോരയക്ഷിയായി അധിവാസം തുട
 ങ്ങി. ജനങ്ങൾ ആ യക്ഷിയെ ബലിപ്പൂജകൊണ്ടും മറ്റും പ്രസാദിപ്പിച്ചു.
 ഇന്നും ആ ദുര്യോധനയെ 'തളയൻ' എന്ന ജാതിയിൽ പെട്ടവരും മറ്റും
 ആരാധിക്കുന്നുണ്ട്.

ഇതാണ് നാലുകാത (ഗ്രാമ—ഇപ്പോൾ കാത പരിഷ്കാരത്തിനു
 വിധേയമായി കാതമെന്ന രൂപാന്തരപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.) അടങ്ങിയ ഈ യക്ഷി
 കഥയിലെ ഇതിവൃത്തം. ഗ്രന്ഥകാരൻ ആരെന്നറിയുന്നില്ല. ഞാൻ ഉ
 ഘരിച്ച ഈരടികളിൽ പലതും സഹൃദയഹൃദയങ്ങളെ ഹരാദാകുന്ദിക്ക
 ന്നതിനു പയ്യൊപ്പങ്ങളാണ്. കവി വ്യത്പന്നനല്ലായിരിക്കാം. വ്യത്പ
 ത്തിയെന്തിന്? താൻ നേരിട്ടുകണ്ടിരിക്കാവുന്ന അതികരുണമായ ഒരു

(21) ബാലികളായും ഗർഭിണികളായും (22) ഇന്നാത = പ്രസവിച്ചാത്ത (23) താ
 ചി = തായ് (24) കഴവി = കരുന്ത് (25) മെല്ലിയർ = സ്ത്രീകൾ (26) പൂവി = പൂജ

സംഭവം അകൃത്രിമവും ലളിതവുമായ സാധാരണ ഭാഷയിൽ അദ്ദേഹം ചിത്രീകരണംചെയ്തു. ശാകുന്തളത്തിൽ ഭുഷ്യന്തമഹാരാജാവു പറയുന്നതു പോലെ,

“ശുദ്ധാന്തമൂർഖഭിമിദം വപുരാശ്രമവാസിനോ യദി ജനസ്യ
 ദുരീകൃതാഃ ഖലു ഗുണൈരദ്യുതലതാ വനലതാഭിഃ”

എന്നു സമ്മതിക്കേണ്ട ഘട്ടങ്ങൾ ഭാവുകന്മാർക്ക് പലപ്പോഴുമുണ്ടാകും. അവയിലൊന്നാണ് ഇത്. ഗ്രാമീണനെയിലും കലാധർമ്മമർജ്ജനനായ ഈ കവി ചില വരികൾ ആവർത്തിക്കുന്നതു പ്രായേണ ശ്രോതാക്കളുടെ ഉള്ളിൽ അവയിലെ ആശയം ബലമായി തട്ടുന്നതിനുവേണ്ടിയാണെന്നു ജ്ഞാനി നിസ്സംശയമാകുന്നു. അപ്രകാശിതമായ ഈ പാട്ടു പകർത്തിയെഴുതി അയച്ചുതന്ന ഭാഷാപോഷകനായ ശ്രീമാൻ റെറുശ്ശേഖരമംഗലം ടി. ജി. അച്യുതൻനമ്പൂരിയുടെ നേക്ക് എനിക്കുള്ള കൃതജ്ഞത വാചാമുഗോചരമാകുന്നു. ബാലസ്തീതിയിലുള്ള പാശ്ചാത്യകൃതികൾക്കും ഇത്തരത്തിലുള്ള പാട്ടുകൾക്കും തമ്മിൽ വളരെ സാദൃശ്യമുണ്ട്. മലയാളത്തിൽനിന്ന് ഇംഗ്ലീഷിലേയ്ക്കു വിവർത്തനംചെയ്തു വിജയംനേടാവുന്ന ഒരു കഥയാകുന്നു ഞാൻ ഈ ഉപന്യാസത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളത്.

രണ്ടു പഴയസ്തോത്രങ്ങൾ *

(സന്ദർഭം—കുടുംബശ്രീ നാരായണപ്പിള്ളി അറർകൾ ൨൭൨, ൨൭൩)

I ചെറുകുന്നത്തമ്മസ്തുതി.

കരിവരമുഖവൻ കഴലിണമുപ്പി-
ക്കരളിൽ നിനച്ചുക്കവിമാതിനെയും
കനിവെഴുമഗസുതതന്നെയുരപ്പാൻ
തൂങ്ങിനെയും തൊഴുതിരു മുതിരുനേൻ.
ചേരോവേരിപുരയിതേ! ജയ ജയ
നാഥേ ജയ ജയ നാരായണി ജയ;
ചെറുകുന്നമെഴും ഗിരിതനയേ! ജയ
പരമേശ്വരി! ജയ പരിപാലയ മാം.
മാമലമകുന്ദൻ കാർകഴൽതൊട്ടതി-
കോമളമാകിയ കഴലിണയോളം
മാനിച്ചുമയിലുരചെല്ലതിനായ്
മാമുനിമാർ വരമരുളുകവേണം.
അല്ലൊട്ടമിരുമുകിൽതന്നൊട്ടമൊരുപട
തല്ലിന സാമൃദ്ധിയന്ന വിശേഷാൽ
അഴകിനൊടലർശരതഴയൊടേതിന്തോ-
രണിപുരികഴുവതു തോന്നുക ഹൃദി മേ.
വാരുണപായലിൽ വിലസിന മലരിൽ
പാരമെഴുന്നൊരു മധുവുണ്മനായ്

* ഈ രണ്ടുസ്തോത്രങ്ങളിൽ ആദ്യത്തേതു ചെറുകുന്നത്തു അന്നപുണ്യേശ്വരീദേവിയുടെ കേരളീയാഭിഷേകത്തിനും രണ്ടാമത്തേതു മേഘവതകുമാസംഗ്രഹരൂപത്തിലുള്ള ഒരു ഹരിസ്തോത്രവുമാകുന്നു. രണ്ടുകൃതികളും പ്രാചീനങ്ങളാണെന്നു അവയുടെ ഭാഷാശീതിയിൽ നിന്നു കാണാവുന്നതാണ്. സുഖലിത്തങ്ങൾ തിരുത്തി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ ഞാൻ കറെ ക്ലേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ സ്തോത്രങ്ങൾ പകർത്തി അയച്ചുതന്ന പ്രിൻസിപ്പാൽ നാരായണപ്പിള്ളിയിലുള്ള ഭാഷാപ്രൊഫസർമാരുടെയും പ്രൊഫസർമാരുടെയും അഭിനന്ദനീയമാണ്.

ജജുർ

വരിമുകിലഴകിൽ നിന്നകണക്കേ
 തിറവിയ കുറുനിമ തോന്നുക ഏദി മേ.
 അഞ്ചാം തിഥിയിലുദിച്ച ശശാങ്കനൊ-
 ടഞ്ചാറെഴുവിയെഴുതിപ്പൂർവ്വം
 അഞ്ചാതേ തിറകൊണ്ടൊരു നൊറിയു-
 മഞ്ചിതചമയം തോന്നുക ഏദി മേ.
 മൺമനായ മഹാപ്രഭുതന്മേറ
 വെണ്മണിമുത്തക്കടന്നെറിപോലേ
 മഹിമയിൽമണമെഴുമളിക്കുടാനേ
 മരുവിന തൊടുകറി തോന്നുക ഏദി മേ.
 മുല്ലപ്പൂഞ്ചരനലകളയിപ്പാ-
 നളെളൊരുവില്ലേക്കാളുമനേകം.
 മുഹൂരപി മഹിമ കലന്നീടുണൊരു
 കൺചില്ലികളും (തോന്നുക ഏദി മേ).
 ഇളമാൻകണ്ണിനൊരിട്ടു വഴങ്ങി-
 കല ചെമ്പഴുകിയ കവലയമുടനേ
 ഇതവിയ കണ്ണുസമീപത്തോളു-
 മിയലിന തിരുമിഴി തോന്നുക ഏദി മേ.
 മണിമുകുരത്തൊടുമണിമുഴുതിയൊടു-
 മനുദിനമകമേ പകപൂൺമളി
 മഹിമ കലൻ കപോലങ്ങളുമെൻ-
 മഹിഷവിനാശിനി തോന്നുക ഏദി മേ.
 ചൊല്ലൊങ്ങീടുഴുമെരപ്പുവിൻവടി-
 വെപ്പേതം കലരിച്ചൊരു കാന്താ
 പാവനമാകിയ തിരുനാദികളും
 പാപവിനാശിനി തോന്നുക ഏദി മേ.
 നീടാന്നീടിന ഗണ്യതലേ മാ-
 ബാടീമമണികണ്ഡപയ്യം
 നിറമിയലിടിനൊരുന്നികാതിണയും
 നിഖിലാധിശപരി തോന്നുക ഏദി മേ.
 പല്ലവകാന്തിയൊടുമളിൽ ചെറുത്തുട-
 നല്ലൽ മുഴുത്തണി പവിഴമലിക്കും
 പരിചൊടു നിറമാണ്യരവു മണിവാത്-
 മലരുമതധികം തോന്നുക ഏദി മേ.

മുത്തിൻ മണികളൊടൊത്തിടുന്ന വി-
 ചിത്രം തേടിന ഭരണപ്രഭുവും
 മുറുവൽ തുളുവിന വാഴ്ചയുരിമയും
 മുഴുമതിവദനേ തോന്നുക ഏടി മേ.
 ഹൃദ്യംബുജമലർ തന്നെക്കൊണ്ടൊരു
 വല്ലാഴ്ച വഴുങ്ങിച്ചിതിംഗ്വാ
 പുണ്യശാങ്കരനൊടൊത്ത മുഖശ്രീ-
 ചേന്നുവിലാസം തോന്നുക ഏടി മേ.
 പരമേശ്വരനൊരു കപ്പിയൊടും തിറ
 പററിന ഗർഭഭൂമി മുറുവിളിക്കും
 കർമ്മരേഖാഭംഗിച്ചുമധികം
 പരമേശ്വരനേ തോന്നുക ഏടി മേ.
 പലപ്രകാരമൊന്നുതോന്നിയും മണി-
 രാജകളാടിന തിരുമാറ്റിടവും
 ചേർന്നൊരു ശോഭാതിശയവുമലമറി-
 ശേഖരയെതേ തോന്നുക ഏടി മേ.
 ഭക്തജനത്തിനാഗ്രഹമായെഴു-
 മുത്തമ പാണിതലങ്ങളിലിയലും
 പരമേശ്വരനേവരങ്ങളുമധികം
 ഭഗവതി ഗിരിഭജ തോന്നുക ഏടി മേ.
 മത്തമതംഗജ മസ്തകകാന്തിയെ
 മദ്ധ്യമാക്കിന ചിത്രദശായാം
 മണിയയകംഭവമെമ്പാടും കമ്പിടും
 മണികൾപയുഗളം തോന്നുക ഏടി മേ.
 മംഗ്ലാ ശങ്കരൻ തിരുമെയ് തങ്കൽ-
 തത്തിന കർമ്മപരമാർത്ഥമായ്
 പരിമളമിയലിന കലയുഗളാന്തര-
 മരികലനാശിനി തോന്നുക ഏടി മേ.
 തങ്കക്കൊങ്കകൾ തങ്കിഴ്ച്ചേർന്നൊരു
 മംഗീപടലി നിരക്കംപോലെ
 കോമളമാകിന രോമാവലിരുവി
 ഹേമാംബുജമുഖി തോന്നുക ഏടി മേ.
 നന്തുണിപോയ് നടക്കൊണ്ടു നടുങ്ങിന
 ചന്തമഴുന്നൊരു നെഞ്ഞിടവിരിവും

അരിത്രശതമയാലിലകൾ ഞാഴും നിന്ദ-
 വുരവുമുടനേ തോന്നുക ഏളി മേ.
 അരുമയിലാവത്തതിനൊരാപ-
 തത്തളിന നാഭീശോഭയുമണിയും
 പൂത്തുകിലും തന്നുപരി വിളങ്ങിട്ടു-
 മണികാഞ്ചികളും തോന്നുക ഏളി മേ.
 ചേണാനീടിന ജാമനചരത്തിൻ
 തൂണായ് മേചിന നൽത്തുടയിണയും
 ചെപ്പുവണങ്ങിന ജാനപിതയവു-
 മെപ്പൊഴുമഗഭജ തോന്നുക ഏളി മേ.
 കേതകി വിരവൊടു കേണൊരുക്കോണിൽ
 ബേദിച്ചുകൊള്ളിക്കുവണ്ണം
 കേടിയലാത കണകഴലിണതാൻ
 തേടിന വടിയും തോന്നുക ഏളി മേ.
 ആപ്പുറവടിവായ് മേവീടിനൊ-
 രോമൽ പുറവടിയിണമേലണിയും
 അരിയ ചിലമ്പും പെരിക നിറംപെര-
 മണിവിരൽ നമ്പവും തോന്നുക ഏളി മേ.
 ചന്ദ്രമേഴുന്നൊരു ചെന്തളിരിനു പര-
 മന്ധതമേന്തൊരു പാദതലത്തിൽ
 ചരതമൊടിയലിന വരകളുമധികം
 ശശിധരജായേ തോന്നുക ഏളി മേ.
 ബാലാഭിത്വപ്രകേരുകണക്കേ
 ചേലാനീടിനൊരണിതിരുനിറവും
 വളകടകാടികളുഴുകാടണിഞ്ഞതി
 വിലസിന പൂമെ തോന്നുക ഏളി മേ.
 ബ്രഹ്മാവിന്നു മഹേശനാഷ്ടം
 നിന്മായം പുകഴ്വാൻ പണിപെരുകും
 ബലമേറീടിനൊരമൊഹൊത്തും
 പലതരമിയലും പരമേശ്വരി ജയ,
 മഹിഷാസുരവരനായ് മേവീടിനൊ-
 രഹിതൻ പാരിടമൊക്കെമുടിപ്പാൻ
 മദവശനാംപൊഴുതവനെക്കൊന്നട-
 നഭിതാടോപഭയങ്കരി ജയ ജയ

സുംഭനിസുംഭന്മാരെക്കൊണ്ടതി-
 കമ്പിതമായ ജഗത്തുതയത്തെ
 തപരിതമണത്തെപ്പരിരക്ഷിച്ചൊരു
 പരമാനന്ദനശീലേ ജയ ജയ
 ചണ്ഡതകോലിന ചണ്ഡനെയുംപുന-
 രിണ്ടൽവളർത്തിട്ടിന മുണ്ഡനെയും
 ചതുരത ചേർന്നു ജയിച്ചൊരുശക്ത്യാ
 ബുധജനനന്ദിതചരിതേ ജയ ജയ
 ശോണിതബീജാസുരവരരക്തം
 വീണതിജീഷണനേരേന്ദ്രന്മാർ
 ശോഭയിലുണ്ടാകുംപൊഴുതവരെ-
 കോപാൽ കൊൻറ മഹാദൈവവി ജയ
 തുമതിരണ്ടൊരു ധൂമ്രവിലോചന-
 നാമമെഴുന്ന മഹാസുരരാജൻ
 തുടരെവരുന്നവുവണമുടിച്ചതി-
 കടുമകലർന്നൊരു കാളീ ജയ ജയ
 അരികലഭയരഹിതന്മാരാകിയ
 സുരമുനിനരവരകിന്ദുരഷന്മാർ
 അധികാനന്ദവശന്മാരായി-
 സ്തുതിചെയ്തുകേട്ടൊരു ഗിരിഭേ ജയ.
 ആത്മീയവളർത്തിന ദൈത്യകുലത്തെ-
 ക്ഷുത്തശരൈരുകുലചെയ്തു ബലാൽ
 ആത്മജഗത്രയമാത്താരമൊടു
 കാത്തിടുണൊരു കാർത്ത്യായനി ജയ
 കാലാരാതിയോടൊക്കെവസിച്ചു-
 കൈലാസാഗ്രേ നിജഗൃഹമദ്ധ്യേ
 കലിതരസത്തൊടു ഡോളാകളികളിൽ
 വിലസീടുണൊരു വിബുധേശ്വരി ജയ.
 പൊന്നും കോരികതനിൽ നിറച്ചൊ-
 രന്നും കോരി വിളമ്പും നേരം
 പോന്നു നിറഞ്ഞൊരു പഥികജനത്തിന
 പൂർണ്ണതലേക്കും ഉവനേശ്വരി ജയ.
 കോലക്ഷാതലതിലകതപം പൂ-
 ണ്ഡലാശ്വം തീർത്തുവിലജനാനാം

കോലിന കൂപയാ പാലിച്ചിടീന
കാലദംസനഭയിതേ ജയ ജയ.
വേദാന്തത്തിൻ പൊരുളേ ജയ ജയ
ബാധാഹീനവിപാകേ ജയ ജയ
വിപുലകൃപാമയജലധേ ജയ ജയ
വിബുധജനാനന്തചരണേ ജയ ജയ
ശക്തിയുതേ ജയ ബുദ്ധിഹിതേ ജയ
യുദ്ധരതേ ജയ ചിത്തതളിരേ ജയ
ശക്തേ ജയ ജയ ശസ്ത്രേ ജയ ജയ
മുക്തേ ജയ ജയ നിത്യേ ജയ ജയ
ഇത്ഥമിതത്രയുമുത്തമരായതി-
ഭക്തിപുരസ്സരമാകംവണ്ണം
ഹിതമൊട്ടു ചൊല്ലി സ്തുതിചെയ്തൊരേ-
പ്പരിപാലിപ്പൊരു പരമേശ്വരി ജയ

നാഥേ! നാനാജനാലംബനചരണയുഗം! ദേവി വേദാന്തവേദ്യേ!
മീതേ മീതേ പടന്നീടിനൊരുപനിഷദാശ്വാലതാപ്തമേ! ഞാൻ
പാദാംഭോജം തൊഴുന്നേൻ പകലിരവു കൃപാശീതളം നിൻകടക്കൺ-
പാഥോജം പാവനം തന്നരുളുക ചെറുകുന്നാട്ടുമെൻ തമ്പുരാട്ടി!.

II ഹരിസ്തോത്രം.

വാരണമുഖനെക്കുറിച്ചുവെന്മാട്ടു വാണിയെയും തൊഴുതാദരപൂർവ്വം
വാരിജലോചനചരിതവിലാസം വാഴ്ത്തുവതിന്നിത ഞാൻ മുതിരുനേൻ.
അംബുധിമകൾതൻകൊങ്കയുഗംപൂണ്ടുംബുധിയിൽകടികൊണ്ടുവനേ ഹരി
പന്നഗനായകതല്പതന്മേലുന്നതിചേൻ കിടന്നവനേ ഹരി
നാനാചാരണഗീതരസംകൊണ്ടാനന്ദാകലനായവനേ ഹരി
ആക്കുമൊരിക്കലുമിത്രമഹാനെന്നോക്കുരുതാത്ത പരവൊരുളേ ഹരി
പാലിൽവിളങ്ങിന നവനീതരസം പോലേ ജഗതി പരന്നവനേ ഹരി
ദിക്കും ദേശവുമെന്മാട്ടു കാലവുമൊക്കത്തക്ക വെടിഞ്ഞവനേ ഹരി
ധാത്രിദാരംപിപ്പതിരു തൊഴും ധാത്രിയിൽ കരുണാകലനവനേ ഹരി
അവനിയിലമരജനങ്ങൾ ജനിപ്പാനാജ്ഞാവാക്യം ചെയ്തവനേ ഹരി
ദേവകലത്തിൻ വൃസനം തീർപ്പാൻ ദേവകിതൻവയർ പുകുവനേ ഹരി
ആനകുറ്റുഭിതാൻകാണുമൊറാനന്ദേന പിറന്നവനേ ഹരി.

നീലപയോധരനീലമകവതം പേലവകാന്തി ധരിത്തവനേ ഹരി
 കചരമൊരുമി ചുഴുകൊടു കെട്ടിക്കനകകിരീടം ചേർത്തവനേ ഹരി
 അമൃതം പണയത്തിൻറമുഖം ചേർന്നുഴുമളികൊണ്ടുനിറഞ്ഞവനേ ഹരി
 ചില്ലീചലനം കൊണ്ടു മുപ്പാരഴുകൊടു കാത്തുമഴിപ്പവനേ ഹരി
 രാത്രിയുമപ്പകലും നിജവീക്ഷണമാത്രംകൊണ്ടു ചമപ്പവനേ ഹരി
 ചൊല്ലൊണ്ടീടിന നാസാതചികൊണ്ടൊപ്പു പോടുമെതിർത്തവനേ ഹരി
 ഗണ്ഡനലേ നിഴലിച്ചുരുളും മണികണ്ഡലമണ്ഡിതനായവനേ ഹരി
 അഞ്ചിതവാൽവർത്തനേ ശതാവിന പുഞ്ചിരിപ്പുണ്ടു പുരാതനനേ ഹരി
 പുണ്യനിശാകരബിംബപോഷല പൊലിമ കലന്ന മുഖാംബുജനേ ഹരി
 പൊക്കുടൽമുദംതൻ മാലേയം കൊണ്ടാക്കിയൻറ ഗുഹാന്തരനേ ഹരി
 മാതാമണ്ഡലിനി മാറ്റിൽ മനോജ്ഞം ശ്രീലക്ഷ്മീധരനായവനേ ഹരി
 ശംഖഗദാംബുജചക്രാഭരണം തമിന തുംഗമഹാഭുജനേ ഹരി
 നാകരമായ ചരാചരജാലം കർമ്മിപ്പടത്തിലെടുത്തവനേ ഹരി
 മാതൃശൃറയടുത്തു മൃഗസ്വരമഞ്ജുളകാന്തി മനോഹരനേ ഹരി.
 നൽക്കമ്പത്തിന്നുരുയുഗംകൊണ്ടുരംഭനത്തെ വരുത്തവനേ ഹരി
 ചെപ്പിനു ചാരുമുഴുകാലിന കൊണ്ടല്ലത ചേർത്ത ജഗൽഗുരുവേ ഹരി
 പേദാന്തമുചല്ലവചാകിന പാദാംഗോരുഹമാണ്ടവനേ ഹരി
 വിശചനത്തിനമീശപരനെന്നേ വിശ്രുതനായ രമാപതിയേ ഹരി
 ദേഹാന്തരമാണ്ടവനിയിൽ മുന്വേ രോഹിണിതന്മകനായവനേ ഹരി
 സുന്ദരമുത്തി ധരിച്ചപ്പൊഴുതേ നന്ദകിശോരകനായവനേ ഹരി
 പാതകജാതം കൊൻറമുടിക്കും പൂതനാതന്മയിർകൊണ്ടവനേ ഹരി
 ചരണകൊണ്ടു ശകടാസുരനെക്കുഞ്ഞാഹീനം കൊൻറവനേ ഹരി.
 ചുഴുലിജാററാമസുരനെ വിരവൊടു ചുഴുലിച്ചോരു ജഗൽഗുരുവേ ഹരി
 അന്നിമുഖമല്ലേ പാരിടമമ്മയ്യഴുകൊടു ദശിപ്പിച്ചവനേ ഹരി
 ഗർഭമഹാമുനി തൻവദനാംബുജനിഗ്ഗ്വതനാമമിയൻറവനേ ഹരി
 ബലദ്രുതനാടുംകൂടത്തമ്മിൽ ബാലരൂപന തമിണ്ണവനേ ഹരി
 ബന്ധുരലീലം പിന്നെന്ത്യരായ്ചെന്തളിർകൊണ്ടു നടന്നവനേ ഹരി
 പാലം വെണ്ണയുമെല്ലാം കപ്പാൻ പാർത്ത ഗുഹേഷു തുനിഞ്ഞവനേ ഹരി
 കളൻ നീയെൻറായർവധൂനാം കളമൊഴികേട്ടു ചിരിച്ചവനേ ഹരി
 മണ്ണുകൊന്നിനമപറഞ്ഞതിൽ മണ്ണുളമാസം ചെയ്തവനേ ഹരി
 അപ്പോഴേ തൻവദനംകാട്ടീട്ടപ്പൊരാക്കെ മറച്ചവനേ ഹരി
 ഒരുനാളുമൊട്ടു വെണ്ണകവന്നിനരലൊടു കെട്ടപ്പെട്ടവനേ ഹരി
 ഉരലുദിഴേച്ചുച്ചിടയിൽ പാഞ്ഞമ്മതതുമരത്തെ മുറിച്ചവനേ ഹരി
 നന്ദാദികൊളാടുകൂടീടുന്നേ വൃന്ദാവനഭൂവി വാണവനേ ഹരി

ബാലജനത്തൊട്ടുകൂടെത്തമ്മിൽ ബാല്യരസേന കളിച്ചവനേ ഹരി
 കന്നകിടാങ്ങളെ മേച്ചുനടന്നാക്കാടിനു പുണ്യം ചേർത്തവനേ ഹരി
 ഭണ്ഡകനായ് വന്നസുരനെ പൃഷ്ഠാന്തരേൽ വിരവൊടൊറിഞ്ഞവനേ ഹരി
 ബകനെത്തുക്കൈകൊണ്ടുപിടിച്ചുതകലപ്പെട്ടെൻറീനവനേ ഹരി
 പരിചൊടു ബലഭേവനൊടുംകൂടെപ്പുതുവൃന്ദത്തെക്കാത്തവനേ ഹരി
 കാളിയധേനുരകഥന്താവിനൊടും കാനനസീമ്നി കളിച്ചവനേ ഹരി
 കാളീയനാഗഫണാവലിതന്മേൽ കേളീനടനം ചെയ്തവനേ ഹരി
 നാരികൾ വീഴ്ന്നു വാടുന്നുകമെല്ലാം വാരിമറച്ചു ചിരിച്ചവനേ ഹരി
 അച്ഛിച്ചുകൊടു ഗോവധേനുഗിരിമമരേശ്വരനെക്കാത്തവനേ ഹരി
 ഗോപകമാരികമാരെക്കവരും ഗുഹകനെക്കൊലചെയ്തവനേ ഹരി
 പാപംകോലുമരിച്ചാസുരനെക്കോപാകുലിതം കൊൻറവനേ ഹരി
 കേശിയെ വിരവൊടുകൊന്നു ജഗത്യാം കേശവനായ പരാന്തകനേ ഹരി
 അഭൂരഗിര മധുരാനഗരംപുക പുരാതനപുരുഷനേ ഹരി
 യാഗനിമിത്തം കല്പിതമായൊരു ധനുഷോ ഭംഗം ചെയ്തവനേ ഹരി
 സൈരന്ധ്രിയുടേ വക്ത്രാകൃതിയെ സ്വൈരം തീർത്ത കൃപാംബുധിയേ ഹരി
 മംഗാകാരന വരമഞ്ജുലീലം മാലാലംകൃതനായവനേ ഹരി
 രജകനെ വസൂനിമിത്തത്താലേ വിരവൊടിച്ചിയിർ കൊണ്ടവനേ ഹരി
 കംസപ്രക.....വിഭുക്കും കരിരാജനും കൊൻറവനേ ഹരി
 ഹിംസിച്ച്കൊടുമല്ലജനത്തെക്കംസലോംസകനായവനേ ഹരി
 വസുഭേവനയും മാതാവിനെയും വന്ദിച്ചൊരു ജഗൽഗുരുവേ ഹരി
 കംസപിതാവിനു യദരാജതപം കാരുണ്യേന കൊടുത്തവനേ ഹരി
 സാഗ്രജനായിട്ടുഖിലാം വിദ്യാം സാമീപനിയൊടു കേട്ടവനേ ഹരി
 കബ്ജാഭൂരപ്രീതി (1) നിമിത്തം സംഗതിഗമനം ചെയ്തവനേ ഹരി
 ഉദ്ധവവചസാ ഗോപാനന്ദം വർദ്ധിപ്പിച്ച കൃപാംബുധിയേ ഹരി
 മധുരാനഗരം ചുറ്റിമറക്കും മാഗധദ്വപ്പം തീർത്തവനേ ഹരി
 ചാരകയാകിയ നഗരീരന്തം ചാരുതേപന ചമച്ചവനേ ഹരി
 യവനനെ യുദ്ധം.....കൊണ്ടുന്തകഭവനം കടിച്ചുകിട്ടവനേ ഹരി
 വൈഭീം രിപുമദ്ധ്യേ വിരവൊടു വൈദശ്യേന ഹരിച്ചവനേ ഹരി
 പ്രല്യമ്നനൊടുംകൂടെപ്പരിയിൽ പ്രേമംപൂണ്ടുവസിച്ചവനേ ഹരി
 സത്രാജിത്തിൻമണിയനേപഷിച്ചിവിനത്തിമുഴൻറവനേ ഹരി
 മണിയൊട്ടുകൂടെജാംബവതീമഥ മംഗലമാണ്ടു ലഭിച്ചവനേ ഹരി
 സത്രാജിത്തിൻപുത്രിക്കുവൊടുത്തൊവായ പരാൽപരനേ ഹരി

(1) കബ്ജമലം അഭൂതനിമുദുള്ള പ്രീതി നിമിത്തം അവരോടുള്ള (സംഗതി) സമാ
 ഗമത്തിനായി പോയി.

കാളീവിതസീമനി പിന്നെക്കാളിന്ദീപതിയായവനേ ഹരി
 സപ്തവൃഷങ്ങളെ ഹിംസിച്ച്കൊടു സത്യാവല്ലഭനായവനേ ഹരി
 (2) ഭദ്രാപക്ഷണമാരെടുസാലം ഭദ്രാനന്ദംപൂണ്ടവനേ ഹരി
 പ്രാഗ്ജ്യോതിഷമാം നഗരേ വേഗാൽ പ്രാപ്ത മുരന്തകനായവനേ ഹരി
 നഗരേ തന്മിൻ പടയൊട്ടുകൂടെ നരകാസുരനെക്കൊൻവനേ ഹരി
 പതിനാറായിരമംഗനമാരെപ്പരിചൊടു കെട്ടപ്പെട്ടവനേ ഹരി
 കാന്താവചസാ നന്ദനദേശേ കല്പകദാരു പഠിച്ചവനേ ഹരി
 ബാണമഹാസുരവീരനെ യുദ്ധേ ബാഹുബലേന ജയിച്ചവനേ ഹരി
 കൃകലാസതപഃപൂണ്ടുകിടക്കും ഗുഹമോക്ഷത്തെച്ചെയ്തവനേ ഹരി
 പാരിച്ഛിദിന കോപംകലശം പൗണ്ഡ്രകദന്ധം തീർത്തവനേ ഹരി
 ഭൃഷുജരാന്ധതബാധകലനും ക്ഷത്രിയവാക്യം കേട്ടവനേ ഹരി
 നന്ദിപ്പിച്ചുലഭമസൃതം ചെൻറിന്ദ്രപ്രസ്ഥം പുകുവനേ ഹരി
 മഖവിരല്ലത്തെമുറിപ്പാൻ വിരവൊടു മാഗധനെക്കൊല്ലിച്ചവനേ ഹരി
 തക്കംകൊണ്ടെല്ലെഴുൻതല ചക്രംകൊണ്ടു മുറിച്ചവനേ ഹരി
 സാലപനയുതൽബന്ധുക്കളെയും സഹോദാ കൊൻറുമുടിച്ചവനേ ഹരി
 നിർമ്മലനായ കചേചന ചിരം നിഖിലാഭീഷ്ടംചെയ്തവനേ ഹരി
 അണ്ണവവീചിഷ്ട മുതലുരുപത്രനെ ഇരുവിനു ഭക്ഷിണചെയ്തവനേ ഹരി
 അർമ്മയുരൂപൻ തനജന്മാരെച്ചുമ്മെ ഭരിപ്പിച്ചവനേ ഹരി
 സോഭരിയായ സുഭദ്രാമണ്ണനനാരേവൊടു കൊടുത്തവനേ ഹരി
 വിപ്രകുമാരന്മാരേക്കാണാഞ്ഞപ്പാത്ഥാശ്രിതനായവനേ ഹരി
 അപ്പോഴേ നാരായണകൃപയാ വിപ്രക്ഷോഭം തീർത്തവനേ ഹരി
 ഭാരസുതാദികളൊടു കൂടെ ചോരവതീപതിയായവനേ ഹരി
 ഭദ്രാരത്തെത്തീർത്ത സുരാണാം താപാതകമൊഴിച്ചവനേ ഹരി
 ശുദ്ധവരംതരകണ്ഠോധം തെളിവിനെടുദ്ധവരോടറിയിച്ചവനേ ഹരി
 അമ്പൊടുമുന്നേപ്പോലേതന്നെയുംബധിമദ്ധ്യം പുകുവനേ ഹരി
 നിർമ്മലനേ ഹരി നിശ്ചലനേ ഹരി നിശ്ശൂണനേ ഹരി നിഷ്കൂളനേ ഹരി
 നിഷ്ക്രിയനേ ഹരി നിഷ്കരനേ ഹരി നിസ്സ്പൃതനേ ഹരി നിരുപമനേ ഹരി
 നാരായണായ ഹരി നാരായണായ ഹരി നാരായണായ ഹരി

നാരായണായ ഹരി

ശ്രുതം.

വിമർശനവീഥി. *

തൈമാസികത്തിൽ നിരൂപണം ചെയ്തുകാണണമെന്നഭ്യർത്ഥിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളുടെ ഇതരങ്ങളു പ്രതി "വിദ്വാൻ, എ. ഡി. ഫരിശൻ, എം. ആർ. എ. എസ്., സഹപത്രാധിപർ, തൈമാസികം, ടി. ഡി. റോഡ്, എറണാകുളം" എന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ അയയ്ക്കേണ്ടതാണ്. സ്ഥലസൗകര്യം അനുവദിക്കുന്നതനുസരിച്ച്, കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ, പുസ്തകങ്ങൾ നിരൂപണം ചെയ്യുന്നതായിരിക്കും.

പത്രാധിപർ,

കൈപ്പറി.

1. കേരളവർമ്മഭവൻ.

ഗ്രന്ഥകർത്താ—എം. ആർ. ബാലകൃഷ്ണൻ
യ്യർ, എം. എ. മഹാദാസ് സൈൻസ്
കോളേജ്, തിരുവനന്തപുരം, ത്രിയാർപ്പസ്സ്,
തിരുവനന്തപുരം, വില കാണുന്നില്ല

2. വീട്ടുപക്കിക്കുച്ചി.

ഗ്രന്ഥകർത്താ—തൊക്കാരത്തുളിൽ കുളകു
ണ്ണമനാൻ ബി. എ. എസ്. ടി. പ്രസ്സ്,
പാറൂർ, വില 1 ക.

3. ധനശാസ്ത്രതത്വം.

ഗ്രന്ഥകർത്താ—പി. എൻ. മുസ്സൂപ്പ് ബി. എ,
എൽ. റി. പ്രസാധകന്മാർ—കൊച്ചി മോ
സാപരിഷ്കാരണക്കമ്മിറ്റിക്കാർ— തൃശ്ശൂർ,
മംഗലാപുരം പ്രസ്സ്, തൃശ്ശൂർ.
വില 2 ക. 8 ന്.

4. മഹാകവി കന്യാൻനമ്പ്യാർ.

ഗ്രന്ഥകർത്താ— ടി. എം. പൂജാർ, വിപോൽ,
എസ്. ഫേജ്. കോളേജ്, തോട്ടം, ചെറുപു
പ്പുളംപുരം, തോട്ടം. വില 12 ന്

5. തെങ്ങെലനാമോദയം.

പ്രസാധകന്മാർ— കൊച്ചി മോസാപരിഷ്കാര
ണക്കമ്മിറ്റിക്കാർ, തൃശ്ശൂർ, മംഗലാപുരം
പുരം, തൃശ്ശൂർ. വില 12 ന്

6. അർത്ഥശാസ്ത്രപദാനുകൂലനിക.

പ്രസാധകന്മാർ— കൊച്ചി മോസാപരിഷ്കാര
ണക്കമ്മിറ്റിക്കാർ, തൃശ്ശൂർ, മംഗലാപുരം
പുരം, തൃശ്ശൂർ. വില 12 ന്.

* തൈമാസികത്തിൽ നിരൂപണത്തിനുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ, നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള മേൽവിലാസത്തിൽ നേരിട്ടയയ്ക്കേണ്ടതാണ്. അങ്ങനെ നേരിട്ടയയ്ക്കുന്ന പുസ്തകം വല്ലവരെയും ഏറ്റിച്ച് ഭട്ടാരിൽ തൈമാസികത്തിൽ നിരൂപണം കണ്ടില്ലെന്ന് അർത്ഥപ്പെടുത്തുകയോ കൃത്യമായ പലതും അങ്ങല്ലെന്ന് ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ മറുഭാവം ഏറ്റിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളുടെ നിരൂപണം തൈമാസികത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ളതായിട്ട് പ്രത്യേക രേഖപ്പെടുത്തി അയയ്ക്കുന്ന സാധ്യവുമല്ല.

3. സുതികാശാസ്ത്രം.

ശാസ്ത്രീയവും സാമൂഹികവുമായ വിഷയങ്ങളെ പഠിക്കപ്പെട്ടുള്ള ഉന്നതങ്ങളായ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇനിയും മലയാളത്തിൽ ധാരാളമായി ഉണ്ടാകുന്നതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ഓർമ്മയെക്കുറിച്ചും, സത്യത്തും, പ്രകൃതിശാസ്ത്രം, മനഃശാസ്ത്രം, പാശ്ചാത്യഭാഷയിൽ ഉൾപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചും ശാസ്ത്രീയമായ രീതിയിൽ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഓരോരുത്തർക്കും ഉൾപ്പെട്ടതാകുന്നു. ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഈ വൈവിധ്യത്തിനുള്ള പ്രധാന കാരണങ്ങളിൽ ഒന്ന്, മലയാളഭാഷയിൽ സാമൂഹികചാരങ്ങൾ അർത്ഥപ്രകാരമുള്ളതാകുന്നു. നമ്മുടെ ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചും, സാമൂഹികശാസ്ത്രസമീപ്തിയുമാകുന്നു. ഈ നിലയിൽ നോക്കുമ്പോൾ സുതികാശാസ്ത്രപരമായ ഡോക്ടർ മിസ്സ് ഡിസ്മന്റുടെ ഈ നവീനഗ്രന്ഥത്തെ കൈകൾക്കിടയിൽ സജീവനും സഹിക്കാതിരിക്കാതിരിക്കണം.

സുതികാശാസ്ത്രപരമായ അർത്ഥവും ഇന്ത്യയിൽ, പ്രത്യേകിച്ചും കേരളത്തിൽ, ശിശുക്കൾക്കും, പ്രസവനാലോലിച്ചുള്ള മാതൃകകളെയും വാഗ്ദാനമായിട്ടാണിരിക്കുന്ന വസ്തുത ആലോചിക്കാതെ, സാമാന്യ ജനങ്ങൾക്കും ആ വിഷയത്തിൽ അന്തരം സിദ്ധിക്കാത്ത ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ആശ്രയിച്ച് വേർതിരിക്കുന്നതാണ്. ചില വൈദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളിലും മലയാളശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഇത്തരത്തിലുള്ള പ്രതിപാദനങ്ങൾ കണ്ടു വ്യാപകമായിട്ടും സുതികാശാസ്ത്രപരമായ സമഗ്രവും ശാസ്ത്രീയവുമായ ഒരു ഗ്രന്ഥം ഇതിനുമുമ്പ് ഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെല്ലെന്ന്. അതും, രണ്ടുശാഖകളായി ചിരിയ്ക്കുകയും സുതികാശാസ്ത്രപരമായ പരിശീലനത്തിലും ബോധപ്രദമായിരിക്കുന്ന ഒരു കേന്ദ്രീകൃതമായിട്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ പഠിച്ചാൽ ഇതിന്റെ പ്രാധാന്യം പ്രസ്താവിക്കുന്നതാണല്ലോ.

സുതികാശാസ്ത്രപരമായ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ 11 അദ്ധ്യായങ്ങളിലായി സൂചിതമാകുന്നു. സൂചിതമാകുന്നിടത്തും മാത്രം അദ്ധ്യായം അറിയുന്നിടത്തും വിവരങ്ങൾ ഉണ്ടായ പല വിഷയങ്ങളെയും ഗ്രന്ഥകർത്ത് വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. സൂചിതമാകാത്ത ഉൽപാദനരീതികൾ, ഗർഭാലോചനകൾ, കേരളത്തിൽ, ദേശങ്ങൾ, പ്രസവം, പ്രസവത്തിനോടുകൂടുന്ന വിഷ്ണുക്കൾ, പ്രസവത്തിനുമുമ്പ് പ്രസവം, പ്രസവശേഷം, പ്രസവാനന്തരദശകൾ, ശിശുസംരക്ഷണം മുതലായി ഗർഭാലോചനകൾ പ്രസവാനന്തരദശകൾ, ശിശുവിനും ബാലിക്കുവന്ന ദശകളെയും അറിയുന്ന പ്രതിവിധി നോക്കുന്ന മാതൃകകളെയുംകുറിച്ച് ഗ്രന്ഥകർത്ത് സമഗ്രമായ അന്തരം നൽകുന്നുണ്ട്. വിഷയഗ്രന്ഥത്തിന് സഹായകമായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം അനവധി ചിത്രങ്ങളും ഇതിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള മുഖവുരയിൽ ഗ്രന്ഥകർത്ത് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—“വിദ്യാർത്ഥി നിർമ്മാണ സൂചിതമാണിരിക്കാത്ത പരിശീലനത്തിനായിട്ടുള്ള പരിചരണങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതല്ലെന്ന്; പക്ഷെ എന്തും എന്തും വിശ്വസ്യമായ ഒരു ഗ്രന്ഥം മലയാളത്തിലില്ലാത്തതിന്റെ സ്മരണം എന്തിനും ബോധ്യമായിരിക്കുന്നു. ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ സുലഭമാണെങ്കിലും, ആ ഭാഷയിൽ നല്ല അറിയുന്നതില്ലാത്ത വിദ്യാർത്ഥികൾക്കായിട്ടുള്ള സൂചിതമാണിരിക്കാത്ത പരിചരണങ്ങൾ, വിഷയങ്ങളെ പരിചയപ്പെടുത്താൻ ഉപയോഗിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ട് ഈ ഗ്രന്ഥം രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ ചെറുഗ്രന്ഥം എല്ലാ വേദങ്ങളിലും പ്രാബല്യം, വിവരങ്ങൾക്കും യുവതികൾക്കും, ആവർത്തനമായ പ്രസവങ്ങൾക്കും ശിശുക്കൾക്കും കാരണമാകുന്ന മാതൃകകളെയുംകുറിച്ച് അർത്ഥത്തിൽനിന്നും സഹായിക്കാനുംകൂടി തോർ അത്ഭുതമായി പ്രതികരിക്കുന്നു.”

ഗ്രന്ഥകർത്ത് തന്റെ അറിവുമായ ഈ പ്രതിഭയിൽ കേരളീയർ സന്തോഷിക്കുകയെന്ന ചെറുതും. ഇംഗ്ലീഷിൽ നല്ല അറിയുന്നതില്ലാത്തവരും ഇതുകേൾക്കുന്നതിനും നേരിട്ട ശിക്ഷ

ണം സ്വീകരിക്കുന്നവരുമായ സൂതികർമ്മിണികൾക്കും പരിചരിക്കുകൾക്കും ഇത് ഒരു പാത്രപുസ്തകമായിരുന്നതായി, വിശേഷമായ ഒരു വാക്യങ്ങളുടെ സഹായത്തോടെ വിഷയഗ്രാഹണത്തിന് അർത്ഥസാധിച്ചു വന്നതാണ്. എന്നാൽ ഗ്രന്ഥകർത്രിയുടെ പ്രതിഷ്ഠാപാലം, സാമന്തജനങ്ങൾക്ക് ഈ ഗ്രന്ഥം പ്രയോജനീയവിക്കാമെന്നുള്ളതു ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു; കാരണം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കംപോലെയുള്ള സംഗതികൾ, വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാതെ വല്ലതും പ്രവർത്തിക്കുന്നപക്ഷം അതു കൂടുതൽ ആപത്തിനെ വരുത്തിക്കൂട്ടുവാനിടയുണ്ട്. "ഈ ഗ്രന്ഥം ഏതാനും ലഭിക്കുമായ ഭാഷയിൽ രചിക്കുവാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലാഭിച്ചതിനും വൈശ്വദേവത്തിനും വേണ്ടി ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ഭാഷയുടെ മനോഹാരിതപരപരം ഞാൻ ചെലവഴിച്ചിട്ടുണ്ട്" എന്നിങ്ങനെ ഗ്രന്ഥകർത്രി അറിയിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഗ്രന്ഥത്തിലെ പല ഭാഗങ്ങളിലും അതേയം സുഗ്രാമല്ലാതെയായിരിക്കുന്നതെന്നു പറയാതെ തരമില്ല. സൂതികാരംഗ്രന്ഥപോലെ, സംഭാഷണികപോലുള്ളതായ ഒരുവിഷയത്തെപ്പറ്റി ലഭിക്കാത്തതിനാൽ ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണപ്രയത്നം അതു കൂടുതലെന്നു സന്ദർശിക്കാം.

എന്നാൽ പക്ഷത്തു അത്ഭുതം നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതെ പ്രയോഗിച്ചാൽ, ഗ്രന്ഥത്തിന് പറയുന്ന രക്തനിറമൊന്നും ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണത്തെ പ്രായോജികമാക്കുന്നവർ വന്നുകൂടുന്ന ഒരൊറ്റയിരിക്കും ചെയ്തതായിരിക്കും. "ഒരു വാക്യം കണ്ടു ചിഹ്നീകരിക്കുന്നതെന്നു സൂതികാ ഉപദേശിക്കുന്നു" (പുറം 57) "സൂതികാ ഏതൊക്കെ ഉള്ള കേന്ദ്രം കൂടാതെ പരിശോധിക്കുന്നു" (പുറം 43) മുതലായ പ്രയോഗങ്ങൾതന്നെ നോക്കുക. ഗ്രന്ഥകർത്രി ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് ഗർഭിണിയെ സൂതികർമ്മിണി ഉപദേശിക്കുന്നു, പരിശോധിക്കുന്നു, എന്നാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഏറ്റവും പുറത്തുള്ളതെന്ന സൂതികാ എന്ന പദം പലപ്പോഴും സൂതികർമ്മിണി എന്ന അർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ "പ്രസവിച്ചിട്ട് ഏതൊരു കഴിയാതെവളം" അല്ല സൂതികാ. സൂതികയെ ഇങ്ങനെ സ്ഥാനംതെറി പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതുമൂലം സൂതികർമ്മിണി ചെയ്യുന്നതെന്ന ഗ്രന്ഥകർത്രി ഉദ്ദേശിക്കുന്നതായ്ക്കൊണ്ടും പ്രസവകൃത്യത്തിനായ സൂതികാ ചെയ്തു വേർ പാർപ്പിച്ചാലതെ വേണ്ടിയതു് എത്ര ചെറിയതായിരിക്കും! "സൂതികാ ഒരു പ്രസവകേന്ദ്രം" ഏതൊക്കെതിന്റെ ശേഷം" (പുറം 303) എന്നതിന് ഗ്രന്ഥകർത്രി ഉദ്ദേശിക്കുന്ന അർത്ഥമല്ല വായനക്കാർക്കു തോന്നുക. അതിലെ "കേന്ദ്രം" വാസ്തവത്തിൽ കേന്ദ്രങ്ങളെന്ന ഒരു "കേന്ദ്രം"തന്നെയാണ്. വിശേഷമായ ഒരു വാക്യങ്ങളുടെ സഹായം കൂടാതെ സാമന്തജനങ്ങൾ ഈ ഗ്രന്ഥം കൈകാര്യംചെയ്യാമെന്നു കാണുന്ന വൈഷമ്യങ്ങളെ കാണിക്കുവാനാണ് ഈ ഭാഗം ഇത്രയും വിശ്കരിച്ചാണുവന്നതു്. ഗർഭവതകം, പതനം, ഭ്രമം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ, ആസന്നമല്ല, മുതലായ പ്രായോഗികങ്ങളും കൂടാതെ കഴിക്കേണ്ടതായിരുന്നു.

ഇങ്ങനെയൊക്കെയൊന്നെങ്കിലും ചെയ്താൽ സമ്പന്നത്തെ ലക്ഷിക്കി ഇതു ബ്രഹ്മണായ ഒരു ഗ്രന്ഥം രചിക്കുന്നതിൽ ഒരു മലയാളിയല്ലാത്ത വാക്യം വിശ്വസം പ്രകടിപ്പിച്ച ഭാഷാസ്നേഹം ചെയ്യും പ്രശംസനീയമായിരിക്കും. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അനന്തരപതിപ്പുകളിൽ ഇതിലെ ഭാഷ ഭരണകൂടം വിശദവും ഉചിതവും സുഗ്രാമമാക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും. സൂതികാകൾക്കെങ്കിലും സൂതികർമ്മിണികൾക്ക് അല്ലെങ്കിൽ പറ്റിയതും പ്രയോജനകരമായ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന് കേരളത്തിൽ ധാരാളം പ്രചാരമുണ്ടാകട്ടെ എന്ന് ആശംസിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

M. O. J.

4. മഹാകവി കഞ്ചൻനമ്പ്യാർ.

അനുഗൃഹീതവാസനാകവിയായ കവശത്തു കഞ്ചൻനമ്പ്യാരേയും, അദ്വൈതത്തിന്റെ ബാഹുല്യമുള്ള സാഹിത്യവ്യവസ്ഥയെ മേൽക്കുറിച്ചു സമഗ്രമായ ഒരു പ്രതിപാദനമാർഗ്ഗം ഈ കൃതിയിലൊരുക്കുകയും, കോളഭാഷാസൗധത്തിന്റെ അസ്തിത്വത്തെക്കുറിച്ചും ഏതാണു തിരസ്കരിച്ചു മറ്റും ഇതിൽ നിന്നു കാണാം. കോളഭാഷയെ രസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്. ഇദ്ദേഹിതനകാലത്തു് രചി. പി. കേ. നാരായണപിള്ള, എം. തമ്പു. ബാലകൃഷ്ണപാട്ടുർ, കല്ലത്തു നാരായണാമാനാർ മുതലായ സാഹിത്യരസികന്മാർ നമ്പ്യാരെപ്പറ്റി വിസ്തൃതമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. മറ്റൊന്നുകൾ കോളഭാഷയെപ്പറ്റി വിചിന്തയുള്ളതായ പ്രമാണങ്ങൾ രചിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇതുവരെ കാണപ്പെടാത്ത നമ്പ്യാരെക്കുറിച്ചും കോള, പേയ്, ബാലകൃഷ്ണപാട്ടുർ, വിദ്യാഭാസം ബാലകൃഷ്ണപാട്ടുർ മുതലായവ ഇന്നും വിചാരിക്കേണ്ടതായിത്തന്നെയാണിരിക്കുന്നതെന്നുള്ളതു വിസ്തരിക്കേണ്ടതല്ല.

പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥകാരനും നമ്പ്യാരെക്കുറിച്ചു ചരിത്രാത്മകമായി കിട്ടുന്ന വിവരങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുകയും, അവയിൽനിന്നുള്ള യുക്തിയുപയോഗമായ നിഗമനത്തിലേക്കു് അനുവാദകനായ കഞ്ചൻനമ്പ്യാർ ചെല്ലുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നമ്പ്യാരെക്കുറിച്ചു കൃതികളെപ്പറ്റി പ്രസ്തുതം പ്രത്യേകം വിചാരിക്കേണ്ടതായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, തുല്യകളെ പേർത്തുവ വിചാരിക്കേണ്ടതല്ല. തുല്യകളെക്കുറിച്ചു വെണ്ണനാഴി, രാമൻ, രാജപ്രയാഗത്തു, കവി പ്രയാഗപിള്ള എന്ന പൊഴിക്കെട്ടുകൾ മുതലായവയെ വെണ്ണനാഴിത്തുളിൽ നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നു. രാമൻ കൃതിയെപ്പറ്റിയുള്ള വിസ്തൃതമായ നിഗമനങ്ങളൊക്കെ ഈദ്വൈതപ്രതിപാദനം കൂടുതൽ വിശദമാക്കുന്നതിലേക്കുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു സാക്ഷ്യമുണ്ടു്.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കൂടുതൽ ആകർഷകമായ അദ്ധ്യായം "തുല്യകളിൽ കാണുന്ന കോള"മാകുന്നു. സൗകവിയായ കഞ്ചൻനമ്പ്യാർ അദ്വൈതത്തിന്റെ കൃതികളിൽ വ്യക്തമായും അപ്രകൃതമായും കോളത്തെ വെണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്. അദ്വൈതത്തിന്റെ കാലകാലം രചകന്മാരും കഞ്ചൻനമ്പ്യാരും അവലോകനം തീർത്തവനായുണ്ടാണെന്നു്. കോളത്തിലേ നായനായ; ബ്രഹ്മണമാണ് ദേവകളെക്കുറിച്ചും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു്. ദേവകൾ കേരളത്തെ വിടുന്നതിനാലാണെന്നായിരിക്കാം കവി അന്ന് ഈ ദേശീയവണ്ണം നിവൃത്തിപ്പെടുത്തിയും, അദ്വൈതത്തിന്റെ കാലത്തെ കോളചരിത്രത്തെപ്പറ്റി സ്ഥൂലമായ ഒരു അന്വേഷം സമർപ്പിക്കുന്നതിന് അതു നമ്മെ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. മി: ചുരൻ, തുല്യകളെക്കുറിച്ചു നിരത്തിയെടുത്തവയിൽ വ്യക്തികളെക്കുറിച്ചു കോളചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചു കേൾപ്പിച്ചിട്ടു്, അക്കാലത്തെ കാഴ്ചയും സാമൂഹികമായ സ്ഥിതിഗതികളെപ്പറ്റി സമീപമായി ചർച്ചചെയ്യുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്കുവേണ്ടി വിദ്യാഭാസം കൂടുതൽ പ്രായാജനകരമായിരിക്കുന്നതും അതുകൊണ്ടു വിശ്വാസം.

കഞ്ചൻനമ്പ്യാരും രാമൻപിള്ളഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താവായ രാമൻപിള്ളയേയും കോളാണെന്നും അദ്വൈതമുള്ള ഒരു വാദം അദ്വൈതകാലത്തു് കോളാണെന്നായിട്ടുള്ളതും ഗ്രന്ഥകാരൻ ഇതിൽ ആദ്യത്തെ പക്ഷത്തെക്കൊണ്ടെന്നാണ് അനുബന്ധത്തിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നതു്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഭാഗം ലളിതവും പ്രതിപാദനരീതി സുഗമവുമാകുന്നു. പി. കേ. നമ്പ്യാർ. അനന്തനാരായണശാസ്ത്രി അവർകളുടെ ആമുഖവും തുറന്നുവെച്ചിട്ടു്, പരമേശ്വരൻ, എ. എ. യാദവ്, ചെങ്കുണ്ടൻ, ഗ്രന്ഥത്തിന് രചകാകമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ.

കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി.

മലയാളസാഹിത്യത്തറവാട്ടിലെ ഒരു കാരണവരും, കൈരളീ പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ സംരക്ഷകനും, അനവധി ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രണേതാവുമായിരുന്ന കവിതിലകൻ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി അവർകൾ തന്റെ 82-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ഇക്കഴിഞ്ഞ 1112 കക്കടകമാസം 7-ാംതീയതി കേരളത്തോട്ടും കൈരളീയോട്ടും അന്തിമയാത്രപറഞ്ഞ ആ സന്ദർഭത്തെ തോരാത്ത കണ്ണുനീരോടുകൂടിയല്ലാതെ എങ്ങനെയാണു സ്റ്റുരിഷക! കേരളവർമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ തമ്പുരാക്കന്മാർ, കണ്ടത്തിൽ വരഗീസുമാപ്പിള്ള മുതലായി കഴിഞ്ഞ ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന സാഹിത്യനായകന്മാരുടെ കളരിയിൽ പയററി അന്യാദൃശമായ പാടവവും പ്രസിദ്ധിയും സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള വശുവചസ്സായ ഒരു അനുഗ്രഹീതകവിയാണ് മി: ശങ്കുണ്ണി. കോട്ടയത്തു്, പുരാതനവും പ്രസിദ്ധവുമായ കൊട്ടാരത്തിൽ കുടുംബത്തിൽ 1080-ാമാണ്ടു മീനമാസം 20-ാംനാളാദ്യേഹം ഭൂജാതനായി. മണക്കാട്ടു ശങ്കവായ്പർ, വയസ്സൂർ അയ്യൻ നാരായണൻമുസ്സ മുതലായ പണ്ഡിതന്മാരുടെ അടുക്കൽ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തു. അനന്തരം എം. ഡി. സിമ്മനാരി ഫൈനസ്കൂൾ മലയാളപണ്ഡിതർജോലിയിലും ഗ്രന്ഥരേഖണത്തിലും സാഹിത്യവ്യവസായത്തിലും ഏറ്റെടുത്തു.

മലയാളസാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിലെ വിവിധസരണികളിലും സഹൃദയശിരോമണിയായ മി: ശങ്കുണ്ണി വിജയപൂർവ്വം സഞ്ചരിക്കുകയും, 55-ൽപരം ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങൾ കൈരളീദേവിയുടെ തൃക്കാക്കൂൽ അടിയറവെയ്ക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. സുഭദ്രാഹരണം, കേശവദാസചരിത്രം, കപോതസന്ദേശം മുതലായ മണിപ്രവാളകവിതകളും, മാലതീമാധവം, വിക്രമോർവ്വശീയം, ജാനകീപരിണയം മുതലായ നാടകങ്ങളും, ശ്രീരാമ പട്ടാഭിഷേകം, സീതാവിവാഹം മുതലായ ആട്ടക്കഥകളും, ശ്രീമൂലരാജവിലാസം പത്തുവൃത്തം, ഭദ്രാൽപത്തി പാന, ഓണപ്പാന മുതലായ കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടുകളും, വിനായകമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ടും, ശ്രീഭൂതനാഥോദയം, ശ്രീശങ്കരവിവാസം മുതലായ തുള്ളലുകളും, കല്യാണോത്സവം,

സീതാസ്വയംവരം എന്നീ വഞ്ചിപ്പാട്ടുകളും, നൈഷധം, വിശ്വാംഭരൻ ചരിതം, കേരളകവികൾ, ഐതിഹ്യമാല മുതലായ ഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങളും അക്രമത്തിൽ ചിലതുമാത്രമാകുന്നു. എന്നാൽ മി: ശങ്കുണ്ണിയുടെ നാമത്തെ അനുഗ്രഹമാക്കിത്തീർത്തിട്ടുള്ളത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ “ഐതിഹ്യമാല”യാകുന്നു. ഇതേവരെയായി ആ മാലയിൽ അനേകം ഭാഗങ്ങളുള്ള എട്ടു പുസ്തകങ്ങൾ അദ്ദേഹം കോത്തുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ ഹൈന്ദവസ്ഥാപനങ്ങളെപ്പറ്റിയും വ്യക്തികളെപ്പറ്റിയും ഐതിഹ്യരൂപത്തിൽ പ്രചരിക്കുന്ന പുരാവൃത്തങ്ങളേയും സ്ഥലപുരാണങ്ങളേയും തേടിപ്പിടിച്ചു തന്മയത്വത്തോടുകൂടി ഉല്ലേഖനം ചെയ്യുന്നതിൽ വാർദ്ധക്യകാലത്തുപോലും അദ്ദേഹം ഉദാസീനനായിരുന്നില്ല.

ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണത്തോടൊപ്പംതന്നെ ഭാഷാപോഷണപരങ്ങളായ ഇതരപ്രസ്ഥാനങ്ങളിലും അദ്ദേഹം ഏറ്റെടുക്കയും സഹകരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഭാഷാപോഷിണി സഭയിലും മലയാളമനോരമയിലും സ്വപ്നദർശിനിലും ചെയ്തിട്ടുള്ള കവിതകളിലുള്ളിൽ ഒരുവനായിരുന്നു മി: ശങ്കുണ്ണി. കോട്ടയത്തും തൃശ്ശിവപേരൂരും കൂടിയ ഭാഷാപോഷിണി സഭകയായി നടത്തപ്പെട്ട സാഹിത്യമത്സരങ്ങളിൽ മി: ശങ്കുണ്ണിയും ചേരുകയും സമ്മാനം വാങ്ങുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഗംഗാവതരണം, ദേവീവിലാസം, ജാനകീപരിണയം മുതലായ നാടകങ്ങളും, ആസന്നമരണചിന്താശതകവും ഇദ്ദേഹം കൈരളിക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവയാകുന്നു. ബഹുമുഖങ്ങളായ ഈ സാഹിത്യസേവനങ്ങളിൽ പ്രസാദിച്ചത്, തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചിമഹാരാജാക്കന്മാരും, കോഴിക്കോട്, കടത്തനാട്, വഞ്ഞിപ്പുഴ മുതലായ ഭിക്ഷകളിലെ സാമന്തന്മാരും ഉദാരമായ പ്രോത്സാഹനങ്ങളും സമ്മാനങ്ങളും മി: ശങ്കുണ്ണിക്കു പലപ്പോഴും നൽകുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ മഹാനായിരുന്ന ഈ കവിശ്വരന്റെ നിയോഗത്തിൽ പരിഷ്കൃതത്വം അത്യധികം വേദിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവിനു നിത്യനിർവൃതി നേരുകയും ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു.

തിരുവിതാംകൂർ സർവകലാശാല.

തിരുവിതാംകൂർമഹാരാജാവു ശ്രീമതിരതിരുന്നാൾതിരുമനസ്സിലെ ഇക്കഴിഞ്ഞ 26-ാമത്തെ ജന്മർക്കുസഭിനത്തിൽ തിരുവിതാംകൂർ സർവകലാശാല സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു രാജകീയവിജ്ഞാപനം അവിടുന്ന് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ക്രമോ

നൂവമായ അഭിവൃദ്ധിയെ ലക്ഷ്യം വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയെ പുനഃനിർമ്മിക്കുവാനുള്ള ഒരു ശ്രമമാണ് ഈ സർവ്വകലാശാലാസ്ഥാപനം. പ്രായോഗികശാസ്ത്രങ്ങളുടെ വിവിധശാഖകളിൽ പശ്ചാത്തലങ്ങളെ നടത്തുന്നതിനും, സാംസ്കാരികവും കലാത്മകവും വിദ്യാഭ്യാസപരവുമായ പുരോഗമനത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും, വിജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധി സുസാധ്യമാക്കുന്നതിനും വേണ്ടിയാണ് ഈ സർവ്വകലാശാല സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ട് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഈ സർവ്വകലാശാലയിൽ കല, ശാസ്ത്രം, പൗരസ്ഥപാനങ്ങൾ, തൊഴിൽശാസ്ത്രം, സുകമാരകലകൾ, നിയമം, വിദ്യാഭ്യാസം മുതലായവയ്ക്കു പ്രത്യേകം വിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. തിരുവിതാംകൂറിലെ സകല ഗവർണ്മെന്റുകൾക്കുള്ളതും സർവ്വകലാശാലയിലേയ്ക്കു മാറ്റുകയും, അതിന്റെ സംരക്ഷണത്തിലും നിയന്ത്രണത്തിലുമാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ട് ഈ സർവ്വകലാശാലയുടെ ചാൻസലറും, മഹാരാണി സേതു പാർവ്വതീദായിതിരുമനസ്സുകൊണ്ട് പ്രൊ ചാൻസലറും ഭിവാൻ സചിവോത്തമൻ സർ സി. പി. രാമസ്വാമിഅയ്യർ വൈസ്, ചാൻസലറും, വിദ്യാഭ്യാസഡയറക്ടർ (ഇപ്പോൾ സർവ്വകലാശാലാപ്രത്യേകോദ്യോഗസ്ഥൻ) മി: സി. വി. ചന്ദ്രശേഖരൻ പ്രൊ വൈസ് ചാൻസലറും ആയിരിക്കുന്നതാണ്. വൈസ് ചാൻസലറും, പ്രൊ വൈസ് ചാൻസലറുണ്ടെന്നതിൽ ആ ഉദ്യോഗസ്ഥനും, സൈനറിലേയും സിൻഡിക്കേറ്റിലേയും അംഗങ്ങളും മോന്നാണു സർവ്വകലാശാല സംഘടിക്കുന്നത്. സൈനറും സിൻഡിക്കേറ്റും വിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുകയും, നിയമങ്ങൾമുഖാവിനും വേറെ ഏതെങ്കിലും അധികാരസ്ഥാനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ടെന്നതിൽ അവയും ആയിരിക്കും സർവ്വകലാശാലയിലെ അധികാരം വഹിക്കുന്നത്. സർവ്വകലാശാലാവിഭാഗം പുറപ്പെട്ട ഭിവാസംതന്നെ സർവ്വകലാശാലയ്ക്കു ഉദ്ദേശം രണ്ടു ലക്ഷത്തോളം ഉറപ്പിക സംഭാവന ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ട്, മഹാരാണിതിരുമനസ്സുകൊണ്ട്, ഭിവാൻ സർ സി. പി. രാമസ്വാമിഅയ്യർ, പാലാവടം റി. തോമ്മസ് അവർകൾ എന്നിവർ ഇതപത്തയ്യായിരം ഉറപ്പികവീതം സംഭാവന ചെയ്യുകയുണ്ടായി. പ്രതിവർഷം പ്രസിദ്ധീകൃതമാകുന്നതിൽ ഏറ്റവും ഉത്തമമായ സാഹിത്യഗ്രന്ഥത്തിന്റെയോ ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെയോ കർത്താവിനും, തിരുവിതാംകൂറിലെ വ്യവസായങ്ങളേയും കൃഷിയേയും മത്സ്യവ്യവസായത്തേയും സംബന്ധിച്ച പ്രായോഗികമായ ശാസ്ത്രീയഗവേഷണം നടത്തി ഏഴുതന്നെ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവിനും, സമ്മാനം നൽകുന്നതിനും, കേരള ചരിത്രത്തിലും പുരാതനവസ്തുപശ്ചാത്തലങ്ങളിൽ, വ

നസംബന്ധമായ ഗവേഷണത്തിനും ഒരു പ്രസംഗപരമ്പരയോ വേതനമോ എപ്പോഴൊക്കെയും നൽകിയതിനും, കാർഷികമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസവേതനം നൽകുന്നതിനും ഇവയുടെ പലിശ വിനിയോഗിക്കുന്നതാണ്. ഇതുകൂടാതെ നായർ സർവ്വീസസൊസൈറ്റി 50000 ക.യും, മെ: വി പത്മനാഭൻ തമ്പി, എസ്. കൃഷ്ണയ്യർ, ചട്ടനാഥക്കരയാർ, എ. പി. തോമ്മസ്, ടി. വി. കൃഷ്ണയ്യർ, ജെ. ഇ. എ. പെരയിര, പി. വി. സാമിനാഥൻ, വാണിജ്യകമ്പനിയുടെ, ഇടപ്പിള്ളി രാജാ, ശ്രീമതി അർ ലക്ഷ്മി അമ്മാൾ മുതലായവർ 10000 ക. വീതവും സംഭാവന നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ഈ സർവ്വകലാശാലാസ്ഥാപനം തിരുവിതാംകൂറിലെ കാർഷികവും വ്യാവസായികവും സാമ്പത്തികവുമായ ഭാവിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സർവ്വപ്രധാനമായ ഒന്നാണെന്നും, കേരളകലകളുടേയും സംസ്കാരത്തിന്റേയും പുരോഗതിക്ക് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നുമാണ് സർ സി. പി. രാമസ്വാമി അയ്യർ മുതലായ മഹാനാളരുടെ അഭിപ്രായം.

മലയാള നിഘണ്ടു.

ഒരു മലയാളനിഘണ്ടുനിർമ്മാണത്തെപ്പറ്റി റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യുന്നതിനായി മദ്രാസ് സർവ്വകലാശാലാസെനറ്റിൽ പാസാക്കപ്പെട്ട ഒരു പ്രമേയമനുസരിച്ച്, സിൻഡിക്കേറ്റ്, മെ: പ്രൊഫസർ പി. ശങ്കരൻ നമ്പ്യാർ എം. എ., ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി എം. എ., ഡോക്ടർ സി. കണ്ണൻരാജാ എം. എ., പ്രിൻസിപ്പാൾ എ. വി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ എം. എ., കെ. വി. കൃഷ്ണസ്വാമി അയ്യർ എം. എ., പ്രിൻസിപ്പാൾ എ. ഗോപാലമേനോൻ എം. എ., (സംയോജകൻ) എന്നീ മാന്യന്മാരെ ഒരു കമ്മിറ്റി ആയി നിയമിച്ചിരുന്നു. ഈ കമ്മിറ്റി സമർപ്പിച്ച റിപ്പോർട്ടിനെ ആധാരമാക്കി, ഒരു മലയാളശബ്ദകോശം നിർമ്മിക്കുന്നതിനുള്ള നടപടികൾ സർവ്വകലാശാലയിൽനിന്നും ഇപ്പോൾ നടത്തിവരുന്നതായിരുന്നു.

മലയാളപദങ്ങളുടെ ധാതപത്ത്ങ്ങളും, അവയ്ക്ക് ഇതരഭാവിധ ഭാഷാപദങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധവും, ശാസ്ത്രീയമായും ആഗമികമായുമുള്ള രീതിയിൽ ഇതിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതായിരിക്കും. പ്രാചീനങ്ങളും നവീനങ്ങളും, സാഹിത്യപ്രതിഷ്ഠിതങ്ങളും സംഭാഷണപ്രചാരങ്ങളും, ദേശ്യങ്ങളും ഭാഷാന്തരാനീതങ്ങളുമായ എല്ലാ വാക്കുകളേയും ഈ നിഘണ്ടുവിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതാണ് ഡോക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ നിഘണ്ടുവിന്റെ രീതിയിലായിരിക്കും ഇതു നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നത്. വാക്കുകൾ

മലയാളലിപിയിലും ഉച്ചാരണം ഇംഗ്ലീഷ്ലിപിയിലും ചേർക്കുന്നതിനും, അർത്ഥം മലയാളത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും നൽകുന്നതിനാണു് ഇപ്പോൾ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഓരോ വാക്കിന്റേയും ചുരുങ്ങിയ ഒരു ജീവചരിത്രംചേർക്കുന്നതിനും, ആവശ്യമെന്നു തോന്നുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ഉചിതങ്ങളായ വിവരങ്ങളും ഉദാഹരണങ്ങളും നൽകുന്നതിനും തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സാങ്കേതികങ്ങളും, വിവിധതൊഴിലുകളെ സംബന്ധിക്കുന്നവയുമായ പദങ്ങൾക്കും ഈ ശബ്ദകോശത്തിൽ ഒരു നല്ല സ്ഥാനം നൽകുന്നതാണു്.

ശ്രമസാദ്ധ്യവും വ്യയകരവുമായ ഒരു പ്രസ്ഥാനമാണു് ഇപ്പോൾ സർവ്വകലാശാല ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്നതു്. ഈ ശബ്ദകോശനിർമ്മാണത്തിനു് ഏതാണ്ടു് ഒന്നര ലക്ഷം രൂപ ചിലവും, ഏഴെട്ടു കൊല്ലത്തെ കാലാവധിയും വേണ്ടിവരുമെന്നാണു് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. മൂന്നു കൊല്ലംകൊണ്ടു് പദങ്ങൾ ശേഖരിക്കുകയും, പിന്നത്തെ മൂന്നു കൊല്ലംകൊണ്ടു് അവ ശരിപ്പെടുത്തുകയും, ഒടുവിൽ ഒരു കൊല്ലംകൊണ്ടു് അച്ചടി നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്യാമെന്നാണു് ഇപ്പോഴത്തെ പ്രതീക്ഷ. ഈ നിഷ്ഠനിർമ്മാണത്തിന്റെ ചിലവുവകയ്ക്കു് കൊല്ലത്തിൽ 1500 ക. വീതം ഏഴു് കൊല്ലക്കാലത്തേയ്ക്കു് ധനസഹായം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കാമെന്നു് കൊച്ചിഗവർണ്മെൻറു് സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തിരുവിതാംകൂർഗവർണ്മെൻറും ഗണ്യമായ ഒരു തുക സംഭാവനചെയ്യുന്നതാണെന്നു് പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. പരിഷത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളിലൊന്നായ നിഷ്ഠനിർമ്മാണം ഇങ്ങനെ സാധിതപ്രായമാകുമെന്നു കാണുന്നതിൽ പരിഷത്തിനു് അതിയായ സന്തോഷമുണ്ടു്. ഇക്കാര്യത്തിൽ മുൻനിന്നു പ്രവർത്തിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചതിൽ മദ്രാസ് സർവ്വകലാശാലയെ പരിഷത്തു മുക്തകണ്ഠം അനുമോദിക്കുകയും, ഗർവ്വമായ ആ ശബ്ദകോശശിശുവിനു് സകല മംഗളങ്ങളും ആശംസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

വിഷയാനുക്രമണിക.

1.	കല	പേജ്—129
	പി. കൃഷ്ണൻനായർ, ശിരോമണി,	
2.	നക്ഷത്രമാലാ	142
	കേശവൻ വലിയായക്കയിത്തമ്പുരാൻ	
3.	സി. എസ്സ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ (ചില സ്തരണകൾ)	151
	അമ്മാൻതമ്പുരാൻ തിരുനെൽവേലൂർ	
4.	ചില പഴയ കീഴ്വരകൾ	156
	സന്ദേശം—പനച്ചിടൻ എൻ. രാമൻപിള്ള	
5.	വില്പനംഗവത്തുസപാമിയാർ	163
	മുളക്	
6.	ശ്രംഗാരവഹരി	199
	പ്രസാദകൻ—പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ	
7.	ഭാഷയും വ്യാകരണവും	206
	വേലായുധൻ രാജരാജവർമ്മ	
8.	അംബോപദേശം	225
	സന്ദേശം—പി. ജി. അച്യുതൻനമ്പൂതിരി	
9.	വിജനകാരി	228
	പെരുമ്പള്ളി പി. എ. വർമ്മ	
10.	ഭാഗവതത്തിലെ ഭാഗവതം (എകാങ്കനാടകം)	231
	പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ	
11.	മണ്ഡനമിശ്രകൻറെ കേശഭീയതപം	239
	ജെ. വി. രാമൻനമ്പൂതിരി	
12.	വിമർശനവീഥി	
	1. ഉപവിധസംസ്കാരം അതിന്റെ പ്രചാരവും	244
	2. ഉത്തരാസപ്രദേശം കഥാകൃത്ത്	245
	3. തെക്കേന്ത്യയിലെ മതം	247
	4. കേരളം	"
	5. കേരളത്തിലെ	249
	6. ആധുനികകവിതയിലെ അംഗം	250
13.	പാത്രാധിപതിനിഷ്ഠകൾ	
	1. അവിഷക്കരകളായ വിപ്രസംഗങ്ങളും	251
	2. പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ട ചോദ്യസമൂഹം	254
	3. ചോദ്യസമൂഹം പി. കെ. നാരായണപിള്ള	256

ഇലിപത്രം.

—o—o—o—

നം.	വരി.	അക്ഷരം.	സംക്ഷേപം.
132	25	ചിത്രാദികാ	ചിത്രാദികാ
133	21	ചക്രിതകാ	സംസ്കൃത
138	8	സൂത്രാദികാ	സൂത്രാദികാ
"	12	ചിത്രാദികാ	ചിത്രാദികാ
"	15	ചക്രിതകാ	ചക്രിതകാ
"	20	അക്ഷരം	അക്ഷരം
138	11	അക്ഷരം	അക്ഷരം
"	13	അക്ഷരം	അക്ഷരം
148	25	ചക്രിതകാ	ചക്രിതകാ
"	32	ചക്രിതകാ	ചക്രിതകാ
179	27	അക്ഷരം	അക്ഷരം
180	28	അക്ഷരം	അക്ഷരം
181	15	ചക്രിതകാ	ചക്രിതകാ
187	5	അക്ഷരം	അക്ഷരം
189	9	അക്ഷരം	അക്ഷരം
190	23	അക്ഷരം	അക്ഷരം
193	7	അക്ഷരം	അക്ഷരം
"	25	അക്ഷരം	അക്ഷരം
"	27	അക്ഷരം	അക്ഷരം
194	9	അക്ഷരം	അക്ഷരം
"	12	അക്ഷരം	അക്ഷരം
"	25	അക്ഷരം	അക്ഷരം
195	16	അക്ഷരം	അക്ഷരം
196	21	അക്ഷരം	അക്ഷരം
198	7	അക്ഷരം	അക്ഷരം

കുറിപ്പ്: ചക്രിതകാ വരികളിൽ ചിലയിടങ്ങളിൽ 'സംസ്കൃത' എന്ന വാക്കുകളിൽ 18-ാം വരിയിൽ 6-ാം 13-ാം വരികളിൽ ക്രി: പി: 1112 എന്നു ചിലയിടങ്ങളിൽ ക്രി: പി: 112 എന്നു തിരുത്തലായിട്ടുണ്ടാകാം.

സമസ്തകേരള
സാഹിത്യപരിഷത്ത്
വക
ത്രൈമാസികം.

പുസ്തകം 6. 1118 മകരം. ലക്കം 2.

ക ല .

(വ്യക്തനസംഹിതാശിരോമണി പി. കൃഷ്ണൻനായർ അവർകൾ.)

ജീവിവർഗ്ഗമൊക്കെയും ആനന്ദാത്മിയാണെന്നിരിക്കെ, വിശേഷ ബുദ്ധിയുള്ള മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി പിന്നെപ്പറയാനുണ്ടോ! പക്ഷിമൃഗാദികൾ പ്രകൃതിസിദ്ധമായ ആനന്ദത്തെമാത്രമേ ആശിക്കയും അനുഭവിക്കയും ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. അതിൽകവിഞ്ഞു പ്രവർത്തിക്കാൻ അവയ്ക്കു ശക്തിയില്ല. എന്നാൽ, അത്രമാത്രംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുന്നവനല്ല മനുഷ്യൻ. അവൻ തന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയും സങ്കല്പശക്തിയും യഥേഷ്ടം ഉപയോഗിച്ചു പ്രകൃതിയെ അതിക്രമിച്ചും പഞ്ചഭൂതങ്ങളെ തന്റെ ചൊല്ലടിക്കു നിറുത്തിയും പുതുപുതുതായി ആനന്ദത്തെയും അതിനുവേണ്ട സാമഗ്രികളേയും സൃഷ്ടിച്ചുനോക്കുവാൻ ആദികാലംമുതൽക്കുതന്നെ ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇന്നും അതിൽനിന്നു വിരമിച്ചിട്ടില്ല; ലോകാവസാനംവരെ വിരമിക്കുകയുമില്ല. ആനന്ദോദ്ദേശ്യമായ ഇത്തരം മനുഷ്യപ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമായി ആവിർഭവി

ചുവയാണ് കലകളെന്ന് നമുക്ക് ഉറപ്പിക്കാം. അതുകൊണ്ടു ലൗകികമായ ഭേദധാരയിൽ പ്രാധാന്യേന ആഹ്ലാദാനന്ദവത്തിനായി മനുഷ്യൻ കല്പിച്ചിട്ടുള്ള ഉപായങ്ങളാണ് കലകളെന്ന് സാമാന്യമായിപ്പറയാവുന്നതാണ്. പരലോകത്തിലെ ആഹ്ലാദത്തിനോ, അതായതു സ്വർഗ്ഗീയാനന്ദത്തിനോ, വിഭേദാവസ്ഥയിലെ ആനന്ദത്തിനോ, അതായതു ദുഃഖാസ്പഷ്ടവും നിത്യാം നിരതിശയവുമായ മോക്ഷരൂപാനന്ദത്തിനോ ഉള്ള ഉപായപ്രകാരങ്ങൾക്കു വിദ്യയെന്നല്ലാതെ കലയെന്ന് പേർ പറയുക പതിവില്ല. ജീവന്മുക്തന്മാരായ യോഗികൾ നിർവ്വികല്പകസ്ഥാധിയിൽ അനുഭവിക്കുന്ന പരമാനന്ദം കേവലം അലൗകികമാകയാൽ തദപരയോഗിയായ യോഗപ്രകാരം കലയാകുന്നില്ല; നേരെമറിച്ച്, ലൗകികാഹ്ലാദത്തിനുവേണ്ടി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ആസന്നവിധികളും മറ്റും കലയാവുന്നതുമാണ്. ബ്രഹ്മാനന്ദസാഹോദ്യംനിമിത്തം സാഹിത്യാനന്ദത്തിന് അലൗകികത്വം ആലങ്കാരികന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും താദൃശാനന്ദം ബ്രഹ്മാനന്ദംപോലെ നിത്യവും നിരതിശയവുമായ അലൗകികസ്വരൂപമല്ലായ്കയാൽ സാഹിത്യം കലയായ്തന്നെ ഗണിക്കപ്പെടുന്നു. മറ്റുള്ള ലൗകികാഹ്ലാദങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു സാഹിത്യാഹ്ലാദത്തിനുള്ള ഔൽകൃഷ്ടതയാൽ അതിന് ഔപചാരികമായി അലൗകികത്വവും സാഹിത്യത്തിനു കലകളിൽവെച്ചു പ്രാശസ്തവ്യം പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു ധരിച്ചാൽമതി. വസ്തുതപരമായോപയോഗിയായ ധർമ്മശാസ്ത്രം അർത്ഥശാസ്ത്രം എന്നിവയെ വിദ്യയായിട്ടല്ലാതെ കലയായി ഗണിക്കാത്തതും അവ ആഹ്ലാദപ്രധാനങ്ങളല്ലാത്തതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ്. “താഭിർമർമ്മാർത്ഥ യഭിദ്വിതൽ തഭിദ്വിതാം വിദ്വാത്വം” എന്നിങ്ങനെ കൗടലീയാർത്ഥശാസ്ത്രത്തിൽ വിദ്വാശ്വപ്രവൃത്തിനിമിത്തം വിജ്ഞാനജനകത്വമാണെന്നു നിദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു വിദ്യ വിജ്ഞാനപ്രധാനമാണെന്നു തീർച്ചയാവുന്നുണ്ട്. കലയുടെ പ്രവൃത്തിനിമിത്തമോ മറ്റു വല്ല നിഷ്കൃഷ്ടലക്ഷണമോ ആരും പറഞ്ഞു കണ്ടെന്നില്ല; എങ്കിലും വിദ്യ വിജ്ഞാനപ്രധാനമാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു പരിശേഷമായതാൽ കല ആഹ്ലാദപ്രധാനമാണെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്. പ്രധാനമായി വിജ്ഞാനത്തിനോ ആഹ്ലാദത്തിനോ ഉപകരിക്കാത്ത സാധനമാനന്ദം വിശേഷിച്ചു മനുഷ്യദൃഷ്ടിയിൽ ആദരണീയത്വം അർഹിക്കുക. മഹാനായ മനുഷ്യന്റെ ആദരവിശേഷത്തിന് ആസ്വദാകണമെങ്കിൽ ഏതാനും വിജ്ഞാനപ്രദമോ അല്ലെങ്കിൽ ആഹ്ലാദപ്രദമോ ആയിരിക്കണം. വിദ്വാകലാശബ്ദങ്ങളുടെ വ്യൽപത്തിയും അവയുടെ സ്വരൂപനിർണ്ണയത്തിനു സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. വിദ്വാ

ശബ്ദം ജ്ഞാനാത്മകമായ “വിദ്” ധാതുവിൽനിന്നു കൃപ് പ്രത്യയം കൊണ്ടും, കലാശബ്ദം ഭക്ഷപാത്മകമായ അന്തായതു മനോവികാരാത്മകമായ ‘കല’ ധാതുവിൽനിന്നു അപ് പ്രത്യയംകൊണ്ടും നിഷ്പന്നമാണല്ലോ. കൂടാതെ,

“വാക്കിനാൽ സാദ്ധ്യമേതെല്ലാം വിദ്വാഭിധമതൊക്കെയും
മുക്തനും സാദ്ധ്യമാം കർമ്മം കലയെന്നു മനീഷികൾ.”

“കേവലം കലകൾക്കില്ല, നാമവും ലക്ഷണങ്ങളും
കലകൾക്കുള്ളതാം ഭേദം ക്രിയാഭേദം നിമിത്തമായ്
ചെയ്യും ക്രിയാഭിധാനത്താൽ കലാനാമവുമോതിടും”

എന്നിങ്ങനെ ‘ശുക്രനീതി’യിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, കല ക്രിയാത്മകമാണെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു. ആകയാൽ പ്രാധാന്യേന ആഹ്ളാഭങ്ങളെന്നുമായ ക്രിയാവിശേഷമാണ് കല എന്നു സാമാന്യമായി പറയാം.

ധർമ്മാത്മപ്രതിപാദകങ്ങളായ ശ്രുതിസ്മൃതിശാസ്ത്രാദികൾക്കു വിജ്ഞാനപ്രാധാന്യമല്ലാതെ ഗണിക്കത്തക്ക ആഹ്ളാഭനേകത്വമുള്ളതായി കാണുന്നില്ല. ശ്രുതിസ്തമ്യോഭിവിഹിതമായ കർമ്മമാണല്ലോ ധർമ്മം. പ്രപഞ്ചിരൂപമോ നിവൃത്തിരൂപമോ ആയ ആ ധർമ്മരൂപകർമ്മത്തിന്റെ സ്വരൂപവിവേകാഭിജ്ഞാനം ആഹ്ളാഭമോ ആഹ്ളാഭമേതുമ്പോ അല്ലെന്നുള്ളതു തീർച്ചയല്ലേ? ധർമ്മാനുനമാകട്ടെ കൃത്യസാദ്ധ്യവുമാണ്. ഭൂമി, പശു, ഹിരണ്യം, മത്സ്യം, ഗൃഹോപകരണം മുതലായ സാധനാസമ്പത്തും തത്സമ്പാദനവുമാണ് അത്ഥം. ഭൂമിപശുഹിരണ്യാദിയുടെ സമ്പാദനത്തിലും രക്ഷണത്തിലും ആഹ്ളാഭത്തിനു പ്രസക്തിയുണ്ടെങ്കിലും, അറയുടെ സ്വരൂപവും തത്ത്വവും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വിജ്ഞാനത്തില്ലാതെ ആഹ്ളാഭത്തിനൊന്നും വിശേഷിച്ചു പ്രസക്തിയില്ല. ആകയാൽ ധർമ്മാത്മപ്രതിപാദകങ്ങളായ ശ്രുതി, സ്മൃതി, രാജനീതി മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളൊക്കെയും വിദ്യയിലാണുൾപ്പെടുക, കലയിലല്ല എന്നു വന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്ക്, ആനന്ദമയമായ കാമപുരുഷാത്മത്തെ സമ്പ്രപഞ്ചം പ്രതിപാദിക്കുന്ന കാമശാസ്ത്രംപോലും ജ്ഞാനപ്രധാനമാകയാൽ വിദ്യയാണെന്നും, വിഷയോപഭോഗവ്യാപാരരൂപമായ കാമപുരുഷാത്മമാകട്ടെ കലയാണെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു. വിഷയോപഭോഗവ്യാപാരം തത്ത്വജ്ഞാനം എന്നീ രണ്ടും കാമപുരുഷാത്മമാ

കണവെന്നാണ് വാസ്തവ്യനസിദ്ധാന്തം. * അനുഭവൈകവേദ്യമായ സുഖം കലയോ വിദ്യയോ അല്ലെങ്കിലും തത്സാധകമായ വ്യാപാരകൗശലം കലയിലും താദൃശവ്യാപാരജ്ഞാനജനകമായ ശാസ്ത്രം വിദ്യയിലുമാണുൾപ്പെടുക. ആകയാൽ, ശ്രുതി, സ്മൃതി, ശാസ്ത്രം, പുരാണം എന്നിവയ്ക്കൊക്കെയും വിദ്യയെന്ന വ്യവഹാരമാണ് യുക്തമെന്നുവരുന്നത്.

“അംഗാനി വേദാശ്ചതപാരോ മീമാംസാ ന്യായവിശ്ക്കരഃ
ധർമ്മശാസ്ത്രം പുരാണഞ്ച വിദ്വാ ഐതാശ്ചതുർഭരഃ
ആയുർവ്വേദോ ധനുർവ്വേദോ ഗാന്ധർവ്വശ്ചേതി തേ നൃപഃ
അർത്ഥശാസ്ത്രം ചതുർത്ഥഞ്ച വിദ്വാ ഐഷ്വാദൈശ്വരം താഃ”

എന്നു വിജ്ഞപുരാണത്തിൽ വിദ്യകളെ പരിഗണിപ്പിരിക്കുന്നതിന്റെ തത്ത്വവും അതുതന്നെയാണ്. സാഹിത്യം, സംഗീതം, നാട്യം മുതലായ പലതും വിദ്യയായും കലയായും രണ്ടുപ്രകാരത്തിൽ വ്യവഹരിച്ചുകാണുന്നതിലുള്ള ഉപപത്തിയും ഇങ്ങനെയാവാലേ സുവചമാകയുളളൂ. സാഹിത്യനിർമ്മാണപ്രവീണതയും തദാസപാദനപ്രവീണതയും കലയെന്നെങ്കിലും സാഹിത്യശാസ്ത്രം വിദ്യയാകുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ്, സാഹിത്യത്തിനു കലകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉത്തമസ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും “പഞ്ചമീ സാഹിത്യവിദ്വാ” എന്ന യാചാവരീയനായ രാജശേഖരൻ തന്റെ കാവ്യമീമാംസയിൽ നിശ്ചയം അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ചതുഷ്ഷഷ്ടി കലകളെപ്പോലും “ഉപവിദ്വാസ്തു ചതുഷ്ഷഷ്ടിഃ താശ്ച കലാ ഇതി വിഭശ്ച വാഭഃ” എന്നിങ്ങനെ സാഹിത്യവിദ്യയുടെ ഉപവിദ്യകളാണെന്നു യാചാവരീയൻ ഉപന്യസിച്ചിരിക്കുന്നതും തത്സമകമാകുന്നു. ഇപ്രകാരം ഗീതാദികളിലും മറ്റും രണ്ടുവിധം വ്യവഹാരം പ്രവർത്തിച്ചുകാണുന്നതു വിഷയഭേദം അവലംബിച്ചാണെന്ന് ഇത്രയുംകൊണ്ടു സ്പഷ്ടമായിരിക്കുമല്ലോ. “കലാശാസ്ത്രഭൂമി” എന്ന വാമനസ്മൃതവും അതിന്റെ “കലാഗീതതൃപിതാദികാ താസാം അഭിധായകാനി ശാസ്ത്രാണി തേഭ്യഃ കലാതത്ത്വപന്യ സംവിൽ സംവേദനം.” എന്ന വൃത്തിഗ്രന്ഥവും ഇതിലേയ്ക്ക് ഉപോദ്ബലകമാണെന്നും കണ്ടുകൊൾക. വിശേഷിച്ചു പാശ്ചാത്യ പരരസ്തൃപദേശങ്ങളിൽ അഭിപ്രായഭേദമെന്തേ സർവ്വസമ്പ്രതിപന്നങ്ങളായ സാഹിത്യം, സംഗീതം, ആലേഖ്യം, ശില്പം, ഇന്ദ്രജാലം, കായികം

* ത്രോളതലക ചക്രർത്രിപാഠം ബ്രാഹ്മണമാത്മസംയോക്തന മനസംശിതി താനാം സോഷു സോഷു വിചായക്പാതകൃത്യ പ്രകൃതിഃ കാഭഃ (11) സ്വർവ്വിഷേ വിചായപശ്ചാദിമനഃസുഖാനുഭവിലംഘവതു ബ്രഹ്മതീർത്ഥം പ്രധാന്യേൻ കാഭഃ (12)

ബ്രാഹ്മണ മുതലായ കലകളുടെ സ്വഭാവവും ഉദ്ദേശ്യവും മറ്റും ആദ്യലക്ഷണമായാൽ, അവയുടെ അസാധാരണയായ ആത്മഭാവമേതെങ്കിലും ഒരുവിധത്തിലും അപലപനീയമല്ലെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതിയും വിസ്തരിക്കാവുന്നതല്ല.

ആകയാൽ പ്രാധാന്യേന വിജ്ഞാനജനകമായ ഉപദേശം വിദ്യയെന്നും ആത്മഭവജനകമായ ക്രിയാവിശേഷവും കാർത്ത്യവിശേഷവും കലയെന്നും നിർവ്വചിക്കുന്നതിൽ വലിയ ഭോഷയെന്നായില്ലെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്.

ഈ സ്ഥിതിക്ക്, കലകളെ സാമാന്യമായി സരസ്വതകല, ശില്പകല, കായികകല, മായികകല എന്നിങ്ങനെ നാലു വകയായി തരം തിരിക്കാവുന്നതും കലാതത്വത്തിലുള്ള പ്രയോഗവിശേഷങ്ങളൊക്കെയും ഈ നാലു വകയിലേതിലൊന്നിലും ഉൾപ്പെടുത്താവുന്നതുമാകുന്നു. ശ്രംഗാരാദി നവരസങ്ങളേയും ഭക്തിവാത്സല്യാദി ഭാവവിശേഷങ്ങളേയും ഒരുപോലെ വൃത്തിപ്പെടുത്താൻ കഴിയുന്ന കലാവിശേഷമാണ് സരസ്വതകല എന്നു പറയാം, മറ്റുള്ള കലകൾക്കു പ്രധാനമായി അതുതരസം വൃത്തിപ്പെടുത്താനുള്ള ശക്തിയേ ഉള്ളൂ. അങ്ങനെ ആശയശാസ്ത്രജനകങ്ങളായ കലകളിൽ പ്രാധാന്യേന ഭേദപ്രയത്നസാധ്യമായതും കായികകലയും. മണിമന്ത്രശാസ്ത്രം സാധ്യമാണെന്നല്ലാതെ കാരണം സ്പഷ്ടമായി ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയാത്തതും മായികകലയും മറ്റുള്ളതൊക്കെയും ശില്പകലയുമാകുന്നു എന്നിങ്ങനെ വിഭാഗസ്വരൂപവും ഒരുവിധം നിർവ്വചിക്കാം. ഈ വിഭാഗപ്രകാരം സാഹിത്യം, ഗീതം, ആലേഖ്യം, അഭിനയം എന്നിവ ലളിതകലയിലും, പ്രതിമാനിർമ്മാണം, ഭവനനിർമ്മാണം, യന്ത്രനിർമ്മാണം, കൊത്തുപണി, പാവപ്പണി, കരിമരണപണി, പൂവിടൽ, മാലകെട്ടൽ, കോലമിടൽ, അലങ്കരിക്കൽ മുതലായവ ശില്പകലയിലും, വാദ്യം, നൃത്തം, ഞാണി നേൽക്കളി, കയ്യൊക്കളി, നായാട്ട്, ഇന്നത്തെ കളരിപ്പയറു മുതലായവ കായികകലയിലും, ചെപ്പടിവിദ്യ, ജാലവിദ്യ, മെസ്സറിംഗ് മുതലായവ മായികകലയിലും ഉൾപ്പെടുന്നതുമാണ്.

ഇങ്ങനെ കലയുടെ സ്വരൂപവും, വിഭാഗവും ഒരു വിധം യുക്തിയുക്തമായിത്തന്നെ നിരൂപിക്കാമെന്നിലും ഈ വക നിരൂപണം നമുക്കു പ്രാപ്തിയാകാൻ നിശ്ചയിച്ചു വിട്ടിരിക്കുന്ന കലാവിഭാഗങ്ങളിൽ ഘടിക്കാൻ പ്രയാസമായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. അവരിൽ പലരും കലകളുടെ ചാതുര്യത്തെപ്പറ്റാക്കിയിരിക്കുന്നതു മൂന്നു പിന്നും നോക്കാതെ അവരവർക്കു തോ

നിയമപോലെയാകയാൽ ഈവക നിരൂപണമെന്നുവേണ്ട ഒരുവക നിരൂപണവും താഴെകലാപരിഗണനയെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം കാര്യം കാര്യമായവകയില്ലെന്നു സവിനയം സവ്യസനം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. "മരണാജ്ഞാനം" മുതലായവയിലെ ജ്ഞാനശബ്ദം ലക്ഷണയാൽ പ്രയോഗകൗശലപരമായും, വ്യായാമികവിദ്യാജ്ഞാനം മുതലായവയിലെ വിദ്യാശബ്ദം പ്രയോഗപരമായും ജ്ഞാനശബ്ദം കൗശലപരമായും യഥാർത്ഥം സ്വീകരിച്ച ക്രിയാവിശേഷവിഷയമായ ഉക്തിവിശേഷം പരിഹരിക്കാമെന്നിവിടെ കലാധർമ്മമില്ലാത്തവയെ കലകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേർത്തു പരിഗണിച്ചിരിക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച് എന്തു ചെയ്യും? ഭാഗവതപ്രതികരം ഇന്നും, ഭാഗം, രസം, തത്വജ്ഞാനം എന്നിവയൊക്കെയും അലങ്കാരമായി കരുതിയിരുന്നതുപോലെ കലാപരിഗണനയിൽ മുതിർന്നവർ പലരും സർവ്വ വിദ്യകളും കലകളാണെന്നു വിചാരിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും അലങ്കാരമെന്നുവേർതിരിച്ചു വിവേചനത്തിന് അനന്തരവേലാമാർഗ്ഗപ്രതികരം ഇറങ്ങിയപ്പോലെ കലാവിദ്യാവിവേചനത്തിന് മുമ്പാകെ ചിലർ പാശ്ചാത്യഭാവത്തിലായിരിക്കുന്നുവെന്നും മാത്രമേ ഈ വിഷയത്തിൽ പാവറൻ കാണുന്നുള്ളൂ.

നമ്മുടെ പ്രാചീനന്മാർ പ്രധാനവസ്തുക്കളുടെ വിശദപ്രകാരങ്ങളെ പ്രായേണ പരിഗണനചെയ്തു ക്ലാസ്സിഫിക്കേഷൻ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അക്കാലത്തിൽ വിദ്യ, കല എന്നിവയുടേയും സംഖ്യ യഥാർത്ഥം പതിനാലും അറുപത്തിനാലുമായി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, വിദ്യ പതിനെട്ടും ചുറ്റുമുള്ളതും നാലും മൂന്നും രണ്ടും ഒന്നുമാണെന്നും അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുള്ളതുപോലെ കലാവിഷയത്തിലും അഭിപ്രായവ്യത്യാസമില്ലെന്നില്ല. എങ്കിലും ഭൂരിപക്ഷസമ്മതിയും പ്രസിദ്ധിയും കല അറുപത്തിനാലാണെന്നുള്ളതിനതന്നെയാണ്. ആകയാൽ ആ അറുപത്തിനാലിന്റെ പരിപൂരണത്തിനായി മാത്രം പലരും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ള കലകളല്ലാത്തവയെപ്പോലും കലകളായി ഗണിക്കുകയും ഒരേ കലയെത്തന്നെ പിൽച്ചു പലതായി പരിഗണിക്കുകയും വിജാതീയങ്ങളായ പലതിനെയും സമാസത്താൽമാത്രം ഒന്നാക്കി ഒരേ കലയായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

“വേദാസ്സദ്യേ സഭവദാംഗാ ഇതിഹാസഃസ്തമാഗമാഃ”

എന്നിങ്ങനെ ശ്രീതത്ത്വപരിധികാരൻ വേദവേദാംഗങ്ങളുപോലും അറുപത്തിനാലു കലകളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതായിട്ടാണ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.

“പാനകമസരാഗാസവയോജനം” എന്നതു “വിചിത്ര ശാക.യുഷ ഭക്ഷ്യ വികാരക്രിയ” എന്ന പാകകലയിലും, “ആകഷ്ടീഡ” ഭൂതകലയിലും, “വീണാഡമരുകവാദ്യം” “ഉദകവാദ്യം” മുതലായവ വാദ്യകലയിലും “ഭൂഷണയോജനം” മുതലായവ “ഭോപത്വം” എന്ന കലയിലും ഉൾപ്പെടുന്നതായിരിക്കെ, പിരിച്ചു പ്രത്യേകം കലകളായി പരിഗണിച്ചിരിക്കുന്നതും * പശുശകടികാനിമിത്തജ്ഞാനം “അഭിധാന കോശ ജ്ഞോജ്ഞാനം” എന്നിങ്ങനെ വിജാതീയങ്ങളായവയെ ഒരേ കലയാൽ നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതും യുക്തമാണെന്ന് ഏങ്ങനെ പറയാം? ആകയാൽ കലാപരിഗണനം ആകപ്പാടെ സ്വീകാരയോഗ്യമല്ലെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്.

ആറന്മാരുകോടിയാൽ കലാഭിധ വഹിക്കുന്ന പ്രയോഗവിശേഷങ്ങളെ അർത്ഥഭാഷ, ആത്മരക്ഷ, ശത്രുവിജയം മുതലായ സ്വകാര്യസിദ്ധിക്കായി ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. അങ്ങനെയുള്ള പ്രചരണയോഗം കാലക്രമത്തിൽ ആഹ്ലാദജനകതാപമെന്ന സ്വയമർത്ഥത്തിൽനിന്നു കലകളെ ഒട്ടൊന്നു വ്യതിചലിപ്പിച്ചിരിക്കാം. കലയ്ക്ക് ആഹ്ലാദകേതപമെന്ന ധർമ്മം കൂടിയേ കഴിയൂ എന്ന നിബ്ബന്ധമില്ലെന്ന തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കാൻ അവകാശമുണ്ടെന്നു താൽപര്യം. അങ്ങനെ, ആഹ്ലാദമേന്മ വല്ലതുമില്ലാത്ത വിജ്ഞാനപ്രഭങ്ങളോ അർത്ഥസാധകങ്ങളോ വേറൊരാളോടോ ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ ആയ ചില സംഗതികളും കാലക്രമത്തിൽ കലകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കടന്നുകൂടിയിരിക്കുന്നു; എന്നാലത്രെല്ല, ദേശം, വ്യക്തി, സന്ദർഭം, താൽക്കാലികസ്വഭാവം മുതലായ ഉപാധികളാൽ ചില ക്രിയകൾ വിശേഷാലായകങ്ങളാകുന്നതനുസരിച്ച് അവയെ ആ ഉദ്ദേശ്യത്തിന്മേൽമാത്രം കലകളായി ചിലർ ഗണിച്ചിരിക്കാം. പിന്നീട് ആ ഉദ്ദേശ്യമറിയാതെ, അവ സാമാന്യേന കലകളാണെന്നു മറുചിലർ ഭ്രമിച്ചെന്നു വരാം. ഈ സംഗതി ഒരു ഉദാഹരണമെന്നു കരുതുകൂടി വ്യക്തമാക്കാം. ചിലർ ചന്തസ്ഥലങ്ങളിലും മറ്റും യോഗത്തിലുള്ള ആസനവിധികളെ ആശ്ചര്യകരമായി പ്രദർശിപ്പിച്ചു കാണിക്കുവാനോടുകൂടിയെന്നതു പലരും കണ്ടിരിക്കുമല്ലോ. അവിടെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ആ ക്രിയ വിശേഷങ്ങൾക്കു കലാതപമുണ്ടെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണ്. ആ ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി യോഗശാസ്ത്രാധിപങ്ങളായ ആ വക ക്രിയകളെ ആസനവിധിയെന്നോ സാമാന്യക്രിയയിൽ യോഗമെന്നുതന്നെയോ കലകളുടെ കൂട്ട

* ഇതു മഹാകലയാദിദാഷ് ശൈലതന്ത്രത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.

ത്തിൽ രൊരം ഉൾപ്പെടുത്തിയെന്നിരിക്കട്ടെ; ആ ഉദ്ദേശ്യം ധരിക്കാതെ മറ്റൊരൊരം യോഗശാസ്ത്രത്തെ ഒരു കലയായി തന്റെ പട്ടികയിൽ ചേർത്തു എന്നുവരാം. ഇങ്ങനെ പല പ്രകാരത്തിലും പ്രമാണത്തിനിയ്യ മൂലമുണ്ടാകാം, കലാപ്രദേശിഗണനത്തിന് അത്ര അധികമൊന്നും പ്രമാണവും വകുപ്പുമുള്ള കൊടുക്കേണ്ടതില്ലെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്.

ഏകദേശം വ്യത്യാസത്തോടുകൂടി പലരും കൊടുത്തുകാണുന്ന കലാപട്ടികകളിൽവെച്ചു കുറച്ചധികം സ്വീകാരയോഗ്യവും പ്രാചീനവുമായ പട്ടിക വാത്സ്യായനന്റെ കാമസൂത്രങ്ങളിലേയ്ക്കുതന്നെയാകുന്നു.

* 1, ഗീതം. 2, വാദ്യം. 3, നൃത്യം. 4, ആലേഖ്യം. 5, വിശേഷ കല്പേട്ടം. 6, തന്യുലബ്ധലിംഗസുഖവികാരം. 7, പഷ്ടാസ്തരണം. 8, ഭരണവസനാംഗരംഗം. 9, മണിഭൂമികാകർമ്മം. 10, ശയനരചനം. 11, ഉദകവാദ്യം. 12, ഉടകാലാതം. 13, ചിത്രാശ്വയോഗം. 14, മാധ്യഗ്രഹന വികല്പം. 15, ശേഖരകാപീഡയോജനം. 16, നേചാഗ്രപ്രയോഗം. 17, കണ്ണപത്രംഗം. 18, ഗന്ധയുക്തി. 19, ഭൂഷണയോജനം. 20, ഐന്ദ്രജാലം. 21, കൗമുദാരാശ്വയോഗം. 22, റസ്തുകാലവം. 23, വിചിത്രശാകയുഷഭക്ഷ്യവികാരക്രിയാപാനകരസരാഗസവയോജനം. 24, ദൃഢചീവാനകർമ്മം. 25, നൃതകീഡം. 26, വീണാലാഭകവാദ്യം. 27, പ്രഹേലികാ. 28, പ്രതിമാലാ. 29, ഭിക്ഷാചകയോഗം. 30, പഷ്ടകവാചനം. 31, നാടകാലാലികാഭരണം. 32, കാവ്യസമസ്താപുരണം. 33, പട്ടികാവേത്രവാണവികല്പം. 34, തടാകർമ്മം. 35, തക്ഷണം. 36, വാസ്തുവിദ്യാ. 37, രൂപരണപരീക്ഷണം. 38, ധാരവാദം. 39, മണിരാഗാകരണണം. 40, വൃക്ഷായുർവ്വേദയോഗം. 41, മേഷകളലാപകയുദ്ധവിധി. 42, ശൂകസാരികാപ്രലാപനം. 43, ഉത്സാദനേ സംവാഹനേ ഭേദമദ്യനേ ചകൗശലം. 44, അക്ഷരമുഷ്ടികാകർമ്മം. 45, മൃഗമൃഗവികല്പം. 46, ഭേദഭാഷാപരിജ്ഞാനം. 47, പഷ്ടശകടികാ. 48, നിമിത്തജ്ഞാനം. 49, യന്ത്രമാതൃകാ. 50, ധാരണാമാതൃകാ. 51, സംപാദ്യം. 52, മാനസീ. 53, കാവ്യക്രിയാ. 54, അഭിധാനകോശം. 55, മന്ദോജ്ഞാനം. 56, ക്രിയാകല്പം. 57, മരവിതകയോഗം. 58, വസ്ത്രഗോപനാനി. 59, ധൂതവിശേഷം. 60, ആകർഷകീഡം. 61, ബാലകീഡനാനി. 62, വൈനയികീനം. 63, വൈജയികീനം. 64, വ്യായാമികീനം ചവിദ്യനാം ജ്ഞാനം. എന്നിവയാകുന്നു വാത്സ്യായനകാമസൂത്രത്തിൽ

* ജയകാലോപാലംഭനത്തോടു സംബന്ധിച്ചാണ് നവം കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്.

നിദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്ന 64 കലകൾ. ഈ കലകളിൽ, ഗീതം, നൃത്യം, ആലോചന എന്നീമൂന്നും മുഖ്യനിദ്ദേശിച്ച വിഭാഗമനുസരിച്ചു സരസകലയിലും, ഉത്സാഹന സംവാഹനകേശമർദ്ദനകൗശലം, വൈജയികവിദ്യാജ്ഞാനം, വ്യായാധികവിദ്യാജ്ഞാനം എന്നീമൂന്നും കായികകലയിലും, ചിത്രയോഗം, ഐന്ദ്രജാലം, കൗമുദാരയോഗം, ഹസ്തലാഘവം, ഛലിതകയോഗം എന്നിവ അഞ്ചും മായികകലയിലും, ശേഷമുള്ള വയൊക്കയും ശില്പകലയിലുമാണുൾപ്പെടുക. എന്നാൽ, ഇവയിൽ നാടകാഖ്യായികാദൾനം, ത്രുപുരണപരീക്ഷ, മണിരാഗാകരജ്ഞാനം, അഭിധാനകോശം മുതലായ ചിലതെല്ലാം കലയാവുന്ന കാൽത്തന്നെ പ്രയാസമാണ്. പുസ്തകവാചനം, നിമിത്തജ്ഞാനം എന്നിവകയിൽ തത്സംബന്ധിയായ ചില പ്രയോഗവിഷയങ്ങൾക്കു കലാത്വമുണ്ടെന്നല്ലാതെ, അവ സാമാന്യേന കലയാവുന്നതല്ല. ശ്രോതാക്കളെ രസിപ്പിക്കുമാറ്, രാഗവിശേഷത്തോടു കൂടി വായിച്ചു ഫലിതമായും സരസമായും അത്ഥം വിവരിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്ന സ്വരദായം, അതായത് നമ്മുടെ രാമായണംവായന പുരാണംവായന എന്നിവക, കലയാവുന്നതാണ്. ആ ഉദ്ദേശ്യത്തിന്മേലായിരിക്കണം പുസ്തകവാചനത്തിന് കലകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ സ്ഥാനമനുവദിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതുപോലെ, 'നിമിത്തജ്ഞാനം' എന്നത് പാരദാരികാധികരണത്തിലെ ഭാവപരീക്ഷാപ്രകരണത്തിൽ സ്രീഭാവജ്ഞാനത്തിനായി വാത്സായനൻ നിദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്ന ഉപായപ്രകാരങ്ങളാണെന്നു വിചാരിക്കണം. ആ വകയല്ലാതെ ശുഭാശുഭലക്ഷണജ്ഞാനവും മറ്റും കലയാവുകയില്ല. കൂടാതെ, ഭരതകലയായി സ്വീകരിക്കാവുന്നവയെ പിരിച്ചു പല കലകളായി പരിഗണിക്കുക, വിലക്കുണങ്ങളായ പല കലകളേയും മനിച്ചുമോത്ത് തെക്കലയായി സ്വീകരിക്കുക, എന്നിവയെക്കുറിച്ചു മുഖ്യതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇതിനെല്ലാം പുറമെ, ചില കലകൾ ലുപ്തങ്ങളാകയാൽ അവയുടെ സ്വരൂപംതന്നെ എന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കതെയാണിരിക്കുന്നത്. സ്വല്പം ചില വിവരണമുള്ളതു നോക്കിയാൽ കഴിപ്പം അധികമാകുമേ ഉള്ളു. പശ്ചാത്തകിക, മാനസി, സംപാദ്യം മുതലായ ചിലതിന്റെ സ്വരൂപം മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമാക്കിയിരിക്കുന്നു. വിവരണങ്ങളും ഭിന്നഭിന്നങ്ങളാണ്. ഏതായാലും, പൂർവ്വികന്മാർ തങ്ങളുടെ തത്ത്വവിവേചനശക്തിക്കു കലയെ വിശേഷിച്ചു വിഷയമാക്കിയിട്ടില്ലെന്നു മുതക്കിപ്പായാം. അവരായതന്നെ കലയുടെ സ്വരൂപവിവേചനത്തിനുപോലും പ്രവർത്തിച്ചുകാണുന്നില്ല. ആകയാൽ താദൃശകലാപരിഗണന അഭ്യർത്ഥിതമായി അംഗീകരിച്ചുകൊള്ളണമെന്നില്ലെന്നാണ് ഏന്റെ അഭിപ്രായം.

കലകൾക്കു വളരെ പ്രാമീനതമുണ്ടെന്നല്ലാതെ അവയുടെ ആ വിഭാവം ഏതുകാലത്താണെന്നു നിർണ്ണയിക്കുക ശക്യമല്ല. ആവിഭാവമേ തുവാകട്ടെ, ഈ ഉപന്യാസത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ പറഞ്ഞപ്രകാരം മനുഷ്യന്റെ ആഹ്ലാദപരതയാണെന്നു് ഉദാഹരിപ്പാൻ പര്യാപ്തമായ ന്യായമുണ്ടെന്നുമാത്രം, പക്ഷേ, കലകളുടെ ഉൽപത്തിയെക്കുറിച്ചു പൗരാണികസമ്പ്രദായത്തിൽ ചിലതു് “കാളികാപുരാണ”ത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നില്ല. അതായതു്,

ബ്രഹ്മാവു ഭക്താദികളായ പ്രജാപതികളെ സൃഷ്ടിച്ചശേഷം മാനസപത്രന്മാരായി മരീചപ്രാദികളായ പത്തുമഹർഷികളേയും സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഉടനെ തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽനിന്നു ലോകമോഹിനിയാമസന്ധ്യയും അതിനുശേഷം ഒരു സുന്ദരപുരുഷനും ജനിക്കുന്നു. ആ പുരുഷൻ

“കിം കരിഷ്യാമ്യഹം കർമ്മബ്രഹ്മൻ തത്ര നിര്യോജയ
മാം ന്യായേ പുരുഷോ യസ്താഭിതേ ശോഭനേ വിഭധ,
അഭിപ്രായാനഞ്ച യദ്യോഗം സ്ഥാനം പത്നീ ച യാ മമ
തന്മേ കരുഷാ ലോകേശ, തപം സ്രഷ്ടാ ജാതാം യതഃ”

എന്നിങ്ങനെ താൻ ഏതു പ്രവൃത്തി ചെയ്യണമോ അതിലധിഷ്ഠിതനായി യോഗിക്കണമെന്നും തനിക്കു ഉചിതമായി നാമകരണം ചെയ്യണമെന്നും മറ്റും ആവശ്യപ്പെടുകയും, അതിനുബ്രഹ്മാവു്,

“അനേന മാരുതരൂപേണ പുഷ്പബാണൈശ്ച പൗരാഭിഃ
മോഹയൻ പുരുഷാൻ സ്ത്രീശ്ച കത സൃഷ്ടിം സനാതനീം
അഹരം വാ വാസുദേവോ വാ സ്ഥാണുർവാ, പുരുഷാശ്ചതഃ,
ഭവിഷ്യാമസ്സവ വശ കിമനുപ്യഃ പ്രാണാധാരിഭിഃ”

എന്നപ്രകാരം പുഷ്പബാണങ്ങൾകൊണ്ടു സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെ മോഹിപ്പിച്ചു സൃഷ്ടി നടത്തിയാലും; ഞാനും വിഷ്ണുവും ശിവനും കൂടി നിനക്കു വശവത്തി കളായി ഭവിക്കുന്നതായിരിക്കട്ടെ, മാത്രമല്ല പ്രാണികളുടെ കഥയെതു്? എന്നും മറ്റും പറയുകയും ചെയ്യുന്നു. ബ്രഹ്മാവിന്റെ അഭിപ്രായം മനസ്സിലാക്കി മരീചപ്രാദികൾ അവനു ചന്ദ്രനെന്നും കാമനെന്നും മണനെന്നും ഭക്തനെന്നും കുന്ദപ്തനെന്നും പേർ വിളിക്കുന്നു. അതിനുശേഷം, മന്ദഗന്ധി ബ്രഹ്മാവിനും സന്ധ്യയ്ക്കും മാനസപത്രന്മാരായ മഹർഷികളിലും മറ്റെങ്ങു നിന്ന ശരം പ്രയാഗിച്ചു തന്റെ ശക്തി പരീക്ഷിക്കുന്നു. ആ സമയം,

“ഉദിരിതേന്ദ്രിയോ ധാതാ വീക്ഷാമേകേ യദാഥ താം
തദേവ ഹ്യുനപഞ്ചാശദ്ഭാവാ ജാതാ ശരീരതഃ
ബിരബേപാകാദ്യാസ്തഥാ ഹാവാശ്വതുഷ്ഷ്ടികലാസ്തഥാ
കന്ദപ്പശരവിദഗ്ദ്ധാസ്സന്ധ്യായാ അഭവൻ ഭവിജഃ”

വികാരമരളിതനായ ബ്രഹ്മാദ്യ സന്ധ്യയെ നോക്കുകയും കന്ദപ്പശരവിദഗ്ദ്ധായ സന്ധ്യയുടെ ശരീരത്തിൽ നിന്ന 49 ഭാവങ്ങളും ബിരബേപാകാദികളായ ഹാവങ്ങളും 64 കലകളും ജനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നിപ്രകാരമാണ് കലകളുടെ ഉൽപത്തിയെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ വകയൊന്നും ഇക്കാലത്തു് എഴുതും വിശ്വസിക്കുകയില്ലെന്ന് എടുത്തുപറയേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ.

എന്തായാലും കലകളുടെ പ്രാചീനതയെക്കുറിച്ചു സംശയത്തിനിടയില്ല.

“മുനിവേഷപ്രതിജ്ഞാസ്തത്ര ഗച്ഛന്തു യോഷിതഃ
ഉപായന്താഃ കലാജ്ഞാശ്ച വൈശികേ പരിനിഷ്ഠിതാഃ”

എന്നിങ്ങനെ കലാപ്രസ്താവം വാല്മീകീരാമായണത്തിൽത്തന്നെ അവിടവിടെ കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ കല അരൂപത്തിനാലാണെന്ന സംഗതി അവിടെയൊന്നും പറഞ്ഞുകാണുന്നില്ലതാനും.

“അഹാരാഞ്ചത്രവൃതുഷ്ഷ്ട്യം സംയതത താവതീഃ കലാഃ
ഗുരുക്ഷിണയാവാപ്തം മനുജാമസതുസ്തപ”

(ഭരതസ്മൃതം)

എന്നിങ്ങനെ 64 എന്ന സംഖ്യാനിയമം ആദ്യമായി പുരാണത്തിൽ നിർദ്ദേശിച്ചുകാണുന്നതു ഭാഗവതത്തിലാണ്. വാത്സ്യായനകാമസൂത്രത്തിലാകട്ടെ, 64 എന്ന സാഖ്യമാത്രമല്ല, അവയെ നാമനിർദ്ദേശപൂർവ്വകം നിർദ്ദേശിച്ചു കാണിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന സംഗതി മുന്പുതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കൂടാതെ, വാത്സ്യായനൻ, “പാണ്ഡാലികീ ചതുഷ്ഷ്ടിരപരാ” എന്ന സൂത്രംകൊണ്ട്, പാണ്ഡാലികളായ വേദാന്തരം 64 കലകളുള്ളതി നിർദ്ദേശിക്കുകയും അവയെ സംപ്രയാഗികാധികരണത്തിൽ വിവരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കാമസൂത്രവ്യാഖ്യാനമായ ജയമംഗളയിൽ യശോധരനാകട്ടെ, താന്ത്രരൂപികളായ അരൂപത്തിനാലിര വിവരണം കൊടുത്തിരിക്കുന്നതിനുപുറമെ, കർമ്മശ്രേയങ്ങൾ ഇരുപത്തിനാലു ദൃതശ്രേയങ്ങൾ ഇരുപതും ശയനോപചാരികൾ പതിനാറും ഉത്തരകലകൾ നാലുംകൂടി ആകെ 64 മൂലകലകൾ ഉണ്ടെന്നുപറഞ്ഞ് അവയെ ചേരെയും നിർദ്ദേശിച്ചി

രിക്കുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല, 518 അന്തരകലകൾ ഉണ്ടെന്നും അവയെ ഒക്കെയും പാഞ്ചാലിക്കുള്ളായ അറുപത്തിനാലിൽത്തന്നെ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതാണെന്നും കൂടി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ശ്രുതിനിതി, ശിവതത്ത്വപരണാകരം, ശ്രീതത്ത്വനിധി,* പുരാണാത്മസംഗ്രഹം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും 64 കലകൾ ഇന്നിന്നവയാണെന്നു പറഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്. ഭാഗവതചികയിൽ ശ്രീധരസ്വാമിയും ശിവതത്ത്വാക്കുതങ്ങളാണെന്നു പറഞ്ഞു 64 കലകളെ നിർദ്ദേശിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. ശ്രീധരസ്വാമി ഉദ്ധരിച്ച ഈ 64 കലകളെയാണ് ശബ്ദകല്പദ്രുമത്തിലും വാചസ്പത്യത്തിലും തർക്കനാഥവാചസ്പതി അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഗംഗാസാരായൻ 'അനപിതാത്മപ്രകാശിക' എന്ന തന്റെ ഭാഗവതവ്യാഖ്യയിൽ സ്വാമിസമുദയങ്ങളായ ചലകളെ സ്വപ്നം വിവരിച്ചുകാണു് അരപ്പതു പട്ടോക്കളായി എഴുതിച്ചു തിട്ടുണ്ട്. വാമനാലങ്കാരസൂത്രവൃത്തിയുടെ വ്യാഖ്യയായ 'കോമരേന്ദ്ര'വിൽ ഭാമഹാക്കുതങ്ങളാണെന്നു പറഞ്ഞുകാണു് ദ്വോകരൂപത്തിൽ കലകളുടെ മനറായ ലിസ്റ്ററും കൊടുത്തുകാണുന്നു. പുനമ, "അന്യോ ഉപകലാഃ പ്രോക്താസ്താസാം സ. പ്രാശ്നേ യശ്ചതഃ" എന്നിങ്ങനെ, ഉപകലകളായി വേറെ നാനൂററുതന്നെ ഉണ്ടെന്നും കോമരേന്ദ്രകാരൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിന്നു പുനമ, 'ഗീതഗോവിന്ദ'ത്തിലെ "തൽകിം കാമപി—" എന്ന ദ്വോകവ്യാഖ്യാനാവസരത്തിൽ 'ശ്രുതിരാജിനി'യിലും അനുഷ്ടുപ്. ദ്വോകാരത്മകമായ ഒരു പട്ടിക ചേർത്തുകാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, അതു വ്യാഖ്യാനാവിന്റെ സ്വന്തമോ വല്ല ഗ്രന്ഥത്തിലുനിന്നു് എടുത്തു ചേർത്തിട്ടുള്ളതോ എന്നറിയുന്നില്ല. ഈ പട്ടികയും 'രാമായണവന്ദ്യ'വിധെ യുദ്ധ കാണ്ഡത്തിലുള്ള പ്രഥമപാട്ടത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ രാമചന്ദ്രസുരി കൊടുത്തിരിക്കുന്ന പട്ടികയും ഒന്നുതന്നെയാണു്. മറ്റുള്ള പട്ടികകൾക്കല്ലോ പരസ്പരം വ്യത്യാസവുണ്ട്. വിസ്തരഭയത്താൽ ഈ പട്ടികകളെയും അവയ്ക്കുള്ള വ്യത്യാസങ്ങളെയും ഇവിടെ ഏടുത്തു വേർതിരിച്ചു.

ജൈനന്മാർക്കും ബൗദ്ധന്മാർക്കും സ്വന്തമായ കലകളുടെ സാഖ്യയാകട്ടെ അറുപത്തിനാലല്ല, എഴുപത്തിരണ്ടാണു്.

“ഖിഖിതപരിത സംഖ്യാ ഗീതഗുത്യാനി താല-
പടമമുദവിനാ വംശഭേരിപ്രവീക്ഷാഃ

* 'പുരാണാത്മസംഗ്രഹം' അച്ചടിച്ചിട്ടില്ല. ഭാരിയറക്ക രാസസ്ത്രീപ്രീതിലേ ബ്രഹ്മയിൽ ഉള്ള ഒരു പക്ഷ്യാണു് അറുപതിരണ്ടിട്ടുള്ളതു്.

ചിരദൂരഗതിക്കു ധാതുടൻ മന്ത്രവാദം
വചിപഠിതവിനാശോ രത്നനാരിഹലക്ഷ്യം”

“മന്ത്രസ്തേക്കസ്മിന്നിതിതത്ത്വകവിതാ ജ്യോതിശ്ശരീരൈർദ്വയം
ഭാഷാ യോഗരസായനാഞ്ജനലിപിസ്വപ്നേന്ദ്രജാലം കൃഷി
വാണിജ്യം വൃദ്ധസേവനഞ്ച ശകുനം വായുഗ്നിസംസൃചനം
ദൃഷ്ടിർലേപനമർഭനോർദ്ധ്വഗതയോ ബന്ധഭേദമേ

പ്രപഞ്ച മലഭട”

“പത്രശ്ലോഭന മർമ്മഭേദന ഫലാകൃഷ്ടി ബുദ്ധിജ്ഞതാ
ലോകാചാരജനാനുവൃത്തി ഫലഭൂൽ ഖഡ്ഗശക്തി ബന്ധനം
മുദ്രായാരകോഷ്ഠചിത്രകൃതി ദോർഭൂട്ടം മുഷ്ടിഭണ്ഡാസിവാ-
ഗ്വലം ഗാരുഡസുപ്തഭൂതഭേദനം യോഗാബ്ജനാശാലയഃ”

എന്നീ ശ്ലോകരൂപമായ പ്രമാണപ്രകാരം,

1, ലിഖിതം. 2, പഠിതം. 3, സംഖ്യാ. 4, ഗീതം. 5, നൃത്തം.
6, താലം. 7, പടനം. 8, മുരജം. 9, വീണാ. 10, വംശം. 11, ഭേരിപ
രീക്ഷ. 12, ചിരദശിക്കു. 13, തുരഗശിക്കു. 14, ധാതുവാദം. 15, ഭൂപാ
ദം. 16, മന്ത്രവാദം. 17, ബലിവിനാശം. 18, പഠിതവിനാശം. 19, ര
ത്നലക്ഷ്യം. 20, നാരിലക്ഷ്യം. 21, വൃദ്ധക്ഷ്യം. 22, മന്ത്രസ്തേ. 23, തക്ഷം.
24, സ്മിതി. 25, തത്ത്വം. 26, കവിതാ. 27, ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം. 28, ശ്രുതി.
29, വൈദ്യകം. 30, ഭാഷകൾ. 31, യോഗം. 32, രസായനം. 33, അ
ഞ്ജനം. 34, ലിപി. 35, സ്വപ്നം. 36, ഇന്ദ്രജാലം. 37, കൃഷി. 38, വാ
ണിജ്യം. 39, വൃദ്ധസേവനം. 40, ശകുനം. 41, വായുസംസൃചനം. 42,
അഗ്നിസംസൃചനം. 43, ദൃഷ്ടി. 44, ലേപനം. 45, മർദ്ദനം. 46, ഉരദ്ധ്വ
ഗതി. 47, ഫലഭണ്ഡം. 48, ഫലഭൂതം. 49, പത്രശ്ലോഭനം. 50, മർമ്മഭേ
ദനം. 51, ഫലാകൃഷ്ടി. 52, അബ്ജജ്ഞതാ. 53, വൃഷ്ടിജ്ഞതാ. 54,
ലോകാചാരം. 55, ജനാനുവൃത്തി. 56, ഫലഭൂൽ. 57, ഖഡ്ഗശക്തിബന്ധനം.
58, ക്ഷുരീബന്ധനം. 59, മുദ്രാ. 60, അയസ്സുതി. 61, രക്തകൃതി. 62, കാഷ്ഠ
കൃതി. 63, ചിത്രകൃതി. 64, ദോഷ്ഠലം. 65, ഭൂഗുലം. 66, മുഷ്ടിയുലം.
67, ഭണ്ഡയുലം. 68, അസിയുലം. 69, വാഗ്വലം. 70, ഗാരുഡഭേദനം.
71, സുപ്തഭേദനം. 72, ഭൂതഭേദനം. എന്നിവയാണത്രെ ആ 72 കലകൾ.
എന്നാൽ “സമവായസ്സുത”ത്തിലും “ലളിതവിസ്തര”ത്തിലും എൺപ
ത്തേഴും എൺപത്താറും കലകൾ നിർദ്ദേശിച്ചു കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ
കലകൾക്കും മററുള്ള ആസ്തികഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള 64 കലകൾ
ക്കും തമ്മിൽ സംഖ്യയിൽ മാത്രമല്ല സ്വരൂപത്തിലും വ്യത്യാസമുണ്ട്.

ആസ്തികന്മാരുടെ ചതുഷ്ഠിയിലധികമുകൾക്കു തമ്മിൽതന്നെ പരസ്പരം വ്യത്യാസമുള്ള സ്ഥിതിക്കു്, രാമായണകഥപോലും മാററി നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന ജൈനാദികളുടെ കലകൾ ആസ്തികകലകളിൽനിന്നു വ്യത്യാസപ്പെട്ടുകാണുന്നതിൽ ആശ്ചര്യത്തിനവകാശമില്ലല്ലോ. സമവായസ്കരം, ലലിതവിസ്തരം എന്നിവകയിലെ പട്ടികകൾക്കും പരസ്പരം വ്യത്യാസം കാണുന്നതു്. ഏതായാലും ഈ വിഷയത്തെ ഇനിയും വിസ്തരിച്ചു ദീർഘിപ്പിക്കുന്നില്ല. കലയുടെ സ്വരൂപം, വിഭാഗം എന്നിവയെ സൂക്ഷ്മമായി വിവേചനംചെയ്തു തീർച്ചയാക്കേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതെന്നുമാത്രം പറഞ്ഞു തൽക്കാലം ഈ വിചാരത്തെ ഇവിടെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

നക്ഷത്രമാല.

(ശേഖര പത്മ വലിയ ഭാഷാഭിരുതന്മാർ.)

[കൊല്ലം 1038 മുതൽ 1055 വരെ തിരുവിതാംകൂർ നാട്ടുവാണിയന്ന ആമിശ്വരൻ എന്നും രാമവർമ്മാശാസ്ത്രവിജ്ഞാനിശ്വരൻ എന്നും 1041-ൽ വിദ്യാഭിയാമനാശംഭവിച്ചു. സി. ക്രിസ്. ക്രി. 1041-ൽ എന്ന ബിരുദവും അതിന്റെ മറ്റൊരു രത്നമാലയും പ്രദാനം ചെയ്തുകൊടുത്തു. ആ അദ്ധ്യക്ഷത്തിൽ മഹാരാജാവിനെയും ആ മറ്റേയും വർണ്ണിച്ചു. അന്ന് ഇദ്ദേഹം അന്നത്തെ പട്ടാളത്തലവനായും പ്രായമുണ്ടായിരുന്ന കേരളവർമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരന്റെ അധീനതയിൽപ്പെട്ടു. ചെറിയതും ശാസ്ത്രപ്രതിഭാശാലിയായതും ഇദ്ദേഹത്തെ ശ്രദ്ധേയനാക്കിയതുമായ ഒരു മഹാരാജാവാണു് 'നക്ഷത്രമാല'. ഈ കൃതിയും, തിരുനാൾപ്രബന്ധവും മറ്റും പാലയെ, അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. വലിയകോയിത്തമ്പുരന്റെ പത്രപത്രപാടവത്തിൽ ഇതിലെ ഒരോ പട്ടവും മൂലാലിഖിതമാണെന്നു് അറിയപ്പെടുന്നു. പരിചരണത്തുമാസികത്തിന്റെ വായനക്കാരായ മാക്കുലിമാനികളെ ഇദ്ദേഹവും അസമാന്യമായി മനസ്സിലാക്കുന്നു. അവർ ഈ നക്ഷത്രമാലയെക്കുറിച്ചു് അദ്ദേഹത്തെ അഭിനന്ദിക്കുവാൻ സമർത്ഥരായിരിക്കുന്നു. അന്തർ വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിയായി ചേർത്തിട്ടുള്ള സമർപ്പണശ്ലോകത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ മഹാനാശാരി രാജരാജവർമ്മാശാസ്ത്രവിജ്ഞാനിശ്വരൻ എന്നു് അറിയപ്പെടുന്ന സാഹിത്യത്തിൽ വൈചക്ഷണ്യം സിദ്ധിച്ചുവെന്നും അന്തർ വിശ്വസിച്ചു നക്ഷത്രമാല മഹാരാജാവിനു കരുതപ്പെടുന്നതിൽ മറിയാതെ എന്നും കവി പറയുന്നു. പത്താം നൂറ്റാണ്ടിൽ "വിപുലകാവ്യം" എന്നും കേരളം വിശേഷണമുള്ള വലിയകോയിത്തമ്പുരൻ മഹാരാജാവിനെ വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. കർവ്വകൊല്ലംകുഴിഞ്ഞു് ഞ്ഞ കൈരും അന്നും ആ അംബരമണി മഹാരാജാവുകൾക്ക് അർപ്പിക്കപ്പെട്ടു. അക്കാലത്തെ മെലിമ്പ്രബന്ധത്തിന്റെ മാർഗ്ഗംകണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ഗണിക്കുവാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല. സസ്പൃകരമിയാൽപാടില്ലെന്നു വായനക്കാരെ ഉദ്ദേശിച്ചു്, പല അർത്ഥങ്ങൾ സംക്ഷിപ്തമായ അർത്ഥത്തിൽ അന്ന് എഴുതിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്.]

ഉള്ളൂർ.

- ഫ ക്ഷോണീപാലനനൈപുണീമനുപമാം ഭൂപാലമൃഡാമണേ!
ഭാവത് കീമഭിനന്ദ സാ ജിഹമിഷ്യമ്നേണശരീ ഗൗരവം
ആകല്പം പ്രജിഹ്വായ കഞ്ചന തവ ദ്രോണിഷ്ടഹിരാങ്കുര-
ശ്രേണീകാന്തികംബധിഷ്ഠതസഹസ്രാംശുപ്രഭാഡംബരം.

"അല്ലയോ ധാരാണീപാല, അവിടുത്തെ അമ്പാളമരയ രാജ്യപരിപാലനനൈപുണ്യത്തെ അഭിനന്ദിച്ച വിജ്ഞാനിയമാനന്ദാക്ഷരീ ഗൗരവമഞ്ജരിക്കാവേണി, ശോഭിക്കുന്ന വരുംഭരണമുടേ കാന്തിസന്ദേശമാകേണ്ട വിജയരയ സൂര്യപ്രഭാമുദാമണമുടേയ ഒരു ഭൂഷണം അവിടുത്തെപ്പൂജനമുതന്നെ."

- ഡ യസ്യഃ കീർത്തിതും നിരാകൃതമാരാകല്പോഡുരാജ്യതി-
ശ്രേണീകോമളിമാഭിമാനമവനീമീനാമ! മാനോജനകം
വൈരിഭേഷാപി ന വൈഖഡീപരികരോ വൈഖക്ഷണീമുച്ഛതി
സ്തോതും താം തവ മാലികാം കലയിതാ കോ വാ കവിഃ കൗശലം?

"അല്ലയോ അവനീകന്ദുനാശാജ്ഞാപി സാക്ഷാൽ ശ്രീപാദമേവമേ അലങ്കാരമേയ ചന്ദ്രന്റെ മിഷ്ടി അംബുജിമുദേ കോമളതാലിമാനത്തെ നിരാകരിക്കുന്ന യാതൊന്നിന്റെ മാനാജനകമായ കീർത്തനമെഴുന്നതിന് ബ്രഹ്മാവിന്റെ വാക്സന്ദേശാപോലും സരസ്വതാകന്നിപ്പാലം, ആ പുതിയ മാലയെ സ്തുതിക്കുന്നതിന് എളുപ്പവിക്കാമെന്ന് കൗശലമുണ്ടാകുന്നതു്!"

- ന ജാനീമോ ധരണീപുരന്ദര! ന തേ മാലാമതല്പീമണി-
ശ്രേണീമഞ്ജിമസംപദഃ കണമപി സ്തോതും പ്രവീണാ വയം
"മൗനാദത്ര ഗുണാദ്ഭേദേ വയതു മാ വാഗ്ജന്മനോ വൈഖഡീ"
ചിന്തൈവം തഥപി പ്രതാരയതി നശ്വാപല്യമാലംബിതം

"അല്ലയോ ധരണീപുരന്ദര! അവിടുത്തെ ഈ വിശിഷ്ടമായ മാലയിൽ ഖേദിക്കുന്ന ഭാര്യയുടേ രത്നങ്ങളുടെ മഞ്ജുതാസമ്പത്തിന്റെ ഒരു കണക്കെപ്പോലും സ്തുതിക്കുന്നതിന് ഞാൻ സമർത്ഥനല്ലെന്ന് അറിയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഗുണത്തരമായ ഈ വസ്തുവിനെ സംബന്ധിച്ച മൗനം മിഷ്ടിക്ഷയം എന്നതിൽ വാഗ്ജന്മവൈഖഡീ വന്ദനപാകമല്ലോ, അങ്ങനെ സംഭവിച്ചാൽ ഏതെങ്കിലും ചിന്തയാലോ എന്ന ഇതിന്റെ പ്രശംസയാകുന്ന ചാപല്യത്തെ ആലംബിക്കുവാൻ വഞ്ചിച്ചുപോയിപ്പിക്കുന്നത്" ഇവിടെ, "വാഗ്ജന്മവൈഖഡീസംഗ്രഹം ഗുണാദ്ഭേദേ വസ്തുവി മനേ നാ വേത" എന്ന നൈഷധീയചരിതം ഏഴാം സർഗ്ഗം മുപ്പത്തിരണ്ടാമത്തെ ശ്ലോകത്തിന്റെ അനുജനനം കേൾക്കുന്നുണ്ട്."

- ര സപ്താംഭോനിധിവേഷിതാവനിതലേ വാസ്തവ്യമുവീപതി-
സ്തോമം തപശ്ചരണാതവിന്ദപരിചശ്ചൈകാധികാരോദ്ധരം
കന്തും താവകരാജ്യരക്ഷണകലാവൈഖക്ഷണീസംപദോ
ധാരം ഹിരവിരാജിതം പാലതയാ മൂണേശരീ പ്രാഹിണോൽ

“ഏഴ് സാഗരംചുറ്റുന്ന ഈ ഭൂമിയിൽ വസിക്കുന്ന ഏല്ലാ മനുഷ്യന്മാരെയും അവിടുത്തെ ചരണാഭിഷേകത്തിൽ പങ്കിലെടുക്കാനായികൊണ്ടതിന്റെ ഭാരം വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവന്റെ മാനദണ്ഡത്തിന് അവിടുത്തെ രാജപാലനകലാസാമന്ത്രിസന്ദേശമെഴുതിയ കവിതയെ പട്ടണം-ഉൾക്കൊണ്ട ശോഭിക്കുന്ന ഹാരത്തെ അവിടുത്തെല്ലാ സമ്മാനിച്ചു”

ഒ ഏനാം വക്ഷസി ഹൃണരാജരമണീരൂപാവിതാം ബിഭ്രതം
വീക്ഷന്തേ ക്ഷിതിപാലശേഖര! യദാ മാലാം ഭവന്തം തദാ
ഭൂതാനമുശിരസ്രുതൃശിരസോ ഹൃണാധിപാസ്സതപരം
ഫാലായോജിതപാണയോ വിഭവതേ ഭാസേരതോരീകൃതിം

“അല്ലവയോ രാജന്റേപ്പേ! ഹൃണരാജാജനിയുടെ രൂപം കൊണ്ടിട്ടുള്ള ഈ മാല അണിയിക്കുന്ന അവിടുത്തെ ഹൃണാധിപന്മാർ സന്ദർശിക്കുമ്പോൾ ഭൂതന്മാരിനാണെന്നു തവകുറിച്ചു തൊട്ടിയിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം അവിടുത്തെ ഭാസതപത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നു.” സഹോദരങ്ങളായ ഏക അർത്ഥത്തിൽ ഫാലായോജിതപാണികളാകുന്നു എന്നു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് ഏകാദശ സമഞ്ജസമായിരിക്കുന്നു.

എ വർത്തനാമവനീപുരന്ദര! മഹീപാലാ നിജാന്തഃപുര-
സൈന്ദ്രണോട് ശീർണനതിപ്രകാരകലിതാഹങ്കാരഭാരാലാഭം
യത്ര കപാപി മഹോദധിവൃന്ദവിതേ ദേശേ നിഷ്ണാ മഹാ-
ഹ്ണി സാ ബഹുമാനമീദൃശമഭാസ്വാഭാസം കന്യ വാ?

“അല്ലവയോ അവനീശ്വര! ഭൂമിയിൽ പല ഭാഗങ്ങളാണു്, അവരെ അന്വേഷിക്കുന്നവരുടെയും സ്ത്രീകൾ പലപ്രകാരത്തിൽ സ്തംഭിതം; ആ സ്തംഭിതമാകട്ടെ അഹങ്കാരഭാരത്താലും അദ്ദേഹം അതിശയം ചെയ്യും, അവർ അങ്ങനെയിരിക്കുകയാൽ, എവിടെയോ സമുദ്രത്താൽ മറയ്ക്കപ്പെട്ട ഒരു മലിയിൽ നിവസിക്കുന്ന ഹൃണരാജാജനിയെ മഹാദേവൻ ഇത്തരത്തിൽ അന്വേഷിക്കുമെന്നു ബഹുമാനം നൽകിയിട്ടുണ്ടു്?” തിരുവിതാംകൂറിൽ ഇപ്രകാരമായി ടി. സി. ഏസ്. ഐ. എന്ന ബഹുമാനമുള്ള മാനദണ്ഡത്തിൽനിന്നു ലഭിച്ചതു് ആയിരത്തിയൊന്നു മഹാരാജാവു്.കമ്മസ്സിലെഴുതിയിരുന്നു.

ഒ ഉമീലതീർക്കുകകളുതിവൃതികരഭ്രാജിഷ്ടവജ്രാങ്കുര-
പ്ലായാമേദമമൃതം തവ യദാ മാലാം ഗമേ കോമളേ
താവത്താവകരൂപന്തതനമീഭുണ്ണന്മാധുരീഭിഹിനാം
ലോകാനാം പരമക്ഷിജന്ത സഫലം ഭൂപാല! മന്ത്യാമഹേ.

“അല്ലവയോ മഹാമാരാവ! ഉമീലത്തായ സ്വർണകന്തിയോടു് ഇടകലനംശോഭിക്കുന്ന വജ്രാങ്കുരങ്ങളുടെ ശോഭാകാന്ത മറ്റൊരായ ഈ മല അവിടുത്തെ കോമളമായ കഴിഞ്ഞിട്ടുപോയ സമുദ്രമുഖത്തോളം അപ്പോൾ അവിടുത്തെ രൂപത്തിൽ പുത്തനായി മേളിക്കുന്ന മധുര്യത്തെ സന്ദർശനംചെയ്യുന്ന മനസ്സോടുകൂടി കണ്ണുകളടക്കവും ഏകാദശ സമഞ്ജസമായിത്തന്നെ എൻ്റെ കർമ്മം.”

വൃ ക്ഷീരാംഭോനിധിഗർഭഗൗരിമരോദ്ദേഹ ക്ലിഭാകോവിഭാ
ഭാവതീകോജ്ജ്വലവാഹരതല്ലജല സപ്രഭാങ്കരാംശു മൃദാ
സ്തശാസീമസ്യ തനപതീ ധവളിമാദൈവതോദയം കംഭിനി-
ജംഭേദോഷണ! ഭംഭോകലയതി തപതീകീർത്തിപൂർത്തരിയം.

“അദ്വൈതം (കംഭിനിമംഭോഷണ) ബ്രഹ്മാകാശം പാശ്ചാത്യമിന്റെ അന്തർഗാതിയെ
പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതും മോഡിക്യത്തെ മോളിക്കുന്നതിൽ സമർത്ഥമായ അവിടുത്തെ ഉജ്ജ്വല
വം പ്രത്യേകമായ ഹോത്തിക മോളിക്കുന്ന വക്രമരതാളം കാണ്ഡസാദാഹം ഭിഗന്ത
കാഴ്ചയിൽ ധാവപ്രഭത്തെ ഉൾപ്പെട്ട് അങ്ങയുടെ കീർത്തിപൂർത്തയാണെന്നു മേ (മംഭോഷണം)
തോന്നലിനെ ഭവിക്കുന്നു.”

൯ ഭൃഗുപാ രത്നകദംബമുദനചമത്കാരപ്രകാരം ഭവ-
നാല്യസ്യാസ്യ സുവർണ്ണസൂനകലനാസേതര്യുസിമാമപി
വൃദ്ധോ വർഷിരഭ്ജതാദവിരതം ധൃതോത്തമാംഗം പരം
ധാരാ ജാതജരസ്സ വാതകിതയാ ഭൂതവൃഥസ്സർവ്വഭൂതേ.

“അവിടുത്തെ മാലയിൽ രത്നകദംബം ഇനക്കീഴ്ച്ചത്തിരിക്കുന്നതിന്റെ ചമൽകാ
ര്യത്തെയും സപ്തസ്തകവും അഭിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ സൗന്ദര്യപാരത്വത്തെയും കണ്ടു
സർവ്വപ്രപഞ്ചങ്ങളിലേയും വയസ്സുകലനം ചെയ്തതുമായ ഗേവാൻ ബ്രഹ്മാവിന് അപ്രത്യു
പപ്രട്ട് ഫലപ്രാപ്താദി രത്നകലകളാം. ജന്മം ത്വംബാധിനം വാതാരാഗിയമാകയാലായിരിക്കാം
അദ്വിതീയതയ്ക്ക് ഈ സ്വർഗ്ഗം (ശിരഃകന്ധം) സംഭവിച്ചതെന്നു ജ്ഞാൻ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.”

൧൦ ഉന്മീലതീകമനീയഹീരശകലഗാമാന്തരഭാഷിതം
നിസ്സീമദ്വ്യതിപുജജമഞ്ജിമ ഭവനാല്യസ്ഥമുണ്ണീമുഖം
താരാമന്ധലമല്യേഗസ്യ വഹതി ശ്രീരാമഭൂമിപതേ!
ബിംബോകം രിപുകൈരവാംബരമണേ! ബിംബസ്യശീതമൃതേ.

“അദ്വൈതം ശ്രേയോഭാഷണ ആനന്ദപ്രസാദം അഭിനന്ദനായുള്ള മാലവർഷം
മാലവ! ഉന്മീലത്താളം വിശിഷ്ടമായ വക്രവസ്ഥങ്ങളിൽ നടുക്കിരിക്കുന്നതും നിസ്സീ
മമായ പ്രഭാവത്തിന്റെ മണ്ഡിതപ്രഭാഭംകൂടിയ അവിടുത്തെ മാലയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതും
മഹാദംഭോഷണമുഖം മുഖം (മുഖം) നക്ഷത്രമന്ധലത്തിന്റെ മല്യേതീകാണുന്ന ചന്ദ്ര
ബിംബത്തിന്റെ വിഭവത്തെ വഹിക്കുന്നു (തത്വമേകദംഭോഷണം).”

൧൧ അസ്തിനാസ്തിവിപുരഹീരനീകരവ്യാകീർണ്ണഹാരാന്തര-
ഭാഷിസ്ത തപരസ്യദഃ കലയതേ ജ്ഞാനീമുഖാംഭോജനം
വിശ്ണോർവ്വക്ഷസി കൈതസ്തോംശുലഹരീലേലിഹൃമാനേ ലസ-
ത്തേജോബ്ധാഹിമലക്ഷ്യമാണകമലാവക്ത്രാംബുജപ്രകൃതിയാം.

“അസ്തിനായ കാന്തിപൂർണ്ണമുഖം ഹിരണ്യലോകങ്ങളു വ്യാകീർണ്ണമായ
മാലയിൽക്കൂടി തിളങ്ങുന്ന അവിടുത്തെ വക്ത്രസ്തിൽ ഈ മഹാദംഭോഷണമുഖംകൊണ്ടു

മരപ്പുവ്, കെരളപ്പേരിന്റെ രശ്മികളാൽ അതിശയന ചേരനാചയ്യപ്പെടുന്ന മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ബഹുതേജസ്സോടുകൂടി ശാഖിച്ചുകാണുന്ന ലക്ഷ്മീദേവിയുടെ മുഖം ബുദ്ധിമതിയാർ പ്രകാശത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. അതുപോലെയാകുന്നു ഐന്ദ്രനാഭം."

൧൨ ഹിരാജ്ജരകദംബകാന്തരഗന്തം ഫാരേ മഹാരാജ! തേ
 ഇണീവക്ത്രസരോതഹം കലയതേ നിസ്സീമമാനോജ്ഞകം
 മന്മജ്ജാധരമഗ്രമാനജലധിപ്രേംശോലവീചിച്ഛടാ-
 ഡിണ്ഡീരാന്തരരദിണ്ഡിതാമൃതകരപ്രത്യഗബിംബത്രിയം.

"അല്പായം മാനമാഭാവാ, അജായാമ ഇവ മാലയിൽ വക്ത്രാർക്കങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പെടുന്നതും കൗശ്യം മനോഹരപുരയ മനോരമങ്ങളുടെ വന്ദനാഭവിംശം മന്ദപദ്മം കരണമധിഷ്ഠിതമായ സമുദ്രത്തിൽ ചാഞ്ചാടുന്ന താബ്ബാസംഘത്തിന്റെ നരജ്യോതിർ ഇളകുന്ന ചന്ദ്രന്റെ നവീനമായ ബിംബത്തിന്റെ ശോഭ കൈരളാമുദ്രം."

൧൩ വിഭോജിജ്ജരഭാവലീനചൈവ ക്ഷീണം മയ്യേത്വാത്മഭൈര-
 സ്സോമൈജ്ജജപവജ്ജ്ജാലകലിതഗൈഗ്രവേയകജ്ജാതിഷാഠം
 ഗോത്രാഖണ്ഡല! മണ്ഡലൈശ്ച ഭവതഃ കിരന്ത സ്ത്രിയോകീതഭവ
 വണ്ണാനാം ശിരീപീതരക്തചരിതാം ഭേത്താ ജലസാഞ്ജലിഭി.

"അല്പായം ഗോത്രാഖണ്ഡല! അവിടുത്തെ വിഭോജനങ്ങളായ രത്നങ്ങളായും നഖങ്ങളായും കിരണങ്ങളായും വൈരങ്ങളായും കൊണ്ടു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഇവയ്ക്കു ഭേത്താതിന്റെ മേൽനിന്നുകൊണ്ടു കീഴ്ത്തിയ മണ്ഡലങ്ങളായും മൂന്നുപേർ കഴിവും, കരപ്പു, കന്ത, ചുവപ്പു, പച്ച മുതലായ വണ്ണങ്ങളായും അംശമായി നല്ല പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു." നവ്വേതാപതയാതിജീനീനീരിഭന്ത ത്രിചോമി ഭന്താ മോദം.

൧൪ ഹിരതരവാന്തരഫലത്പദാരത്ഥപടലീസാകൃഷ്ടകലിംഭേരി-
 ള്ളണ്ണാധിശപരസ്യന്ദ്രീമുഖമിഷാനാഭീസരോജം ഭയൽ,
 ആത്മീയസ്തവിമണ്ഡലീമയപദ്ധ്വപാഥോധിമദ്യേശയോ
 ഫാരസ്സാരസനാഭൈസഭാമയം ധത്തേ ധരിത്രീപതേ!

"ഹിരസ്യൂഹത്തിൽ സകല പദാർത്ഥങ്ങളും പ്രതിഫലിക്കുന്നതുകൊണ്ടു അവയെല്ലാം കലിയിൽ അടങ്ങുന്നതായി തോന്നുന്നു; മാനോരമങ്ങളുടെ മുഖം നാഭീപത്മമായി കാണപ്പെടുന്നു; തന്റെ കാന്തിമണ്ഡലമാകുന്ന പാദാർക്കങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ശയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; ഇന്ദ്രനാഭങ്ങളാൽ അല്പായം മനോഭാവാ, അജായാമ ഇവ മാലയ്ക്കു ശീ പത്മനാഭന്റെ സൗന്ദര്യത്തെ വഹിക്കുന്നു." ശ്രീ പത്മനാഭനേ ഇല്ലാതെ കണ്ടു തന്നു പത്മം.

൧൫ സാഫല്യം നയനോൽകരസ്യ ഭവിതാ ശക്തസ! വിമേജ്ജത മേ-
 ദേനം ഫാരവരം സ തേന സക്രമപ്തുപ്തിശാനായക!
 ശേഷസ്താപി തഭൈരവ ശീർഖിതതേരേനം സമുദപീക്ഷ്യ താ-
 മാനന്ദാമൃദി കമ്പയേത സ കദാപ്യസ്താപ്തിതദ്യോമനഃ.

"അല്ലയോ ഭൂപന്ദ്ര! ഈ മാലയെ ഒരിടമേലകിലും മോചനരഹിതമാക്കുവാൻ ഇതേ വന്നാൽ അഭാഗ്യത്തിനർത്ഥം ആയിരം കണ്ണുകൾക്കു മുമ്പാകെ വെളിച്ചം; അതുപോലെ, വല്ലപ്പോഴൊരിക്കൽ ആയിരങ്ങൾ ഇതു നേരേമ്പാൾ താഴെപ്പറ്റൽ ഇതിനെ ശ്രദ്ധിച്ചു തല കുലുക്കുകയും തന്നിരിക്കും അഭാഗ്യത്തിന്റെ ആയിരം ശിരസ്സുകൾക്കു മേൽ അത്ഭുതമുണ്ടാകുകയും ചെയ്യും."

എന്ന ഹൃദയംശിശുശ്ശോഭിച്ച് ഉയിർന്നു വന്നു കഥാസമീപം
 ശ്രീരാമക്ഷിതിപാല! വഞ്ചിതപരംശാകാശരാകാശശിൻ!
 ഗീർവാണാഭാഗതരംഗിണീസഖിജാലോട് ഭൂതപാഥോരുഹ-
 മ്ലാഘാമൃച്ഛതി ചാരുമീരശകലസ്സാരാംശുപൂരാവൃതം.

"അല്ലയോ രാമവർമ്മരാജാ! വഞ്ചിതപരംശാകന ആകാശത്തിൽ പൂർണ്ണചന്ദ്രനാഭ്യർത്ഥം! അവിടുത്തെ ഹാരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതും മനോഹരമായ വാക്യരത്നങ്ങളുടെ ധാരാളമായുള്ള കിരണപൂർണ്ണമായ ആവൃതമായ വിശ്വകർമ്മരായ രാജാക്കന്മാരുടെ മുമ്പാകെ ആരാധനാഗതിയിൽ ഉദ്യമമായ താമരപ്പൂവിന്റെ ശോഭയെ പ്രശംസിക്കുന്നു."

എന്ന അഭയാശോഹിതി മദ്ധ്യമേ നദേശാ മന്ദ്രാഭിരൂപേ-
 നാലാവളകംബകാന്തിപടലേ ധാവദ്യമഭസപിനി
 ഭൂമീവാസവ! ഗാംഗവാരീലഹരിപൂരഭീമോദ്ഗാഹരേ
 ടിങ്ഗിമാതംഗകംബകം മുഹൂരിതം തൃണാലയത്പുഷ്പരം.

"അല്ലയോ ഭൂവാസവ! അനന്തം മേറ്റമൊരു വാസ്യമേറ്റ കൂടിയതുമായ അവിടുത്തെ മാലയിലെ വളയങ്ങളുടെ കണിവലും ഇന്നു നദേയമേറ്റ അധിവാഹനം ചെയ്യുന്ന അപസരത്തിൽ ഗങ്ഗാനദിയിലെ ജലപ്രവാഹമാണെന്നു ഭൂമിയിൽ നിന്നും വീണ്ടും വീണ്ടും മാനുഷനെ ചാടിക്കുന്ന സന്നാഹത്തോടുകൂടി അതിൽ ഉൾക്കുന്നു."

എപ്പോഴൊരു കനകാലയാലയതമി ശ്രീവഞ്ചിപഥപീപതേ!
 രാജഭക്തഭൂതസ്സഹസ്രനയനശ്രദ്ധേക്ഷണീയമൃതിഃ
 മേന്മയെ ചേതസി രാജകുഞ്ജര! ശരീരാകല്പഭാവം ഭജ-
 നീസ്തീമം സമനഃകലസ! കരുണാ സപാലീവ നാകൈകസാരം.

"അല്ലയോ വഞ്ചിപഥാവാസവ! രാജകുഞ്ജര! ഈ ഹാരം കനകമാകുന്ന അലയാലയത്തിൽ (ഇതുകാണാ ഗാഢത്തിൽ) അഭിജയീയമുണ്ടാണു്. സ്വർണ്ണകാണാണാലും പണിയിച്ചിട്ടുള്ളതു്. (ഇതുപക്ഷത്തിൽ മോദമേലവാനെന്ന ആലയത്തിൽ അഭിജയീയമുണ്ടുവൻ; രാജിക്കുന്ന വല്ലഭങ്ങളെ കിടന്നതാഴ്ചയ്ക്കുകയിരിക്കുന്നു. (ഇതുപക്ഷത്തിൽ വല്ലഭങ്ങളെ കൈയിലുണ്ടുവൻ; ആലിം കണ്ണുകൾക്കുമുമ്പാകെ എല്ലായ്പ്പോഴും ഉത്തമമായൊരു കൃതിയോടുകൂടിയാണു്. (സഹസ്രനയനനും ശ്രദ്ധയോടുകൂടി രക്ഷിക്കുന്ന മൃതിയുള്ളവനാണാലും ഇത്രയും; ശരീരത്തിൽ അലങ്കാരമെങ്കിലും. ശരീരത്തെ അലങ്കരിച്ചിരിക്കുന്ന ഇത്രയും; സമനസ്സുകൾക്കു് (സമസ്തലികൾ എന്നു മോദകുന്ദത്തിലും മേന്മയ്ക്കു് എന്ന് ഇതുപക്ഷത്തിലും) അതിതമയ കരുണയെ നമിക്കുന്നു. ഇതു മോദങ്ങളാലും ഇതു മോദാനന്ദമേറ്റു മേടിക്കുന്നു."

൧൯ കല്പാനന്തരത് കടന്നുവരുന്ന യുഗങ്ങളിലൊന്നുവരുന്നതും-
സ്വപ്നാത്മകാലയുഗമെന്നുവരികിലും കഥാകൃത്തും
ഹാസ്യകാരനും ഭിന്നഭിന്നാകൃതികളിലായിട്ടുണ്ടാകുന്നതും-
പത്രാഭിമാനകരീഭൂമികളിലായിട്ടുണ്ടാകുന്നതും

“കല്പാനന്തരകാലത്തിൽ ഉൽഭവമായി നടന്നുവരുന്ന ശിവന്റെ ജടാമൂലാഭരണമി-
ന്നിന്നു തുളിത്തുളയുന്ന സ്വർഗ്ഗാഭരണത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യമെന്നതിൽ സമത്വ-
വും ഭിന്നതയുമുള്ള ചിത്രങ്ങളിൽ ചന്ദനംകൊണ്ട് മുദ്രിതപ്പെടുന്നതും അമൃതത്തിന്റെ
കാമ്പിളമുളയും പലമാണിമിയിപ്പുള്ള പത്മകീടംകൊണ്ടുനിറയുന്നതുമായ ഈ ഹാരത്തിന്റെ
നീളംപ്രദർശനംകൊണ്ടു ഏകദേശം വർണിക്കേണ്ടതു്.” ഈ മനോഹരമായ പാത്രത്തിന്റെ
അവസ്ഥയും ഇതുതന്നെയാണു്, ഇതു് കഥാ കല്പനാദ്യം എന്നു ചാമിടേണ്ട ഒരു മനോഹര-
വിഭാസംകൊണ്ടായി അവകാശം വേണമെന്നായിരിക്കയില്ല.

൨൦ ക്ഷോണീപാലകുലാവതംസ! ഭവദീയോരുകവാടസ്ഫുര-
ന്മാലാമല്ലേവിലാസി ഹൃണരമണീവക്ത്രം സമാലാപ്യതേ
സേച്ഛം തപത്പ്രിയയാ ജനൈസ്സകുന്തകം സാഗരമുദ്ഗീശാദര-
രെയമംസീന്ദ്രഭാവസഞ്ച ഭവതാ സാനന്ദമസ്സാദകേശഃ

“അല്പായാ രാജകുലാവതംസ! അവിടുത്തെ കൗടുകിതമായ വക്ഷസ്സിൻ സ്പ-
ഷണ മഹാഭക്തിയുടെ മുഖത്തെ അവിടുത്തെ പത്നി (കാഷ്ഠ ഗുഹിക്കുന്നതിനുമുമ്പ്)
ഇഷ്ടയോളകി നോക്കുന്നു; ജനങ്ങൾ കൈതുകിത്താഴ്ചകളും മറ്റുരാജാക്കന്മാർ തുറക്ക-
യോളകിയും അവിടുന്ന് മറ്റൊരു സിന്ധുവിനുമുള്ള അധഃപാദനത്താഴ്ചകളും ഏകദേശ-
മെല്ലെ ബന്ധുക്കളും സ്നിഹേതാക്കും ആനന്ദത്താഴ്ചകളും തുറന്നു് അതിനെ നിരീക്ഷി-
ക്കുന്നതു്.” മഹാഭക്തിയുടെ അഭിമാനം നിമിത്തം യാതൊരു മഹാവിദ്യയും നാം.

൨൧ ശോഭനീകുന്ദി സപ്തതസ്തിഭവനം ഭവത് കഹാരസ്ഫുര-
ദ്വജൈരമല്ലതീമണ്ഡലേ ധവളീമസപാരാജ്യമാബിഭ്രതി
അല്ലോസ്തേ ലവണാംബുധിം മധുരിപഃ ക്ഷീരാംബുരാശിഭ്രാ-
ദ്യുർണ്ണാദ്രിധിയാ ഭവന്ധ ഭജതേ കാളാഞ്ജനോദ്ഗീധരം

“അവിടുത്തെ ഹാരത്തിൽ സ്പഷണ വജ്രങ്ങളുടെ പ്രഭാമണ്ഡലം യാതൊരു ക-
ലാപത്രം കൈക്കൊണ്ടു ത്രിവേണിയെയും വെല്ലുവിടുന്ന ഒരു വീണ്ണ പരമേശ്വരനെന്ന-
നു ഭക്തി ലവണസമുദ്രത്തെയും ശിവൻ വെള്ളിമല (കൈലാസം) ആണെന്നുഭവിച്ചു കഴി-
യെന്നുവന്നതേയും ഉപദേശം.” ‘മഹാരാജ! ഇതിൽ മഗതി യേശു തേ ധവളീതേ
പയഃപാദം പാമപുഷ്പം കൃത്യം’ ഇതും ഭക്തിയുടെ ആശയത്തിന്റെ
മായ ഇതിൽകാണാം.

൨൨ ഗോത്രാപുത്രരിപോ! നിരക്രമമഭീവാപ്യ സ്ഫുരന്തീ ഭവ-
ദ്വജൈസ്തീമനി ഹാരതല്യജലസഭജാംശുപാരമ്പരീ
അന്തർനിർഭരപുണ്യതാവശ്വഹിർനിർഗതപരതപത്കൃപാ-
വീയുഷഭവവിഭ്രം കലയതേ ലോകസ്യ നോ കസ്യ വാ?

"അല്ലയോ ഗോത്രംകൂ! അവിടുത്തെ വക്ഷസ്സിലെങ്ങും കടന്നുവന്നുപിച്ച് സ്തംഭിക്കുന്ന ഈ പ്രശസ്തമാക്കത്തിന്റെ വളകിരണപരമ്പര ഏതെങ്കിലും തിങ്ങിവിടിക്കൊള്ളുമെന്നു വെളിയിലേഴുംപാഞ്ഞൊഴുകുന്ന അമൃതദ്രവമെന്നൊളളും എന്തുജനത്തിനാണ് ഉണ്ടാക്കുന്നത്?" "പരമേശ്വരനേ കന്യ വാ" എന്നുതന്നെ പദമടന്നുവാടി!

൨൩ മന്ത്രേ തന്ത്ര പരം ദുശോസ്സഫലതാ യസ്സാവകീനം സകൃ-
ന്മാലാതല്ല്വജമീക്ഷതേ നിരുപമജ്യോതിശ്ച മടാമണ്ഡലം
സാഫല്യം ധരണീതലാമൃതരുചേ! തന്ത്രേവ വാഗ്ജനനോ
യോ മാലാമീദം താവകീം കവിരവി സ്തോതൈകൈ
പാണ്ടരീഡിതും.

"അവിടുത്തെ മേലത്തെ ഭരിച്ചെങ്കിലും കാണുന്നവന്റെ കണ്ണുകൾക്കു സാഫല്യമുള്ളതെന്നും അതിനെ ഏതാനും ചില പദങ്ങളെക്കൊണ്ടുതന്നെയും സ്തുതിക്കുന്ന കവിയുടെ വാഗ്ജനനത്തിനെ മൃതകൃത്യതയുള്ളതാണെന്നും ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു." പതിനഞ്ചാംശ്ലോകത്തിലെ ആറാം വരിയുടെ പ്രാമാന്യം.

൨൪ സദ്യസ് മിനാമതംഗമേന്ദ്രശേനശൈശവത്വാഭിമാനമ്വിദാ-
ധൗരഭയേ ഭവതീയഹാരവതികാഹീരാങ്കുരജ്യോതിഷി,
തൈരലോപ്താങ്ഗണജാംഘ്രികേ സതി ഗണോ യുനാം
വളർച്ചയിവേൽ-
കേശോ വാലുകവിത്രം കലയതി കേജാണീസമന്വേകുണ്ഡലം!

"അപ്പോൾ മിനാമതമെന്ന ആനന്ദാത്മിന്റെ ധാവദ്യഭിമാനത്തെ മോടിപ്പിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ അഗ്രഗണ്യമായ അവിടുത്തെ വാക്കുകളെ ഫീകാരമുപയോഗിച്ച് രാമകോശ്വരണത്തിൽ പ്രാപ്തം സഞ്ചരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ, യുവാക്കന്മാർ അവരുടെ നഖമുഖി വെട്ടിയുടർന്നു വെട്ടി കണ്ടു വെട്ടിയവർ എന്നു ഭൂമിപ്പോകുന്നു."

൨൫ ഉദ്യാതപനീയമംസുഷമാ നിസ്സീമവജ്രാങ്കുര-
സ്തോമാംശുവൃതിഷങ്ഗമന്ത്രേ നിതരാം ഹാരപ്രകാശേധ തവ
ഉബീഖദ്വേദീയകീർത്തിലാമരീകാന്തിമ്ലടാമുബിനീം
ഭൂമീ ജംഭരിപോ! വിധംബയതി തേ ഭൂതഃ പ്രതാപശ്രിയാ

"അവിടുത്തെ പ്രശസ്തമായ ഹാക്കത്തിൽ മിന്നുന്ന ഉൽകടമായ സാഗ്ഗ്യാലയത്തെ സൂക്ഷ്മ വളർച്ചയുള്ള കിരണങ്ങളാൽ ഇടകലർത്താൻ അവിടുത്തെ കീർത്തിയോടു ചേരുന്ന പ്രതാപത്തിന്റെ ശോഭയെ അനുകരിക്കുന്നു."

൨൬ ശരഭേ വഞ്ചിനരേന്ദ്രപുംഗവ! ഭവന്മാലുസ്ത്ര മേസപിനീ-
മനനാം ഹാടകഭാമഹീരശകലശ്രേണീമയുഖാവലിം
ഭാവത്കപ്രചുരപ്രതാപനികരാജിഷ്ടകീർത്തിമ്ലടാ-
കാന്തിസ്തോമജിതോപനമുഹരിശൈശവപുഷ്പഭാസലിം

"അല്പമേ വെളിച്ചമുണ്ടാകട്ടെ! അവിടുത്തെ മാലയിലെ പ്രൗഢമായ സ്വർണ്ണമേ തിളക്കം നൽകൂ, ഹിരണ്യമേ തിളക്കം നൽകൂ, കിരണാവലി കടന്നുവരട്ടെ, അവ അങ്ങയുടെ പ്രഭുവായ പ്രഭുവെത്തിക്കട്ടെ. ഭാഷിണ്യമായ കീർത്തിച്ചാടയും കരതികളെയങ്ങൊരു ജയിക്കട്ടെ നമിക്കുന്ന സൂര്യനും ചന്ദ്രനും പൂജാമന്ദിരമെന്നെ ഓർക്കുകയും "

൨൭ സഹായത്കരണനാരികൊന്നിടവീടത്തുകിർത്തിയിതാ
മേനാം വക്ഷസി സുനസായകസമാനാകാരമാനോജ്ഞാ!
ബിഭ്രാണം ധരണീപുരന്ദര! കദാ ദ്രുഭ്രാം ഭവനാം ചന്ദ്ര
പായപായമന്ദനമോദമന്ദിരീപുരോദയ രംഭസുതരാം.

"മഹാന്നിധിയും പൊരത്തിപ്പറയും മാനുഷകലത്തിന്റെ സമുൽക്കണ്ഠയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഈ മാല അണിഞ്ഞു ശോഭിക്കുന്ന അവിടുത്തെ ഐശ്വര്യം നമ്മുടെ മുമ്പിൽ വീണ്ടും പാമ്പോലയുമൊഴുതാൻ അങ്ങയെ മോദത്തിന്റെ പ്രവാഹം ഉൾക്കൊള്ളാൻ പോകുന്നു."

സമർപ്പണശ്ലോകം.

ശ്രീമന്മാതൃപരാജരാജകുതസ്സാം വാസം ചാപ്തവാസാദിനി-
വൈഖക്ഷണ്യതൃണാങ്കരേണ ചരണപ്രാന്തം തവാജഗൃഹം
ഭൂയാദ്ഭൂമിവിഭാവരീശപര! ഭവന്മാലാഗുണഗ്യാഖിനീ
ബലാ കേരളപർവ്വതം കതുലോ നക്ഷത്രമാലാ തവ

—കേരളം "പ്രഭു" ഭാഗം—

സി. എസ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ

ചില സ്മരണകൾ

(മേൽപറഞ്ഞിരിക്കുന്ന അമ്മേയുടെ സ്മരണയ്ക്കാണ്.)

എന്തൊരു പൊട്ടലും ചിറലും പാറ്റില്ലാത്തതായിത്തീർന്നു! ഒരു മനുഷ്യന്റെ ചിരിയോ, അതോ കണ്ണുകൾക്കുള്ളിൽ നിന്നുളളതായിത്തീർന്നു! ആ ചിരിയോട് അടുത്തുചെല്ലുകയോണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ്—അന്ന് ഞാനും മൂന്നു ജ്യേഷ്ഠന്മാരും ഏറുന്നുകളെന്ന് എഫ്. എസ്. പഠിച്ച താമസിക്കുകയായിരുന്ന—ഒരാൾ ഞങ്ങളെ കാണുവാൻ മാളികയുടെ മുകളിലേയ്ക്കു കയറിവന്നത്. എന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്മാരുമായി പരിചയമുള്ള ആ ആളെക്കണ്ടപ്പോൾ “ആശാന്റെ വരവുചിരി പടിക്കൽനിന്നുതന്നെ കേട്ടു” എന്നു ഒരു ജ്യേഷ്ഠൻ പറഞ്ഞു. അപ്പോഴും അതുപോലെ ഒരു ചിരി. ആൾ അതിസൂക്ഷ്മൻ. സൗമ്യതയും ദയയുമുള്ളതും മുഖത്തു് അദ്ദേഹവെക്കു പാടിയിരിക്കുന്നു. ഓരോരുത്തരിൽ തിളങ്ങുന്ന ആർത്തവ്യം സാത്വികതയും ആരുടെ മനസ്സിലേയ്ക്കും ഹൃദയത്തിലേയ്ക്കുതന്നെ. വളരെയും, വിവിധതയും, കനത്ത ദ്രവ്യമായ ഗാത്രം, നെററുമെൽ ഒരു കരുമപ്പെട്ടത്—ഇതാണ് ആ ആശാൻ, അഥവാ ചിരിമുത്തി, അല്ലെങ്കിൽ ശ്രീമാൻ സി. എസ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ. ആളെ ഒരിക്കൽ കണ്ടാൽ പിന്നെ മറക്കാൻ സാധിക്കാത്തതായ ഒരു ഉൽപ്പാദനശാസ്ത്രത്തിന്റെ പരിശുദ്ധത ‘അനന്തപാലകാര’ത്വം വിളമ്പുന്നതു് ആരിലും സുഖപരമായ മൈത്രിഭാവം ജനിപ്പിക്കാതിരിക്കുകയില്ല.

ജ്യേഷ്ഠന്മാർ എന്ന പണിക്കരുമായി പരിചയപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ ഞാനും ഒരു വേഴ്സിക്കാരന്റെ നിലയിൽ, “പണിക്കരുടെ ‘മുതലനായാട്ടു’ രസികരണിയിൽ ഞാൻ വായിച്ചുരസിച്ചിട്ടുണ്ട്” എന്ന പറയേണ്ട താമസമേ ഉണ്ടായുള്ളൂ, ഒരു ജ്യേഷ്ഠൻ “ആശാൻ ആ വഞ്ചിപ്പാടൊന്നു പാട്ടു്” എന്ന പറയുവാൻ. ആദ്യം ഒരു ചിരികൊണ്ട് ഒഴിച്ചു വിടുവാൻ നോക്കി; ഞങ്ങൾ അതു സമ്മതിക്കില്ലെന്നും, പാട്ടുപാടാതെ

വിട്ടുപോകുവാൻ പറിപ്പെണ്ണുകളെപ്പോലും, ഉടനെ ഒരു ചിരി ഗണപതിക്കുവെച്ചു പാടിത്തുടങ്ങി. അമ്പ! എന്തു ശാരീരം! എന്തു വാസന! കേൾക്കാതെത്തൊന്നാൽ! സാഹിത്യത്തിലെന്നപോലെ സാഹിത്യത്തിലുള്ള സുകുമാരമായ വൈഭവവും ആരുടെ ചിത്തത്തെയാണു് അപമാനിക്കാത്തതു്? തെങ്ങുതടത്തിൽ അന്നു് ഉദ്ഭൂതമായ മൈത്രി പണിക്കർ യശസ്സുവീരനാകുന്നതുവരെ ഭിംബസംപ്രതി വഴിച്ചും ഉറച്ചുംകൊണ്ടുതന്നു വന്നിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു പണിക്കർ പല അവസ്ഥകളിലും പല സംഭവങ്ങളിലും എനിക്കു കാണുവാൻ സംഗതിവന്നിട്ടുണ്ടു്. അപ്പോഴെല്ലാം 'ഇയാൾക്കു്' കൊളായിട്ടു പിണങ്ങുവാനും മുഷിയുവാനും വശമല്ലായിരിക്കുമോ? എന്നുകൂടി തോന്നാതിരുന്നിട്ടില്ല. അത്ര മിത്രപ്രിയനും മൈത്രിയനും ആയിരുന്ന ആശാൻ.

അന്നു് പണിക്കർക്കും മോളി ഏറുന്നാകുളത്തു ഹെൽമിൽ ആയിരുന്നതുകൊണ്ടു തെങ്ങുതടത്തിൽ കൂടിക്കാണാത്ത. ഞായറാഴ്ചയുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നതന്നെ പായാം. വന്നാൽ തുടങ്ങും ചിരി; പോകുന്നതുവരെ സംസാരിക്കുന്നതിന്റെ 'കടയ്ക്കും തലയ്ക്കും' നടുക്കും ചിരിക്കുകയുണ്ടായിരുന്നു. നേരംപോക്കു പറയുകയാണ് പണിക്കർവന്നാൽ പഠിച്ചുനന്നുവരെ പതിവു്. അതിൽ പണ്ടുതന്നെ സംഗതികളോ, അന്നത്തെ നാട്ടുവർത്തനമോ, ഞാൻ പഠിച്ചിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷും സംസ്കൃതവും പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളിലെ ചില ഭാഗങ്ങളുടെ പ്രതിപാദനമോ ആയിരിക്കും വിഷയം. അപ്പോൾ ചിരിക്കു ധാരാളം അവകാശവും അവസരവുമുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ മനസ്സിരുത്തി മുഷിഞ്ഞിരുന്ന് അധികനേരം ഒരു വിഷയത്തിൽ തന്നെ പഠിച്ചുകൂടുക എന്നതു് ആശാൻ തീരെ വയ്യ. മനസ്സാക്കിയുടെ മകൾ മായിരുന്ന പണിക്കർക്കു സക്കാർജോലിയിൽ മാത്രമേ അതു സാധിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. അവിടെയും തന്റെ പാഠ്യമായ ബുദ്ധിശക്തിയും പ്രാപ്തിയും തന്നെ കേമമായി സംഘായിച്ചിരുന്നുവെന്നു് കൊണ്ടു്, തനിക്കു വളരെനേരം ഒരു ഭിംബസവും കേൾച്ചിരുന്നു മറ്റേതു ജോലി ചെയ്യേണ്ടിവന്നിരുന്നില്ല. തനിക്കു തന്നെ 'ഭാരത'ങ്ങളായിരുന്ന ധീരകളിലും കാർമ്മായി കളിക്കുകയല്ല; 'കളി'യായിട്ടേ ഉള്ളൂ. മനസ്സായിരുന്നില്ല; മനസ്സെ പരകയുടേതു് ഒട്ടുമുക്കാലുമാണെന്നും. അതിനിടയ്ക്കു ചില മുളിച്ചാട്ടുകളും മുറിയോക്കങ്ങളും തട്ടി മുളിച്ചുകൊണ്ടുവരികയും. ഏകങ്ങളിൽ ചിലതു കളിയെപ്പറ്റിയോ കളിക്കാരെക്കുറിച്ചോ അപ്പോൾ പൊട്ടുന്ന നിമ്നിച്ചവയായിരിക്കും. അവയുടെ മാധുര്യവും സാരസ്വതവുമാകൊണ്ടു കളിസ്സമയം മുഴുവനും "അരങ്ങേറ സിറ്റിച്ചും കൊഴുപ്പിച്ചും" കൊണ്ടുവരിരുന്നു. തന്റെ ഏകങ്ങളിൽ "കളി

ക്കുമ്പോൾ 'ഇതു വിചാണെ ആരെങ്കിലും ഇനിയും നിബ്ബന്ധിച്ചു' ഇതു പോലെ അനവധികൃതികൾ നിമ്മിപ്പിച്ചില്ലല്ലോ' എന്നുള്ള മനസ്സാപമാണ് തോന്നുന്നത്. "മൃതലനായാട്ടി"ൽ എറണാകുളം വണ്ണിക്കുമ്പോൾ

"നീളുനീളെ ബാലകന്മാർ മേളമോടെ വിദ്യാഭ്യാസം
നാളത്തോറും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു കോളേജും കോൺക്വ."

എന്നിത്യാദിവരികളിലെ പ്രകൃതിചിത്രീകരണവും സംഗീതവും സുഗമമാണല്ലോ. ആ പാട്ടിൽത്തന്നെ,

"വ്യക്തദേശം ചൊരപോലും കയ്യെലില്ലാത്ത സിന്ധ്യാനഭാം
സിംഹഭേരി ശബരനാം മേനവൻതാനും"

എന്നു പരേതനായ മാണിക്കത്തു ശങ്കരമേനോനെപ്പറ്റിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന്, മേനവനെ അറിയുന്നവരെല്ലാം ഇതു മുതൽക്കുതന്നെ ഇതു സ്തംഭമായിട്ടുള്ള ഒരു ചിത്രീകരണത്തിനു സലാം കൊടുക്കാതിരിക്കയില്ല. മദിരാശിയിൽവെച്ചു നടന്ന സ്കൂട്ടുസമ്മേളനത്തിൽ കൊളുപ്പിക്കാൻ പാടുവാൻ ഉണ്ടാക്കിയ വഞ്ചിപ്പാട്ടിലെ,

"സത്യാ, ഭയ, രാജഭക്തി, ചിത്തശുദ്ധി, വൃദ്ധിസങ്കതി,
നിത്യതുഷ്ടി, നിമ്മയതപം, ഗൗരവോർവ്വയും
ഇത്തരത്തിൽ നന്മവായ്ക്കുമെത്രയും ഇന്നഗണക്കരം
വർദ്ധിപ്പിച്ചീടും ബോധസ്കന്ദ സാംഖ്യവാഴ്ചെ"

എന്ന ഭാഗം സ്കൂട്ടുസമിതിയുടെ മർമ്മനിയമങ്ങളെ എത്ര ഭംഗിയായിക്കുറിച്ചിരിക്കുന്നു!

പന്നിക്കുഴ് ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ കവിതാഭ്രാന്തും സാഹിത്യസങ്കീര്യം നന്നു ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന്, സതീതൃപ്തനായ സാഹിത്യകശലൻ ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ പറയുന്നുണ്ട്. ആശാന്റെ ചില കൃതികൾ ബാല്യകാലത്തു അങ്കുരിച്ച ഈ വാസനയ്ക്കു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നതായിക്കാണാം. "വിരുതൻശങ്ക"വിന് എഴുതിയിരിക്കുന്ന അവതാരികയിലെ ഭാഷ, നിരൂപണനൈപുണ്യം, സഹൃദയത്വം എന്നിവെല്ലാം പ്രത്യേകം പഠനത്തിനായിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. വേറെ ചിലതുകൂടി ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം.

"കരതലകമലാസ്ഥാം സ്പാടികീർക്കുമാലാം
ഖരനഖരവിഭിന്നാം ഡാഡിമീമ്പീജബുദ്ധ്യാ
അനകലമവികണ്ഠൻ യേന കീരോ നിരലഃ
സ ഭവതു മമ ഭൂതൈവ വാണി! തേ മന്ദഹാസഃ"

എന്ന പട്ടം പണിക്കർ മലയാളഭാഷയിലേയ്ക്കു തദ്ദേശമെഴുതിരിക്കുന്നതിപ്രകാരമാണ്:—

“കൈത്താരിൽച്ചേന്നുമിന്നും സൂടികമണിലസന്താലയിൽ കൈനഖശ്രീ-
തത്തുമ്പാറം മാതളത്തിൻമണിഗണമിതി ചിന്തിച്ചു കൊത്തുന്നതിനായ്
എത്തും ശത്തക്കിടാവെപ്പലവുതവരുവിൽ പിൻവലിപ്പിച്ചിടും നിൻ-
പുത്തൻപൂമന്ദരമാസം സരസിജഭവജേ! ഭൂരിഭാഗം തരട്ടേ!”

പ്രാഥമികപാഠശാലയിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുവേണ്ടിയുണ്ടാക്കിയ “സർപ്പ
ജനനപ്രാർത്ഥന” എന്നൊരു ലഘുകൃതിയിലെ ചില പട്ടുങ്ങളാണ് താ-
ഴെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്.—

“ദൈവസൃഷ്ടങ്ങളായുള്ള ജീവജാലങ്ങളിൽ സദാ
ജീവകാരുണ്യമെങ്ങർക്കു ദൈവമുണ്ടാക്കിവയ്ക്കു സദാ.

പിതൃമാതൃഗുരുക്കന്മാരതിസർവ്വശുഭായ് വരാം
മരിച്ചവരണ്ണമുള്ളൊരു ഗതി കാട്ടിത്തരണമേ.

സ്വാതന്ത്ര്യമേന്തിനായ് മാതൃമതന്മാർത്ഥിത്വം പുലർത്തുകിൽ
വൃതന്മാരും ജനമെന്നുള്ള ബുദ്ധി വർദ്ധിക്കണം സദാ.

സ്നേഹപൂർവ്വമായും സർവ്വസാരോദയം വളർത്തുവോ
സ്നേഹസ്വരൂപനാം ദൈവം മോഹംപോക്കുക ഞങ്ങളിൽ.”

ബാലപാഠത്തിന് എത്ര ഉചിതവും മനോഹരവുമായ പ്രസാദവും കാ-
വിയും ആശയവൈശിഷ്ട്യവും ഇവയിൽ പ്രകടിതമായിരിക്കുന്നു!

പണിമതെങ്കെ സാഹിത്യസങ്കീർണ്ണതയും സാഹിത്യസമ്പന്നവും മിക-
ച്ചുകാണുന്നതും പരമകാഷ്ടയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതും, “തൃഞ്ജനൈശ്വര്യമാ-
ർദ്ദപാദ”യുടെ സ്മാരകമായി കൊച്ചിശ്ശീമയിൽ കിഴക്കൻചിററൂരിൽ പ്ര-
തിഷ്ഠാപിതമായിട്ടുള്ള “ജനനാർത്തിലാണു”, അതിന്റെ നിർമ്മാതാക്ക-
ളിൽ ഒരു പ്രധാനശക്തിയും, ആശാന്റെ ജീവകാലം അവസാനിക്കുന്ന
തുവരെ അതിന്റെ ഒരു മൗജ്ജീവനാഡിയും ആശാൻതന്നെയായിരുന്നു
എന്നുവേണം പറയുവാൻ. പണിക്കർ ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടാ-
യിരുന്നെങ്കിൽ, ആ സ്ഥാപനത്തിന്റെ പ്രധാനകൃത്യങ്ങളിൽ പ്രഥമമായ
ഭാഷാസാഹിത്യപരിശുദ്ധവും, തൃഞ്ജനൈശ്വര്യപ്രസിദ്ധീകരണത്തിലുമുള്ള ഗ-
വേഷണവും, ഗാന്ധിജിയുടെ നിഷ്ഠയുമായിട്ടും നടന്നേനെ എന്നുള്ളതിന്,
രണ്ടുപക്ഷമുണ്ടാകുവാൻ തരമില്ല. ആ മറഞ്ഞക്കുറിപ്പു സംസാരിക്ക-
ുമ്പോൾ പണിക്കർക്കുണ്ടായിരുന്ന ഭക്തിയും ആവേശവും ആഗ്രഹങ്ങളും

ആശാനെ അറിഞ്ഞവർക്കറിയാം. കഷ്ടം! ജീവിച്ചിരുന്നകാലത്തു സാഹിത്യപരിശ്രമത്തിന് ആശാനെ നിബ്ബന്ധിക്കുവാൻതക്ക ആളുകൾ പോരാതെയായി; ആശാന് ഒരുദ്യോഗികമായി മരണാവേഷം കെട്ടേണ്ടതുമായി; ഫതവിധി ആശാനെ ജോലിയിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞു വിശ്രമവാസത്തിനും സ്വസ്ഥവൃത്തിക്കും യഥേഷ്ടപരിശ്രമത്തിനും ഉള്ള വയസ്സിലേക്കു തിരിച്ചു ചില; ഇങ്ങനെ ഒരു സാഹിത്യതാരം അതിന്റെ മാർഗ്ഗമണ്ഡലത്തിൽ മേഘപടലാന്തരിതമായിട്ട് അസ്തംഗതമായി!

ചില പഴയ കീർത്തനങ്ങൾ.

(സമ്പാദകൻ—പനമുഖൽ ഫുൻ, രാമൻപിള്ള അവർകൾ, അയിരൂർ)

1. ശ്രീകൃഷ്ണകേശാദിപാദസ്തവം.

ആദിത്യാമണ്ഡപംപോലെ വിഷ്ണുജനന
പൊന്നിൻകിരീടവും കാണാകേണം കൃഷ്ണ.
വണലിന്റെകൂട്ടത്തെപ്പേരേ വിളക്കുന്ന
കാർക്കുവൽഭംഗിയും കാണാകേണം കൃഷ്ണ.
ഏററവും നീലമായുള്ള കറനിര-
ശുഭ്രത്തിൻഭംഗിയും കാണാകേണം കൃഷ്ണ.
പഞ്ചമിച്ചന്ദ്രനോടൊത്തുള്ള നെററിയിൽ
തോചിത്തൊഴുതി കാണാകേണം കൃഷ്ണ.
കാമന്റെ വില്ലിനോരല്ലുണ്ടാക്കുന്ന
ചില്ലിവിലാസവും കാണാകേണം കൃഷ്ണ.
താമരപ്പൂവിന്റെ പത്രത്തോടൊത്തുള്ള
നേത്രങ്ങൾ നേത്രത്തിൽ കാണാകേണം കൃഷ്ണ.
ഭക്തന്മാർക്കൊക്കെജീഷ്ടത്തെ നൽകുന്ന
നോട്ടവും നോട്ടത്തിൽ കാണാകേണം കൃഷ്ണ.
അതിലെക്കണ്ഡലശോഭാകാണേററവും
ശോഭിച്ച ഗണ്ഡങ്ങൾ കാണാകേണം കൃഷ്ണ.

എള്ളിന്റെ പൂവിന്റെയൊക്കാരായുള്ള
 നാസികാലംഗിയം കാണാകേണം ഉണ്ണി.
 തൊണ്ടിപ്പഴത്തിനൊരിണ്ടലുണ്ടാക്കുന്ന
 ചുണ്ടുകൾ രണ്ടുമേ കാണാകേണം ഉണ്ണി.
 മുല്ലപ്പൂമാട്ടിനോടൊത്തുള്ള ഭന്തങ്ങൾ
 ഭംഗിയായങ്ങനെ കാണാകേണം ഉണ്ണി.
 ചന്ദ്രന്റെ ചന്ദ്രികപോലെ വിളങ്ങുന്ന
 ചന്ദ്രസ്മിതത്തെയും കാണാകേണം ഉണ്ണി.
 ശംഖെന്ത തോന്നുന്ന കണ്ഠപ്രദേശത്തെ
 ഭംഗിയായങ്ങനെ കാണാകേണം ഉണ്ണി.
 ഭ്രൂണഭ്രൂഷിതകൈകളിൽ നാലിരു-
 മായുധശ്ശേപ്പുങ്ങൾ കാണാകേണം ഉണ്ണി.
 വിസ്തൃതമായുള്ള ചാറത്തെ വരമ്പും
 ലക്ഷ്മീവാരവും കാണാകേണം ഉണ്ണി.
 മുത്തു പവിഴങ്ങളെന്നിവകൊണ്ടുള്ള
 മാലയെ ഭംഗിയും കാണാകേണം ഉണ്ണി.
 ശ്വേതിപ്പൊക്കത്തോളമേത്തിലുള്ളൊരു
 രോമാഭിഭംഗിയും കാണാകേണം ഉണ്ണി.
 പീതചാമ്പട്ടുതെന്തത്രയും ഭംഗിയിൽ
 കാഞ്ചിയും കെട്ടിട്ടു കാണാകേണം ഉണ്ണി.
 ആനയെ തുമ്പിയെപ്പോലിരിക്കുന്നൊരു
 ഉത്തമകൾശോഭയും കാണാകേണം ഉണ്ണി.
 ചെറപ്പന്നത്തോന്നുന്ന ജറന്തകൾ ജംഘയും
 കണ്ണിന്നനേരിട്ടു കാണാകേണം ഉണ്ണി.
 ചിത്തത്തിനാനന്ദം നല്കുന്നൊരൊച്ചയും
 കാൽച്ചിലമ്പങ്ങനെ കാണാകേണം ഉണ്ണി.
 ആമപ്പറഞ്ഞാടങ്ങൊത്തുള്ള പാദങ്ങൾ
 ഭംഗിയായങ്ങനെ കാണാകേണം ഉണ്ണി.
 ചന്ദ്രികയായുള്ള രത്നനഖങ്ങളെ
 അംഗുലി പത്തിലും കാണാകേണം ഉണ്ണി.
 ഭക്തന്മാരപ്പിച്ച പുഷ്പങ്ങൾ കൊണ്ടൊന്നും
 ശോഭിച്ച പാദങ്ങൾ കാണാകേണം ഉണ്ണി.

കാർക്കൊണ്ട മേഘത്തിൻ വണ്ണമായുള്ളോരു
മുത്തിയേയെപ്പൊഴും കാണാകേണം കൃഷ്ണ.
കേശാഭിവാദവും പാദാഭികേശവും
ചിത്തത്തിലെപ്പൊഴും കാണാകേണം കൃഷ്ണ.

2. കൃഷ്ണാനന്ദോസ്തതെ *

കണ്ടിടേണമിങ്ങെന്നുള്ളിലെപ്പൊഴും മണ്ടി മണ്ടി നടക്കുന്ന കൃഷ്ണനെ
രണ്ടുകൈയിലും വെണ്ണയും കൈക്കൊണ്ടു കൊണ്ടുനേർത്തു കൃഷ്ണാനന്ദോസ്തതെ.
കാളമേഘനിറംകലന്നീടുന്ന കോമളാകൃതി പുണ്ട തിരുമേനി
മേളമോടെൻറ മുനയിൽ വിളങ്ങണം കേളീനായകാ കൃഷ്ണാനന്ദോ....
കിങ്ങിണിവളയെന്നിവ ചാത്തിട്ടു ചങ്ങാതിമാരോടൊന്നിച്ചുമേളിച്ചു
ഇങ്ങുവന്നെന്നരികത്തു കാണണം കണ്ടലോവന കൃഷ്ണാനന്ദോ.....
കീഴിലുള്ള ഭരിതങ്ങൾ നീങ്ങുവാൻ കോഴുകൂടാതെ കൃഷ്ണൻതിരുവടി
ആഴിമാതിനോടൊന്നിച്ചുകാണണം നാഴികത്തോറും കൃഷ്ണാനന്ദോ.....
കുന്ദ പണ്ടു കടയാൽപിടിച്ചതും കുന്ദകാളയും ഗോപഗിരിയുടേയും
നന്നായ് രക്ഷിച്ചുനില്പതും കാണണം നന്ദനന്ദനാ കൃഷ്ണാനന്ദോ... ..
കൂട്ടമേറുന്ന ഗോക്കളോടൊന്നിച്ചു വാട്ടമെന്നിയേ ഗോപീജനത്തൊട്ടും
കാട്ടിലാശു നടപ്പതും കാണണം കോട്ടമെന്നിയെ കൃഷ്ണാനന്ദോ....
കൈല്യാണനാരു കാളിയൻതന്നുടെ ഭൃഗുമെല്ലാമടക്കിക്കളവാറായ്
ചില്ലമായ് ചെയ്തു നൃത്തത്തെക്കാണണം ചില്ലയങ്ങനാം കൃഷ്ണാനന്ദോ.....
കേളികൈക്കൊണ്ടു പൂതനതന്നുടെ കാളകൂടം പുരണ്ട മുഖരണ്ടും
മേളമോടേ കടിപ്പതും കാണണം കേളീനായകാ കൃഷ്ണാനന്ദോ.....
കൈകളാരേ! നീ ഗോപീഗുഹങ്ങളിൽ പേടമാൻമിഴിമാരറിയാതുകൻ
പാടവെണ്ണ കവനതും കാണണം ആടൽകൂടാതെ കൃഷ്ണാനന്ദോ.....
കൊമ്പുലാടെ നിൻ മാതാപു തന്നെയും വഞ്ചനചെയ്തു ഗോരസ
മൊഴെയും വഞ്ചിച്ചാശു ഭജിപ്പതുംകാണണം പഞ്ചിരിയുക കൃഷ്ണാനന്ദോ... ..
കോലും കൈക്കൊണ്ടു ഗോക്കളോടൊന്നിച്ചു നീലക്കണ്ണ! നീ
കാനനംതന്നിലെ
ലീലയോടേ നടപ്പതും കാണണം നീലക്കാർണ്ണ കൃഷ്ണാനന്ദോ.....

* കണ്ഠാധ് ആരാണെന്ന് അറിയില്ല. കോട്ടമേളയ്ക്കു കളയുമ്പോൾ പ്രതികാരത്തിനായ രക്തപാണിയെയാണ് സൂതിച്ചിരിക്കുന്നത്.

കരുവകലകൊക്കെ മുടിപ്പാനായ് കാരുണ്യത്തോടു വന്നുപിറന്നൊരു
കാരണഭൂതനാം കൃഷ്ണനെക്കാണ്ണം നേരെയെൻമുമ്പിൽ കൃഷ്ണ നമോ...
കംസനെക്കൊന്നു ലോകത്തെ രക്ഷിപ്പാൻ വാസുദേവൻ യദുകലം
തന്നിലെ
കൃഷ്ണനായിപ്പിറന്നതു കാണണം ജിഷ്ണുസേവിതാ കൃഷ്ണ നമോ.....
കണ്ടുകൊള്ളണം നന്ദതന്ത്രമെന്നു ഇങ്ങനേതന്നെ പ്രാണാവസാനത്തിൽ
തൃക്കാൽ രണ്ടുമൊഴിഞ്ഞില്ലൊരാളായും അകൃരപ്രിയ നിത്യം നമോ.....
ചക്രപാണിയൊടുശയിൽമേവിടും ശത്രുസംഹാരമുതേൻ! ജഗന്നാഥ!
സത്യസന്ധസനൽക്കുമാരപ്രിയ നിത്യം പാലിക്ക കൃഷ്ണ നമോസ്തുതേ.

3 തിരു മാറന്മളേശസ്തവം. *

അറിവാനന്തേ മറിയം പൊരുവാനന്തേ രിപുവോടും
കരുണാകരനാം നിൻകൃപയെന്തേ ശരണം നമി മമ നാരായണ ജയ.
ആരോടും ഞാനപരാധം കാരണപുരുഷ ചെയ്തില്ലേ
മാരണമാലികളാകിയ ഭോഷം രീരണമധുനാ നാരായണ ജയ.
ഇങ്ങനെ വരുമെന്നൊരു നാളും എൻ മനതാരിൽ നിനച്ചില്ലേ
മംഗലമാത്ര ഭവിപ്പതിനതുക നന്ദതന്ത്രമോ! നാരായണ ജയ.
ഇവയണ്ണു വരഹപത്മം രോഗവുമൊക്കെയൊഴിപ്പാനായ്
വീര്യേ ഗതിയെന്നല്ലാതെ മററില്ലാധാരം നാരായണ ജയ.
മാറവരായിട്ടുള്ളോരും മാറു സുഹൃത്തുകൾായോരും
പുറമിരിക്കിലുമെന്നുടെ ഭരിതം മാററാമോ? ഹരി നാരായണ ജയ.
ഉമാറമതായൊരു രിപുഭോഷം മാററാവല്ലിയു കരുണാഞ്ജേ!
പോറവീ നിൻകൃപകൊണ്ടിയു മാററിപ്പോറേറണം ഹരിനാരായണ...
എള്ളിരിയെണ്ണകണക്കത്താനുള്ള ചരാചരമന്ത്രക്കരം
ഉള്ളിൽവിളക്കുക നാഥനതെങ്കിൽ ഉള്ളിൽവിളക്കുക നാരായണജയ.
എന്താനും ഞാനപരാധം ചേരാതേ ചെയ്തോരതെങ്കിൽ
പാദോലികളാൽ രോഗമകറുക നാഥ നമസ്തേ നാരായണ ജയ.
ഐയമെന്നിക്കു വരുത്താതേ ഐഹികസുഖമുള്ളവിശേഷ!
കൈവലുമിവിദ്രവവിനാശേ കൈവരണം മമ നാരായണ ജയ.
വെച്ച ശേവയിച്ചുള്ളവരും പരമസംഭവനാദികളും
തൻകൃപയുണ്ടെന്നാകിലവർക്കാരു സങ്കടമെന്തിന നാരായണ ജയ.

* ഇതിന്റെ കണ്ഠ്യം തുറന്നു മുട്ടത്താഴാനാരിൽ കൊള്ളാണെന്നു പറയാപ്പെടുന്നു.

കൗതുകമൊന്നിലുല്പിന്നി മഹതാം ഭഗവൽഭക്തന്മാരെടുക്കൂടി
 അടിമലർ തൊഴുകിലൊരിട്ടുപാഹീനം മുക്തിവരംമേൽ നാരായണ...
 കരുണാകരനാം ത്രിനാരായണനന്മളിടുന്നിതു സായുജ്യത്തെ
 ഒരു ഫലമുണ്ടോ പതിനായിരമുരു ചത്തുപിറന്നാൽ നാരായണ ജയ,
 ബഹുജന്മാഞ്ജിതകമ്മവിശേഷാൽ തിരുമുൽക്കാഴ്ച നിനക്കിഹ വരേച്ചൻ
 ജനിമരണങ്ങളെനികിനിവേണ്ടോ പരിപാലയ മാം നാരായണ ജയ.

5. ഒരു ശ്ലോകദൈവതകീർത്തനം.

നിഷ്കു നിശ്ചല നിർമ്മമ നിരൂപമ നിഷ്ക്രിയ നിരഹങ്കാര നിരാശ്രയ
 നിഗ്നൂണ നിത്യ നിരാകലമരുടുക നിത്യം മമ റുദ്രി നാരായണ ജയ.
 സ്നോതൃസ്സുതൃ സ്നോതൃസ്സുതിമയ നാഥ പരാപര പരമവിഭോ ജയ
 ദേവതോവാരിധിമദ്ധ്യേ വിഖസുക നാഭാംബുജമിഹ നാരായണ ജയ.
 നിൻ മറിമന്ത്രം തെരിയാഞ്ഞതനിശം ബ്രാഹ്മാദികളുമുണ്ണിടുന്നു.
 തന്മയ ചിന്തയ നാഥ ഭഗവന്മയ നന്മവയത്തുക നാരായണ ജയ.
 അദ്വൈതം പുനരുകമനേകം തത്വജ്ഞാനമനന്താനന്തം
 നാത്താമാത്രാഹ്രസ്വമേബോധം ഭക്ത്യാ വന്ദേ നാരായണ ജയ.
 പ്രകൃതിവിലാസംകൊണ്ടു ജനതാലം വികൃതികലനം വലഞ്ഞിടുന്നു
 സുതൃതികളുമുല്പന്നം വിളങ്ങിയ സുഖമയ വന്ദേ നാരായണ ജയ.
 ഹ്രസ്വതത്ത്വചിന്തവിവതിനേതും മൂലതത്ത്വംകൊണ്ടെടുത്തല്ലാ മേ
 ക്രൂപാഗാത്രേ വിലസീടുന്നിതു നാഡിസ്ഥിത! ഹരിനാരായണ ജയ.
 കാരാപായം വരുമൊരുനേരം മായാമോഹംകൊണ്ടുഴലാതെ
 നീയാകേണം ഞാനഖിലേശ്വര മായാബാധം നാരായണ ജയ.
 ഞാനെന്നും ബന്ധ നീയെന്നും താൻ ജ്ഞാനവിഹീനം പറയുന്നതിനാൽ
 നാനാജനപരിഹാസ്യനുമായേനാനാദാകര! നാരായണ ജയ.
 രണ്ടായ് നിന്നൊക്കൊണ്ടു പകർത്തുകൊണ്ടൊരു തോന്നൊ പറഞ്ഞു;
 കണ്ടെത്താതോന്നാന്നതിലതിനെക്കണ്ടൊവു ഞാൻ നാരായണ ജയ.
 ആറായിട്ടും നിലകൾ കടന്നാൽ വേറെ പന്ത്രണ്ടാം നിലതന്നിൽ
 സാധാരണമായ് നിന്നിട്ടും നീയാധാരപ്പെരുതും നാരായണ ജയ.
 തൽപദപൊരുളും തപൽപദപൊരുളും വ്യത്യാസമുണ്ടാക്കിയതത്രേതും
 തപൽപദമോർത്താലെപ്രായം ഞാൻ കല്പിക്കേണ്ടു നാരായണ ജയ.
 നേദം നേദമിതെന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടേതെന്നേതുമറിഞ്ഞീടാതെ
 ഓതിപ്പറന്നു മുനികളുമനിശം നാഭാന്താസ്ഥിതി നാരായണ ജയ.
 ആറുജനങ്ങളുമാരാന്താർപോലാരും കണ്ടിലെന്നൊടു മുഴുവൻ
 ഓരോന്നെക്കണ്ടവരവർ മഴയ്ക്കാലോരോന്നൊന്നാൻ നാരായണ ജയ.

അഞ്ചുനും ചിലരാറെന്നും ചിലരഞ്ചുംകേവലമില്ലെന്നും ചിലർ
 അഞ്ചിന്നേകമധിഷ്ഠാനം നീ നെഞ്ചിൽവസിച്ചു നാരായണ ജയ.
 ഉള്ളൊന്നാല്പിവയൊന്നും പാത്താലില്ലാതൊന്നല്ലെന്നും ന്നനും
 ചൊല്ലാവൊന്നാല്പിതു പുനരെന്നോ ചൊല്ലാവു മമ നാരായണ ജയ,
 ഉന്നായിടിന വേദം നാലും മൂന്നക്ഷരമിതിനുള്ളിലൊളിച്ചുതു
 മൂന്നംഗുളീതൊന്നായ് നിന്നതു തോന്നാകേണം നാരായണ ജയ,
 എള്ളിൽനിറഞ്ഞഴുമെണ്ണകണക്കേയുള്ളിൽനിറഞ്ഞജഗത്തുവിശേഷാൽ
 കള്ളമൊഴിഞ്ഞു വിട്ടങ്ങിന നീതാനുള്ളിലുണർന്നാരു നാരായണ ജയ,
 അപ്പുകൾ പരമസ്വയമഖം സുസ്വകൾ സുഖബോധമഗാധം
 നിപ്പാപാരമപാരം പരമിദമപ്പൊടിശം നാരായണ ജയ,
 തത്ത്വമറിഞ്ഞുപദേശംചെല്ലാത്തമനായൊരു ദേശികനൊരുനാൾ
 എത്തിടുകിലതു തിരുവടിയത്രേ തത്ത്വനിയേ ഹരി നാരായണ ജയ,
 പശുവിനെയുകൊന്നഴുകിയകർമ്മംനിശിനിശിയായ്ചെല്ലെന്നൊരുപെരുളും
 പശുസമമായ് മായത്തിനൊചൊന്നോരശനാത്മം ഹരി നാരായണ ജയ,
 ഇരുപത്തഞ്ചോ മുപ്പത്താറോ കരുതീട്ടുമ്പോൾ തൊണ്ണൂറ്റൊറോ
 ഉരചെയ്യുന്ന നിന്നെക്കൊണ്ടു തിരിയാ മമഹൃദി നാരായണ ജയ,
 നാരായണമൊഴുവിലപ്രാണികളിയനമതേ പുനരെന്നിട്ടത്രേ
 നാരായണനെത്തള്ളൊരു നാമം നാരായണാദികൾ നാരായണ ജയ,
 കർമ്മകർമ്മവികർമ്മവുമോരോ ധർമ്മധർമ്മവുമറിയാതെയും
 ജന്മവിനാശമെനിക്കുണ്ടെന്നും കരുഷ്ണാശന, നാരായണ ജയ,
 സ്ഥാപരജംഗമജാതികളുകൾ വാരഷഭിനകരബിംബംപോലെ
 കേവലനായി വിളങ്ങിന നിന്നെക്കൊണ്ടാകേണം നാരായണ ജയ,
 പ്രകൃതിയുൾക്കിയ പുഷ്പനമുള്ളൊരു വകദേവ പുനരില്ലെന്നത്രേ
 ഭാവൽപ്രിയജനമുരചെയ്യുന്നോരകൾ വിലസുക നാരായണ ജയ,
 പരമാത്മാവു പരബ്രഹ്മം ചെലു പരമാനന്ദമനന്തമുദാപം
 ഉരചെയ്യുന്ന നിന്നെക്കൊണ്ടിതി തിരിയാ മമഹൃദി നാരായണ ജയ,
 അകവും പുറവും മേലും കീഴും പകലും രാവും ബഹുവിധമത്രേ
 ഭാവന്തുമിടപരം പാത്താലധകാരം നാമി നാരായണ ജയ.

വിശ്വനാഥ പരാപരാ പരമാത്മനാഥ നമോ നമഃ
 ആദിനാഥ നമോനമോ ഹരിശങ്കരായ നമോ നമഃ
 ദേവദേവ നമോ നമോ ഹരിശങ്കരായ നമോ നമഃ
 പാർവ്വതീശ പരാപരാ പരമേശ്വരായ നമോ നമഃ.

വില്പനംഗലത്തു സ്വാമിയാർ.

(മുദ്രാ)

“വില്പനംഗലത്തു സ്വാമിയാരന്മാർ എത്രവേരുണ്ട്? ഒന്നോ, മൂന്നോ, അഞ്ചോ? അവർ ഏതു കാലഭേദങ്ങളിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു? അവരുടെ പ്രബന്ധങ്ങൾ എന്തെല്ലാം? ഇങ്ങനെയുള്ള പല പ്രശ്നങ്ങൾ സാഹിത്യചരിത്രചോദ്യങ്ങളിൽ ഗവേഷകന്മാരെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇത്തരത്തിലുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് ഇതുവരെ എനിക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അറിവുകളെ അസ്സഭമാക്കി ഉത്തരം പറയാനാണ് ഞാൻ ഈ ഉപന്യാസപാഠം ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.”

‘വില്പനംഗലത്തുസ്വാമിയാർ’ എന്ന പേരിൽ മൂന്നു മഹാത്മാർ ഭക്തജ്ഞിയിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നും, അവരിൽ ഒന്നാമത്തെ വില്പനംഗലത്തിന്റെ കാലം ക്രി: പി: ഒൻപതാംശതകവും രണ്ടാമത്തേത് പതിമൂന്നാം ശതകത്തോടു അടുത്തും ചുരുങ്ങുന്നതും, അവർ യഥാക്രമം സുപ്രസിദ്ധമായ ശ്രീകൃഷ്ണകണ്ഠാമൃതസ്തോത്രവും ശ്രീചിന്താ അഥവാ ഗോവിന്ദാഭിഷേകം എന്ന പ്രാകൃതകാവ്യവും നിർമ്മിച്ചു എന്നും, കൃഷ്ണനാട്ടം രചിച്ച കോഴിക്കോട്ടു മാനവേന്ദരാജാവിന്റെ സമകാലികനായ മൂന്നാമത്തെ വില്പനംഗലം ക്രി: പി: പതിനേഴാം ശതകത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ജീവിച്ചു എന്നും ചില പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. വൃന്ദാവനവാസിയായ ഒരു മുനിയിൽനിന്നു മേല്പുതുർ നാരായണഭട്ടതിരിയുടെ പുരസ്കൃതമായ അമ്പലപ്പുഴ ചെമ്പകശ്ശേരി പൂരാടം തിരുനാൾ രാജാവിനു ശ്രീകൃഷ്ണപരമായ ഏതോ ഒരു ഉപദേശം സിദ്ധിച്ചതായി ആ മഹാകവി പ്രകൃതാസർവ്വസ്വത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

“യോ വൃന്ദാവനവാസിനോ നിയമിതസ്താക്ഷാൽകൃതാധോക്ഷജ-
ഭുഷ്ഠപ്രാപം ഖലു നാരദോൽസൃവ ഇവ പ്രാപോപദേശം പരം
യസ്യാപാസ്തസമസ്തവസ്തുകന്തകം കൃഷ്ണാവലാകോത്സവ-
ക്രിഡാകൌതുകി മാനസം വിജയതേ, സോയം മഹാത്മാ ധൃവഃ”

എന്ന പ്രസ്തുത പദ്യം വായനക്കാർക്ക് അത്രേതപൂർവ്വമല്ലല്ലോ. ആ മുനി മഹാനാമ വില്പനംഗലമായിരുന്നു എന്നും, അദ്ദേഹം ക്രി: പി: പതിനേ

ഘം ശതകത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നതായി ഗണിക്കാമെന്നു, ചിലർ ഉറവിക്കുന്നു. ഇവർക്കുപുറംപുറം 'കേരളാചാരീപിക്' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രണയവായു ഒരു വിചാരിതവർത്തനം കണ്ടുവരുന്നു. ഇവരെ യഥാക്രമം നാലാമത്തെയും അഞ്ചാമത്തെയും വിചാരിതവർത്തനമായി വിചാരിക്കാം. എന്താണു് ഈ അഞ്ചുപേരിൽ ഓരോരുത്തരുടെയും നില എന്നു പരിശോധിക്കുന്നതു വിജ്ഞാനപ്രദവും വിനോദകരവുമായിരിക്കും.

അഞ്ചാമത്തെ വിചാരിതവർത്തനത്തിന്റെ കഥ ആദ്യമായി കഴിക്കാമെന്നു് ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. കേരളാചാരീപികയുടെ പീഠികയിൽ താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ശ്ലോകങ്ങൾ കാണുന്നു.

“വീരകേരളനാമാ ഇ കോലഭൂപാലശേഖരഃ
ഏകദം ഗുഹയാന്തരം ഭദ്രശേ വിചാരിതവർ
യശീശപരം സർവ്വമുപസംസാരം വരാസന
പ്രപഞ്ച കേരളാചാരീപിക്തം ഭാഗ്യവീര കഥാം.”

വീരകേരളൻ എന്നു പേരാകുകയായ കോലത്തുവാഴ്ത്തന്മാരായ വിചാരിതവർത്തനസാധിതർ കേരളാചാരീപികയും കേരളാചാരീപികയിലെ ഉപാസനാഭേദങ്ങളെയുംമാറുപററി ചെയ്യുന്ന ഉപദേശമാണു് പ്രതിപാദ്യവസ്തു. “ഇതി വിചാരിതവർത്തനശീശപരവിരചിതായാ കേരളാചാരീപികായാം” എന്നു് നൊമ്പരയാക്കുന്നതിന്നു് അർത്ഥത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അർത്ഥത്തിന്നു് ഒരു വിശദീകരണം കാണുന്നുണ്ടു്. വീരകേരളന്റെ കാലത്തെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ല; എന്നാൽ തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യം ക്രി: പി: 1810 മുതൽ 1815 വരെ ഭരിച്ച റാണിനായകിയിരിക്കുന്നതായിട്ടുള്ള പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തലുകൾ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

“തെരുവിലാക്കിമാരാജാ സ്വസ്ത തന്ത്ര മഹിക്ഷിതഃ
പാലരാജാസ വസുധാം ധർമ്മത്തെ ധർമ്മവദിനീ,
ഏവം വഞ്ചിമഹിപാലാഃ പാലവർത്തനമേദിനീ
നീതിമാനെറ്റകകൾപ്പാസ്സുവേ ധർമ്മപരായണാഃ”

എന്ന ശ്ലോകങ്ങളിൽനിന്നു് ക്രി: പി: 1810—നും 1815—നും ഇടയ്ക്കു് പ്രസ്തുത പ്രബന്ധത്തിന്റെ രചന എന്നു് ഉറവിക്കുവാൻ വൈഷമ്യമില്ല. ‘റാണിമാരാജാവു്’ എന്നു തിരുവിതാംകൂറിലെ മഹാരാജാവിനെയെപ്പറ്റി പറയപ്പെടുന്നു; ആ ശൈലിയെയാണു് ‘തെരുവിലാക്കിമാരാജാ

എന്ന പദത്തിൽ കവി അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. 'വഞ്ചിയമ്മവല്ലിനി' എന്നും നാടുവാഴുന്ന തിരുവിതാംകൂർരാജാവിനോടു ബന്ധമുണ്ട്. അതിലെ യമ്മവല്ലി വീടാണോ മുകളിൽ കാണുന്നത് എന്നുകൂടി പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. ക്രി: പി: പത്തൊമ്പതാംശതകത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽപ്പോലും ഒരു വില്പനംഗലം ജീവിച്ചിരുന്നു എന്ന് ആക്ഷേപമില്ലാത്തതിനാൽ കേരളാചാര്യപിതാക്കാരൻ തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിന് ഒരു പുരാണപുരുഷനായ വയലത്തുവാൻപേണ്ടിയാണ് വില്പനംഗലത്തുസ്വാമിയാരുടെപ്പേര് വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളത് എന്നു വിമർശനമാർക്കു സംശയംകൂടാതെ സ്ഥാപിക്കാവുന്നതാണ്. ആ വില്പനംഗലം അങ്ങനെ അനുഗ്രഹം ചെയ്തട്ടെ.

ഇനി നൊമ്മത്തേയും രണ്ടാമത്തേയും വില്പനംഗലങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാം. വില്പനംഗലത്തു സ്വാമിയാർക്കു കൃഷ്ണലീലാശ്ലോകൻ എന്നൊരു ബന്ധമുണ്ടാകുമുണ്ട്. ശ്രീകൃഷ്ണകണ്ണാമുതം പ്രഥമാംശാസത്തിൽ അദ്ദേഹംതന്നെ,

“ഈശാനഭവചരണാരോണേന നീലീ-
ഭാഭാഭരസ്ഥിരയശസ്സബകോട്ഗമേന
ലീലാശ്ലോകേന രചിതം തവ ദേവ! കൃഷ്ണ-
കണ്ണാമുതം വഹതു കല്പശതാന്തരേപി”

എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളല്ലോ. ഈ പട്ടത്തിൽനിന്നു ലീലാശ്ലോകന്റെ മാതാവു നീലിയും പിതാവു ഭാഭാഭരനും ഗുരുക്കന്മാരിൽ ഒരാൾ ഈശാനഭവനമാണെന്നു തെളിയുന്നു. സോമഗിരി എന്ന മഹാറാജ ഗുരുവിനെപ്പറ്റിയും,

“ചിന്താമണിജയതി സോമഗിരിർഗുരുമേ
ശിക്ഷാഗുരുശ്ച ഭഗവാൻ ശിവിപിഞ്ചമൗരലി:
യൽപാദകല്പതരുപല്പവശേഖരേന്ദ്ര
ലീലാസ്വയംവരരസം ലഭതേ ജയശ്രീഃ”

എന്ന മംഗലാചരണപട്ടത്തിൽ കവി സ്മരിക്കുന്നു. ഈ ശ്ലോകം വ്യാഖ്യാനിക്കുമ്പോൾ രാമചന്ദ്രബുധേന്ദ്രൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭഗവദ്ഭക്തിരസായനപ്പൊഴയിൽ “അഥ ഖലപത്ര ഭഗവാൻ സകലകലാകലാപവാഗ്ഗീലാസവാചസ്പതിഭഗവദ്ഭക്താഗ്രഗണ്യഃ കൃഷ്ണലീലാശ്ലോകമുനിന്നാമ മഹാകവിഃ * * * മേ മമ ഗുരുപിതോപദേശികാ ചിന്താമണിന്നമേ; പൂർവ്വം സ്വേദനൈവോപഭൂക്താ കാമിപോരാങ്ഗനാ

ജയതി സദ്യോൽകണ്ഠണ വഞ്ചിതേ; അഥവാ ചിന്താമണിരിതി സോമ
ഗിരേവിശേഷണം; ചിന്താമണിവദഭീഷ്ടപ്രഭാതൃതപാൽ; ചിന്താമണി
രേന്ദ്ര ഗുണഃ, മഹാവാക്യോപദേശോ * * * ഗുണസമ്പ്രദായപ്രവർത്തകഃ
പരമഹംസപരിവ്രാജകാചാർണ്യസ്സോപി ജയതി" എന്നു വിവരിക്കുന്നു.
ആന്ധ്രദേശീയനായ പാപായല്ലയസ്മരി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുവർണ്ണ
പക്ഷകവ്യാഖ്യയിൽ, "ചിന്താമണിന്നാമ മന്ത്രവിശേഷോ യച്ചിന്തന
വശാൽ കൃതാത്മോഭൂൽ കവിഃ.....യദോ ചിന്താമണിരിതി കശ്ചി
ജോഗീ, യത്സന്നിധാനേ കവിനാ യോഗാശ്ചാസഃ കൃതഃ; യദോ ചിന്താമ
ണിരിതി ശ്രീകാകലേശ്വരാനന്ദഗുഹവശാന്നിർമ്മലാന്തരങ്ഗാ കാചിദോ
രവനിതാ; യദോ ചിന്താമണിരിതി സോമഗിരേവിശേഷണം; അസ്മിൻ
പക്ഷേ ചിന്താമണിവദഭീഷ്ടാത്മപ്രഭാ സോമഗിരിന്നാമ കാചിദോര
വനിതാ; യദോ ഉക്തവിശേഷണവിശിഷ്ടഃ സോമഗിരിന്നാമ മഹാ
വാക്യോപദേശോ ഗുണസമ്പ്രദായപ്രവർത്തകഃ മത ഗുണർജയതി"
എന്നുപന്തു സിക്കുന്നു. ചിന്താമണി ഒരു വേശ്വര്യവേദയും സോമഗിരി
ഒരു ബ്രാഹ്മണന്റേയും പേരെന്നാണു് ഐതിഹ്യം.

ഭക്തമാലയിൽ കാണുന്ന കഥ താഴെ സംഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളുന്നു.
ചിന്താമണി വിചാരിതഗുഹത്തിന്റെ വെപ്പാട്ടിയായ ഒരു ഭാസിയാ
യിരുന്നു; വിചാരിതഗുഹം കൃഷ്ണനടിയുടെ ഒരു കരയിലും ചിന്താമണി
മുകുരയിലും താമസിച്ചുവന്നു. തന്റെ അച്ഛന്റെ ചാത്തമാകയാൽ
ഒരു ഭിരസം അദ്ദേഹത്തിനു് അവളെ വിട്ടു സ്വഗൃഹത്തിൽ പോരേണ്ടി
വന്നു. അന്നു ഭാസിഗൃഹത്തിൽ പോകകയില്ലെന്നായിരുന്നു ആളു
ത്തെ നിശ്ചയമെങ്കിലും, രാത്രിയായപ്പോൾ കാമോന്മാദം സമീകവെച്ചു
തെ, മിന്നലും ഇടിയും മഴയും കൂട്ടാക്കാതെ, പഴകടന്നു് എങ്ങനെയെ
ങ്കിലും ചിന്താമണിയുടെ മുനീൽ ചാടിവീഴണമെന്നു് ആ വേശ്വരാലവ
ന്റെ രീതിയായി. അതിവർഷത്തിൽ ഒഴുകിവരുന്ന ഒരു ശവശരീരത്തെ
തോണിയെന്നു സങ്കല്പിച്ചു് അതിൽ പാറിപ്പിടിച്ചിരുന്നു പഴയുടെ
മുകുരയിൽ എത്തി. തന്റെ കാമുകൻ വരികയില്ലെന്നറിവുണ്ടായിര
ുന്ന ഭാസി വെളിച്ചിലത്തെ കതക് അടച്ചിരുന്നു. കാമുകനാകട്ടെ ചുവ
രിൽ തൂങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന ഒരു സൂപ്പത്തെക്കണ്ടു കയറാണെന്നുഭ്രമിച്ചു്
അതിൽപിടിച്ചുകയറി അകത്തേയ്ക്കു കടന്നുകൂടി. ചിന്താമണി അദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ ആഗമനത്തിൽ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു വെളിച്ചിൽ ചെന്നു നോ
ക്കിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ നയിച്ച വാഹനങ്ങൾ ശവവും സല്പവും
ണെന്നു മനസ്സിലാക്കി അവയെ കാണിച്ചു കൊടുക്കുകയും അത്തരത്തി

ലുള്ള അത്യൽക്കടമായ പ്രേമം സാക്ഷാൽ ജഗദീശ്വരന്റെ നേക്കായി തന്നാൽ എത്രനന്നായിത്തന്നിരിക്കുമെന്നു ചോദിക്കുകയും ചെയ്തു. വിലപമംഗലം അതുകേട്ട് അവരോട് “ഇന്നുമുതൽ നീ എനിക്കു ആചാര്യയും അമ്മയുമാൺ; ഞാൻ നിന്നെ നമസ്കരിക്കുന്നു” എന്നു പറഞ്ഞ് അവിടം വിട്ടുപോയി. ആ പുഴക്കരയിൽ സോമഗിരി എന്ന ബ്രാഹ്മണൻ വാനപ്രസ്ഥാശ്രമം സ്വീകരിച്ചു തപസ്സുചെയ്യുകൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു ശ്രീകൃഷ്ണമന്ത്രോപദേശം സ്വീകരിച്ചു നിമിഷമുതൽ വിലപമംഗലത്തിന് ആ ദേവനെ കാണണമെന്നു ആഗ്രഹമുണ്ടായി. നമ്മു ഭാഗഭീതിരത്തിൽവെച്ച് ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം ശ്രീകൃഷ്ണനെ പ്രാർത്ഥിച്ച് മരിച്ച ഒരു ബ്രാഹ്മണശിശുവിനെ ജീവിപ്പിച്ചു. പിന്നീട് വൃന്ദാവനത്തിലേയ്ക്കുപോയി. അവിടെയും ഒരു വേശ്യയെക്കണ്ടു കാമിക്കുകയും പശ്ചാത്താപത്തിനു വിധേയനായി അവളോടുതന്നെ രണ്ടു സുവിവാഹിച്ചു തന്റെ കണ്ണുരണ്ടു കത്തിപ്പൊട്ടിക്കുകയുംചെയ്തു. അന്ധനായ ഭക്തനെ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ദിവസംതോറും താൻതന്നെ ഭിക്ഷയും നല്കി ഉപജീവിപ്പിച്ചു. അപ്പാഴ്ചയ്ക്കു താപസിയായിത്തീർന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്ന ചിന്താമണിയും അവിടെ എത്തി. അപരംഭരം ഭഗവാൻ അന്നഭാതാവായിത്തീർന്നു. രണ്ടുപേരും ഒടുവിൽ കൃഷ്ണസായുജ്യത്തെ പ്രാപിച്ചു.

ഈ കഥയിൽ സത്യാംശം എത്രയുണ്ടെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ട്. എന്നാൽ രാമചന്ദ്രബാഹുവും പാപായല്ലയസുരിയും ഭക്തമാലാകാരനെപ്പോലെതന്നെ ചിന്താമണി വിലപമംഗലത്തിന്റെ പെപ്പാട്ടിയായിരുന്നു എന്നുള്ള ഐതിഹ്യത്തെ പാക്ഷികമായെങ്കിലും അനുവദിക്കുന്നതിൽനിന്നു് അതു കേവലം അസംബന്ധമാണെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ പാടില്ലാതെയിരിക്കുന്നു. സോമഗിരിയെപ്പറ്റി യാതൊരുവിവരം ചേരെയില്ല. പാപായല്ലയസുരിയുടെ ‘നീപീദാമോദരേണ’ എന്നുള്ള പാദശ്ലോകപാഠം അശുഭമാണെന്നു. ‘ഈശാനദേവ’പദത്തിന്നു ശ്രീപരമേശ്വരൻ എന്നു് അദ്ദേഹം അർത്ഥകല്പന ചെയ്യുന്നതും യോജിക്കുന്നില്ല. ഈശാനദേവൻ ലീലാശങ്കരൻ ഒരു ഗുരുതന്നെയാണു്. അതു തന്ത്രപദ്ധതി, അഥവാ ഈശാനഗുരുദേവപദ്ധതി എന്നു പറയുന്ന തന്ത്രഗന്ധർവ്വത്തിന്റെ പ്രദർശനമാവാതിരിക്കാം. തന്ത്രപദ്ധതിയുടെ അവസാനത്തിൽ: “സമാപ്തം ചേയതീശാനശിവഗുരുദേവസ്വ കൃതിഃ” എന്നൊരു കുറിപ്പു കാണുന്നു. ഈശാനശിവൻ മത്തമയുരമെന്ന ശൈവമുനിവംശത്തിലെ ഒരംഗമായിരുന്നു എന്നും ആശ്വാവർത്തത്തിൽ ധാരാനഗരത്തെ അദ്ദേഹം ആത്മസാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ടു് അലങ്കരിച്ചു എന്നും ക്രി: പി: 882-ൽ അദ്ദേ

ഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനായ വൈരോചനൻ പ്രതിഷ്ഠാഭിഷേകം എന്ന ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചു എന്നും പരേതനായ മഹാമഹോപാധ്യായൻ ഹരപ്രസാദശാസ്ത്രി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. മറ്റൊരു ഈശാനശിഷ്യൻ തന്ത്രപദ്ധതിക്കു പുറമെ സിദ്ധാന്തസാരമെന്നും ഒരു ഗ്രന്ഥം രചിച്ചു എന്നും അദ്ദേഹം വീരരാജേന്ദ്രൻ എന്നുകൂടി പേരുള്ള തൃതീയകലോത്തംഗന്റെ കാലത്തു് (അതായതു് ക്രി: പി: 1178—1218) ചിദംബരത്തു താമസിച്ചിരുന്നു എന്നും മൈസൂർ ഗസറീയറിൽ കാണുന്നു. ഈശാനശിവന്മേൽ പക്ഷേ ഒരു കേരളീയൻതന്നെയായിരിക്കാം; ശൈവനായ അദ്ദേഹം ചിദംബരത്തിൽ പോയി താമസിച്ചിരുന്നിരിക്കാൻ പാടില്ലായ്ക്കയില്ലല്ലോ. ഇക്കാലങ്ങളിലെല്ലാം പല ഈശാനദേവന്മാരുമായി നാം സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ സാക്ഷ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. അവരിൽ വില്പനമംഗലത്തിന്റെ ഈ ആരെന്ന് തീർച്ചപ്പെടുത്തിപ്പറയുന്നതു വിഷയമുതന്നെ.

ശ്രീചിഹ്നം അഥവാ നോവിന്ദാഭിഷേകമെന്നതു്, പന്ത്രണ്ടുസൂക്തമുള്ള ഒരു പ്രാകൃതകാവ്യമാകുന്നു. വരരുചിയുടെ പ്രാകൃതവ്യാകരണസൂത്രങ്ങളെ ഉദാഹരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി രചിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു ആ കാവ്യം. അതിൽ ആദ്യത്തെ ഏഴുസൂക്തം വില്പനമംഗലത്തിന്റേയും ശേഷമുള്ള നാലുസൂക്തം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനായ ദ്രോപ്രസാദന്റെയും കൃതിയാണു്. ഗ്രന്ഥത്തിന്നു് ആദ്യത്തം ദ്രോപ്രസാദൻതന്നെ ഒരു വ്യാഖ്യാനവും രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ കാവ്യത്തിൽനിന്നാണു് താഴെകാണുന്ന പദ്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു്.

കോടണ്ഡമംഗലപോഗഭിതേ ഹി ധാമ്നി
ശ്രീകൃഷ്ണദർശനപരഃ കില കണ്ണുദൃത്യഃ (?)
ജാതഃ ക്രമേണ പരാരംഭപദേ സ്ഥിതോന്വിതം
യോധസ്ഥിതസ്തഥേവലോക്യ ജഗാമ തൃപ്തിം

ശ്രീപദ്മപാദമുനി പത്മവിനേയപദ്മ-

ശ്രീഭൂഷണം മുന്നിരസൗ കവിസാർവ്വഭൗമഃ

ശ്രീകൃഷ്ണരൂപപരമാമൃതപാനശീവ-

ശ്വരേ തദീയചരിതം ബഹുധാ ഹിതായ

(ഒന്നാംസൂക്തം)

ശ്രീകൃഷ്ണലീലാശങ്കരബലകാവ്യം

വിവൃത്യ ഭോകസ്വ ഹിതായ പൂർവ്വം

തദ്യേഷപൂർത്തിയെ പുനർവിധായ
വിവൃതമോഹമോത്തമഭാഗമേതം.

(ഒൻപതാംസ്കന്ദം)

മുക്തിസ്ഥലാലയശിവാപദഭക്തിലേശം-

ദുഷ്ടാപ്രസാദേതിരിത്യഭിലാഷോദനഃ
കർത്താ സ്വയം സുതമാത്രാഫലാബ്ദിഷ്ടഃ
കൃഷ്ണപ്രയാഗ്ചമ വിശുദ്ധികര മഹാനഃ

(പന്ത്രണ്ടാംസ്കന്ദം)

മാഹാമംഗലഗുഹാ യതീശഭര
ബിലപമംഗലഗുഹാ വാ ഭവതി നഃ
മമ ഏഷ പരിചാരകാരണാദ്
ബ്രഹ്മതാമുപഗതഃ പ്രസീദതു.

(ഛായ)

ഈ പദ്യങ്ങളിൽനിന്നു ശ്രീചിഹ്നം ലീലാത്തുകൻറെ ഒട്ടേറെ
തെളിവുകൾ കാണാം. അതു സമാപിപ്പിക്കുന്നതിനു മുൻപ് അദ്ദേ
ഹം അനുഭവിച്ചുപോയിരുന്ന ശ്രീകൃഷ്ണനെ ആ സിദ്ധൻ തൻറെ അനു
സ്ഥിതനായ ബാലനെന്ന നിലയിൽ പ്രത്യക്ഷമായി ഭരിച്ചിരുന്നു. എ
ങ്കിലും സർവ്വത്തിനുമേലുള്ള ഭാഗം നിർമ്മിച്ച ദുഷ്ടാപ്രസാദൻ (ആദ്യം മുക്തി
സ്ഥലം) മുക്തിലഭിക്കുവാനുള്ള ഉപാസകനായിരുന്നു എന്നും പിന്നീട് ല
ലാത്തുകൻറെ അന്തരവാസിയാകെന്നും, വില്പമംഗലമെന്നും (കോദണ്ഡ)
വില്പമംഗലമെന്നും ലീലാത്തുകൻറെ ഇല്ലത്തിനു പേരുണ്ടായിരുന്നു എന്നും
വെളിവാകുന്നു. 'കണ്ണിട്ടുത്വം' എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്ക
ുന്നില്ല; അതിന്റെ പാഠശുദ്ധിയെപ്പറ്റിയും സാരമുണ്ട്.

ഇനി 'ശ്രീപത്മപാദമുനിപദ്യവിനോദവർഗ്ഗശ്രീ ഭൂഷണം' എന്ന
വിശേഷണത്തെപ്പറ്റി സൂക്ഷ്മ ചിന്തിക്കാം. വില്പമംഗലം ക്രി: പി:
ഒൻപതാം ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവർ അദ്ദേ
ഹം പത്മപാദാചാര്യരുടെ ശിഷ്യനായിരുന്നു എന്ന് ഈ വിശേഷണത്തെ
ആശ്രയിച്ചു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ശങ്കരഭഗവൽപാദർക്കു തോടകൻ, സരേ
ശ്വരൻ, ഫസ്താമലകൻ, പത്മപാദൻ എന്നിങ്ങനെ നാലു ശിഷ്യന്മാരു
ണ്ടായിരുന്നു എന്നും അവർ തൃശ്ശിവപേരൂരിൽ യഥാക്രമം വടക്കേമഠം,
നടുവിലേമഠം, ഇടയിലേ മഠം, തെക്കേമഠം ഈ സമ്പ്രദായങ്ങളെ സ്ഥാ
പിച്ചു എന്നും ആണ് കേരളീയരുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിക്കുന്ന ഐതിഹ്യം.

ഇടയിലെ മറ്റും ചിത്രകാലത്തു തെക്കേമുറത്തിൽ ലയിച്ചു. വടക്കേമുറം, പിൻവാഴ്ചക്കാരനെ നിയമിക്കാതെ ഒരു സ്വാമിയാർ മരിച്ചപ്പോൾ വേദപാഠശാലയായി മാറി. ബാക്കിയുള്ള നട്ടുവിലേമറ്റവും തെക്കേമുറവും ഇന്നും ഉണ്ട്. നട്ടുവിലേമാത്തിപേയ്ക്കാണ് തിരുവനന്തപുരത്തു ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിൽ വളരെക്കാലമായിപ്പുഷ്പാഞ്ജലിക്കുള്ള അവകാശം. തെക്കേമുറയിലെ സ്വാമിയാരായിട്ടാണ് വിലപമംഗലത്തെ അവരോധിച്ചത്. എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. മഹാകവി കഞ്ഞിക്കേട്ടൻതമ്പുരാൻ ഈ വിഷയം അവിടുത്തെ 'കേരളം' എന്ന കവ്യത്തിലും മാഗളോദയാമാസിക പത്രത്തിൽ അവിടുന്ന് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്ന പത്മപാദാചാര്യരെപ്പറ്റിയുള്ള ഉപന്യാസത്തിലും വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. തിരുവാല്പക്ഷേത്രത്തിൽ ശ്രീകൃഷ്ണപരമായ പൂജയ്ക്ക് അധികാരികൾ തെക്കേമുറയിൽ സ്വാമിയാരന്മാരാണ് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

വിലപമംഗലം പത്മപാദാചാര്യരുടെ നേരയുള്ള ശിഷ്യനല്ലെങ്കിലും തെക്കേമുറയിലെ സ്വാമിയാരായാൽ ആ മുനിവർണ്ണൻ (വിനേയ)ശിഷ്യവർണ്ണത്തിന്റെ അലങ്കാരമെന്നുള്ള ബിരുദത്തിന് അധികാരിതന്നെ. ശങ്കരഭഗവൽപാദരുടെ കാലംതന്നെ ക്രി: പി: എട്ടാംശതകത്തിന്റെ അവസാനവും ഒമ്പതാം ശതകത്തിന്റെ ആരംഭവുമാണെന്നാണ് സാധാരണമായി പറഞ്ഞുവരാറുള്ളതെങ്കിലും അതിന് ഒരു ശതകത്തോളം മുൻപാണെന്നും ചിലർ വാദിക്കുന്നുണ്ട്. അത് എങ്ങനെയെങ്കിലും ആകട്ടെ. ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രം പ്രതിഷ്ഠിച്ചപ്പോൾ ആ ദേവന് ആദ്യമായി നിവേദ്യംകഴിച്ചതു വിലപമംഗലത്തു സ്വാമിയാരാണ് ഒരു ഐതിഹ്യമുണ്ടെന്നും അതു വിലപമംഗലം ക്രി: പി: ഒൻപതാം ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ള ഉത്തരത്തിന് ഉപോൽബലകമാണെന്നും ചിലർ വാദിക്കുന്നു. നിരാസ്പദംതന്നെ. ആഴ്വാരുന്മാരുടെ "പാടൽ പൊൻ" ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രം ക്രി: പി: ഒൻപതാം ശതകത്തിനു മുൻപുതന്നെ ക്ഷയിക്കാവഥമെങ്ങും പ്രസിദ്ധമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആ ക്ഷേത്രം പ്രതിഷ്ഠിച്ചതും അതിൽ ആദ്യമായി നിവേദ്യം കഴിച്ചതും ദിവാകരൻ എന്നുപേരുള്ള ഒരു തെളുപ്പ(തളുപ്പശക്കാരനായ)സന്യാസി (ഐന്ദ്രാണിനി)യായിരുന്നു; നമ്പൂരിയല്ല. ദിവാകരൻ ശങ്കരാചാര്യരെ അപേക്ഷിച്ചു പ്രാർത്ഥന"ണ്ട്.

“തേഷാം മധ്യേ മഹാതേജാ ദിവാകരസമപ്രഭഃ
യതിദിവാകരാഭേദാഭ്യർത്ഥേ സർവ്വകാരണ നിസ്ഫലഃ

പിരകത്താസ്തമുഖോ യോഗീ ഹരിഃ ക്ഷീരാബ്ജിശായിനഃ
ഔഷ്ണമദ്യമ്യധപിഷ്ഠം മുക്തികാമോ ജിതേന്ദ്രിയഃ”

എന്ന അനന്തശയനക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യം ഒന്നാമദ്ധ്യായത്തിലും,

“തമാഹ പത്മനാഭോമ യതീന്ദ്രം തൈരൂവം മുദാ
ദിവാകരയതീന്ദ്രാത്ര തപം മാമദ്യം സുവ്രത!

* * * * *

തപാമ്യനീയസ്തപദംശൈശ്വര്യമുഖൈരപി മൽപ്രിയൈഃ;
നാസ്ത്രേ മമാദ്യകാ അത്ര തൈരൂവം ഏവ മൽപ്രിയഃ”

എന്നു് എട്ടാമദ്ധ്യായത്തിലും,

“തപഃശ്രുതപാ ദേവദേവസു വപസം തുഷ്ടമാനസഃ
ദിവാകരയതീന്ദ്രസ്തമദ്യമിതം സമപാകൃമൽ”

എന്നു് ഒമ്പതാമദ്ധ്യായത്തിലും പ്രസ്താവനയുണ്ടു്.

ഞാൻ ഈ ഉപന്യാസത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ച പണ്ഡിതന്മാരുടെ പക്ഷം, ഒൻപതാം ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന വില്പനമംഗലം ശ്രീകൃഷ്ണകണ്ണാമൂരനും, പന്ത്രണ്ടാം ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന വില്പനമംഗലം പുരുഷകാരം തുടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളും രചിച്ചു എന്നാണല്ലോ. അങ്ങനെയൊന്നിൽ രണ്ടുപേരും ഒന്നുപോലെ കൃഷ്ണലീലാശ്രു കബ്ജിതത്താൽ അലംകൃതരും ശ്രീകൃഷ്ണഭക്തന്മാരുമായി പരിണമിച്ചതു് ആശ്ചര്യജനകമായ ഒരു സംഭവമായി വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തെ ലീലാശ്രുകനാണു് ശ്രീചിഹ്നകാരൻ എന്നുള്ള വാദത്തിന്നു നില്ക്കുള്ളിയില്ല. ദേവൻ എന്ന ഒരു പണ്ഡിതൻ സംസ്കൃതധാതുക്കളെ അധികരിച്ച ദൈവം എന്നൊരു ഗ്രന്ഥം കാരികാരൂപത്തിൽ നിർമ്മിച്ചു. ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്നു കൃഷ്ണലീലാശ്രുകമുനി രചിച്ച വിസ്മയതരവും വിശദവുംമായ വ്യാഖ്യാനമാണു് പുരുഷകാരം. വാർത്തികരൂപമായ ആ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ,

“ഉക്താദാകതദൃതകതാനി സ്ഥാനേ സ്ഥാനേ വിവൃണപതാ
കൃഷ്ണലീലാശ്രുകേനൈവം കീർത്തിതം ദൈവവാർത്തികം
കൃഷ്ണലീലാശ്രുകന്യേയം കൃതിഃ കൃതിമനോഹരാ
പുഷ്പതി കൃഷ്ണസമ്പ്രീതിം ഭവനാസ്തദിപുഷ്പമിതം”

എന്നീ ശ്ലോകങ്ങൾ കാണുന്നു. പുരുഷകാരത്തിലെ മംഗലാചരണപട്ടവും ശ്രീകൃഷ്ണപരമാണു്.

“ഗാഘ്ര വിഷ്ണുധാഘ്ര ഭൂമൗ പാലയിതും കിമപി കൃതപദ്യോസം
ആ പാദ്യോഡമിമമഭ്യന്യത ദൈവമഭ്യന്തരം ഭോ ഭോഃ”

പുരുഷകാരത്തിൽ സരസ്വതീകണ്ഠാഭരണം, ശൃംഗാരപ്രകാശം എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർതാവായ ഭോജനേയും ധാതുപാഠത്തിന്റെ കർത്താവായ ഭാരതചന്ദ്രാചന്ദ്രനേയും കവികാമധേനുവിന്റെ പ്രണേതാവായ ബോപദേവനേയും സ്മരിക്കുന്നു. ഭോജരാജാവിന് ക്രി: പി: പതിനൊന്നാം ശതകത്തിന്റെ പൂർ്വ്വാർത്തിലും, ഭാരതചന്ദ്രൻ പന്ത്രണ്ടാംശതകത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലും, (1088—1172) ഹേമാദ്രിയാട ആശ്രിതനും വിഷ്ണുഭക്തനുമായിരുന്നു. ബോപദേവൻ പതിമൂന്നാം ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർത്തിലുമാണ് സാഹിത്യവ്യവസായത്തിൽ എഴുപ്തിരുന്നതു്. ധാതുവൃത്തി കാരനായ സായണാചാര്യൻ ക്രി: പി: പതിന്നാലാം ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർത്തിലാണ് ആ ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചതു്; അദ്ദേഹം പുരുഷകാരത്തെ പല അവസരങ്ങളിലും സ്മരിക്കുന്നുണ്ട്. ആ ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർത്തിൽത്തന്നെ ഭക്ഷിണാചാര്യനെ അലങ്കരിച്ചിരുന്ന ഒരു ഉത്തമകവയിത്രിയും വിജയനഗരത്തിലെ രാജകുമാരനായ വീരകന്യാണന്റെ പ്രാണപ്രേയസിയുമായ ഗംഗാദേവി തന്റെ മധുരാവിജയ കാവ്യത്തിൽ പൂർ്വ്വസ്മരികളുടെ മഹിമകളെ വർണ്ണിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ, വാല്മീകി, വേദവ്യാസൻ, കാളീദാസൻ, ഭട്ടബാണൻ, ഭാരവി, ആചാര്യ ഭണ്ഡി എന്നീ മഹാകവികളെ പ്രശംസിച്ചിട്ടു തന്നെത്തരം തന്നിക്കു സ്വപ്നം മുന്പു ജീവിച്ചിരുന്ന കണ്ണാമൃതകവി, തിര്യക്കൻ, അഗസ്ത്യഭട്ടൻ, ഗംഗാധരൻ ഈ കവികളെ വർണ്ണിക്കുന്നു. ഇവരിൽ കണ്ണാമൃതകവി വിജയഗോപാലനെന്നയാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പട്ടും താഴെക്കാണുന്നതാണ്.

“മന്ദാരമണ്ഡലീന്ദ്രവിമകരന്ദര സാമുദയം

കന്യ നാഹ്യാഭ്യാനായാലം കണ്ണാമൃതകവേച്ഛിരഃ?”

ആന്ധ്രകവിബ്രഹ്മാവെന്ന ബിരുദത്താൽ സുവിദിതനായ (തിര്യക്കൻ) തിര്യക്കേശോമയാജി ക്രി: പി: 1220 മുതൽ 1300 വരെ ജീവിച്ചിരുന്നു. ക്രി: പി: പതിന്നാലാം ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ശാർണ്ഠധരൻ ക്രി: പി: 1363-ൽ താൻ സമാഹരിച്ച ‘പലതി’യിൽ കൃഷ്ണകണ്ണാമൃതത്തിൽ നിന്ന്,

“പരമിമമുപദേശമാദ്രിയധം നിഗമവന്ദനം നിതാന്തചാരവിനാഃ
വിവിന്ദത വേദനേണ വല്ലവീനാമുപനിഷത്ത്വമുഖലേ നിബലം”

എന്ന പട്ടം ഉൾപ്പെട്ട് 'വില്പനഗലത്തുസാമിയാർ' എന്ന പരയുന്നു. ഈ പട്ടം കണ്ണാമുതത്തിന്റെ എല്ലാപാഠങ്ങളിലും കാണുന്നുണ്ട്. ഇതു കൂടാതെ ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണാത്ത,

“നവനീലമോളമിര പരമ പൂർവ്വം
നവനീലവാച്യ പ്രതാപവിഗ്രഹം
നവനീലകീർത്തിരമരൈരപി സ്വയം
നവനീലഭിജയധുനാപി ചിന്തയേത”

“അഭോമിളിതലോചനസ്വ പിബതഃ പത്യാപ്തമേകം സ്തനം
സദ്യഃപ്രസന്നതദശഭിശ്ചമപരം ഹസ്തേന സമമാർജ്ജതഃ
മാത്രാ ചാഗ്രാഖിലാളിതസ്വ ചിബുകേ സ്തേരായമാണേ മുഖേ
വിഷ്ണോഃ ക്ഷീരകണാംബുധാമധവളാ ഭന്തദ്വതിഃ പാതു വഃ”

“കൃഷ്ണ! തപഃ നവയൗവനോസി ചപലാഃ പ്രായേണ ഗോപാംഗനാഃ
കംസോ ഭൂപതിരത്ത്വജനാമുദയഗ്രീവം വയം ഗോദഹഃ
തദ്വാഃ പ്രേക്ഷ്യ പിനാ വേദാഭധുനാ വൃന്ദാവനം മലിനാ
മാ യാസീദിതി നന്ദഗോപവചസാ നമ്രോ ഹരിഃ പാതു വഃ”

എന്നീ മൂന്നു കൃഷ്ണപരങ്ങളായ പട്ടങ്ങളുംകൂടി 'വില്പനഗലത്തുസാമിയാർ' എന്നപട്ടുസിച്ചുകൊണ്ടു എടുത്തു ചേർക്കുന്നു. ഇതിൽനിന്നെല്ലാം അനുമാനിക്കേണ്ടതു കൃഷ്ണലീലാശ്ലകൻ എന്ന ബിരുദനാമത്താൽ സുവിദിതനായ വില്പനഗലത്തുസാമിയാർ ക്രി: പി: ഉദ്ദേശം 1220 മുതൽ 1300 വരെ ജീവിച്ചിരുന്നിരിക്കണമെന്നാകുന്നു. സാമിയാരുടെ ഗുരുക്കന്മാരിൽ ഒരാളായ ഈശാനദേവൻ തൃതീയകലോത്തംഗന്റെ സമകാലികനായിരുന്നിരിക്കാം എന്നു കാണുന്ന സ്ഥിതിക്ക് ഈ കാലഗണന യുക്തിയുക്തമാണെന്നു വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. ക്രി: പി: 1205-ൽ വംശരാജാവായ ലക്ഷ്മണസേനന്റെ സമകാലികനും സുഹൃത്തുമായിരുന്ന ശ്രീധരഭാസൻ സദാചരികണ്ണാമുതം എന്നൊരു സഭാ ഷിതഭണ്ഡാഗാരം നിബന്ധിക്കുകയുണ്ടായി. അതിൽ കേരളീയനായ കലശേഖര(ആഴ്വാർ)പ്രേതമാളുടെ മുകുന്ദാലയിൽനിന്ന് ഹരിഭക്തിക്ക് ഉദാഹരണങ്ങളായി 'ബഭേനാഞ്ജലിനാ', 'നാസ്ഥാ ധർമ്മ', 'മജ്ജന്തനഃ ഫലമിദം' ഈ മൂന്നുപട്ടങ്ങളും 'ശ്രീകലശേഖരസ്വ' എന്നു നാമഗ്രഹണം ചെയ്തും, 'നാഹം വന്ദേ തവ ചരണയോഃ', 'മുകുന്ദ മൂർത്തം പ്രണിപത്യ യാചേ' ഈ രണ്ടു പട്ടങ്ങളും 'കവ്യചിത്' എന്നൊരു പരഞ്ഞു

കൊണ്ടും ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു; എന്നാൽ ശ്രീകൃഷ്ണകണ്ണാമൃതത്തിൽനിന്ന് ഭരണാനുപാധം പോലും ഉദ്ധരിച്ചിട്ടില്ല. വൈഷ്ണവഭക്തിസമ്പ്രദായത്തിന് കേളികേട്ട വംഗദേശത്തിൽ ഗ്രാമിതരായ ആ പുസ്തകത്തിൽ അന്നു ശ്രീകൃഷ്ണകണ്ണാമൃതം പ്രചുരപ്രചാരമായിരുന്നു എങ്കിൽ അതിന് അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു അവഗണന സംഭവിക്കുക എന്നുള്ളത് അസാധ്യമാണ്. ജയദേവരുടെ ഗീതാഗോവിന്ദത്തിൽനിന്നു പലപട്ടങ്ങൾ സദകതികണ്ണാമൃതത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ കവീശ്വരന്റെ ജീവിതകാലം ക്രി: പി: പത്തുണ്ടാം ശതകത്തിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധമാണല്ലോ. ക്രി: പി: ഒമ്പതാം ശതകത്തിൽ രാധാരാധനത്തിന് തന്നെ വലിയ പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭാക്തിനാമമായ ഒരു ഭക്തശിരോമണിയുടെ മുമ്പിയായ വിഷ്ണുഭാഗവതത്തിൽ രാധയുടെ പേർപോലും പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നില്ല. ബ്രഹ്മവൈവർത്തപുരാണത്തിലാകുന്നു ഇദ്ദേഹവുമായി ആ ഗോപവനിത ആവിർഭവിക്കുന്നത്; അത് ഐതരാഹ്യകൃതവും ഭട്ടാരിയുടെയും പുരാണവുമാണ്. അതിന് ഭക്തിനാമപഥത്തിൽ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചതിനുശേഷമായിരിക്കണം കൃഷ്ണകണ്ണാമൃതത്തിന്റെ നിർമ്മിതി എന്നുള്ള വസ്തുത അപചപനീയമല്ലെങ്കിൽ, ക്രി: പി: ഒമ്പതാം ശതകത്തിലാണ് ആ സ്തോത്രത്തിന്റെ പ്രാദർഭാവമെന്നു സമർത്ഥിക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ട്. രാധാകൃഷ്ണപരങ്ങളായ അനേകം പട്ടങ്ങൾ കൃഷ്ണകണ്ണാമൃതത്തിൽ ഉണ്ടെന്നു ഞാൻ പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ആകെക്കൂടി നോക്കുമ്പോൾ പതിമൂന്നാം ശതകത്തിൽ ജനിച്ച വില്പനംഗവത്തത്തിൽനിന്നു ഭിന്നനായി ഒൻപതാം ശതകത്തിൽ മറ്റൊരു വില്പനംഗവം ഉണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ ന്യായങ്ങൾ കാണുന്നില്ല.

ഇനി വില്പനംഗവത്തിന്റെ ജന്മഭൂമി എന്തെന്നു വിചാരണ ചെയ്യാം. അതു ചിലർ വംഗദേശമെന്നും, മറ്റു ചിലർ ആന്ധ്രദേശമെന്നും വേറെചിലർ ഗുജറാതമെന്നും ഉപന്യസിക്കാറുണ്ട്. ഞാനും ഒരു കാലത്തു വില്പനംഗവം ജനിച്ചത് ആന്ധ്രദേശത്തിലാണോ എന്നു സംശയിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ആ മറാഠറി ഒരു കേരളീയനായിരുന്നു എന്ന് എനിക്ക് ഇന്നു നിസ്സന്ദേഹമായി സ്ഥാപിക്കുവാൻ കഴിയും. വംഗദേശീയനെന്നു പറയുന്നത് ഒരു കൃഷ്ണസമ്പ്രദായപ്രവർത്തകനായതുകൊണ്ടും വംഗദേശം ആ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ കേന്ദ്രസ്ഥാനമായതുകൊണ്ടുമാണ്. പക്ഷെ, ചൈതന്യഭഗവാന്റെ (ക്രി: പി: 1485—1533) കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന പ്രധാനവൈഷ്ണവഗ്രന്ഥങ്ങൾ (വിഷ്ണു ശ്രീമദ്ഭാഗവതം, ശ്രീകൃഷ്ണകണ്ണാമൃതം, ബ്രഹ്മസംഹിത ഇവയായിരുന്നു എന്നും ഇവയിൽ കണ്ണാമൃതത്തിന്റെയും ബ്രഹ്മസംഹിതയുടേയും എട്ടകൾ അദ്ദേഹം

കേരളം സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ സമ്പാദിച്ച കഥകളെപ്പറ്റിയൊന്നു ചർച്ചയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ തന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബ്രഹ്മസംഹിത അദ്ദേഹത്തിന് കിട്ടിയത് തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിൽ രിതവട്ടാറു നിന്നായിരുന്നു. ആസ്പദശീയനെന്നു പറയുന്നതു ഭക്ത മാലയെ ആസ്പദമാക്കിയാണ്. ഭക്ത മാല വില്പചംഗലത്തിന്റെ ജീവിതകാലം കഴിഞ്ഞു അനേകം വർഷത്തെ അടുക്കുമേൽ രചിച്ച ഒരു ഗ്രന്ഥമാകയാൽ അതിൽ പല അതിശയോക്തികളും അസത്യപ്രസ്താവനകളും കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. വല്ലഭാചാര്യരുടെ (ക്രി: പി: 1473—1531) പശ്ചിമാംഗം അങ്കുരാവസ്ഥയിൽ വില്പചംഗലത്തിന്റെ കൃതികളിൽ കാണുന്നു എന്നും, വില്പചംഗലം പല ശതാബ്ദങ്ങൾ ജീവിച്ചിരുന്ന വല്ലഭനെ ആ മാറ്റത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവായതുകൊണ്ടും ജ്ഞാനോപദേശം ചെയ്തതെന്നും ഉള്ള ചെറുതിരുമാണം അദ്ദേഹത്തെ ഇഷ്ടരജാതന്നെന്നു ശങ്കിപ്പേവാൻ അവകാശം നൽകുന്നു. ആ കഥയ്ക്കു കാലേന്ന് ഒരു ഉത്തരായിത്തന്നെ തന്നെ നന്നില്ല.

വില്പചംഗലത്തിന്റെ കൃതിയായ ബാലകൃഷ്ണസ്തോത്രത്തിൽ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു.

ആദിത്യപ്രഭാസംഭന്തം യദാദി വ്രാഭധികം മഹാ
നിഷ്കിന്തസ്തമുദയൈഷ്യ നിർഭാലം യേന മന്ദമഃ
അഞ്ചിതൈരസൃകസുഭൈരാദരാദരാധയൻ യൈവ
ഈശാനഭവ ഇത്യാസീദിശാനോ മുനിതജസാം
ആസ്പദസ്വ ഹി യസ്പാസീദശേഷജ്ഞാസമ്പദാം
അഭിരീയ ഇതി പ്യാതിരാത്മബുദ്ധ്യോ ന കേവലം
തയോരാനഗ്രഹാപാംഗസംക്രാന്തജ്ഞാനസാഗരം
സാഗര ഇവ ഗംഭീരാസ്സന്തി ധന്വ്യാസ്സാരസ്യശഃ
തരോരേവ കൃപാപാത്രം കൃഷ്ണചീവാത്രുകോ മുനിഃ
യദാത്രമാംഗണേ നിത്യം രമഞ്ഞ തന്ത്രവിസ്താരഃ
തിലകം ക്ഷാപാലീനാം നീലീതി നിലയം ത്രിയാം
യമലം ജനയാഞ്ചൈ യഞ്ച കീർത്തിഞ്ച ശാശപരീം
യസ്യ ദാമോദരോ നാമ ചിതാ സവിതുസന്നിഭഃ
അതുണസ്യ ഹി യസ്പാസനാധർമ്മാ മരുഭംഗനാഃ
തസ്യ തൽ പ്രിയസർവ്വപം രാമഭവശാനസംജ്ഞകം
വിനേയസ്ത വിധേയാനാം സുഹൃൽ

യസ്വ ഭക്ഷിന്നകൈലാസചിലാപരിണതം മഹഃ
 ചർച്ചാ ചന്ദനഗന്ധേന സുഗന്ധയതി മാനസം
 ശുദ്ധീലാതുകസ്യാസ്വ കിശോരമധിഭൈവതം
 സ്മൃതിരത്നമിദം ബ്രഹ്മതേ വേണവാഭിമുഖേന്ദുനാ"

ഈ ശ്ലോകങ്ങളിൽ നിന്നു് ആഭിപ്രായമന്തന്നെന്നും ഈശാനദേവനെന്നും ലീലാതുകൻ രണ്ടു തരമൊരുണ്ടായിരുന്നു എന്നും, അവരിൽ ആഭിപ്രായമന്തൻ ജിതന്ദ്രിയനും ഈശാനദേവൻ അന്തർമുഖനും ഇണശാഖിയായിരുന്നു എന്നും, അവരുടെ ശിഷ്യന്മാരായി അനേകം മഹാത്മാർ ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നും, ലീലാതുകന്റെ ആശ്രമാങ്കണത്തിൽ വിവിധതന്ത്രങ്ങൾ വിഹരിച്ചിരുന്നു എന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ നീചിയും ഭാര്യമാരെന്നായിരുന്നു എന്നും, അനാം ശാശ്വതമായ കീർത്തിയും നീലി ഇരട്ടപെററ മക്കളായിരുന്നു എന്നും, ലീലാതുകൻ രാഘവേശൻ എന്നൊരു സുഹൃത്തുണ്ടായിരുന്നു എന്നും, ഭക്ഷിന്നകൈലാസത്തിലെ ശിവൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിനെ ആഘാദിച്ചിട്ടിരുന്നു എന്നും, പ്രസ്തുതസ്തോത്രം സാക്ഷാൽ ബാലഗോപാലൻതന്നെയാണു് വേണവിൽകൂടി ഗാനംചെയ്തതെന്നും ഉള്ള അറിവുകൾ നമുക്കു ലഭിക്കുന്നു. ആഭിപ്രായമന്തൻ ആരെ നന്നിയുന്നില്ല. ഈശാനദേവനേയും നീചിയേയും ഭാര്യാരേണയും പാറി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ശ്രീകൃഷ്ണകണ്ഠാമൃതപദ്മം ഞാൻ മുൻപ് ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ലീലാതുകന്റെ സുഹൃത്തായ രാഘവേശൻ കൃഷ്ണപടീകാരനായ രാഘവാനന്ദനിൽനിന്നു ഭിന്നനാണു്. ഭക്ഷിന്നകൈലാസം തൃശ്ശൂർതന്നെയാണു്; തൃപ്രങ്ങോട്ടെന്നു പറയുന്നവരുമുണ്ടു്. അതു ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

“ഏതർത്ഥവപുരം നാമ ക്ഷേത്രം പമ്പുമനത്തമം
 ഭിന്യാ ഭക്ഷിന്നകൈലാസം മഹാകൈലാസവർദ്ദവി”

എന്നു കേരളാചാര്യപികയിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു തൃശ്ശൂർ വടക്കുന്നാഥക്ഷേത്രത്തെപ്പറ്റിയാണല്ലോ.

ഏകിലം തൃപ്രങ്ങോട്ട് (ശേപതാരണ്യം) ആണു് വിലപമംഗലത്തിന്റെ ജന്മഭൂമി എന്തെന്നുതന്നെ വേറെ തെളിവുകൾ ഉണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയായി ‘കാലവധം’ എന്നു മൂന്നു സ്കന്ധത്തിൽ ഒരു കാവ്യമുണ്ടു്. അതു മാർക്കണ്ഡേയനെ ശ്രീപരമേശ്വരൻ ഉത്തുഭയത്തിൽനിന്നു പാഠിപ്പിക്കുന്ന കഥയെ വിഷയികരിച്ചു കവി രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കൃതിയാ

കുന്നു. വൃജസുന്ദരികളുടെ അഭ്യർത്ഥന അനുസരിച്ച് അവരോടു ശ്രീകൃഷ്ണൻ ശിവന്റെ പ്രസ്തുതമായ അപഭാണം വഴ്ത്തിക്കുന്നതായാണ് കാവ്യത്തിന്റെ ആരംഭം. ചില ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

“ശൈലേന്ദ്രമുഖ്നി പൂതാഭ്ഭതഭിദ്വവേഷം
ദേവം വിലോക്യ നിഖിലവൃജബാലരത്നം
പപ്രജ്ജ വിസ്തയരസേന പരീതചേതാ
ബലാഞ്ചലിർവൃജജനഃ സ്വയമേവ കൃഷ്ണം

ദേവ, തപമുക്തകൃതേ കൃതജനനാം നഃ
പ്രാപസ്തമസ്തവിഷയാണി കൃതാത്ഥഭാവം
കിന്തു തപദിവദനാംബുജഭിപ്പുവാണി-
മത്യഭ്ഭതാമനബഭ്രൂഷ്വരലം ജനോയം”

* * *

“കിഞ്ചേമഭ്ഭതരസം ചരിതം പുരാതന-
ശ്ശൃണുപതു ഹന്ത! മധുനൈകഭവിഭിഷഡ്വ;
സദുപി രോഷാഷ്ണിഖയാസ്സഹ ബാലവന്റെ-
ന്നതപാ/സിതായ ച സിതായ ച ഭിപ്രധാമ്നേ.

ഈശഃ കഭാചിദേവേന്ദ്രമഹാസഭായാം
ഗീർവാണമൈലിമണിഭേദരവേദികായാം
സഖ്യം സന്ദൈവ സരസിരഹലോചനേന
തത്തൽസ്തുതീരനഭവൻ ജനമനപഗ്രഹ്ണാൽ.”

അങ്ങനെ കൈലാസപവ്വതത്തിലെ മഹാസഭസ്സിൽ ശ്രീപരമേശ്വരൻ മഹാവിഷ്ണുവിനോടുകൂടി ദേവന്മാരുടെ സ്തുതികൾ കേട്ടുകൊണ്ടും ഇടയ്ക്കു പാവുതീർത്തേറിയ കടാക്ഷിച്ചുകൊണ്ടും ഇരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ആത്മനാദം കേൾക്കുകയും നന്ദികേശപരനിൽനിന്നു വസ്തുത മാനസ്സിലാക്കി കവിതനായി വിഷ്ണുവിനോടും പ്രമഥഗണങ്ങളോടൊന്നിച്ചു കാലനോടു യുദ്ധത്തിന് അവിടെനിന്നു പുറപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

“തത്തത്തഥാവിധമഹോത്സവമണ്ഡിതായാം
സേവാനതൈദ്ദിവിഷഭാം നികരൈസ്സഭായാം
ആവിബ്ബഭൂവ കിമപി ധ്വാനിതം സുഭൂതാ-
ഭൈപ്രശ്വരം ഹൃദയമോചയയൽ ക്ഷണേന

സ്ഥിതപാ മുഹൂർത്തമപലേ ക്ഷണമംബുജാക്ഷം
 വാമാംസകൂടതഃലഗ്നമഥാവരോപ്യ
 പാണിം നിജം പുരഭിപുഃ പരിവാരരാജം
 സാക്ഷാത്സം സരോഷമിവ നന്ദിനമനപചശ്രുത്”

* * * *

“ഭക്തൈകവശ്യ! ഭവദ്വിചാമംഗലവിഷ-
 രാഗാരുണാമലമതിനപി ഓസചക്രാൻ
 ആഹന്തിഹന്ത! ഹതകഃ കീമ കാല (ഏഷ)
 കാമാന്തഭക്തി വിനിശ്ചയ വിഭുശ്ചാലാല”

പിന്നീട് ശ്രീപരമേശ്വരനും കാലാനുതമിൽ യുദ്ധം നടക്കുന്നു. നന്ദി ആത്മനായ മാർക്കണ്ഡേയനെ കഴുത്തിൽ എടുത്തുകൊണ്ടു തിരുമുഖിൽചെല്ലുകയും ശിവൻ ആ മുനികുമാരനെ തന്റെ വാഹനത്തിൽ കയറിച്ചിരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

അത്രാന്തരേ സരഭസം പരിവൃത്യ നന്ദി
 കണ്ഠ നിജേ സമനുഗ്രഹ്യ മുനിം തമാർത്തം
 നാഥഃപ്രതോപി ഗതവൻ നയനത്രയേണ
 സമ്പൃജിതഃ സ്തരജിതാ ചിതസംഭ്രമേണ.

മകുതസ്ത മൃത്യുമുഖഗഹപരതോ മുകണ്ഡോഃ
 പുത്രഃ പുരത്രയജിതഃ നിജവാഹനാഭേ
 ആരോപിതശ്ശ്രീതജനേ കരുണാമയേന
 സോപ്യസ്യ പാദകമലേ പ്രണിപത്യ തദന്വര.

ഒടുവിൽ കാലൻ ശിവന്റെ ശൂലം വക്ഷസ്സിദ്ധേന മരിക്കുകയും അതോടുകൂടി പ്രഥമസ്കന്ധം അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. രണ്ടും മൂന്നും സ്കന്ധങ്ങൾ സ്തുതിമാത്രപരങ്ങളാണ്. ഒടുവിൽ മുനികുമാരന്റെ അപേക്ഷാനുസാരം ശിവൻ തൃപ്രങ്ങാട്ടു തന്റെ വാസഗേഹമാക്കി ലിംഗാത്മനാ അവിടെ സന്നിധാനം ചെയ്തു എന്നു താഴെകാണുന്ന ശ്ലോകത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു.

“അഥ പ്രയാതേഷപചിലേഷു നാകീഷു
 ചിതീയവേഷേ ജലധിം പ്രതീയുഷഃ
 തന്മൂലൻ പുനഃശോഭനേ ശിവഃ സ്വയം
 ലിംഗാത്മനാ സന്നിഭധേ മുനീർഹ്യതാ”

ഗുണമാന്തത്തിൽ “ഇതി ശ്രീകൃഷ്ണലീലാശുക്തസ്യ കൃതേ കാലവധേ തുരീയസ്തദ്ഗുണമാപ്തഃ” എന്നിങ്ങനെ മൂന്നാംസ്തംഭം അവസാനിക്കുന്നു. ഇതുതന്നെയാണ് ഏകദേശം തുല്യങ്ങളാണെന്നതിന്റെ ഗതിയും. ശ്ലോകത്ത് എന്ന പേരായ ബ്രാഹ്മണബാലൻ അല്ലായ്യദ്വാഷം നീങ്ങുന്നതിനായി മൃത്യുഞ്ജയനെ ഭജിച്ചുവന്നിരുന്നു എന്നും, ഒരു ദിവസം തിരുനാവായ ക്ഷേത്രത്തിൽപോയി മഹാവിഷ്ണുവിനെ തൊഴുതു തിരിയെവരുന്ന വഴിക്കു കാലൻ ആ കുട്ടിയെ പിൻതുടന്നു എന്നും, കുട്ടി ഓടിപ്പോയി ഒരു മണൽത്തിട്ടിനെ ശിവനെന്ന് ഭാവത്തിൽ ആംലിംഗനം ചെയ്തു എന്നും, ശിവൻ പ്രത്യക്ഷിതമായി കാലനെക്കൊന്നു എന്നുമാണല്ലോ ആ പരാണത്തിലെ കഥ. ശ്ലോകത്ത് എന്ന മുനികമാരനു മുക്തിലഭിച്ച സ്ഥലമാകയാൽ ശ്ലോകവനം അഥവാ ശ്ലോകാരണ്യം എന്ന് ആസ്ഥലത്തിനു പേർ സിദ്ധിച്ചുപോയും; അവിടെ ഭാരതപ്പുഴയുടെ പോഷകനടിയായി വാളാണെന്നുപരിൽ ഒരുചെറിയ തോടുണ്ടായിരുന്നു; ഇപ്പോഴുണ്ടോ എന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടാ. അതിനെ കവി, “ശിശുസരിതം വന്തേ സരിതം അവ പാശ്ചാലീം” എന്നു വർണ്ണിക്കുന്നു. ശിശു=ബാലൻ (വാലൻ). ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ കോകിലസന്ദേശത്തിൽ ഈ ക്ഷേത്രത്തെപ്പറ്റി,

“ബ്രഹ്മാർച്ചാസപ്രശമിതകലീൻ പ്രാപ്യ ഭീലാൻ പ്രകാശാൻ
ശ്ലോകാരണ്യം വ്രജബഹുമതം ധാമ മൃത്യുഞ്ജയസ്യ
ദൃഷ്ട്വാ ഭൂമേ സകുലപി ജനാ യന്ന പശ്യന്ത്യാവശ്യം
മൃത്യോവ്യാകുതം നിദിരംഭടിതദ്ഭൂകടീകം കുടാചിൽ”

എന്നു വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക.

ഇനി മറ്റു ചില സ്തോത്രങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കാം. ലീലാശുക്തന്റെ ഭക്തിണാമുത്തിസ്തവം, അഭിനവകൗസ്തൂഭമാല ഈ രണ്ടു സ്തോത്രങ്ങൾ അമുച്ചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭക്തിണാമുത്തി ചൊവ്വര(ശുക്തപുരം)യിലെ തേവരാകുന്നു.

“പുരാ ശുക്തപുരക്ഷേത്രേ മയാ ദൃഷ്ടഃ സദാശിവഃ
ഭക്തിണാമുത്തിനാമ ച സേവിതഃ പഞ്ചരസ്തവൈഃ
ഭക്തിണാശാമുപോ ദേവോ ഭക്തിണാമുത്തിരവ്യയഃ
ഉപാസിതോ മയാ പൂർവ്വം ഭാക്ഷിണ്യായ ഗിരാം സ്വയം”

എന്നു കേരളാചാരഭീപികയിൽ കാണുന്നു. ‘ഭീപിക’കാരനു ഭക്തിണാമുത്തിസ്തവത്തെപ്പറ്റി അറിവുണ്ടായിരുന്നു എന്നുതന്നെക്കണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആ സ്തവത്തിൽ ഒടുവിലത്തെ പദ്യം താഴെക്കാണുന്നതാണ്.

തൃപ്തനസ്സഭേര്യം ക്ഷണിനാമുത്തിമുത്തേന
 ഭഗവതി കൃതഭാവം കൃഷ്ണലീലാശ്രകീയാ
 ജയതു ജയതു ദേവീ ഭാരതീ ജീവലോക-
 ശ്രവണഹൃദയജിഹ്വാ ജനസാഹസ്യമേതു

ഈ കൂടാതെ പന്ത്രണ്ടു പട്ടങ്ങളേ അതിലടങ്ങിയിട്ടുള്ളൂ.

അഭിനവകൌസ്തുഭമോല മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ പാദാഭികേശവണ്ണ നപരമായ ഒരു സ്തോത്രരത്നമാകുന്നു. ആകെ നാല്പത്താറു പട്ടങ്ങളുണ്ട്. ഇതിനു രത്നസഹോദരകൌസ്തുഭമോലയെന്നും പേരുണ്ട്. കലശേഖര ആഴ്വാർ കൌസ്തുഭത്തിന്റെ അവതാരമെന്നാണ് ശ്രീവൈഷ്ണവസമ്പ്രദായികൾ വിശ്വസിക്കുന്നത്. വില്പനഗവേഷണത്തിന് അഭിനവകൌസ്തുഭം ആണെന്ന് ഏതാപരാധപരിചിട്ടില്ലെന്നു നിശ്ചയമാണ്. എങ്കിലും ഈസ്തുതി തിരുവനായ വിഷ്ണുവിനെപ്പറ്റിയൊന്നോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവിടുത്തെ മുത്തി, ലക്ഷ്മീദേവിപ്പേരും ഗജേന്ദ്രനും പ്രത്യക്ഷമായതായാണ് ശ്രീ വൈഷ്ണവസിദ്ധാന്തം. അഭിനവകൌസ്തുഭമോലയിലെ ആദ്യത്തെ ശ്ലോകമാണ് താഴെക്കാണുന്നത്:—

“ലക്ഷ്മീശ്വര കൌസ്തുഭശ്ചേതി യദ്രത്നഭവയമുദ്രതം
 തന്നഃ കാമദോഷം ഭൂയാൽ തേജസ്സേവോച്ചംഗലം.

ഈ ശ്ലോകത്തിൽ ആദ്യമായി ലക്ഷ്മീപദം ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു സപ്രയോജനമാണെങ്കിൽ ഏന്റെ ശങ്ക കേവലം അസ്ഥാനത്തിലല്ല. ഈ സ്തോത്രത്തിൽ അവസാനത്തെപ്പട്ടം താഴെക്കാണുന്നതാണ്:—

“ശ്രീകൃഷ്ണകേളീശ്രകവാങ് മയവീചിമാരാ-
 ലീലാരസജ്ഞ.....ശ്രവണാഞ്ചലസ്യ
 ദേവസ്യ ദിഗ്വഹൃദയേ ഹൃദയംഗമേയം
 കണ്ഠസ്ഥലേ ച സുകൃതാം സുചിരായ ജീയാൽ.”

ശ്രീകൃഷ്ണകേളീശ്രകൻ എന്നാൽ കൃഷ്ണലീലാശ്രകൻ. ‘കണ്ഠസ്ഥലേ ച സുകൃതാം’ എന്ന ഭാഗത്തിൽ കവി കൌസ്തുഭമോലയുടെ പ്രയോജനത്തെ നിദ്ദേശിക്കുന്നു. ഇവ കൂടാതെ ഗണപതി, കാക്കോടകൻ(?), രാമചന്ദ്രൻ, എന്നീ ദേവതകളേയും അദ്ദേഹം, വൃന്ദാവനം ഈ പുണ്യസ്ഥലങ്ങളേയും പറ്റി വില്പനഗവേഷണസ്തോത്രങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതായി അഭിപ്രായമാർ പറയുന്നു; ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല; എന്നാൽ ഈ മഹാകവിയുടെ വകയായി ഏന്റെ ഗവേഷണങ്ങൾക്കിടയിൽ അറിയുന്നതു

കാവിലെ ദുർഗ്ഗാഭഗവതിയെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു സ്തോത്രം 'ഞാൻ ഇരയിടയ്ക്കു കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. മറ്റൊരും കണ്ടിരിക്കുവാൻ ഇടയില്ലാത്ത ആ സ്തോത്രം താഴെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. 'ദിശയ്ക്കു ഹരികമാരീമന്ദിരാവാസിനീനഃ' എന്നു ചുറ്റാത്തവകാരൻ സ്മരിച്ചിട്ടുള്ള പൊന്നാനിത്താലൂക്കിൽപ്പെട്ട അരിയനാട്ടുകാവു ക്ഷേത്രത്തിലെ ദേവതതന്നെയാണു് ഇതു്. "ഇതി ശ്രീകൃഷ്ണലീലാത്തുകമഹാകവിവിരചിതേ രത്നസഹോദരമാലിനീനാമ മൂലകന്യാസ്തുതിസ്താപ്താ" എന്നു് അവസാനത്തിൽ ഒരു കവിപ്പം കാണുന്നുണ്ടു്. ഇതിപ്പം അഭിനവകൌസ്തുഭമാലയിലുള്ള രത്നസഹോദരപട്ടണിന്റെ സ്വാർത്ഥം വിശദമാകുന്നില്ല.

ദുർഗ്ഗാസ്തുതിഃ

- 1 "മനികനകവിഭൂഷാമിത്രീതൈതൽപലൈരതൈ-
രപചിതപരഭാഗാമുജ്ജ്വലാം മുതീലക്ഷ്മീം
വഹസി ജലധരശ്രീസോഭരേ! ദേവി! ദുർഗ്ഗേ!
ജയ ജയ ഹരികന്യാഗ്രാമമുന്ധാഗ്രഭുഷേ!
- 2 അരുണാചരണപദ്മേ ഹാരീദീപ്യഭൂതലേ!
സ്നാനകലശവിനമ്ര! ധന്വനാനായുധാഭയേ!
വികസിതമുഖമാശ്രു! വീരലീലാരസഭഞ്ജനേ!
ജയ ജയ ജയ ദുർഗ്ഗേ! ജൈത്രചിത്രാപഭാസേ!
- 3 അതുലതുലകേളീദീപ്താംഭം-
വിഭവരസികഭാവാബദ്ധോധമ്മില്ലഭാരേ!
കൃഗപതിമധിരൂപേ! വിഷ്ണുരത്നസിംഹനാഭേ!
വിഹിതമഹിഷഭേദപ്രസീദ
- 4 ഖനചണ്ഡിതിവല്ഗൽഖഡ്ഗകോലാഹലശ്രീ-
ധൃതധൃതവിബുധാരിപ്രാതരകതാവസിക്കേ!
വിവിധവിബുധസേനാസുനവൃഷ്ടിപ്രഹൃഷ്ടേ!
ജയ ജയ ജയ ദുർഗ്ഗേ! ദേവി ദേവി! പ്രസീദ.
- 5 തപമസി സദസി സംഭാഷഃ സ്വപ്തിണാം കീർത്ത്യമാനാ;
തപമസി തപസി സിദ്ധൈഃ സിദ്ധവർക്കൈശ്ചിമുഗ്ദ്ധാ;
തപമസി തമസി ഹസ്താലംബനം മാദൃശാനാം;
തപമസി തദസി തത്തപം; തത്തപമേവാഞ്ച വേതഥ.

- 6 തപമസി കമലയോനേരാനനാംഭോരുഹശ്രീ-
സ്തപമസി നേരജശതോസ്തംഗവക്ഷഃസ്ഥലശ്രീഃ
തപമസി മനേശതോസ്തപാമവാമാഭംലക്ഷ്മീ-
സ്തപമസി നിഗമമുതേതമണ്ഡലാഭോഗലക്ഷ്മീഃ.
- 7 തപമസി ജഗതി മാതജ്ജനിനാം ജന്മസിദ്ധി-
സ്തപമസി മനേമാതശ്ശ്യാഗിനാം യോഗസിദ്ധിഃ
തപമസി വചസി മാതദ്വാഗിനാം വാക്പ്രവൃത്തി-
സ്തപമസി വപുഷി മാതഃ പ്രാണിനാം പ്രാണശക്തിഃ.
- 8 തപമസി കിമപി മാതമംഗലം മംഗലാനാം;
തപമസി കിമപി മാതശ്ചൈവം വൈഭവാനാം;
തപമസി കിമപി മാതശ്ചൈവതം വൈഭവതാനാം;
തപമസി കിമപി മാതജ്ജീവിതം ജീവിതാനാം.
- 9 അയമയമവബലൈരജലീനാം സഹസ്രൈ-
രിദമിദമിഹ യാചേ നമ്രയാ ഭേവി! വാചാ;
ജ്ജലമിതമനവ്യഗ്രപാദാരവിന്ദേ!
ഭഗവതി! മയി ഭദ്രേ! ഭേവി കാതന്യഭൃഷ്ടിം.
- 10 മഹതി മഹസി മഗ്നേ! ഭഗവന്ദാക്ഷഭദ്രേ!
മധുരിമരസധാരാവഷ്ടികേളികടാക്ഷേ!
പരിണതകരുണാർക്കൈർഭാവനീയേ! മുനീർഭ്ര-
മഭഗവതി! മമ ഭദ്രേ! ഭദ്രതിം ഭൂരയേമാഃ.
- 11 മഹിഷശിരസി പാദം മാനസേ വാ മഭീയേ
നിഭയത നിരവളുജ്ഞാനവിജ്ഞാനവേദ്യേ!
ഹരഹര! ഹരികന്യാഗ്രാമസത്യാധിവാസേ!
ഭഗവതി! ഭേതാപാൽ പാഹി മാം പാഹി മാതഃ!
- 12 ഭുവനസുഭവേഭ്യേ! ഭൂഷണശ്രേണിമിത്രേ!
വിപുലകമലനേത്രേ! വിശ്രുതേ വിക്രമേഷു
അഭീനവാഖന.....മാഭിബാലേ!
ഭഗവതി മമ ഭക്തിർഭക്തയേ മുക്തയേ ച.
- 13 തവ മഹിമനി മജ്ഞം കേ വയം കേവലം തപ-
ശ്ചരണകമലസേവാഭക്തിഭാരാവനമ്രാഃ
തദപി ഇണഗണൈസ്സർഗ്ഗാഹിതം സ്തോത്രമേതൽ
സകൃദപി ഭൂവനാനാം മാതരുത്തംസയേമാഃ.

- 14 കവി2 ധൂകരസാതൈർഗ്ഗാഥനിർല്ലീഡമുത്ത്വാ
പ്രതിമുഹൂരനയാ വാങ്മാലയാ മാലിനീ മാം
ബഹളബഹളഹർഷാൽകഷ്ഠപ്ലൽകടാക്ഷാ
വേദേവ വേസിന്ധോർമാതരുദ്യേത്യ ധന്വാ.
- 15 ഇതി ഭഗവതി കൃഷ്ണ ഭക്തിസാമ്രാജ്യഭാജാ
ത്വയി ച ഭുവനമാതർഭൂവസ്സപസ്രയിരേ!
കിമപി രചിതമേതൽ കൃഷ്ണവിലാസുകേന
ശ്രവണനവവിനോദം നന്ദകന്യേ! നന്ദേത.
- 16 ജയജയ ഹരികന്യാനാമമംഗല്യമാലേ!
ജയജയ ഹരികന്യാനാമമാണിക്യമാലേ!
ജയജയ ഹരികന്യാനാമസമ്പൽസമൃദ്ധേ!
ജയജയ ഹരികന്യാനാമസർവ്വേഷുസിദ്ധേ!"

ഈ ഭക്താസ്തോത്രം രചിക്കുമ്പോഴും കവി കൃഷ്ണഭക്തനായിരുന്നു എന്നു കാണാവുന്നതാണ്.

വിതുങ്ങമോടു കൂടിയ ഒരു ബാലഗോപാലസ്തുതി ഗുൽജരഭരണത്തിലും രാജസ്ഥാനത്തിലും പ്രചരിക്കുന്നുണ്ട്. ആ കൃതിയുടെ മൂന്നുപ്രതികൾ ഇതുവരെ കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ഒന്ന് ക്രി: പി: 1425 ഈസ്റ്റാണ് പകർത്തിയിരിക്കുന്നത് എന്ന് അഭിജ്ഞാനാർ പറയുന്നു. ഓറോസ്റ്റോക്സത്തിലെ വിഷയത്തേയും പ്രതിപാദിക്കുന്നതിന് ഓരോചിത്രമുണ്ട്. ഗുഹത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ "ഇതി ശ്രീ പരമഹംസ പരിപ്രാജകശ്രീപാദവിലപമംഗലവിരചിതാ ശ്രീ ബാലഗോപാലസ്തുതിഃ" എന്ന് ഒരു കുറിപ്പുകാണുന്നു. അതിൽനിന്നു ചിലശ്ലോകങ്ങൾ താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

“യശോഭയാ ഗാഢമൂലുഖലേന ഗോകണ്ഠപാശേന നിബദ്ധ്യമാനഃ
സമമൃതൻ പാണിതലേന നേത്രേ ശരോഭ മന്ദം നവനിതചോരഃ”

“മന്ഥാ നമുദ്യം മമിതും ദധി ന ഷങ്കമസ്തപ
ബാലോ/സി വത്സ വിരമേതി യശോഭയോക്തഃ
ഷ്ഠീരാബ്ധിമന്ഥനമിതി സ്മൃതിജാതഹാസോ
വാഞ്ചമാന്യഭം ദിശതു നോ വസുദേവസുന്ദരഃ”

ശ്രീകൃഷ്ണകണ്ഠാമൃതാഞ്ജനപ്പററി ഉപന്യസിക്കുന്നതിനു മുൻപു കവിയുടെ മാത്ര ചില കൃതികളെപ്പറ്റിയുംകൂടി പറയാം. വിലപമംഗലം

പ്രകാരത്തിലും വേദാന്തത്തിലും ആഗമശാസ്ത്രത്തിലും അത്യധികം നിഷ്ണാതനായിരുന്നു. പ്രകാരത്തിൽ പരമേശ്വരത്തിനുപുറമെ, ഭോജരാജാവിന്റെ സമ്പ്രദായങ്ങളോടനുബന്ധിച്ച് കൃഷ്ണലീലാവിനോടും ഏകാന്തപ്രാപ്തിയും സുഖസമാധാനമെന്നും തിരുനാളാലയമെന്നും രണ്ടു സ്വതന്ത്രകൃതികളും നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശ്രീചിന്മയം എന്ന പ്രാകൃതകാവ്യംതന്നെ വരരുചിയുടെ പ്രാകൃതസൂത്രങ്ങളെ ഉദാഹരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി രചിച്ചതാണെന്നു മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ആ കാവ്യത്തിൽ കിരാതാജ്ഞാനിയത്തിൽ 'ലക്ഷ്മീ'പദവും ശിശുപാലവധത്തിൽ 'ശ്രീ'പദവും ഹരവിജയത്തിൽ 'രത്ന' പദവും പോലെ സർഗ്ഗാന്തരോദാരം സിരി(ശ്രീ)പദം ആവർത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് അതിന് 'ശ്രീ'ചിന്മയം എന്ന പേർവന്നത്. വേദാന്തത്തിൽ വില്പനഗുണം കേനോപനിഷത്തിനു 'ശതരഹട്ടയംഗമാ' എന്നൊരു വിവരണം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇങ്ങനെ കാണുന്നു.

തത്ത്വം കിമപി കൃഷ്ണസ്യ സമുത്തീർണ്ണജഗദ്ഭേദം
സ്വപ്രഭം സുഖസമാധാനം സ്വഭേദം സ്വാഭാവികം.

വേദം ഭഗവതീഃ ഗംഗാം തുഗാം ഭഗവതസ്തന്ത്രം
ഉത്തമജന്മനിമിത്തജന്മനിതസ്വം ഭവനവീര്യം.

കേനേഷിതോപനിഷദഃ കൃഷ്ണലീലാശ്രകോ മുനിഃ.

ആലാളവവസാം ചാത്മമാഹ വീക്ഷ്യ വിവക്ഷിതം.

കാമം വയം ബഹുവിഭോ ഭവമന ഭവമധഃ
കൃതിശേഷാ പിശേഷജ്ഞാൻ കിന്തു കണ്ഠേ ഗമിഷ്യതി.

വിദ്യതിം ഭയതത്ത്വജ്ഞാ വേദപ്രാപ്താസു ശിക്ഷിതാഃ
പദപാത്രപ്രമാണാദന്താഃ പരീക്ഷണാമിമാം ക്രമാൽ.

സമലിതസകലസാരാം ശതരഹട്ടയംഗമാമിമാം വിവൃതിം.

അങ്കുരിതബഹുലപുഷ്പകാലംകൃതയഃ ശൃംഗത ശൃംഗത ബുധാഃ!

വയമപ്തഗൗരവമഹി, കണ്ഠാവപി വഃ കൃതാത്മന്താം ലഭതാം;
അപി ച ഭവനാതുജ്ഞാസ്മിൻ സുഖസമാധാനേ മുഹൂർത്തിഃ പ്ലവതാം.

* * * *

തത്ത്വം ജയതി കൃഷ്ണസ്യ തദപിഷ്ണാഃ പരമം പദം

അഭയം യഭയം ശശപദസമാധാനസമാധി നിർവൃതാഃ

അപിച,

ഇങ്ങനാ കരുണാനിരീക്ഷണക്കുറവു. വിദ്യാസിതസർവ്വസമുപദേശം
നിജനിർവൃതിപ്രദസർവ്വതഃ കവയാമഃ; കഥയാമഹേ കിയൽ?

* * * *

താമരതാലം വിവൃതം തന്മയ ശാശ്വതം ശിവമച്ഛതം
തദാചുതൽ സാമ്രാജ്യാഭിമാനമധിഗച്ഛത.”

ആഗമശാസ്ത്രത്തിൽ വിപ്ലവംഗമം ശ്രീകൃഷ്ണപൂജാവിധിപരമായി
'കൃഷ്ണപിക്' എന്നൊരു ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'ഭഗവദ്ഗോപാലത
ത്രവിന്താമണി' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രണേതാവായ വാസുദേവൻ
നമ്പൂരി കൃഷ്ണപിക്യായാകൻ, പേരായാൻ, രാഘവാനന്ദൻ, മാധവൻ, ശങ്ക
രൻ, നാരായണാചാര്യൻ ഇവരെ സമ്പ്രദായപ്രവർത്തകന്മാരായി ഗണി
ച്ചുവെക്കുന്നു.

ശ്രീമദ്ഭാഗവതം ശിവായാമം പ്രണയമി ചരണാവധിം
യത്പ്രസാദാഭിദം വിശ്വവിശ്വാസ്യഭവന്മ.

കൃഷ്ണപിക്യായാകശ്രീമദ്ഭാഗവതംഭാഷണീസ്തതാം
യതീദമധ്യപത്രാതവേഷിതാം ധൃതിമാതൃയേ.

ഭവതാതന്മദാം പാദേവ വന്ദൻ പ്രണയമച്ഛതം
യേഷാം പ്രസാദതഃ കാർഷ്ണീ ജ്യോസ്താ ഭവി വിരാജതേ

നമഃ ശ്രീരാഘവാനന്ദസുരിപാദായ നിത്യശഃ
ഭക്താനാമാശയപാതസംഭേദനപടീയസേ.

തസ്യൈ ശ്രീമാധവീയാംരവിനഖരജ്യാതിഷേ നമഃ
യാ ഭക്തയതി ഭക്താനാമന്തഃ കാർഷ്ണീ തനം സഭാ

ശ്രീമദ്ഭാഗവതപാദാബ്ജയുഗജ്ഞാതമാൻ രജഃകണാൻ
ഭക്താനന്തരതമഃപഥഃശാഷണാൻ പ്രണയമച്ഛതം

ശ്രീമന്നാരായണാചാര്യപാദേവഭക്തമോതമിതാൻ
വന്മാമി ശിരസാ പാദസ്പർശനാനോച്ചാടനേനഷയാൻ.

ശ്രീമദ്ഭഗവദ്ഗോപാലമന്ത്രവിന്താമണിയിഃ
കഥ്യതേ വാസുദേവേന സമ്പ്രദായകൃമാഗതഃ”

* * * *

ഏതനനോമിതതേജസ ആനിപാതം
 ഗോപാലകന്യ വരവണ്ണസുധാസ്തവോത്ഥം
 യഃ സ്തോത്രമെതദകതികമനന്യരതിത്യാതി
 കരുണേ; സ യാതി സകലേശ്വരപാമരസ്യം"

കേരളത്തിലെ വൈഷ്ണവസമ്പ്രദായാചാര്യന്മാരിൽ അഗ്രിമസ്ഥാനം, വാസുദേവൻ, ശിവാദിഗുരുക്കന്മാരെ കഴിച്ച് വിചാഗവർഗ്ഗത്തിന്നാണല്ലോ ഈ നിബന്ധനത്തിൽ നല്കിയിരിക്കുന്നത്. ആദ്യത്തെ പരമഭാഗവതൻ കലശലായ ആഴ്ചാഭാഷണത്തിലും ഗ്രന്ഥകാരൻ അദ്ദേഹത്തെ സ്തരിക്കുന്നില്ല. അത് അദ്ദേഹം കേവലം സ്തോത്രനിർമ്മാതാവു മാത്രമാകയാലായിരിക്കണം. ശിവാദിഗുരുക്കന്മാർ ആരെന്നറിയുന്നില്ല. ഈശാനശിവൻ അഥവാ ഈശാനദേവനാണോ ഇവിടെ സ്മൃതനായിരിക്കുന്നത് എന്നു മറിഞ്ഞുകൂടാ.

ഇനി ശ്രീകൃഷ്ണകണ്ണാമുതത്തെപ്പറ്റിയാകുന്നു പ്രസ്താവിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. കണ്ണാമുതത്തെ കേവലം ഒരു കേരളീയകൃതി എന്നു പറയാൻ പാടില്ല. ഇൻഡ്യയുടെ സകലഭാഗങ്ങളിലും അതിനു പരിനിഷ്ഠിതമായ പ്രശസ്തി ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചിത്രകലാവിമഗ്നകന്മാരിൽ അഗ്രസ്ഥനായ ഓ. സി. ഗാന്ധുവി അദ്ദേഹത്തെ ഭക്ഷണജയദേവനെന്നും അദ്ദേഹം ഭാരതവർഷത്തിന്റെ പൊതുസ്വരൂപത്തെ മനോഹരമാക്കിയ സ്മാരകഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസംഗവശാൽ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു. കൃഷ്ണകണ്ണാമുതത്തിനു ദേശംതോറും പാരദേശമുണ്ട്. കേരളപാഠം ആന്ധ്രപാഠത്തിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമാണ്; കേരളപാഠം എന്നു നെന്നിലധികമുണ്ടുതാനും. ദേവനീലീമുഖിയുടെ അച്ചുകൂടത്തിൽ അച്ചടിച്ച ഒരു പഴയ കേരളപാഠത്തിൽ,

"കണ്ണാമുതം ഭഗവതശ്ചരിതം രസഭാഷേ
 ശ്ലോകത്രയാധികശതത്രയമാഭരണ
 ശൃണുപൻ പഠനാനുഭവം സമുപൈതി സിദ്ധിം
 സിദ്ധോ യഥാ സകലലോകവിഹാരരൂപം"

എന്നൊരു പദ്യം അവസാനത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്; അതിൽനിന്നു "ഉഴുമി കേണ്ടതു" കണ്ണാമുതം നൂറ്റൊമ്പതു പദ്യങ്ങൾ വീതമടങ്ങിയ മൂന്നുഭാഗങ്ങളോടു കൂടിയതെന്നാണല്ലോ. എന്നാൽ ആ പാഠത്തിൽതന്നെ ഒന്നാംഭാഗത്തിൽ 113-ാം, രണ്ടാംഭാഗത്തിൽ 114-ാം, മൂന്നാംഭാഗത്തിൽ 109-ാം, അങ്ങനെ 336 പദ്യങ്ങളാണു കാണുന്നത്.

ശ്രീരാഗവാണീപിലാസമച്ചക്രങ്ങളിൽനിന്നു അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള ആസ്രുപാഠത്തിൽ പ്രസ്തുത സ്തോത്രത്തെ മൂന്നാശ്വാസങ്ങളായി വിഭജിച്ചു പ്രഥമാശ്വാസത്തിൽ 107-ം, ദ്വിതീയാശ്വാസത്തിൽ 110-ം, തൃതീയാശ്വാസത്തിൽ, 112-ം, അങ്ങനെ 329 പദ്യങ്ങൾ അടക്കിയിരിക്കുന്നു. ആസ്രുപാഠത്തിൽ കാണുന്ന പല ശ്ലോകങ്ങൾ കേരളപാഠത്തിൽ ഉണ്ട്.

“മൗലൈ ചന്ദ്രകഭ്രഷണം മരകതസ്സംഭാഭിരാമം വപു-
ദ്യുക്തം ചിത്രവിമുഷാഹാസമധൂരം ബാലേ വിഭാലേ ഭൃശൈ
വാചനശ്ശൈവശീതളാ മദഗജശ്ശാഖ്യാ വിലാസസ്ഥിതി-
മന്ദം മന്ദമയേ! ക ഏഷ മഥുരാവീഥീമിതോ ഗാഥതേ?”

“ഭവന്യുപാക്ഷീപ്തഭാഗ്യകസ്തുരീതിലകാങ്കരഃ
ജീവാഃ പ്രയാണാനംഗകേളീചാളിതവിഭ്രമഃ”

“മുഖാഭിന്ദ മകരന്ദവിന്ദനിഷ്പന്ദിഖീചാമുളിനിനാഭേ
വ്രജാ ഗന്ധാപാംഗതരംഗഭംഗസംഗ്രാമഭൃശൈ തവ ലാലസാ സുഃ”

“ആഭീമുഷാക്ഷി! ഭജസ്യധൈന്യം കാ ഭീരിഭാസിമപി തേ വിവിക്തേ?
നാഭരേധസ്സാദിതി ഭജതവസ്തോ ഗോപാലകൃഷ്ണഃ കലഭൈവതം നഃ”

“വത്സവ്രാതചരഃ കോപി വത്സഃ ശ്രീവത്സലാഞ്ചനഃ
ഉത്സവായ കദാ ഭാവീര്യത്വകേ മമ ലോചനഃ”

“മധുരമധരബിംബേ മന്തുളം മന്ദഹാസേ
ശിശിരമമൃതനാഭേ ശീതളം ഭൃഷ്ടിപാതേ
വിപുലമരുണനേത്രേ വിശ്രുതം വേണനാഭേ
മരകതമണിനീലം ബാലമഃലോകയാമഃ”

ഇന്ദ്രാദി പദ്യങ്ങൾ ആ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടവയാണു്. അതുപോലെ,

“മാധുഃസ്യ ന വിമുക്തോ വാലോ നസ്സവ വൈഭവേ
ചാപലേന വിവർത്താ ചിന്താ നസ്സവ ശൈശവേ”

“ഹസ്തമാക്ഷിപ്യ യാതോസി ബലാൽ കൃഷ്ണ! കിമതുഭയം?
ഏതയാഭ്യഭി നിത്വാസി പൗരഷഃ ഗണയാമി തേ”

“തമസി രവിരിഭവാഭ്യന്തജ്ജ്വാലാമംബരാശൌ
പ്ലവ ഇവ തൃഷിതാനാം സാമുദ്രവർഷീവ മേഘഃ

നിധിരിവ നിധനാനാ ദിപ്തിപ്രാമയാനാം
ഭിഷഗിവ കശലം നോ ഓതുമാന്താതി ശൈരീഃ”

“ജാനാമദിയാവനം ബാഹുളാമപി സന്ദരം
സകണ്ഡലാമകം ബാലം ഗോപാലം ചിന്തയേ സദാ.”

ഇങ്ങനെ ചില പട്ടങ്ങൾ കേരളപാഠത്തിലില്ലെങ്കിലും, ആസ്രുപാഠത്തിൽ കാണുന്നുമുണ്ട്. ആസ്രുപാഠം കേരളപാഠത്തെ അപേക്ഷിച്ചു ഭൂഷമാണ്.

“ശിശുപാലബാലപരിഷ്കേപിഷണം
ശിശുരേഷ ശീതലവിഭോലഖോചനം”

എന്ന ആസ്രുപാഠത്തിൽ പാപായല്ലയന്ദുരി “ശിശുപാലബാലാ വത്സ പാലകാ ബാലാഃ” എന്ന് അർത്ഥകല്പന ചെയ്യുന്നു. ‘പശുപാലബാല’ എന്ന കേരളപാഠമാണ് ശുദ്ധം എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

‘ഇശാനദേവചരണാദരണേന നീവീ-
ഭാമേഭരസ്ഥിരയശസ്സബകോട്ഗമേന’

എന്ന അബലമായ പാഠം വ്യാഖ്യാനിക്കുമ്പോൾ ന്ദുരി വല്ലാതെ കാടുകയറുന്നുണ്ട്. “ഇശാനദേവോ മഹാദേവഃ, തസ്യ ചരണൗ പാദൌ ആരേണം യസ്യ തേന; ആരേണം യഥാ അത്യാദരേണ ധ്രുവതേ തപഃ ക്ത്വാദരേണ ധ്രുവമാണശിവപാദാരവിന്ദനേത്യർത്ഥഃ; അനേന ശിവഭേഷപ്രയുക്തഭോഷോ മയി മാസ്തപിതി സൂചിതം. നീവീഭൂതം മൂലധനഭൂതം.....ഭാമോദരസ്യ കൃഷ്ണസ്യ സ്ഥിരയശഃ നിശ്ചലകീർതിഃ; തദേവ സ്തബകഃ ഗുഹ്ലകഃ;തത്ര ഉദ്ഗമേന ഉന്മുഖേന, അത്യാദരയുക്തേനേത്യർത്ഥഃ.” ഈ കയ്യമതികളെല്ലാം വേണ്ടിവന്നത്, ലീലാശങ്കരന്റെ ഈ ഇശാനദേവനും മാതാപിതാക്കളാർ നീലീഭാമോദരനാരുമാണെന്ന് അറിയാതെ നിമിത്തമാണ്. കൃഷ്ണകണ്ഠാമൃതംകൂടാതെ, ബാലകൃഷ്ണസ്തോത്രം, ബാലഗോപാലസ്തുതി, കൃഷ്ണബാലചരിതം, കൃഷ്ണാഹ്നികകൗമുദി, ഗോവിന്ദസ്തോത്രം, ബാലകൃഷ്ണകീഡാകാവ്യം, ഗോവിന്ദൈകവിംശതികാ മുതലായി അനേകം സ്തോത്രങ്ങൾ ബാലകൃഷ്ണപരമായി കവി രചിക്കുകയും അവയിലെ പട്ടങ്ങളും പൂർവ്വസൂരികളുടെ സൂക്തികളുംകൂടി കണ്ഠാമൃതാഭിഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സംക്രമിക്കുന്നതിന് ഇടവരികയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഒരു ഉദാഹരണം പ്രത്യേകം എടുത്തുകാണിക്കാം. കേരളപാഠത്തിലും ആസ്രുപാഠത്തിലും അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നതായി,

“കൃഷ്ണനാംബ! ഗതേന രത്തമധുനാ മുദ് ഭക്ഷിതാ സേപച്ഛതഃ;
സത്വം കൃഷ്ണ?; ക ഏവമാരേ?; മുസലീ;മിഗ്വാംബ! പശ്യാനനഃ;
വ്യാഭേഹീതി വികാസിതോമ വദനേ മാതാ സമസ്തം ജഗ-
ദ്ഭൂഷ്ടാ യസ്യ ജഗാമ വിസ്മയവശാ; പായാൽ സ വഃ കേശവഃ”

എന്നൊരുപദ്യമുണ്ട്. ഈ പദ്യം ക്രി: പി: പതിനൊന്നാം ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ക്ഷേമേന്ദ്രൻ ചന്ദകന്ദേന്ദ്രൻ എന്നുപറഞ്ഞത് അതുതരസത്തിന് ഉദാഹരണമായി ഔചിത്യവിചാരചർച്ചയിൽ ഉദ്ധരിക്കുന്നു. ചന്ദകൻ അഥവാ ചന്ദ്രകൻ കാശ്മീരകനായ ഒരു കവിയാണ്. ശാർണ്ഠ്യരന്റെ പദ്ധതിയിലും വല്ലഭഭവന്റെ സഭാഷിതാവലിയിലും അത് ഉദ്ധൃതമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവർ തൽകന്താവ് അജ്ഞാതനാമാവാണെന്നു പറയുന്നു. കാശ്മീരകനായ ക്ഷേമേന്ദ്രന്റെ അഭിപ്രായം ഈ വിഷയത്തിൽ അംഗീകരിക്കേണ്ടതാണെന്നു തോന്നുന്നുണ്ട്. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ അത് വിലപമംഗലത്തിന്റെ 803 പദ്യങ്ങളിൽ പെട്ടതല്ലെന്നു വന്നുകൂടുന്നു.

തിരുവിതാംകൂറിൽ പെരുന്നല്ലൂ ഗുഹമുഖം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന മി: കെ. സാംബശിവശാസ്ത്രികൾ ഈയിടെ സമ്പാദിച്ച ഒരു ഗുഹത്തിൽ കൃഷ്ണകണ്ഠാമൃതശ്ലോകങ്ങളുമായി ഇടകലർന്നു വിലപമംഗലത്തിന്റെതന്നെ വിചാരിക്കത്തക്ക പല ബാലകൃഷ്ണപദങ്ങളായ പദ്യങ്ങളും കാണുന്നു. അശ്രുതപൂർവ്വങ്ങളായ ആ പദ്യങ്ങളിൽ ചിലതു താഴെ പകർത്തിക്കൊള്ളട്ടെ.

- 1 അവ്യാധീചൽകളായദ്വതിരമിരിപപിഞ്ചമാല്ലസൽകേശജാലോ
ഗോപീനേത്രോല്ലാസാധിതലളിതവപുശ്ശോപഗോവൃന്ദചിതഃ
ശ്രീമദ്വക്ത്രാരവിന്ദപ്രതിഫസിതശശാങ്കാകൃതിഃ പീതവാസാ
ഭേവോസൗ വേണവാഗ്രക്ഷചിതജനധൂതിദ്വേകീനനനോ വഃ
- 2 മൌലൈ കേകിശിഖണ്ഡിനി മധുരിമാധാരേധരേ വംശിനീ
പീനാ.....ഐദി ലസൽകാരുണ്യകല്ലോലിനീ
ശ്ലോബ്ധാം പീതഭൂലിനീ ചരണയോർവൃത്യസ്തവിത്യാസിനീ
മായാ കാപി വിലാസിനീ വിജയതേ വൃന്ദാവനാവസിനീ.
- 3 അത്യന്തബാലം വ്രജസുന്ദരീണാം നൃത്യന്തമഗ്ര നവനീതകേതോഃ
ശ്രുത്യന്തഗദ്യം പ്രതിഷിദ്ധഭാജാം പ്രത്യന്തഭൂമിം പൂജമാത്രയേമാഃ.

- 4 സപ്തസ്വരോദ്ഭാസിതസപ്തരസ്യം വിന്യസ്യവേണമേ വനോരവിന്ദേ
വ്യാപാരയത്നംഗുലിപല്ലവാനി രസ്യേഷു രസ്യേഷു മനോഹരാണി.
- 5 അഞ്ചതു പഞ്ചചമോജഃ കിഞ്ചന മേ മനസി പഞ്ചതാസമയേ
അംഗണരീംഖണവിരണൽകങ്കണമഞ്ജീരകികിണീവലയം.
- 6 താപിഞ്ചമുല്പാദി താമരസായതാക്ഷം
താമരസ്തനിർഭരതരംഗിതചാരുലീലം
താപത്രയപ്രഥമഭേഷജമംഗഭാജം
താമ്രാർച്ചനഃ സ്പദേതു ചേതസി താവകീനം.
- 7 കരേണ മൃദനാ പപം കമപി ബിഭ്രദഭൂഷണം
കദാചന പലോമജാകമിതൃഗർവ്വസർവ്വഭൂഷണം
യശശ്ശശിഗഭസ്തിഭിർഗഗനസിന്ധുകുലഭൂഷണം
മന്ദഃ പരമുപാസ്തഥേ വ്രജമഹീകരീഷങ്കസം.
- 8 മുരരിനാമനഃ കളത്രേ നൃണാമോദാനമാസീത്രയമേവ ഭൂമൗ
ഉല്പുഷ്പം വാ യതിനാം മനോ വാ ഗോപാംഗനാനാം
കാവകീർമ്മ്യം വാ.
- 9 കൃഷ്ണാർക്കതേജസോൽപല്ലവകമിണീവദനാംബുജം
അമൃതാമൃതാമൃതം ഗായന്തം വദന്തേ ഗോവിന്ദഷ്ടപദം.
- 10 അധരിതഹരിനീലജചിച്ഛിധരിതശകടീവിധൂതതരുയുഗളീ
കകരകുലജീവികാ തേ വിതരതു വിജയം മഹീയസീ മായാ.
- 11 ബാലമബാലം കൃഷ്ണം കിങ്കിണിമാലാഭിരാമജവനഭരം
രുരണചഭൂഷിതകണ്ഠം കരധൂതനവനീതപായസം വദന്തേ.
- 12 ശ്രീകൃഷ്ണായാശ്രിതാനന്തസാത്മസംഹൃതിരേതവേ
ശ്രീമാമാദിവയസ്ത്രായ പ്രശംസ്യായ നമോ നമഃ.
- 13 കോമളധരബിംബചംബിതവേണനാളമനോഹരം
കപാലമോദിതഗാപികാജനഗീയമനനിജോദയം
മന്ദഹാസമരീചിമണ്ഡലരജ്യമാനദിഗന്തരം
നന്ദഗോപതന്ത്രവേ മനീവൃന്ദവന്ദ്രമുപാസ്തഥേ.
- 14 കളായകസ്യമോപമം കലിതചന്ദ്രകാപീഡകം
കുരാപ്പുലിതകിങ്കിണീകളനിനാദലോലം മന്ദഃ
ചിരം ശരണമസ്തു വശിവദമാചിതം വേണനാ
വിരാജിതജഗത്തായ വിവിധബലലീലാസ്തഥേ.

- 15 വൃത്രസ്തചരണകമലം വേണലതാവിവരമുഖരിതാമ്നായം
പായാപോയരഹിതം മായാഗോപാലവിഗ്രഹം തേജഃ.
- 16 വേഗോൽപാടനധൂതഭൂതലമുതതാസോച്ചലൽപന്നഗം
ഭ്രാമുൽകഞ്ജരയുമമുൽപമസരിൽകല്ലോലകോലാഹലം
നേത്രൈരാകുലതാരകൈരവനിഭൂൽപക്ഷപ്ലിഭാ പ്രേക്ഷിതം
ബാലശ്ലൈലമുദഞ്ചയൻ പ്രദിശതു ഭൂതയാംസി ഭൂതയാംസി വഃ.
- 17 കാളിമതുലിതകളായം കാളിന്ദീപുണ്യപുളിനകളഹംസം
കാളിയഫണരംഗനടം കേളീപതുപാലമാശ്രയേ ബാലം.
- 18 വേണസ്ഥനപ്രണയി വേഗിരം രഥസ്ത്രം
കേളീഗുഹീതതന കേകിശിഖണ്ഡമൂഡം
താപിഞ്ചമഗ്നമുജി താമരസായതാക്ഷം
ജിയാനഹ കിമപി ജീവിതമിദിരായാഃ.
- 19 മന്ദസ്തിതസ്സപിതമുശ്വമുഖാരവിന്ദേ
മന്ദാനിചാകലിതകോരുകാകപക്ഷേ
ഗോഗോപഗോപവനിതാജനപുണ്യപുരേ
ഗോപാലസ്വാലതിവകേ രമതാം മനോ മേ.
- 20 മാലസചിലോചനൈർവ്രജപശുജനൈസ്താരേ
മുഹൂർത്തമുജീക്ഷിതം മുനിമനോഹിരാമ്രേഡിതം
പരന്ദരപുരോഗമെവ്വിയതി സംഗതൈസ്സംസ്കൃതം
വനാവനിചരം ചിരം ശ്രയത ഗോപവേഷം മഹഃ.
- 21 ചിന്താപോധികല്ലോലം തന്മഹാ വിതനോതു വഃ
സ്തനന്ധയം യശോഭായാ ധനഞ്ജയധനം ജയം.
- 22 മുരാസുരനിഷ്ടനം മുഷിതകാളമേഘപ്രഭം
മനോജ്ഞമുഖപങ്കജം മധുരകുന്ദാബിംബാധരം
സ്ഥാപവമധുരസ്തിതം സുസംവൺനാഭാമൃതം
സരോരുഹവിലോചനം സതതമസ്തു വഃ സ്ഥസ്തിഭം.
- 23 ഇന്ദ്രനീലരസസുന്ദരാവയവനിന്ദിതാസിതംഘനമൃതിം
ചന്ദ്രകാന്തിഭരചോരണാചതുരവക്ത്രതജ്ജിതസരോരുഹം
ചന്ദ്രവേണുനിനാഭാമൃതൈകരസധേനുവ്വന്ദസമുപാസിതം
ചന്ദ്രകാജിതശിരോരുഹം നമത നന്ദഗോപതനയം സഭാ.

- 24 അഗ്നിതമിമാശരണാശ്ശതമഖശ്യാനതോല്പസച്ചരണാഃ
 പ്രജകലബാലാരമണാശ്ചേതസി മേ ഭാതു ചിന്തണേ കിരണാഃ
- 25 അങ്കുരിതം യദവംശേ പല്പവിതം വല്ലവീകുളാലാപേ
 കോരകിതം ശ്രുതിശിഖരേ ഫലിതം ഭേദതപ്ത പാദപരം വരേ.
- 26 കൃഷ്ണഃ കരോതു കവാണം കംസകഞ്ജരകേസരീ
 കാളിന്ദീലോലകടല്ലാലകോലാഹപകതുഫലീ,
- 27 അഗോപയോധിനായനാഞ്ചലാഞ്ചിതാ-
 മകംസാഹസ്ത്രീമപയോപയോഗിനീം
 അകമ്പുകാപ്താഹേമാരിണീം വയം
 ന ദേവതാം ചേതസി മിത്തയാമഹേ.

ഈ പദ്യങ്ങൾക്കും കൃഷ്ണകണ്ഠാമൃതത്തിലെ പദ്യങ്ങൾക്കും തമ്മി-
 ലുള്ള സാദൃശ്യം അത്യാദൃശമായിരിക്കുന്നു.

വില്പനംഗലത്തിന്റെ 'ഭാഷനാമകരം' എന്നൊരു കൃതിയെപ്പറ്റിയാണ് ഇനി പറയാൻപോകുന്നത്. ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ പാദാഭികേശം സർവസമ്പ്രദായികൾ ധ്യാനിക്കുന്നത് ഇന്നവിധത്തിലാണെന്നു കവി ആ കാവ്യത്തിൽ നിസർഗ്ഗമനോഹരങ്ങളായ കുറെ വസന്തവിചകപദ്യങ്ങളിൽ നമുക്കു കാണിച്ചുതരുന്നു. ഇതും മുൻപു പറഞ്ഞ താളിയോലഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണ്.

- 1 തേജൈകതാമ്ര വിഭാവ്യ മനോ നിയമി
 സത്സമ്പ്രദായഭവീകശലാഃ ക്രമേണ
 അംഗാനി തസ്യ ചിരമിത്ഥമമുഷ്യ പര്യഃ
 പ്രത്യേകമേവ ഏദി ധാരണയാ സ്മരന്തി.
- 2 അംഭോജതപ്യക്ഷിശാങ്കശക്രമശംഖ-
 ചക്രധാജാലഗദാഭിരഹംകൃതൗ തൗ
 ക്രീഡാം സദാ കലയതം കഥനാകിശോര-
 ഭാവസ്യ കൈടഭരിപോശ്ചരണൗ മമാന്തഃ.
- 3 നാഥസ്യ നാടകശിശോഃ പരിതഃ സ്പുരന്തി
 പാദാരവിന്ദനഖചസ്തമരീചിമാലാ
 ആഭാതി ലോകഭരണാകരണാരസശ്രീ-
 രമ്യോ ഹി ജഹ്നുതനയേവ വിനിസ്സരന്തീ.

- 4 സർവ്വസ്വമാഭിമാനമിമാനമാഭിമാനമാ-
ജീവതമാഭിമാനം മനസ്സാ മനസ്സാ
ഭാഗ്യോദയം കിമപി ഗോപവിജ്ഞാനീനാ-
മീകന്മാരേവ മുരളിപോഷ്വരണാരവിന്ദം.
- 5 വിദ്യാവിദ്യശാസ്ത്രജ്ഞനവകേളിഭോലാ-
മാനികൃഷ്ണപിറമണിശോഭനതരശ്ശിജാലം
ശ്രീധാശിരോരമചമരമുഖിതണിപ്രഭാഭി-
ന്നീരാജിതം പദ്യം ഏകി ഭാവയാമി.
- 6 ദേവസ്വ ജാനമുഗ്രഹംപ്രമേയം പ്രഥമീ
കാന്താംഗസംഗജനം പൂജകന ജന്മേവ
ആത്മമാഹതരസംക്രമകാന്തികാന്തേ
പദ്യം കരീഷമിളിതൈരപി ലക്ഷ്യമാണവ.
- 7 ഉത്തമ ഹരേർഭവനമന്ദിരപദ്യം
സ്തോഭോപദോഷജനകാന്തിമയേവ വിഭാതഃ
അദ്വൈതം തൈന്നമരഭാരതഭാനവേന്ദ്ര-
ദർശനമഗ്രഭൂമിതൈ അധിഭാരവിവാർദ്ദൈ.
- 8 സുതം സുവർണ്ണമയചന്ദ്രബലരത്ന-
മഗ്ര വിജ്ഞാമി മുരളിപോഷ്വരണാനീയം
ആവിർഭവതീകിന്നിനിപന്നകിന്നിനിപ-
മസ്തോഭിരോധികിന്നി പ്രകടം ചകാസ്തി.
- 9 ആരംഭം സീമിതം കവിതാ കരുചിന്ദയാമി
ദേവസ്വ കാഞ്ചനമയീ പരമസ്വ കാഞ്ചി
സന്ധ്യാമനോഹരിവിവാംബരബിംബപുഞ്ചി
സൗഭാഗിനീസാധവരീ ഹരതേ മനാസി.
- 10 ആനന്ദമാകലയതേ വൃതമന്ദരാദ്രേഃ
കാഞ്ചിതേ ന ഗ്രാമിതരതാദരീചിവിചി
സംസ്യാതിലംഘിപരിജ്ഞിതജ്ഞൈവേരി
കോദണ്ഡഡംബരവിഡംബനപണ്ഡിതാ നഃ.
- 11 ഹാരസ്വ ചാതിചഹരീ ഹരിനാഭിരസ്ത്രം
പുറപ്പെട്ട പ്രഭോസ്തത ഇതഃ പരിനിസ്തരന്തി
നിസ്തപരീവ ബാഹിരകടതാമുപേതൃ
സ്ഫോര വിഭാതി കരുണാമൃതസാരധാരാ.

- 12 ബ്രഹ്മാസ്ഥഗർഭമുദരം ബലിബന്ധിനോവ്യു
ഭാമമാഭരണ്യ ജനനീകൃതഭാമബലം
വിശ്വൈകവേളമഹനീയപദാംബുജസ്യ
വ്യാഖ്യാത്വഭഗവതഃകരുണാഭരപാരതന്ത്ര്യം.
- 13 തിസ്രോ ജയന്തി വചയസ്മിദൈശകബന്ധോർ-
ല്ലാവണ്യപുണ്യതടിനീലഹരീവിചാസാഃ
അന്തഃസ്ഥിതിം ഗതവതാം ജഗതാം ത്രയാണാം-
മന്യോന്യസീമ്നി രചിതാ ഇവ ഭഗവതേഭാഃ.
- 14 ശ്രീഭൂവിനോദനകരോദേകേളീപീഠീ
സംവിൽകലാസഭനരണവീലാസഭംഗീ
വക്ഷസ്തദീവ്രജവധൂനയനാന്തകേളി-
ചിത്രകൃയാ ഫലകൃതാം ഭജതേ വിഭോനാ.
- 15 പാടീരസാരാഖനസാരകരംഗനാഭി-
കാശ്വീരകുട്ടമസുഗന്ധകൃതാധിവാസേ
ഗൈത്രവേദഭൂഷണവിജ്ഞിതന്യതാരണ-
പ്രോദ്യൽപദോഭവിവിതൃവിതാനരജ്യ.
- 16 വ്യാലംബിമേഘശ്ശികലതാവിഹിതാഗ്രശോഭേ
ലക്ഷ്മീവിഹാരമണിമണ്ഡപതാം പ്രപഭാന
വക്ഷഃസ്ഥമേവ സുഖഭിതേ വാസുഭവസുനോ-
ഭീപായതേ റിതതമ്യേമണിമഹനജാഃ (ശുഭദ.ഓ.)
- 17 പശ്യന്തേശ്വരപരികീലിതരണവജ്ര-
മാണിക്യനായകമനോരമധൃഭാഗാ
കണ്ഠാസ്തമുലകവിതാ കരുണാംബുരാശേഃ
സ്ഥാലീഃ ചകാസ്തികമവാമണിദ്വണ്ണശ്രീഃ.
- 18 കശ്ചാഹ്വയീയകടകാഞ്ചിതഭിവൃദ്ധീപ്യ-
ന്മാണിക്യകാന്തികബാരത പരമസ്യ ബാഹു
രന്താംശൂരഞ്ചിതപയോധിപയോന്തരാള-
ബാലപ്രവാളപതികാശ്രിതമാത്രയേതേ.

- 19 കല്ലോലിതാഃ കിരണമണ്ഡലധാരാശാലാഃ
ശ്രീവല്ലഭ്യേ ജിതപല്ലവസൗകന്ദാർദ്ദാഃ
കേഷാം ന തോഷവിധയേംഗുളയോ ഭവേയു-
സ്സൈന്ദ്രയാക്ഷചിതരചനാമണീർവലിഭൂതാഃ.
- 20 അന്തസ്സരണിജസുഖാർജ്ജിതരംഗസംഗ-
ശീതാ ബാഹിപരിമിളനവനീതഗന്ധാഃ
ഗാത്രാണി മേ ശിശിരയന്തി ശിശുരാഃ ശരണ്യ
നിശ്വാസമന്ദമന്ദതാ നിഗമസംഭാവാഃ
- 21 പശ്ചത്തഃചാരഹഃ! കണ്ണമുഗഞ്ച മന്യ
നാസാപ്രമോ യദി മുഹൂർന്ന നിവാരയേതാം
അന്യോന്യസീദ്ധപരിചംഘനജാംഘികതപം
കോ വാരയേനായനയോഃ കമചക്ഷണസ്യ?
- 22 കൃഷ്ണസ്യ സാന്ദ്രകണ്ഠാമൃതമിവ്യവൃഷ്ടി-
ധാരാമുഖമധുര മതി ദുഷ്ടിംസ്ത
ഗോപാലബാലമഹിളാപ്രഥമാനമാന-
ഗ്രന്ഥിഗുരദ്രവശിരപാടനകേളിഭാലാ.
- 23 സഞ്ചാരിനീമിവ മണിപ്രതിമാമുദാരാം
സമ്പ്രാപ്തമാർദ്ദവഗുണാം സമുപാത്തബാല്യം
നിർവ്വണ്ണയാമി നിഖിലാവയവാനവല്യാം
നന്ദസ്യ പുണ്യവിക്രതിം നവകാശിരബാം.
- 24 ലാവണ്യമസ്യ വികൃതം നന ഗോപികാഭി-
സ്സൗരന്ദ്രമസ്യ മനസ്യ തുരാനൻ വർണ്ണപം
ചായുഷ്മസ്യ ചതുരാനന്ദനഭൂമേ-
ദ്യോമഃ പുനർജഗതി നൈവ വിവേചനീയം.
- 25 ഗോപാലബാലനികന്തൈർമൃതകേളിമിന്ദൈ-
ർദ്യോപീഭന്തൈരപി ച വിസ്മൃതബാഹ്യകൃതൈഃ
ഗോഭീശ്ച ചിത്രകലിതാഭിരിവാചചാഭി-
രാസപാദ്യതേ മധുരിമാ പരിതോ മുദാരേ.
- 26 ഇതഥ ക്രമേണ കശലാ തുരസമ്പ്രദായ-
ഘണ്ടാപഥാനവയവാൻ (സുചിരം) വിവിന്ത്യ
കൃഷ്ണം കൃതാത്മമതയോ ഹൃദി ഭാവയേയ-
രാനന്ദത്രപമിമമാത്മതമാപിനീയം.

27 ശുദ്ധം വിധായ സുധിയം സ്വവമുഖഭാര-
മനപത്മ... ..സുവൃത്തഭാവം
യേ ഭാവനാമുകരസംജ്ഞിതമാദ്രിയന്തേ
പശ്യന്തി തേ സകലമംഗലമാത്മരൂപം."

"ഇതി ശ്രീകൃഷ്ണചിയാശുക്രമുനിവിരചിതായാം (?) ഭാവനാമുകര-
സമാപ്തം" എന്നൊരു കുറിപ്പു ഗ്രന്ഥാന്തത്തിൽ കാണുന്നതിൽനിന്നു്
ഇതു വില്പമംഗലത്തിന്റെ പ്രസ്ഥനങ്ങളിൽ ഒന്നാണെന്നു വിശദമാകുന്നു
ണ്ടല്ലോ.

ഗ്രന്ഥകാരന്റെ സകല കൃതികളിലും ശ്രീകൃഷ്ണപരമായ മംഗലം
ചരണം കാണാവുന്നതാണു്. താൻ ഒരു ശൈവ(സ്തോത്ര)കടുംബ-
ത്തിലാണു് ജനിച്ചതെങ്കിലും ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ അദ്ദേഹം ഒരു വൈ-
ഷ്ണവനായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഈ വസ്തുത അദ്ദേഹം ശ്രീകൃഷ്ണകണ്ണാമൂർത്ത-
ത്തിലെ,

"ശൈവാ വായം ന ചൈവ തത്ര വിചാരണീയം
പഞ്ചാക്ഷരീജപപരാ നിയതം തഥാപി
ചേതോ മജീയമതസീകസുമാവഭാസം
സ്നേഹാനന്ദം സ്തരതി ഗോപവപുഷികിശോരം."

എന്ന പട്ടത്തിൽ വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

മേല്പത്തുരിന്റെകാലത്തു ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവിനെ സന്ദർശിച്ച
യതി വൃന്ദാവനവാധിതനായായിരുന്നു; അതു് വില്പമംഗലമല്ലെന്നു
പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതുപോലെ കൃഷ്ണനാഭം രചിച്ച മാനവേദ-
രാജാവിന്റെ ഉപദേശാവാചിതനായും വില്പമംഗലമല്ല; തെക്കേമ-
ത്തിലെ സ്വാമിയാരന്മാരിൽ ആരെങ്കിലുമായിരിക്കാനും, ആ പൂജുപാഠ-
നെ ഒരുപചാരികമായി വില്പമംഗലം എന്നു രാജാവു വ്യവഹരിക്കുവാ-
ന്നു പാടില്ലായ്കയില്ലതാനും.

കഴിഞ്ഞു; വില്പമംഗലം അഥവാ കൃഷ്ണചിയാശുക്രമൻ രൊളേ ഉ-
ണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജന്മഭൂമി തിരുനാവായയ്ക്കടുത്തുള്ള
തൃപ്പക്കോടായിരിക്കണം. ഇല്ലത്തിന്നു വില്പമംഗലമെന്നും വില്പമംഗല-
മെന്നും അപൂർവ്വധർമ്മമായ സംജ്ഞയുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ
അമ്മ നീലിയും അച്ഛൻ ദാമോദരനുമായിരുന്നു. ജീവിതകാലം ക്രി: പി:
1220—1300 ഇവയ്ക്കിടയിലാണെന്നുദ്ദേശിക്കാം. ആദിത്യപ്രജ്ഞൻ,

ഇശ്ശാനദേവൻ, സോമഗിരി ഈ മൂന്നു പേരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുല്യക്കന്മാരായിരുന്നു. ശ്രീകൃഷ്ണസ്വരൂപാവേശത്തിൽ കേരളീയനായ തുല്യ ഇശ്ശാനദേവനും, വൈദേശികനായ തുല്യ സോമഗിരിയുമായിരിക്കാം. രാമായവേശൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുഹൃത്തും മുക്കോലപ്പുറംപ്രസാദൻ ശിഷ്യനുമായിരുന്നു. ചിന്താമണി എന്നൊരു വേശ്യയുമായി അദ്ദേഹം വേർപെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും, ആ സ്ത്രീയോടാണ് അദ്ദേഹത്തിന് മോക്ഷമാർഗ്ഗമുപദേശിച്ചതെന്നുമുള്ള ഐതിഹ്യം സത്യമായിരിക്കാം. ആ സ്ത്രീ ആസ്രമേശ്വരയായിരുന്നു എന്നാണല്ലോ ഭക്തമാലയിൽനിന്നു വെളിവാക്കുന്നത്. തൃക്കണാമലികത്തെ സഭാധോഗത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്നു എന്നും അവിടെനിന്നു ചേരവായുക്കും കൊടുങ്ങല്ലൂരിനും ഇടയ്ക്കുള്ള കായൽകടന്നു കാക്കത്തുരുത്തിയിലുള്ള വേശ്യാഗൃഹത്തിലേയ്ക്കുപോയ അദ്ദേഹം പോയതെന്നും ഐതിഹ്യമുപമാഷണമുണ്ടെന്നു ചിലർ പറയുന്നു; എന്തിനെന്നുപറ്റി അറിയില്ല. ഗംഗാദേവി കണ്ണാമുതകവിയെ ആസ്രമേശ്വരനാക്കി ചുറ്റിക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന് അവിടെ ഏതെങ്കിലും സ്വമുണ്ടായിരുന്നതിനാലാകണം. വിജയംഗലം ഭാരതവർഷം മുഴുവൻ സഞ്ചരിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. പര്യടകാരം രചിച്ചതു കാഞ്ചീപുരത്തുവെച്ചായിരിക്കാം.

“കാഞ്ചിതി കാണ്യനപുരീം പ്രഥിതാഭിഭൂതശ്ചിഃ
കാഭിശ്ചിദന്ധവവിഭൂതിപരന്ധരാഭിഃ
ചേരന്ധമിതിം ച ജഗന്മാമധിവാസന്ധൻ വോ
..... വിജയായ ഭൂതായ്”

എന്നൊരു പട്ടം ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഗണപതിസ്തോത്രം രചിച്ചതു ചോരാ(ഭോര)സമുദ്രത്തിൽ വെച്ചായിരുന്നു. കേരണാപനിഷദിച്ചതിൽ ഗംഗയെ വരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അതിന്റെ നിർമ്മിതി കശിയിൽവെച്ചാണെന്ന് ഉറപ്പാക്കാം. പ്രഭാസത്തിലും ചേര രചിച്ചു താമസിച്ചു വല്ലഭേശ്വരായത്തിനും, വൃന്ദാവനത്തിലും ജഗന്നാഥത്തിലും താമസിച്ചു ചൈതന്യസമ്പ്രദായത്തിനും മാറ്റുഭരിയായിത്തീർന്നു എന്നും സങ്കല്പിക്കാവുന്നതാണ്. തെക്കേമാന്തിലെ സ്വാമിയാരായി അ വരാധിക്കപ്പെടുന്നതിനുമുമ്പും പിൻപും അദ്ദേഹം ഈ മാതിരി സന്ധ്യാ

രക്ഷയിൽ എടുപ്പിച്ചിരുന്നിരിക്കാം. കൃഷ്ണവീലാസകൻ എന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതിമനോഹരവും 'ലളിതകോമളകാന്തപദാവലി' ഘടിതവുമായ ശ്രീകൃഷ്ണകണ്ഠാമൃതത്തെ അഭിനന്ദിച്ച സുഹൃദയന്മാർ നല്കിയ ബിരുദനാമമാണ്. സാക്ഷാല്യമുള്ള പേരെന്തെന്ന് അറിയുന്നില്ല ഒരു പരമഭാഗവതൻ, മഹാവൈയാകരണൻ, വൈഷ്ണവസമ്പ്രദായപ്രവർത്തകൻ, വേദാന്തപാരഗൻ, കവിസാമ്യഭൗമൻ ഇങ്ങനെ പലനിലകളിൽ അദ്ദേഹം തന്റെ കീർത്തിപതാകയെ ഉയർത്തി; ഭാരതവർഷമെങ്ങും അദ്ദേഹത്തിന്റെയും തപോരാ കേരളത്തിന്റെയും പേരും പെരുമയും പരത്തി; അനവധി വിശിഷ്ടഗുണമങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു. കേരളത്തിലെ മൂന്നു മഹാകവിമുഖന്മാർ ശങ്കരഭഗവൽപാദനും കൃഷ്ണവീലാസകുമുനിയും മേല്പുത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരിയുമാണ്. ഭട്ടതിരിയുടെ യശസ്സുമാത്രം ഇന്നും കേരളത്തിന്റെ ഇടുങ്ങിയ പരിധിയിൽ തെളിയിക്കിക്കുന്നു. വീലാസകൻ ജയദേവരാപ്പാലെ ഒരു അഖിലഭാരതവ്യക്തിയായി പരിലസിക്കുന്നു. ശങ്കരാചാര്യരാകട്ടെ, ഒരു അഖിലഭൂമണ്ഡലവ്യക്തിയുടെ നിലവിൽ എല്ലാസുഹൃദയന്മാരുടേയും തത്ത്വചിന്തകന്മാരുടേയും ഹൃദയങ്ങളെ കോരം മയിർ കൊള്ളിക്കുന്നു; ഈ ഭീപത്രയത്തെ കേരളീയരായ നമുക്കു യഥാവിധി ആരാധിച്ചു നിർവ്വതിനേടാം; ഇവയായിരിക്കട്ടെ നമുക്കു മാർഗ്ഗദർശകങ്ങളായ ജ്യോതിസ്സുകൾ.

ശൃംഗാരലഹരി.

(പ്രസാധകൻ—പ്രൊഫ് സർ പി. ശങ്കരൻ നമ്പ്യാരവർകൾ, മും. ൨൫)

[താഴെ ചേർന്ന ശ്ലോകങ്ങൾ ഒരു പഴയ താളിയോലഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു കിട്ടിയ വായം. ഗ്രന്ഥം മീറ്റർമായിരിക്കുന്നതിനാൽ പല ശാഖയും ഭക്തഗാഥാകനും ബ്രഹ്മശ്രീ ഇടപ്പിള്ളി കൃഷ്ണരാജാവർകളുടെ പുത്രനും അഷ്ടാപ്രണയിയുമായ കരുണാകരമനോഹരവർ കൾ സഭയം എത്തിച്ചേരുന്ന ഏതാനും ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽനിന്നാണ് ഈ ശ്ലോകങ്ങൾ കണ്ടെടുത്തിട്ടുള്ളത്. ആശയഗതിയും അർത്ഥത്തിലും മറ്റും നോക്കുമ്പോൾ ഇവ "ഉണ്ണുനീടി സന്ദേശ"ത്തിന്റെയും "ചിലാഞ്ചിക"ത്തിന്റെയും സമകാലീനരായ കേരള ബ്രാഹ്മണന്മാർ വിചാരിച്ചതായിരിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പ്രത്യേക കാരണങ്ങളാൽ പല ശ്ലോകങ്ങളും വിട്ടുകളഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മേൽക്കൊടുത്തിട്ടുള്ള തലക്കെട്ടു ഗ്രന്ഥത്തിൽ മിഷൻ പ്ര.]

പ്രസാധകൻ.

1. കണ്ടാനില്ലിതുമനാഭം യുവതിജനശിരോ
ലംകുതേ ചന്ദ്രബിംബേ
ബിംബീപകപം തമോമണ്ഡലമായി സരസേ
ചാതുചാരം പ്രസന്നം
കംബോരഗ്ര ശശാങ്കം അമിതരതനോ
നന്നിതേനം വിചിത്രം
കണ്ടേൻ ഞാൻ വെള്ളയിച്ചേരിനമലർവനിതേ
ഒ ശ്ല നേ ത വ കീ നേ .
2. ചൊല്ലെല്ലാമുള്ള നവമാലതീവിശിഖനാം
ക്ഷോണീന്ദ്രബാണങ്ങൾകൊ
ണ്ടുൾക്കാമ്പുകൾ മരണവാണി വിവശീ
ഭൂതാ മരിക്കുംചിന്ത
അക്ഷീണം മണിതം കൃശോദരി മഹേ
ളാലോകമുഡാമനേ!
കേൾക്കാവു പുനരെന്നു വെള്ളയിൽമലർ
തന്മനംഗി! കണ്ണാസരേ.

3. കണ്ടാവൂ ചെറുചക്കമാൻ കമനീം
കുന്ദപ്പല്ലെപ്പ്രമാം
കണ്ടാവൂ സുരതാരവിന്ദകര
നാം കണ്ടുതാറു സഭേ!
പണ്ടാരം നിനയാതൊരത്ഥമിയലും
വാത്സ്യായനപ്രതിയാ-
ണ്ഡോരത്തിൽ നിറഞ്ഞ ചിദ്രസസുധാം
കണ്ടാവിതെൻപ്രേയസീം.
4. മെട്ടാക്കംവാണി! നിൻകോമളഗളഭൂവി മ
ങ്ങാത മംഗല്യസുതും
കെട്ടുന്നേരം മലർമെല്ലഞ്ചരനപേതിസാ
ഭോപമൊന്നാത്തുകൊണ്ടാൻ
വട്ടാകെട്ടീ വിരേതും ത്രിഭുവനമലർവാ
ണങ്ങളായ മമ്മാ!
കൊട്ടാങ്ങക്കത്തുടങ്ങീ തെളിവിനൊടു തിരി
ഞ്ഞുത്തിരട്ടാതികാതേ!
5. ശംഭുക്രോധേന തീർപ്പുട്ടുവിലൊരു പിടി
മുറമ്പൽ നീയത്ര കൊമ്പും
തൂമ്പിക്കെയും നിനക്കില്ലറിവനറിവനി
ന്നിന്നെ ഞാനംഗയോരോ!
വമ്പത്യാതം വളർന്നേതിര പുതുപറ
മ്പത്തമന്നിട്ടിയക്കി-
മെല്ലൊമ്പൽത്താൽത്തുലയത്രേ മലർചര മളിഞ്ഞാ
ണിഷ്ട വില്ലെന്നിതെല്ലാം.
6. മുകിലുമുടിമേലണിഞ്ഞുകൊണ്ടി
ട്ടകലേ കാൺ പകലേ കലേശലേശം
സകലേന്ദ്രിയമോഹനായ മാരൻ
പുകിലോകമിണിയിട്ടിയോ ന ജാനേ.
7. വട്ടപ്പൊർകൊയതൊട്ടീലധരമലർ നക
ന്നീലിതത്രേയുമല്ലേ
മെട്ടാക്കംവാണിതൻ മന്ദിരഭൂവി കടവ
ത്തേച്ച ചെന്നീലൊരുനാൾ

ഇട്ടിപ്പെണ്ണിൻമുഖാംഭോരുമൊരുമിവിസം
കണ്ടതിന്നൊരു മാരുൻ
കൊട്ടിക്കൊല്ലുന്നിതയ്യോ! ചില മലയമരുത്-
പ്പെട്ടാണികൊണ്ടുന്തിനേരം.

8. മുഖ്യേ ചാര വടക്കുനിന്നു വരവി-
ന്നേണീദൃശാം വിശ്രുതേ!
തെക്കുംഭിക്കിലെനിക്കു വാസഭവനം
നാനാഗുണാവാസമേ!
അക്ഷീണപ്പകൾകൊണ്ടു തമ്മിൽവിലസും
നാനാഗുണാമിന്നു ഞാ-
നാഗ്ര ചൊല്ലിന കാരിവേലികവിതാ
ശാഖീകലാമാലികേ!
9. ജാനേ പുണ്യാധികോ ഞാൻ ഭരണീരമണിത-
ന്നന്തികേ ചെന്നുനിന്നേൻ
മാനേല്ലുണ്ണുകോണിലയ്യോ! മനഗജമഭം
പാട്ടു കണ്ടേൻ തടാനീം
വാനീമാതിൻകരാഗ്രേ മരുവിൻ മണിവി-
ണാരവം കൈവണങ്ങും
വാണീവിസ്താംസവും മേ ചെവിയിലമൃതനി-
ഷ്ഠനുമായ് വന്നുവീണു.
10. .മാമാന്യോ മറക്കുന്ന മാമിര കുറി-
ച്ചുവെച്ചു മാപാപിതാൻ
വാരാത്തൊരും മതി ജീവഭാരമിനി ഞാൻ
തേടുന്നിതില്ലെന്നുമേ
ആരാമേ മുതയേ തുനിഞ്ഞുവിലെ-
ന്നാനന്ദചിന്താമണി-
ത്താരാർമാനിനി കാൽച്ചിലമ്പമുതുപെ-
യ്തു തോഴ്! കണ്ണാനരേ
11. വിരന്ദരിലെനിക്കുമുന്വതു സഭേ
ചൊല്ലേണമെല്ലായിലും
ഘോരം കോകിലനാദമെന്നാമമേടോ
മുശോ! പൊരുത്തീടിനേൻ

വാരാളും കനലുത്തുവെണ്മതിവരു-
നേരത്തു ഞാനല്ലയോ
നേരേ നിന്നതു ഹന്ത നന്തിപുലമാ-
ന്നിട്ടീവിയോഴാമയേ.

12. ആവിർല്ലീലം കളിക്കുന്നിതു മദമിളകും
ഒട്ടുമൊതംഗമിട്ടി-
ത്തേവീ! കാതോടുപോയ്ച്ചെന്നിടയിവരപാ-
ത്തോമലേ! താവകീനം
ഐ(വ)യൽ പ്രേമമാമങ്കശകലവിതൊടു-
ത്താഴു പൂവാണനെന്നും
പാവാൻ കൊണ്ടുത്തളയ്ക്കുന്നിതു രഹസി തളി-
ക്കുന്നൊഴും ധന്യശീലേ.

13. ഞാനങ്ങോ കോഴികൂകിയൊരു മൂനിവനിതാം
ചൊല്ലി രാപ്പാതിരയ്ക്കോ
വാനോർകോനെക്കണക്കേ വിജയനിര വ്യാവാ
സന്ത്യാപിച്ചീലൊരുനാൾ
കാണാഞ്ഞൊന്നും വിളിച്ചേപ്പൻപ്രണയിനിയെ മുദാ
മാരപുമാലതീം മൽ-
പ്രാണാപായേ പിരാതോ പുനരിതു മഴകാ-
ണാത്തു വേഴാമ്പൽപോലെ.

14. ധന്യേ! ഞാൻ നിന്നെ വേർപെടുമെവാത മലർവി-
ല്ലാളി മാപാപി കോപാ-
ലെന്നെന്നെന്നേ മുഴിഞ്ഞിട്ടുനയിർകളയും-
മാര പൂവാണമെയ്ക്കാൻ
തന്നാലാകുന്നവണ്ണം തെന്തെന്തെ നിന്തരാം
തല്ലി വില്ലും മുറിച്ചാൻ
പിന്നെക്കുട്ടിഴച്ചാനവനിയിൽമുഴുവൻ
ഞാണുകൊണ്ടോണമാതേ!

15. മല്ലീനിലാവാം മധുവാണീവേണീ-
തുല്യാകൃതേ! ചാതകജാതിബന്ധോ!
കല്യാണമോചാത്തമകാന്തചാര-
ത്തില്ലാതനാക്കെന്ന വെറുപ്പിയാതേ

16. മൂന്നു മൃതലതാനിഷ്ഠണികളേ
നാം നട്ട പൂമുല്ലയാ-
ലൊന്നിന്റേൽ കലികോൽഗമം സ്വത കലർ-
ന്നതോ കലന്നീലയോ?
എന്നെല്ലാം ദിവസാനന്തരിലറിയേ-
ണ്ടതോ വയസ്സാമട്ടേ-
ത്തിനും കണ്ടതുമില്ല ചെന്നറികയോ
മെല്ലേ രമാമല്ലികേ!
17. പാടലാധരമിരുന്നിരുന്ന ഞാൻ
നാടനീങ്ങുമതിവില്ല സങ്കടം;
മൃഗലോകർ നിരസിപ്പർ നമ്മെയെ-
ന്നാടുകാൽ മനസി രാജചന്ദ്രികേ!
18. മല്ലീനിലാവോടണയുന്നതേര-
ഞ്ഞല്ലാ നിലാവും വെയിലെന്നതോന്നും;
അല്ലാതനാളും മമ തോഴി! ചിത്ത-
മെല്ലാനിലാവും വെയിലെന്നതോന്നും.
19. ഞാനോ ഞാനൊത്തുവല്ലേനീതു കിമപി തിരി-
ച്ചീടുവാൻ മാരു ചൊല്ലാ-
പ്പുതേനൊപ്പുണമെത്തുന്നതിന്നു മധുരതാ-
ഡാരമേൻ മനോഭേദം!
ആനന്ദേ സംഗമേ ചെററീട മതുമൊഴിയാ-
മിട്ടിയച്ചീ മുദാ നീ
താനേ നല്ലുനതിനോ പലപൊഴുതു പിന്ന-
ങ്ങിപ്പറിക്കുന്നതിന്നോ.
20. പരയാം പരയുന്നവർക്കു മരൊ-
ന്നറിവുള്ളോർക്കറിയാമനംഗതാപം
ശുഭദാരുണമീറനോവു വമ്പു-
യ്ക്കറിയാമോ? വരഗാത്രീ! രത്നലേഖേ!
21. എന്തുത്തരം നിനവിനാഗ്രാമമാണിലുണ്ടാ-
മന്യർക്കുശേഷമപി ഭാവമന്തരത്തോന്നും
ചന്ദ്രത്തിലേണനയനേ! ചെവിയിൽക്കടക്കുൻ
മന്ത്രിച്ചതെന്തു മമ മന്ദമതാപമല്ലി?

22. കണ്ണത്തിൽത്തെളിതേൻതൂമിന ഗിര
നല്ലാരെ വല്ലോരെയും
വണ്ണിപ്പൂണ്ടു തരത്തിലക്ഷയതടം
പൂണ്ടും കളിപ്പൂണ്ടു ഞാൻ
നിന്നെത്തൊട്ടൊഴിയെപ്പരം നിരപമേ!
നിന്നാണു പിന്നെക്കിട-
ന്നൊന്നുറക്കാനുവർവാണവാണശിഖിനാ
വേവീല നീവീലതേ.
23. പുനഃചമയുന്ന ചിലോകമെല്ലാ-
* മനസ്സു ചൊല്ലിട്ടിഹ കേൾപ്പനോ ഞാൻ
കനംതിരണ്ടിടേഴുമിക്ഷകാണ്ഡാൽ
കനിഞ്ഞു പൂന്തെന്തൊഴുകുന്നപോരേ.
24. കാ വാ ശയ കലേശകരൂവതേ!
കല്യാണനീവി മുദാ
വാ വാ വാർമുലനല്ല, നിന്നൊടു കളി-
ച്ചു ഞാൻ പിഴച്ചിലെടോ
താവു കാമകമാനസേച്ചു വരവാ-
ന്തേതററു പൂജച്ചീടുമി-
പ്പുവാങ്ങോത്സവഗന്ധാസിന്ധുരമം-
പാടേ! പദം കമ്പിക്കാം.
25. ഒന്നു വിശ്വാസമല്ലെൻപ്രിയസഖ! പാമിക-
ന്മാർക്കു പേടിക്കവേണ്ടാ
മുനം കേളുള്ളടക്കോണിയിലവിടെ മറി-
ച്ചായിരോ കാലദോഷാൽ?
കന്നംവെല്ലുന്ന കക്കോണ്ടഴുകിനൊടിയ-
ക്കാടമന്തണിയച്ചി-
ത്തനപംഗീമലിരന്നു തത്തണരൊടു പറി-
ക്കുന്നിതുറക്കമ്പരോഷം.
26. താരുണ്യാണ്ണവസീമ്നി മേളമിയലും
കല്ലോലമെങ്ങും, മടു-
താരമ്പൻ തടവുന്ന പുണ്യഫലമി-
ന്നെങ്ങു മഹീമണ്ഡലേ?

സാരംഗാക്ഷികൾ മൗലിമേലണിയുമ-
 മ്മാണിക്യമെങ്ങു നിറം
 പേരും കാവിളകാടേഴും ചെറിയതാ-
 മെന്നോമഖെങ്ങു സഖേ?

27. കാണാഞ്ഞാലതിന്നുണ്ടു സമാഭമനി-
 ക്കാഹന്ത കണ്ടാലുടൻ
 പൂണാഞ്ഞാലലർവാണകേളിയിൽ മനഃ
 ചെല്ലുനു പുല്ലുംവിയര
 വീണാലാപിനി! വിസ്തൃയം തവ വിഖാ-
 സപ്രേരഡി വാഴ്ത്താവത-
 ല്ലേനാക്ഷീമണി തൃക്കടംപിതമുഖാ-
 വീടും പയോജനനേ!

28. മന്ദാരകേളി തവ മെയ്തുവനം വല്ലഭാ-
 ന്നൈന്താർചരൻ കരുതിവെച്ചൊരു വശ്യമെന്നും
 ചെന്താർമകൾക്കു മണിമന്ദിരമെന്നുമയ്യോ!
 ചന്ദ്രാഭിരാമമുഖി രണ്ടു മതം മരീയം.

29. ലീലായാം തോഴി! വിപ്രേതസരസപരിഷ്കാരം
 ബാലികാകുന്തളോല-
 ന്മാലാ ശാകുന്തളം കേട്ടുപചിതകന്തക
 ബ്രീള ചിന്താകലാംഗീ
 ബാലാംഗുലം വരച്ചാർ കിമവി വനേമാ-
 ന്നു പുരാമോതം
 പാലാഴിപ്പെണ്ണതസ്സനനളിരിനക-
 തേതാ നിലത്തോ ന ജാനേ.

ഭാഷയും വ്യാകരണവും.

[വടക്കുകൂർ രാജരാജവർമ്മരാജാ അവാർകൾ.]

ശരീരത്തിൽ ആരോഗ്യം സമ്പാദിച്ചു അതിനെ സംരക്ഷിക്കുന്ന മെന്ത് ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ആയുർവ്വേദോപദേശങ്ങളെ അറിഞ്ഞു ആരോഗ്യം കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാകുന്നു. വൈദ്യനിയമങ്ങളെ അറിഞ്ഞതാ അറിയാതെയോ ലംഘിച്ചു തെറ്റിനടക്കുന്ന ഒരുവൻ, രോഗിയും ശരീരംകൊണ്ടു യഥേഷ്ടം ചേഷ്ടിക്കുന്നതിന് അശക്തനും ആയിത്തീർന്നുവെന്നു എന്നതു് അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ. ശരീരത്തിനും ശരീരശാസ്ത്രത്തിനും തമ്മിൽ സിദ്ധമായി കാണുന്ന ഈ ബന്ധത്തെത്തന്നെയാണു് ഭാഷയ്ക്കും വ്യാകരണത്തിനും ഉള്ളതു്. ശബ്ദശാസ്ത്രവിധികളെ അനാദിതന്നെ ഒരുത്തര ഭാഷകൊണ്ടു് അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം സാധിക്കത്തക്കവിധം വ്യവഹരിക്കുന്നതിന്നു കഴിയുന്നതല്ല.

പാണ്ഡിതാദികൾ ശരീരത്തിന്റെ എന്നപോലെ, അപശബ്ദപ്രയോഗം ഭാഷയുടേയും രോഗമായി ഗണിക്കുന്നു. അങ്ങനെയൊരു ആചാര്യന്മാർ സിദ്ധാന്തിച്ചിരിക്കുന്നതും.

രസാലങ്കാരസാരാ പി വാണീ വ്യാകരണോജ് ധിതാ
ശിരോഃപാതഗാത്രേവ ന രഞ്ജയതി സഞ്ജയാൻ.

എന്നു മഹാകവിചാക്യം ഈ അഭിപ്രായത്തെ വിശദമാക്കുന്നുണ്ടു്. രസം, അലങ്കാരം, ഭാവപുഷ്ടി മുതലായ ഗുണങ്ങൾ സാധുണ്യമായി കൈവന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, വ്യാകരണവർജ്ജിതമായ ഭാഷ രോഗബാധിതയെന്നപോലെ സഹൃദയന്മാരെ രഞ്ജിപ്പിക്കുന്നില്ലെന്നാണിവിടെ ഉദ്ദേശിച്ചുകാണിച്ച കവിചാക്യത്തിന്റെ സാരം. ഒരു പദം എന്തു ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി വ്യവഹരിക്കുന്നവോ, ആ കാല്പം അപശബ്ദത്തിന്റെ പ്രയോഗംകൊണ്ടു സാധിക്കുന്നില്ല. വിചാരിച്ചു ആശയം വെളിവാകുവാൻ സാധിക്കാതെവരിക, അല്ലെങ്കിൽ അതിനെ അഭോഗിയും, ക്ലിഷ്ടവും, വികലവുംആയവിധം ഉപയോഗിക്കുക, മനസ്സിൽ വിചാരിക്കാത്ത ആശയം, ചിലപ്പോൾ കത്തായതിനേരം വിചാരിച്ചതായിരിക്കുന്നതു്, പ്രകാശിക്കുക, എന്നിവയെല്ലാം അപശബ്ദപ്രയോഗത്തിന്റെ അനിഷ്ടഫലങ്ങളാകുന്നു. അവനവന്റെ അഭിപ്രായം

യങ്ങളെ യാതൊരു സ്വനതയോടുകൂടാതെ അന്യനാൾ അറിയിക്കുകയാണല്ലോ ഭാഷകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം. അതു സാധിക്കുകയില്ലെന്നുതന്നെയല്ല, ചിലപ്പോൾ ആപത്തിനെക്കൂടി വലിച്ചു തലയിൽക്കോറിവയ്ക്കും എന്നുവന്നാൽ, താല്പരമായ ഒരു ഭാഷ ഉപയോഗിക്കാതെയിരിക്കുകയാണോ യുക്തം. അപശബ്ദങ്ങളാണോ ഭാഷയ്ക്ക് ഈ ദുസ്ഥിതി വരുത്തിവയ്ക്കുന്നതും; അതുകൊണ്ട് അവയെ രോഗത്തിന്റെ നിലയിൽ കരുതി വെട്ടിക്കുറയ്ക്കണമെന്ന് ഉപദേശിച്ചിരിക്കുന്നതു യുക്തംതന്നെ.

ശബ്ദം സാധുവെന്നും അസാധുവെന്നും ഭേദവിധം. ഇവയിൽ സാധുവായതിനെമാത്രമേ പ്രയോഗിക്കാവൂ. മററതിനെ വെട്ടിക്കുറയ്ക്കണമെന്നുവേണം. ഇണവും ദോഷവും അറിഞ്ഞു ഇവയെ സ്വീകരിക്കുകയും വെട്ടിക്കുറയ്ക്കുകയും ചെയ്യണമെങ്കിൽ ശാസ്ത്രജ്ഞാനംകൂടാതെ സാധിക്കുകയില്ല. ഇവിടെയാണ് വ്യാകരണശാസ്ത്രപ്രയോജനത്തിന്റെ മഹത്വവും നിലനില്ക്കുന്നത്. സാധുശബ്ദങ്ങളെ എന്നപോലെ അപശബ്ദങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും അറിവുണ്ടായിരിക്കണം. എങ്കിൽമാത്രമേ അവയെ വെട്ടിക്കുറയ്ക്കാൻ ശക്തനായിത്തീർക്കുകയുള്ളൂ. ആരോഗ്യത്തെ ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ ചരമപ്രത്യേതയും അപചരമപ്രത്യേതയും അറിയേണ്ടതാകുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ഒന്നിനെ കൊള്ളുന്നതിനും മറെറൊന്നിനെ തള്ളുന്നതിനും കഴിയുകയില്ല. ഇതുതന്നെ അപശബ്ദജ്ഞാനത്തിന്റെയും നില.

മഹാഭാഷ്യത്തിൽ അപശബ്ദജ്ഞാനത്തിന്റെ പ്രയോജനത്തെക്കുറിച്ച് വിശദവും ഗംഭീരവുമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. ആ ഭാഗം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം. “അഥവാഭ്യുപായേ ഏവപേശബ്ദജ്ഞാനം ശബ്ദജ്ഞാനേ. യോഹ്യപശബ്ദാൻ ജാനാതി ശബ്ദാനപ്യസൗ ജാനാതി. തദേവം ജ്ഞാനേ/ധർമ്മ ഇതി ബ്രൂവതോ അത്ഥമാപനം ഭവതി. അപശബ്ദജ്ഞാനപൂർവ്വേ ശബ്ദജ്ഞാനേധർമ്മ ഇതി. അഥവാ കൂപഖാനകഭവതേൽ ഭവിഷ്യതി. തദ്യഥാ, കൂപഖാനകഃ കൂപം ഖനൻ യദ്യപി മുദാ പാണ്ഡിത്യോപകീർണ്ണാ ഭവതി, സോപസ്യ സഞ്ജാതാസ്യ തതഃ ഏവതം ഇണമാസാദയതി, യേന സ ദോഷോ നിർമ്മണ്യതേ. ഭൂയസാ ചാഭ്യഭയേന യോഗോ ഭവതി. ഏവമിഥാവി യദ്യപ്യപശബ്ദജ്ഞാനേ അധർമ്മസ്ഥാവി യസ്തപസൗ ശബ്ദജ്ഞാനേ ധർമ്മസ്തേന ച സ ദോഷോ നിർമ്മാതിഷ്യതേ.” അപശബ്ദജ്ഞാനം അധർമ്മമാകുന്നു എങ്കിലും, അതു ശബ്ദജ്ഞാനത്തിൽ ആവശ്യമാകുന്നുവെന്നും ഈ അധർമ്മദോഷം ശബ്ദജ്ഞാനമാകുന്ന ധർമ്മംകൊണ്ടു എളുപ്പത്തിൽ പരിഹരിക്കുവാൻ

കഴിയുമെന്നും ഈ ഭാഗത്തിൽ ആചാര്യൻ സോഭാഹരണം സമർത്ഥിച്ചിരിക്കുന്നു. കിണറുകഴിക്കുന്ന ഒരുവന്റെ ശരീരത്തിൽ മണ്ണും പൊടിയും ചളിയും ബാധിക്കുന്നു എന്നതു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. എന്നാൽ ആ കിണറിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വെള്ളംകൊണ്ടു ശരീരത്തിൽ പറ്റിയിരിക്കുന്ന മാലിന്യം കളഞ്ഞു് അവനു ശുചിയായിബ്ഭവിക്കാം. അപ്പോഴേയോഗം ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്യും.

കല്പ്, മരം, കുമ്മായം മുതലായ ഉപകരണങ്ങൾ ഉണ്ടായാൽ അത്രമാത്രംകൊണ്ടു് അധിവാസയോഗ്യമായ ഒരു കെട്ടിടം ഭവിക്കുന്നില്ല. നിവണനായ ശീലി കണക്കനുസരിച്ചു ചെയ്തി നന്നാക്കി അവയെ വേണ്ടതുപോലെ ഉപയോഗിക്കണം. ഏതിൽമാത്രമേ താമസിക്കുവാൻകൊള്ളാവുന്ന ഒരു ഭവനത്തിന്റെ നിവ കൈവരികയുള്ളു. ഈ ഉദാഹരണം ഭാഷയോടും യോജിപ്പിക്കാം. വിവിധരൂപത്തിലുള്ള വസ്തുക്കളും പദങ്ങളും വാക്യങ്ങളും ഉണ്ടായാൽ അത്രയുണ്ടാകാണ്ടുമാത്രം വ്യവഹാരയോഗ്യമായ ഒരു ഭാഷ സംഭവിക്കുന്നതല്ല. ശബ്ദശാസ്ത്രവിധിയനുസരിച്ചു കല്പിതങ്ങളായ രൂപാലികളോടുകൂടി അവയെ സംയോജിപ്പിക്കണം. അപ്പോൾമാത്രമേ ഭാഷ അതുകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനത്തെ സാധിക്കുന്നതിന്നു സമർത്ഥം, അല്ലെങ്കിൽ അർത്ഥമുള്ളു്, ആയിബ്ഭവിക്കുകയുള്ളു. ഇതിൽനിന്നൊപ്പാടും ഒരു പ്രധാന സംഗതിയാണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്; അതു്, ഭാഷയുടെ പ്രയോജനസിദ്ധി അതിന്റെ സംസ്കാരശുദ്ധിയേയും അതു ശബ്ദശാസ്ത്രത്തേയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതുതന്നെ. ഈ തത്വം ഒരു വിധത്തിലും അന്യഥാകരിക്കാവുന്നതല്ല. “സംസ്കാരവത്ത്വം ഗിരം മനീഷീ” എന്ന മഹാകവിവാക്യംകൂടി പ്രകൃതത്തിൽ സ്പരിക്കുന്നതു നന്നു്. ശബ്ദശാസ്ത്രംകൊണ്ടു സംസ്കൃതി ലഭിക്കാത്ത വാക്കു്, വിപോന്മാക്കു ഭൂഷണമല്ലെന്നാണു് ഈ വാക്യത്തിന്റെ സാരം.

വ്യുത്പാദനം പദോദിത്തം ദാശായനനുസാരം
 ശാസ്ത്രജ്ഞാദിഗണനാദം വ്യാകരണവ്യാപാരപ്രവം
 യീക്കരരാലോകിതപ്രാപ്തമേധാദിരവ്യതിതം
 സഭോപയുക്തം സ്വാഭാദിരവ്യവിദ്യാകരണാദി
 നാപാരതിതം ദുഷ്പ്രാധർമ്മ്യം വ്യാകരണാസ്തവം
 ശബ്ദരത്നം സ്വയം ഗൗരവമഹത്തരം നന്ദം.

എന്നു ഭാമഹാചാര്യൻ ശബ്ദശാസ്ത്രത്തിന്റെ മഹാത്മ്യത്തേയും പ്രയോജനത്തേയും പ്രതിപാദിക്കുന്നു. വ്യാകരണശാസ്ത്രവുമുളളതെ തരണം

ചെയ്യാത്ത ഒരുവൻ വിശിഷ്ടങ്ങളായ ശബ്ദരത്നങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഭാഷയെ അലങ്കരിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നു ഭാമഹൻ വിശദമാക്കിയിരിക്കുന്ന ഭാഗം ഇവിടെ പ്രത്യേകം വിചിന്ത്യമാകുന്നു. ശബ്ദശാസ്ത്രത്തിൽ വൈദിഷ്യം സമ്പാദിക്കാത്ത ഒരുത്തന് ഒരു കവിയുടേയോ വ്യാഖ്യാതാവിന്റേയോ വിമർശകന്റേയോ സാധാരണവൃൽപന്നന്റേയോ സ്ഥാനം ലഭിക്കുന്നതല്ലെന്നു ഭാമഹന്റെ ഉപദേശത്തിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കണം. സാഹിത്യംകൊണ്ടു ഏതെങ്കിലും നിലയിൽ വ്യാപരിക്കുന്നതിന് ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരുവൻ, ആദ്യമായി ആ ഭാഷയിലെ വ്യാകരണമാണു വശമാക്കേണ്ടതു്.

സംസ്കൃതവിദ്യാത്മികൾ, ആദ്യമായി, അതായതു് ത്രീരാമോദനം, ത്രീകുണ്ഡലിലാസം മുതലായ കാവ്യങ്ങൾ പഠിക്കുന്നതിനുമുമ്പു്, സിദ്ധരൂപം, ക്രിയാപദം, ബാലപ്രബോധം, സമാസചക്രം എന്നിവ കണാപ്പാഠമായിച്ചൊല്ലത്തക്കവണ്ണം ധരിച്ചുവയ്ക്കുക എന്നതു് മുൻകാലം മുതലേയുള്ള നടപ്പാകുന്നു. പ്രാഥമികങ്ങളായ വ്യാകരണസിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതും, ഇവ ഗ്രഹിക്കാതെ കാവ്യപാഠം ശരിപ്പെടുത്താവുന്നതല്ലാത്തതും ആണു് അതിന്നു കാരണം. സിദ്ധരൂപാദി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കാണാതെ പഠിച്ചുവയ്ക്കാത്ത ഒരുവൻ സംസ്കൃതഭാഷാപാഠമാഗ്നത്തിൽക്കൂടി ഒരു അംഗുലമെങ്കിലും മുൻപോട്ടു പോകുന്നതിന്നു കഴിയുകയില്ല. അതുകൊണ്ടു്, ഭാഷാപാഠത്തിന്റെ അടിത്തട്ടു്, വ്യാകരണാത്മാസമാകുന്നു എന്നുതന്നെ ദൃഢമായി അഭിപ്രായപ്പെടാം.

ഭാമഹൻ വ്യാകരണത്തെ സമുദ്രസദൃശമായി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചുചേർത്തഭാഗംകൊണ്ടു വിശദമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. വാസ്തവത്തിൽ സംസ്കൃതവ്യാകരണത്തിന്റെ സ്ഥിതി കടലുപോലെ അത്രയ്ക്കു ഗംഭീരവും അപാരവും ആകുന്നു എന്നു സമ്മതിക്കണം. പാണിനിമഹാഷിയുടെ കാലത്തിനുമുൻപുതന്നെ അനേകം ശബ്ദശാസ്ത്രങ്ങൾ സംസ്കൃതഭാഷയ്ക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ പ്രസിദ്ധങ്ങൾ ഒൻപത്തെണ്ണമാകുന്നു. അവയെ സ്തരിച്ചുകൊണ്ടാണു്, 'സോയം നവവ്യാകരണാത്ഥം വേത്താ' എന്നു വാല്മീകി രാമായണത്തിൽ ഹനമാനെ ഉദ്ദേശിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. ആ വക ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ കത്താക്കന്മാരായ പല ആചാര്യന്മാരേയും പാണിനി സ്വന്തം ശാസ്ത്രത്തിൽ സ്തരിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും സൂചിതമാകുന്നു.

പാണിനിവ്യാകരണത്തെ ഉപജീവിച്ചു വിവിധരൂപങ്ങളിലായി വികാസപ്പെട്ടു എത്രയധികം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ഉണ്ടാ

യിട്ടുണ്ടെന്നു പായാവുന്നതല്ല. വ്യാധി, വരരുചി, പതഞ്ജലി, കൈയടൻ, നാഗോജിഭട്ടൻ, ഭട്ടോജിഭിക്ഷിതർ മുതലായ ആചാര്യന്മാരാൽ നിർമ്മിതങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവയിൽ സർവ്വഥാ പ്രാധാന്യം അർഹിച്ചിരിക്കുന്നവയാകുന്നു. പാണിനി, കാത്യായനൻ, പതഞ്ജലി എന്നിവർ നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങൾ സംസ്കൃതഭാഷാഹർമ്മ്യത്തെ താങ്ങിനില്ക്കുന്ന മൂന്നു മഹാസ്തംഭങ്ങളാകുന്നു എന്നു പറയണം. ഇവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ആശ്രയിച്ച് ഓരോ കാലങ്ങളിൽ വ്യാഖ്യാനരൂപങ്ങളായും കാവ്യങ്ങളായും സ്വതന്ത്രങ്ങളായും, വിദ്യാത്മികളുടേയും പണ്ഡിതന്മാരുടേയും ഉപയോഗത്തിനായി അസംഖ്യം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിരചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവ സംസ്കൃതഭാഷയ്ക്കും അതിലെ ശബ്ദശാസ്ത്രത്തിനും വരുത്തിയിരിക്കുന്ന സംസ്കാരഭാർഗ്വത്തിനും വൈപര്യത്തിനും അതിരും എതിരും ഇല്ല. ശബ്ദബ്രഹ്മത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഇത്രമാത്രം അഗാധതരമായി വിചിന്തിച്ച് അതിന്റെ സർവ്വമർമ്മങ്ങളേയും ഗ്രഹിച്ചു വിശദമായി പ്രകാശിപ്പിച്ച്, ഭാഷയുടെ സംസ്കാരത്തെ അതിന്റെ പരമോച്ചനിലയിൽ എത്തിച്ചിരിക്കുന്നവർ, ഭാരതീയാചാര്യന്മാരേപ്പോലെ, മറെറാരു വർഗ്ഗക്കാരും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. യഥാർത്ഥത്തിൽ പാണിനിവ്യാകരണത്തിനു സിദ്ധമായിരിക്കുന്ന മാഹാത്മ്യം വെളിപ്പെടുത്തി അതിനു വേണ്ടവിധം പ്രചാരംവരുത്തുന്നതിനും ഭാരതീയരുടെ ശബ്ദശാസ്ത്രത്തെ അധികരിച്ചുള്ള ചിന്താഗതി എത്രയ്ക്കു സ്വച്ഛതയേയും വികാസപൂർണ്ണതയേയും പ്രപിച്ചിരിക്കുന്നതാണെന്നു ലോകത്തെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിനും സഹായിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥമാണ് പതഞ്ജലിയുടെ മഹാഭാഷ്യം. ശബ്ദശാസ്ത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളവും ഈ മൂന്നു ആചാര്യന്മാരുടെ (പാണിനി, വരരുചി, പതഞ്ജലി) ശാസ്ത്രങ്ങൾ എത്തിച്ചേന്നിട്ടുള്ള സ്ഥാനത്തിൽനിന്ന് അല്പമെങ്കിലും മുൻപോട്ടുപോകുന്നതിനു യാതൊരു വൈയാകരണനും സാധിച്ചിട്ടില്ല. സംസ്കൃതത്തിനല്ലാതെ മറെറാരു ഭാഷയ്ക്കും ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതല്ല, ഈ വ്യാകരണസിദ്ധമായ സംസ്കാരത്തിന്റെ പാരമ്യം. ആചാര്യഭാഗവതൻ, ഈ വാസ്തവസ്ഥിതി ശരിയായി ഗ്രഹിച്ചിട്ടുതന്നെയാണ് 'അമം വ്യാകരണാണിവം' എന്നു സംസ്കൃതവ്യാകരണത്തെ സമുദ്രതുല്യമായി കല്പിച്ചത്.

സംസ്കൃതഭാഷയെ സമുദ്രമായി കല്പിക്കാമെങ്കിൽ അതിന്റെ മുൻപിൽ ഇതരഭാഷകൾ സരസ്സിന്റേറയോ തടാകത്തിന്റേറയോ നദിയുടേയോ നില വഹിക്കുന്നതാണെന്നുള്ളി പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതരഭാഷകളിലുള്ള ശബ്ദശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു്, സംസ്കൃതവ്യാകരണത്തിന്റെ മുൻപിൽ ലഭിക്കുന്ന സ്ഥിതിയും ഇതുതന്നെ. തങ്ങളുടെ ശബ്ദശാസ്ത്രാത്മകമായ ചിന്തയെ വികസിപ്പിച്ചു മുന്നോട്ടു നയിക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്ന എല്ലാദേശ

ക്കാക്കും ഏതെങ്കിലും രേഖയിലായി സംസ്കൃതവ്യാകരണത്തെ ആശ്രയിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. വിശേഷിച്ചും ഭാരതഖണ്ഡത്തിലെ ദേശീയഭാഷകളെല്ലാം സംസ്കൃതവുമായി അഭേദ്യബന്ധം വഹിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, അവയിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വ്യാകരണശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു സംസ്കൃതവ്യാകരണത്തെ വിസ്മരിച്ചിട്ടു പരമാഗതിയെ പ്രാപിക്കാവുന്നതല്ല. ഇതരങ്ങളായ ദേശഭാഷകളിലെ വ്യാകരണങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി സംസ്കൃതവ്യാകരണത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നോ ആശ്രയിച്ചിരിക്കണമെന്നോ അല്ല ഇവിടെ പറഞ്ഞതിന് അർത്ഥം. പിന്നെയോ, ശബ്ദാന്തരമായ ശാസ്ത്രീയപക്ഷയിൽ സംസ്കൃതവ്യാകരണത്തിന്റെ സ്വഭാവം ഒഴിച്ചുവിടാവുന്നതല്ലെന്നുമാത്രം. മലയാളഭാഷയിൽ പ്രയോജനകരമായി വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നവരെല്ലാം സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരാണെന്നുള്ള വസ്തുത എന്റെ അഭിപ്രായത്തിന് താങ്ങായി നില്ക്കുന്നു.

ഭാരതീയരുടെ ശാസ്ത്രങ്ങൾ വേദാംഗത്വപന കല്പിതങ്ങളാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവയെല്ലാം വേദവുമായി അവിച്ഛേദ്യമായ ബന്ധവും വൈദികമായ പ്രയോജനവുമാണ്. മീമാംസ, ജ്യോതിഷം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം ഈവിധമുള്ളവയാണ്. വ്യാകരണത്തിന്റെ നിലയും ഇതുതന്നെ. ഈ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രയോജനത്തെക്കുറിച്ചു മഹാഭാഷ്യകാരൻ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു. “കാനി പുനശ്ചബ്ദാനുശാസനസ്യ പ്രയോജനാനി? രക്ഷാഹാഗമഖാലസന്ദോഹഃ പ്രയോജനം. രക്ഷാർത്ഥം വേദാനാമഭ്യേച്യം വ്യാകരണം. ലോപാഗമവണ്ണവികാരഭേദോ ഹി സമ്യക് വേദാൻ പരിപാലയിഷ്യതീതി.” വേദപരിരക്ഷയാണ് വ്യാകരണത്തിന്റെ പ്രയോജനമെന്നും ‘ലോപാഗമവണ്ണവികാര’ങ്ങളെക്കുറിച്ചെല്ലാം സൂക്ഷ്മജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചിരിക്കുന്നവർമാത്രമേ വേദങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ എന്നും ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ച ഭാഗത്തിന്റെ സാരം ഗ്രഹിക്കണം.

വൈദികങ്ങളായ മന്ത്രങ്ങളെ ഉച്ചരിക്കുന്നതിന് അനേകം നിയമങ്ങളുണ്ട്. അവയെ നിഷ്കർഷയാടുകൂടി പരിപാലിക്കണം. ഉച്ചാരണത്തിൽ ലാഘവമായ വൈകല്യം സംഭവിക്കുന്നതായാൽ, മന്ത്രം നിഷ്ഫലമാകുമെന്നുതന്നെയല്ല ദുഷ്ഫലത്തെ ഉണ്ടാക്കിയെന്നു കയും ചെയ്യും.

മന്ത്രോ ഹീനഃ സ്വരതോ വണ്ണതോ വാ
മീതത്പ്രായുരേതോ ന തമത്ഥമാഹ
സ വാഗപശ്ചോ യജമാനം ഹിനസ്തി
യഥേന്ദ്രശത്രുഃ സ്വരതോ/പരാധാൽ.

എന്ന പദ്യത്തിൽനിന്ന് ഈ തത്ത്വം സോഭാഹരണം ഗ്രഹിക്കാം. വേണ്ട വിധം പ്രയോഗിച്ചാൽ കല്പവൃക്ഷമായി ബുദ്ധിച്ച് അഭീഷ്ടത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യും. പിഴുപ്പായാലോ? ഇടിത്തീയായിത്തീന്ന് അപ്രകാരം ഉപയോഗിച്ച ആളിനെ ഭാഗ്യമാക്കും. ഇതാണു മന്ത്രത്തിന്റെ സ്വഭാവവും പ്രഭാവവും. തപഃശ്വാവു ഇന്ദ്രനെ വധിക്കുവാൻ ശക്തനായ ഒരാൾ ഉണ്ടാകുവാൻ മോഹമുണ്ടായു. ആ സന്ദർഭത്തിൽ മന്ത്രത്തിലെ 'ഇന്ദ്രശത്രുോ' എന്ന പദം പിശകായിട്ടാണു് ഉച്ചരിച്ചതു്. അതുകൊണ്ടു് ഇന്ദ്രനായ ശത്രുവോടുകൂടിയ ഒരു സത്ത്വം മോമത്തിൽനിന്ന് ഉണ്ടായി. ഇങ്ങനെ ഇന്ദ്രനെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനുപേണ്ടി ജനിപ്പിക്കപ്പെട്ട പുത്രൻ, മന്ത്രപ്പിശകിനിമിത്തം, ഇന്ദ്രനാൽ നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ഈവിധം ആപത്തുകൂടാതെ വേദപാരംകൊണ്ടു വേണ്ട വിധം പ്രയോജനമുണ്ടാകണമെന്നതിൽ വ്യാകരണജ്ഞാനം നിശ്ചയമായും സഹായിക്കണം. ഈ ഒരു വൈദികമായ പ്രയോജനവും ബന്ധവും ഭാരതീയരുടെയല്ലാതെ മറെറാരു ദേശക്കാരുടേയും ശബ്ദശാസ്ത്രത്തിനുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

അനേകം അംഗങ്ങളും ചേർന്നവയിൽ മാത്രമേ വ്യാകരണത്തിന്നു ശരിയായ ഒരു സ്വരൂപം ലഭിക്കുകയുള്ളു. ആചാര്യന്മാർ സംസ്കൃതവ്യാകരണത്തിന്റെ രൂപത്തെക്കുറിച്ച് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു.

“ചതപാരി ശൃംഗാ തയോ അസ്യ പാദാ
 ഭേദ ശീഷ്വ സപ്ത ഹസ്താസോ അസ്യ
 ത്രിധാ ബദ്ധോ വൃഷഭോ രോരവീതി
 മഹോദേവോ മഞ്ജു അവിവേശ.”

ഇതിൽ നാമം, ആഖ്യാതം, ഉപസർഗ്ഗം, നിപാതം എന്നിവയെ നാലു ശൃംഗങ്ങളായും ഭൂതം, വർത്തമാനം, ഭവിഷ്യത്തു് എന്നു മൂന്നു കാലങ്ങളെ പാദങ്ങളായും നിത്യം, കാലം എന്നിവയെ രണ്ടു ശീഷ്വങ്ങളായും പ്രഥമാദിസപ്ത വിഭക്തികളെ ഹസ്തങ്ങളായും കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉരസ്സ്, കണ്ഠം, ശിരസ്സ് എന്നു മൂന്നു സ്ഥാനങ്ങളിൽ ബദ്ധം എന്ന 'ത്രിധാ ബദ്ധം' എന്ന ഭാഗത്തിന്റെ അർത്ഥം ഇതാണു് വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഒരു സ്ഥൂലമായ രൂപം. അല്പം ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുമെങ്കിലും പൊതുവേ വിചാരിക്കുന്നതായാൽ എല്ലാ ഭാഷകളിലേയും വ്യാകരണത്തിന്റെ സ്വരൂപം ഇതുതന്നെ എന്നു തെളിയും. ഇവിടെപ്പറഞ്ഞ അംഗങ്ങളുടെ സമഗ്ര ഉന്നംകൊണ്ടല്ലാതെ ഏതു ഭാഷയിലേ വ്യാകരണത്തിന്നും അതിന്റെ രൂപത്തെ പാലാദിക്കാവുന്നതല്ല.

ഏതു ശാസ്ത്രത്തിലും അന്തർവിചിരിക്കുന്ന തത്ത്വങ്ങൾ പ്രകൃതിയിൽ അന്തർലീനങ്ങളായിരിക്കുന്നവയാകുന്നു. അവയെ ഗ്രഹിച്ചു കൂമപ്പെടുത്തി പ്രത്യേകം ചില പ്രതിപാദനരീതികളോടുകൂടി രേഖാരൂപേണ പ്രകാശിപ്പിക്കുകയേ ശാസ്ത്രകാരന്മാർ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. യഥാർത്ഥത്തിൽ സിദ്ധമായിരിക്കുന്ന ഒരു തത്ത്വത്തെ മറച്ച് അബുമാകരിക്കുന്നതിനോ, അല്ലെങ്കിൽ അസിലമായിരിക്കുന്ന ഒന്നിനെ ഉണ്ടെന്നു കൃത്രിമമായി സ്ഥാപിക്കുന്നതിനോ യാതൊരു ശാസ്ത്രകാരനും സാധിക്കുന്നതല്ല. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നപക്ഷം, അത്തരത്തിലുണ്ടാകുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങൾ, പ്രകൃതിതത്ത്വങ്ങളുമായി ബന്ധമില്ലാത്തനിലയിൽ അസത്യങ്ങളും നിരർത്ഥങ്ങളും ആയിബ്ഭവിക്കുന്നു എന്നതു വ്യക്തമാണ്. ഇത് എല്ലാ ശാസ്ത്രങ്ങളേയും സംബന്ധിക്കുന്ന ഒരു തത്ത്വമാകുന്നു. ഇതിൽനിന്നു ഭിന്നമല്ല വ്യാകരണത്തിന്റെ നിലയും. ശബ്ദപ്രപഞ്ചമൊണ്ണവത്തിന്റെ അഗാധതലങ്ങളിൽ നിഗ്രഹങ്ങളായി ആരുടേയും കണ്ണിന് എത്തുപെടാതെ കിടക്കുന്ന തത്ത്വങ്ങളെ സൂക്ഷ്മവിചാരശക്തികൊണ്ടു ഗ്രഹിച്ചു വിഷയാനുഗുണമായ കൂമത്തോടുകൂടി ലോകത്തിന്റെ ഗ്രഹണസൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി പ്രത്യേകം ചില പ്രതിപാദനരീതികൾ സ്വീകരിച്ചു രേഖാരൂപേണ പ്രകാശിപ്പിക്കുകയത്രമേ ശബ്ദശാസ്ത്രാചാര്യന്മാർ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. വൈദ്യം, ജ്യോതിഷം, തർക്കം മുതലായവപോലെ ഗംഭീരവും ജ്ഞാതവ്യവമായ ഒരു പ്രകൃതിശാസ്ത്രമാകുന്നു വ്യാകരണവും. അതു ശബ്ദബ്രഹ്മത്തിന്റെ പ്രകൃതിയേയാണ് പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നത് എന്നുമാത്രം വ്യത്യാസം.

ഇന്നു പലരും, വ്യാകരണം ഭാഷയുടെ പുരോഗതിയെ തടയുന്നു എന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുകയും, അതിന്റെ വിധികളെ ലംഘിക്കുന്നതു സ്വാതന്ത്ര്യമായി ഗണിക്കുകയും, ശബ്ദശാസ്ത്രാചാര്യന്മാരിൽ അപരാധം ചുമത്തുകയും ചെയ്യുകയാണുണ്ടു്. ഈ നയം വിചാരശീലന്മാർക്കു് സമ്മതിക്കാവുന്നതല്ല.

കൃത്യാകൃത്യങ്ങളെ പ്ലമക്കരിച്ചുകാണിച്ച്, അവയിൽ ഇന്നതു ചെയ്യുന്നു ഇന്നതു ചെയ്യുന്നു, എന്ന് ഉപദേശിക്കുകയാണ് ഏതു ശാസ്ത്രത്തിന്റേയും ധർമ്മം. ഏതു വസ്തുക്കളുടെ ശാസ്ത്രത്തെ പരിശോധിച്ചാലും ഈ തത്ത്വം ഗ്രഹിക്കാം. കർമ്മങ്ങളെ പാപം എന്നും സുകൃതം എന്നും രണ്ടായി വിഭജിച്ച്, അവയുടെ സ്വഭാവം കാണിച്ചതന്ന്, പാപംചെയ്യത്തക്കതന്നെ പുണ്യം ശ്രേയസ്സുരമാകുന്നു എന്നും ധർമ്മശാസ്ത്രം ഉപദേശിക്കുന്നു. സ്നാനാഹാരനിദ്രാദികളിൽ ചില നിയമങ്ങൾ ഏപ്പെടുത്തി അവയെ ആദരിക്കണമെന്നു വൈദ്യശാസ്ത്രവും, കാലങ്ങളുടെ ശുഭാശുഭസ്വഭാവങ്ങൾ പ്രതിപാദിച്ചു സൽകർമ്മങ്ങൾ ഇന്ന കാലത്തല്ലാതെ ചെയ്യു

തന്നെ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രവും പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ ശബ്ദങ്ങളിൽ ഇന്നതെല്ലാം അപശബ്ദങ്ങൾ, അതായത് അവയെ പ്രയോഗിക്കരുത്, ഇന്നവ സാധുശബ്ദങ്ങൾ അവ ഉപയോഗിക്കാം, എന്നു ശാസിക്കുകയാണ് വ്യാകരണം ചെയ്യുന്നത്. പാപപുണ്യകർമ്മങ്ങളുടെ സ്വഭാവം ധർമ്മ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും, പതാപതവൃത്തങ്ങളുടെ നിയമങ്ങൾ വൈദ്യന്മാരും. കാലത്തിന്റെ ശുഭാശുഭസ്ഥിതിഗതികൾ ദൈവജ്ഞന്മാരും അറിയുന്നു. ഇതുപോലെ അപശബ്ദങ്ങളുടേയും, സാധുശബ്ദങ്ങളുടേയും വേർതിരിച്ചുള്ള അറിവു വൈയാകരണന്മാർക്കുമാത്രമേയുള്ളൂ. ഈ ശാസ്ത്രങ്ങൾ ഒന്നും ജനങ്ങൾക്കു തോന്നിയതുപോലെ എന്തും എന്തുസമയത്തും എങ്ങനെയും ചെയ്യുവാൻ അനുവദിക്കാത്തതുകൊണ്ട് അവ സമുദായങ്ങളുടെ പുരോഗതിയെ തടയുന്നു എന്നു പറയുന്നതു യുക്തമായിരിക്കുകയില്ല. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അനുസരണം, ക്രേശകരവും അസ്വാതന്ത്ര്യജനകവും ആയി ചിലർക്കു തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ ശ്രേയസ്സിനെ അഭിലഷിക്കുന്നവർ ആവക സങ്കടങ്ങളെ സമീകരിക്കുന്നവേണം. സംസ്കൃതീയേ പരിശുദ്ധിച്ച് ആനിയയിൽ സാദവിഷ്ണുനെ ഒരു ഉന്നതി വാസ്തവത്തിൽ ആപേരിനെ അർപ്പിക്കുന്നില്ല. ഭാഷയും ഈ തത്ത്വത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിന്റെ സുസ്ഥിതിയും മഹാത്ത്വവുമാകൊണ്ട് ഒരു ഭാഷയ്ക്കു് എത്രയധികം സംസ്കാരോൽകണ്ഠത്തെയും അഭിവൃദ്ധിയേയും പ്രാപിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നതിന്നു സംസ്കൃതഭാഷതന്നെ പരമമായ ഉദാഹരണമായിരിക്കുന്നു. വ്യാകരണനിയമങ്ങളുടെ കാക്കശ്ശും സംസ്കൃതത്തിന്നെന്നു പേരെല്ലാ മറ്റൊരു ഭാഷയ്ക്കും ഇല്ല. എന്നിട്ടും അതിൽ വിവിധശാഖകളിലായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എത്ര അസംഖ്യം! ശബ്ദശാസ്ത്രം ഉണ്ടാകുകയോ അഥവാ ഉണ്ടായിവരുതുകയോ ചെയ്യാത്ത ഭാഷകളിൽ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധി കാണുന്നുമില്ല. ഇതിൽനിന്നെല്ലാം വ്യാകരണം ഭാഷയുടെ പുരോഗതിയെ തടയുന്നു എന്നും പ്രസ്തുതശാസ്ത്രം ഇല്ലെങ്കിൽ എത്ര ഭാഷയ്ക്കും എളുപ്പത്തിൽ ഉന്നതപദവിയിലെ പ്രാപിക്കാമെന്നും പറയുന്ന അഭിപ്രായം സ്വീകർക്കേണ്ടതല്ലെന്നു വന്നുകൂടുന്നു.

സംസ്കൃതത്തിൽ വ്യാകരണശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ബഹുത്വവും ഗാംഭീര്യവും അപാരതയും വിചാരിച്ചാൽ, അപശബ്ദപ്രയോഗം നിശ്ശേഷം വർജ്ജിച്ച ഭാഷകൊണ്ടു് കൈകാര്യം ചെയ്യുക എന്നതു പണ്ഡിതന്മാർക്കുപോലും സാധിക്കുന്നതല്ല. മഹാത്മാരായ കവികളുടേയും വൈയാകരണന്മാരുടേയും കൃതികളിൽതന്നെ അപശബ്ദങ്ങൾ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടെന്നാണ് അഭിജ്ഞാൻ പറയുന്നത്. ശ്രീമഹാഭാഗവതത്തിലുള്ള 'ഭേവക്യാന

കുടുംബം' എന്ന ഭാഗം അബദ്ധമാണെന്നുദ്ദേശിച്ച കാളിദാസൻ അതു തിരുത്തുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചു എന്നും അപ്പോൾ, 'വ്യാസോന്നവതപഃപഞ്ച' എന്ന് അശരീരവാക്കു സംഭവിച്ചു എന്നും ഒരു ഐതിഹ്യം കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

അപശബ്ദാസ്തഥോ മാഘേ അഷ്ടാവിംശതി ഭാരവേഃ
അസംഖ്യാഃ കാളിദാസസ്യ വ്യാസസ്തന്മയതാം ഗതഃ

എന്ന സൂക്ഷ്മഗ്രാഹിയായ ഒരു പണ്ഡിതൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മാഘത്തിൽ മൂന്നും കിരാതാജ്ഞനീയത്തിൽ ഇരുപത്തിയെട്ടും കാളിദാസകൃതികളിൽ കണക്കില്ലാത്തതും അപശബ്ദങ്ങൾ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടെന്നും വ്യാസൻ അപശബ്ദമുക്തിയാകുന്നുവെന്നും പ്രസ്തുത പദ്യത്തിന്റെ ഭാവം. പ്രചാരമേറിയ വിശ്രാമം, അപശബ്ദമെന്നും, സാധുശബ്ദമെന്നും രണ്ടുവിധവും അഭിപ്രായം കാണുന്നു.

വിശ്രാമസ്വാപശബ്ദതപഃ വൃത്തുകതം നാദ്രിയാമമേഃ
മുരാരീഭവഭൂത്വാഭീനപ്രമാണീകാരാതി കഃ?

എന്ന ശ്ലോകത്തിൽനിന്നു വൃത്തികാരൻ വിശ്രാമത്തെ അപശബ്ദമായും മുരാരീഭൂതികൾ സാധുപദമായും ഗണിക്കുന്നതായി വെളിപ്പെടുന്നു. ഇതുപോലെ പല പദങ്ങൾ വേറേയും ഉണ്ട്.

ലൌകിക വ്യാകരണദൃഷ്ടികൊണ്ടു നോക്കുമ്പോൾ അപശബ്ദങ്ങളെല്ലാം കാണുന്ന അസംഖ്യം പദങ്ങൾ പുരാണങ്ങളിലുണ്ട്. പൌരാണികസാഹിത്യത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന അത്തരം പദങ്ങളുടെ ആധിക്യത്തെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കണം, 'വ്യാസസ്തന്മയതാം ഗതഃ' എന്ന് ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ച പദ്യത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. വൈദ്യജ്ഞാനിഷാദി ശാസ്ത്രങ്ങളിലും താദൃശങ്ങളായ പദങ്ങൾ യാതൊരു ലോഭവുമില്ലാതെ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ചൈതന്യകരണകിരാതകൾനിന്നും സന്ത്രപ്തങ്ങളായ അപശബ്ദഗുണങ്ങൾക്കു ഭിഷക്കുകളുടേയും ജ്യോതിഷികന്മാരുടേയും മുഖഛന്ദങ്ങൾ ആശ്രയസ്ഥാനമാകുന്നു എന്ന് ഒരു രസികകവി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിലേയും അപശബ്ദങ്ങളുടെ വ്യാപ്തികളെക്കുറിച്ചായിരിക്കുന്നതിനേ ഇടയുള്ളൂ. ഋഷിപ്രണീതങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ താദൃശങ്ങളായ പ്രയോഗങ്ങളെ ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തുന്ന പര്യായം. അവയെ ലൌകികന്മാർ സ്വീകരിക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ല.

പദപ്രയോഗങ്ങളിൽ അബദ്ധമുണ്ടാകുന്നതിനു സംസ്കൃതത്തിലെ പ്ലോപല എളുപ്പം മറ്റൊരു ഭാഷയിലുമില്ല. പദ്യഗോഷ്ഠിയിലും നാട്യസങ്കലിംഗത്തിലുമുള്ള പദങ്ങളുടെ രൂപം ഒന്നായിരിക്കും. ലിംഗം തിരിച്ചറിഞ്ഞു്

അതതിന്റെ രൂപത്തിൽ പദങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുന്നതിന് സൂക്ഷ്മമായ ശാസ്ത്രനിശ്ചയമുള്ളവർക്ക് സാധിക്കുകയുള്ളു. വലിയ കവികൾക്കകൂടി ഇക്കാളിൽ പിശകുപററിയിരിക്കുന്നതു കാണാം. ക്രിയകളുടെ രൂപഭേദങ്ങൾ വിചാറാതെക്കൂടി വഴിപിഴ്പ്പിക്കുന്നവരാണ്. തലിതങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയും ഇതിൽനിന്നു ഭിന്നമല്ല. സന്ധിയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള കാര്യവും അങ്ങനെതന്നെ. 'ശ്ലോത്രപുടത്തോഷകരം' എന്ന് 'ശ്ലോത്രപുടപോഷകര'മായി പ്രയോഗിക്കാതെയിരിക്കുന്നതുമായി സന്ധിനിയമങ്ങളുടെ ഒത്തുനമുണ്ടായിരിക്കണം. സമാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും തെറ്റുപറയുന്നത് എളുപ്പം. ഇതെല്ലാംകൊണ്ടാണ് സാസ്ത്രതത്ത്വപ്പോലെ വ്യാകരണസംസ്ഥമായി പിശകു സംഭവിക്കുവാൻ എളുപ്പമുള്ള ഭാഷ വേറെയില്ലെന്നു പറഞ്ഞതു്.

ഈ അഭിപ്രായത്തിന് വേറെയൊരു മറുവശം കൂടിയുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. അന്യേകം വ്യാകരണശാസ്ത്രങ്ങൾ ഉള്ളതിൽ ഒന്നിനേയോ അല്ലെങ്കിൽ എന്തെങ്കിലും മഹാകവി പ്രയോഗത്തെയോ ശരണം പ്രാപിച്ചാൽ മിക്കവാറും അബദ്ധം സമ്പദ്ധമാക്കുവാൻ കഴിയും. സമ്പദ്ധമായ ഒരു പദം പ്രയോഗിക്കുന്നതിന് എത്രയ്ക്കു ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടോ അത്രയ്ക്കു വൈഷ്ഠ്യം അബദ്ധമായ പദം പ്രയോഗിക്കുന്നതിനുമുണ്ടെന്നു ചുരുക്കത്തിൽ പറയാം. വീണടംകൊണ്ടു വിദ്യ കാണിക്കുന്നതിനു സഹായിക്കുന്നതായി ഇങ്ങനെ ഒരു ഭാഷയും വാകരണവും വേറെയില്ല. പണ്ഡിതന്മാർ, അബദ്ധം ഏതു നിമിത്തം പറയേണ്ട പല പ്രയോഗങ്ങളേയും സമ്പദ്ധമെന്നു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതിനു സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ട്. ഭിന്നമതങ്ങളായ വ്യാകരണശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ബഹുത്വവും, മഹാകവിപ്രയോഗങ്ങൾക്കു ശാസ്ത്രത്തെ അതിക്രമിച്ചു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രാധാന്യവും അപശബ്ദത്തെ സാധുവെന്നു സ്ഥാപിക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്നു. "വൈയാകരണാൻ പിശാചാൻ പ്രയോഗമന്ത്രേണ നിവാരയാമഃ" എന്ന കവിവാക്യം മഹാകവിപ്രയോഗത്തിനു ശബ്ദശാസ്ത്രം കീഴടങ്ങിക്കൊള്ളണമെന്നു അഭിപ്രായം വെളിവാക്കുന്നു.

വൈയാകരണന്മാർ, കവികൾ തൊട്ടതും പിടിച്ചതുമെല്ലാം കുററം എന്ന് അധിക്ഷേപിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ അവരെ പിശാചുക്കളെപ്പോലെ വിചാരിച്ചു വെറുക്കാതെ കവികൾക്കു നിവൃത്തിയില്ലെന്നായി. വാസ്തവത്തിൽ വൈയാകരണന്മാരുടെ ആമുഖപരവും കവികളുടെ നിരന്തരതപവും അതിരുകടന്നുപോയി എന്നാണ് പറയേണ്ടതു്. ഈ രണ്ടുകൂടിയും യോജിച്ചു പെരുമാറുന്നു എങ്കിലല്ലാതെ ഭാഷയ്ക്കു അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകുന്ന

തല്പ. കവിപ്രയോഗങ്ങളെ വിസ്മരിച്ച ശാസ്ത്രമാർഗ്ഗം വെട്ടിത്തെളിച്ചു മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു വൈയാകരണനും, വ്യാകരണത്തെ വകവെക്കാതെ ഭാഷകൊണ്ടു കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനു കവികൾക്കും സാധിക്കുന്നതല്ല. അങ്ങനാവും ഇപ്രകാരമുള്ള ആദരവിനു ശക്തികൂട്ടുന്നതായാൽ ഇതുകൂട്ടക്കും യോജിക്കുവാൻ കഴിയും.

'അപശബ്ദാസൂത്രോ മാഘേ' ഇത്യാദി പട്ടം മാഘാദികളുടെ കാലത്തിനുശേഷം ഏതോ ഒരു വിഭാഗം നിർമ്മിച്ചതായിരിക്കണം. ആ മഹാകവികൾ ഈ ശ്ലോകം കേൾക്കുന്നതിന് ഇടയായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇതിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്ന അപശബ്ദങ്ങൾ സാധുവാണെന്നു സമർത്ഥിക്കുമായിരുന്നു എന്ന് വിശ്വസിക്കാം. എന്തെന്നാൽ അവർ അത്രയ്ക്കു വൈദഗ്ദ്ധ്യം സമ്പാദിച്ചവരാകുന്നു.

“കുടുംബ ഗർഭാലതസ്തു പ്രതിവദിതുരഥം
ഭാരതീമപ്യസാധപീ
സാധപീം സാധപീമസാധപീം.....”

എന്നു കാക്കശ്ശേരി ഭട്ടതിരി തനിക്കുണ്ടെന്നു ഗർഭിക്കുന്ന പ്രഭാവം വിദ്വാസാമാജ്യത്തിൽ സുവൃത്തരൂപതന്ത്രം നേടിയിരിക്കുന്ന മഹാനാഭാവനാക്കുല്ലാം ഉള്ളതാകുന്നു. അത്തരക്കാർക്കു നേരിടുന്ന അബദ്ധങ്ങളെ വളരെ സൂക്ഷിച്ചുവെന്നു അബദ്ധം എന്നു പറയുവാൻ.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്ന് അബദ്ധം അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ പ്രയോഗിക്കുന്നവർക്ക്, സംസ്കൃതവൈയാകരണലോകത്തിൽ ചില രക്ഷാസ്ഥാനങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നതാണെന്നല്ലാതെ, അപശബ്ദങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കാപുന്നതാണെന്നോ പ്രയോഗിക്കണമെന്നോ അർത്ഥം ധരിക്കേണ്ടതില്ല.

വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിന്റെ നിയമങ്ങൾ ലോകവ്യവഹാരത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. വ്യവഹാരപ്രവാഹത്തിനു ഗതിഭേദം സംഭവിക്കുമ്പോൾ തദനുസരണം ചില മാറ്റങ്ങൾ വ്യാകരണത്തിനും വന്നുചേരതെ നിവൃത്തിയില്ല. എന്നാൽ മാറ്റങ്ങൾ എന്തെല്ലാം സംഭവിച്ചാലും ശബ്ദശാസ്ത്രത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന മൂലതത്വങ്ങൾ ഒരു കാലത്തും വ്യത്യാസം വരാത്തവയാകുന്നു. അവയ്ക്കു അനാദിയായ പ്രകൃതിയാണു ആശ്രയം.

ലോകത്തിന്റെ വ്യവഹാരത്തെ പ്രാകൃതമെന്നും സംസ്കൃതമെന്നും രണ്ടു വിധം വിഭജിക്കാം. യാതൊരു നിയമവും ഇല്ലാതെയും അസ്സമമായും അപരിഷ്കൃതമായും അർത്ഥവൈകല്യത്തോടുകൂടിയും ഉപയോഗ

ഗിക്കുന്ന ഭാഷ പ്രാകൃതം. ബാലന്മാർ, കിരാതന്മാർ, മേൽപ്പന്മാർ മുതലായവർ വ്യവഹരിക്കുന്ന ഭാഷ പ്രാകൃതത്തിന് ഉദാഹരണം. വിപ്രാന്മാർ സംസ്കാരശുദ്ധിയോടുകൂടി ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷ സംസ്കൃതം. ഈ ഭാഷകളിൽ സംസ്കൃതത്തെ ആശ്രയിച്ചുള്ള ലോകത്തിന്റെ വ്യവഹാരമാണ് വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിന് മൂലം. ജനങ്ങളുടെ വ്യവഹാരത്തിൽ അന്തർവികാശത തത്വങ്ങളെ വ്യാകരണശാസ്ത്രകാരന് പ്രതിപാദിക്കാവുന്നതല്ല.

മുൻപുപറഞ്ഞ രണ്ടുവിധം ഭാഷകളിൽ പ്രാകൃതം, ചില പ്രത്യേകസന്ദർഭങ്ങളിലല്ലാതെ, ഉത്തമസാഹിത്യത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുക പതിവില്ല. മിക്കഭാഷകളിലും അപരിഷ്കൃതന്മാരുടെ വ്യവഹാരംകൊണ്ട് പ്രാകൃതത്തിന് ലോകത്തിൽ വലിയ സ്ഥാനം ഉണ്ടെങ്കിലും, സംസ്കാരശുദ്ധിയുടെ അഭാവംനിമിത്തം അതു കാവ്യകാരന്മാരാൽ അഗന്യകോടിയിൽ തള്ളപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഇതല്ല സംസ്കൃതഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രാകൃതത്തിന്റെ സ്ഥിതി. അതിലെ പ്രാകൃതത്തിനും സംസ്കൃതത്തിന്റെ ഗൗരവം ഉണ്ട്. സാഹിത്യത്തിൽനിന്ന് പ്രാകൃതം കേവലം നിഷ്കാസിതമായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അതിന് വ്യാകരണംകൊണ്ട് ഭേദമുള്ള സംസ്കാരം ലഭിക്കുവാൻ ഇടയായി. വരരുചിയുടെ പ്രാകൃതവ്യാകരണവും മറ്റും പ്രസിദ്ധങ്ങളാകുന്നവല്ലോ. നാടകാഭിരൂപങ്ങളിൽ പ്രാകൃതം ഇന്നവിധമേ ഉപയോഗിക്കാവൂ എന്ന് ഈവക ശാസ്ത്രങ്ങൾ ശാസിക്കുന്നു. പ്രാകൃതഭാഷയെ ആശ്രയിച്ച് അനേകം ഗ്രന്ഥരത്നങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു കാണുവാൻ കഴിയും. അതുകൊണ്ട് ഈ തരഭാഷകളിലെ പ്രാകൃതംപോലെ പ്രാകൃതമല്ല, സംസ്കൃതത്തിൽ അതിനുള്ള സ്ഥിതിയെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിലെ സിദ്ധാന്തങ്ങളും അവയ്ക്ക് ആവൃദങ്ങളായ തത്വങ്ങളും ലോകവ്യവഹാരത്തോടു ഏറ്റവും യോജിച്ചിരിക്കുന്നവെന്ന് പറഞ്ഞാൽ ഇന്ന് അധികംപേരും സമ്മതിക്കുകയില്ലായിരിക്കാം. എന്നാൽ ലൗകികമായ യുക്തിക്കോ അനുഭവത്തിനോ വ്യവഹാരപദഭാവത്തിനോ വിരുദ്ധമായി യാതൊന്നും വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിൽ കാണുകയില്ലെന്നുള്ളതു നിരോധിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു വാസ്തവമാകുന്നു. വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിന് ലോകവ്യവഹാരത്തോടുള്ള ഏതാദൃശമായ ബന്ധത്തെ പതഞ്ജലി മുതലായ ആചാര്യന്മാർ അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വിശദമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. സൂക്ഷ്മങ്ങളും ശബ്ദവിഷയകങ്ങളും ആയ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ, അവയെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന യുക്തി

കുറു, എന്നിവ ലെഖകികളായ യുക്തികൾക്കും അനുഭവങ്ങൾക്കും എത്രയധികം ഇണങ്ങിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു എന്നു പ്രതിപാദിച്ചു വെളിവാക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അന്യാദൃശമായ ഒരു വൈഭവമാണ് പതഞ്ജലിമഹർഷിയുടെ ഭാഷയും പ്രകാശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ശബ്ദപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഗാംഭീര്യത്തേയും തത്സംബന്ധങ്ങളായ തത്ത്വങ്ങൾക്കു ലോകവ്യവഹാരവുമായുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തേയും ഗാഢമായി ചർച്ച ചെയ്തു പഠിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥം, പതഞ്ജലിമഹാഭാഷ്യംപോലെ വേറെ നെന്ന്, ലോകത്തിലെ ഇതരഭാഷകളിൽ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അടിസ്ഥാനമില്ലാതെ സങ്കല്പംകൊണ്ടു കല്പിതങ്ങളായ കറേയധികം നിയമങ്ങളുടെ ഒരു സമുദായമല്ല വ്യാകരണശാസ്ത്രം എന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഒരു വിത്ത് ഭൂമിയിൽ കഴിച്ചിട്ടാൽ അതിനു രണ്ടവസ്ഥകൾ സംഭവിക്കുന്നു. ഒന്നാമത്തേത് അതു പൊട്ടിമുട്ടിച്ചു വെളിയിൽ കാണാറാകുന്നതുവരെയുള്ളത്; പുറമെ കണ്ടു തുടങ്ങിയാൽ വളന്നു ഫലവത്താകുന്നതുവരെയുള്ള സ്ഥിതി രണ്ടാമത്തേത്. ഇപ്രകാരം രണ്ടവസ്ഥകൾ ശബ്ദങ്ങൾക്കും ഉണ്ട്. ഒരു വാക്കു പറയണമെന്നുശ്രമിച്ചാൽ, രസനാഗ്രന്തിയിന്നിനു പുറപ്പെട്ട ശ്രവണേന്ദ്രിയഗോചരമാകുന്നതുവരെയുള്ള അതിന്റെ അവസ്ഥ പ്രഥമം. കേൾക്കുന്നതിനു ശേഷമുള്ളത് ദ്വിതീയം. ബീജത്തിന്റെ പ്രഥമാവസ്ഥ പുറമെ കാണുവാൻ സാധിക്കാത്തവിധം ഭൂമിയുടെ ഉള്ളിലാണല്ലോ ഭവിക്കുന്നത്. ശബ്ദത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ സ്ഥിതിയിലുള്ള വൃത്തികളും ഇതുപോലെ അന്തർമുഖങ്ങളാകുന്നു. വാക്കു പറയണമെന്നു വിചാരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ശബ്ദരൂപേണ വെളിയിൽ വരുന്നതിനുമുൻപ്, ശരീരാനുകൂല്യത്തിൽ പല സ്ഥാനങ്ങളിലും പ്രവേശിച്ചു പല വ്യാപാരങ്ങളും അതിനു ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. അവയെല്ലാം അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളും അതിവേഗത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നവയും ആകുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവയെ നമുക്കു അറിയുവാൻ കഴിയുന്നില്ല.

സാ മുഖേക്ഷരിതാ സൂക്ഷ്മാ നാഭൗ പല്ലവിതാ പരാ
ഏദി കോരകിതാ വാണീ വശേത്ര കസുചിതാ ഭവേൽ.
പരാശക്തിര ച പശ്യന്തിര മദ്വേദം വൈഖരീം ക്രമാൽ
ജായമാനാമിദം വാണീം വദന്തി ബഹുധാ ബുധാ.

എന്നു ശാസ്ത്രങ്ങൾ പറയുന്നു. നാം ഒരുവാക്കു പറയുന്നതിന് ആഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ, ആദ്യം അതിന്റെ അതിസൂക്ഷ്മമായ ഒരു രൂപം ശരീരാനുകൂല്യത്തിൽ മൂലസ്ഥാനത്തു് അങ്കുരിക്കുന്നു. പിന്നീട് അതു് നാഭിയേയും

എടയത്തേയും പ്രാപിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഈ സ്ഥാനങ്ങളിൽ വച്ചു സൂക്ഷ്മശബ്ദത്തിന് അല്പം വികാസം ഉണ്ടാകും. ആ വളർച്ച വക്ത്ര സ്ഥാനത്തെത്തുമ്പോൾ മുഴുവനാകുന്നു. അപ്പോഴാണ് ശബ്ദം ശ്രവണഗോചരമായിത്തീർന്നുവരുന്നത്. ഇതിൽനിന്നു ശബ്ദത്തിന്, മൂലം, നാഭി, ഏടയം, വക്ത്രം എന്നു നാലുസ്ഥാനങ്ങളും അവയിൽ ഓരോ വിധം വൃത്തിഭേദങ്ങളും ഉണ്ടെന്നു വിശദമായല്ലോ. ഇവയെ ആസ്പദമാക്കി ആദ്യത്തെ മൂന്നു സ്ഥാനങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ശബ്ദത്തിനു യഥാക്രമം പര എന്നും പശ്യന്തി എന്നും മല്യുഃ എന്നും പേർ പറയുന്നു. സൂക്ഷ്മരൂപമായ ശബ്ദം മുഖഗതമായി സ്ഫുലവും ശ്രവണവിഷയവും ആകുമ്പോൾ അതിനു വൈചാരിയെന്നു പേർ. ഇപ്രകാരം വിചാരിക്കുമ്പോൾ പുറമേകേൾക്കുന്ന ശബ്ദത്തിന്റെ മുകൾഭാഗം വൃത്തികളും ശരീരത്തിൽ അന്തർമുഖങ്ങളും സൂക്ഷ്മങ്ങളും ആകുന്നു എന്നു വ്യക്തമാകും. യോഗികൾക്കുമാത്രമേ അവയെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. പാണിനി മുതലായ ആചാര്യന്മാർ മഹായോഗികളായിത്തന്നെതന്നെയാണു് അവർക്കു് സൂക്ഷ്മങ്ങളായ ശബ്ദത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അറിഞ്ഞു പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചതു്.

ഉൽപത്തി, സ്ഥാനങ്ങൾ, ഓരോസ്ഥാനത്തുവെച്ചും സംഭവിക്കുന്ന രൂപവ്യത്യാസം, വ്യാപാരഭേദം, പരസ്പരസമാഗമത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന മാറ്റം, ധാതു, അന്തരം മുതലായവ ശബ്ദത്തെപ്പറ്റിയുപയോഗിച്ചു് അറിയേണ്ട ഗുണഗണങ്ങളാകുന്നു. ഇവയെക്കുറിച്ചെല്ലാം വേണ്ട ജ്ഞാനം വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിൽനിന്നല്ലാതെ ലഭിക്കുകയില്ല.

സംസ്കൃതവ്യാകരണത്തിനു മൂലം മാഹേശ്വരസൂത്രങ്ങളാകുന്നു എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അവയെ ആസ്പദമാക്കി ഭീർഹമദ്യഷ്ടിയോടുകൂടിയാണ് അകാരാദിവർണ്ണങ്ങളുടെ പാഠക്രമം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അകാരാദിസ്വരങ്ങൾ, പഞ്ചവർണ്ണങ്ങളോടുകൂടിയ കാദി (അഞ്ചു) വർണ്ണങ്ങൾ, അന്തസ്ഥങ്ങൾ (യ. ര. ല. വ.) ഉദാഹരണങ്ങൾ (ശ. ഷ. സ. ഹ.) എന്നിങ്ങനെയാണ് സംസ്കൃതവർണ്ണങ്ങളുടെ പാഠക്രമം. മേലിൽ വ്യാകരണം പഠിക്കുന്നവർക്കു് സഹായമായിത്തീർന്നുവെന്നു നല്ലപോലെ കരുതിയും അനേകം ശബ്ദശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ചും ഈ പാഠക്രമം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ അഭിപ്രായം അല്പംകൂടി വിശദമാക്കാം.

വർണ്ണങ്ങളിൽ സ്വരം പ്രധാനം; ഇതിന്റെ സഹായമില്ലെങ്കിൽ മറ്റു വർണ്ണങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതല്ല. വേദം, മന്ത്രം, സംഗീതം മുത

ലായവയിൽ സ്വരത്തിന് സിദ്ധമായിരിക്കുന്ന പ്രാധാന്യം ജീവസദശമാകുന്നു എന്നു കാണാം. സ്വരത്തിന്റെ ഏതാദൃശമായ മാഹാത്മ്യത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്നവരായി പല ശാസ്ത്രങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ഭോദിക്കു പുരുഷാത്മങ്ങൾ സ്വരവിജ്ഞാനസാധിതാഃ
സർവ്വശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ശ്രേഷ്ഠം സ്വരശാസ്ത്രം ബുദ്ധൈർമ്മതം.

എന്ന സ്വരശാസ്ത്രപ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ച് 'സ്വരരൂപലക്ഷണവിധി' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന അഭിപ്രായം നിഷേധിക്കാവുന്ന ഒന്നാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സ്വരത്തിന്റെ ഏതദ്വിധമായ മാഹാത്മ്യത്തെ വിവരിക്കുന്ന ഒരു ശാസ്ത്രമാകുന്നു ഇവിടെ സ്മരിച്ച സ്വരരൂപലക്ഷണവിധി.

സ്വരങ്ങളിൽ അ. ഇ. ഉ. ഏ. എന്നിവയ്ക്കു മറ്റുള്ളവയേക്കാൾ വൈഭവം ഉണ്ട്.

ഓങ്കാരോ ദേവസഞ്ചാത ഏകാരസ്തത ഏവ ച
ഉകാരോ/ത ഇകാരോ/സ്താദകാരശ്ച സമുത്ഭവഃ.

എന്ന ശാസ്ത്രത്തിൽനിന്നു പ്രണവമായ ഓങ്കാരത്തിൽനിന്നുമാകുന്നു ഇവിടേപ്പറഞ്ഞ അകാരാദിനാമ്യവർണ്ണങ്ങളുടെ ഉൽപത്തി എന്നു വെളിവാകുന്നു. ഇതരങ്ങളായ സ്വരങ്ങൾ ഈ നാമ്യ സ്വരങ്ങളിൽനിന്നു സംഭവിക്കുന്നവയാണ്. ആ. ഇ. ഉ. എന്നിവ അ, ഇ, ഉ, എന്നീ സ്വരങ്ങളുടെ ദീർഘരൂപങ്ങളാകുന്നു എന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ. സന്ധ്യക്ഷരങ്ങളായ ഏ. ഐ. ഓ. ഔ. എന്നിവ അകാരാദിവർണ്ണചതുഷ്ടയത്തിൽനിന്നുമാണ് ഉണ്ടാകുന്നത്.

അ. ഇ. ഉ. ഏ. ച ഓങ്കാരം പുരുഷസ്വരമായവ
രണ്ടാമതിവയററിന്നും പ്രകൃതിസ്വരവാചകഃ.

എന്ന സ്വരരൂപലക്ഷണവിധിയിൽ കാണുന്നു. സ്വരങ്ങൾക്കു പ്രകൃതിപുരുഷഭേദമുണ്ടെന്നും ഇവിടെ പറഞ്ഞ അകാരാദിപഞ്ചകം പുരുഷസ്വരങ്ങളാകുന്നു എന്നും ഈ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ സാരം.

മുലകന്ദത്തിൽ മേലഗ്നി നാഭിമൂലത്തിൽ വായുവാം
കാൽമൂട്ടിൽ മേലേ പൃഥ്വി പാദസ്ഥാനത്തിലപ്പുതാൻ
സർവ്വത്ര വ്യാപ്തമാകാരം ദേഹസ്ഥാനത്തിലിങ്ങനെ
ഉകാരം ഗുഹ്യദേശസ്ഥം പൃഥ്വി തത്ത്വമാമതു
ഏകാരമപ്പു നാഭിസ്ഥം ഇകാരോഗ്നി ഹൃദിസ്ഥിതം
അകാരവായുർനാസായാമോകാരോ ബ്രഹ്മരസ്യതഃ.

എന്നു പ്രസ്തുതശാസ്ത്രത്തിൽ പറയുന്നു; ഇതിൽനിന്നു പഞ്ചഭൂതസ്വരസ്ഥിതിയുടെ ഒരു രൂപം ഗ്രഹിക്കാം. ഈ വക ശാസ്ത്രങ്ങളിൽനിന്നു സ്വരങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണല്ലോ. പാഠകമേതിൽ സ്വരത്തിന്നു വ്യഞ്ജനത്തിന്റെ മുൻപിൽ സ്ഥാനം കല്പിക്കുന്നതിന് ഇതെല്ലാം കാരണമായിരിക്കുന്നു.

സ്വരങ്ങളിൽ 'അ' കാരം മറ്റുള്ളവയേക്കാൾ പ്രാധാന്യം. ക്'-ഖ'-ഗ'- എന്നിങ്ങനെയുള്ള വ്യഞ്ജനങ്ങളെ ക്-ഖ-ഗ-എന്നു വിധം ഉച്ചരിക്കുന്നത് അകാരസ്വരമായും കൊണ്ടാകുന്നു. അനേകം വർണ്ണങ്ങളുടെ ഉൽപത്തിക്കു ഹേതുവാണത് അകാരം. ഈ തത്ത്വങ്ങളെ എല്ലാം ഗ്രഹിച്ചുതന്നെയാണു് 'അക്ഷരാണാമകാരോന്യീ' എന്നു ഗീതയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.

യഥാപൂർവ്വം കാലിപന്യവർണ്ണാഭം, അന്തസ്ഥങ്ങൾ, ഉത്സാഹം എന്നിങ്ങനെ വ്യഞ്ജനങ്ങൾക്കു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന ക്രമവും, ആലോചനാപൂർവ്വം ചെയ്തിരിക്കുന്നതും പ്രയോജനകരവും ആകുന്നു. സംജ്ഞകൾ കല്പിക്കുന്നതിന്നും തദനുസരണം ശാസ്ത്രവ്യവഹാരം എളുപ്പത്തിൽ സൗകര്യത്തോടുകൂടി നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന്നും പ്രസ്തുതവർണ്ണക്രമംകൊണ്ടാണു് സാധിക്കുന്നതു്.

ഖരശ്വാതിഖരസ്സപേന്യഭർഹോധോനനാസികഃ
പഞ്ചാനാമപി വർ്ണാണാം പഞ്ചവർ്ണാ യഥാക്രമം.

എന്നു ശാസ്ത്രകാരന് അനേകം കാര്യങ്ങൾ ചുരുക്കി പരിചിതപദങ്ങൾ കൊണ്ടു പ്രതിപാദിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞതു് ഇവിടെ കാണിച്ച ക്രമത്തിന്റെ സാമത്വം കൊണ്ടാകുന്നു. എന്നാദ്യശമായ ഒരു ക്രമം കൈക്കൊണ്ടിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഇത്രയും കാര്യങ്ങൾ പറയുന്നതിന്നു് എത്രയധികം വാക്യങ്ങൾ എഴുതിക്കൂട്ടേണ്ടിവരുമെന്നു് ഉദ്ദഹിച്ചറിയുന്നതുതന്നെ നന്നു്. ഖരം, അതിഖരം എന്നിങ്ങനെ വർണ്ണങ്ങൾക്കു കൊടുത്തിരിക്കുന്ന സംജ്ഞകൾ അവയുടെ സ്ഥാനങ്ങളേയും പ്രകൃതിയേയും ആശ്രയിച്ചാണെന്നുകൂടി പറയേണ്ടതുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു പ്രസ്തുത പാഠകവും സംജ്ഞാകല്പനവും നിമ്നലക്ഷണ സിദ്ധം.

വർണ്ണങ്ങളുടെ ഈ ക്രമം ഗണിതശാസ്ത്രത്തിന്നും വലിയ സഹായം ചെയ്തിരിക്കുന്നതായിക്കാണാം.

നണാവചശ്ച ത്രുനാനി
സംഖ്യാഃ കടപന്യാദയഃ.

എന്നൊരു നിശ്ചയവെയ്ക്കുകയും, തന്നെത്തന്നെ (അതായത് കടപയ 1; ഖാഫ 2; ഗഡബ 3; ഇത്യാദികളായിട്ട്) വർണ്ണങ്ങളെക്കൊണ്ട് സംഖ്യകളുടെ പ്രവചനം സാധിക്കുക എന്നതും, ഗണിതശാസ്ത്രത്തിന് അധികം സൗകര്യം വരുത്തിയിരിക്കുന്ന ഒരു കാഴ്ചമാകുന്നു.

ഭൂതസംഖ്യയേക്കാൾ കടപയാദി സാഖ്യയ്ക്കു കൂടുതലായി അത്യാവശ്യം പായണം. 'നിധിനാദേവഹ്യംബ്' 'നന്ദനയനേഷപരോധിസാഖ്യേഷ്' എന്നിവ ഭൂതസംഖ്യകളാകുന്നു. ഇവയ്ക്കു് അതതു സംഖ്യകളെ കുറിക്കുന്നതിനപുറമേ മറ്റൊരുതത്വമില്ല. കടപയാദി സംഖ്യകളായ 'ആചാസ്രവാഗഭ്യോ' 'പാരക്ഷോൽ വേവിക്കാകാ' 'നദീപുഷ്ടി രസാമ്വാ' ന് എന്നിവയുടെ നിലയുതല്യം. ഇവയിൽ പ്രയോജനകരമായ മറ്റൊരു തത്വവും കൂടി അന്തർവിച്ഛിരിക്കുന്നു. ഗണിതശാസ്ത്രം ഇങ്ങനെ അർത്ഥവത്തായി വർണ്ണങ്ങളെക്കൊണ്ട് സംഖ്യ കല്പിക്കുന്നതിന് അവയുടെ മുൻപുപാണുതധിയുള്ള പാഠകൃതിമാണ് സഹായിക്കുന്നത്.

ഇപ്രകാരം വിചാരിക്കുന്നതായാൽ വർണ്ണങ്ങളുടെ പാഠകൃതി ശബ്ദശാസ്ത്രകാരന്മാർ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത്, അനേകം തത്ത്വങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കിയാണെന്നു വെളിപ്പെടും. ഈ പാഠകൃതി പ്രാകരണശാസ്ത്രത്തിന് തന്നെയല്ല മറ്റുഗണിതശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും അടിത്തറയായിരിക്കുന്നു. വർണ്ണങ്ങളെ അവയുടെ ഇപ്പോളത്തെ ക്രമത്തിൽനിന്നു മാറ്റിവയ്ക്കുന്നതായാൽ അതുകൊണ്ടു പല കഴിപ്പങ്ങളും നേരിടും. ഇന്നത്തെ 'അ ആ' 'ക-ഖ' എന്ന ക്രമം ഒന്നുമാറ്റി 'ആ-അ' 'ഖ-ക' എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഒരു പാഠീതി സ്വീകരിക്കുന്ന എന്നു വിചാരിക്കുക. അപ്പോൾ ശിഷ്യന്മാർ യജമാനന്മാരുടെ സ്ഥാനങ്ങളിൽ എന്നുപോലെ, അപ്രധാനങ്ങളായ 'ആ' കാര'ഖ'കാരങ്ങൾക്ക് 'അ'കാര'ക'കാരങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു സ്ഥിതിചെയ്യേണ്ടിവരുന്നു. അകാരത്തിന് ഇപ്രകാരം പ്രാധാന്യം കുറയുമ്പോൾ ആളടവ് 'അക്ഷരാണാമകാരോസ്തി' എന്ന ഗീതാവാക്യത്തിന്റെ നാഡികളിൽക്കൂടി ചെന്നുതടുന്നു. അതുപോലെ 'ക'യുടെ സ്ഥാനത്തു 'ഖ' സ്വീകരിച്ച് അങ്ങനെ ഒരു ക്രമം വയ്ക്കുന്നതായാൽ വൈയാകരണന്മാരുടെ 'ചക്ര'കല്പനയ്ക്കും സംജ്ഞകൾക്കും തദാശ്രയങ്ങളായ അനവധി നിയമങ്ങൾക്കും അടിയിലുടക്കം പറ്റും. 'ഖ' 1. 'ക' 2. എന്നൊരു ക്രമം നിശ്ചയിക്കുന്നതു ഗണിതശാസ്ത്രത്തിനും ഒരു വലിയ പരിവർത്തനം ഉണ്ടാക്കും. വർണ്ണങ്ങളെ ഇളക്കി അവയുടെ ഏറ്റവും അടുത്തസ്ഥാനത്തു വയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഇത്രയും കഴിപ്പങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നുവെങ്കിൽ, അവയെ തോന്നിയതുപോലെ മാറ്റിയും മറിച്ചും സ്ഥാപിക്കുന്നതായാൽ എന്തെല്ലാംവിധം സൂ

നതകൾ നേരിട്ടെന്നും ആലോചിക്കുന്നതാണ് നന്നും. പാഠത്തിന് ഇന്നത്തെ ക്രമത്തിൽനിന്ന് ഒരു ലഘുവായ മാറ്റംപോലും വരുത്താവുന്നതല്ലെന്ന്, ഈ സംഗതികൾകൊണ്ടെല്ലാം ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

മലയാളഭാഷയിലും മുൻപുകാണിച്ച സംസ്കൃതത്തിന്റെ പാഠകൃതികൾ മറ്റൊന്നു സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് സംസ്കൃതവ്യാകരണവുമായി അനേകവിധം ദൃഢബന്ധം ഭാഷാശാസ്ത്രശാസ്ത്രത്തിന് ഉണ്ടാകുവാൻ ഇടയായി. ഭാഷയിലുള്ള വസ്തുക്കളെ ശ്രദ്ധിച്ചോടുകൂടി ഏഴുതുന്നതിനും ഉദ്യമിക്കുന്നതിനും സംസ്കൃതത്തിന്റെ പരിചയം അത്യാവശ്യമെന്നു വന്നിരിക്കുന്നു. പലരും ഖരതിഖരഭേദാഭിപ്രായങ്ങളെ അവയുടെ പ്രകൃതിയ്ക്കു ചേരാത്തവിധം അബദ്ധമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതു കാണാറുണ്ട്. സംസ്കൃതഭാഷയുമായി അടുത്തു പരിചയം ലഭിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ ശബ്ദത്തിന് ഒരു ശുചിത്വവും ഭംഗിയും വേറെയുണ്ട്. കേരളബ്രാഹ്മണരുടെ ഭാഷതന്നെ ഇവിടെ ഉദാഹരണത്തിനു ഗ്രഹിക്കാം. വേദവിദ്യാഭ്യാസവും തന്മൂലം സിദ്ധമായിരിക്കുന്ന സംസ്കൃതജ്ഞാനവുമാണ് അവരുടെ ഭാഷയ്ക്ക് ഈ സൗഭാഗ്യം ഉണ്ടാകുവാൻ കാരണം. സംസ്കൃതവുമായി കൈവന്നിരിക്കുന്ന അടുപ്പമനുസരിച്ച് മറ്റുവസ്തുക്കളുടെ ഭാഷയ്ക്കും ഈ മേന്മ കാണാം. അബദ്ധംതികഞ്ഞ ഒരുമാതിരി പ്രാകൃതമായിബ്ദവിചകാണുന്നതു്, സംസ്കൃതവുമായി യാതൊരു ബന്ധവും ഇല്ലാത്ത അകന്നു ജീവിക്കുന്നവരുടെ ഭാഷയാകുന്നു. ഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചു നാം പ്രത്യക്ഷമായിക്കാണുന്ന ഈ അനുഭവം സംസ്കൃതത്തിന്റെ അപരിത്യാജ്യതയെ തെളിയിക്കുന്നു. ഭാഗ്യംകൊണ്ടോ അഥവാ ഭാഗ്യഭോഷംകൊണ്ടോ താദൃശമായ ഒരു ബന്ധം സംസ്കൃതത്തിനും മലയാളത്തിനും തമ്മിൽ വന്നുപോയി; ആ കെട്ടു യാതൊരായുധംകൊണ്ടു മുറിച്ചുതള്ളാവുന്നതുമല്ല.

ശബ്ദശാസ്ത്രത്തിനു ദാർഢ്യമേറിയ ചില അടിസ്ഥാനങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നും, അതിൽ ഏറ്റവും ലഘുവായ കാർഷ്ഠ്യംകൂടി അനേകം തത്ത്വങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി അവഗാഹപൂർവ്വമായ ആലോചനയ്ക്കുശേഷമാണ് ഹൈന്ദവീകരിക്കുന്നതെന്നും, ഭാഷയുടെ സംസ്കാരബലം വ്യാകരണത്തിലാണ് നിവൃത്തിപ്പെടുന്നതെന്നുമുള്ള തത്ത്വങ്ങൾ ഒരുകാലത്തും വിസ്തരിക്കുവാൻ പാടില്ല. പരിഷ്കൃതമായ ഏതുഭാഷയ്ക്കും അതിന്റെ പരിഷ്കാരസ്ഥിതിയനുസരിച്ച് വ്യാകരണശാസ്ത്രം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. അപ്രാകൃതമായ യാതൊരു ഭാഷയ്ക്കും വ്യാകരണത്തിന്റെ ആവശ്യത്തേയോ ബന്ധത്തേയോ വേണ്ടെന്നുവരികുന്നതല്ല.

ശബ്ദശാസ്ത്രനിയന്ത്രണത്തോടു് ആദരം കാണിക്കാത്ത ഒരു ഭാഷ, ആ അനാദരത്തിന്റെ ശക്തിയനുസരിച്ചു ബാലിശവും പ്രാകൃതവും നിരപയോഗ്യോഗ്യവുമായിത്തീർന്നുവെക്കുന്നു. ഈ നിലയിൽ ഭാഷയ്ക്കുണ്ടാകുന്ന വളർച്ചയെ ശോഫശ്ലീപദാദിരോഗങ്ങൾക്കൊണ്ടു സംഭവിക്കുന്ന ഗാത്രപുഷ്ടിയോടല്ലാതെ ഉപമിക്കാവുന്നതല്ല. ഭക്തമായ ഈ ദൈവസ്ഥ ഇന്നു മലയാളഭാഷയേയും ബാധിച്ചിരിക്കുകയിട്ടുണ്ടു്. ഭാഷയിൽ വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിനും, ജനസമുദായത്തിനു് അതിനെക്കുറിച്ചു തോന്നുന്ന ആദരവിനും ഇന്നാത്തതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ അഭിവൃദ്ധി ലഭിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു; ഏതിൽമാത്രമേ ഭാഷയെ അതിന്റെ ഈ ദുഃസ്ഥിതിയിൽനിന്നു വിമോചിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളു. ഈ വിഷയത്തിൽ ഭാഷാഭിമാനികളുടെ ശ്രദ്ധ വേണ്ടവിധം പതിയുമാറാകട്ടെ എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

അംബോപദേശം.

(ഒരു പ്രാചീനമൃതി)

(സമ്പാദകൻ -- രാഘവേന്ദ്രമംഗലം ടി. ജി. അച്യുതൻനമ്പൂതിരി അവർകൾ)

(1)

അംഗനാമണി ജാനകീദേവിയെ
അമ്മതാനങ്ങളകത്തു വിളിച്ചുകുടൻ
നന്ദയാംവണ്ണം ചൊല്ലിനാൾ മെല്ലവേ
നന്ദയാംവണ്ണം രാമ ഹരേ ജയ.

(2)

ആഴിപ്പണ്ണനാം രാമനും നീയുമായ്
ആനന്ദത്തോടങ്ങൊന്നിച്ചു വാഴ്ക പോയ്
നാഴികപോലും നിന്ദിക്കുപാടില്ല
രാമദേവനെ രാമ ഹരേ ജയ.

(3)

ഇല്ലെന്നുള്ള മൊഴി പറഞ്ഞിടല്ലേ
വല്ലതുമവൻ ചോദിച്ചെന്നാകിലും;
നല്ലവക്കണ്ണേയൊന്നും പറയല്ലേ
വല്ലതേനോടു രാമ ഹരേ ജയ.

(4)

ഇശ്വരനെന്ന് സങ്കല്പിച്ചിടന്നും
അപ്പുനേയും നിൻ അന്താവൃതനെയും
കാന്തി ഭവ്യവും സമ്പത്തും അന്താവു
കരുതിടേണമേ രാമ ഹരേ ജയ.

(5)

ഉറക്കല്ലേയവൻനിശ്ചയ്യ മുഖ നീ
വെറുക്കല്ലേയവൻ ചൊല്ലുന്നനേരത്തു്
വെറുത്തൊന്നങ്ങവൻ ചൊല്ലിയെന്നാകിലും
ക്ഷമിച്ചിടേണമേ രാമ ഹരേ ജയ.

(6)

ഉഴന്നിനെന്തവനിപ്പുയെന്നാലതു
വേണംവസ്തുവൊരുക്കിക്കൊടുപ്പാനും
പ്രാണനാഥനിവനെന്തൊക്കുന്നു
ഏണലോചനേ രാമ ഹരേ ജയ.

(7)

ഏങ്ങു രാമൻ പോയ് വാഴുന്നതാകിലും
മങ്ങിടാതെയറയാതായായി നീ
ഏതുമേ മടിക്കേണ്ട മനോഹരേ
കൂടെപ്പോകണം രാമ ഹരേ ജയ.

(8)

ഏറിയ സുഖമുണ്ടെന്നാകിലും
മേന്മകൂടാതെ വേർപെട്ടിരിക്കിലും
മാനസത്തിങ്കൽ ധ്യാനിക്ക രാമനെ-
സ്സനനേർമിഴി! രാമ ഹരേ ജയ.

(9)

ഏതൊ നിൻ പതിയാകിയ രാമനേ
 വൈവമെന്നു കരുതേണമെപ്പൊഴും;
 മയ്യുണ്ണാളേ മനസ്സിന്നു നീരസം
 തോന്നിച്ചിടല്ലേ രാമ ഹരേ ജയ.

(10)

തെരുത്താവു സൽഗുണൻ ചൊൽവതും
 അഗ്നിയിൽതന്നെ ചാട്ടുവാണെങ്കിലോ
 ഏതുമേ മടിക്കേണ്ട മനോഹരരേ
 ചാടണമുടൻ രാമ ഹരേ ജയ

(11)

ഓരോന്നേ നിന്റെ ഭത്താവു ചൊൽവതും
 നേരെന്നുള്ളതു നീയങ്ങുറയ്ക്കണം;
 നാരിമാർക്കുള്ള ധർമ്മവൈഭവം വരൻ
 നാരീരത്നമേ രാമ ഹരേ ജയ.

(12)

ഔവണ്ണമുള്ള വാക്കുകൾ കേട്ടുവരും
 കൈവണങ്ങി നിന്നിടനാൾ ദേവിയും;
 ഭിപ്രഭുഷകളുറ്റുനമയ്ക്കയും
 ദേവിക നല്ലി രാമ ഹരേ ജയ.

(13)

അമ്മതന്നെയും ബന്ധുജനത്തെയും
 അച്ഛനേയും വണങ്ങി ജനകജ;
 ഹസ്തപൊക്കിയനുഗ്രഹിച്ചാരവർ
 അപ്പൊഴേതന്നെ രാമ ഹരേ ജയ.

(14)

അക്കനത്തൊടുമത്സരങ്ങൾ നല്ലിനാ-
 രാദരവോടു മേടിച്ചു ദേവിയും;
 അക്കവംശജനൊത്തു സുഖിക്കുവാൻ
 പുകയോലൂയിൽ രാമ ഹരേ ജയ.

വിരുന്നുകാരി.

(വിചേരൻ രചനകൾ വി. എ. പാർക്കി അവതരിപ്പിക്കുന്നു.)

ആയ്, കനകക്കുഞ്ഞുകളിൽ കാമപ്രതീതികളും, കാമക്കുഞ്ഞുകളിൽ കനകക്കുഞ്ഞുവകളും ഉണർത്തുന്ന വ്യാപാരവിശേഷംകൊണ്ട് എന്റെ ഇരുന്ന മിഴികളിൽ ഹർഷാശ്രുക്കൾ നിറച്ച്, തരളമായ ഒരു ഹിമബിന്ദുവിൽപ്പോലും അഖണ്ഡമായ സ്നേഹജ്യോതിസ്സിനെ എനിക്കു കാണിക്കുവാനായി അർപ്പിക്കുന്നു;

ആയ്, ശത്രുനിരകൾ ഉരുക്കുവഴലുകൊണ്ട് എന്റെ കൈകാലുകൾ വരിഞ്ഞു മുറുക്കി പിഞ്ചുഗളത്തിൽ വിലങ്ങുതടിവെച്ചു. വീരോടമർത്തുമ്പോൾ, ഏകാഗ്രമായ എന്റെ മണിയറയിൽ ഇരുന്ന കൊണ്ട് എന്റെ കെട്ടുകൾ വെട്ടിപ്പൊട്ടിച്ചു സ്പാതശ്ശൂപ്പത്തിന്റെ പെരുവഴിയിലേയ്ക്ക് എന്നെ നയിക്കുന്നു;

ആയ്, കോളിളക്കംപൂണ്ടു മുന്വിൽക്കിക്കുന്ന മഹാസമുദ്രയാത്രയ്ക്ക്, കളിവഞ്ചിയിലേറിയിരുന്ന് അലകൾ മുറിച്ചു സുരക്ഷിതനായി എന്നെ മറുകരയിലേയ്ക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്നു;

ആയ്, അപാരതകളിൽ കളിത്തോണികളും, അഗാധതകളിൽ പൊട്ടിപ്പോകാത്ത കനകത്തൂവുകളും ഇറക്കിത്തന്ന് എന്നെ കൈയെത്തിപ്പിടിച്ചു പുന്നതുന്നു;

ആയ്, പ്രേമപരിഭവങ്ങളുടെ ഗാഥകൾ ഏറ്റുവാഴ്ചവാൻ എനിക്കു വൃന്ദാവനമുരളി സമ്മാനിക്കുന്നു;

ആയ്, വെൺനിലാവുണ്ണുന്ന ആഴിയലകളിലൊന്നുപോലെ എന്റെ ഏകയതരംഗങ്ങളിൽ ഗാഢവിപ്ലവങ്ങളുടെ വേലിയേറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നു; ആ മധുരസ്വരൂപിണി—എന്റെ ജീവിതാരാധനകളുടെ മംഗളവിഗ്രഹം—റാണീ! ഭവതിയെവിടെയാണ്?

നാഥേ, ഭവതിയുടെ വഴിത്താരയിൽ ഞാനിതാ പൂ വിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭവതിയുടെ പൊല്ലാൽച്ചിലമ്പൊഴുതാണ് എന്റെ കാതിനു കലശ്ശാണഗാനം; പിറകിൽനിന്നുകൊണ്ടുള്ള കണ്ണുപൊത്തലാണ്, എന്റെ ശരീരത്തിനു കോരിത്തരിപ്പ്; നരുംചുംബനമാണ് എന്റെ ആത്മാവിന്റെ പരിവേഷംചാത്തൽ!!!

എരിവിമുക്കുമായി പരിഭവങ്ങളോടുകൂടി ഞാനിതാ കാത്തിരിക്കുന്നു. നീ-മുറക്കാട്ടിൽ അലയുന്നവോ? അതോ, അതിഥിയായി വിദൂരതകളിലെങ്ങാനും ചെന്ന് ഉഴയുന്നവോ?

എന്റെ ജീവിതപൂജകളുടെ പുണാകാരമേ, ഉദാരചരിതയായ വിരുന്നുകാരി! മെത്തമേൽ ഞാൻ പുതുപുഷ്പങ്ങൾ വിരിച്ചുകഴിഞ്ഞു; സുഗന്ധതൈലങ്ങൾ തളിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അവിടുത്തെ ഓമനക്കെത്തലോടലേറു് ആ മടിയിൽ വിശ്രമിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ മഹാരാജാവാണ്. പറ്റുതങ്ങളേയും പാരാവാരങ്ങളേയും ചണ്ഡമാരുതനേയും ഞാൻ ശാസിച്ചുകേൾക്കും. ആത്മാവിൽ ആത്മാവിന്റെ ബന്ധംതൊട്ടു്, ഞാനെന്നെ പൂണ്ണമായി വിസ്മരിക്കും. അഴിമണൽത്തരികൾ മുകളിൽ നക്ഷത്രത്തിനും നടുവിൽ, ഏകകൃപയാധിപത്വം ഏനിക്കുണ്ടാവും. തങ്കക്കീരീടം ചൂടി ചെങ്കോലുംവഹിച്ച ഭദ്രസിംഹാസനത്തിൽ ഞാൻ വാണരുളും.

തങ്കക്കീനാവേ, ഭവതി എന്താണ് താമസിക്കുന്നതു്? കുരിങ്കാർ കൂന്തലിൽ ഞാൻ പൂമാലകളണിയിക്കാം. ശാസന കേൾക്കാതെ തുളച്ചു കളിക്കുന്ന കറുനീരച്ചുരുളുകൾ ഏക്കി, വാർന്നെറുമേൽ, കൊതിതീരാത്ത നരുംചുംബനങ്ങൾ ഞാൻ അപ്പിക്കാം. രാഗമോഹനമായ പൂമ്പടങ്ങൾ ഞാൻ തലോടാം; മന്ദമാസങ്ങൾ ചിത്രണംചെയ്യാം; ആലാപങ്ങൾ പകർത്താം; എന്താണ് ഇനിയും താമസിക്കുന്നതു്?

ഉന്മത്തചരിതനായ കോകിലോത്തമ, നാദകാരിയായ മധുപ, മധുമാസത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നടന്നുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ എന്താണ് വിളിച്ചു പറയുന്നതു്. പ്രഭാതത്തെ അന്വേഷിച്ചുപറപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഉദ്യോനമാരുത, ചാഞ്ചാടുന്ന വെള്ളിയിലകളിൽ കിടന്നിട്ടോടുന്ന ചന്ദ്രികേ, ഈ മലർ മെത്തയിൽനിന്നു സൗരഭ്യം കവർന്നുകൊണ്ടുപോയി എന്റെ കാമലേഖമായി ഓമനയ്ക്കു കാഴ്ചവച്ചു വഴിതെളിക്കൂ.

നാഥേ, ഭവതിയെക്കൂടാത്ത ജീവിതം എനിക്കെന്തു അപൂണ്ണമാണ്, അസംപൂർണ്ണമാണ്?

ആരുടെ സാന്നിധ്യത്തിനുവേണ്ടി ഞാൻ ഉറക്കമില്ലാ കാത്തിരിക്കുന്നു, ആരുടെ ഗാഢാശ്ലേഷത്തിനുവേണ്ടി നിത്യാമാധനനടത്തുന്ന എന്റെ ചേതന തുടിക്കുന്നു, ആരുടെ കൺകോണേറുകൾ എന്റെ ശ്വാസധാരയെ ഓലക്കുറുത്തുക്കുന്നു, അവൾ, ആ ഭവനമോഹിനി, എന്റെ പ്രേമചൈതന്യം, എഴുന്നള്ളുവാൻ താമസിക്കുന്നതെന്താണ്?

വിശാഖതാരക മടങ്ങി; കൈരവങ്ങൾ മുള്ളങ്ങൾ പൂട്ടി; കക്കടപ്പാറാവുകാർ ശംഖമുതിർന്നിട്ടു; കാമിനിമാർ കരവലയങ്ങളിൽനിന്നു വിമുക്തകളായിത്തുടങ്ങി; ഗ്രാമാന്തരത്തിൽ ആളുകളെക്കൂടെ ഉണ്ടാകുന്നു; കോടക്കാരെ വിശിതങ്ങളാക്കി; ഇടയന്മാർ ഉന്നരാറായി, റാണി! രഹസ്സല്ലാപത്തിന്നു നീ അമാവതിക്കുന്നതെന്താണു്?

ii

താഴെയാന്നിനുവേണ്ടി, രത്നാഹർമ്മ്യങ്ങൾപോലും ഉപേക്ഷിച്ചു ഭവനിയുടെ മുറുക്കിരിപ്പും ഞാൻ തലയിൽ മൂടാൻ കാത്തിരിക്കുന്നുവോ, നിദ്രയുടെ ഭദ്രസപ്തകരണങ്ങൾ തിരസ്സുരിച്ചു ഭീപനാളത്തിനുമുമ്പിൽ വിരഹവേദനയോടെ ഏകാഗ്രനായി ഞാൻ കാത്തിരിക്കുന്നുവോ, “അലസൻ” എന്ന പരപരിഹാസങ്ങളേറും അവിടുത്തെ പൊൽക്കിനാവുകൾക്കു ഞാൻ സഹഷം സമാഗതമുള്ളനുവോ, എന്നെ നിത്യതയിലേയ്ക്കു വീക്കുന്ന നിർവ്വാണമായ അവിടുത്തെ ആ നരംപുംബനും!! ഹാ ദേവീ! അതുമായി എന്റെ അരികിലേയ്ക്കു് അന്നയാത്തതെന്താണു്? അതു് എന്റെ കണ്ണിനു കാഴ്ചയും ചെവിക്കു കേൾവിയും ഏതെന്തിനു തണുപ്പും സമാഹരിക്കും എന്നാൽ ഞാൻ മോലങ്ങളുമായി സംസാരിക്കാം; പക്ഷികളുമായതു പാടാം; പ്രാചീനപ്രതീതികളിൽ വെളിച്ചത്തേക്കാൾ വേഗത്തിൽ സഞ്ചരിക്കാം.

കാളിദാസനാ കണ്വചാൻറ പണ്യോത്തമവൃത്താന്തങ്ങളും വാല്മീകിക്കു രാമകഥയും ഉപദേശിച്ചു വികാരപരവശരേ! പൂന്താനത്തിന്റെ ഇന്ദ്രീയരക്തസമങ്ങളെ! ചെറുശ്ശേരിയുടെ തുമ്പവില്ലുകളെ! ‘തുമ്പെ’ത്തിയന്ന കൊണ്ടു് ആ പൈങ്കിളി പൊഴിച്ചു മുന്തിരിപ്പഴങ്ങളെ! ദേവിയുടെ നാമത്തിൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ സാഷ്ടാംഗം നമസ്സുരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

iii

മാഗളത്രുപിണീ, അവിടുത്തെ പൊൽപ്പാദനാവേം പഞ്ചിരിയും നിന്നുപോയാൽ ലോകം ഉറങ്ങിപ്പോകും; അതു പിന്നെ ഉണരുകയില്ല. ഇനി എന്റെ കരവലയങ്ങളിൽനിന്നു ഭവതി അകന്നുപോകരുതു്. ഈ പരിലാളനംകൊണ്ടു് എന്റെ മേതന പതുപച്ചങ്ങളോടും രാഗിണികളോടുംചേർന്നു് ഉല്ലസിപ്പുകൊള്ളും. എങ്കിൽ ഞാൻ പൊലിഞ്ഞുപോകാത്ത ഒരു പ്രഭാതനക്ഷത്രമായി പ്രകാശിച്ചേയ്ക്കാം.

ഭാഗവതരുടെ ഭാഗധേയം.

ഒരു ഏകാങ്കനാടകം.

(പ്രൊഫ്. സർ പി. ശങ്കരൻ നമ്പ്യാർ അവർകൾ, എം. എം.)

[കഥാസാരം: ഗായകശിഖാമണിയായ ചിരഞ്ജീവി ശുദ്ധയുദ്ധഭാഗവതരുടെ ധർമ്മ പത്നി സരോജുവതി കാന്താമ്മാർ മരണശേഷം പരമലോകത്തെത്തുന്നു. ഭാഗവതശരണിമഗ്നനായ ഭർത്താവ് അവളെ വീണ്ടെടുക്കുവാനായി അവിടേയ്ക്കു ചെല്ലുന്നു. തന്റെ സംഗീത രവേരിഷ്കരണങ്ങളെ സമയപരിധിയാലോചനയോടുകൂടിയും ശുദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിൽ സമർത്ഥനായ ഭാഗവതർ യാതൊരു തടവുകളോടെ പ്രേതലോകചക്രവർത്തിയുടെ സന്നിധിയിലേയ്ക്കു നയിക്കപ്പെടുന്നു. ഫാരിഷ്കർ ശക്തികൊണ്ട് ഭാഗവതർ രാജ്യത്തെ വീണ്ടെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.]

കഥാപാത്രങ്ങൾ.

പ്രേതലോകചക്രവർത്തി,
ടി യാദവൻ പട്ടമഹിഷി,
ഗായകശിഖാമണി ശുദ്ധയുദ്ധഭാഗവതർ,
ടി യാദവൻ ധർമ്മപത്നി കാന്താമ്മാർ,
പ്രേതലോകത്തിലെ ശിരോമി.
ഏതാനും പ്രേതങ്ങൾ.

രംഗം.

പ്രേതലോകം.

{ മൃഗവനോപജ്ഞാലോകം പട്ടമഹിഷിയെന്നിട്ടു പ്രേതലോകചക്രവർത്തി പ്രാവശ്യം ശിരസിൽ അടയ്ക്കുന്നതിൽ അവൾ ഒരു പാത്രത്തിൽ മദ്യം ഒഴിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. അദ്ദേഹം അതടുത്തു കടിച്ചു തലയോത്താക്കിയിട്ടു തലയാട്ടിക്കൊണ്ടു പറയുന്നു. }

ചക്രവർത്തി:—ഇന്നൊരോരു വല്ലാത്ത ഒരു മന്ദ്രത തോന്നുന്നു. പ്രിയതമേ! ഈ പാത്രം ഒരിക്കൽക്കൂടി നിറയ്ക്കൂ.

(വിഷ്ണു പാത്രം നിറയ്ക്കുന്നു—കുടിച്ചു തൃപ്തനായി ഏറുചിട്ടുകൊണ്ട്, മുമ്പിൽ)

ആരവിഭട?

(മുഖിച്ചു ചാഞ്ഞുകൊണ്ട് ശിപായി പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ശിപായി:—എറാൻ! അടിയൻ!

ചക്രവർത്തി:—നീ എന്തിനെക്കാളുപോൾ ഇവിടെ ചാടി വീണത്? പുതിയ ഏതെങ്കിലും സത്വത്തെ നീ ഇങ്ങോട്ടു കെട്ടിയെടുത്തിട്ടുണ്ടോ—ടാ?

ശിപായി:—എറാൻ! ഒരു നല്ല പണ്ടം!

ചക്രവർത്തി:—എന്തു പണ്ടമാണെങ്കിലും അത്? ആണോ പെണ്ണോ പറ!

ശിപായി:—എറാൻ! പെണ്ണുനാണ് അടിയന്റെ പഴംപുത്തിയിൽ തോന്നിയതു, സ്വാമി! പക്ഷേ, ഇക്കാലത്ത് ഇങ്ങോട്ടു കെട്ടിയെടുക്കുന്ന വസ്തുക്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആണിനേയും പെണ്ണിനേയും തിരിച്ചറിയുവാൻ അടിയനാലാവുന്നില്ല, സ്വാമി! കാഴ്ചയ്ക്കു രണ്ടും ഒരു പോലെയിരിക്കുന്നു!

ചക്രവർത്തി:—ആട്ടേ, മറയാ! എന്തായാലും നീ വേഗംപോയി ആ സത്വത്തെ ഇങ്ങോട്ടെഴുന്നള്ളിക്കൊ! പോ!

ശിപായി:—കല്പനപോലെ, സ്വാമി! (പോയി)

ചക്രവർത്തി:—പ്രിയതമേ! ഭവതി കേട്ടില്ലെ ഇന്നത്തെ മനുഷ്യലോകത്തിലെ ഗതിവിശേഷം? നമ്മുടെ ഈ അധോലോകത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യമാണ് ഇന്നവിടെമുഴുവൻ നിഴലിച്ചുകാണുന്നത് എന്നു ഏതിന് ഒരു തെളിവുകൂടിയായില്ലേ?

പട്ടമഹിഷി:—സംശയമുണ്ടോ? ഭവന്റെ ആശയങ്ങളും ആശയങ്ങളും തന്നെയല്ല ഇന്നു മനുഷ്യസമുദായത്തെ നയിക്കുന്നത്? അവിടുത്തെ മതം സർവ്വത്ര പ്രചരിക്കട്ടെ! നമ്മുടെ ശക്തി ജയിക്കട്ടെ!

പ്രേതങ്ങളെല്ലാംകൂടി:—നരകസാമ്രാജ്യമേ! ജൈ! അധോലോകചക്രവർത്തിമേ! ജൈ!

{ കാതകാളയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു ശിപായി പ്രവേശിക്കുന്നു. പ്രേതങ്ങൾ പരിഭ്രമത്തോടെ വഴിമാറിക്കൊടുക്കുന്നു }

ശിപായി:—മറേപ്പോ! മറേപ്പോ! മാറേ! മാറേ! ഇതിലെ വന്നേരേ! ഇതിലേ! ഇതിലേ!

കാന്തമ്മാരം:—(പുറം, മേലും കീഴും നോക്കിട്ട് ആത്മഗതം) അഹ! ഇതാണോ പ്രേതലോകം! ഇതെന്തു ഭയങ്കരമായിരിക്കുന്നു! ഇനിമേൽ ഇയ്യച്ഛവരം ഈ ഇരുട്ടുകഴിയിൽത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടണമെന്നോ! ഇല്ല! അതു വേണ്ടിവരില്ല! എന്റെ പ്രാണനാഥാ! ഗായകശിഖാമണേ! അങ്ങനേ ഉടനേവന്ന് എന്നെ രക്ഷിക്കാതിരിക്കുമോ? എന്റെ മോചനത്തിനുള്ള സാധനം അങ്ങയുടെ കൈവശമുണ്ടല്ലോ! സംഗീതക്കയിലേ! അങ്ങനേ തംബുരു മീട്ടി ഗാനാലാപം തുടങ്ങിയാൽ ഈ അന്ധകാരചക്രവർത്തി അതിൽ മയങ്ങാതിരിക്കുകയില്ല; നിശ്ചയമാണ്! ഏതു കല്പ കരടു കാഞ്ഞിരക്കേറിയും, മുളള മുരടു മുക്കുപ്പാമ്പും അങ്ങയുടെ പാട്ടിൽ ഭ്രവിക്കാറുണ്ടല്ലോ!

ചക്രവർത്തി:—ദേവീ! ഭവതി ആരാണ്? പേരെന്താണ്?

കാന്തമ്മാരം:—ഈവക ചോദ്യങ്ങൾ എനിക്കു പണ്ടേതന്നെ വലിയ ചോദ്യമാണ്. എങ്കിലും അതിമിയുടെ പേർ ആതിഥേയൻ അറിയേണ്ടതാണല്ലോ. ആ ഒരു മര്യാദയോത്തുമാത്രം പറയാം—
(പാടുന്നു)

കാന്തമിരുമ്പിനേയെന്നപോൽ നിത്യവും
കാന്തന്റെ ചിത്തത്തേയാകർഷിച്ചു്
താന്തമാക്കീടുവാൻ ശക്തിയുണ്ടാകയാൽ
കാന്തമ്മാളെന്നന്റെ പേരാകുന്നു.
കാന്തമാക്കാൾമാകുന്നതുകൊണ്ടും
കാന്തമ്മാളെന്നന്റെ പേരാകുന്നു.
കാന്തമാം ശുപവുമായതിൻ മൂലമാണ്
കാന്തം.....

ചക്രവർത്തി:—മഹീ! മഹീ! മതി! മതി! നിന്തു! ഇവിടെനിന്നു കടന്നു പോകാമോ ദയവുചെയ്യൂ? വേണമെങ്കിൽ ഭൂലോകത്തിലേയ്ക്കു തന്നെ

കാന്തമ്മാരം:—ഹേയ്!-അങ്ങനെയൊന്നും വേണ്ട! അപമാനിക്കേണ്ട! മര്യാദയ്ക്കു് ഇവിടെനിന്നു് എന്നെ വീണ്ടെടുക്കുവാൻ ആളുണ്ടാകുമോ എന്നു ഞാനൊന്നു നോക്കട്ടെ!

ചക്രവർത്തി:—(ആത്മഗതം)—ഇവരും മഹാശൂലഗതിക്കാരിയാണെന്നു തോന്നുന്നല്ലോ. (പ്രകാശം)— ഹേയ്! കാന്തമ്മാളേ! ഭവതിക്കു മതിയേ

ക്കൊളധികം കൊതിയാണല്ലോ മികച്ചുനിൽക്കുന്നത്! ഇവിടെനിന്നു തിരികെപ്പോകയോ! നല്ല ശിക്ഷ! പൈതൃക്കൾ! നിനക്കു കണ്ണു കാണില്ലേ? വായിക്കാനറിയില്ലേ? കണ്ടില്ലേ നീ ഇങ്ങോട്ടു കടന്നു വരുമ്പോൾ ഗോപുരപാതത്തിൽത്തന്നെ കല്പിന്മേൽ കൊത്തിയിട്ടിരിക്കുന്നത്?

ഒരിക്കലിങ്ങോട്ടു കടന്നുവന്നാൽ
തിരിച്ചുപോകാനൊരുവന്നുമാകാ!

എന്ന്! വെറുതെ മോഹിക്കേണ്ട! ഇവിടെത്തന്നെ സുഖമായി കഴിച്ചുകൂട്ടുവാനുള്ള വഴികൾ നോക്കിക്കൊള്ളുകയാണ് നല്ലത്! ഇപ്പോഴും ആശയം മററും കെട്ടിവെച്ച് ഇവിടെ അടങ്ങിയൊതുങ്ങി ഇരുന്നുകൊള്ളുക! അതാണുത്തമം! (ചക്രവർത്തിനിയോട്) പ്രിയേ! ഇവളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി സ്ഥാനത്താക്കൂ!

കാന്തമാർ:—വരട്ടേ! വരട്ടേ! ധൃതിപ്പെടാൻ വരട്ടേ! കേൾക്കുവിൻ!

(പാടുന്നു)

ഇല്ലെന്നിരിക്കിട്ടിരിക്കിലേറെനാൾ താമസം
മെല്ലെന്നു വിട്ടുപോം നിങ്ങളേ ഞാൻ
വല്ലഭൻ തന്റെയൊ നല്ലൊരു പാട്ടിനാൽ
കില്പിപ്പു മോചനം കൈവരും മേ.

ചക്രവർത്തി:—നിന്തു! നിന്തു! മതി! മതി! ആരവിടേ! ഇവളെ കൊണ്ടുപോയി ബന്തോവസ്തു ചെയ്യുവിൻ! ചങ്ങലകളും പൂട്ടുകളും ധാരാളം എടുത്തുകൊള്ളുവിൻ! ഇവളെ പതിവിലധികം ഭദ്രമായി സൂക്ഷിക്കുവിൻ!

ചക്രവർത്തിനി:—ഇവൾ സാമാന്യക്കാരിയല്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ആട്ടേ, ഇവളെ ഞാൻതന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി വേണ്ടതു ചെയ്യുകൊള്ളാം.

(കാന്തമാരുടെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നു.)

{ ഈ സമയത്തിൽ പുനഃനീനും ഒരു ഗാനം കേട്ടുതുടങ്ങുന്നു. ചക്രവർത്തിയും പേരുകളും നട്ടുണ്ടെന്നു, പരുങ്ങുന്നു. ഗാനം അടുത്തടുത്തു കേൾക്കുമ്പോൾ യഥാർത്ഥം അവളെ പരുക്കുവാച്ചിൽ വലിക്കുന്നു. ചക്രവർത്തിക്കു തല വേറേയും മേലാസകലം ഒരു വട്ടുവീര്യം തോന്നുന്നു. പേരുകൾ പട്ടികളെപ്പോലെ കരയ്ക്കുകയും പലതരം ശേഷികൾകാട്ടി ബാഹ്യമുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഗാനം മുറുകുന്നു. }

ചക്രവർത്തി:—അരുവിടേ! ആ ശബ്ദം നിന്തുവാൻ ആരുമില്ലെന്നായോ!

(ചെവിപൊത്തിയും, അസഹ്യതനടിച്ചും)

അയ്യോ! അരുതേ! അരുതേ! ഭയവുമെന്ത് ആ ശബ്ദം നിൽത്തന്നേ! ഭയവു്, ഭയവു്!

(പാട്ടു തുടരുന്നു)

ഉയ്യോ! ആ ശബ്ദം നിൽത്തന്നല്ലേ പറഞ്ഞതു്! ശബ്ദിക്കുമോ ഇനി അവിടേ! ഉയ്യോ! ഞാൻ!

(പുറത്തുനിന്നൊരു ശബ്ദം)

ഉവു്! ഞാൻ പാടും! എനിക്കു പാടാതെ നിവൃത്തിയില്ല! ഞാൻ പാടുകതന്നെ ചെയ്യും!

(വീണ്ടുംപാട്ടു തുടരുന്നു)

ചക്രവർത്തി:—അരുതേ! മതി! നിന്തു! അയ്യോ! നിന്തു! നിന്തു! ഇവിടത്തെ പ്രശാന്തതയെ ഭഞ്ജിക്കാതിരിക്കണേ! മതി! മതി!

{ അബ്രാഹിമി പാടിയെന്നു നമുക്കിതാടിക്കോ }
{ ടിപ്പുലാഭംകൂടി കൂപ്പുവാൻ ഭാഗവതർ പ്രവേശിക്കുന്നു. }

ചക്രവർത്തി:—പോവുമ്പോ, അവിടന്നുകടന്നു്!

ഭാഗവതർ:—ഇല്ലാ, ഞാൻ പോവില്ലാ!

ചക്രവർത്തി:—പോവില്ലേ! പോവാനല്ലേ പറഞ്ഞതു്! പോ! പുറത്തു പോ! പോയില്ലെങ്കിൽ നിന്നെ കഴുത്തുപിടിച്ചു തള്ളിപ്പുറത്താക്കും!

ഭാഗവതർ:—ഉയ്യോ? എന്നാലതൊന്നു കാണട്ടേ. ഞാൻ പോവാൻ ഭാവിച്ചിട്ടില്ലാ! (പാട്ടു മുറിയുടക്കുന്നു)

ചക്രവർത്തി:—(സ്വയം അർജ്ജുനനേ) ഭയവുമെന്ത് ഒന്നു കടന്നുപോയാൽ കൊള്ളാം! ഇതാ! ഇതുപിടിച്ചോളൂ! (ഭജനം നാണു് കാട്ടുന്നു)

ഭാഗവതർ:—എന്തു്! ഇതാക്കവേണം?

ചക്രവർത്തി:—പോക്കെങ്കിൽ ഇതാ! ഇതുകൂടി എടുത്തോളൂ. (ഭജനം നാണു് വെക്കുക കാട്ടുന്നു) ഇനിയെങ്കിലും ജോലിനോക്കി പോകാമോ? ഭയവുമെന്തു് ശബ്ദിക്കാതെ പോണം!

ഭാഗവതർ:—ഇതുകൊണ്ടൊന്നും ഞാൻ ഒഴിഞ്ഞുപോവില്ലാ. എന്റെ പ്രാണപ്രേയസിയാകാത്ത മറ്റൊരാളെയല്ലാതെ മറെറൊരാളെ നോക്കുന്ന പറ്റാത്തതാലും ഞാൻ പോവില്ല; നിശ്ചയം.

ചക്രവർത്തി:—ആരെടോ താൻ? പ്രേതലോകചക്രവർത്തിക്കു തലവേദന പിടിപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദവും പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ടു വലിഞ്ഞുകേറുന്ന താൻ ആരെടോ?

ഭാഗവതർ:—ഞാനോ? ഞാൻ സാക്ഷാൽ ശുപ്തസ്താഭാഗവതൻ! ഗായക ശിഖാമണി! പാട്ടുകച്ചേരികളിലെ ആരാധനാമുത്തൻ! കേളിളിലേ? (വിസ്തരിച്ചു പാടുവാൻ തുടങ്ങുന്നു.)

{ ചക്രവർത്തി ചെവിപൊത്തി തലവേദന നടിച്ച് അസഹ്യവേദനയിൽ മരണം. }
{ ചിന്നാലെ അബ്ബത്തുതിരിട്ടു പാട്ടുപാടിക്കൊണ്ടു ഭാഗവതരും വിരോധമുണ്ടു് }

ചക്രവർത്തി:—ഓ, മനുഷ്യ! നിർത്തു, നിർത്തു! നമുക്കു സമാധാനമാകാം. അങ്ങയ്ക്ക് എന്തുതന്നാലാണു് ഈ പീഡനം നിർത്താമെന്നു പറഞ്ഞു്?

ഭാഗവതർ:—എനിക്കെന്തെൻ ഭാര്യയേ തരണം!

ചക്രവർത്തി:—അതു നടക്കാത്ത കാര്യമാണു്. വേറെ എന്തുവേണമെങ്കിലും ചോദിച്ചോളൂ. അതുമാത്രം ചോദിക്കരുതു്.

ഭാഗവതർ:—അതുമാത്രമേ എനിക്കു ചോദിക്കുവാനുള്ളൂ. മറെറാന്നും എനിക്കു വേണ്ടാ. അതു ഞാനെങ്ങനെ ചോദിക്കാതിരിക്കും?

(പാട്ടു തുടങ്ങുന്നു)

ഒന്നുകിലെന്തെൻ കാരണമാളേ
തന്നിട്ടു ശാന്തനായ് വാണെങ്കൊരുക!
അല്ലെങ്കിൽ, ഞാനിതാ പാട്ടുപാടു!
നില്ലെന്നു നമേമാടു ചൊല്ലേണമേ!

ചക്രവർത്തി:—ഇവിടെ ഒരിക്കൽ വന്നുചേർന്ന ആളെ പിന്നീടു വിട്ടു വാൻ പാടില്ല. അതു നിശ്ചയിതമാണു്. അതുകൊണ്ടു കാരണമാളെ തിരിച്ചുതരുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാ!

ഭാഗവതർ:—ഇല്ലേ? എന്നാൽ ഞാൻ നോക്കട്ടെ. പാട്ടുപാടട്ടെ. രാഗം, സ്വരം, താനം, പല്ലവി എന്നിവയെല്ലാം വിസ്തരിച്ചു പാടട്ടെ. കേട്ടോളൂ! (പാടുന്നു)

ചക്രവർത്തി:—(മേഘമുഖൻ കീഴിലെഴുന്നെൽപ്പോലെ നടിച്ച്) വേണ്ടാ, വേണ്ടാ, മതി, നിർത്തു! ആ പരപീഡനയന്ത്രത്തിനേലുള്ള പ്രയോഗം ഉടനെ നിർത്തു! ഞാൻ തോററുപോയി; സമ്മതിച്ചു; പോരേ?

ഇതിനുമുമ്പ് ഒരിക്കലും കമ്പിടാത്ത എന്റെ ശിരസ്സ് ഇതാ ഇപ്പോൾ ആട്ടുമായി കമ്പിഞ്ഞിരിക്കുന്നു!

ഭാഗവതർ: - നല്ലകാര്യം! അങ്ങനെ പറയൂ! അങ്ങയുടേ ഈ നിലയെ അഭിനന്ദിച്ചുകൊണ്ട് ഇതാ ഞാൻ ഒരു നല്ലപാട്ടു പാടിയേക്കാം.
(പാടുവാൻതുടങ്ങുന്നു.)

ചക്രവർത്തി: - വേണോ, വേണോ -- ഞാനിതാ കീഴടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു! എന്തു വേണമെന്നു പറയുക!

ഭാഗവതർ: - നല്ലകാര്യം! നല്ലകാര്യം! ശരി! ശരി! മഹാനാഭാവം! അന്ധ കാന്ദസാമ്രാജ്യധിപതേ! പ്രേതലോകചക്രവർത്തിൻ! ഭവാനു ജയിച്ചാലും, ജയിച്ചാലും! ഇയ്യച്ഛവനു താഴ്മയായ ഒരൊറ്റ അഭിപ്രായമേ ഉള്ളൂ. ഒരഭിപ്രായം! എന്റെ ധർമ്മഭാരങ്ങളെ ഇങ്ങോട്ടു വിട്ടുതരുവാൻ യോഗ്യനാകണം!

ചക്രവർത്തി: - അങ്ങനെയൊക്കട്ടേ; അങ്ങയുടെ ഭാര്യയെ കൊണ്ടുപോയൊളകി! വേണമെങ്കിൽ എന്റെ ഭാര്യയേക്കൂടി തന്നെയും! ഉപദ്രവിക്കാതെ ഇവിടെനിന്നു കടന്നുപോയെച്ചാൽ മതി! എന്തുവേണമെങ്കിലും തരാം! ഈ "സുസൻധി"ൽനിന്നു രക്ഷകിട്ടുമോ?

ഭാഗവതർ: - നല്ലകാര്യം! എന്നാൽ വേഗമാകട്ടെ-ഇല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ....

ചക്രവർത്തി: - രാഗാലാപം തുടരും, അല്ലേ? വേണോ, വേണോ. അവളെ ഇപ്പോൾത്തന്നെ വരുത്തിയേക്കാം!

{ ചക്രവർത്തി അകത്തേയ്ക്കുപോയി, കാന്തമ്മാളേ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുന്നു }
{ അതിനിടയ്ക്കു ഭാഗവതർ സംഗീതമാധാരത്തുതെക്കിടിച്ചൊരു പാട്ടുപാടുന്നു. }

ചക്രവർത്തി: - എട്ടോ മനുഷ്യാ! തന്റെ ആ ശബ്ദം ഇനിയും നിൽക്കാറായില്ലേ?

ഭാഗവതർ: - എന്നാൽ എനിക്കെന്റെ ഭാര്യയേ തത്ര! അവളെവിടേ?

ചക്രവർത്തി: - ഇതാ തന്റെ ഭാഗ്യം! വേഗം കൊണ്ടുപോയൊളകി!

ഭാഗവതർ(കാന്തമ്മാളോടു്): - ഹാ! ഇതാരാണ്! എന്റെ പ്രിയതമയോ? ഓമനേ! പ്രേമഭാജനമേ! കണ്ണേ!

കാന്തമ്മാൾ: - പ്രാണനായകാ! ജീവരക്ഷകാ! ഹൃദയഗായകാ! മോക്ഷദായകാ! എന്നെ കൊണ്ടുപോകുവാൻതന്നെയാണോ അങ്ങു വന്നിരിക്കുന്നത്?

ഭാഗവതൻ: — സംശയമോ? പ്രാണവല്ലഭേ! ഉടനെ പുറപ്പെടണം. ഒട്ടും വൈകിക്കേണ്ട. വേഗം കെട്ടുകെട്ടുക.

ചക്രവർത്തി:—വേഗം കെട്ടിയെടുക്കുക ഇവിടന്ന്! ഉം!

ഭാഗവതൻ:—ഉദാരബുദ്ധോ! രാജാധിരാജ! ഇവളെ ഞാൻ കൊണ്ടു പോയ്ക്കാമുട്ടയോ? ഇനി താമസിക്കേണ്ടമോ?

ചക്രവർത്തി:—വേണ്ടോ, വേണ്ടോ—കാപ്പികുടിക്കുവാൻപോലും നില്ലേണ്ട! ഇവൾ ഒരു വിഷമപ്രശ്നമാണ്! ഒരു വിഷമമുണ്ട്! വേഗം മറെറവിടേയ്ക്കെത്തിലും കടത്തിയാൽ നന്ന്! നില്ലേണ്ടോ, വേഗം പോവിൻ! ജപ്തീ ജാവ്!

ഭാഗവതൻ:—അപ്പോൾ—രെയിപ്പായം!—ഉദാരശിരോമണേ! അപകടമൊന്നുംകൂടാതെ ഞങ്ങളെ ഈ രാജ്യത്തിൽനിന്നു മറുകരയ്ക്കു കടത്തിക്കൊണ്ടുപോകാനോ? —

ചക്രവർത്തി:—അപകടമൊന്നും ഇവിടെയല്ല, തന്റെ നടുവടിയിലാണ്! വിഷമക്കാരാ! വേഗം കടന്നുപോകാനല്ലേ പറഞ്ഞത്! പോ! പോ! പോ!

ഭാഗവതൻ:—ഇതാണോ ഭാവം? എനാൽ കണ്ടുകൊൾക!

(തന്മുഖമിട്ടു ചുറ്റു മുളിഞ്ഞുക്കണ്ണ)

ചക്രവർത്തി:—വേണ്ടോ, വേണ്ടോ! നിർത്തൂ! അന്തെന്നിങ്ങു സമീപമേയ്ക്കുന്നു പറഞ്ഞില്ലേ? സമാധാനത്തിനുവേണ്ടി എന്തും ചെയ്തേക്കാം. ആരവിടേ?

ശിപായി(പ്രവേശിച്ചു തൊഴുതുക്കൊണ്ടു):—സപാമീ!

ചക്രവർത്തി:—ഈ ഭേദകമ്പ്രതിക്കാരൻ, ഗുട്ടുപേരക്കാരൻ, ഭിത്തിപൊളിയൻ ഭാഗവതരെ അയാളുടെ ഭാഗ്യത്തോടുകൂടി, ഭൂമിയിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു കൊണ്ടുവന്നാക്കൂ! നല്ല കൂറി തന്നേയ്ക്കാം!

ശിപായി:—സപാമീ! മടക്കസ്സാമാനങ്ങൾക്ക് ഇരട്ടിക്കൂലിയാണേ!

ചക്രവർത്തി:—ആട്ടേ! ശരി! തന്നേയ്ക്കാം! ഈ ഉപദ്രവികൾ ഇവിടെ നിന്നു പോവാൻ മതി!

ഭാഗവതൻ:—പ്രിയതമേ! നമുക്കുപോകാം. വത്ര! മോചനംകിട്ടിയെന്നു തോന്നുന്നു.

ചക്രവർത്തി:—നില്ക്കിൻ! നില്ക്കിൻ! എന്റെ പട്ടമഹിഷിയോടു യാത്ര പറയാനും ഭാവമില്ലേ? വേണ്ട! ഏടോ, ഭാഗവതരേ! തനിക്കു തന്റെ ഭാഗ്യം തിരികേകിട്ടിയ പരമാനന്ദമാണല്ലേ? വിട്ടു വിട്ട്! ഇതു വേണ്ടിയിരുന്നില്ലെന്നു തനിക്കുതന്നെ കുറച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ തോന്നും. അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞുകൊള്ളുക! വിട്ടുപോയ ഭാര്യയേ വീണ്ടെടുക്കുവാൻവേണ്ടി ചാകുന്ന പട്ടവങ്കുര പശ്ചാത്താപം ഫലം!

ഭാഗവതർ:—ആകട്ടെ! കൊള്ളാം! നല്ല കാര്യം! സംഗീതാമൃതംകൊണ്ടു സാധിക്കാത്തതെന്തുണ്ട്? അതുതന്നെയല്ലയോ സാക്ഷാൽ ദേവലോകവാസികളുടെ ജരാനരകളെ പോക്കുന്ന ആ അമൃതം? ഒരു ലോകജീവികൾക്കും അമരതപംനല്കുന്ന പിയ്യഷയ്യുഷമേ! സംഗീതലോഷമേ! സന്തോഷമേ! വെല്ല! വെല്ല!! (പഠനം)

ദേഹികൾക്കു സുധാധാരാ-
വാഹിനീ! ഗീതികാമിനീ!
സൗഹൃദം ജഗത്താം ദേഹി!
സാഹിത്യസഹധർമ്മിണീ!

—❦—

മണ്ഡനമിശ്രന്റെ കേരളീയത്വം .

(പണ്ഡിതർ, ഇ. വി. രാജനമ്പൂതിരി അവർകൾ)

ഇന്നത്തെ സാഹിത്യവ്യവസായികളിൽ പലരും, അനന്തമായ ഒരുതരം ദേശാഭിമാനം പുലർത്തിപ്പോരുന്നതായും, പക്ഷേ ഞ്ഞിപ്പാടുന്നതായും കാണുന്നു. അവരുടെ ദേശാഭിമാനത്തിന്റെ വിളയാട്ടം പലതരത്തിലാണു് പ്രത്യക്ഷമാകുന്നതു്. കാളിഭാസൻ കേരളത്തിൽ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു സ്ഥാപിപ്പാൻ ചിലർ യത്നിക്കുന്നു; ഭവദ്രി കേരളത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയെന്നു വരുത്തുവാൻ വേറേചിലർ ബദ്ധപ്പെടുന്നു. സുന്ദരപാമി കേരളീയനായിരുന്നുവെന്നു് ആക്കിത്തീർക്കാൻ മാറുചിലരും ശ്രമിച്ചുനോക്കിയിരി

ക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ, മണ്ഡനമിത്രൻ കേരളീയനാണെന്നഭിമാനിപ്പാനും പിന്നെ ചിലർ ഉത്സാഹിച്ചിരിക്കുന്നു. രൊറു ഏതെങ്കിലും ഒരു ബലത്തിൽ ചാടിക്കൊണ്ടു്, ഏതെങ്കിലും ഒരു മനോധർമ്മം 'തട്ടിമുളി'ച്ചേയ്ക്കുക; മറുചിലർ അതേപടി അതേറുപാടിത്തുടങ്ങുകയും! ഭേദപ്പെട്ട ആളുകളെക്കണ്ടാൽ 'അല്ലാ' എന്നു ചിളിക്കാൻതുടങ്ങുന്ന പുഷ്പവീപത്രന്മാരുടെ നിലയാണു് ഇത്തരം ഗവേഷകവേഷക്കാക്കിപ്പിടമെന്നോ! ഏതായാലും അതു വേണമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മറന്നിയന്മയും മറക്കപ്പെടാത്ത വരുമായ അനവധി സൽപത്രന്മാരേക്കൊണ്ടു തികച്ചും വീരസുപദാനായി സമുല്പസിക്കുന്ന കേരളമാതാവിനു്, ആരാന്റെ കട്ടികളെ തന്ററ തെന്നഭിമാനിപ്പാനും, അതുകൊണ്ടുത മേന്മവരുമെന്നു വ്യാമോഹിപ്പാനും ഇടവരുത്തുന്നതു വിചിതമല്ലതന്നെ. ഗവേഷണവ്യവസായികൾ ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധവെക്കേണ്ടതാണു്.

മീമാംസകുർഭംഗ്യനായ മണ്ഡനമിത്രൻ കേരളീയനല്ലെന്നു, ശുദ്ധമേ ഔത്തരാഹ്നനാണെന്നും ഉള്ളതു് അതിപ്രസിദ്ധമായ ഒരു വസ്തുതയാണു്. അദ്ദേഹത്തെ ഇപ്പോൾ ചിലർ കേരളീയനാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിന്റെ സാധ്യതപം ഒരു ചിന്തിച്ചുനോക്കാം. ഒരുകാലത്തു മീമാംസാപാണ്ഡിത്യത്തിനു പാരമ്പര്യപ്രഥമയുണ്ടായിരുന്ന പശുർഭട്ടതിരിപ്പാടു് (കന്നംകളത്തിനു സമീപമുള്ള പോർക്കുളംദേശത്തു്) ആണു് ഈ മണ്ഡനമിത്രൻ എന്നാണു് ഈ ഗവേഷകന്മാർ പറഞ്ഞുകൊണ്ടെന്നതു്. അങ്ങനെ കല്പിക്കുവാനുള്ള നിമിത്തമോ, വെറും ഭ്രമമാണുതാനും. മണ്ഡനമിത്രന്റെ 'സ്റ്റോസെസിഡി' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിനു പശുർ പരമേശ്വരൻ ഭട്ടതിരി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള 'നോപാലികാ'വ്യാഖ്യയുടെ ഒടുവിലുള്ളതായ,

“മണ്ഡനാചാര്യകൃതയോ യേഷചതിയുന്ത കൃത്വംനശഃ
തപംശ്ശ്വേന മയാപ്രേഷാ രചിതാരാഗ്യാ ദേവതാം”

എന്നുള്ള പദ്യവും, * മീമാംസാസൂത്രാത്ഥസംഗ്രഹമെന്ന കൃതിയിലുള്ള

“മണ്ഡനവാചസ്പതീ ച വിജയന്താം”

എന്ന പദ്യപാദവുമാണു് ഈ വിഷയത്തിൽ ഗവേഷകന്മാരെ ഭ്രമിപ്പിച്ചുകാണുന്നതു്. 'മണ്ഡനാചാര്യ'—ഇത്യാദി പദ്യത്തിലേ 'തപംശ്വേന' എന്ന ഭാഗത്തിനു്, മണ്ഡനാചാര്യന്റെ വശത്തിൽ പിറന്നാവാൻ-

* നിഷ്കാന്താ മഹാശയ പരാമേശ്വരഭട്ടതിരി.

ഏകദേശം അഞ്ചുപാലത്താണ് ഇവർ മണ്ഡനനെ പയ്യൂർഭട്ടതിരിയാക്കിയിരിക്കുന്നത്. ഈ കല്പന തീരെത്തെറ്റാണെന്നു് അതുല്യമായ വിചിന്തനംകൊണ്ടുതന്നെ സ്പഷ്ടമാക്കുവാൻ കഴിയും. 'തലോംശ്യൻ' എന്നതിലേ തല്പര്യത്തിന്നു്, വാസ്തവത്തിൽ മണ്ഡനാചാര്യരോടു് ഒരു സംബന്ധവുമില്ല; പിന്നെയാ, പൂർവാർദ്ധത്തിലേ യശസ്സുത്തോടാണു് അതു സംബന്ധിക്കുന്നതും, സംബന്ധിക്കേണ്ടതും. യശസ്സുതല്പര്യങ്ങളോടുകൂടി നിത്യസംബന്ധം പ്രസിദ്ധവും ശാസ്ത്രസിദ്ധവും ആണുതാനും. മണ്ഡനാചാര്യരുടെ കൃതികളിലും യാവർദ്ധിപ്പാഴ് ഉപന്യസിക്കേണ്ടതിന്നുവോ, അവരുടെ വംശത്തിൽ പിറന്നവനായ എന്നാലും, ദേവതാരാധനം ചെയ്തിട്ടു്, ഈ വ്യാഖ്യ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു എന്നാണു് പദ്യത്തിന്നു് അർത്ഥം. ഇതിലേ യശസ്സും വ്യാഖ്യാതാവിന്റെ പൂർവ്വികന്മാരെ പരാമർശിക്കുന്നതും, തല്പര്യം അതിനോടു സംബന്ധിക്കേണ്ടതും ആണെന്നു് ഏറ്റവും സ്പഷ്ടമല്ലേ? അതുകൂടാതെ മണ്ഡനാചാര്യരോടു സംബന്ധിപ്പിക്കുവാൻ യാതൊരു ന്യായവുമില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, അങ്ങനെ സംബന്ധിപ്പിക്കുന്നതു് അസംബന്ധവും അനാചാര്യവും ആചിന്തീയകയുമാകയും ചെയ്യും. തല്പര്യം യശസ്സുത്തോടു സംബന്ധിപ്പിക്കാതിരുന്നാൽ, അതു (യശസ്സും) നിരായാസവും നിരപപന്നാവാചാരികളാണിവെന്നു തല്ലേയോ? മീമാംസാപരമാചാര്യനായ മണ്ഡനന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നില്പാതന്മാരാണു് തന്റെ പൂർവ്വാർ എന്നു പറഞ്ഞു്, തനിക്കുവിഷയത്തിലുള്ള പരമ്പരാധികാരത്തെ വ്യക്തിപ്പിക്കുകയും, എന്നാൽ താൻ ദേവതാരാധനം ചെയ്തു് ഈ വ്യാഖ്യാനവിഷയം ശക്തി നേടിയതാണു് എന്നു പറഞ്ഞു വിനയം പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും അല്ലയോ വ്യാഖ്യാതാവായ പരമേശ്വരൻഭട്ടതിരി ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്? ഈ പദ്യത്തിലേ 'അപി'ശബ്ദവും പ്രത്യേകം അർത്ഥവത്താണു്. തല്പര്യം യശസ്സുത്തോടുതന്നെ സംബന്ധിപ്പിക്കപ്പെടണമെന്നു് ഈ 'അപി'പ്രയോഗവും തെളിയിക്കുന്നുണ്ടു്. വസ്തുത ഇങ്ങനെയിരിക്കെ, ഈ 'തലോംശ്യ'പ്രയോഗത്തെ അവലംബിച്ചുകൊണ്ടു് മണ്ഡനൻ കേരളീയനാണെന്നും, പയ്യൂർ ഭട്ടതിരിയാണെന്നും കല്പിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല തന്നെ; അതന്യായവുമാകും.

ഇനി, മുൻകാണിച്ച പദ്യപാദത്തോടുനി ചിന്തിക്കാം. ആ പാദം,

"മണ്ഡനവാചസ്പതീ ച വിജയന്താം"

എന്നുള്ളതാണല്ലോ. മണ്ഡനനും വാചസ്പതിയും വിജയിക്കട്ടെ എന്നാണു് അത്ഥമെന്നുള്ളതിൽ സംശയവുമില്ല. അങ്ങനെ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു്,

ആ പറഞ്ഞ ആളുടെ വംശത്തിൽപ്പെട്ട 'ആളാണു' മണ്ഡനൻ എന്നു് എങ്ങനെ സിദ്ധിക്കുന്നു? ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ പലതും താത്പര്യങ്ങൾ ഏഴുതുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഏതതുവിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ചിരിക്കുന്നുവോ, അതതു വിഷയങ്ങളിൽ പ്രമാണഭൂതന്മാരായ ചിലരേ, ഗ്രന്ഥാരംഭത്തിലോ, ഗ്രന്ഥാവസാനത്തിലോ സ്പർശിക്കുക എന്നുള്ളതു്, പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏറ്റവും സാധാരണമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ആ രീതിയിൽ, പ്രാമാണികന്മാരായ മണ്ഡനമിത്രനേയും, വാചസ്പതിമിത്രനേയും ഇവിടെയും സ്മരിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നല്ലാതെ കല്പിക്കുവാൻ യാതൊരു മാർഗ്ഗവുമില്ല. അല്ലെങ്കിൽ, പാണിനി, കാത്യായനൻ, പതഞ്ജലി, തേന്മൂറമി തുടങ്ങിയവരെ ഇപ്രകാരം സ്മരിക്കയും വരിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ള വ്യാകരണവിഷയക ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കത്താക്കളെല്ലാം, പാണിനിപുട്ടതികളുടെ വാശ്യരാണെന്നു കല്പിക്കേണ്ടിവരും. അങ്ങനെ ആർക്കു അഭിപ്രായമില്ലല്ലോ. പിന്നെ, ഈ കല്പനയെന്തിനു്?

ഇങ്ങനെ ഒരു കേരളീയമണ്ഡനനെ കല്പിക്കുവാൻവേണ്ടി, മണ്ഡനൻ നെരിലധികമുണ്ടെന്നുള്ള കല്പനയും സ്വീകാര്യമല്ല. ഒരേതന്നെ പല ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഗ്രന്ഥമെഴുതി എന്നതിൽ അസംഗത്യമെന്താണു്? വിശിവിവേകാഭിഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കത്താവു്, വാചസ്പതിമിത്രാൻറ വിശ്വാസത്തുള്ള ആളല്ലെന്നു സിദ്ധമാണല്ലോ. വാചസ്പതിമിത്രൻ എ: ഡി: 9-ാം നൂറ്റാണ്ടിലും! വി:ശിവിവേകാഭികത്താവാണു് പയ്യൂർ ഭട്ടതിരിയായ മണ്ഡനൻ എന്നു പറയാനും ഭാവമുണ്ടു്. എ: ഡി: 9-ാം നൂറ്റാണ്ടു്! ആയിരം കൊല്ലത്തിനുമുൻപു്! അന്നു പയ്യൂർകടംബമുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു തെളിവുമില്ല. പയ്യൂർകടംബങ്ങളുടെ (10 പയ്യൂരുന്നായിരുന്നു) ചരിത്രം വിചാരിച്ചാൽ ആ 9-ാംനൂറ്റാണ്ടിൽ പയ്യൂർഭട്ടതിരിയുടെ കടംബമുണ്ടെന്നു് തോന്നുകപിന്നെവേണ്ട അവിടെ ഒരു മണ്ഡനനെ കൊണ്ടുവരാൻ!

മണ്ഡനന്മാ മാത്രമല്ല, വേദേയും പല തെത്തരാഥപണ്ഡിതന്മാർക്കും കേരളീയരായിത്തീരേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ളതു് ഇവിടെ സ്മരണീയമാണു്. അഭിപ്രായങ്ങളെ ശരിയായി ആലോചനചെയ്താൽ വരുന്ന പിശകാണു് ഇതു്. ഇനിയും ഇങ്ങനെ പറ്റാതിരിപ്പാൻ ഗവേഷകന്മാർ ശ്രദ്ധിച്ചാൽ കൊള്ളാം. പ്രാമാണികന്മാരായ മഹാൻമാർ നമുക്കും ധാരാളമുണ്ടല്ലോ. പിന്നെ എന്തിനു് ഇങ്ങനെ കണ്ടുപരെ കടംകൊള്ളുന്നു എന്നു നാം ചിന്തിക്കേണ്ടതല്ലയോ?

വിമർശനവീഥി.

ഐതാസികത്തിൽ നിരൂപണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളുടെ ഇതരങ്ങളു പ്രതി "വിചാൻ, എ. ഡി. ഹരിശർ, എം. ആർ. എ. എസ്., സാഹിത്യചർ, കൈമാതിരം, ടി. ഡി. റോഡ്, എറണാകുളം" എന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ അയയ്ക്കേണ്ടതാണ്. സ്ഥലസൗകര്യം അനുവദിക്കുന്ന ഉത്തരമിച്ച്, കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ, പുസ്തകങ്ങൾ നിരൂപണം ചെയ്യുന്നതായിരിക്കും.

പത്രാധിപർ.

കൈപ്പറ്റി.

1. ഉത്തരാസ്ഥയംവരം കഥകളി.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്:—ടി. കെ. കൃഷ്ണമോനാൻ ബി. എ. എസ്. ആർ. ബാലവിദ്യാ, തിരുവനന്തപുരം. വില 1 ക.

2. The Dravidian Culture and its Diffusion.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്:—ടി. കെ. കൃഷ്ണമോനാൻ ബി. എ. എസ്. വിജയനാഥ പ്രസ്, എറണാകുളം. വില 2 ക.

3. Landmarks in Malayalam Literature.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്:—ടി. കെ. കൃഷ്ണമോനാൻ ബി. എ. എസ്. കൈച്ചി ഗവൺമെന്റ് പ്രസ്, എറണാകുളം. വില 8 ഞ.

4. എവറസ്റ്റാദോരഹണം.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്:—മാത്യു എം. കഴിവേലി, ബി. എ. എൽ. റ്റി., കെയ്യിനിങ്ങ് സ്കൂൾ, പാലാ. വില 1 ക.

5. ആധുനികകണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾ.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്:—മാത്യു എം. കഴിവേലി, ബി. എ. എൽ. റ്റി., കെയ്യിനിങ്ങ് സ്കൂൾ, പാലാ. വില 9 ഞ.

6. വഞ്ചിനാടിന്റെ നവയുഗം.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്:—വിചാൻ ഏ. കെ. കൈച്ചി ഗവൺമെന്റ് പ്രസ്, കായംകുളം.

7. ത്രിമൂല്യശാസ്ത്രം.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്:—എം. ഡി. സുബ്ബഹസ്തജി, നോക്കൻ പ്രിൻറിങ്ങ് ബ്യൂറോ, കോഴി മോട്ട്. വില 4 ഞ.

8. ഭാരതരമണി.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്:—സി. ഗോവിന്ദപിള്ള, വള്ളത്തോൾ ഗ്രന്ഥാലയം, ചെറുതുരുത്തി, വില 14 ഞ.

9. വർത്തമാനപുസ്തകം.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്:—പാറേങ്ങാട് ഗവൺമെന്റ്, സെൻറ് മേരീസ് പ്രസ്, അതിരമ്പുഴ. വില 1 ക. 10 ഞ.

10. കാവ്യജീവിതവൃത്തി.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്:—പി. കൃഷ്ണനായർ, ശിശോമണി, മദ്രാസ് യൂണിവേഴ്സിറ്റി. വില അറുപതു 4 ക., 6 ക.

Vol. I, II.

അഭിപ്രായങ്ങൾ.

I. ദ്രാവിഡസംസ്കാരവും അതിന്റെ പ്രചാരവും

പാതനായ പാതനാദേശനവന്റെ മനനിയുക്തിയായ ചെറുചരിത്രത്തിന് തൽ പ്രസാധകൻ സാമൂഹ്യോപദേശമായ ടി. ഐ. കൃഷ്ണമേനോനവർകൾ എഴുതിച്ചെഴുതിയ സാരസത്യങ്ങളായ ആദ്യം കുറച്ചുകി വിചാരമാണി ഗ്രന്ഥരൂപത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് പ്രസ്തുതത്തി. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ഈ ഭ്രമം ആവസരോചിതവും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമായ വുമാണ്. ദ്രാവിഡസംസ്കാരം വേണ്ടപോലെ ഇതുവരെ ചരിത്രകാരന്മാരുടെ ചർച്ചയ്ക്കു വിഷയമായിട്ടില്ലെന്ന് മോക്ഷാലാലം, അതിന്റെ നാനാഭാവങ്ങൾ മാത്രമല്ല വൈവിധ്യവും ചുരുക്കിയതോടുകൂടി വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രയത്നിച്ചിട്ടുള്ള സാമർത്ഥ്യവും കടവിച്ചുവെച്ചിട്ടും നിരൂപണരൂപവുമായ പ്രത്യേകം അഭിപ്രായവുമായിത്തീർന്നു. ഇന്നുവരെ നമുക്കറിയാത്ത ഗവേഷണങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളെ ഇക്കൂട്ടത്തിൽ സമാഹരിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ദ്രാവിഡസംസ്കാരത്തിന്റെ ഏതെല്ലാം അംശങ്ങളാണ് ഇനിയും കൂടുതൽ ചിന്താവിഷയമായി അഭിപ്രായപ്പെടേണ്ട സൂക്ഷ്മബുദ്ധിയായ ഗ്രന്ഥകാരൻ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്. മോക്ഷാലാലം അതിന്റെ വികാസത്തിന് ദ്രാവിഡവർഗ്ഗക്കാരും വിശേഷിച്ചു മോക്ഷാലാലം, ഏതെല്ലാം അംശങ്ങൾ ചെല്ലവേണം മോക്ഷാലാലം ചരിത്രത്തിൽ ദ്രാവിഡജനങ്ങൾക്കുള്ള സ്ഥാനമാണെന്നും സംശയമുണ്ടായി പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദ്രാവിഡസംസ്കാരത്തിന്റെ പുരാതന രൂപത്തെക്കുറിച്ച് ഗ്രന്ഥകാരൻ സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള വിവരങ്ങൾ പ്രത്യേകം ഭൂമിശാസ്ത്രങ്ങളും, ദ്രാവിഡജനങ്ങൾ ആയുധങ്ങളും ആഗമനത്തിനുദ്യോഗിക്കുന്ന സംസ്കാരസാധനങ്ങളുടെയും ഉപയോഗത്തിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ടെന്ന് ഇന്നു മോക്ഷാലാലം സമുപാദനമായ അഭിപ്രായം ചരിത്രകാരന്മാർ സ്വീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാലും ദ്രാവിഡർ അപരിസ്ഥിതിയായ ഒരു ജനസമൂഹമായിത്തീർന്നപോയതോടുകൂടി നമ്മുടെ മുന്നിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ വിശ്ലേഷിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു.

ദ്രാവിഡസംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രചാരത്തിന് അവയുടെ വാണിജ്യ സമ്പന്നതയും ഏതൊരു പ്രത്യേകജനകുലമായിത്തീർന്നതും ഗ്രന്ഥകാരന്റെ വിശദമായിട്ടുണ്ട്. മോക്ഷാലാലം ഇതിൽനിന്നു ചരിത്രാതീതകാലത്തു ദ്രാവിഡവർഗ്ഗക്കാർ ആഫ്രിക്ക, അറബിയ, മെസപ്പൊട്ടമിയ മുതലായ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലും മലയാ, തമിഴ്നാടും, ബംഗാൾ, ഇന്ത്യയുടെ പടിഞ്ഞാറു ഭാഗം, ബംഗാൾ മുതലായ വിദേശപ്രദേശങ്ങളിലും ചെന്നെത്തി ഉപനിവാസസ്ഥാനങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയും അവയുടെ സംസ്കാരം പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തതു ചരിത്രകാരന്മാരുടെ സവിശേഷമായ ഗവേഷണത്തിന് വിഷയമാകുന്നു എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി യാതൊരു സംശയവുമില്ല; എന്നുതന്നെയല്ല, ദ്രാവിഡജനകുലങ്ങളും എഴുതുകയും, മെസപ്പൊട്ടമിയ, ഇറാഖ്, ഇന്ത്യ എന്നിവിടങ്ങളിലെ പ്രാചീനജനകുലങ്ങളും താരതമ്യപരണം ചെയ്തതവിവരങ്ങളും ഇതിനെപ്പറ്റി പ്രമാണമായുള്ളതും തീർച്ചയാണ്. മോക്ഷാലാലം അതിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ സിന്ധുതടപരിഷ്കാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ സ്പർശിച്ചിരുന്നു. ദ്രാവിഡരും അതിലുണ്ടായ സമാഹരണത്തിന് മേൽക്കൈയെ നേടിയിട്ടുണ്ടെന്നു. ദ്രാവിഡസംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രാഥമിക വിഭാഗങ്ങളായ ദ്രാവിഡ, സാഹിത്യം, മലയാളം എന്നിവയിൽ നല്ലപോലെ നിഴലിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്.

ദ്രാവിഡവർഗ്ഗക്കാർ മോക്ഷാലാലം സംസ്കാരസമ്പന്നതയെപ്പറ്റിമറ്റൊരാൾക്ക് ഗ്രന്ഥകാരൻ വിശ്ലേഷിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആഫ്രിക്കൻ, ഫലിംഗർ, മെഡിറ്ററേനിയൻ, മനാസർക്കർ എന്നീ ജനതയെ

വിവിധജനസമുദായങ്ങൾ ഉദവിധസംസ്കാരം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുവാൻ ചെമ്പ്കുളം ത്രമഞ്ഞേപ്പുറം ഗ്രാമപഞ്ചായത്ത് മിക്കവാറും മനോഹരമായതിലും മുന്നെ. ചേരളോപാസ്യകവിശൈലിയിൽ കൊല്ലങ്ങളിൽ വികസിച്ചുവന്ന ഉദവിധസംസ്കാരത്തിന്റെ പുരാതനതയെക്കുറിച്ച് വസ്തുതാവിശദീകരണത്തിന് തീർച്ചയായും ഈ ഗ്രാമത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനസ്തംഭമാണ്. കേരളചരിത്രത്തിൽ ആദ്യമായി ഏഴുതെയ്യകൾക്കായിരിക്കണം, കേരളസംസ്കാരത്തിന് ഇതുമാത്രം പ്രാധാന്യം നൽകിയും മൗനത്തിൽ ഏകദേശം നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പായിട്ടും ഉദവിധസംസ്കാരത്തിന്റെ അനന്തരമായിട്ടും പരിപോഷകമായിട്ടും കേരളീയർക്കു മാത്രം കറയറങ്ങാത്ത പ്രാധാന്യം നൽകുന്ന സമുദായമായിട്ടുണ്ട്. കൃഷ്ണപിന്മുറക്കും മനോഹരതയ്ക്കുമുള്ള ഒരു ഉപനാടകത്തിൽ കണ്ണാടകത്തിൽക്കുറുന്ന ചില സംഭാഷണശൈലികളും, അഡ്വേഡ് എന്നുമായുള്ള നാടക ചരിത്രം ഒരു മുദ്രയിൽക്കുറുന്ന ഏഴുതെയ്യ, കേരളീയർക്കുറുന്ന ഉദവിധസംസ്കാരം പ്രാചീനവർണനയിൽ വ്യാപ്തമായിട്ടുള്ളതെന്നുള്ളതിനെ മനസ്സിലാക്കുകയാണ്. വിദൂര പാരമ്പര്യപരമായതിൽ ഉദവിധസംസ്കാരം വ്യക്തികളിൽ കവിതകൾ, നാടകം എന്നിവയെ കേരളീയർക്കുറുന്ന തീർച്ചയായും കൂടുതൽ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. ചോഴന്മാർ, പല്ലവന്മാർ, പാണ്ഡ്യർ എന്നിവരാണ് കേരളീയർക്കുറുന്ന കൂടുതലായി പാരമ്പര്യപരമായതിൽചെന്നെത്തി ഉദവിധ പരിപോഷകൻ പ്രാചീനതയെ കാരണമുണ്ടാക്കുന്നത്. അന്ധ, ബാലി, കന്യാധിയാ എന്നീ വർണ്ണങ്ങളിലെ കലകളിൽ ഉദവിധ സമുദായത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകളും കാരണവരിൽ വളരെ കുറച്ചുമാത്രം കേരളീയർക്കുറുന്ന പാരമ്പര്യപരമായ പാരമ്പര്യത്തിലുള്ള. ഏതായാലും കേരള സംസ്കാരത്തിന്റെ വിവിധവശങ്ങളിലുനിന്നു ഗ്രാമപഞ്ചായത്ത് സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ഗ്രാമം മലയാളത്തിലേക്കും തെക്കേമലയ്ക്കും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതു അത്യന്തവശമാണ്. ഉദവിധസംസ്കാരത്തിന്റെ ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിക്കുന്നവർക്ക് ഈ ഗ്രാമം തീർച്ചയായും വിശദമായവയായിരിക്കും. ഇതുവരെയായി ആരും കേരളപ്രാചീനവർണ്ണനയിൽ ഈ ഗ്രാമത്തിൽ നൽകിയിട്ടുള്ളതെല്ലാം സമഗ്രമായി അറിയാനുള്ളവയ്ക്ക് ഇതുപോലെ മനോഹരമായ വ്യക്തികൾ ഉപകരിക്കുന്നതല്ല. ഉദവിധസംസ്കാരത്തിന്റെയും, വിശദമായിട്ടും കേരള സംസ്കാരത്തിന്റെയും, സംക്ഷേപമായ ഈ പ്രതിപാദനം ദേവിമാർക്കുറുന്ന മാർഗ്ഗമായിരിക്കുന്നതാണ്.

എം. ആർ. ബാലകൃഷ്ണവർമ്മ, എം. എ.

2. ഉത്തരാസപയംവരം കഥകളി.

സമുദായത്തിന്റെ കാര്യംകുറുന്ന തിരമാലകൾ സംഭാവനയായി ഉപരിപൂർണ്ണമായിട്ടും കേരളസംസ്കാരത്തിൽ നൂറ്റാണ്ടുകൾ, അനന്തരമായി അന്വേഷണത്തിലായിട്ടുള്ള ചില പഴയ കേരളസാഹിത്യശൈലികൾ പരമമായതുകൊണ്ടുതന്നെ അതിൽക്കുറുന്നതും മലയാളത്തിൽ ഉദവിധസംസ്കാരത്തിന്റെ ചരിത്രം കേരളസാഹിത്യശൈലികൾ ഉപകരിക്കുന്നതും ഇന്നത്തെ പുതിയ ചരിത്രം തെളിച്ചുകൊണ്ടു വന്നുവന്നുവന്നിട്ടുള്ള അന്ധരും ഏകദേശം ഇവിടെയിരിക്കണം. നമ്മുടെ സാഹിത്യം കേരളീയർക്കുറുന്നതായിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ കുന്നാൻ കഥകളി, കഥകളിയുടെ കേരളീയ ഭാഷകളുടെ പരിപോഷണത്തിനുള്ളതെന്നും വിചാരിക്കുന്ന ചില സംഭാഷണങ്ങൾ അടുത്തകാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ളതും, അതുകൊണ്ടു നാടകവ്യക്തികളായിട്ടുള്ള മേലും ചിന്താവികാരം, സാഹിത്യകലയ്ക്കുറുന്നതിലുള്ള നേട്ടം നാടകവ്യക്തികളെന്നു പറയാതെ കേൾപ്പി. ഇതെല്ലാം വിചാരിക്കുമ്പോൾ, “ഉത്തരാസപയംവരം കഥകളി”ക്ക് ഒരു പുതിയ വ്യാഖ്യാനമെഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകനിമിത്തം അനുമതിയായ ഒരു സാഹിത്യസംഗ്രഹമാണ് ഇതിൽ കേരളീയർക്കുറുന്നതും മേനാൻ ചെമ്പ്കുളംകുന്നെത്തി എന്ന സംഭാഷണമില്ല.

ട്സി"ന്റെ മരയ വരുത്താതിരുന്നതിൽ സാഹിത്യപ്രണയികൾക്ക് ഇത കൃതി കറേജ് കൈസരമായി വായിക്കാമായിരുന്നു. മേൽനിഷ്ഠയില്ലാ വിഷയങ്ങൾ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ മേൽമരയ സാരമായി പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്ന ചയല്ല. ഏകിലും ഇന്നപെണ്ണല്ലാമുണ്ടെന്നു നിർദ്ദേശിക്കാം കാരണ വാനായിട്ടുള്ള മനുഷ്യസംഭാവിക്കാരായ ഭാഗ്യകാരകാണുമാത്രം ഇന്നസംസ്കാരികനമെന്നു മരയ ഇത വിശേഷങ്ങളു ഏകത്തു പറഞ്ഞു മേന്നയുള്ളു.

ഇതിമാൻ കണിതൃക്കുമാനാൻ സാഹിത്യമോകത്തിൽ സുപ്രസിദ്ധനും സുപ്രതിഷ്ഠിതനും ആണെന്നിലും അൻ മരു വ്യാഖ്യാനം. ഭൂവരണെന്ന സംഗതി അദ്ദാരം ഇതുവരെയും മറച്ചുവെച്ചതിനു സഹായമോകത്താടു കക്കത്തായ സമാധാനം പഠായണയായിവന്നിരിക്കുന്നു. ഇത്രയധികം പാണ്ഡിത്യസമ്പന്നത കൈയിരിപ്പുണ്ടായിട്ടും ഇതുവരെയും അതിൽ മരുപുനരവ്യം പരലും കറുപ്പുപരലുപരലാൽ കിഷകാകാശത്തിന്നിട്ടുള്ളതിനു മേലാൽ കൈയുറന്നു അഭവന സംഭവനകരപെല്ലുലരനെ സമാധാനമുണ്ടാവാമെന്നും തോന്നുന്നില്ല.

സമയമരയ വിനയത്തോടുകൂടി വ്യാഖ്യാനം വ്യാഖ്യാനം അതിൽ ഇരുപെണ്ണിനിന്നും ചരിച്ചിരിക്കുന്ന ശിക്ഷാവിവേചനയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. സൽപാത്രനിക്കിപ്പമായ അൻ വിക്കാരണത്തിൻ ഇത പാണ്ണാമ വിശേഷം കണ്ടുന്നതിക്കുവാൻ ആ മാനസ സംഗതിവന്നില്ലല്ലോ എന്ന ലേലം ഇതു വായിക്കുന്ന പര വ്യാഖ്യാനമല്ലെന്നു കേൾക്കുകയും.

“അപ്പോ മേപ്പുമാഹാ മേപ്പുമാഹാ വരമമാഹ വയം
അപ്പുമാഹാഹാ ഗതം സപ്രകൃതമാഹാ പരമമവിധി”

എന്ന പ്രയോഗത്തെ അനുസരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുമെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല.

ഇത വ്യാഖ്യാനത്തിൽ അതിർത്തിയ സകല മേയ്യസ്തിനേയും തെങ്ങരം ആശം സിദ്ധകൊള്ളുന്നു.

പാട്ടത്തിൽ പത്തനാമത്തേറാൻ ഏ. എ. ബി. ഏൽ.

3. തെക്കെമലനാഥമാമയം.

4. കേൾക്കുവാനും.

കൊച്ചി മല മേൽമേൽപരിഷ്കരണക്കമ്മിറ്റിയിൽനിന്നു് (അദ്ധ്യക്ഷൻ) മഹാകവി ഉള്ളൂർ എസ്. പാദശാസ്ത്രൻ അദ്ധ്യക്ഷതയ്ക്കു വിപുലങ്ങളും ബഹുഗ്രന്ഥങ്ങളുമായ അവതരിക കാർഷ്ഠികി വിപ്ലവസംഗതി 1112-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള രണ്ടു പഴയ ചയ്യപ്രബന്ധങ്ങളാണ് തെക്കെമലനാഥാമയം കേൾക്കുവാനും മല മേൽ മണിപ്പുവാമുചയ്യകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ മുന്നണിയെ അദ്ധികരിക്കത്തക്ക കാഴ്ച ഇന്നും തികച്ചുമുണ്ടെന്നു ആരും വാദിക്കുകയില്ലെന്നിലും, ഏറാവും താണപതിക്കുമാത്രമേ അദ്ധ്യക്ഷതയുള്ളൂ എന്നു പറയാവുന്നതല്ല. മരയന്നും, മനുഷ്യവും, കരമഹനും, കൊടിയവിരമം, ഭാരതസാവലിയും, ബാണയുദ്ധം എന്നീ പ്രബന്ധങ്ങളോടുകൂടിയാൽ അപ്പോസ്തലനും നീലകണ്ഠകവിയുടെ കൃതികളായ ചെല്ലുമനാഥമാമയം, നാരായണീയം, തെക്കെമലനാഥാമയം എന്നീ മൂന്നു ചയ്യകൾക്കു കൈയെഴുത്തുള്ള അദ്ധ്യക്ഷകാരകരതം നിഷ്പക്ഷമായിട്ടാണ് തോന്നുന്നത്. കാവ്യഇന്നുംകൊണ്ടു നോക്കുമ്പോൾ കേൾക്കുവാനും അവയെക്കൂടും കൂടെ താഴെയായിട്ടാണ് നില്ക്കുന്നതെന്നു പറയേണ്ടതിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ പ്രാചീനമണിപ്പുവാമുചയ്യങ്ങളും താഴ്ന്നാൽത്തന്നെ മേൽത്താളം താഴേന്നു് അവയിൽ പരിചയിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കുവേണ്ടുന്നതാണ്.

മോതപ്രസിദ്ധമായ ദ്രൗപദീവസ്ത്രാക്ഷേപമാണ് "കേശഗ്രഹണ"ത്തിലെ പ്രതിപാദ്യമെന്നു അതിന്റെ പേർകളെന്നു വിളിച്ചുപറയുന്നതല്ലെങ്കിലും. കോശാഭരണപരമ്പരയിലെ ഇതരകോശങ്ങളിലുള്ള "കേശഗ്രഹണ"വും അഗസ്ത്യപുത്രന്റെ ബാലഭാരതത്തെ ഉപജീവിച്ചുകൊണ്ടാണ് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്ന് അവതാരികാകാരൻ സോമദാഹരണം സ്പഷ്ടമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പ്രതിപാദനരീതിയിൽ കവിയില്ലാത്ത മനോധർമ്മവും അവിടുമിടെ പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെന്നില്ല. അതിരല്ലാത്ത പാഞ്ചാലിയെക്കൊണ്ടും ചാണഡവനാമകൊണ്ടും വിട്ടുപണിയിച്ചതിനുശേഷം ദുര്യോധനൻ ആത്മഹതയാകുന്ന മോശം നോക്കുക:—

നിത്യം വേഗ്ഗാഹരന്മാരേ മമ ചിലവിയോടമൃദുരായ് വന്നു മംസി-
കൃത്യം കേരണമേകം ദ്രൗപദുപാധുതം പ്രേതസി ചാണഡവനാം
അശ്രുതല്ലാത്ത മീടൻ തടിയനിൻ കിഷ്കേന്ദ്രമിരിക്കുന്നതതിൻ-
വൃത്യം വാഴുന്നമിന്നത്തുന്നനിനിയ യമത കന്ദമേന്ദ്രനാരദേ.

ഭാഷാഭാഷാ മുരുന്നത്തുമിതാമഴയെന്നും മുരൂ ധർമ്മന്മാർ
കേടുകൃത്യസമൃത്യാണുചിലവയെയും ചേർക്കി നീയെന്നിവണ്ണം
മേലിൽ ചൊന്നതായും തെളിവുനിവരതാവരും പൂർവ്വത്തോളം മേലി-
ക്കെന്നും നന്നായ് സമാധാനം വരുത്തുവിവിഴിച്ചു പാശ്ചാത്യകന്യാ.

ഇതുപോലെ ദ്രൗപദയും ചില മാനുഷഭാഗങ്ങളെപ്പോലെയെ അവതാരികയിൽ ഉദ്ധരിക്കുകയാണു ചെയ്തിരിക്കുകയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനാൽ വീണ്ടും ഇവിടെ ആവർത്തിച്ചു പറയുന്നില്ല.

"കരകൈലാസനാഥായ"ത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നത്, തൃശ്ശിവപേരൂരിലെ മഹാമേലകപ്രതിഷ്ഠയാണ്. 1591 മുതൽ 1615 വരെ കൊച്ചിയിൽ നാടുവാണായിരുന്ന വീരകേശവൻ, അദ്ദേഹം ആശ്രയിക്കുന്ന നീലമണ്ണുകുടുംബത്തിൽ, കരകൈലാസനാഥന്റെ പ്രതിഷ്ഠയെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു പ്രവേശനം നിർമ്മിക്കണമെന്നു സമസ്തകൈലാസ കല്പിച്ചതനുസരിച്ചതെങ്ങനെയോ പ്രസ്തുതകൃതി എഴുതിയത്. ഇത്തരത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠകൾക്കുവെച്ചു മുഖം അഭിഷേകം പ്രവേശനം രചിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന്,

"വിദ്യാവല്ലഭ! നീലകണ്ഠസ്വകാവ! ചെല്ലനാഥനാഥായോ
ചിതം പണ്ടു കൃതം, ചുനമ്പു രചിതം നാരായണീയം തപാ;
അഭയവരഭാഗം ഗിരം മമ ഭവൻ കരകൈലാസനാഥായ-
പ്രത്യഗ്ഭവ്യകരണ വസ്യമന്ദിരം വസ്യം പ്രവേശനാത്മകം "

എന്ന ശ്ലോകത്തിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

ചെല്ലൻ (ചെലിയെല്ലൻ, തച്ചിപ്പറമ്പ്) ശിവന്റെയും തൃപ്പൂണിത്തുറ സന്ദേശാലാലയത്തിനായു വിശ്വപ്രഭാസം പ്രതിഷ്ഠകളെ വർദ്ധിച്ചു രണ്ടു പ്രവേശനങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കവിയോടു കേശവതിലേ മനോഹരമായ മനോഹരമായ തൃശ്ശിവപേരൂരിലെ പ്രതിഷ്ഠയെക്കുറിച്ചും അതുപോലെ ഒരു കാവ്യമഴിയിലാണ് അവയെപ്പറ്റുന്നതു സമാധാനിക്കുന്നതല്ലെങ്കിലും.

"കരകൈലാസനാഥായ"ത്തിന്റെ ആരംഭഘട്ടത്തിൽ കാണുന്ന "മേലകലമണിമീ പെഴുതെ പൂർവ്വമേളിതം" (ശ്ലോകം 6) എന്നു തുടങ്ങി, "വീരനാരായണ വീരകേശവൻ" (ശ്ലോകം 15) എന്നുവരെയുള്ള ഭാഗം കൊച്ചിരാജ്യത്തിന്റെ പൂർവ്വധരിതരണത്തിന്റെ, വിശിഷ്ടം അവിടുത്തെ പഴയരാജാക്കന്മാരെക്കുറിച്ച്, ഗവേഷണപരമ്പരയെക്കുറിച്ച് ഒരു നല്ല നിധിയായിരിക്കുന്നു. കാവ്യമുഖ്യ ഭാഗങ്ങളായാണു പ്രസ്തുതപ്രവേശനത്തിൽ ചെറുപ്പമേൽക്കുകയും

പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ.

അഖിലഭാരതപ്രാച്യവിപ്ലവസമ്മേളനം.

വിശുതമായ അഖിലഭാരതപ്രാച്യവിപ്ലവസമിതിയുടെ നവ മസമ്മേളനം കഴിഞ്ഞ ഡിസംബർ 20, 21, 22 ഈ തീയതികളിൽ തിരുവനന്തപുരത്തു വെച്ചു നടക്കുകയുണ്ടായി. ഇതിനുമുൻപുള്ള സമ്മേളനങ്ങൾ ബോംബെ, കൽക്കത്താ, മദിരാശി, അലഹബാദ്, പാരറ്റ്നാ മുതലായ പ്രധാന പട്ടണങ്ങളിൽ വെച്ചാണ് കൊണ്ടാടപ്പെട്ടത്. ഏഴാമത്തെ സമ്മേളനം ബാംഗ്ലൂരിലും, എട്ടാമത്തേതു മൈസൂരിലും ആഘോഷിക്കപ്പെട്ടു. രണ്ടു കൊല്ലങ്ങൾ കൂടുമ്പോൾ ഒരിക്കലാണ് ഈ സമ്മേളനം നടക്കുന്നത്. ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ, ഭാരതവർത്തിയും വെളിയിലും പ്രാചീന ചിത്രകളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്ന വിപ്ലവാനുഭവത്തെ എത്ര സമാഗമിപ്പിക്കുകയും, വിവിധവിഷയങ്ങളിൽ അവർ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ജ്ഞാനം വിനിമയപ്പെടുത്തുന്നതിന് അവസരമുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയും, അവർക്കിടയിൽ സാംസ്കാരികമായുള്ള ബന്ധം ദൃഢീകരിക്കുകയും, പ്രാണേന സമ്പ്രദായത്തിൽ പാണ്ഡിത്യം നേടിയിട്ടുള്ള മഹാശയന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും മറ്റുമാകുന്നു. സർ രാമകൃഷ്ണഗോപാൽ ഭണ്ഡാർക്കർ, ഡാക്ടർ സിൽവയിൻ ലെവി, മഹാമഹോപാദ്ധ്യായ ഹരപ്രസാദ ശാസ്ത്രി, മഹാമഹോപാദ്ധ്യായ ഗംഗാനാഥശർമ്മ, ഡാക്ടർ കാശിപ്രസാദ ജയസ്പാൽ, ടിവാൻബന്ദുർ ഡാക്ടർ എസ്. കൃഷ്ണസ്വാമി അയ്യങ്കാർ മുതലായ മഹാപണ്ഡിതന്മാരാണ് ഇതിനുമുൻപുള്ള യോഗങ്ങളിൽ ആദ്യപ്രാവചിനിച്ചിട്ടുള്ളത്. തിരുവനന്തപുരത്തെ യോഗത്തിൽ അഗ്രാസനാധിപത്വം വഹിച്ചത് ഓക്സ്ഫോർഡ് സർവ്വകലാശാലയിലെ ബോഡെൻ സംസ്കൃതാചാര്യനായ ഡാക്ടർ എഫ്. ഡബ്ല്യു. തോമസ്സായിരുന്നു. ഒരു ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ പ്രസ്തുത സമിതിയുടെ യോഗത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷനാവുകയെന്നുള്ളത് ഇപ്പോൾമാത്രമാണ്. ഇതിനുമുൻപു ഭാരതീയ നല്ലൊരു ഒരു പണ്ഡിതവർഗ്ഗമാത്രമേ ആ സ്ഥാനം അലങ്കരിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. അതു സിൽവയിൻ ലെവി എന്ന ഫ്രെഞ്ചുകാരനാണ്. മലയാളക്കരയിൽ ആദ്യമായി ഈ സമിതിയുടെ ഒരു സമ്മേളനം നടത്തുവാനും ഇപ്പോൾമാത്രമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അടുത്ത യോഗം നടക്കുവാൻ പാകുന്നതു ഫെബ്രുവരിയിലാണ്.

തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു പാലകനായും, മഹാനാണി സേതുപാപ്പുതീർത്തതിനുമേനി, റസിഡൻറ് മി: സി. പി. ടൈംക്രൂൻ, സമീപത്താൽ സർ. സി. പി. രാമസ്വാമിത്തമ്പുർ ഇവർ ഉപപാലകസ്ഥാനാരൂപമായും, തിരുവിതാംകൂർ വിശ്വവിദ്യാലയത്തിന്റെ പ്രോ: വൈസ് ചാൻസലർ മി: സി. വി. ചന്ദ്രശേഖരൻ അദ്ധ്യക്ഷനായും, ഡാക്ടർ കസിൻസ്, മഹാകവി ഉള്ളൂർ, മി: എ. ഗോപാല മേനോൻ, ഡാക്ടർ എൽ. എ. രവിവർമ്മ, മി: വി. കൃഷ്ണൻതമ്പി, മി: കെ. സാംബശിവശാസ്ത്രി, മി: ടി. കെ. ജോസഫ് മുതൽപേർ അംഗങ്ങളായും, മി: ആർ. വാസുദേവപ്പുതുവാറും കാട്ടുദർശിയായും ഒരു നിർവാഹകസംഘം രൂപവൽക്കരിക്കപ്പെടുകയും ആ സംഘം കാട്ടുക്ഷമമായ രീതിയിൽ പ്രവൃത്തിചെയ്യുംവെന്ന്.

വൈദികസംസ്കൃതം, ലൗകികസംസ്കൃതം, അന്തഃശാസ്ത്രം, ചരിത്രം, പുരാതനവസ്തുപുതുവേക്ഷണം, ഇസ്ലാം സംസ്കാരം, ദ്രാവിഡഭാഷകൾ, കേരളകലയും കേരളസംസ്കാരവും, ഇന്റേണിയറും സൊറോസ് ട്രിയറും ഭാഷകൾ, ഭാഷാശാസ്ത്രം, അദ്ധ്യാഗ്യയും പാലിയും, ആയുർവ്വേദം, ലളിതകലകൾ, നരവംശശാസ്ത്രം, ആധുനികങ്ങളായ ഉത്തരഭാരതഭാഷകൾ എന്നിങ്ങനെ പല ശാഖകളായി യോഗം വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇവയ്ക്ക് ഓരോന്നിനും പ്രശസ്തന്മാരായ പണ്ഡിതന്മാരെ അദ്ധ്യക്ഷന്മാരായി വരണം ചെയ്തിരുന്നു. ദ്രാവിഡഭാഷാശാഖയിൽ മഹാകവി ഉള്ളൂരും, കേരളകലാസംസ്കാരശാഖയിൽ പ്രൊഫ് സർ എ. ഗോപാലമേനവനും, ആയുർവ്വേദശാഖയിൽ ഡാക്ടർ എൽ. എ. രവിവർമ്മയും, യൗത്തരാഹരഭാഷാശാഖയിൽ മി: എൽ. വി. രാമസ്വാമിത്തമ്പുരാണ് ആദ്ധ്യക്ഷ്യം വഹിച്ചത്. ഇപ്രകാരം നാലു കേരളീയർ നാലു ശാഖകളിൽ അഗ്രാധ്യക്ഷനായിരിക്കുവാനുള്ള സൗകര്യം ഈ സമ്മേളനത്തിൽ സിദ്ധിച്ചു. ലൗകികസംസ്കൃതശാഖയിൽ ആദ്ധ്യക്ഷ്യം വഹിച്ചത് ഡാക്ടർ തോമസ്സുതന്നെയാണ്. ഇതരശാഖകളിൽ സഭാനാഥവന്ദനം അദ്ധ്യക്ഷിച്ചതു പ്രായേണ യൗത്തരാഹരന്മാരായിരുന്നു. ഈ ശാഖകൾക്കുപുറമെ വമ്പിച്ചതോതിൽ ഒരു പണ്ഡിതപരിഷത്തും സമ്മേളിക്കുകയുണ്ടായി. ആ പരിഷത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ ചിങ്ങമ്പരം അണ്ണാമല വിശ്വവിദ്യാലയത്തിലെ സംസ്കൃതപണ്ഡിതനായിരുന്ന മഹാമഹോപാധ്യായൻ ഭണ്ഡപാണിസ്വാമി ഭീഷ്മിതരായിരുന്നു. ഡാക്ടർ തോമസ്സിനു പുറമെ നെൽമേൽവൻസ് ഈസ്റ്റിൻഡീസിലെ പുരാണവസ്തുസംരക്ഷകനായ ഡാക്ടർ സ്റ്റുവർട്ടർമീയും സമ്മേളനത്തിനു വന്നുചേർന്നിരുന്നു. ഇക്കൊല്ലത്തെപ്പോലെ ഇതുവളരെ പ്രതിനിധികൾ ഒരുവസരത്തിലും

സമ്മേളിച്ചിട്ടില്ല; ഇതു മഹനീയനാരായ പ്രമാണികളും ഒന്നിച്ചുകൂടുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. വിവിധദേശങ്ങളിൽനിന്നു സമാഗതരായ വിപോന്മാരെ സൽക്കരിക്കുന്നതിലും അവരുടെ സുഖയോഗക്ഷേമങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നതിലും നിർദ്വാരകസംഘാംഗങ്ങൾ സദാ ബദ്ധശ്രദ്ധേന്മാരായിരുന്നു.

ഡിസംബർ 20-ാംനാ- വൈകുന്നേരം, ഉള്ളൂർ സംസ്കൃതത്തിൽ രചിച്ച ഏതാനും മംഗളശ്ലോകങ്ങളുടെ ഉച്ചാരണത്തോടുകൂടി സമ്മേളനം ആരംഭിച്ചു. തദനന്തരം മഹാരാജാവുതിരുമസ്സുകൊണ്ട് സമ്മേളനം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യുകയും, പണ്ഡിതന്മാർക്ക് അത്യന്തം പ്രോത്സാഹനകരമായ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്യുകയുണ്ടായു. അതിൽ തിരുവിതാംകൂർ ഭാരതസംസ്കാരവിഷയത്തിൽ പ്രാചീനകാലം മുതൽക്കു ചെയ്തിട്ടുള്ള ഉദ്യമങ്ങളുടെ ഒരു ചുരുക്കത്തിനു ചരിത്രം അടങ്ങിയിരുന്നു. തിരുമസ്സുകൊണ്ട് മാർച്ച് 27-ൽ തുടങ്ങിയ പാശ്ചാത്യസംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരുടെ നേക്ക്, 'ഭാരതീയർ എത്രയും കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു പ്രത്യേകം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയുണ്ടായി. "തേജസിനാവധിതമസ്ത മം വിഭിഷാവഹൈ" എന്ന വേദവാക്യോച്ചാരണത്തോടുകൂടിയായിരുന്നു തിരുമേനിയുടെ പ്രസംഗം അവസാനിച്ചത്.

തദനന്തരം ഡാക്ടർ തോമസ്സ് അഗ്രാസനത്തിൽ ഉപവിഷ്ഠനായി മുൻകൂട്ടി തയ്യാറാക്കിക്കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപന്യാസം വായിച്ചു. പെരരസ്സുപ്രസംഗങ്ങൾക്കു സകലകോടികളേയും ഭീഷ്മരായ ആ ഉപന്യാസം നിപുണമായി പരാമർശിച്ചിരുന്നു. 'കവീന്ദ്രവചനസമുച്ചയം' എന്ന പ്രാചീനസംസ്കൃതഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രകാശകനെന്ന നിലയിൽ സുവിദിതനായ ഡാക്ടർ തോമസ്സ് പാലി, നെപാളീസ്, തുവാർ, ടിബെറ്റൻ മുതലായ പല പെരരസ്സുപ്രോഷകളിൽ പ്രവീണനും ജൈനമതത്തിൽ പാരംഗതനും പെരരസ്സുപ്രവിയുടെ പല മുഖങ്ങളേയുംപറ്റി നിഷ്പൃഷ്ടമായ ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സകലകലാവല്ലഭനാകുന്നു. അന്നു രാത്രിയിൽ റാവുബാമുൻ കെ. എൻ. ഭീക്ഷിത്തിന്റെ മോഹൻജൊദാരോസംസ്കാരത്തെപ്പറ്റിയും, ഡാക്ടർ സ്റ്റുപ്പൻ ഹീമിന്റെ ജാവായിലെ പ്രാചീനഭാരതീയസംസ്കാരത്തെപ്പറ്റിയും ഓരോ മായാഭീപ്രദർശനത്തോടുകൂടിയ പ്രസംഗമുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടാംദിവസം രാത്രി ഡാക്ടർ മീനാക്ഷി, ഫാദർ ഹിറാസ് ഇവരുടെ മായാഭീപ്രദർശനങ്ങൾ നടന്നു. രണ്ടാംദിവസം മുതൽ ശാഖാലേഖനാരുടെ പ്രസംഗങ്ങളും, ഓരോ ശാഖയിലും വിവിധവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ഉപന്യാസപാരായണങ്ങളുമുണ്ടായി. അലേക്ഷന്മാരെല്ലാം അവരുടെ പുതുമകൾ പ്രശസ്തരായ രീതിയിൽ നിറവേറി എന്നാണ്

ശ്രോതാക്കളുടേയും, വിശിഷ്ട ഡാക്ടർ തോമസ്സിന്റേയും അഭിപ്രായം. മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ട് അന്നു വൈകുന്നേരം അതിഥികളെ ഉദ്ദേശിച്ച് ഒരു ഉദ്യാനവിജ്ഞം, മൂന്നാംദിവസം രാത്രിയിൽ അവരിൽ അത്യന്തം മഹനീയരായ ഏതാനുംപേർക്കു കനകക്കുണകൊട്ടാരത്തിൽവെച്ച് ഒരു ഡിന്നറും നൽകുകയുണ്ടായി. ഈ രണ്ടു സമ്മേളനങ്ങളിലും തിരുമേനിയുടേയും അമ്മമഹാനാണിതിരുമനസ്സിലേയും ആതിഥ്യവ്യഗ്രതയും സൗജന്യോദിഗ്ഗണഗണങ്ങളും സമാഗതന്മാരെ ഏറ്റവും അപഹൃതചിത്തവൃത്തികളാക്കി. ഇത്തരത്തിൽ ഏകദേശമായ ഒരു രാജകീയോപചാരം സമീതി ഇതുവരെ സമീക്ഷിച്ചിട്ടില്ലെന്നതെന്നയാണു് അതിഥികൾ ഏകകണ്ഠമായി പ്രസ്താവിച്ചതു്. തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് പണ്ഡിതപരിഷത്തിലെ നടപടികൾ മൂന്നാംദിവസം കാലത്തു് ഏഴുന്നൂറ്റി തൂക്കങ്ങൾപാഴ്ചയും തടന്നതരം മി: കെ. സാംബശാസ്ത്രി പ്രഭുവിപ്പിച്ചിരുന്ന വലിയകൊട്ടാരംവകയായും അല്ലാതെയുമുള്ള പഴയ താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിശോധിക്കുകയുംചെയ്തു.

ഒട്ടവിലത്തെദിവസം വൈകുന്നേരം സർ. സി. പി. രാമസ്വാമി അയ്യർ ഭാരതീയസംസ്കാരത്തെപ്പറ്റി വിശിഷ്ടമായ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. ഡാക്ടർ തോമസ്സിന്റെ ഉപസംഹാരപ്രസംഗത്തോടുകൂടി സമ്മേളനം അവസാനിച്ചു. കേരളത്തേയും കേരളസംസ്കാരത്തേയുംപറ്റി വളരെവളരെ ബഹുമാനത്തോടുകൂടിയാണ് വിഭേശീയരായ അതിഥികൾ തിരുവനന്തപുരംവിട്ടതു്. ഈ സമ്മേളനത്തിൽനിന്നു വിട്ടുപിരിയുകയായി പല പ്രയോജനങ്ങളും മലയാളക്കരയ്ക്കു് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും ഇനിയും ഉണ്ടാകുമെന്നുമുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല.

പരിഷത്തിന്റെ ദ്വാദശസമ്മേളനം.

സമസ്തകരളിസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ പന്ത്രണ്ടാമത്തെ സമ്മേളനം ഈ വരുന്ന മദ്ധ്യവേനലൊഴിവുകാലത്തു് കോട്ടയത്തുവെച്ചു നടത്തുന്നതിന്നു വേണ്ട ഭൗതികങ്ങൾ അവിടെ ആരംഭിച്ചതായിക്കാണുന്നു. ശ്രീമാന്മാരായ കെ. സി. മാത്യു ബി. എ. ബി. എൽ (സമീകരണസംഘാധ്യക്ഷൻ), ഒ. എം. ചെറിയാൻ ബി. എ. എൽ. റ്റി. എ. എൻ. പണിക്കർ ബി. എ. ബി. എൽ, കെ. കെ. കുരുവിള എം. എ. ബി. ഡി. വി. കെ. നാരായണപിള്ള ബി. എ. ബി. എൽ, ജി. ആർ. പിള്ള ബി. എ. ബി. എൽ, എച്ച്. ഡി. സി. എഫ്. ആർ, സി. എൻ. തുപ്പൻനമ്പൂതിരി

പ്ലാറ്റ്, റി. പി. പരമേശ്വരയ്യർ ബി. എ. ബി. എൽ, റി. റി. ജോ സഫ് എം. എ, ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള ബി. എ. ബി. എൽ, റവ: ഫാദർ ജോൺമററം, നാലാമത് കൃഷ്ണപിള്ള എം. എ. എൽ. റി, എസ്. ഗോ പാലപിള്ള ബി. എ. എം. ബി. സി, എസ്സ്. തമ്പിരാവുത്തർ, മിസ്സസ് ബിനാമ്മാപിപ്പിപ്പാസ് ബി. എ. എൽ. റി. എന്നുതുടങ്ങി നാല്പ്പത്തിയഞ്ചു മാന്യരടങ്ങിയ ഒരു നിർവാഹകസംഘത്തെ രൂപവൽക്കരിക്കുകയും, പരിഷൽസമ്മേളനത്തിന്റെ രക്ഷാധികാരിയായിരിക്കാൻ മഹാമഹിമശ്രീ ക്യാപ്റ്റൻ ഗോവേൽമ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിനോടും, ഉപരക്ഷാധികാരികളായിരിക്കാൻ വയസ്സര ആയുസ് നാരായണൻമുസ്സ് അവർകൾ, മെറ്റേ ചീരട്ടമൺ മുസ്സ് അവർകൾ, തെക്കേത്തു വാസുദേവൻഭട്ടതിരിപ്പാടവർകൾ, നി: വ: ലി: ശ്രീ ഡാക്ടർ അച്ഛാണ്ടർ മുള്ളപ്പാമ്പിൽ അവർകൾ എന്നിവരോടും, ഉപദേശകസമിതിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷനായിരിപ്പാൻ വയസ്സര എൻ. എസ്സ്. എസ്സ്. മുസ്സ് അവർകളോടും അപേക്ഷിക്കണമെന്ന രീതിമാനിക്കുകയുണ്ടായിരിക്കുന്നു. മെ: സി. ഐ. രാമൻനായർ ബി. എ, ചെമ്മളങ്കുളത്തു കരുണാകരൻനായർ ബി. എസ്സ് സി. എൽ. റി, കെ. ജെ. സ്കീമ്പാ എം. എ. എൽ. റി, വി. ടി. എബ്രഹാം എന്നിവരാണ് നിർവാഹകസംഘത്തിന്റെ കാർഷ്ടികൾ. ശ്രീമാന്മാരായ കെ. പി. കരുണാകരപ്പിഷാരടി, പി. സി. കോരത്ത് എന്നിവർ പ്രസ്തുത സമ്മേളനം സംബന്ധിച്ച പ്രസിദ്ധീകരണോദ്യോഗസ്ഥന്മാരായിരിക്കും.

50 കയിൽ കായാതെ സംഭാവനചെയ്യുന്നവർക്ക് ഉപദേശകസമിതിയിൽ അംഗങ്ങളായിരിക്കുന്നതിനും സകല സമ്മേളനങ്ങളിലും ഭർഗ്വഭർഗ്വാദികൾക്കും കുടുംബസമേതം സംബന്ധിക്കുന്നതിനും; 5 കയിൽ കുറയാതെ സംഭാവനചെയ്യുന്നവർക്ക് സ്വാഗതസംഘത്തിൽ അംഗമായിരിക്കുന്നതിനും എല്ലാ സമ്മേളനങ്ങളിലും ഭർഗ്വഭർഗ്വാദികളിലും സന്നിഹിതരാകുന്നതിനും; അധികാശമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നാണു നിർവാഹകസംഘക്കാർ തീരുമാനിച്ചിട്ടുള്ളത്. സമ്മേളനം മേടത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലായി നടത്തപ്പെടുമെന്നറിയുന്നു. സമ്മേളനത്തിനായി എത്രദിവസം വിനിയോഗിക്കണമെന്ന രീതിമാനിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പ്രസ്തുത സമ്മേളനം ഭംഗിയായും വിജയകരമായും നടത്താൻ പ്രവർത്തകന്മാർ ഭഗീരഥപ്രയത്നം ചെയ്തു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഈ വാർത്ത പരിഷൽബന്ധുക്കളെ അത്യധികം ആഹ്ലാദഭരിതരാക്കിത്തീർക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ലല്ലോ.

പരേതനായ രാജശ്രീ പി. കെ. നാരായണപിള്ള.

“സാഹിത്യപണ്ഡിതൻ” എന്ന ബിരുദനാമത്താൽ പ്രസിദ്ധനായ പി. കെ. നാരായണപിള്ള അവർകളുടെ അകാലഭരണവിയോഗത്തിൽ പരിവർത്തിനുള്ള നിർവ്വാജമായ അനുശോചനത്തേ ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

മൂന്നു വ്യാഴവട്ടത്തിലധികം കാലമായി കൈരളീപോഷണത്തിനുവേണ്ടി ശക്തിയോടും നിപുണതയോടുംകൂടി ഉള്ളഴിഞ്ഞു പ്രയത്നിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ള ആ മഹാൻ മകരം 28-ാംനു-കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ മരണതുപോയെന്നുള്ള മർമാന്തതുമോയ വർത്തമാനം “ത്രൈമാസിക”ത്തിന്റെ ഈ ലക്കം പുറത്തിറക്കാനായപ്പോളാണ് ഇവിടെ കിട്ടിയത്. ഈ അത്യാഹിതം, ഭാഷയെക്കുറിച്ചു സ്വപ്നമെങ്കിലും സ്നേഹമോ അഭിമാനമോ ഉള്ള കേരളീയർക്കെല്ലാം അതിതീവ്രമായ മനോവേദനയേ ഉളവാക്കിയിരിക്കുന്നു! ശ്രീമാൻ പി. കെ. ശരീരാസ്വാസ്ഥ്യംനിമിത്തം കുറഞ്ഞൊരു കാലമായി അവശതയേ പ്രാപിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും, ഇതു പൊടുന്നനവേ ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞുപോകുമെന്ന് ആതം പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. അഥവാ, ഹൃദയസ്വന്ദനം പെട്ടെന്നു നിലച്ചുപോകുക എന്നത് ആർക്കാണ്, എപ്പോഴാണ്, സംഭവിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തത്! ഭാരതീയസംസ്കാരത്തിന്റെ പരിണതഫലമായിരുന്ന ആ പണ്ഡിതവരേണ്യൻ തന്റെ അനുഗ്രഹകാലത്തു തന്നെയാഗത്തിന് ഏതാനേരത്തും സന്നദ്ധനായിട്ടാണിരുന്നതെന്നു കേൾക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരമനിമിത്തം കൈരളീക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള നഷ്ടം കേവലം അപരിഹാര്യംതന്നെയെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഇഹലോകവാസം വെടിയുന്നസമയത്ത് അദ്ദേഹത്തിനു പ്രായം ഷഷ്ടിപൂർത്തിയോടടുത്തിരുന്നുവെങ്കിലും കൈരളീസേവനത്തിലുള്ള ഉത്സാഹത്തിനും ഓജസ്സിനും യാതൊരു കുറവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. നേരേമറിച്ച് അദ്ദേഹം അവസാന

മായി എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്ന “സ്തരണമണ്ഡല”ത്തിൽ പരാമി
 ത്വപഞ്ചാനന്തൻ്റെ സകല ശക്തികളും പൂർവ്വാധികം പ്രകാശി
 ത്വകാശകയ്ക്കുമെഴുതിരുന്നു. ശാക്തീത്വവും സൈന്യത്വവും കൈ
 കോർത്തുപിടിച്ച നടനമാണു അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ശത്രുപരണി
 യേ അഗ്രസ്സയാപുരസ്സരം അഭിനന്ദിക്കാത്തവർ സാമീപ്യവോ
 കത്തിലായമുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അഗാധമായ വൈ
 ചന്ദ്ര്യം, പിമണ്ഡലമായ പാണ്ഡിത്യം, അജോമയമായ ഘന
 ഭാവം, എന്നിവ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ പ്രോത്സാഹിച്ചുകൊണ്ടിരി
 ക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ഉപന്യാസങ്ങളിൽ അനന്യസലഭ്യമായ
 ഒരു ഫലിതരസം—തൻ്റെ സ്വഭാവമായ അമ്പലപ്പുഴയ്ക്കു
 പ്രശസ്തിനേടിക്കൊടുത്തിട്ടുള്ള കഞ്ചൻനമ്പ്രാദേ അനുസ്മരിപ്പി
 ക്കുന്ന ഒരു ഫലിതരസം—നിഗ്രഹമായി കളിയാടുന്നത് അന്യ
 രക്കൊരേച്ചരണം. അതോടുകൂടി വിചർന്നവിഷയത്തിൽ
 തനിമുണ്ടായിരുന്ന അവശാമവും വൈദഗ്ദ്ധ്യവും വൈഭവവും
 മോഹനരോചിക്കുമ്പോൾ, ഇംഗ്ലീഷിൽ പ്രൊഫ്സർ സേ
 യ്ൻസ് മെറിയോടേഞ്ഞ് അദ്ദേഹത്തെ ഉപമിക്കുവാൻതോ
 റാനു്. കഞ്ചൻനമ്പ്രാർ, ചെറുശ്ശേരി, എഴുത്തച്ഛൻ എന്നീ
 വാരപ്പറമ്പി സ്വതന്ത്രവെല്ലെഴുത്ത് അദ്ദേഹം എഴുതിട്ടുള്ള ഗ്ര
 ന്തങ്ങൾ തുറങ്ങേയവിമർന്നരീതിയിൽ മലയാളത്തിൽ ഇരും
 പ്രാഥമികമായി ആവിർഭവിച്ച പ്രധാനഫലങ്ങളാണെന്നു പറയാം.
 പാരമ്പര്യപാരമ്പര്യം മലയാളത്തിലെന്നപോലെ സംസ്കൃത
 ത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും കറകളുണ്ടെ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിരു
 ന്നു; എന്നാൽതല്ല, പാണ്ഡിത്യത്തിനും സഹൃദയത്വത്തി
 ന്നുമായി യാതൊരു സ്വർദ്ധയുമുണ്ടായിക്കൊള്ളേണമെന്നില്ലെ
 സ് അദ്ദേഹം തൻ്റെ കൃതികളെക്കൊണ്ടും സംഭാഷണങ്ങളെ
 കൊണ്ടും ധാരാളം വിശദമാക്കിട്ടുണ്ടു്. കവിതയിലും ശ്രീ
 മാർപി കെ. കൈവെങ്കുളത്തിരുന്നിട്ടില്ലെന്ന് “ശ്രീമൂലമുക്താ
 വാസി”യും “കിരചികാവ്യ”വും പല മുക്തകങ്ങളും തെളിയിക്ക

നുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ കവിതാവിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹം ശ്രീ ഹർഷൻ, അനന്തഭട്ടൻ, ഉണ്ണായിവാരിയർ എന്നിവരുടേ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലാണ് ഭൂമിച്ചിരുന്നതെന്നുള്ളതു പരസ്യമായ ഒരു രഹസ്യമത്രെ. ആ പ്രസ്ഥാനത്തിലുൾപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പദ്യകൃതികൾക്കൊരു മാത്ര പ്രസ്ഥാനത്തിനവകാശമുണ്ടെന്നുള്ളതു നിർദ്ദിവാദവുമാണ്.

മുരുകുപ്പറഞ്ഞാൽ, കേരളവർമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ കാലഘട്ടത്തോടനുബന്ധിച്ചുള്ള പണ്ഡിതകവിപരമ്പരയിലേ ഒരു പ്രധാനാംഗം, “സാഹിത്യപഞ്ചാനന”ന്റെ നിശ്ചാണത്തോടു കൂടി കൈരളിക്കു നഷ്ടമായിപ്പോയിരിക്കുന്നു! കൈരളിയുടെ ഈ നഷ്ടം എന്നാണ് തിരുക? രെക്ഷയും തിരു കയില്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നതു്!

പ്രഗത്ഭരും നാനാമുഖവുമായ സാഹിത്യസേവനക്കോണ്ടു് അനശ്വരയശസ്സു സമ്പാദിച്ചു്, ഭാഷാപ്രണയികളുടേ മനസ്സുകളിൽ ശാശ്വതപ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള പണ്ഡിതഗ്രന്ഥശൃംഖല വിമർശകകേന്ദ്രമായ പി. കെ. നാരായണപിള്ള അവർകളുടേ നിശ്ചാണത്താൽ നിരാശാഭരിതരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന സ്വമുദുംബാംഗങ്ങളോടും കൈരളികളും ബാംഗങ്ങളോടും പരിഷത്തിനുള്ള അക്കൈതവമായ അനാശോചനത്തെ ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുകയും പരേതന്റെ ആത്മാവിനു നിതശാന്തിയേ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുകയുള്ളു.

പുസ്തകം 6.

ലക്കം 3.

സമസ്തകേരള
സാഹിത്യപരിഷത്തു

വക
ത്രൈമാസികം.

1113

൧25൦.

വരിസംഗ്രഹം

പരിഷത്സാമാജികന്മാർക്ക് (വരിസംഗ്രഹങ്ങൾ) ആണ്ടിൽ മൂന്നു രൂപ.
സാമാജികന്മാരല്ലാത്തവർക്ക് " മൂന്നു രൂപ.

റെറപ്പതിപ്പ് ഒരു രൂപ.

എറണാകുളം.

സനാതനധർമ്മം അച്ചുകൂടം, പെരുമാന്തർ, എറണാകുളം.

വിഷയവിവരം.

	പേജ്.
1. പഞ്ചവജാട്ട നീലി മുളർ	259
2. രാസകൃിഡ. (പ്രാചീന കവിത.) സമ്പാദകൻ—വെള്ളമുളള കുഞ്ഞാകുൻനാമർ ഐ, എസ് സി, എൽ. റി.	280
3. നീലകണ്ഠന്റെ കൊച്ചിരാജപരമ്പര പ്രൊഫസർ കെ. രാമപ്പിള്ളാരി. എം. എ.	283
4. മറുപടി മുളർ	291
5. പാർവ്വതീപരിണയം (പ്രാചീനകൃതി.) സമ്പാദകൻ—കെ. നാരായണപ്പിള്ളാരി. എം. എ.	298
6. മുദ്രാരാക്ഷസനാടകം പി. രത്നമയിദേവി. എം. എ.	308
7. രണ്ടു പഴയ കീഴ്ത്തനങ്ങൾ സമ്പാദകൻ—ടി. ജി. അച്യുതൻനമ്പൂതിരി	329
8. ഭാഷാന്തരീകരണം. പി. എൻ. ഭൂസ്സയ്യ. ബി. എ. എൽ. റി.	331
9. ചില ശ്രംഗാരശ്ലോകങ്ങൾ ലക്ഷ്മീപുരത്തു സവിവർണ്ണ കോയിത്തമ്പുരൻ	336
10. സംഗീതവും സാഹിത്യവും എം. എ. മാമോദാമണൻ	339
11. ഡാൻറി അലിഗ്നീരി എം. കെ. മോസഫ്, നെടുങ്കുന്നം	346
12. കൊച്ചിമഹാരാജാവിന്റെ ഒരു ശിലാശാസനം മുളർ	365
13. പരിഷ്കർത്തൃങ്ങൾ റജിസ്ട്രേഷൻ പരിഷ്കർത്താവിന്റെ ആറാം വാർഷികരേഖ 112-113-ലെ വാർഷികവിവരണം ആഡിറ്ററുടെ റിപ്പോർട്ട്	368 368 371

113-114-ലെയ്ക്കളി ബഡ്ജറ്റ്	372
112-113-ലെ കടധനനടപടി	373
വനിതാസംരക്ഷണ കമ്മിറ്റിയുടെ റിപ്പോർട്ട്	374
പരിസ്ഥിതികൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിന്റെ ചുമട്ടുവിവരണം	375
സംരക്ഷണത്തിൽ പങ്കാളിയായ പ്രവർത്തനം	382

14. പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ

ക. മെറ്റർ ഗവൺമെന്റിന്റെയും കമ്മ്യൂണിറ്റിയുടെയും	385
ഡ. ചില ചരക്കുകൾ	
1. വി. കൃഷ്ണൻ	388
2. കെ. പി. കൃഷ്ണൻ	387
3. ഇ. വി. കൃഷ്ണൻ	388
ഗ. സിദ്ധന്ത	389

ഗുണപത്രം.

—സംഗ്രഹം—

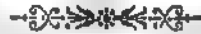
ക്രമം.	വരി.	അദ്ധ്യക്ഷ.	സംഗ്രഹം.
259	11	മുറക്കുറി	മുറക്കുറി
261	21	നിഷ്ക	നിഷ്ക
264	24	അദ്ധ്യക്ഷൻ	അദ്ധ്യക്ഷൻ
266	14	മുപ്പിറപ്പ	മുപ്പിറപ്പ
270	27	കൈകൾക്കെ	കൈകൾക്കെ
272	8	എന്നും	എന്നും
			(എന്നും എന്നും)
274	19	കാക്കയാട്ട	കാക്കയാട്ട
275	13	കൈവരകളിൽ	കൈവരകളിൽ
276	16	ശാസ്ത്രീയമെൻ	ശാസ്ത്രീയമെൻ
293	24	സ്ഥലത്തിൽ	സ്ഥലത്തിൽ
297	22	ആശ്രയിച്ച്	ആശ്രയിച്ച്

സമസ്തകേരള
സാഹിത്യപരിഷത്ത്
വക
ത്രൈമാസികം.

പ്രസ്താവന 6. 1113 2250. 3.

പഞ്ചവങ്കാട്ട നീലി.

(മുദ്രിതം)

യശസ്വരീരമായ സാഹിത്യകശഖൻ സി. വി. രാമൻപിള്ളയുടെ 'മാനോധർമ്മം' എന്ന സുപ്രസിദ്ധമായ നോവൽ വായിച്ചിട്ടുള്ളവർ 'പഞ്ചവങ്കാട്ട നീലി' എന്ന യക്ഷിയുടെ കഥയെപ്പറ്റി അറിവുണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ. ആ കഥയുടെ മൂലമായ 'നീലികഥ' എന്നൊരു വിശിഷ്ടമായ വില്പന ചാൻപാട്ട് തെക്കൻതിരുവിതാംകൂറിൽ നടപ്പുള്ള മലയാളത്തിന്റെ ഭാഷയിൽ ഇന്നു തളയന്മാർ പാടിവരുന്നുണ്ട്. ഈ പത്രപ്രസിദ്ധീകരണത്തിലൂടെ ആ പാട്ട് പല പാഠങ്ങളായി പ്രചരിക്കുന്നു. അതിന്റെ ഒരു സ്വഭാവപരമായ വായനക്കാർക്കു നൽകുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് ഞാൻ ഈ ഉപന്യാസം രചിക്കുന്നത്.

“അഴകയ പഴവനല്ലൂർ അമ്മയപ്പൻ തിരുക്കോവിൽ
കുഴലയ സംഗീതം കൂത്താട്ടം മുറക്കരി

പന്നിവിടെ(1)കൾ താൻ മുകിത്തു പടികടത്തു വെളിയിൽ
വന്താൻ

മണിയമിടും കോവിലുകൾ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവനവൻ
വിതമ്പിയന്തക്കോവിലിനമ്പി വേശമകള(2)തകിൽവന്താൻ
കരുമ്പിനിയമൊഴിയാക്കളക്കണ്ണാട്ടും പോട്ടാനാം
ആശമൊഴി പലതുംചൊല്ലിയവളുടനേ ഉറവാടി
വേശമകൾ വേദിയന്നെ വീട്ടുകത്തേ ശുട്ടിവര,
വീട്ടിൽ വരക്കണ്ടപോതു വേശയുടനായ്ക്കിഴവി
“നാട്ടിലുള്ള നമ്പിയിവൻ നമുക്കൊരു ദൈവമല്ലോ,
കിറുപയ്യൻ പണം കാഴ്ച കേളാത്തേ നീ മകളേ!
മനംകൂടിത്തന്നിടും കാൺ മറയോർകളാനാലും”
മാറുകണ്ണിതായ്ക്കിഴവി മകൾത്തന്നക്കപ്പത്തിചൊന്നാൻ.

പവിഴനല്ലൂർ അമ്മയപ്പൻകോവിലിലെ ഒരു ഭാസി തന്റെ കേന്ദ്രത്തെ
ജാത്യുടേകഴിഞ്ഞത് ഒരുദിവസം തന്റെ ഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു തിരിയെപ്പോ
കുമ്പോൾ ആ കോവിലിലെ മേൽശാന്തിയായ നമ്പി അവളെക്കണ്ടു
മോഹിച്ചു. അപ്പോൾ അവൾ മധുരവാക്കുകൾകൊണ്ടു കാമത്തെ വർദ്ധി
പ്പിച്ച് ആ നമ്പിയെ തന്റെ വീട്ടിലേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അവി
ടെവെച്ച് മാറുകണ്ണിയായ അവളുടെ തളക്കിഴവി മകൾ അയാളോടു
പണവും കാഴ്ചയും പോടിക്കരുതെന്നും ബ്രാഹ്മണരാണെന്നീയും പ്രേമം മുഴു
ക്കുമ്പോൾ വേണ്ടതെല്ലാം കൊണ്ടുവന്നു തന്നുകൊള്ളുമെന്നും ഉപദേശിച്ചു.

മകൾത്തന്നക്കപ്പത്തിചൊല്ലി മറയോന്നെ വശപ്പെടുത്ത
മറയോന്നെ വശപ്പെടുത്ത മരുത്തന്നെ ശുട്ടലറാൻ
മകൾകയ്യിലെ താൻ കൊടുത്തു മറയോന്നെ വശപ്പെടുത്തി
മൺപ്പാന വാഴ്ത്തകേട്ട മനംപൊറുക്കമാട്ടാമൽ
പഴുപ്പാന മടിശ്ശീലയിൽ പണഞ്ഞെയുമ്മി (3) മടിയിലിട്ടാൻ
മടിപ്പണഞ്ഞെക്കണ്ടപോതേ മണിവിളക്കും താൻ കൊള്ളത്തി
സുന്ദരം ചേർകട്ടിലിലേ തുളിമെഞ്ഞെ തന്നെവിരിയ്ക്കു്
പടുത്തുറക്കു വാരുമെൻറു പഞ്ചനമേൽ കൊണ്ടുപോന്നാൻ.
മരുത്തനിൻറ വേതിയനാം മയമ്പിയന്നേ താൻ കിടക്ക
മതലിരുക്കും മടിശ്ശീലയിൽ ചുമടിയെല്ലാം തടവിനാഴു.

(1) പന്നിവിട = കൈകയ്ക്കു.

(2) വേശമകൾ = വേശ്യസ്ത്രീ (3) അമുക്ക = വാരു.

ഗാവിൽച്ചട്ടെ കഴറുകൈക്കൈനിറയപ്പണം കൊടുത്താൻ
മേലിൽച്ചട്ടെ കഴറുകയ്ക്കു മെത്തമെത്തപ്പണംകൊടുത്താൻ
വായിൽ മുത്തമിടുവതക്കു വരാഹനമ്ബിത്താൻകൊടുത്താൻ
കേട്ടതൊരുവുമയെല്ലാം കിറുപയുടൻ താൻ കൊടുത്താൻ
കോവിലുള്ള വുമയെല്ലാം കൊള്ളയിട്ടും താൻ കൊടുത്താൻ
കാവിലുള്ള വുമയെല്ലാം കളവാണ്ടും താൻ കൊടുത്താൻ
അകരത്തിലുള്ള മയെല്ലാമറവിക്കു വിലയായ് കൊടുത്താൻ
ആപുഷ്കരം പൊന്നടമയെവറക്കു വിലയായ് കൊടുത്താൻ.

അങ്ങനെ ഉപദേശിച്ചിട്ടു തായ്ക്കിഴവി ഉത്തരക്കുണത്തിൽ ചെയ്ക്കുത്ത്
ആ കാമുകനെ മയക്കുന്നതിനുള്ള മന്ത്രങ്ങളൊക്കുകയായിരുന്നു. ആ മന്ത്രം
മകളുടെ കൈയിൽ കൊടുത്തു് അയാളെ തീറ്റിപ്പിച്ചു. മൺമൺത (അ
ജമിജം തൊടാത്ത) വാക്കുകൾ വേഗം അയാളോടു സംസാരിച്ചുകേ
ട്ടു. മെഴുലയിലുള്ള പണം വാരി അയാൾ ഉടൻ അവളുടെ മടിയി
ലിട്ടു. പിന്നെ അവളുടെ ചൊല്ലിക്കാരനായി ആ വിസ്സു. കൈമുതൽ
തീന്നപ്പോൾ കട്ടും കവനും ഗുഹത്തിലെപ്പുണ്ണങ്ങൾ തട്ടിയെടുത്തും അ
വൾക്കു നിത്യവും സമ്മാനിച്ചുകൊടുത്തു. ഒടുവിൽ ഒക്കെ മുടിഞ്ഞു് അയാൾ
ഷ് ഒരു നിറുത്തിയുമില്ലാതെയായി.

കൊടുക്ക മുതലില്ലാമൻ കൂറിവന്ത മറയോനും
അടുത്തനാളിൽ വേളയിലേ അമ്പൽവീട്ടിൽപ്പോയിരുത്താൻ
കൈപ്പൊതു മില്ലാമൻ കാതലിയാൾ കാണവില്ലെ.
നിറവില്ലാപ്പാതകത്തി നിപ്പുരത്തായ്ക്കിഴവി
മറയോനെന്നെക്കണ്ടപിമ്പേ മകളോടേ ചണ്ടയിട്ടാൾ.
“അരക്കാഴ്ച കിടയാതെ ആൺപിള്ളെ യോടിതന്നു
ചിരിച്ചു വിളയാടുവതും തിന്നതിനമായലക്കൊടുപ്പം
കഴുകടിയിൽ നാലോലേ കാത്തിരുത്തും തൃക്കിറാ”
നോരാക വേതിയൻതൻ നെഞ്ചുനേരേ കാൽനീട്ടി
വാങ്ങമൻറു ചൊല്ലാമൽ വാങ്ങുകൊതെയിരുത്താൾ.
“കൂത്താടുവാർ വീടുകൊണ്ട കാണിയോ ഉറക്കു?
ഉത്തരവുമില്ലാമൽ ഓയാതേ വരുവാനേൻ?
ചെത്തവനേ! പാപ്പാനേ! തിണ്ണവിട്ടു എഴുതിരെടാ!”
കിഴവിയുടെ പേരെയെല്ലാം കേട്ടിത്തന്ന മറയവനും
അഴുതുകൊണ്ട അവനായ അകരമതിൽപ്പോകാമൽ,
കൊണ്ടാടിപ്പു ചെലച്ചെയ്യും കോവിലുക്കും പോകാമൽ,
പട്ടണത്തെ വിട്ടിറങ്ങിപ്പുരത്തേരും പോന്നാനേ.

കൈയിൽ കാൽ പൈസപോലുമില്ലാത്ത അവനെക്കണ്ടപ്പോൾ പാപി ഷ്ഠയായ കിഴവിയുടെ മട്ടൊന്നു മാറി. ആദ്യമായി മകളോടു ദേഷ്യപ്പെട്ടു. “ഈ ഇരപ്പാളിയുമായിട്ടു നീയെന്തിനാണെടി ഇങ്ങനെ ചിരിക്കുകയും കളിക്കുകയും അലഞ്ഞുനടക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്? കഴുകമരത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്ന നായെപ്പോലെ കാത്തിരിക്കുമ്പോഴും നീ ഉറങ്ങുന്നുവല്ലോ” എന്ന് അവളോടു പറഞ്ഞിട്ട്, സ്വസ്ഥവും അവൾക്കായി ഭീമാളിവച്ചു കഴിഞ്ഞ ആ പാപ്പർപ്പുള്ളിയോടു ഉപചാരവദാക്കായി ഒന്നു പറയാതെ “ഭാസിമാരുടെ വീടുകൾ, എടാ! നീ അട്ടിപ്പേറ്റുവെക്കിയ വസ്തുക്കളാണോ? എന്റെ കല്പനകൂടാതെ എന്തിനിവിടെ എന്നും കേറിവരുവാ? ജീവച്ഛവമായ നീ എന്റെ തിണ്ണയിൽനിന്നെഴുന്നേറുമ്പോഴോ” എന്ന് അട്ടുഹസിച്ചു. ശാന്തിക്കാരനാകട്ടെ കണ്ണീരുംകൈയുമായി അവിടംവിട്ടു ക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്കോ ഗൃഹത്തിലേയ്ക്കോ പോകാതെ പരദേശത്തേയ്ക്കു യാത്രയുമായി.

എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ തള്ളയെപ്പോലെ മകൾ ഭുഷ്ടയായിത്തന്നില്ല; ആ യുവതിയ്ക്കു നമ്പിയുടെനേർട്ടു കൃതജ്ഞതയും അനുരാഗവുമുണ്ടായിരുന്നു.

പാപ്പാണെന്നൊന്നാതെ പതറി മനം തള്ളാടി(1)
 പരദേശംപോനതൊരു പാപ്പാണെക്കൂട്ടിവര
 ഭരിശമതായ് ഭാസിമകൾ തുടർന്നാട്ടേയവൻപിറകെ.
 കടനടയാൽത്താനോടിക്കടകരമ വഴിമരൈത്തു
 “കെട്ടതിയില്ലാപ്പത്തിയുള്ളോർ കിഴവിമൊഴി കേൾപ്പാരോ?
 എന്നടയ വീട്ടുകമെയിരുപ്പതെല്ലാം തരുവേനേ.
 എന്നടയ മഹിമയെല്ലാം ഇല്ലാതോ മന്നവനേ?
 മന്നവനേ (2) ഉന്നൈവിട്ടു മറന്തിതക്കമാട്ടേൻ നാൻ
 ഉന്നൈവിട്ടു മറന്തിതക്ക എൻമനതിൽ കാണവില്ലെ”
 എൻമൊല്ലി മനംതെററിയിരുങ്ങ കള്ളിനിഴലതിലേ
 സന്തോഷമായവരും തണലതിലേ പോയിരുന്താർ.
 വെളിയെവണ്ണ വിളയാടി വെററിലയും തിങ്കയിലേ
 മടമടന വിയർത്തെൻറാൾ; മലർമുടിയെക്കൊതുമെൻറാൾ
 പഴികാറൻ മേൽപാറ്റുപ്പുക്കത്തു മുടികോതയിലേ
 വഴിനടത്താകയാലേ മടിമീതിവുകിവിട്ടാൾ

(1) തള്ളാടി = തളിർ.

(2) മന്നവൻ = രാജാവ് (ഇവിടെ തനിക്കു നാഥൻ)

തന്റെ ക്രാമകനെ തിരിയെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നതിലേയ്ക്കു യുവതി ഓടിപ്പോയി. മാഗ്ഗ്മയ്യത്തിൽ അയാളേക്കണ്ടുമുട്ടി. ബുദ്ധിമാന്മാർ കിഴവി കളുടെ വാക്കുകൾ കേൾക്കുകയില്ലെന്നും തന്റെ സ്വന്തത്തിലും അയാൾക്കു കൊടുക്കുവാൻ താൻ തയ്യാറാണെന്നും മറുപറഞ്ഞു അയാളേ സാന്തപനംചെയ്തു. താംബൂലചർച്ചണത്തിനുശേഷം ക്ഷീണതനിമിത്തം അയാളുടെ മഠിയിൽകിടന്നുറങ്ങി.

അതുവരെ ചൂഷിതനായിരുന്ന ശാന്തിക്കാരന്റെ മട്ട് അപ്പോഴേയ്ക്കും പാടെ ഒന്നു മാറി. ഭയങ്കരനായ ഒരു രാക്ഷസനായാണ് അനന്തരം അയാൾ പെരുമാറിത്തുടങ്ങിയത്.

നിത്തിരയെ താനറിഞ്ഞു നെഞ്ചതിലേ വൈരംവൈതാൻ

“പാട്ടിലായിൽ മരുത്തന്ത പഴികാറി മകളല്ലവോ?

ശുഭലക്ഷം പൊന്നടമെയടങ്കലു(1)മായ് വൈത്താളേ”

അവളുടെമുമ്പാഴുതെ അത്തന്നെയും താൻകഴറി

കുസവിട്ടുപട്ടിയിലേ കട്ടിവൈത്താൻ പൊട്ടുന്ന(2)മായ്.

തൂടയമുറ്റ മൺകുചിത്തു തോകയരെയതിരിറക്കി

തലയെടുത്തു മണ്ണിൽവൈത്തു തടുമെന്ന(3)വേ താനെഴുന്നാൻ.

തടുമെന്നവേ താനെഴുത്തു ചാറുകൂരം പോന്നുവേ

“പാട്ടിലായിൽ മരുത്തന്ത പഴികാറിമകളല്ലവോ?

കോല്ലാതേപോനാവോ കൂടവജവാ”ളെന്നവേ

എൻറചൊല്ലി വേതിയാം ഇനിവരുവതറിയാതെ

കല്ലെടുത്തു തലയിടിട്ടുക്കളിമരത്തോടൊളിത്താൻ.

സംഗതിയാൽ കൽവിഴുത്തു തലനെരിയ്ക്കു കൺവിഴിത്തു

പാറക്കയറാം കാണാമൽ പാർ(4)ക്കളളിതന്നെപ്പൊതു

“അടിപിടിയായ് നാനിവന്നെയനിയാതം ചെയ്തതില്ലെ

കടവുളളാർ(5)താനറിയ കളിമരമേ സാക്ഷി”

സാക്ഷിവൈത്തുചൊന്നതെല്ലാം തനിമറയോൻ താൻകേട്ടു

“മൂച്ചുവിട്ടുചൊന്നവളെ മുഴുതുമിരിക്കാല്ലവേണം”

പിന്നെയൊക്കല്ലെടുത്തു പിടലിയിലേ പോട്ടുവിട്ടാൻ

മനുയിരെക്കൊണാമൽ മറയവാനുമോടിവിട്ടാൻ.

(1) അടങ്കലം = ആസകലം. (2) പൊട്ടണം = പൊതി. (3) തടുമെന്ന = പെട്ടെന്നു.
(4) പരം = ഏക (അതിർ) (5) കടവുളളാർ = (കടവുൾ) രേഖം.

വേശ്യ നിദ്രാധീനയായപ്പോൾ ശാന്തിക്കാരന പൂർണ്ണരണയുണ്ടായി. “ഇവളല്ലേ പച്ചിലയിൽ എനിക്കു മരുണതന്ന പാപിഷ്യയുടെ മകൾ?; ഇവളല്ലേ എന്നിൽനിന്നു” ആരലക്കുറുപ്പൊന്നുപാഹരിയ്ക്കുവരും?” എന്നിങ്ങനെ വിചാരിച്ചു. പ്രതികാരരക്തം അയാളെ തോറ്റുപിടിപ്പിച്ചു. അവളുണിഞ്ഞിരുന്ന ആരോണങ്ങളെല്ലാം അഴിച്ചു അയാളുടെപെട്ടിക്കു കയറ്റുവച്ചു. തുടയോളം മണൽകൂട്ടി അവളെ അതിൽ പതുക്കെ തല തറയിൽ വച്ചിട്ടു പെട്ടിയുൾക്കൊണ്ടു സ്വപ്നം ദുരൂഹമായി. പിന്നെയും “പച്ചിലയിൽ എനിക്കു മരുണതന്ന പാപിഷ്യയുടെ മകളല്ലേ ഇവൾ?” എന്നു വീണ്ടും പൂർണ്ണശുതിപിശാചിക ആചരണമെന്നാൽ തിരിയെപ്പോയ ഒരു കല്ലെടുത്തു അവളുടെ തലയിലിട്ടു. അതുകൊണ്ടു അവൾ മരിച്ചില്ല. പ്രാണവേദനയോടുകൂടി “ഞാൻ ഇയാളോടു” (കുലയാർക്കുവിട്ടു) അന്യായമായി ഒന്നും പ്രവർത്തിച്ചില്ലല്ലോ. ഇയാളുടെ ഈ കൃത്യം ദൈവമറിയട്ടെ. ഇവിടെ വേറെയാരെയും കാണുന്നില്ല; അതിനാൽ അല്പനേരം കഷ്ടപ്പെട്ടിട്ട്, നീതന്നെ ഇതിനു സാക്ഷി” എന്നു അവൾ മറുവിട്ടു. അപ്പോൾ ആ ചെടിയുടെ പിന്നിൽ മറഞ്ഞിരുന്ന ആ ഘാതകൻ മറ്റൊരു കല്ലെടുത്ത് അവളുടെ പിടിലിൽ ഇട്ടിട്ടു അവൾ മരിച്ചുനായ്ക്കുണ്ടു അവിടംവിട്ടു ഓടി.

മാരകണ്ഠിതായ്ക്കിഴവി മകനോടേ ഏതു ചൊവ്വുവരും.
 “പുത്തുകെട്ടു മകളെത്തന്നെ ചോന്നാളേ വേദിയൻപിൻ,
 പാപ്പാക്കൊക്കുടാമൽ പണച്ചിലവും ചൈയമാൽ
 തത്തിൽ(1)മായ്ത്താനോടിത്തയച്ചൊക്കുട്ടിവരാം”
 എൻറതായാൽ ചൊല്ലിടവേഴെഴുതിയതു പാപ്പെടുവാൻ.
 അൻറ തക്കെ പടുകുളത്തിൽ അണ്ണനുപോയ്ച്ചെൻറകളൊൻ.
 തലൈമേഴെഴുകീടത്ത കല്ലെത്തന്നെ തട്ടിത്തള്ളിവിട്ടാൻ.
 പപ്പികുടവാതമുളിക്കല്ലേ; ചോട്ടിനമ്പുടമുളിക്കല്ലേ;
 മടിതന്നിലേ ഉറക്കിനാളോ? മണൽമീതിൽ കിടത്തിനാറോ?
 ചാങ്കാൻ കല്ലെറിഞ്ഞു പാപ്പാനും പഴിയെടുത്താൻ.
 പാപ്പാനൊ മിഴെപ്പാനോ? പഴുവനല്ലർപിഴെത്തിടുമോ?
 പെൺപഴിയുമാൺപഴിയും പിരാമണനക്കുടൈക്കൊല്ലി
 ചുറിയങ്കേ വലയുവയു സുരിയന്നെക്കൈതാഴ്ത്തു
 തരുയരെക്കൊൻറകല്ലാൽത്തരുവെയെന്റൊതു പട്ടാനേ.

(1) തത്തിൽ = വേഗം.

മകളെക്കൊന്നാത്തതിനാൽ തായ്ക്കിഴവി സംഭ്രമിച്ചു അവളുടെ ജ്യേഷ്ഠനായ തന്റെമകനേ അവളെ അന്വേഷിച്ചു, 'പാപ്പാണെ'ത്തള്ളിയും പണച്ചിലവുവരുത്താനെയും മകളെത്തിരിയെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാൻ പറഞ്ഞു. അയാൾ തന്റെ സഹോദരിമരിച്ചുകിടക്കുന്ന സ്ഥലത്തുചെന്ന കാര്യംമുഴുവൻ മനസ്സിലാക്കി, അവളുടെയും തന്റെയും ഭൃതിക്കു നന്മിയെത്തന്നെകാരണമാക്കി, അവളെകൊല്ലുവാൻ ഉപയുക്തമായകല്ലുകൊണ്ടു തന്റെ മരണത്തിനും ഇടവരുത്തി. ഇനി ഘാതകന്റെ ഗതിയെന്തെന്നു പറിക്കാം.

ദാസിയെക്കൊന്നു പഴി നമുക്കിളെല്ലു തടയ്ക്കരുതെന്നുമ്പോലാട്ടുവഴിവിട്ടുകൊടുവഴിയോടെ ചാറുഭരം നടത്താൻ.

കാശിക്കും പോകലാം വേശയ്ക്കും തേടലാം കപ്പലും വൈത്തിടലാം കൌവൈ(1)നമുക്കി നീയില്ലെന്നു വേടിയൻ

തെക്കുകാട്ടിപ്പാടിനന്നേ.

പണ്ടെങ്ങിട്ടു മനസ്സുണ്ടാക്കിയിരുന്നതും തക്കമുണ്ടാക്കിയതും തട്ടാനിടത്തിൽ വിളകാട്ടലാമെന്റു സന്തോഷം മെത്തമെത്ത വിശദപത്ത(2)ണ്ണൽ(3)വിരണ്ടൊരുകരതം വിഴുത്തുനടത്തിവേ വേശയെക്കൊന്നുവരുത്ത വൈരിയിനാൽ വെള്ളത്താഹരം മലരുകി തണ്ണീർക്കിണററിൻ കരയിലേചെന്റു തക്കെ(4)യാറലാമെന്നവേ താങ്കൾമരുമയോങ്കും പടിമീതിൽ ചങ്ങനകഴററിവല്ലാൻ തണ്ണീർക്കിണറിലേ പാളയെപ്പൊട്ടുവൻ തണ്ണീരിഴുത്തിടവേ കയ്പുടയ്ക്കുകൊരു സപ്പുമിത്തു കടിത്തിതു വേതിയെന്നെ. കൈയിൽക്കടിത്തചിപ്പത്തിനാവേയവൻകൈയെവലിത്തട്ടത്താൻ കൈയിലുടമൈ കയത്തിലെ വീഴ്വേ കരയിലവൻവീഴ്വേ കണ്ടുവരുണ്ടോ കൂപ്പിട്ടുകൂപ്പിട്ട കാടതിലേ പണ്ടെത്താൻ കൊണ്ടുവിഷത്തുക്കു പണ്ഡിതരോരുണ്ടു ഇളിക്കുകൊടുപ്പുതക്കു? കൂട്ടിവരവേണമെന്റാൻ തലയിലേ കൊണ്ടിതു പാമ്പിൻവിഷം കണ്ണും തലയും മുഴുത്തു വരുത്തു കറിനും കറിനമെന്റേ രണ്ടടി തുക്കിവെക്കും മുൻപേ വായിൽ രണ്ടാക്കുരുതികെട്ടി ഇറങ്ങുവുകക്കു ബുക്കായു എന്റാവേനകിയിറങ്ങുവിട്ടാൻ.

(1) കൌവൈ = ദ്രാവിഡ. (2) വിരണ്ടത്തു = സ്വർഗ്ഗത്തിൽ (സ്വർഗ്ഗസ്ഥനോപ്പോലെ)
(3) തണ്ണൽ = അഴി. (4) തക്കെ = തള്ള

ഭാസിയെക്കൊന്ന പാപം തന്നെ ബാധിക്കുകയില്ലെന്നും അക്കഥ ആരും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നും കരുതി വണ്ടിപോകുന്നവഴിവിട്ടു കാട്ടുപാതയിൽക്കൂടി അയാൾ നടന്നുതുടങ്ങി. വഴിക്കുവെച്ചു കാശിക്കുപോകാമെന്നും, മറ്റൊരു ചേശ്യയെ വെപ്പാട്ടിയാക്കാമെന്നും, കപ്പൽപോലും വയ്ക്കാമെന്നും തന്നോടു ശത്രുതയുണ്ടായ തായ്ക്കിഴിയുടെ പുത്രിയുടെ ശരപ്പൊളിമാല തട്ടാനു വില്ക്കാമെന്നും മറ്റും പല മനോരാജ്യങ്ങൾ അയാൾ കണ്ടു. വേശ്യയെക്കൊന്നു വെറിയിൽ വെള്ള ട്രാഫറു പെന്തകി ഒരു കിണററിൽചെന്നു വെള്ളംകോരി കൈയിൽ പാറുകുടിച്ചു; ആരോണപ്പൊതികിണറിലും വീണു; വൈദ്യന്മാരുണ്ടോഹൃന്ന് എ ഭൃത്യൻ നിലവിളിച്ചു; അവിടെയേതു വൈദ്യൻ? രക്തം ധമിച്ച് അയാൾ ആ സ്ഥലത്തുതന്നെ വീണു സിദ്ധിച്ചു.

പട്ടാഭര മുവേരും പരമശിവനരുളാലേ
 ഇഷ്ടമുടൻ മുവേരും യമരാജൻ കോളെട്ടു ചെൻറാർ.
 ചെൻറയടനെയനിറുതു ചിത്രപുത്രനയിനാരും
 കണ്ടു മുവർകുപ്പിറപ്പുക്കണക്കെടുത്തുപ്രാതന്തനാരും
 കേഴ്വിയില്ലാപ്പഴവനല്ലർകിളയോടേ മുടിവതക്കു
 ശീമയാളും ചോളനട തേവിയർതൻ നിരുവയററിൽ
 നമ്പിവന്ത ഭാസിയേയും നട്ടുവടനെയും അടൈത്താർ.
 കട്ടയ പണിക്കേശൻ കാവിരിപ്പു സ്ഥിതിനത്തിൽ
 ചെട്ടിച്ചിതൻവയററിൽ തിരുമറയോക്കെയടത്താർ
 പിള്ളെളയില്ലാച്ചോളനട ചെൻറകാടിയാൾതേവി ചൊൽവാൾ
 കൊള്ളിവയ്ക്കു മകനെവേണെ കോവിലിൽതാൻ തവമിരുത്തേൻ.
 മുന്നാലിയെയൊരുപാറു മുട്ടക്കിവാക്കുണ്ടേനേ
 വേളുളെട്ടത്തിമ്പതക്കു വെരുകുവയ്ക്കു പയ്യക്കുണ്ടേൻ
 മതുപറക്ക(1)പ്പാൽകടിക്ക മന്ത(2)യിലേപോകുണ്ടേൻ
 എൻറചൊല്ലിത്തിരുത്തേവിയിരുക്കമന്തവേളയിലേ
 നൻറിയടൻ കളിയാമൽ നാല്പതുനാൾ ചെൻറയവേ,
 ഒൻറാനമാതത്തിലേ ഒഴിയില്ലെട മൻറ തമചയ(3)കൾ
 രണ്ടാനമാതത്തിലേ തമചയനും തീർത്തിടവേ
 മുൻറാനമാതത്തിലേ ചുതുനാമേനിയനാൾ
 നാലാനമാതത്തിലേ നല്ലാറിൻ പഴംപോലെ

(1) മതുപറക്ക=മധുപക്കം. (2) മന്ത=ആട്ടമുട്ടകളുടെ പന്നം (3) തമചയം=സംശയം. രാജാവിനെ കവി കാത്തിരുത്തിപ്പിടിക്കും, യമന്നാ മാന; കാ വലംകേ തന്നോടുകൂടി ചേരും.

കഞ്ചികുടിതാൻമാറ്റു കണ്ടപണ്ടം തിന്നാമൽ
 ആറാനമാതത്തിലേ ആറാട്ടും ഉരുട്ടും
 അഞ്ചാനമാതത്തിലേ അടിവയറു പുരണമായ്
 ഏഴാനമാതത്തിലേ ഇരമ്പു(1)തക്കപ്പാക്കാലൈ
 എട്ടാനമാതത്തിലേ എഴുതിയക്ക മാട്ടാമൽ
 ഒൻപതാം മാതത്തിലേ ഉരുറിയപ്പായച്ചിട്ടു
 (ഇമ്പമുടൻ) നാറുകേട്ടു ഇററു പുരഞ്ഞാൻ മുകിത്താൻ
 പത്താനമാതത്തിലേ പയ്യ മെയ്നോവെഴുത്തുവര
 വരുത്തമതു കണ്ടപോതേ മത്തുവ(2)തെത്തുളളിപന്താൻ

അങ്ങനെ മൂന്നുപേരും മരിച്ചു യമന്റെ രാജധാനിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ
 ചിത്രശൂപ്പൻ മുൻകണക്കുകൾ നോക്കി ശാന്തിക്കാരനെ ചോളരാജ്യത്തിൽ
 കാവേരിപ്പട്ടണത്തിലേ ഒരു വണിഗപരന്റെ പത്രനായും നട്ടുവണയും
 ചാമ്പിടയയും ചോളരാജാവിന്റെ സന്താനങ്ങളായും ജനിച്ചിട്ടു. പവിഴന
 ല്ലർ കടയാട (അധികത്തെശിശുക്കളോടുകൂടി) നശിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി
 ഡാങ് ഈ ജനം അവർക്കു ചിത്രശൂപ്പൻ നല്കിയത്. സ്പഷ്ടനങ്ങൾ
 കണ്ടു ഭൂവിതയായ രാജനിയുടെ ഗർഭധാനവും പ്രസവവും മറ്റുംകവി
 വിസ്തരിച്ചുവെണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്. ആകാശ മുഴുവൻ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുവാൻ
 വൈകുണ്ഠിപ്പു. ആ സ്ത്രീരണം ഇരട്ടപെറു.

അൻ തിരുവയറുനൊറ്റു ആൺപിള്ളയും താൻപിറക്ക
 പിന്നെയായ പെൺപിറക്ക പെൺകൊടിമാർ കരവയിട
 മണ്ണിൽ ചോതിരിഴി(3)വയ്ക്കു മുത്തം(4)ചൊല്ലുവനാം
 'കളിമറ തവാൺ പിള്ളെയെ കമ്പകണ്ണിനൻറിയലും
 തുലക്കിൻറ പെൺ പിള്ളെയെ തൂപ്പണക്കെയൻറിയലും
 പിള്ളെയില്ലാത്തമ്മെയല്ലാം പിറന്നുതിന്ന വന്തിതുകാൺ
 ചോളനട അലമല്ലാം മുട്ടുകൊയ്പ്പോയിട്ടാമാ
 ആളിത്തടയെനമു കട്ടിലാഞ്ഞെന്താൻറ കൂപ്പിട്ടാമാ
 നാട്ടിലുള്ള മാടാട്ടു നമുക്കുതവിയാകാതാം'
 ചോതിരിഴി ചൊന്നതെല്ലാം ചോളനവൻ കേട്ടിത്തു
 'ചൊല്ലാതപിള്ളെയെൻറ ചൊട്ടുവിടലാകാതേ
 ഇല്ലാത്തുണ്ടാമോ? ഇരുപ്പുതെയാർ തള്ളവെപ്പാർ?

(1) ഇരമ്പിൻ = സൂട്ടൻ (2) മത്തുവ = സൂതികുടിനി.
 (3) ചോതിരിഴി = ചോതിരി (4) മുത്തം = മണ്ണുത്തം.

മണ്ടമിശ്ര ചിലന്തിവന്താൽ ഗണ്ണാടുചേർവർകളോ?
 പണ്ടെവിതിയതെല്ലാം പാൽനിരക്കലാ'മെന്നവേ
 തൊട്ടിലിലതാരാട്ടിത്തുക്കമഞ്ചക്കട്ടിലിലേ
 പട്ടണിമേൽമെത്തയിലേ പട്ടത്തിരുന്താളേ തേവി
 മരുതുപാലെ കാത്തിരുന്ത മരുതുവവുമാങ്കിവിട്ടാൾ.

ഈ ഇരട്ടപ്രസവത്തിൽ മുത്തു" ആണോ ഇളയതു ചെറുത്തു
 ആയിരുന്നു. രാജാവ് ജ്യോതിഷിയെവിളിച്ചു പ്രശ്നം വെച്ചിട്ടു. ജ്യോ
 തിഷി ആ സന്താനങ്ങളെക്കൊണ്ടു ചോദരാജ്യം മുടിയുമെന്നും ആഹാരമ
 സമൃദ്ധഗൃഹങ്ങളിൽ കൂമനിന്നു മുറയിട്ടുമെന്നും നാട്ടിലുള്ള കന്നുകാലികൾ
 നശിച്ചുപോകുമെന്നും തിരുമനസ്സറിയിച്ചു. രാജാവ് ആ ഭീഷഭംഗം
 അതൃപ്തനും വകുപ്പിച്ചില്ല. ശിശുക്കളെപ്പോലെയെങ്കിലും മാതാപി
 താക്കന്മാരുടെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും തലയിൽ ചിലന്തിവിണവർ മരിച്ചുക
 ണ്ടിട്ടില്ലെന്നും വരുന്നവിധി വഴിയിൽത്തക്കുകയില്ലെന്നും മറ്റും ആയിരുന്ന
 അദ്വൈതം കൈക്കൊണ്ടു സമാധാനം. രാജനിയും സുനികർമ്മിണിയും ഈ
 കലയാഴ്ചപ്പാൾ ആ രാക്ഷസശിശുക്കൾതമ്മിൽ ഇങ്ങനെയെന്നായി.

ചെറുപിള്ളയും ആൺപിള്ളയും പേരിട്ടതേ കെവിയമായ്
 'ഉണ് പതുവേ കണ്ടിടലാം ഉറക്കംവരുമാനമുക്കു?
 അന്നെപാലുണ്ടാക്കാലതുംപശിയാ തീരുതിപ്പെട്ട
 നമ്മുടയ തായ്'മുഖപ്പാൽ നാവു നന്നയാതേന്റാ?
 ഉന്നിയൊരു നാഴികയിൽ ഉറർച്ചുതും പാടിടലാം
 കിട്ടുമേ മറുക്കുള്ളക്കുറുകുള്ളപ്പാദാൽ
 കിട്ടിവെത്തു നാം കിടന്നാൽ കൂടിവരു(1)മേനമക്കു'
 തുരിശത്തിൽപിടിച്ചെടുത്തു തൊട്ടിൽ വിട്ടു എഴുന്നിരുത്തു
 കരുതരുതെന്നതാൻതിറത്തു കാലുതന്നെക്കീഴ്ത്തൈവത്തു
 ഉറക്കുമെല്ലാം കവട്ടി(2)വെത്തു കൈ പുറത്തു ചെറു നിൻറ
 വാര(3)മുടൻ തൊഴുമാളെ വിളെത്തൊഴു കൈയോലേ
 ഏണ്ണിയോരു എരുത്തുന്നെ രണ്ടാകെയൊൽപ്പൊത്തിക്കൊണ്ടു
 ഉള്ളമുഖവെല്ലാമൊടിമ ഉണ്ടുപാലെ നിരട്ടിക്കൊണ്ടു
 വേണ്ടിയുടൻതൊണ്ടയാലേ വിഴുതിനാർകൾ ഇരുപേരും.

1, കൂടിവരും (സുഖം)വരീക്കും 2, കവട്ടം = ഉറക്കം 3, വാരം = (സ്നേഹം) ആം.

തൂണി(1) മൂലകൻകളെ തൊടുകറിയായ്ക്കൂട്ടിക്കൊണ്ടു
 എരുമകളെ നകത്താലെയിരുപതിയായ് പ്പിളത്തു
 അയ്യടൻ വായിലിട്ടാർ, അടങ്കതില്ലെ കടൽക്കൊതിപ്പു(2)
 അരവയറുകാണാമൽ അനൂക്കപ്പാൽ(3)ത്താൻപോന്നാർ
 എരുമയിലേ ഇരുന്തും എഴുന്തും പൊതിയെത്തും
 വെള്ളാട്ടെക്കല്ലെ വാരി വിരലതിലേയിറക്കിവിട്ടാർ.
 ഇളളിയതുതാൻ തുടിക്കത്തൊണ്ടയിലേ പോട്ടിറക്കി
 അൻറരാവിൽ നിത്തിരയിൽ അതകിരുന്ന തോഴിയരെ
 ആരൊരുവരറിയാതേയവരുമേ വിഴുതിവിട്ടാർ.
 'ഇന്റൊടേ തിൻറവിട്ടാൽ ഇനിമേലും വേണ്ടാമോ?'
 വീണ്ടുവന്തു റിളളെരണ്ടും വിമമി വിമമിയഴുതിടവേ
 രീതിയിടയട്ടത്തൊളൊരുത്തി തേവിക്കിട്ടെക്കൊടുത്തനളെ
 കൊള്ളയിട്ട പിളളെരണ്ടും കോത(4)ൻ പാൽകടിത്തിട്ടമാം.
 ഗവളിയതു താൻകീറമേൽ ചൊഴുതു വിഴിത്തിട്ടമാം.

"നമുക്കു തളയുടെ മുലപ്പാൽ നാക്കനനയ്ക്കാൻ കാണുകയില്ലല്ലോ. വെ
 ല്ലയിൽപോയി അയ്യികഴിക്കാം" എന്നു നിശ്ചയിച്ചു ഉരരിലുള്ള എരുമ
 കൾ (എഴുന്തും). കാലകൾ, വെള്ളാടുകൾ ഇവയെല്ലാം ഭക്ഷിച്ചു. പി
 ന്നെയും വയറു നിറയായ്ക്കാൽ കാത്തുകിടന്ന തോഴിമാരേയും തിന്ന
 വീണ്ടും ശിശുക്കളായ് തൊട്ടിലിൽ മുൻപിലത്തേപ്പോലെ കിടന്നു. തള
 യുടെ സുന്ദരവും പാനംചെയ്തു. ഇങ്ങനെ ഓരോ ദിവസവും പകലെല്ലാം
 മനുഷ്യരേയും രാത്രിയെല്ലാം രക്ഷസ്സുകളേയുംപോലെ അവർ പെരുമാറി
 തുടങ്ങി. റാജധാനിയിൽ പ്രജകൾക്കു പൊരുതിമുട്ടി.

കന്റേയ്ക്കു മിന്നയും കോൽകുടും കാലിമേയ്ക്കിൻ കൂലിയാൾക്കുടവും
 മൂതിമേയും പത്തുക്കളുമായ് വന്തു മുത്തുകോന്നാൻ മുറയിട്ടുചൊല്ലിനാൻ.
 'പന്തിരണ്ടുവരിയും കുമരികു പരിചമിട്ട(5)പത്തുവെയും കാണല്ലെ;
 ഏഴുപെൺപറ കാളെയും കാണല്ലെയെട്ടുപത്തു
 വെള്ളാട്ടെടയും കാണല്ലെ.
 പൊൻനിറത്താൻ പൂപ്പൊരിക്കലും പോരെയെന്നു പനംപഴിക്കുകയും
 കട്ടക്കൊമ്പൻ കരുമറച്ചാമ്പയും കുമലക്കണ്ണൻ കരുമറച്ചുട്ടിയും
 എരുമാവാണിയം ഇയ്ക്കൊടേപോച്ചുതേ എളിയനാക്കളും
 ഉരർവിട്ടുപ്പോകിറോം'

(1) തൂണി = ചെറിയ (2) കടൽക്കൊതിപ്പു = വിഴുപ്പ് (3) അപ്പാൽ = അപ്പനും
 (4) കോത = സന്ദർശി (5) പരിചമിട്ട = പരിചപ്പെട്ട (വഴിപാടായ് നന്ന) ; കക്കൽ = നായ;
 ഇവിടെ നാലുപേരെയുള്ള ചെറിയ പട്ടു.

ഇടയന്മാർവന്നു രാജാവിനോടു് അവർക്കുണ്ടായ സങ്കടങ്ങൾ അറിയിച്ചു. രാജാവു തലയാരിമാരെ വിളിച്ചു മോഷ്ടാക്കളെ പിടിക്കുവാൻ ശക്തകെട്ടി. ഒരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. ബാധകളുടെ ശല്യമാണെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കി അവർ ഒളിച്ചോടിയതേ ഉള്ളൂ. വീണ്ടും ജ്യോതിഷിയെ വിളിച്ചു പ്രശ്നം വസ്തിച്ചപ്പോൾ അയാൾ മുൻപു താൻ അറിയിച്ച വൃത്താന്തങ്ങൾ ഒന്നുകൂടി വിശദമായി ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. അതിന്നു മുൻപു ലായത്തിലെ ആനകളുടേയും കരിരകളുടേയും കഥ കഴിഞ്ഞതായി രാജാവു കേട്ടു. ഒടുവിൽ ജ്യോത്സ്യൻ “പട്ടത്തുതേവിയെ ഇരന്റെറക്ക കൊല്ലാമൽ പാപ്പീർ” എന്നു പറഞ്ഞത് ആ രണ്ടു ശിശുക്കളേയും കാട്ടിൽ കൊണ്ടുചെന്നു മറയ്ക്കു കളയുന്നതെന്നുപരേശിച്ചു. രാജകുടുംബക്കാർ കാട്ടിൽ ഒരു വേപ്പുമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ അവരെ കിടത്തിയുംവെച്ചു പോയി. അവിടെ അവർ നീലനെന്നും നീലിയെന്നും പേർധരിച്ചു് ആ മരത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു വഴിയാത്രക്കാരെ ഹിംസിച്ചുതുടങ്ങി. അക്കാലത്തു പവിഴനല്ലരിലെ വെള്ളാളൻ അവരുടെ ക്ഷേത്രം ജീർണ്ണോദ്ധാരണം ചെയ്യുന്നതിനായി ആ മരം വെട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അതിൽ നീലനും നീലിയും കൂടിയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അവിടെച്ചെന്നപ്പോൾ നീലൻ പൂച്ചുവൈരം വെച്ചുകൊണ്ട് അന്നത്തെ ശാന്തിക്കാരന്റെ കാലടിച്ചുമറിച്ചു. അതുകൊണ്ടു ഭേദതൃത്തിലെ ആരാധനമുത്തിയായ ഭഗവാൻ ശ്രീപരമേശ്വരൻ ക്രോധാവിഷ്ടനായി പ്രതിവിധിക്കായി ഭൂതപ്രധാനനായ കണ്ണോടരനെ നിരോധിച്ചു കണ്ണോടരൻ നീലനെ വധിച്ചു. അതുകണ്ടു നീലി വളരെ ദുഃഖിതയായി. എങ്കിലും തനിക്കു പൂച്ചുവന്നത്തിലെ ‘പഴിതീർപ്പാൻ’, അതായതു പ്രതികാരംചെയ്യുവാൻ, ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ തന്റെ ശത്രുവായ പാപാകരുടെ വരവുംപോതു് അവിടെത്തന്നെ പാപന്മാരായി കാലയാവണംചെയ്യു

ഇനി നമുക്കു കാവേരിപ്പുറത്തു് വെച്ച കഥയെഴുതണം നോക്കാം.

ചെട്ടിപ്പി തമ്പലത്തു തിരുവനന്മുളവാ(1)കി
കുട്ടിവെത്ത തിരുവിതാംപൊൽ മഹാക്ഷിതനെപ്പററട്ടത്താൾ.
തൊട്ടിലിലേ താരാട്ടിത്തുക്കു മഞ്ചക്കുട്ടിയിലെ
ഇട്ട(2)മുടൻ ‘ആനന്ദൻ’ എൻറപേരുമിട്ടാളേ.
നായകിയാൾ ചെറററപ്പിള്ളെ നടുത്തേക്കു വിളയാടി
പാങ്കടനെ അഞ്ചാറുപയവമതുമാനംപിന്നെ
പിള്ളയ്ക്കുതകപ്പനവൻ പെരിയപുത്തരിചൊല്ലുവനാം
‘നല്ലവനേ! ആനന്ദാ, നാനുനക്കുച്ചൊല്ലുകിറേൻ

ഇല്ലെയെൻറ ഒരുവർകിട്ടേ ഇരപ്പതുക്കും പോകാതേ
കൊടുപ്പവരെ വിവക്കാതേ കോൾ(1)ചൊല്ലിത്തിരിയാതേ
അടൈക്കല(2)മായ് വന്തവരെ ആളാക്കിവെത്തിടുവായ്
കട്ടിവെത്ത മുതലിഴക്ക(3)ക്കച്ചവടം ചെയ്യാതേ
ചെട്ടികളായ് പിറന്തവക്കത്തിരിവിയമേ കൊതികൊള്ളും കാൺ
തേടിയുണ്ണും അവിചാരി(4)ഞ്ഞരുവോടെ പോകാതേ
വീടുതന്നിൽപ്പെൺകളട മേൽപ്പത്തിക്കേളാതേ
തനിവഴിയേ പോകാതേ ചമത്തനെൻറ പേശാതേ
ചിന്നമിക്രികൊണ്ടാലും ചിരിത്തുമികപ്പേശിടുവായ്
തെരുഴ്ത്തുക്കാനാലും ഉഴുതവനെ ആൺപിള്ളെ
തനിവഴിയേ പോമ്പോതു തടൈ(5)കണ്ടാൽപ്പോകാതേ
പെരുവഴിയേ പോമ്പോതു പെണ്ടകളെക്കൂട്ടാതേ
പൊരുൾചേതംവന്താലും പുണ്ണിയത്തെക്കളയാതേ
ഇരുൾകാലം അശൽവീട്ടിൽ ഇരുത്തുവിക്കളയാടാതേ
അരക്കാഴ്ത്തു ആനാലും അടക്കെന്തായ് വെത്തിരുപ്പായ്
വീട്ടിലുള്ള ഉടമയെല്ലാം വീൺചിലവുചെയ്യാതേ
കാട്ടിലിട്ട വെള്ളംൺമൈ(6)കാത്തവക്കത്തുണയം കാൺ
കല്പാണാചെയ്യാക് കടംകൊടുക്ക നിന്നെയൊതെ
ചലിയാമൽ ഇരപ്പവക്കത്താനമിതു കൊടുത്തിടുവായ്
പൈയെടുത്തുത്തോളിളിട്ടപ്പഴകയിലേ പോകാതേ
പെണ്ടകളാൽച്ചാവതുക പിരമവിതിയുണ്ടനക്ക
തുപ്പർപുകഴാനന്ത! ചൊന്നപടി നടത്തുകൊൾവായ്
എൻറചൊല്ലിത്തന്നടമൈ ഇരുന്തതെല്ലാം കൈകൊടുത്തു
നാൻറിയുള്ള പട്ടണത്തിൽ നായകനും ഇറന്തുവിട്ടാൻ.

ആനന്ദൻ എന്ന പേരോടുകൂടി ഘാതകൻ വളൻവന്ത. അ
യാൾക്കു പിതാവു പല സദുപദേശങ്ങളും നല്കി കൈവശമുള്ള സ്വത്തു
ക്കൾ മുഴുവൻ കൊടുത്തു. പവിഴനല്ലരിൽ പോകരുതെന്ന പ്രത്യേകം
ഇന്നദോഷിച്ച്, വേപ്പിൻപിടിയോടുകൂടിയ ഒരു ഉടവാളും മരിക്കുന്നതി
നുമുൻപ് മകനെ ഏൽപിച്ച്, നീലിയിൽനിന്നു രക്ഷപെടുവാൻ അതും
ഉപയുക്തമാകുമെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു പരലോകപ്രാപ്തനായി. അ

(1) കോൾ = ഏകണി (2) അടൈക്കലം = ശാണം (3) ഇഴക്ക = നശിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ
(4) അവിചാരി = പേയ്യ (5) തടൈ = തടയണം. (6) വെള്ളംൺമൈ = കൂങ്കി.

പ്ലാൻറ നിർമ്മാണനന്തരം മകൻ ഓരോ കച്ചവടം തുടങ്ങി. അതിലെ പ്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഒടുവിൽ അനുദേശങ്ങളിൽപ്പോയി വാണിജ്യംചെയ്തു ലാഭംനേടാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. ദുഃഖമായ തള്ള കഴിയുന്നതും തടുത്തു നോക്കി.

“പോകാതെ പോകാതെയട പൊന്നിൻനക്കൈമണിയേ!
പെററവയറുകൊതിക്കിതു പുത്തിചലിക്കിതു പുത്തിരരേ!
അുകാതേയാകാതേ അട ആനന്ത! ഏൻമകനേ!
അയ്യനരുളാലേ പെററു വളർത്തുന്നകമുരുകരുട!
ഉണൈപ്പൊറുവയുക്കു മകനേ നാൻ മൂന്നും തവമിരുന്തേൻ.
ഏന്നാശൈ പോകതില്ലെ മകനേ നീയുന്നിടേക്കുളെ കരുടം
കണ്ടകരുമമെല്ലാം ഹൃദനില്ലെ പണ്ടേ പൊല്ലാത്തുകു
കണ്ടകനീലി കണ്ടാൽച്ചുതി നിനക്കുണ്ടെൻറു ജാതകമാം
കാനമയിൽപോലേ പഴകയിൽക്കാട്ടിലേ നീലിയുണ്ടു
കണ്ടാൽവിടമാട്ടേനൻറു ചൊന്നാമൊഴി കണ്ണേ കേൾക്കല്ലയേ?”

ഈ വാക്കുകളൊന്നും ആനന്ദന്റെ ചെവിയിൽ കയറിയില്ല. എങ്കിലും അമ്മ പ്രത്യേകം എടുത്തുകൊടുത്ത മുൻപറഞ്ഞ (കണ്ടപത്തിരം) ഖണ്ഡനത്തിനുള്ള ഉടവാൾ വാങ്ങിക്കൊണ്ടു തിരിച്ചു. യാത്ര ആരംഭിച്ചപ്പോൾത്തന്നെ പല ഭൃഗുകനങ്ങളും അയാൾ കണ്ടു.

മുടക്കിചാനന്തൻവരവും മുട(1)പ്പുനെ കറക്കിടവേ,
പൺപു(2)ടയ ചന്തിവിട്ടു പാതൈവഴി വരുമ്പോതു
പെൺപിള്ളൈയൊരാൻപിള്ളൈയെ പിടരിമ്പിലേ
അടിക്കക്കൊൻ.

എക്കണ്ണമുഴുകിട്ടൊരുവൻ എരിരേ വരത്താൻ കണ്ടാൻ
പൊണ്ണാരുത്തി വെട്ടിയന്നേ പെരുങ്കടക്കൈപ്പൊട്ടുടപ്പാൾ
നായനാൻ ചെട്ടിമുന്നേ നായുക്കളെയിട്ടിടമാം
പെനെയില്ലാ നടുവഴിയിൽ പട്ടയോറു വാപിളക്കു
മൻകുവൈ (3) തൈലമേവേ മണൽവാരിയെറിന്തിടവേ
ജന്മവിനൈ തടയാലേ തിരുമ്പിവാശൊട്ടാമൽ
കമ്മവിനൈ, പിടലിയിലേ കൈകൊടുത്തുത്തള്ളിടവേ
അന്നേരം മലക്കുറത്തി അഴകുന്ന കറിച്ചൊന്നാൾ.
‘മുന്നൊരുനാൾ നീ മറയോൻ മുതൽകഴിയാൾ (4) ഒരു തേവി

(1) മുട = മുടയുള്ള (2) പൺപു = നന്ത (3) കവ = പത്തു (4) മുതൽ കഴിയാൾ = മുന്നാമത്തെ കഴിക്കാതി.

ഉന്മേഷേ മനതാകു ഉൻപിറകേ വഴിനടന്നാൾ
 വഴിനടന്നാളുൻപിറകേ വനമാന കാടതിലേ
 വിഴുതടിയ ഉറങ്കയിലേ.....
 വലൈവീശിപ്പിടിപ്പുവരപോൾ വഴിയിലുണൈപ്പിൻതുടർവാൾ'
 കുറത്തികുറി കേളാമൽ കൊടുംപോക്കായ് പ്പോകയിലേ
 കപ്പ്(1)ടയ നെടുനീലി കാടകത്തേ തോൻറിനാളേ.

ആ ശകുനങ്ങളും, കൈനോക്കി ഫലംപറഞ്ഞ കുറത്തിയുടെ വാ
 ക്കേളം ഗൗനിക്കാതെ ആനന്ദൻ മുന്നോട്ടുപോയി. മുന്നിൽ നീലിയും
 ആവിർവിളിച്ചു. സർപ്പംഗസുന്ദരമായിരുന്നു ആ കാമരൂപിണിയുടെ രൂപം;
 സർപ്പാലങ്കാരശ്രീചിതമായിരുന്നു അവളുടെ ശരീരം.

തോൻറിനിൻറാൾ നീലി തുടയിടയ്ക്കുറ പട്ടാടയുടെ
 പട്ടാടകൊയ്ക്കുതു നല്ല പഞ്ചപാന്നരഞ്ഞാൻ തുടരെഞ്ഞാൻ
 അരഞ്ഞാൻ ചെലതണിത്തു അൻറ കച്ചയിറക്കിപ്പണിയണിത്തു
 ഉഴിഞ്ഞലൈ ചെങ്കി മുടികോതിമുടിത്തുടൻ ചിപ്പുചെത്തു
 വൈത്താൾ പിറമുതലായ് വട്ടപ്പാട്ടുടൻ ചിത്തുരപ്പാട്ടുതൊട്ടു
 ചൊതിമതിമുക്താളുടൻ തുലങ്കി(2)രുക്കുണമെയഴുതി
 മെയ്നീട്ടി നീർവിഴിയിൽ പല വാട(3)കൾ കൂട്ടിയതെത്ത
 മഞ്ചം
 തൊയ്ക്കും താനണിത്തു മികവാലേ കഴുത്തിൽച്ചുവപ്പണിത്തു
 കൈയിൽച്ചുരു(4)പിടിത്തുക്കുനിവായ്ക്കിലയാലൈ പതംവരുത്തി
 (5) ചെന്താമതൈ തിരുവായ് ദേവരമയൈപ്പോലൈ
 ചമെയ്തൊരുക്കി
 കണ്ടാൽ മയൽ(6)കൊള്ളുവേ അങ്കേ കാതലി നീലി മുട്ടാക്കമിട്ടു
 നിൻറാൾ വഴിതന്നിലേ; അന്തനേമിഴൈ(7)നിൻറതറിയാതെ-
 മട്ടേറും തിൻപുചത്താൻ വണികേൾൻ പത്തുവൈ(8)യും
 തോളിലിട്ടു
 കണ്ടാനേ നീലിയെയും ഏന്തൻ കാതലു(9)ടയമച്ചാവിഴയെൻറ.

നീലി ആനന്ദനോടു് താഴെക്കാണുന്നവിധത്തിൽ സംഭാഷണമാ
 രംഭിച്ചു.

(1) കപ്പ് = പ്രേമം (2) തുലങ്കി = പ്രകാശിക്കുന്ന വിധത്തിൽ (3) വാട = വശന
 (4) ചുരു = വെറുവെച്ചു (5) ചെന്താമതെയിൽനിന്നുതവിട്ടു ചുരുട്ടിയത് (6) മയൽ
 = കരം (7) നേരിഴ = സുന്ദരി (8) പത്തുവൈ = സമ്പത്തുനിറഞ്ഞ പണനമ്പി
 (9) കാതൽ = പ്രേമം * മച്ചാവി = മച്ചിനി അഭിമുഖം.

വാട്ടമറ വണിക്കേൾ! വാരുമയ്ക്കാ! ഒരുവാക്കെൻ
 കേട്ടപ്പോമെൻറുചൊല്ലിപ്പിട്ടവന്തു വഴിമറുത്താൾ
 'ഓരുന്നിൽക്കടിയീരുന്ന കടിയറിയമാട്ടീരോ?
 പിരിയവേ മാട്ടാമൽ പിൻകാട്ടിപ്പോറീരോ?
 ഉമ്മുടയ മാമനുക്കു ഉരിമയ്ക്കു മകുല്ലവോ?
 എന്തടയ തമയനിവൻ ഇറന്തുവിട്ടാനിക്കാട്ടിൽ
 കാടെല്ലാം നാൻ തേടിക്കുൻപുത്തു മെയ് ചാടെത്തു
 വീടുതന്നിൽപ്പോകാമൽ വെറിക്കാണ്ടു വന്തുവീട്ടേൻ
 പഴുകയിലേ(1)പോവതുക പാക്കെയറിയാമൽ നിന്റേറൻ
 ഒരുവരില്ലാക്കാട്ടുതന്നിൽ ഉണ്ണെക്കുണ്ടു പയംതീർന്നേൻ
 ഇരുപേക്കും ഒരുവയസ്സു എൻറാരേ തായ് തകപ്പൻ
 മരുവി വിക്കളയാട്ടുതക്കു വാരാമലേ തിരിന്തേൻ
 ഇത്തന്നെന്നാൾക്കെഴുതെവയെല്ലാമീന്റേറാടേ പോളിച്ചുകാണൻ.'

ഇങ്ങനെ പൂർണ്ണരണ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കത്തക്കവിധത്തിലും അല്ലാ
 തേയും അവരും ചിലതെല്ലാം ഉപന്യസിച്ചപ്പോൾ ആനന്ദൻ അതിന്
 ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു

ചിരിത്തവളെയൊന്നു നീരുമ്പിമെളവേ പാളുതു
 'വരുക്കയിലേ ഉണന്നെയൊരു മാപ്പിളെളുതാൻ കേൾക്കലയോ?
 കാക്കയോടുപ്പുറുപോലെ കാടേറിത്തിരിവാന്തേൻ?
 ചുക്കാമൽ വേറൊത്തൻ താവികുട്ടിക്കൊള്ളാമൽ
 വിട്ടുവിട്ടാരോ ഉണന്നയും മിന്നാക്കാരേ തിരിവതക്കു?
 ഒട്ടുവിത്തെയൊന്നൊരു, ഉരുക്കിപ്പോയ്നില്ലാതെ.'

ഈ വാക്കുകൾക്കു പ്രത്യുത്തരം നീലി ഒന്നുകൂടി പ്രത്യഭിജ്ഞ ഉണ്ടാകുന്ന
 വിധത്തിൽ ഉച്ചരിച്ചു.

'ഏറക്കിൻറു താവികുട്ട എവാനിന്മേൽ നാരപ്പോറാൻ?
 കഴിഞ്ഞിലുള്ള ഉടമയെല്ലാം കളവാണ്ടു ടോറീരോ?
 പിള്ളെമതിയറിയാമൽ(2) ചിറകാലേ തുടർത്തുവന്തേൻ
 അൻറൊന്നൊക്കുൻറതക്കു അരുന്നയാർ കേട്ടാരോ?
 ഇൻറമുനൻ കൈവാട്ടാൽ ഇരണ്ടുതാപായ് വെട്ടിടുവായ്'

(1) പഴുക = പവിത്രം (2) പിള്ളെ മതിയറിയാമൽ = ബാലബുദ്ധി
 കൊണ്ടു തത്ത്വംഗ്രഹിക്കാതെ

അതിനു ചെട്ടി,

‘വെട്ടിടവും ചത്തുടവും വീരമെന്നുണ്ടോമോ?
ചെട്ടിമകനായിരുപ്പോൻ ചേറുകത്തുകാകാതു’

എന്നും മററും പറഞ്ഞു സത്യാവസ്ഥ മനസ്സിലാക്കി വേഗത്തിൽ മുന്നോട്ട്
പോകത്തക്കതല്ല. വിടുപോകുവാനല്ലല്ലോ നീലി വന്നത്.

‘നെഞ്ചുരിത്ത കുടിവാഴ്ചക്കു നെടുകാലം നില്പാതു
കിഴക്കുകുമായിത്തു കിട്ടുവതു കൈപിടിത്തു
വഴിശീവുവെഴുവഴി വാണിപവും പലിയാതു
വെയിലുക്കത്താനിത്തു മെല്ലെ മെല്ലെപ്പോയിടലാം’

എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവളും പിൻതുടന്നു. ‘തുളളിയൊരു വെററില
യ്ക്കു ചുണ്ണാമ്പു താരുമെൻറാൾ’. വെററില തിന്നാൻ ഒരു ശകലം ചുണ്ണാ
മ്പു വേണമെന്നു ചെട്ടിയോടു ചോദിച്ചു. അങ്ങനെയാണ് ഇരുമ്പു
കൈവശമുള്ള യക്ഷികൾ അകപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് എന്നു വാ
യനക്കാർ കേട്ടിരിക്കുമല്ലോ.

‘ചുണ്ണാമ്പു കേട്ടവളേ എന്തൊത്താൻ തൊല്ലെപ്പെടുത്താതേ
തോളിൽക്കിടക്കിൻറ ലൈയിൽച്ചുരക്കെച്ചുമതു ചങ്ങത്തേണ്ടി
അയ്യോ കടുതായ് വഴിയിലെ എന്നോടു അലക്കൊടുപ്പേയ്യക്കിടി’

എന്നു ചെട്ടിയും,

‘വെത്തിലെ തിന്നാമൽപ്പൊന്നാലെന്നുടൽ മെത്തച്ചുടയ്ക്കിതുകാൺ
കൂട്ടത്തുടരാമൽ ഉമ്മെ നാൻ കൊഞ്ചത്തിൽ വിട്ടുവിട്ടാൽ
കൂട്ടമരത്തനിൽ കാട്ടിനിൽക്കളളിക്കൊപ്പം ചിരിയാതോ?’

താൻ പിറ്റുടരാത്താൽ തന്നെനോക്കി കളളിച്ചെടിയുടെ കൊമ്പുകൂടി
ചിരിക്കുമെന്ന് അവളും പറഞ്ഞു.

‘നക്കെപ്പോ(1)കേ നടുപ്പാനേൻ നന്യ(2)ക്കിക്കിളെ(3)കളുണ്ടു
വകെയ്യടയ മതിനി(4)യുണ്ടു മാറുണ്ടു തായുണ്ടു’

എൻറ ചൊല്ലിയേ കാട്ടിൽ ഇത്തനയും ഉണ്ടുചെയ്തു
നന്റുകക്കെത്തരുവൈ വിട്ടു നടുവഴിയേ പോവോമെൻറാൾ
ചെട്ടിതന്നെക്കൊഴുത്ത(5)നെൻറു പിരിത്തുവരുവാളൊരുത്തി
വെററിലെയെത്തിന്നുമെൻപാൾ; വിട്ടതനിൽ വാരുമെൻപാൾ

(1) നക്കെപ്പു = ചിലി (2) നന്യ = യുവതി (3) കിക്കിക്കി = യുവകൾ
(4) മതിനി = മേൽക്കൽ (5) കൊഴുത്ത = തെളിയിക്കാൻ സഹോദരൻ

മുറമതിൽവാരുമെൻറ മുക്കാലി പോട്ടിടവാറും.
നൻറാകവിരുത്തിടലാം നാലാറു വരിഷം മട്ടം
ഇൻറു വരുവീരനവേ ഇടവഴിയിൽ കാത്തിരുന്തേൻ.
ചായയിലേ അറിയേനോ തമ്പി മകനെൻറു ചൊൽവാറും
ചെയിലതിലേ വഴിനടന്നാൽ മെലിയാളോ എൻമകൾ താൻ?
മാപ്പിള്ളയും എൻമകളും വാഴവന്താരെൻറു ചൊൽവാറും.

നീലി അവിടെ ഒരു ഗൃഹത്തേയും അതിൽ തന്റെ തള്ള, ഭർത്താവിന്റെ സഹോദരഭാര്യ, അച്ഛൻ മുതലായവരെയും മായുകൊണ്ടു സ്പഷ്ടിച്ചു. ആനന്ദനെ അയാളുടെ സഹോദരഭാര്യവന്നു കശലപ്രശ്നം ചെയ്തു സൽക്കരിച്ചു. അയാൾ അതെല്ലാം മായയെന്നറിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ നിന്നനില്പിൽനിന്ന് ഇളകിയില്ല.

‘ഉലകുത്തിലാശകൊണ്ടു ചെട്ടിയാരേ
ഓടിപ്പോനാലുക്കുമ്മെ നാൻ വിടുവേനോ?’
‘ചുതുവൈത്തുകൊല്ലവേ തുടങ്ങുവൻ നീലി ഉൻ
സൂക്ഷമെല്ലാം നാനറിവേൻ ശാസ്ത്രിരത്തിനാലേ’
‘ശാസ്ത്രിരം ശാസ്ത്രിരമെൻറു ചെട്ടിയാരേ!
കൊണ്ടുവെണ്ണേയടിയുറ്റോട്ടുകോപിക്കുവീരേ’
എൻറു ചെട്ടി കേൾക്കുകുന്ന കള്ളിക്കൊണ്ടു
ഇടുക്കിപ്പിള്ളയാകുവുകുമ്മെലെയിട വൈത്താറും.

അവളുടെ സൂക്ഷ്മാവസ്ഥ താനറിയുമെന്നു ചെട്ടി പറഞ്ഞപ്പോൾ കള്ളിക്കൊമ്പിനെ കഞ്ഞിന്റെ രൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷീഭവിപ്പിച്ചു കൈത്തുവച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ തന്റെ ഭർത്താവെന്നും ആ കഞ്ഞി അയാളുടേതാണെന്നും നീലി ഘോഷിച്ചുതുടങ്ങി. അതു കള്ളിക്കൊമ്പാണെന്നു ചെട്ടി വീണ്ടും വാദിച്ചപ്പോൾ അയാൾ കിണറിൽ കളഞ്ഞ പണ്ടങ്ങളുടെ കാര്യവും മറ്റും യക്ഷി ഓർമ്മപ്പെടുത്തി. അങ്ങനെ ആനന്ദനും പുറകെ നീലിയും ഓടിയോടി പവിഴനല്ലൂർ കടഞ്ഞരുവിൽ പെന്തചേർന്നു. (“അപയമിട്ട കരലോകേശ അമ്പലത്താർ താൻ കേട്ടു.”) അയാളുടെ ആക്രന്ദനം അവിടെത്തെ അമ്പലത്തിലുള്ള വെള്ളാളർ കേട്ട് ഓടിയെന്നു തന്നെ കൊണ്ടുതിന്നുവാൻ ഒരു യക്ഷി പാഞ്ഞുവരുന്നതായി അയാൾ ആവലാതിപ്പെട്ടു.

‘വിടുവിട്ടാൽ എന്തെന്നയടുത്തു വിഴുക്കാമൽ കാത്തിടുതൾ’
എൻറു ചെട്ടി വൊല്ലുമുന്നേ ഇടുക്കിയ കൈപ്പിള്ളയുമായ്

അൻറ വിമ്മിയഴുതുകൊണ്ടു അമ്പലത്തിൽ നീലിവന്നാൾ.
 മുട്ടാക്കെത്താൻ തുറത്തു മുക്കത്തെ മെല്ലക്കാട്ടിനുള്ള
 'ഉൻകൂടവാറേനെന്റാടിവന്മാളിടവഴിയിൽ
 എൻകൂടവരവേണമെന്നേന്റാടിവന്മേൽ നാൻ
 പിടിത്തു വിടൈയാട്ടമെൻറ പെരുവഴിയിൽ വഴി മറുത്താൾ
 കടിക്കവരും പാമ്പിനെൻറ കൈതപ്പി ഓടിവന്മേൽ
 എൻകൈയിലെ പണവുമില്ലെ; ഇവളെ നാൻ വൈത്തറിയെൻ
 ഉള്ളൂക്കു വേണമെൻറാൽ ഉരവരെ കൊണ്ടുപോക്കോ'
 'ചെട്ടിയാരേ! ചൊന്നതെല്ലാം ചെവികളീരക്കേട്ടീരെ?
 (1)അട്ടിൽ.....ണ്ണിയെന്നെ വെറും അവിശ്വാരിയാക്കി വിട്ടീർ
 ചെട്ടിച്ചിയാന പാമ്പി ചൊറുമെയിലെ താലിവൈത്തേൻ
 പാശെപ്പുകഴിഞ്ഞക്കാറി പകൽ വഴി നാൻ നടപ്പേനോ?
 എട്ടിലാക്കിപ്പോട്ടീരേ; ഇനിയൊരുവാർ തൊട്ടുവാരോ?
 പട്ടാങ്കു(2)മെത്തവുണ്ടു പഴവനപ്പുറണ്ണർകളേ!
 കുട്ടിവൈത്ത എനെയടിത്തു കാട്ടിൽ വിഴുന്തോടിവന്മാർ
 പെൺപിള്ളെയും ആൺപിള്ളെയും പെറെറടുത്ത അണ്ണർകളേ!
 കൺതിറക്ക വേണമെൻറ കണ്ണീരു ഉതിർത്തനളേ.

ഇങ്ങനെ നാട്ടാരുടെ മുൻപിൽ അവർ തമ്മിൽ പലവിധത്തിലുള്ള
 ഉക്തിപ്രത്യുക്തികൾ നടന്നു. ഒടുക്കം തന്നെ ഉപദ്രവിച്ചവോൻ നീലി
 വഴിയിൽ പിശാചുക്കളെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്ന് ആനന്ദൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ
 (അന്ത പിശാചുകൾ വരുമുറക്ക അതട്ടിവിട്ടോടി വന്മേൽ) ആ പിശാ
 ചുക്കളിൽനിന്ന് അയാളെ രക്ഷിച്ചതു താനായിരുന്നു എന്നായി നീലി.
 ഒടുവിൽ കൈയിലുള്ള വാൾകൊണ്ടു യക്ഷിയെ വെട്ടുമെന്ന് അയാൾ
 വീരവാദം ചെയ്തപ്പോൾ,

'എപ്പടി കൊൻറാലും നീർമുന്നേപ്പോലെയിരുപ്പീരേയാമാകിൽ
 ഇപ്പടിപ്പോലുള്ള പിള്ളെയൊരായിരമീൻറിടമാട്ടേനോ?
 ചെട്ടിയാർ കള്ളിനിഴലിലേ ചെയ്തതെ ദൈവമറിയാരോ?'

തന്നെ എങ്ങനെ കൊന്നാലും അയാൾ ജീവിച്ചിരിക്കുമെങ്കിൽ
 അതുപോലെ ആയിരം കിടാക്കളെ താൻ പെറുമെന്നും, പണ്ടു കള്ളി
 യുടെ നിഴലിൽ അയാൾ ചെയ്ത പാപം ദൈവമറിയുമെന്നും മറ്റും
 യക്ഷിയും ഗൗണ്ടിച്ചു. അവൾ കൈക്കൊണ്ടിരുന്ന താഴെയിറക്കി; അതു
 ചെട്ടിയാരുടെ അരികിൽചെന്ന്,

(1) അട്ടിൽ = ..ണ്ണുക = അടുത്തുക്കാരി(ചൊയ്ക്കു)യാക്കുക (2) പട്ടാങ്കു = സത്യം

‘അപ്പിച്ചേ (1) ഉൻ കൈയിലോപ്പിച്ചാളെന്നെ
അൻറുസാക്ഷി നാനല്ലവോ’ എൻറു വിരിക്ക

ഭാസിയുടെ വധത്തിനു സാക്ഷി താനായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു ചിരിച്ചു. കാണികൾ ശ്രീ സത്യവതിയെന്നും പുരുഷൻ അപരാധിയെന്നും വിധിച്ചു. ചിന്നെയും ആനന്ദനും നീലിയുംതമ്മിൽ വാഗ്വാദം തുടരുകയും,

‘കുളിയന്മാർക്കുള്ള നീരെന്നെക്കല്ലെത്തലയിലിട്ടീർ’

എന്നും മറ്റും നീലി പൂർണ്ണനകഥ വിസ്തരിച്ചു. ആനന്ദനെ വീണ്ടും തേജോവധം ചെയ്തതും ചെയ്തു. അപ്പോഴേയ്ക്കും,

പോകുമതിനിന്നെന്നതു വേപ്പുപത്തിരവും കൈകഴുത്തുറീഴ്
അമന്ദവനേ! ചെട്ടിയാരേ! യെൻറു അൻറുവരം

കൈയാൽ മുടിപിടിത്തു

തൂങ്ങിത്തുയിർമുടിത്തു ചെട്ടി തൊണ്ടെത്തുറത്തുടൻ പേശമുററാൻ
ഉരൈപ്പാർ നെന്തെച്ചെട്ടിത്തു ഉടൻ ഉററപന്തമവരം നാട്ടിവിട്ടാർ
ചിറന്തപിള്ളെക്കുളിതന്നെ ഉടൻ പേച്ചി(2)യവൻ നെഞ്ചിൽ

നാട്ടിവെത്തു

പറന്നാളേ മോട്ട(3)യന്തിയന്തപ്പഴവനപ്പൂർ വഴിയാകവേതാൻ.

വേപ്പിൻപിടിച്ചുള്ള ഉടവാൾ ആ സമയത്തു. ആനന്ദന്റെ കൈതെറി നിലത്തുവീണു. ആ തക്കംകണ്ട് നീലി അയാളുടെ വയറു പിളർന്ന് അവിടെ ഒരു പാതം നാട്ടി താൻ കൈക്കുഞ്ഞാക്കിയിരുന്ന കുളിക്കൊന്നും അവിടെ നട്ടു, പവിഴനല്ലൂർ വഴിയായി മുകളിലേയ്ക്കു പറന്നു പോയി.

ഇതാണ് നീലികഥയുടെ സംഗ്രഹം. വിസ്തരഭയത്താൽ ഞാൻ പല ഭാഗങ്ങളും വിട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ കൃതിയുടെ നാലു പാഠങ്ങൾ എന്റെ കൈവശമുണ്ട്; അവയിൽ രണ്ടെണ്ണം പ്രശസ്തഗവേഷകനും പരിഷ്ക്കാരിന്റെ ഒരു പ്രധാനബന്ധുവുമായ ശ്രീമാൻ റാഗ്നേഖരമംഗലം ടി. ജി. അച്യുതൻനമ്പൂതിരി എന്നിക്കയച്ചതെന്നതും, ബാക്കി രണ്ടു ഞാൻതന്നെ സമ്പാദിച്ച പകർത്തിച്ച വെളിച്ചമുള്ളതുമാണ്. നാലു പകർപ്പുകളും സ്വയമിരുട്ടിപ്പോകയാൽ വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചു ഒരു ശുദ്ധമായ പാഠം ഉണ്ടാക്കേണ്ടിവന്നു. വില്പനിച്ചാൻപാട്ടുകാർ ആദരിക്കുന്ന ഗ്രാമീണകൃതികളും രസനിഷ്ഠനികളാണെന്നുള്ളതിന്നു നീവികഥയിലെ പല ഭാഗങ്ങളും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. (പഴവ) പവിഴനല്ലൂർ എന്ന ഗ്രാമം പണ്ടു തിരു

(1) അപ്പിച്ചു = അപ്പൻ (2) പേച്ചി = പെണ്മിശ്രം (3) മോട്ട് = മര

വിതാഴ്ന്നിന്റെ ഒരു ഭാഗമായിരുന്നു. അതിന് ഇന്നത്തെപ്പോൾ പഴവൂർ എന്നാണ്. അത് ഇന്നു തിരുവിതാംകൂറിന്റെ അതിർത്തിക്കപ്പുറം തോ വാളമണ്ടപത്തുവായക്കുളിനെ തൊട്ടുകിടക്കുന്ന തിരുനൽവേലി ഡിസ് ട്രിക്റ്റിൽ നാങ്ങണേരിത്താലൂക്കിലെ ഒരു ശാശമാകുന്നു. ശാന്തിക്കാമൻ ദാസി യെക്കൊന്നു കള്ളിയകാട്ടുവെച്ചാണ്. കള്ളിയകാട്ട് അഗസ്തിശാപംതാ ലൂക്കിൽ പാർവ്വതീപുരത്തിനും വടശ്ശേരിക്കും ഇടയ്ക്കുള്ള ഒരു കുഗ്രാമമാകുന്നു. കള്ളിയകാട് എന്ന് ആ സ്ഥലത്തിന് പേർസിദ്ധിച്ചത് കള്ളിപ്പെട്ടി ധാരാളമായി വളരുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രമല്ല, ദാസി കള്ളിയെ സാക്ഷിവെച്ച് അപമൃത്യുവിന് അധീനയായതുകൊണ്ടുമാണെന്നു നിശ്ചയിക്കാം. അവിടെ പഞ്ചവൻകാട്ടുനീവി എന്നൊരു ഇശക്കിമ്മമ്മൻ (യക്കി)കോവിൽ ഇന്നു കറണപ്പെടുന്നു. പഞ്ചവൻകാടെന്നു കള്ളി മങ്കാടിന്റെ കിഴക്കുഭാഗത്തിനു പേരുണ്ട്. ആ കോവിൽ നില്ക്കുന്ന തറയിൽ വെച്ചായിരുന്നുവത്രെ ദാസി മരിച്ചത്. കററ വഷങ്ങൾക്കു മുൻപുവരെ ആ യക്കിയെ ജനങ്ങൾ ഏറ്റവും ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു; വെള്ളിയാഴ്ച രാത്രികാലത്തും മറ്റും ആ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ സമീപത്തുകൂടി റായ്ക്ക് ആരും സഞ്ചരിച്ചിരുന്നില്ല. ഇന്നു മോട്ടോർവാഹനങ്ങളുടെയും മറ്റും ശബ്ദംകേട്ട് അന്തരത്തിലുള്ള ഭൂതങ്ങൾ ആകപ്പാടെ ഒന്നിട്ടു മനുഷ്യാപദവാലയൊഴെ അടങ്ങിയൊതുങ്ങി ജീവിക്കുകയാണ്. പവിഴനല്ലുനീരും പഞ്ചവൻകാട്ടിനും തമ്മിൽ ഉദ്ദേശം പതിന്നാലുനൂറ്റാണ്ടു മുമ്പേ പട്ടണത്തിലെ വേപ്പു മുറിച്ചു പഴവൂർഗ്രാമക്കാർ ക്ഷേത്രപണിക്കു കൊണ്ടുവന്നു എന്നു കവി പറയുന്നത് അതിശയോക്തിയായി കരുതണം. കഥ നടന്ന കാലമേതെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ഒരു വഴിയും കാണുന്നില്ല; എങ്കിലും പവിഴനല്ലുർ എന്നതു പഴവൂരിന്റെ പഴയ പേരായാൽ പ്രസ്തുതസംഭവത്തിനു മുന്നൂറു സംവത്സരത്തിൽ കറയാതെയുള്ള പഴക്കമെങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു അനുമാനത്തിൽ അറിയാം.

“ഉതയകിരി തീപ്പായ്ത്ത ഉറചെമ്പവല്ലിയോടേ
അപ്പട്ടരിൽ തീപ്പായ്ത്ത ആയിഴയാരും വള്ളിയോടേ
പാപ്പാൻ വതിത്തൊതൊ പഴവൂരിൽ ദാസിയോടേ”

എന്നു കുടിയിരുത്തുപാട്ടിൽ വിവരിക്കുന്ന യക്കികളിൽ രണ്ടുപേരുടെ കഥ ഞാൻ പരിഷ്കരണതുവാസികൾവഴിയായി കേരളീയരെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞു. “അപ്പട്ടർത്തിപ്പായ്ത്തവള്ളി”യുടെ കഥ കിട്ടിയിട്ടില്ല; അന്വേഷിച്ചു വരുന്നതേയുള്ളൂ.

രസക്രിയ .

തിരുവാതിരപ്പാട്ട്.

(സമാഹരണം - പെരുമുളത്തു കരുണാകരൻനായർ ബി. എസ്സി.സി; എൽ. റി.)

[അപ്രകാശിതമായ ഈ കൃതി കടമേളർ രചനകൾക്കു തുല്യമായിട്ടു കിട്ടിയതാണു്. ഭക്തിപാഠങ്ങൾ തിരുത്തിയതിന്നു് ചെമ്പക്കുളത്തിലുള്ള ബ്രഹ്മശ്രീ മിത്രമിത്രൻ നമ്പൂതിരിമാരും അവർക്കുളള അൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു 'ശ്രീകുപ്രിവാണത്തും ഭഗവാണ വന്നങ്ങനേൽ' എന്നു ആരംഭിക്കുന്നതുകൊണ്ടും സമുദയത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പദ്യങ്ങളിൽ ചിലതിൽ 'കുപ്രിവാണത്തും ഭഗവാണ വന്നങ്ങനേൽ' എന്നു ക്രമം കവി കലയ്ക്കു കലയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടും ഉദാഹരണം. അവിചാരിത പാഠങ്ങൾ സമാഹരിക്കുന്നതിൽ വന്നിട്ടു് "കുപ്രിവാണത്തും ഭഗവാണ വന്നങ്ങനേൽ" എന്ന പൂർണ്ണരസത്തിൽ അൻ ഈ കൃതിയെപ്പറ്റി വ്യക്തമായിട്ടുണ്ടു്.]

ഒന്നാംപാദം.

ശ്രീകുപ്രിവാണത്തും ഭഗവാണ വന്നങ്ങനേൽ
ശ്രീകുവാണി വാണിമാതെ സുഖഗീതം നൽകിടേണം
കുളഗോപിമാരുമായി കളിയാടും വാസുദേവൻ
കുളവേണുഗീതംപാടിക്കുനിവേദേ മോഹ കാലം
മരിരാക്ഷിമാക്കളുള്ളിൽ മരുതനീടുകമുഖം
മരിയാതെ രാധയുമായ് മറഞ്ഞങ്ങരോപി കൃഷ്ണൻ.
അതുനേരം ഗോപിമാരുടെതിങ്ങും പൂണ്ടുകൊണ്ടു
തിരയുന്ന കാടുതോറും കരയുന്ന കാടിനിമർ;
തളയുന്ന ഭോരമെല്ലാം വളയുന്ന പരിതാപം;
മലർബാണമേറു പാറം വലയുന്ന വല്ലവിമാർ
മുക്തിവണ്ണനതേനേരം സുഖമോടെ രാധയുമാ-
യകലെപ്പോയൊരുക്കിലഴകോടെ രമിപ്പാനായ്.
"രമണിയാം രാധേ ബാലേ! രമിപ്പാനായ്വന്നാലും നീ *
കളർമുഖ പൂണരുവാൻ കതുകി ഞാനെന്നും കാരോ!
കളിയല്ല മററാരോടും രമിപ്പാൻ ഞാൻ പോകുന്നില്ല."

* ഇതിന്നുശേഷം ഒരു വരി വിട്ടുപോയിരിക്കുന്നതായി തോന്നുന്നു. ഒരു പ.

രണ്ടാംപാദം

“എങ്കിലെന്റെ വാസ്യഭവ! എന്നെന്നേത്താളിലെടുക്കാമോ
 നിഷ്ഠുരതീവീരിപ്പാനുണ്ടാഗ്രഹമെന്നിയ്ക്കു മൂണ്ണ!
 കാടുതോറും മണ്ടിമണ്ടി കാൽകഴഞ്ഞീടുന്ന നാഥ!
 കാണിനേരമെന്നേത്താളിലേറിക്കൊണ്ടു നടക്കാമോ?”
 “കാണിനേരമല്ല രാധേ! കല്പവാണി വന്നാലും നീ
 നാണമില്ലെന്നിയ്ക്കു നാഥേ നാരിയുടെ വാക്കുകേൾപ്പാൻ”
 മുക്കുന്തന്റെ ഗളംതന്നിൽ സുഖമോടെ കരേറുവാൻ
 അരികിൽപ്പോയ്ചെന്നെന്നിതു അഴകോടെ കാലയത്തി
 അഖിലേശൻതന്റെ കണ്ണു അതിമോഹംഭവിച്ചപ്പോ-
 ലുവിടെക്കാണാത്തപോയി അഴകേറും മുക്കുന്തനെ,
 മധുവൈരി വിരവോടെ മറഞ്ഞങ്ങു ശമിച്ചപ്പോൾ
 പൂവി പന്നി മഹിഷങ്ങൾ വലിയൊരു ഗജങ്ങളും
 കലമാനം കരടിയും കലഹിച്ചുവരുന്നതു
 കറയാതെ കണ്ടുകണ്ടു ചോദിച്ചു വിറച്ചുകൊണ്ടു
 മായിട്ടു മണ്ടിമണ്ടി മുക്കുന്തേത്തേടിയേതടി
 വന്നതന്നിലങ്ങുമിങ്ങും വരവാണി നടക്കുമ്പോൾ
 ഒരുങ്ങേ ശരമറുത്തൊരു തരുണിമാരെയും കണ്ടു
 അവരോടുചേന്നുകൂടി അടവിയിൽ നടക്കൊണ്ടു

മൂന്നാംപാദം

മറുതള ഗോപിമാർ കാണുന്നതിൽ മണ്ടിവരുമ്പോൾ രാധയേക്കണ്ടു
 ചുറ്റും നിരക്കുവേ നിന്നുരചെയ്തു “തെറ്റൊന്നു നിന്നെയും
 കൈവെടിഞ്ഞായോ?
 നമ്മുടെ ഗോപാലനെക്കു ഗമിച്ചു? നന്താഴിരാധേ നീ നമ്മോടു ചൊല്ലു
 നമ്മോടുകൂടി രമിക്കുന്നനേരം നിന്നെയുംകൊണ്ടല്ലോ പോയി മുക്കുന്തൻ
 നിന്നോടുചേന്നു രമിക്കുന്നനേരം നിന്നെയുടയ്ക്കു വെടിഞ്ഞിതു നാഥൻ
 ഞങ്ങളെക്കുറിച്ചു മാധവനെന്ന് ഞങ്ങൾക്കു മുന്നോ ബോധവുവന്നതു
 നിന്നെയുപേക്ഷിപ്പാനെന്നൊരു മൂലം?” എന്നതുകേട്ടു പറഞ്ഞിതുരാധാ
 “എന്നുടെ ജാതകഭോഷത്തേകേൾപ്പിൻ എന്നോടുകൂടി രമിക്കുന്നനേരം
 എന്തെങ്കിലൊരുപറഞ്ഞിതു ഞാനും ഏന്നേക്കഴിഞ്ഞിലെടുക്ക മുക്കുന്ത !
 എന്നുപറവാൻമുണ്ടെന്നോന്നി എന്നാലതും ചെയ്യാമെന്നുരചെയ്തു

എന്നെയരികത്തുചേർത്തുപുണർന്നു മുട്ടുകാൽകുത്തി ചുരുങ്ങിയിരുന്നു. പെട്ടെന്നു ഞാൻചെന്നു പിന്നിലുനിന്നു ചേലയടുത്തു ചാലേചുരുക്കി കാലുമുയർത്തിക്കരേറുവതിനായ് കൗതുകത്തോടെ തുടന്നോത്തന്നേരം കാർമുകിൽവണ്ണനെക്കണ്ടുമില്ല കാനനംതന്നിൽ ഞാൻ താനേചമഞ്ഞു കാട്ടുഗുരുക്കളെക്കണ്ടുവിറച്ചു കാട്ടിലുഴന്നു നടക്കുന്നതേരം നിങ്ങളെക്കാണാനും സംഗതിവന്നു ഇങ്ങനെയെന്നുടെ വാത്തകളെല്ലാം കൊണ്ടുനിറമുള്ള കോമളരൂപം കണ്ടായോ നിങ്ങളും ഗോപിമാരേ?" "കണ്ടില്ലയെങ്ങുമേകൃഷ്ണനെത്തുടങ്ങും എങ്ങുപോയെന്നൊരു രൂപവുമില്ല" എന്നുപറഞ്ഞപ്പോൾ ഗോപികമാരും ഏറെവിഷാദിച്ചു കാനനംതന്നിൽ പുഷ്പങ്ങൾതമ്മോടും വളികളോടും പക്ഷിമൃഗത്തോടും ചോലുംതുടങ്ങി.

നാലാംപാദം.

"സിന്ദവാദമേ കന്ദമാമമേ സുന്ദരാംഗനെയുണ്ടോ കണ്ടു? ചന്ദനങ്ങളേ ചന്ദനങ്ങളേ ചന്ദ്രവക്ത്രനെയുണ്ടോ കണ്ടു? മുല്ലേ മല്ലികേ നല്ലമാലതീ മല്ലവൈരിയെയുണ്ടോ കണ്ടു? പൈന്തിളികളേ കോകിലങ്ങളേ പന്തളാക്ഷനെയുണ്ടോ കണ്ടു? വെള്ളപ്പക്ഷിയേ വെണ്മയേറുന്ന വെളുത്തിയെയുണ്ടോ കണ്ടു? വളികെട്ടിലേപ്പള്ളിമാനേ നീ വല്ലഭവേദനെയുണ്ടോ കണ്ടു? കൃഷ്ണസാരമേ കൃഷ്ണഗോക്കളേ കൃഷ്ണനണ്ണിയെയുണ്ടോ കണ്ടു? മത്തമാതംഗകൂട്ടമേ നിങ്ങളും മത്സ്യരൂപനെയുണ്ടോ കണ്ടു? കൈതേ കൈനാറിക്കൂട്ടമേ നിങ്ങളും കൈകടാരിയെയുണ്ടോ കണ്ടു? ഗോകുലങ്ങളേ ഗോക്കളേനിങ്ങളും ഗോവിന്ദൻതന്നെയുണ്ടോകണ്ടു?" ഇങ്ങനെയോരോ ചോദ്യംചെയ്തു കൊണ്ടംഗനാജനങ്ങളെമീറ്റി കാനനംതന്നിൽ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ കാണുമാറായികാർപ്പണ്ണൻതന്നെ കൊണ്ടുവണ്ണനെക്കണ്ടുഗോപിമാർ കൈമാറ്റിക്കൊടുത്തോടെ രാസതീഡകൾ ചെയ്തുപിന്നെയും രാപ്പകൽവാങ്ങ രാഗത്തോടെ.

നീലകണ്ഠന്റെ കൊച്ചിരാജപരമ്പര.

(പ്രൊഫ്. ജെ. അച്യുതാനന്ദൻ അദ്ധ്യക്ഷൻ, ൧൯൭൭, ൧൯൭൮)

പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ ആഗമനത്തിനു മുമ്പുള്ള കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം നമുക്കു തീരെ അജ്ഞാതമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. അക്കാലത്തെ ചരിത്രത്തെ സംബന്ധിച്ച് എന്തുസംഗതികൾ കിട്ടിയാലും അതു ചരിത്രകാരന്മാർക്കുപോലെ സാധാരണക്കാർക്കും സോവഹരമായിരിക്കും. സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടുന്നതു പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ ആഗമനത്തിനു മുമ്പുള്ളതൊരു ഞാൻ അനുമാനിക്കുന്നതും ആയ ചില സംഗതികളാണ് പ്രസ്തുതപ്രബന്ധത്തിന്റെ വിഷയം.

ഇവിടെ ആധാരമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളെ ശുദ്ധിച്ച് ആദ്യം പ്രസ്താവിക്കാം. ഇവയിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത് തെൻ കൈവാസനാമോദയം എന്നു പേരായ ചംപുപ്രബന്ധമാണ്. വിദ്യാവല്ലഭൻ എന്ന ബിരുദം സ്വന്തമാക്കിയിട്ടുള്ള നീലകണ്ഠമഹാകവിയാണ് ഇതിന്റെ കർതാവ്. ഇദ്ദേഹം ഇതിനുപുറമെ ചെല്ലൂർനാഥോദയമെന്നും നാരായണീമെന്നും രണ്ടു പ്രബന്ധങ്ങൾകൂടി രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ജന്മദേശത്തെയോ ജീവിതകാലത്തെയോ വ്യവസ്ഥചെയ്യുവാൻ ഉത്തമന്ന വിശ്വാസനീയമായ തെളിവുകൾ യാതൊന്നും ഇതുവരെ ലഭ്യങ്ങളായിരുന്നിട്ടില്ലെന്നു പ്രത്യേകം ഓർമ്മിക്കേണ്ടതാണ്. ആയതിനാൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലനിർണ്ണയം ആഭ്യന്തരങ്ങളായ തെളിവുകളെ ആശ്രയിച്ചു മാത്രം ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. രണ്ടാമതായി ഇവിടെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള രാജരാജാവചിയമെന്ന സുപ്രസിദ്ധചംപുഗ്രന്ഥമാകുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥം ചമച്ച മാറാകുപി ആരാണെന്നും എത്രകാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്നവെന്നും മാന്യരൂപ വിഷയങ്ങൾ വെറും അനുമാനപ്രധാനങ്ങളായിരിക്കുന്നതായുള്ള. ഈ വിശിഷ്ടകൃതി ഒരു മഴമംഗലത്തിന്റേതാണെന്ന് ഒരു പെണ്ണുതിരുവുണ്ട്. ആയതിനാൽ അവനവൻ ഇഷ്ടമുള്ള മഴമംഗലത്തിന് ഈ കൃതിയുടെ കർത്തൃത്വം കൊടുക്കുന്നതിനും യാതൊരു വിരോധവുമില്ല. മൂന്നാമതായി പ്രകൃതത്തിൽ ഉറച്ചോടിയിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥം ബാലകവിരുടെ

രാമവർമ്മവിലാസമെന്ന ഒരു സംസ്കൃതനാടകമാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കാലവും അനിശ്ചിതമാണ്. ഈ മൂന്നു ഗ്രന്ഥങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേർത്ത്* അവയിൽനിന്നുകിട്ടുന്ന ചില ചരിത്രശകവങ്ങളെയാണ് ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കുവാൻ പോകുന്നത്.

ഇതേവരേയും പ്രസിദ്ധംചെയ്യാത്തതാണ് രാമവർമ്മവിലാസനാടകം. അതിലെ നായകൻ കൊച്ചിയിലെ ഒരു രാമവർമ്മമഹാരാജാവാണ്. ഗോദവർമ്മാദിയനായ സ്ഥാനജനോടുള്ള ശത്രുസംഹാരംചെയ്തു രാജ്യത്തെ യഥാവിധി രക്ഷിച്ചു സുസ്ഥിരമാക്കിയെടുത്ത്, സ്ഥാനജൻ രാജ്യഭാരമേല്പിച്ച്, മഹാരാജാവു തലക്കാവേരിസ്സാനത്തിനായി എഴുന്നള്ളി. അവിടെവെച്ച് 'മഹാരാജാവായ ഒരു യുവതിയെ കാണുകയും, ദുഷ്ടമാത്രയിൽത്തന്നെ അനന്തരാശ്വരവശനാകുന്നിതിനും കയ്യകയെ ഭാഗ്യമായി സ്വീകരിച്ചു കുറച്ചുകാലം അവിടെ താമസിക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോഴേയ്ക്കും രാജ്യത്തു ശത്രുക്കളെക്കൊണ്ടുള്ള ഉപദ്രവാ തുടങ്ങിയെന്നു സോദരന്റെ അടുക്കൽനിന്നു വിവരമറിയുകനിമിത്തം പെട്ടെന്നു രാജധാനിയിലേയ്ക്കു മടങ്ങി രാജ്യഭാരം വീണ്ടും കൈയേറുവ്, ശത്രുക്കളിൽ കൊല്ലേണവരെ കൊന്നും കളയേണവരെക്കളഞ്ഞും വീണ്ടും രാജ്യം സുസ്ഥിരമാക്കിയെടുത്തു. ഇങ്ങനെ 'അഭിനവേ വയസി' രാജ്യലക്ഷ്മീലാളിതനായി ചിരകാലം രാജ്യംഭരിച്ച്, അവസാനത്തിൽ കാശിക്കഴുന്നള്ളി രീതിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഈ മഹാരാജാവിന്റെ അപരനങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്ന രാമവർമ്മവിലാസനാടകത്തിന്റെയും, ഈ മഹാരാജാവിന്റെ ആജ്ഞയനുസരിച്ചു ശത്രുക്കളെക്കൊല്ലുകയും കത്താവായ ബാലകവി ഈ രാമവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ സദസ്യനായിരുന്നെന്നു പ്രത്യേകം പരാമർശമിട്ടുണ്ടു്.

രാജരാജാവായിത്തീർന്ന നായകനായ രാമവർമ്മമഹാരാജാവും പ്രസ്തുതനാടകത്തിലെ നായകനായ മഹാരാജാവും ഒരേവേ തന്നെയാണ്. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ ഈ വിശിഷ്ടപ്രബന്ധത്തിന്റെ കത്താവായ മഹാകവിയും ഈ രാമവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെതന്നെ സദസ്യനായിരിക്കണം. ഇത്രയും സംഗതികൾ പ്രസ്തുതകാവ്യരത്നങ്ങളിൽനിന്നു തെളിയുന്നുണ്ടു്.

* ഈ മൂന്നു ഗ്രന്ഥങ്ങളും, പരിഷ്കാരപ്രമാണികൾ രണ്ടാലാളുമാർ ചേർന്നു് "മഹാഭാരതം മഹാഭാരതവർണ്ണനാമം" എന്ന ഉപന്യാസത്തിൽ ഉള്ളിൽ സ്തൂരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഈ രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പോർച്ചുഗീസ്സുകാരെപ്പറ്റി ഒന്നുതന്നെ പ്രതിപാദിച്ചു കാണാത്തതിനാൽ പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന അനുമാനം, ഈ രാമവർമ്മക്കാരാജാവു പോർച്ചുഗീസ്സുകാരെ ആഗമനത്തിനു മുൻപു ജീവിച്ചിരുന്നിരിക്കണമെന്നുള്ളതാണ്. നാടകകാരനായ ബാലകവി കോഴിക്കോട്ടു വിക്രമസദസ്സിന്റെ അംഗമായ ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളാൽ അപമാനിതനായി കൊച്ചിരാജാവിനെ വന്നാശ്രയിച്ചുവെന്ന ക്രൈതിഹ്യം ഈ ഉറപ്പുതന്നെ പ്രബലപ്പെടുത്തുന്നുമുണ്ട്.

ഇനി തെൻകൈലാസനാശോഭയെ പരിശോധിക്കാം. പ്രബന്ധരംഭത്തിൽ കവി കൊച്ചിരാജപരമ്പരയെ താഴെ പറയുന്നപ്രകാരം വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു:—

“അസ്തി ഖലു..... മനകലമണിപ്രഭീപാനാം മാധോതീട്ടതാം
വിശാഖി സ്താപകാഭോഗാ കൊച്ചിതിനാമ കലരാജധാനീ.

സുരാധയസ്പ്രോജ്ജ്വലിനീ വിഭൂത്വാ
പടരതേജോമധുര വിശാഖാ
വിരാജാത ഭോഗവതീ സ്വയം യാ
കൃതവ സ്വഭൂത മഹാപരീഭിഃ

മനകലമണിഭീപത തത്ര പശ്ചാത്തതാം
മഹിതനു നനിധാനു രാമവർമ്മാഭിധാനു
പ്രതിഭേമകേഭീപ്രവശസംഹാരസിംഹേ
സവിധനിധിനഭീതേ ചേ മഹിപാലവീരേ.

തദോ ഖിപുചൈവഭൂഷി നിധാനം
മനഃവരോജനി തത്ര ഗോവേന്ദോ
അഗ്നാനിതനുനശേവധിഷ്ഠ മധ്യേ
രവിസദൃശാ രവിവർമ്മനാമധേയഃ

അവർബദ്രവ തദനന്തരാവിഭൂതം-
ഭൂവല്ലിവിഭേമശംഖഭിശാപലോകഃ
സാവിത്രവംശരിഃകന്യൂദശേന്ദ്രധാമം
ശ്രീവിരകേരള ഇതി ക്ഷിതിപാലഃപരഃ”

വലിയ ശിവഭക്തനും വീരയോദ്ധാവുമായ ഈ വീരകേരളവർമ്മക്കാരാജാവു ചിരകാലം രാജ്യംഭരിച്ചു. വാല്മീക്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു രാമവർമ്മൻ,

ഗോദേവർമ്മൻ എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു മരുമക്കളുണ്ടായി. ഇവരിൽ രാമവർമ്മാവിനെ വഴ്ത്തിച്ചതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യഭാരത്തെക്കുറിച്ച് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

“സാമ്രാജ്യാധികൃതോ വയസ്യാഭിനവേ ശ്രീരാമവർമ്മാഭിഷയാ
രാജേന്ദ്രഃ സഹ ഗോദേവർമ്മസഹജനാകുച്ഛ വർഗ്ഗം മേഘിയാം
കൃതപാ ഭാനവരം തുലാച്ഛപുഷ്പം വാരാണസീസന്നിധൗ
സംപ്രാപ്തഃ ശിവലോകമനപഗണജോപ്യാഗച്ഛ രാജശേഖരാൽ

അനന്തരമനന്തരായരമനീയനാനാഗുണ-

പ്രഭാവജിതരാഘവോ വിനദിതലാഘവോ വൈശിന്നാം
ശശോസ വിധി ചന്ദനീം ഗുണമഹീയസീം പുരയൻ
തഃശോ ജഗതി വീരകേരള ഇതി പ്രതീതോ ഗുപ്തഃ”

ഈ വീരകേരളവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ ആഴ്ചക്കാലം സരണമാണ് നീലകണ്ഠകവി തന്റെ തെൻകൈപ്പാസനാമോദയമെന്ന ഗ്രന്ഥമെഴുതിയത്.

മേൽ ഉദ്ധരിച്ച പദ്യങ്ങളിൽനിന്ന്, രാമവർമ്മ-രാമവർമ്മ-ഗോദേവർമ്മ-രവിവർമ്മ-വീരകേരളവർമ്മ-രാമവർമ്മ-ഗോദേവർമ്മ-വീരകേരളവർമ്മ എന്നിങ്ങനെയുള്ള വംശാവലി അനുസൃതമായ പാരമ്പര്യമാണെന്ന്, തന്നെതരം, തന്നെ എന്നീ പദങ്ങൾ ചെട്ടിപാക്കുന്നുണ്ട്. രണ്ടാമത്തെ സാഗതി ഇതിൽനിന്നും തെളിയുന്നത്, കൊച്ചിയെ കലരാജധാനിയാക്കിയതിനുശേഷമാണ് പ്രസ്തുത പരമ്പര തുടങ്ങിയതെന്നുള്ളതാണ്. കൊച്ചി ഒരു തുറമുഖമായിത്തീർന്നത് ക്രി: പി: 1341-മാണ്ടിനുശേഷമാകയാൽ ഈ വംശാവലി അതിനുശേഷമായിരിക്കുവാൻ തരമുള്ളതെന്നുള്ളതും നിശ്ചയംതന്നെ.

ഈ വംശാവലിയിലെ ആറാമത്തെ രാജാവായ മൂന്നാമത്തെ രാമവർമ്മനായിരിക്കണം രാജരത്നാവലിയിലെ രാമവർമ്മവിവാസത്തിലേയും നായകനായ രാമവർമ്മമഹാരാജാവ്. അനുജന്മാർക്കുവേണ്ടി രാജ്യഭരണവും ഒടുവിൽ കാശിയിൽചാലി മരിച്ചു എന്നുള്ള സംഗതിയും ഈ ഉദ്ധരണി സ്ഥാപിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ രാമവർമ്മഗോദേവർമ്മാക്കളുടെ കാലശേഷം രാജ്യം വാണതു കേരളവർമ്മമഹാരാജാവാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്താണ് ഒല്ലാ നീലകണ്ഠമഹാകവി തന്റെ തെൻകൈപ്പാസനാമോദയമെന്ന ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഇനി ആലോചിക്കേണ്ട വിഷയം ഈ വംശാവലിയിൽ പ്രകീർത്തിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള എട്ടു മഹാരാജാക്കന്മാർ ഏതുകാലത്താണ് രാജ്യം ഭരിച്ചതെന്നുള്ളതാണ്. ഈ സംഗതിയിൽ നിസ്സീതമായി രെളിപ്രായം പറയുന്നതിനതക്കതായ തെളിവുകളൊന്നും ഇതുവരെ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല. എന്തായിലും രെളിപ്രായം പറയുന്നത് ഉപമാപോഹങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാകുമായിരിക്കാം.

പ്രസ്തുത വംശാവലിയിലെ എട്ടാമത്തെ രാജാവിന്റെ ആഴ്ചയെ നസരിച്ച് ഒരു പ്രബന്ധം രചിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏഴു പുത്രികന്മാരുടെ നാമധ്യരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം എന്തായിരിക്കാം? തന്റെ രാജാവിന്റെ മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്നതാണുദ്ദേശ്യമെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രിമാരിലും അന്ധിഗംഭീരനും ഗോദവർമ്മാവിന്റെ ജ്യേഷ്ഠനുമായ രാമവർമ്മാമഹാരാജാവിന്റെ അപഭാഷയോടു വഴ്ത്തിക്കൊടുത്തുമാവാം പോരായ്മയില്ലാത്തതാണ്. ക്രി: പി: 1341-ാമാണ്ടുതലേ യഥാർത്ഥത്തിൽ കൊച്ചിരാജാക്കന്മാരായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള പെരുമ്പടപ്പുസ്വരൂപത്തിലെ മഹാരാജാക്കന്മാരുടെ വംശാവലിയെ മുതൽക്കുറിച്ചുകയെന്നുള്ളതുംകൂടി ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമായി കരുതിയാൽമാത്രമേ ഈ വംശാവലികഥനം യുക്തിയുക്തമായിത്തീരുകയുള്ളൂ. ആയതിനാൽ നീലകണ്ഠൻ സ്വപ്രബന്ധത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള കൊച്ചിരാജവംശാവലി 1342-ാമുണ്ടുള്ളതാണെന്നാണു് എന്റെ അഭിപ്രായം. ഈ അഭിപ്രായത്തെ സാധൂകരിക്കുന്ന ആദ്യത്തെ ഒരു തെളിവായി കല്പിക്കാവുന്നത്, ബാലകവിയെ ഉദ്ദണ്ഡനോടുകൂടി ഘടിപ്പിക്കുന്ന ഐതിഹ്യമാണു്.

ബഹു രെളിപ്രായംകൊണ്ടും നാടോടിയായ ഐതിഹ്യംകൊണ്ടും മാത്രം ഈ രാജാവലിയുടെ കാലം നിശ്ചിതപ്രായമാണെന്നു് ഇവിടെ ഉൾപ്രദേശികനല്ല. ഇവയെ ബദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന വേദനയും ചില തെളിവുകളുള്ളതു് ഇനി പ്രസ്താവിക്കാം. അവയിൽ ആദ്യമായിട്ടുള്ളതു്, കവി പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ പോർച്ചുഗീസുകാരെക്കുറിച്ച് ഒന്നൊന്നെ പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുള്ളതാണ്. ഈ കൃതിയിൽ മാത്രമല്ല, രാമവർമ്മവിലാസനാടകത്തിലും രാജാന്നാവരീയത്തിലും രത്നകേരളീയത്തിലും ഇവരെക്കുറിച്ച് ഒരു വാക്കുപോലും പറഞ്ഞുകാണുന്നില്ല. പോർച്ചുഗീസുകാർ വന്നതിന്റെശേഷം രാജ്യത്തിന്റെ ഭരണത്തിനും വിജയത്തിനും കാരണവും, രാജാക്കന്മാരുടെ സ്നേഹസ്വഹൃദമാനങ്ങൾക്കു പാത്രവുമായ ഈ പാശ്ചാത്യ വർഗ്ഗക്കാരെ അനന്യരീകരിക്കാതിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു് ഒരു സംഗതി തെളിയുന്നത്, അവരുടെകാലത്തല്ലാ ഈ കവികൾ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നാകുന്നു. ഇതും ഒരൊന്നാണു് മാത്രമാണെന്നു പറഞ്ഞു സംശയംകോ

ടിയിൽ തളവാവുന്നതാണെന്നുള്ള സംഗതി ഞാൻ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. പോർച്ചുഗീസ്സുകാരുടെ ആഗമനത്തിനുശേഷമുണ്ടായിട്ടുള്ള രാജാക്കന്മാരുടെ പാരമ്പര്യത്തെ സംബന്ധിച്ചു മൂന്നു നാലാവലികൾ ഇപ്പോൾ സുലഭങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. ഈ നാലാവലികളും അനൗചിതമായ നീലകണ്ഠന്റെ ആവലിയോടു ചേരുന്നില്ലെന്നുള്ള സംഗതി ഇവിടെ പ്രത്യേകം ഓർമ്മിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതിൽനിന്നു നീലകണ്ഠന്റെ ആവലി പോർച്ചുഗീസ്സുകാരുടെ ആഗമനത്തിനു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന രാജാക്കന്മാരുടെ വംശപാരമ്പര്യത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നതാണെന്ന് ഉറപ്പിക്കുന്നതിൽ അസാധാര്യമുണ്ടെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്നു വന്നുകൂടുന്നത്, നീലകണ്ഠന്റെ വംശാവലി ക്രി: പി: 1342-ാമുണ്ടിനു ശേഷവും 1500-ാമുണ്ടിനു മുമ്പും ഉണ്ടായിരുന്ന കൊച്ചിരാജാക്കന്മാരുടെ വംശപരമ്പരയാണെന്നുള്ളതാണ്. ഈ മതം സ്വീകാരയോഗ്യമെന്നുവന്നാൽ മേൽവിവരിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കൂടി 1500-നു മുമ്പിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണെന്നും അതുപോലെ തന്നെ ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താക്കന്മാർ പോർച്ചുഗീസ്സുകാരുടെ ആഗമനത്തിനുമുമ്പു ജീവിച്ചിരുന്നവരായിരിക്കണമെന്നുമാണല്ലോ വന്നുകൂടുന്നത്. അതായതു മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ ഒരുത്തമഗ്രന്ഥമായ രാജരത്നാവലിയവും നീലകണ്ഠന്റെ പ്രബന്ധരൂപവും ക്രി: പി: 1500-നുമുമ്പു എഴുതിയതായിരിക്കണമെന്നു ചുരുക്കം.

നീലകണ്ഠൻ വിവരിക്കുന്ന ഭാഗാവലിയുടെ കാലനിയമത്തെപ്പറ്റി വിഭിന്നാഭിപ്രായമില്ലെന്നില്ല; ചുരുക്കം. ആ അഭിപ്രായത്തെ പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ലേഖനത്തെ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ അതു തീരെ അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്ന്, കൊച്ചിരാജവരമ്പരിതുമറിയുന്ന ഏവനും ക്ഷണത്തിൽ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. വിഭിന്നാഭിപ്രായപ്രകടനം ചെയ്തിട്ടുള്ളവരിൽ മേന്മകൊണ്ടും വിചിത്രതകൊണ്ടും മറ്റും ഉന്നതസ്ഥാനമഹിക്കുന്നത് നാഡാധിപി മഹാകവി ഉള്ളൂർ എസ്സ്. പരമേശ്വരയ്യർക്കുകൊണ്ടു. വിദ്വാൻമാരുമായിട്ടുള്ള ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്നും ആയതിനാൽ അതു സ്വീകാർത്ഥമല്ലെന്നും സ്ഥാപിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ, ഇതരന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും അസാധുവായിത്തീരുന്നതുള്ളതുകൊണ്ടു മി: അയ്യരുടെ അഭിപ്രായമാത്രമേ ഇവിടെ പരിശോധിക്കേണ്ടുള്ളൂ. മി: അയ്യർ നീലകണ്ഠമഹാകവിയുടെ കാലം പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിന്റെ അന്ത്യഘട്ടമാണെന്നാണ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. നൈഷഡപന്തവും രാജരത്നാവലിയവും ഒരാളുടെ കൃതിയാണ്;

ആ കവി മഴമംഗലമാണ്; മഴമംഗലംനമ്പൂരിമാരിൽ ചംപുക്കുത്താവു ക്രി: പി: 1615-നുള്ളിൽ ജീവിച്ചിരുന്നിരുന്ന നാരായണനാണ്; എന്നിങ്ങനെയുള്ള മൂന്നുനാമങ്ങളെക്കൊണ്ടു രാജരത്നാവലീയവും നൈഷധചംപവും 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ഉണ്ടായവയാണെന്ന് അദ്ദേഹം സ്ഥാപിക്കുന്നു. ഈ അനുമാനത്രയത്തിനുള്ള പ്രധാനലിംഗം, “എന്നാണ് ഞാൻ അനുമാനിക്കുന്നത്” എന്നുള്ളതുമാത്രമാണ്.

ഇങ്ങനെ രാജരത്നാവലീയത്തെ 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തിലോടോ ഉത്തരഭാഗത്തിലോടോ വലിച്ചുകൊണ്ടുവരുമ്പോൾ ചില കഴിപ്പുങ്ങൾ നേരിടുന്നു. അവയേയും തന്റെ ധാരാളംകൊണ്ടുതന്നെയാണ് നമ്മുടെ മഹാകവി നിശ്ചയിക്കുന്നത്. തെൻകൈലാസനാഥോദയത്തിൽ മൂന്നാമതായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള രാമവർമ്മാവും രാജരത്നാവലീയത്തിലെ നായകനും ഒന്നുതന്നെയെന്നു ന്യായമായി അനുമാനിക്കുന്നു. അതിനുശേഷം ആ ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ഒരു രാമവർമ്മമഹാരാജാവിനെ ഉണ്ടാക്കുവാൻ പറ്റാപ്പോകുന്നു; അവസാനത്തിൽ 1565 മുതൽ 1603 വരെ രാജ്യംഭരിച്ച് മേല്പുതുരിന്റെയും വേദാന്താചാര്യരുടേയും പ്രശംസയ്ക്കു പാത്രമായിത്തീർന്ന രവിവർമ്മരാജാവിന്റെ പേർ കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രത്തിൽ കാണാത്തതുകൊണ്ടും, ഇദ്ദേഹം കാശിക്കുചോയി എന്നൊരു കിംവദന്തിയുള്ളതുകൊണ്ടും ഇദ്ദേഹമാണ് രാജരത്നാവലീയത്തിലെ നായകനായ രാമവർമ്മമഹാശാഖനെ പിന്നീടഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. മാടമുൾശപ്രശസ്തിയിലെ രവിവർമ്മനെ രാജരത്നാവലീയത്തിലെ രാമവർമ്മനാക്കിത്തീർത്തപ്പോൾ, നീലകണ്ഠന്റെ രാജപരമ്പരയെ പരസ്പരം ഘടിപ്പിക്കണമെന്നായ ഒരു പരിയ ബുദ്ധിമുട്ട് മി: അയ്യപ്പപ്പിള്ളിയിൽ, ഇതിനേയും മി: അയ്യർ സസുഖം നിർവ്വഹിക്കുന്നു. 1500-ാമാണ്ടിനു ശേഷമുണ്ടായിട്ടുള്ള രാജാക്കന്മാരുടെ പരമ്പര നീലകണ്ഠന്റെ നീലകണ്ഠന്റെ ആവലിയോട് ഒത്തുനോക്കുമ്പോൾ യോജിക്കുന്നില്ല; കവിയുടെ പ്രതിഭാഗുണമാത്രമില്ലാത്ത, ഏല്പാ ആവലികളേയും ചോരപ്പെട്ട ചേർന്നിട്ടാണ് മി: അയ്യർ അവയ്ക്ക് ഐക്യരൂപം ഉണ്ടാക്കിത്തീർന്നത്. അതായത്, നീലകണ്ഠന്റെ ആവലിയിൽ അധികം രാജാക്കന്മാരെ കാണുമ്പോൾ അവർ പ്രസിദ്ധന്മാരാകയാൽ ഗ്രന്ഥവരിയിൽ ചേർന്നില്ലെന്നും, ഗ്രന്ഥവരിയിൽ അധികം രാജാക്കന്മാരെ കാണുമ്പോൾ അവർ അപ്രസിദ്ധന്മാരാകയാൽ നീലകണ്ഠൻ വർണ്ണിച്ചില്ലെന്നും അദ്ദേഹം സമാധാനിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ നീലകണ്ഠന്റെ രാജാവലിയും ഗ്രന്ഥവരിക്കാരന്റെ രാജാവലിയും ഒന്നുതന്നെയാണെന്നു പ്രതിപാദിക്കുന്ന മി: അയ്യരെ സഹൃദയന്റെ നിലയ്ക്ക് അഭിനന്ദിക്കുകയും ചരിത്രകാരന്റെ നിലയ്ക്ക് അനുശോചിക്കുകയുമാണ്

ഞാനിവിടെ ചെയ്യുന്നത്. ഇപ്രകാരം അടിസ്ഥാനരഹിതങ്ങളായ അനൗചിതപരമ്പരകളേക്കാളുയർന്ന സ്ഥാപിതപ്രായമെന്ന വിശ്വസിക്കുന്ന തന്റെ മതം, രാജരാജനെന്നത് ഒരു സ്ഥാനപ്പേർമാത്രമാണെന്നും, അതു പ്രബന്ധനായകനായ രാമവർമ്മാവിന്റെ പൂർവ്വികനായ കേരളവർമ്മാവിന്റെ സ്ഥാനപ്പേരായിരുന്നുവെന്നുമുള്ള അനൗചിതത്തോടു കൂടി മേലുദ്ധരേഖാധാരം, യഥാർത്ഥകവിതയായി പരിണമിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞേതരീത്രം.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്നു വന്നുകൂടുന്നത്, രാജരാജാവലീയത്തെ പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളതിനു യാതൊരു തെളിവും മി: അയ്യർ കാണിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഈ ഗ്രന്ഥം 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിലാവാമെന്നിൽ, വേറെ ചിലരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഇത് 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിലാകുന്നതിനും യാതൊരു വിരോധവുമില്ല. ഇങ്ങനെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു നീലകണ്ഠന്റെ രാജാവലീ അനുകൂലവുമാണ്. പക്ഷെ തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ സാധൂകരിക്കുവാൻ വേണ്ടി കൃതികളുടേയും കവികളുടേയും കാലം യഥേഷ്ടം വിപരീണമിട്ടിരിക്കുന്നതും അനുസ്മരണമായ ആവലാതികളെ യഥേഷ്ടം മാറുന്നതും ഒരു സാഹസ്യമാണെന്നു പറയേണ്ടതുള്ളൂ.

മുരുകിപ്പറയുകയാണെങ്കിൽ, നീലകണ്ഠന്റെ വംശാവലി പോർച്ചുഗീസ്സുകാലത്തിനു മുമ്പുള്ളതാണെന്നും, തെങ്ങൊലാസനാമോദയം, രാജരാജാവലീയും, രാമവർമ്മാവിശ്വാസം എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നുമാണ് ഏന്റെ പൂർണ്ണമായ വിശ്വാസം. ഇങ്ങനെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതിൽ വേറെ ഒരാഴ്ച പരസ്പരം കൂടിച്ചേർന്നുവന്നത് ഇവിടെ മുഖ്യവിഷയമായി നിരാകരിക്കാം. ഭാഷാശൈലി ആഴ്ചയിലുള്ളതോടുകൂടി ഇവയെ പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ സ്ഥാപിക്കേണ്ടതായി വരുന്നവെന്നുള്ളതാണ് ആ ആശങ്കപരം. ഇതു വെറുമാത്രം മിതപ്രാവാദമാത്രമാണെന്ന് ആദ്യമായി പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. ഭാഷാശൈലിയെപ്പറ്റും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി രേഖിപ്പായം പറയുന്നത് സാഹസ്യമാണ്; ഔദ്യോഗികമായിട്ടാണോ രാജരാജാവലീയേയും ഭാഷാശൈലിയുടെ സ്വരൂപം വിശദമാക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളേതെല്ലാമെന്ന് ഇനിയും സുനിശ്ചിതമായിട്ടില്ല; ഇവയുടെ സ്വരൂപം ഇതേവരെ ആരും വിശദമാക്കിയിട്ടില്ല. ഇതിനുംപുറമേ, പ്രബന്ധങ്ങളിൽ അപഹൃതശ്ലോകങ്ങൾ ധാരാളം കാണുന്നുണ്ടെന്നു മി: അയ്യർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതുമുണ്ട്. ഇങ്ങനെ വരുമ്പോൾ ഭാഷാശൈലിയെപ്പറ്റും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള രേഖിപ്പായത്തെ ആഴ്ചയിൽ, 'ഈ കൃതി ഇന്നുകാല

തേതായിരിക്കണം, ആ കൃതി ഇന്നു നൂററാണ്ടിലേതായിരിക്കണം' എന്തൊരും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു ചരിത്രദൃഷ്ടി സഹകാരയോഗ്യമല്ലെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ശൈലിയെ സംബന്ധിച്ച വസ്തുസ്ഥിതി താഴെകാണിക്കുന്നവിധത്തിലാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞൻ സാഹിത്യചരിത്രകാരനോടു ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കാലമെന്താണെന്നു ചോദിച്ചറിഞ്ഞതിന്റെശേഷം, അക്കാലത്തെ ഭാഷാശൈലി ഇന്നത്തെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു; പിന്നീട് ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുഴുതിയ ചരിത്രകാരൻ, ഭാഷാശൈലി ഇന്നാകാലത്താകുകൊണ്ട് ആ ഗ്രന്ഥം ഇന്നാകാലത്തുണ്ടായതായിരിക്കണമെന്നഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഇങ്ങനെ അന്യോന്യാശ്രയമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതാണു് ഭാഷാശൈലിയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള അഭിപ്രായം. പ്രകൃതവിഷയത്തിൽ അതു ഭംഗലവും തീരെ അസമഞ്ജസവുമാണെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

മലയാളസാഹിത്യചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചുകൂടി ഒരു വാക്കുപറഞ്ഞു പ്രകൃതവിഷയങ്ങളെ ഉപസംഹരിക്കാം. രാജരത്നാവലിയും, തെക്കെപാസനാഗോദായം മുതലായ പ്രബന്ധങ്ങളെ 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവന്നു്, ഈ ശതകത്തിലായിരിക്കണം ചമ്പുക്കളുടെ ഉത്ഭവം എന്നൊരും അപ്രാമരിയെന്ന സാഹിത്യചരിത്രകാരന്റെ അഭിപ്രായവും, അതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ചരിത്രകാരൻ വെണ്ണിട്ടുള്ള അനമാനപരമ്പരകളും തെറ്റായിട്ടുള്ളതാണെന്നാണു് എന്റെ പുണ്ണവിശ്വാസം. മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ ഉത്തമങ്ങളായ ചമ്പുക്കളെല്ലാം 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽതന്നെ ഉദ്ഭൂതങ്ങളാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ വലിയ അന്വർത്ഥമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

മറുപടി.

(മുദ്രക)

എന്റെ പ്രിയസുഹൃത്തായ ശ്രീമാൻ കേ. രാമപ്പിഷാരടി മേൽകാണുന്ന ലേഖനത്തിൽ സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്, നിലകണ്ടുകവി തെക്കെപാസനാഗോദായം(തെക്കെപാസനാഗോദായമല്ല)പ്രബന്ധത്തിൽ സ്മരിക്കുന്ന എട്ടു കൊച്ചിരാജാക്കന്മാർ ക്രി: പി: 1342 മുതൽ 1500 വരെ ജീവിച്ചിരുന്നവരാണെന്നാണു്. ഈ ഉദ്യമത്തിൽ അദ്ദേഹം ആശ്രയിക്കുന്ന തെളിവുകൾ എന്തെല്ലാമെന്നു തിരുമാസികവാ

• "മാനവികമൻ—ശങ്കരതമ്പുരൻ" എന്ന പേരിൽ ഞാൻ ഏഴുതി അനസ്മരണീകൃതമേ പുതിയ പുസ്തകത്തിൽ ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി സവിശ്വരം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്.
ലേഖകൻ.

യനക്കാർ ശ്രദ്ധിച്ചു നോക്കേണ്ടതുണ്ട്. അവ രണ്ടെരണ്ടെണ്ണം മാത്രം. ഒരു ചെല്ലൻനാഥോദയം, നാരായണീയം, തെക്കൈലനാഥോദയം എന്നീ ഭാഷാചംപുക്കളുടെ പ്രണേതാവായ ആ നീലകണ്ഠകവിയാകട്ടെ, രാജരത്നാവലീയകാരനാകട്ടെ, രത്നകേതുദയം, രാമവർമ്മവിലാസം എന്നീ സംസ്കൃതനാടകങ്ങളുടെ നിർമ്മാതാവായ ബാലകവിയാകട്ടെ, പോർട്ടുഗീസുകാരെപ്പറ്റി ഒന്നും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു്; മറെറൊരു ബാലകവി, ഉദാസംശ്യാസൂരികളാൽ അവമാനിതനായി കൊച്ചിരാജാവിനെ ആശ്രയിച്ചു എന്നൊരൈതിഹ്യമുണ്ടെന്നുള്ളതു്. മൂന്നാമതായി ഒരു തെളിവു് അദ്ദേഹത്തിനില്ല. 1341-ൽ കൊച്ചിത്തുറമുഖം സ്ഥാപിച്ചതിന്നു പിന്നീടുള്ള എല്ലാ കൊച്ചിരാജാക്കന്മാരേയും നീലകണ്ഠൻ സ്മരിക്കുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹം ഉൾക്കൊള്ളുകയും നീലകണ്ഠൻ വംശാവലി മറുപിടി വംശാവലികളോടു യോജിക്കാത്തതു് ഈ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സഹായമായിരിക്കുന്നു എന്നു സ്വയം സ്വാശ്വാസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പിന്നെ എന്റെ വാമുഖ്യങ്ങളെ ചണ്ഡിക്കുന്നതിനുള്ള സംശയമോൺ കാണുന്നതു്. ആ വാമുഖ്യങ്ങൾ എന്തെല്ലാമെന്ന് മി: പിഷാരടിയുടെ ലേഖനംകൊണ്ടുമാത്രം വായനക്കാർക്കു് മനസ്സിലാകുന്നതല്ല. 1109 - ലെ പരിഷ്കരണമാസികത്തിൽ ഞാൻ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയുള്ള 'മഴമംഗലവും ഭാഷാഭൈഷ്യചംപുവും' എന്ന ലേഖനവും, തെക്കൈലനാഥോദയത്തിന്റെ ആമുഖ്യമായി ഞാൻ എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുള്ള ഉപസ്താവവും വായിച്ചാലേ അവയുടെ ഒരു സ്വരൂപമുണ്ടെന്നു അവർക്കു് സിദ്ധിക്കുകയുള്ളു.

പോർട്ടുഗീസുകാരെപ്പറ്റി മുൻപു പറഞ്ഞ മനഃകവികളും ഒന്നും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. അങ്ങനെ ഒരു പ്രസ്താവനയ്ക്കു് അവർക്കുള്ള അവസരമെന്തായിരുന്നു എന്നു ഞാൻ എന്റെ സ്നേഹിതനോടു ശാന്തമായി ചോദിക്കുന്നു. തൃപ്പൂണിത്തുറ ക്ഷേത്രത്തിന്റെയോ തൃശ്ശൂർ ക്ഷേത്രത്തിന്റെയോ പ്രതിഷ്ഠയെ വർണ്ണിക്കുന്ന ഒരു പ്രബന്ധത്തിൽ ആ വൈദേശികന്മാരെപ്പറ്റി അസംഗതമായി ഒരു വർണ്ണനയും നീലകണ്ഠകവി ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നുവെച്ചു് അതിൽനിന്നു ചരിത്രസംബന്ധമായി ഇതു മറുത്തായ ഒരു അത്യാഹത്തിനു മാർഗ്ഗമുണ്ടോ? ഞാൻ സ്മരിച്ച കൊച്ചിരാജാക്കന്മാരിൽ ആരെങ്കിലും അവരെ യദൃച്ഛിതം തോല്പിക്കുകയോ മറുവിധത്തിൽ കീഴടക്കുകയോചെയ്തിരുന്നു എങ്കിൽ, എന്താണു് ആ വിജയവാത്സ കവി മറന്നുപോയതു് എന്ന് ഒരു നിമിഷത്തേക്കു വേണമെങ്കിൽ ചരിത്രകാരനാ ചോദിക്കാം; പ്രസക്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണെന്നു് ഉത്തരക്കുണത്തിൽ സമാധാനപ്പെടുകയും

ചെയ്യാം. ഇവിടെ പോർട്ടുഗീസുകാർക്കും കൊച്ചിക്കുംതമ്മിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ബന്ധം അന്തരത്തിലൊന്നുമല്ലായിരുന്നതിനാൽ ആ വിധത്തിൽ ഒരു ചോദ്യത്തിനുപോലും അവകാശമില്ലല്ലോ. അതു കേവലം ഒരു വാണിജ്യബന്ധമായിരുന്നു. അതുതന്നെയാണ് ബാലകവിയുടേയും അവരപ്പനറി ഒന്നും എഴുതാതിരുന്നതിന്റേയും കാരണം. എന്നുമാത്രമല്ല, ഒരു ഗ്രന്ഥകാരൻ ഒരു വിഷയത്തെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ല എന്നുള്ളത് ഒരു സിദ്ധാന്തം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു തെളിവുകൾമോ എന്നും വായനക്കാർ ആലോചിച്ചു തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ മേൽക്കോയ്മ തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലും ആരംഭിച്ചതിനു മേൽ രാജപ്രശസ്തിപരങ്ങളായ പദ്യങ്ങൾ അടങ്ങിയിട്ടുള്ള എത്രയോ കൃതികൾ ഈ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളിലും ആവിർഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ പലതിലും ഇംഗ്ലീഷുകാരെ സ്തുതിക്കുന്നതേയില്ല. അതുകൊണ്ട് അവയുടെ നിർമ്മിതി ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ വന്നതിനു മുൻപാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അത് എത്രകണ്ടു യുക്തിയുക്തമായിരിക്കും?

രണ്ടാമത്തെ തെളിവ്, ഉദ്ദണ്ഡനും ബാലകവിയും, സമകാലികനായിരുന്നു എന്നുവരെയെന്തിനുള്ളതാണുപോലും! തന്റെ അഭിലാഷത്തെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള “ആദ്യത്തെ ഒരു തെളിവായി കല്പിക്കാവുന്നതു്” അതാണെന്നുകൂടി അദ്ദേഹം പറയുവാൻ മടിക്കുന്നില്ല. ഈ ഐതിഹ്യമേതെന്നും എവിടെനിന്ന് ഉദ്ദേശ്യം പൊന്തിവന്നു എന്നും ഞാൻ ആശ്ചര്യത്തോടുകൂടി ചോദിക്കുന്നു. ഇതിനുമുൻപ് ഇങ്ങനെയൊന്നു് ഉണ്ടെന്നു മി: പിഷാരടിതന്നെ എവിടെയെങ്കിലും എഴുതിയിട്ടുള്ളതായി എനിക്ക് ഓർമ്മയില്ല. മഹാരാജാവും നാളതുവരെ പറഞ്ഞു ഞാനൊട്ടു കേട്ടിട്ടുമില്ല. ഉദ്ദണ്ഡൻ എവിടെവെച്ചാണ് ബാലകവിയെ പരാജിതനാക്കിയതു്? ഏതവസരത്തിൽ? ഏതു സ്ഥലത്തിൽ? ബാലകവി പതിനെട്ടരക്കവികളിൽ ഒരാളായിരുന്നുവോ? ഇതിനെപ്പറ്റിയെല്ലാം എന്റെ സ്നേഹിതന പ്രസ്താവിക്കുവാൻ യാതൊന്നുമില്ലെങ്കിൽ ഈ ഐതിഹ്യത്തിന്റെ വിശ്വസ്യതയെന്നു വായനക്കാർ നിശ്ചയിച്ചുകൊള്ളാം. കാളിദാസനും ഭവഭൂതിയും മാഘനും ദോജരാജാവും ഒരു കൂടെത്തു ജീവിച്ചിരുന്നതായി ഉൽക്കണ്ഠാധിക്കുന്ന ഭോജപ്രബന്ധകാരൻ വിശ്വസിച്ചു ഐതിഹ്യത്തിനും, കണ്ണശ്ശപ്പണിക്കരും തുഞ്ചത്തു തുടനാഥനും തെക്കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്നതായി പ്രചരിക്കുന്ന കൈരളിയെയെന്തിനെയെന്നും മറ്റും ഇതിനേക്കാൾ പ്രചുരപ്രചാരമുണ്ടെന്നു മി: പിഷാരടിയെന്ന സമ്മതിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. അവയെ ശരണീകരിച്ച സാഹിത്യചരിത്രകൃതിയാൽ അത് എത്രകണ്ടു വിശ്വസ്യതയിൽ കലാശിക്കും?

അതുകൊണ്ട്, “1342-മാണ്ടുതലു യഥാർത്ഥത്തിൽ കൊച്ചിരാജാക്കന്മാരായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള പെരുമ്പടപ്പുസ്വരൂപത്തിലെ മഹാരാജാക്കന്മാരുടെ വംശാവലിയെ ചുരുക്കിപ്പറയുകയെന്നുള്ളതു കൂടി ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമായി” എന്റെ സ്നേഹിതൻ ഈ തെളിവുകൾകൊണ്ടു കരുതുവാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ കരുതിക്കൊള്ളട്ടെ; ഞാൻ അങ്ങനെ കരുതണമെങ്കിൽ ഈ രണ്ടു തെളിവുകൾ—അല്ല ഒളിവുകൾ—പോരാ; വേറെതന്നെ വേണം.

എന്റെ വാങ്ങേണ്ടത് അടിസ്ഥാനമില്ലെന്നു മി: പിഷാരടി സിദ്ധികൾപ്രാവശ്യം പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. ആ പ്രസ്താവനയ്ക്കുള്ള ആധാരമെന്തെന്ന് ഇനി പരിശോധിക്കാം. “16-ാം ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ഒരു രാമവർമ്മമഹാരാജാവിനെ ഉണ്ടാക്കുവാൻ” ഞാൻ പറഞ്ഞു കൂട്ടുന്നത് അദ്ദേഹം എന്നെ അപവദിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു മതിയാകാഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവാം, “അവസാനത്തിൽ 1565 മുതൽ 1603 വരെ രാജ്യം ഭരിച്ചു മേല്പത്തൂരിന്റെയും വേദാന്താചാര്യരുടെയും പ്രശംസയ്ക്കു പാത്രമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള രവിവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ പേർ കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രത്തിൽ കാണാത്തതുകൊണ്ടു, ഇദ്ദേഹം കാശിയിലേയ്ക്കു പോയി എന്നൊരു കിംവാദനിയുള്ളതുകൊണ്ടു, ഇദ്ദേഹമാണ് രാജരത്നാവലിയിലെ നായകനായ രാമവർമ്മമഹാരാജാവെന്നു പിന്നീട് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. മാടമഹീശപ്രശസ്തിയിലെ രവിവർമ്മനെ രാജരത്നാവലിയിലെ രാമവർമ്മനാക്കിത്തീർത്തു” എന്നൊക്കെ ഉൾക്കൊള്ളിക്കേണ്ട. എന്നാൽ സത്യാവധാനെന്താണ്? ക്രി: പി: 1565 മുതൽ 1601 വരെ (1603 വരെ യല്ല) രാമവർമ്മമഹാരാജാവ് കൊച്ചിരാജ്യംഭരിച്ചു എന്നും അദ്ദേഹമാണ് രാജരത്നാവലിയിലെ നായകനെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തനായ ഗോദാവർമ്മാവ് രാജ്യഭിഷേകം കഴിഞ്ഞയുടൻ അന്തരിച്ചു എന്നും അനന്തൻ 1615 വരെ നീലകണ്ഠകവിയുടെ പദസ്തോത്രമായ വീരകേശവർമ്മഗാണാണ് രാജ്യഭാരംചെയ്തത് എന്നുള്ളതാണ് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത്. മി: പിഷാരടിയുടെപക്ഷം 1601-ൽ തീർപ്പുള്ള രവിവർമ്മാവെന്നൊരു രാജാവായിരുന്നു എന്നാണ്. ഇതിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ തെളിവ്, മേല്പത്തൂർഭട്ടതിരിയും വേദാന്തഭേരികനും ഇങ്ങനെ ഒരു രാജാവിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതാണ്. മേല്പത്തൂർ അങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ സമ്മതിക്കാം; എന്തെന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലം ക്ഷണപ്പെട്ടത്തിട്ടുള്ളതാണ്. പക്ഷെ വാസ്തവത്തിൽ ആ മഹാകവി വീരകേശവർമ്മമഹാരാജാവിനെയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗോത്രീനഗരവർണ്ണനപ്രബന്ധത്തിൽ

പ്രശംസിക്കുന്നത്; രവിവർമ്മാവിനെപ്പറ്റി. അതു മി: പിഷാരടി ധരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ആ പ്രബന്ധം, “നിജഭജസമ്പദ്ദശകളിതിഭരോ മാടക്കിതി വരോ വിരകേരളനാമാ വിജയതേ” എന്നാണ് അവസാനിക്കുന്നതെന്ന് അറിയിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. അതോടുകൂടുന്നതന്നെ ആ തമ്പുരാണെപ്പറ്റി ഭട്ടതിരി രചിച്ചിട്ടുള്ള പ്രശസ്തിപത്രങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് ചുവടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നത്.

പ്രാകൃതം.

“കേശേന്ദ്രം കന്യമാളുണ്ണാണിഡിളപ്പു മാളേണുളേഹാളുണ്ണാ
കരോ ഹാരജത്തുണ്ണാണാഥാണുലേ കംപൂരപൂരാളുണ്ണാ
സോണീത്തം ധവളംസുത്തുണ്ണാമഹോ കീർത്തിവഹാകരളേ
ണാരിനം അതു വിരകേരള! ഗന്തം സീസേസഭ്രസാപവ്യ”

മറായ

“കേശേന്ദ്ര കന്യമാളുണ്ണാണിഡിളപ്പു മാളേണുളേഹാളുണ്ണാ
കരോ ഹാരജത്തുണ്ണാണാഥാണുലേ കംപൂരപൂരാളുണ്ണാ
സോണീത്തം ധവളംസുത്തുണ്ണാമഹോ കീർത്തിവഹാകരളേ
ണാരിനം അതു വിരകേരള! ഗന്തം സീസേസഭ്രസാപവ്യ”

മേല്പുത്തൂർഭട്ടതിരി വിരകേരളനെയല്ലാതെ മറ്റു യാതൊരു മഹാരാജാവിനെയും വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഏകദേശം 1601-ൽ രചിച്ചിട്ടുള്ളതായി കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഈ വേദാന്താചാര്യൻ എന്തൊരു വ്യക്തിയാണെന്നും നിർമ്മിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഈ വേദാന്താചാര്യൻ ക്രി: പി: 16-ാം ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലാണ് ജീവിച്ചിരുന്നതെന്നുള്ളതിന്, മി: പിഷാരടിക്കു് എന്നാണ് തെളിവു്? ഒരു വിരകേരളവർമ്മാവു് 1601 മുതൽ 1615 വരെ രാജ്യഭാരംചെയ്തിരുന്നെന്നുള്ളതു പരമാർത്ഥമാണ്. അദ്ദേഹമാണ് ആചാര്യരുടെ പുരസ്കൃതാവു് എന്നു് അദ്ദേഹം അങ്ങോട്ടു തീർച്ചപ്പെടുത്തി; അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതൃഭവനംപറയുന്ന രവിവർമ്മാവു് അതിനുമുൻപിലത്തെ രാജാവായിരുന്നിരിക്കണമെന്ന് അതോടു കൂടിത്തന്നെ നിശ്ചയിച്ചു; അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ രാമവർമ്മാവെന്നു പറഞ്ഞുപോയ ഏതൊരു കയർക്കുകയുംചെയ്തു. ഇതിലെത്ര യുക്തിയു

ഞെന്നു ഞാൻ സൗഹൃദപൂർവ്വം ചോദിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ചേദാന്താചാതുരുടെ കാലം കൊല്ലം ഒൻപതാംശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലാണ്. ആ രാജാവിന്റെ പേർ രാമവർമ്മാവാമിയന്ന എന്നതെന്നു ഞാൻ വീണ്ടും ഉറപ്പിച്ചുപറയുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ ഞാൻ ഉണ്ടാക്കാൻപറപ്പെട്ടതല്ല; അദ്ദേഹം വാസ്തവത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതാണ്. എന്റെ തെളിവ് അഭാവപ്രമാണമല്ല; അഭിനവൈതിഹ്യവുമല്ല; ശിലാരേഖയാണ്. പോരൈങ്കിൽ ആ ശിലാരേഖ എന്റെ സ്റ്റേഫിതൻ വളരെക്കാലം പ്രൊഫ്സറായി താമസിച്ചിരുന്ന ചിങ്ങമ്പരത്തിലെ നടരാജക്ഷേത്രത്തിലുള്ളതുമാണ്. അത് അദ്ദേഹം സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ലല്ലോ; അപ്പോൾ എന്നിൽ ആ രോപിക്കുന്ന അപവാദം അദ്ദേഹത്തിനു ചിന്തവഴിക്കാതെ ഗത്യന്തരവുമില്ല. ശാലിവാഹനശകാബ്ദം 1498-നു ശരിയായ ക്രി: പി: 1576-ൽ, അതായത് കൊല്ലവർഷം 751-ൽ, മാർഗ്ഗിമാസം 12-ാംനം ചേരമാൻപെരുമാളുടെ വംശജനും കൊച്ചിരാജാവും വിശാഖംനക്ഷത്രത്തിൽ ജാതനായ രാമവർമ്മഹാരാജാവ് ആനന്ദതാണ്ഡവനായനാക്ഷ (നടരാജസ്വാമിക്ക്) മുപ്പത്തിമൂന്നു തളികയ്ക്കുവേണ്ട വഴിപാടുകഴിക്കുകയും ആ നിവേദ്യാനം ബ്രാഹ്മണാക്ഷം മാതൃഗോപന്മാർക്കുമാർഗ്ഗമായി വിനിയോഗിക്കണമെന്നു പൂവസ്ഥലെയ്ക്കയും ചെയ്തതായി പ്രസ്താവിക്കുന്ന ആ ശിലാരേഖ മേല്പട്ടിക്ഷേത്രത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ ഗോപുരത്തിന്റെ വലത്തുവശത്തുള്ളതും ഞാൻ പരിശോധിച്ചിട്ടുള്ളതുമാണ്. മദിരാശിയിലെ പുരാണവസ്തുസാരക്ഷണവകുപ്പുകാർ ഇത് 1913-ൽ പകർത്തിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ പറയുന്നത് 1565 മുതൽ 1601 വരെ രാജ്യഭാരംചെയ്ത രാമവർമ്മഹാരാജാവിന്റെ ശിലാശാസനമാണിത് എന്നാകുന്നു. ഇനി എന്തുണ്ടു സംശയിക്കുവാൻ? ചിങ്ങമ്പരമ്പര രാമവർമ്മാവു സഞ്ചരിച്ചതു ശരിമാണെങ്കിൽ തലക്കാവേരിയിൽ സ്ഥാനത്തിനായി അവിടുന്ന് പോയിരിക്കാവുന്നതു സംഭവ്യവും, രാമവർമ്മവിചാസത്തിലെ ഇതിവൃത്തത്തിന് എന്റെ അർത്ഥനപ്രകാരം യാതൊരു അനുപാപത്തിലുമില്ലാത്തതുമാകുന്നു. ഗോവേർമ്മാവിന്റെ അനന്തരഗാമിയാണ് ഈ രാമവർമ്മഹാരാജാവെന്നു പ്രൊഫ്സർ വീരഗോപാലി അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'Inscriptions of the Madras Presidency' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പ്രത്യേകം മൂന്നുഭാഗങ്ങളാണുണ്ട്; പേരിവില്ലെങ്കിലും 1565 മുതൽ 1601 വരെ രാജ്യഭാരംചെയ്ത കൊച്ചിമാഹാരാജാവുതന്നെയാണ് കാശിക്ക് ഏഴുന്നൂറ്റിയ തമ്പുരാനെന്നു നിശ്ചയിക്കാമെന്നു കേരളചരിത്രകാരന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനായ ശ്രീമാൻ കെ. പി. പത്മനാഭമേനോനും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

തുപ്പുണിത്തുറ ഗ്രന്ഥവരിയിൽ പേർപറയാത്ത ഒരു ഗോവേർമ്മാവിനേയും ഒരു രവിവർമ്മാവിനേയുംപററി നീലകണ്ഠൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടെന്നും നീലകണ്ഠൻ പറയാത്ത ഉണ്ണിഗോവേർമ്മാവിനേയും 14 ദിവസത്തേയ്ക്കുമാത്രം രാജ്യഭാരംചെയ്ത ഒരു തമ്പുരാനേയുംപററി ഗ്രന്ഥവരിയിൽ പ്രസ്താവനകാണുന്നുണ്ടെന്നും ഞാൻ എഴുതിട്ടുണ്ട്. 'അവരവർ' നിസ്സാരന്മാരെന്നു തോന്നിയവരെ അവരവർ വിട്ടുകളഞ്ഞു എന്നു ഇതിൽനിന്ന് അനുമാനിക്കേണ്ടതായുള്ളു. പ്രസിദ്ധന്മാരായ രാജാക്കന്മാരെ ഗ്രന്ഥവരിയിൽ ചേർത്തിട്ടില്ലെന്നു ഞാൻ ഒരിടത്തും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ, അങ്ങനെയുള്ളി പറഞ്ഞാലേ മി: പിഷാരടിയുടെ തെളിവുകൾ മുഴുവനാകൂ എന്നുണ്ടോ?

ഭാഷാചംപുപ്രബന്ധങ്ങളുടെ ഉത്ഭവം 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിലാണെന്നു ഞാൻ ഒരിടത്തും പറഞ്ഞിട്ടില്ല; പറയുന്നതുമല്ല. പതിനാലാംശതകത്തിന്റെ ആരംഭമുതൽക്കുതന്നെയുള്ള ചില പ്രബന്ധങ്ങളുടെ നഷ്ടശിഷ്ടങ്ങൾ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. 15-ാം ശതകത്തിലാണല്ലോ രാമായണചംപുവിന്റെ ആവിർഭാവം. 'ഭാഷാദശശ്ലോപരിശോധിക്കുമ്പോൾ രാജരത്നാവലിയും നീലകണ്ഠന്റെ ചംപുത്രയും 16-ാം ശതകത്തിൽ നിർമ്മിതങ്ങളാണെന്നുവെന്നും ഉറവിക്കുവാൻ' എന്നു ഞാൻ ആവർത്തിച്ചുപറയുന്നു. അങ്ങനെ പറയുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങൾ ഭാഷാജ്ഞാപ്രദപ്രവീണന്റെ ആമുഖപാപസ്വാസത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എന്റെ ഒരു ഉത്തമസുഹൃത്തായ ശ്രീമാൻ പിഷാരടിയിൽനിന്ന് ഈ വിഷയത്തിൽ മിന്നിക്കേണ്ടിവരുന്നതിൽ ഞാൻ അത്ഭുതം വ്യസനിക്കുന്നു. "കവിയുടെ പ്രതിഭാജ്ഞമാത്രയിച്ച്" എന്നിത്യാദി പംക്തികളിൽകാണുന്നതുപോലെയുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതല്ല. അവയ്ക്കു മറുപടിപറയുന്നത് എന്റേയും ഒരു മാസികത്തിന്റേയും നിലയ്ക്കു പോരാത്തതാകയാൽ അവയിൽ അടങ്ങിയിട്ടുള്ള ശ്ലാഘനയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം വായനക്കാരുടെ ആസ്വാദനത്തിനായി വിട്ടുകൊണ്ടു വിരമിക്കുന്നു.

പാർവ്വതീപരിണയം. *

(പാഠനം)

(വെണ്മണി അക്ഷൻസ് ന്യൂതിരിപ്പാട്)

തിങ്കൾമെഴുതിത്താണെങ്കിൽ തിരുക്കണ്ണിൽ
പക്ഷജാസ്രുതൻ സമാഹരകാരണാൽ
മരുമർമ്മണി പാർവ്വതിക്കുള്ളത്തിൽ
സമുദം ചെറു സംഭവിച്ചിടുന്നു.
അംഗസന്തതമുണ്ടെങ്കിലും പരത്വം
അംഗനമാരിൽ തന്റെ പ്രിയന്മാർ
അംഗജന്റെ വിവാസങ്ങൾ കൂടാതെ
സംഗമാഗ്രഹമുണ്ടാകയില്ലേതു.
ആയതു മുഖമിടാലമെന്നുടെ
കായസന്തതമുണ്ടാകാഞ്ഞു. ഫലമില്ല
നായകൻ നമെ പാണിഗ്രാഹം ചെയ്താൽ
ആയവനതിനാൽ രാഗമില്ലെങ്കിൽ.
കണ്ണില്ലാത്ത പുരുഷന്റെ മുൻദാരം
കാമിനിമാർക്കും കഷ്ടമുണ്ടാവാം
കണ്ണും കേളാത്തവന്റെ പുരോഭാഗം
തംബുരുവീണാപ്രയോഗത്തെപ്പോലെയും
ശബ്ദാത്മങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാത്തവൻമുമ്പിൽ
ശാസ്ത്രവാക്യപ്രയോഗത്തെപ്പോലെയും
സൂത്രാത്മങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാത്തവനോടു
ദുർവൃത്തന്റെ വിചാരങ്ങൾപോലെയും
ചണ്ഡമാകിന കാണുന്നമല്ലെങ്കിൽ
ചന്ദ്രപാതപ്രകാശത്തെപ്പോലെയും

ഈപ്പുണിത്തുറ ഇടവെയ്പ്പു ഗ്രന്ഥശാലയിൽനിന്നു കിട്ടിയ ഒരു കൃതിയാണിത്. വേ
ണ്മണി അക്ഷൻസ് ന്യൂതിരിപ്പാടാണ് ഇതിന്റെ കർതാവ്. കമാരസംഭവം അഞ്ചാംസ്കന്ദ
ത്തിലെ ആശയങ്ങളാണ് ഇതിൽ പ്രകാശിതങ്ങളായിരിക്കുന്നത്.

സന്ദർഭകൾ:-- 1. നാരായണപ്പിഷാരതി 100. 40.

കാമഭോഗേന കാന്തന്മാരോടൊത്തു
കാമിനീജനവിഭ്രമം നിഷ്പഫലം.
ഇന്നതന്നേ തപസ്സു തുടങ്ങുവ-
ന്നെന്നറച്ചു പുറപ്പെട്ടു പാർവ്വതി.
ഇന്ദ്രശേഖരസ്വാമിക്കു കാരുണ്യ-
മെന്നൊരു നാളിലെന്നിൽ ഭവിക്കുന്നു;
അത്രനാളും തപസ്സുചെയ്തെന്നുടേ
ഗാത്രശോഷണം ചെയ്യുന്നതുണ്ടു ഞാൻ.
പെട്ടെന്നിങ്ങനെ കല്പിച്ചുറച്ചു തൻ-
പട്ടുവസ്ത്രം പിഴുതു കളഞ്ഞാശു
വസ്ത്രം കൊണ്ടുടുത്തു താൻ കോപ്പുകൾ
ക്കൈവയങ്ങഴിച്ചുവച്ചാറെതാൻ
കേശഭാരം പിരിച്ചു ജടയാക്കി
ക്ലേശംകൂടാതെ മെല്ലെ പുറപ്പെട്ടു.
കാനനം - പൂക്കു താനും സഖിമാരും
സ്നാനവുംചെയ്തു ഗംഗാജലംതന്നിൽ
ധ്വാനത്തിനൊരു രംഗം വരാതുള്ള
സ്ഥാനം നോക്കിയകിച്ചു തളിച്ചുകൻ
പണ്ണശാലയും കെട്ടിയങ്ങുണ്ടാക്കി
സ്വപണ്ണപൂജക്കും കൊണ്ടു വഴിപോലെ
നീലകണ്ഠസ്വരൂപത്തെ ധ്വാനിച്ചു
നീലവേണി തപം തുടങ്ങിടിനാരും.

ബാലചന്ദ്രനും ഗംഗാ ഭുജംഗവും
ചാലവേ ചാരു ചെഞ്ചിടാരവും
ഫാലനേത്രം കപോലസ്ഥലങ്ങളിൽ
ലോലമാകിന കണ്ഡലീകണ്ഡലം
ചില്ലിവല്ലീ സുനാസാപുടം നല്ല-
പല്ലവാധരം മന്ദസ്തിതങ്ങളും
സോമസ്യുവിലോചനയുഗവും
സോമബിംബസമാനം തിരുമുഖം
കാളകണ്ഠതിരുമാർപ്പിടം തന്നിൽ
വ്യാളഹാരവും ഭൂതിവിഭേപനം
തൂക്കിക്കനാലിൽ മൃഗവും പരശുവും
ചൊല്ലൊണ്ടീടും വരദായങ്ങളും

നാഭീമന്ത്രധാരാമ കടീതടം
 ശോഭയുള്ള പൂവിത്താലുടയാട
 ചാരുമഞ്ജുലകാഞ്ചീമുഖംഗവും
 ഉത്തകാഞ്ചനം താഴെയുൾക്കൂട്ടും
 സുപ്തരൂപിണിപാദാബ്ജവും
 തൽപരാഗവുമത്ര മനോഹരം!
 ഇപ്രകാരം തൽകേശാഭിപാദാതം
 സുപ്രസന്നസുഖപ്രദമുത്തമം
 മിച്ഛതാനുകൂൽയത്തോടെ വിഗ്രഹം
 ഉൾപ്പൂവിതവുറപ്പിച്ചു പാർത്രി
 രാമരമകം തപഃ ഇഷ്ടിനിനാദം
 ഞ്ഞുതാഴെത്താൽ വരുത്താവതല്ലിതം.
 ശീതകാശേ കഴുത്താളം ചെങ്കുത്തിൽ
 വിതസന്തേദനം നിന്ന തപഃപ്രഭുവും
 ബനൽക്കാലത്തു പശ്ചാന്നിമിശ്യാതിൽ
 ഉത്തമമന്ത്രം വസിച്ചുതീർത്തു.
 വർഷക്കാലം പുറത്തുതാഴെ പാദാർജ്യം
 വാരിധാരയുമേറ്റു വസിച്ചിടം.
 പശ്ചിമോട്ടമസ്തമിഷ്ടകാശനാൽ
 വർണ്ണീയസ്തപശ്ചിമോട്ടമസ്തപശ്ച;
 സ്വർണ്ണംചോരേ തപിക്കുന്നതാമളാവാ
 വർണ്ണശോഭ ശരീരത്തിനഞ്ചാതി;
 ഇപ്രകാരം തപഃപ്രഭുക്കന്തേ
 സുപ്രഭാഭവന വാണമിടുന്ന
 ശൈലപത്നീയോ ഭാവംപരിമിച്ഛാൻ
 കാലകലവരി പുറപ്പെട്ടു മെല്ലെ
 വ്രഥമിമാശിരീകുത്തുകകടിക്കാ
 ചെങ്കുത്താൽ തപോവനംപ്രാപിച്ചു.
 പശ്ചിമോട്ടമയിൽ വന്നുകരുന്ന
 വർണ്ണയശ്ശാജനംതപശ്ചിമം
 അഞ്ചുപാശ്വാഭികാണുടൻ പൂരിച്ചു
 സൽക്കരിച്ചുക്കിരുന്നി വണങ്ങിനാദം.
 വർണ്ണിതാമളമയ്യ സതപഃ

“വഴുനിതളാണ! ഗുണ പാർവ്വതി!
 ബാലഭാവേ തപസ്സുതൂടാവാൻ
 മുഖമെന്തെന്നുചെയ്തു സുന്ദരി!
 ഹീലതോടെ സുഖിച്ചു വസിക്കേണ്ട
 കാലമിങ്ങനെ മുഖിക്കുന്നതിനായ്!
 ഭൂപ്രമില്ലാത്തു ചേരും നിനക്കില്ല;
 ഭവ്യനല്ലോ നിൻതാതൻ ധീമവാൻ
 നല്ല ഭർതാവുണ്ടാവാൻ മനോരമം
 തെല്ലങ്ങെയിവിതെന്നു വൈഷമ്യം!
 ഉദ്യമംഭാവനകയാദിയാം
 സ്വപ്നവേദിതംബിനിമാതാ
 ഗർഭമാക്കേറ്റമിളിത സാമ്പ്രതം
 പാർവ്വതീ! നിൻറെ രൂപഗുണകൊണ്ട്,
 ഏവമുള്ള നിനക്കവശനല്ലാ-
 തവരാളു ഭഗവതായെന്നിവിടം!
 കിന്നരന്മാരും കിന്ദയന്മാരും
 പന്നഗന്മാരും വിപ്രാധരന്മാരും
 ഞ്ഞാണുവാങ്ങിയെന്നുള്ളതും
 ചാക്കണന്മാരും ദേവസമുഹവും
 മാതൃവേണി! നിൻ കാഞ്ഞുരുങ്ങാവാൻ
 പാശമോഹിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു പാർവ്വതി!
 ഏതിനാലോ തപസ്സുകൊണ്ടിങ്ങനെ
 ചന്തമുള്ള ശേഷം ക്ഷയിപ്പിച്ചാൻ
 ഉത്തരശരിച്ചു വന്നാത്തതും
 വാണ മുഖിച്ചിടുന്നു വൃഥാതന്നെ!
 ‘പുനരന്തർത്തന്ന പാർവ്വതീകാത്തനായ്’
 വന്ന സംഭവിക്കേണമെന്നാഗ്രഹം
 മന്നിമുള്ള മാനുഷന്മാരുംകൈല്ലാം
 നെപോലെ ഭവിക്കുന്നു സുന്ദരി!
 ഏതു ധന്യനാക്കുമിപ്പോൾ നീ വ്രതം
 ചെയ്തുമേവന്നു മാതവിശ്വാമതന!
 ഇങ്ങനെയിതരേകദാകാത്തതാത്തതോ
 വഴുതകൊണ്ടു പറ്റത്തുളളതാത്തതോ

സജ്ജനം കേട്ടുവന്നതുമുഖമേതോ
 ഭക്തനാശം ഭവിക്കുമെന്നുള്ളതോ
 എന്തുകൊണ്ടു പാവാൻ മടിക്കുന്നു
 ഒന്നിഗാമിനി പാർവ്വതി കന്യകേ!
 എന്തെന്നാകിലുദനാടകമെല്ലാം
 ഏതും ദോഷം വരാതില്ല നിശ്ചയം.
 കണ്ടപ്പോൾതന്നെ വിശ്വാസമെന്നുള്ളിൽ
 ഉണ്ടാക്കുന്നു വിശേഷിച്ചുമിന്നിപ്പോൾ
 കണ്ടിവാർകഴലാമേ! നീയും ഞാനും
 രണ്ടല്ലെന്നു ധരിച്ചുകൊള്ളേണമി!"
 ഇത്തരം ബ്രഹ്മചാരിതൻ ഭാഷിതം
 ചിത്തരംഗപ്രസാദനേ കേട്ടുടൻ
 ഉത്തരംപറവാൻ തന്റെ തോഴിയെ
 സത്പരം ഭൃഷികൊണ്ടു നിശ്ചയിച്ചു.
 വർണ്ണിച്ചാടുകമെല്ല സഖിതാനം
 "വർണ്ണിച്ചാനിന്നു വൈഭവ്യമില്ലേടോ.
 അത്രമാത്രം കഥിക്കാമെന്നുകൊണ്ടു
 മിത്രമാം നീ പ്രസാദിച്ചുകൊള്ളണം.
 നാരികൾക്കു മോഹാദരമെന്നു
 പാരികൾക്കു പ്രസിദ്ധമിപ്പോഴാകാം.
 ആരുമോർത്താൽ വരുത്താവതല്ലാതെന്നാ-
 രാമംമിമിക്കുവാരിക സാമ്പ്രതം.
 നിർലോഭൻ മനോരാജ്യമാർജ്ജവം-
 ഉർദ്ധരാജ്യം കൊതിക്കമാറില്ലല്ലോ.
 വർദ്ധിക്കുന്നു വരിപ്പതിയാഗ്രഹം;
 അത്മിക്കെന്നവർ ഭോഷക്കെന്നു വരൂ.
 സാധിച്ചീടുമോ തന്റെ മനോഹരം
 ബോധിച്ചീടുമോ ദേവൻ മഹേശ്വരൻ
 എന്നുള്ളൊരു വിചാരമവരംകില്ല
 തന്നുള്ളത്തിലേ മോഹം ചൂക്കയാൽ.
 താനാണെന്നും മഹാദേവനാണെന്നും
 താനേമിതിപ്പാനുള്ളല്ലാതാകയാൽ
 ആനന്ദാഭൃതബ്രഹ്മ സ്വരൂപത്തെ

ധ്വാനംകൊണ്ടു വിഭോകനുംചെയ്തിവരും
 ഞ്ഞുശ്ലേഷാദിസുഖംകൊണ്ടു മോദിക്കും
 വിശ്ലേഷത്തെ വിചാരിച്ചു രോദിക്കും;
 ഭ്രാന്തതന്നെ പിടിച്ചുവെന്നുള്ളൊരു
 ഭ്രാന്തിയുണ്ടാകും കാണുന്നവർക്കുല്ലാം.
 കാമദൈവൻ പ്രഭാഗിച്ചു സായകം
 വാമദൈവന്റെ ഹുകാരംകൊണ്ടുവോ
 തെറ്റിപ്പോന്നുണിവളുടെ ദേഹത്തിൽ
 തെറ്റുന്നൊഴുതറച്ച കനക്കുവ.
 ബന്ധത്താട്ടതികയ്യമായ് വന്നിതു
 കന്നിൽമാതിന്റെ വൃത്താന്തമാക്കയും.
 കത്തിരിട്ടു മുളപ്പിച്ചു വൃക്കുക്കൾ
 പുഴുക്കൊട്ടു തളിർത്തിതറ നില്ക്കുന്നു
 കന്നിൽമാതിൻ മനോരമവൃക്കുക്കൾ
 ഇന്നു കാറ്റുതും പുഴുതുമില്ലല്ലോ!
 അന്തകാരികളേ കാരുണ്യമില്ലാത്തതാ-
 ചെത്തുചെയ്യുന്നു ഞങ്ങൾ കരാകരി!”

ഇപ്രകാരം സഖിമുഖെ വാക്കുകൾ
 വിപ്രബാലൻ വിരവൊടു കേട്ടപ്പോൾ
 “അപ്രിയം നിനക്കുണ്ടാകയില്ലെങ്കിൽ
 സപ്രമോദംപറഞ്ഞു ശമിപ്പിക്കാം.
 കാമദൈവനെക്കണ്ണിച്ചെരിയ്ക്കുന്ന
 വാമദൈവനെക്കാംകുറിക്കും പെണ്ണുങ്ങൾ
 ശ്രമി പാതാളസ്വർഗ്ഗലോകങ്ങളിൽ
 നാമൊരേയ്ക്കും കേട്ടറിയാനില്ല.
 എത്രതന്നെ മഹാവൃദ്ധനദ്വേദം?
 ദേവത്രയത്തെത്താൽമറിവില്ല.
 നേരം മൂന്നുള്ള വക്ത്രമുടയൊരു
 ഗാത്രം പാലം വികൃതമെന്നോക്കു നി
 തുന്ദു ചാമ്പലുംപാമ്പുമലങ്കാരം
 വൻപലിഞ്ഞോലുമെല്ലാം കപാലവും
 ചെമ്പിപ്പോലും ജടയിലകപ്പെട്ടൊ-
 മമ്പിളിക്കു. കൂടെ നിറം കെട്ടു.

മുണ്ടു കൈപിന്നമെന്നിവ കൊള്ളു വാൻ
 രണ്ടുതാരതന്തിനത്ഥമവനില്ല.
 കണ്ടുകാട്ടിൽ ചുടലക്കുളങ്ങളിൽ
 കണ്ടു വേതാളഭൂതങ്ങളുമായി
 നൃത്തമാടിയിരുന്ന നടുക്കു
 കൃത്രിവാസസ്സെക്കാനനാശീടവാൻ
 മുറുമിഴ്ത്തിരികയ്ക്കുകയെന്നിയേ
 മറെറായത്തക്കമാഗ്രഹമില്ലിപ്പോൾ.
 കങ്കമപ്പാനിഞ്ഞു വിളക്കും നിൻ-
 കൊച്ചു രണ്ടിലും വെണ്ണീരുമെപ്പൊഴും
 സംഗമിപ്പതിനായുള്ള സന്നാഹം
 പച്ചജാക്കി! നിനക്കു ചിതമല്ല.
 നൂറുകക്കും വയസ്സായ കാളമേൽ
 കേറുവാനോ നീയാഗ്രഹിപ്പീടുന്നു?
 നൂറു ചൂടുന്ന ദേവതയെത്രയും
 കൂറുണ്ടാവാൻ നിനക്കെന്തു കാരണം?
 കാളകണ്ഠനെക്കാമിച്ചതൊട്ടുമേ
 കൊല്ലല്ലെന്നു നമുക്കിഹ തോന്നുന്നു.
 പാളയംകൊണ്ടു ഭിക്ഷയേറവീടവാ-
 നാളല്ലേതും നീയട്രികമാരികേ!”

ശംഭുനിന്ദകളീവണ്ണം കേട്ടപ്പോൾ
 സംഭൃതശ്ലോധകമ്പിതഗാത്രിയാം
 മാനേലുംമിഴിമെമ്പി മഹേശ്വരി
 താനേ കിഞ്ചിൽ പറഞ്ഞു തുടങ്ങിനാൾ.
 “പോരും പോരുമെന്തലും പറയാതെ
 പോകു നീയാശു വിപ്രകുമാരകാ!
 ആരു നിന്നോടു ചോദിച്ചു വൃത്താന്തം
 സാരബോധമില്ലാത്ത കിശോരകാ?
 വിശ്വമാക്കെസ്സുപജിക്കുന്നതും ശിവൻ;
 വിശ്വരക്ഷണം ചെയ്യുന്നതും ശിവൻ;
 വിശ്വസംഹാരിയാകുന്നതും ശിവൻ;
 വിശ്വസമ്പൂർണ്ണനാകുന്നതും ശിവൻ;

ഐശ്വര്യത്തിനിമിത്തമിഹാകനോ-
 രീശ്വരന്റെ പരമാത്മതത്വത്തെ
 ശാശ്വതബ്രഹ്മമാവാഭിജനങ്ങൾക്കും
 ശാസ്ത്രികൾക്കുമറിവാതെത്തല്ല.
 നിഷ്കളങ്കനെന്നും നിഷ്കളങ്കനെന്നും
 വൃദ്ധനെന്നും ഭുജിക്കുന്ന നിന്നുടെ
 ബുദ്ധിഗുണമിഹ ശുദ്ധിയില്ലായ്മയാൽ
 വർദ്ധിക്കുന്നു ജഗതാം നിനക്കുള്ളിൽ.
 ഭസ്സമത്വം പറയാതെ പോയാലും
 ഭസ്സപദാവചിവിഭക്തരല്ല.
 സത്സപദാവപ്രധാനം തപോവനം
 സജ്ജനങ്ങൾക്കേ സഞ്ചരിച്ചിടാവൂ;
 ഞാനുമെന്റെ സഖിമാരും പോകുന്നു;
 കാനനത്തിന്നു വിസ്താരമുണ്ടല്ലോ.
 ജ്ഞാനമില്ലാത്ത നിന്നോടു ശാസിപ്പാൻ
 സ്ഥാനമില്ല വല്ലതും ചൊല്ലി നീ."
 ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞതാൻ പാർവ്വതി
 ശൽപ്രദേശമുപേക്ഷിച്ചു പോവാനായ്
 ക്ഷിപ്രമുഖമുനോരോരനന്തരം
 സപ്രസാദം പ്രകാശിച്ചു ശങ്കരൻ
 ചന്ദ്രഭൂഷണമഗ്രിജാതോഷണം
 മന്ദഭാഷണമംഗമശോഷണം
 ഭൂതിഭൂഷണം ഭൂതവിഭൂഷണം
 വീതിഭൂഷണം വൈരിവിഭോഷണം.
 ഭിഷ്വരൂപം ധരിച്ച മഹേശ്വരൻ
 ഭിഷ്വകന്യകനെന്നോടുരചെയ്തു.
 "മല്ലലോചനേ! വന്നാലും നിന്നുടെ
 വല്ലഭൻ ചന്ദ്രശേഖരനേഷ ഞാൻ
 പല്ലവായരി! നിന്റെ മനോഭയവും
 തെല്ലൊന്നിങ്ങു പരീക്ഷിപ്പാൻ വന്നു ഞാൻ.
 നിൻ തപസ്സിനാൽ പ്രീതനായിട്ടു ഞാൻ
 വന്നു ഞാനെന്റെയഗ്രികമാരികേ!
 പാതിവ്രത്യബലംകൊണ്ടു നീയെന്റെ
 പാതിഭവനം പങ്കുപിച്ചു മേടിക്കും.

ഭക്തനാൽക്ക ശരീരത്തെപ്പോലും ഞാൻ
 ഭക്തമാകുന്ന ഭേദമെന്നോക്കു നീ.
 സകലനാമെന്നെ സ്തമ്ബമാനിപ്പിടണം
 മുക്തസന്ദേഹമാലിംഗനംകൊണ്ടും”
 ഏനാരുൾചെയ്തു കന്നിൻമകളുടെ
 മുന്നിൽച്ചെന്നാത്തു മുശേലം മുശേലരൻ
 ശോണപത്മം പോലെ മനോഹരം
 പാണിപത്മം മെല്ലെപ്പിടിച്ചപ്പോൾ
 നാണം പൂണ്ടു മുഖാംബുജവും താഴ്ന്നി-
 യേണലോചനയാകുന്ന പാർവ്വതി.
 ദൂഷിക്കൊണ്ടു സഖിയേ നിയോഗിച്ചു
 ശിഷ്ടയാമവൾ വന്ദിച്ചുവെയ്തു.
 “ശൈശവേതന്നെ സംഭവിച്ചിട്ടു
 ശൈവഭക്തിക്കു സാഫല്യമിന്നിപ്പോൾ
 സിദ്ധമായ് വന്നു മുശേലം മുശേലര!
 ബലപ്പെട്ടാടിനി വേണ്ടാ ഭഗവാണേ!
 താതമാതാക്കന്മാരെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചി-
 ട്ടേതും വൈഷ്യം കൂടാതെ കല്യാണം
 സാധിച്ചിട്ടെന്നാലവർത്തങ്ങളേ
 ബോധിപ്പിക്കേണമേവം വിരചോദേ,
 ഇപ്പോൾ ഞങ്ങളെ പേഗമയ്ക്കു നാം
 മുപ്പരാസക നാഥ നമസ്കാരം!”

* * * *

അന്നേരത്തു വിവാഹമുളളതൊന്നു
 വന്നടുത്തു തുടങ്ങി ക്രിയകളും
 കാശ്യപാലിമുനീന്ദ്രന്മാരാദരാൽ
 കർമ്മകുല്ലാമന്ദിരാനുഷ്ഠാനം ചെയ്യുന്നു.
 വെണ്മയോടേ ചടങ്ങുകൾകൊടുവാൻ
 ബ്രഹ്മദേവൻ തുടങ്ങി പതുക്കേവേ.
 അഗ്നിദേവൻ ശിവന്റെ തിരുമുഖിൽ
 അത്യാദാരം ജ്വലിച്ചു വന്നിപ്പോൾ
 അഗ്നിസാക്ഷിയായുള്ള വിവാഹത്തി-
 നഭിപതിയെച്ചൊരു ചമയിച്ചു

പട്ടണിപ്പട്ട കെട്ടിയുടുപ്പിച്ചു
 പട്ടുകൊണ്ടു ശരീരം പുതപ്പിച്ചു
 കങ്കണം മണിഹാരം പതക്കങ്ങൾ
 തങ്കപ്പൊന്നരഞ്ഞാണം പലവിധം
 കണ്ഡലം മണിമോതിരം പൊൻവള
 മണ്ഡനങ്ങളുനേകമണിയിച്ചു.
 അപ്പുരസ്സികളുകിമരയെ
 മുപ്പുരാരിതിരുമുന്വിൽകൊണ്ടന്നു
 വേളികൾക്കുള്ളല്ലാം വഴിപോലെ
 നാളികാക്കുഴിശിരോമണിയെക്കൊണ്ടും
 കാളകണ്ഠനെക്കൊണ്ടും വിരിഞ്ചൻ താൻ
 കാലതാമസംകൂടാതെ ചെന്നിച്ച്
 സോദരൻ മുകിൽവണ്ണൻ മുരാന്തകൻ
 സോദരിയാകും പാർവ്വതീകന്യയെ
 മോദനേ പുരവൈരിമു മെല്ലവേ
 സാദരഭാസംചെയ്തു കനിവോടെ.
 ഏണലാഞ്ചമനശേഖരനീശപരൻ
 ഏണനേർമിഴിയാളാമുമയുടെ
 ശോണപങ്കജംപോലെ മനോഹരം.
 പാണിപങ്കജം സ്വീകരിച്ചിടീനാൻ.
 പ്യാജഹീനം ജപലിക്കുന്നാരഗ്നിയിൽ
 ലാജഹോമവും ചെയ്തിപ്പിച്ചുദരാൽ
 പാർവ്വതീപരമേശ്വരരെക്കൊണ്ടു
 പാവകനെ പ്രദക്ഷിണംവെച്ചിച്ച്
 പങ്കജാസനൻ പിന്നെപ്പതുക്കുവേ
 ശങ്കരസ്സുപാദിയെക്കൊണ്ടുമഗ്നിയെ
 അശ്മലംഘനകർമ്മവുംചെയ്തിച്ച്
 ആശപസിച്ച് ഹിമവാതം പത്തിയും.
 ഏവം വേലാഷിച്ച് പാർവ്വതീകല്യാണം
 ദേവദേവൻ യോഗിധി ശങ്കരൻ
 ഭാവബോധേന സാധിച്ചുനന്തരം
 മായയോടെ രമിച്ചു യാമാസുഖം.

മുദ്രാരാക്ഷസനാടകം.

ശ്രീമതി പി. രാമചന്ദ്രൻ, ബി. എ. (രാമനാഥ്സ്)

ഭാരതീയനാടകരംഗം അനാഗതവർത്തമാനമായ പ്രാചീനകാവ്യങ്ങളിൽ വിവിധരസപ്രധാനങ്ങളായ അനേകരൂപങ്ങളോടുകൂടി ജന്മഭൂമിയായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതു പണ്ഡിതലോകം സർവ്വാത്മനാ സമ്മതിക്കുന്ന ഒരു പരമാർത്ഥമാണ്. അന്നത്തെ വിപ്രസംഗങ്ങൾക്കു ആനന്ദഭരിതങ്ങളാക്കിയിരുന്ന അനവധി രൂപകകാവ്യതല്പരങ്ങൾ പരമ്പരയാണെന്നു സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൂടാതെ എത്രയോ പുരാതനമായ ആ കാലത്തുതന്നെ നടനകളുടെ കർഷ്ണസോപാനത്തിൽ അഗ്നിമണ്ഡാനത്തെ അർപ്പിച്ചിരുന്നു എന്നു തെളിയിക്കത്തക്കവണ്ണം നാടകാഭിരൂപങ്ങളുടേയും, തത്സംബന്ധങ്ങളായ നിരവധി നിയമങ്ങളുടേയും പുരസ്കരിച്ച നിർമ്മിതങ്ങളായ ലക്ഷണഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ഭരതമുനിയുടെ നാട്യശാസ്ത്രത്തിനെ നേതാവായിക്കൊണ്ടു നമ്മുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ലക്ഷണഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു മാർഗ്ഗരേഖയായി ലക്ഷ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. എന്തെന്നാൽ വിശിഷ്ടങ്ങളായ പണ്ഡിതങ്ങളിൽ കാണുന്ന സാമാന്യധർമ്മങ്ങളാണ് ലക്ഷ്യത്തെ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ലക്ഷണങ്ങളായിത്തീർന്നതെന്ന് അനുഭവംകൊണ്ടു നമുക്കറിയാം. എന്നാൽ ഭാരതീയനാട്യശാസ്ത്രമാകുന്ന ലക്ഷണഗ്രന്ഥത്തിന്നു ലക്ഷ്യങ്ങളായിത്തീർന്ന മഹൽകൃതികൾ ഏതെല്ലാമെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ സന്നിധിതരായി രെളിപ്രായം പുറപ്പെടുവിക്കത്തക്ക ഒത്തൊരു ഇന്നു ലോകത്തിൽ ആർക്കും സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലതന്നെ. ഏതായാലും നാട്യശാസ്ത്രകാലത്തിനുശേഷം ജനം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള എത്രയോ ശതം രൂപകങ്ങൾ, പാശ്ചാത്യവശരസ്സുപ്രാപ്തിയവയുടെ എത്രയോ ഭിന്നരീതിയിലുള്ള ശാഖാഭിമാനവും പരോപകാരമൽപരതയും നിമിത്തം നമുക്ക് ഇപ്പോൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെ കിട്ടിയിട്ടുള്ള രൂപകങ്ങൾ, പ്രായേണ ശൃംഗാരരസപ്രധാനങ്ങളും പൊതുവേ ഐക്യരൂപമുള്ളവയുമാകട്ടെ കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. നിയമത്തെ അക്ഷരപ്രതി അനുസരിക്കാത്തവർ അപമാന്യരായിത്തീർന്നുയ്ക്കാമെന്നുള്ള ഭയം നിമിത്തമോ ആത്മവിശ്വാസത്തിന്റെ കുറവുകൊണ്ടോ, കവികൾ-അഥവാ കവിയശഃപ്രാർത്ഥികൾ-കണ്ഠമടച്ചു പ്രവർത്തിച്ചാൽ ഫലം മനോഹരവിധത്തിൽ വരുവാൻ മാർഗ്ഗമില്ലല്ലോ. ശാകന്ത

മാദിക്രതികൾ മാതൃകകളും, ഭരതമുനി അടിപിഴച്ചാൽ അടവേ തെറ്റി ക്കുന്ന ആശാനെന്ന വിശ്വാസവും ചേർന്നപ്പോൾ, രൂപകലോകമാകുന്ന വിശേഷത്തിന് ശ്രാഗാരം പ്രധാനരസവും, രാജാവു നായകനും, രാജകന്യക നായികയും, അവരുടെ പ്രേമബന്ധത്തിന്റെ ഫലാവർഷിതമായ വിവിധാവസ്ഥകൾ ഇതിവൃത്തവുമായ നാടകം ഒരു സാമാന്യമാതൃകയായിത്തന്നെ കലാശിച്ചു. എന്നാൽ കേവലാനുരണനമാത്രം കവിധർമ്മമായിത്തീർന്നപ്പോൾ നവീനകൃതികൾക്കുപോലും നവീനതയും കൂടാത്ത വൈകൃതം സംഭവിച്ചുവെങ്കിൽ അതിശയിക്കുവാനില്ല. ഈ അഭിപ്രായം സംസ്കൃതനാടകത്തെ അങ്ങനെയെന്ന ബാധിക്കുമെന്ന് ആരും തെറ്റിദ്ധരിക്കേണ്ട. ഇതു സാധാരണധർമ്മവും, അതിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടു കാണപ്പെടുന്ന ചുരുക്കം ചിലവ, മഹാസമുദ്രത്തിൽ അങ്ങിങ്ങായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു രക്ഷ നൽകുന്ന ദ്വീപങ്ങൾ മാത്രവുമാണെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നിപ്പോകുന്നത്.

എന്നാൽ ഇതിൽനിന്നൊക്കെ വ്യത്യസ്തവും, പണ്ഡിതലോകത്തിൽ സുസമ്മതിക്കേണ്ടതായിത്തീർന്നതും, ശാസ്ത്രീയവും ലൗകികവുമായ ഗുണപരവർദ്ധനൂടും തികഞ്ഞതെന്നു പാശ്ചാത്യവിപോലാർക്കുകൂടി കരുതാവുന്ന ജനിപ്പിച്ചതുമായ ഒരു വിശിഷ്ടരത്നം നമ്മുടെ കലാചക്രവാളത്തിൽ നക്ഷത്രപ്രഭയോടെ വിലസുന്നുണ്ട്. അതിന്റെ ഇതിവൃത്തം നായികാനായകന്മാരുടെ പ്രേമബന്ധമല്ല; രസം ശ്രംഗാരമല്ല; വസ്തു, പുരാണങ്ങളാലുത്ഭവിച്ച പഴംകഥയുമല്ല; എങ്കിലും, ആ കൃതി ശാസ്ത്രതത്വത്തിന്റെ പഴയതും ഉറപ്പും, ഭാവനാശക്തിയുടെ പുതുമയും മുഴുപ്പും, നല്ലവണ്ണം തെളിയിക്കുകയും, ഗുണങ്ങളായ നിയമങ്ങൾക്കുകൂടിയും ഉൽകൃഷ്ടമനോഭാവങ്ങളേയും സർവ്വസാധാരണമായ ലോകചരിത്രത്തേയും എങ്ങനെ തന്മയീഭവം നൽകി പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നുള്ളതിന് ഉത്തമസാക്ഷ്യം വഹിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു. രാഷ്ട്രീയമായ ഇതിവൃത്തവും പുരാവൃത്തവും ഇടകലർന്നി മനഃശ്യാബുദ്ധിയുടെ ആഴമെന്നു കണക്കാക്കി രൂപകരേചനതെന്ന രൂപകശബ്ദത്തിനർത്ഥമായി ശോഭിക്കുന്ന ശ്രീ വിശാഖദത്തരചിതമായ 'മുദ്രാരാക്ഷസ'മത്രെ മേൽപറഞ്ഞ ഉപശസ്തമുദാഹരണം.

ഉത്തമമായ ആത്മവിശ്വാസഭാർമ്യത്താൽ തനിക്കർത്ഥമായ അഗ്രിമസ്ഥാനത്തെ സ്വയമേ സ്വീകരിച്ച വിഷ്ണുഗുപ്തബ്രാഹ്മണൻ നന്ദമഹാരാജാവിന്റെ അന്ധതമൂലം നേരിട്ട അവമതിയാൽ കൃദ്ധനായിത്തീർന്ന അധ്വഷ്ടപ്രഭാവനം തീക്ഷ്ണധീയുമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിജ്ഞാസി

ലിയോടു കൂടിയാൾ മുദ്രാരാക്ഷസത്തിലെ ഇതിവൃത്തം ആരംഭിക്കുന്നത്. അഗ്രാസനാഹാരം ആരാധനീയനായ ആ ബ്രഹ്മതേജസ്വി തന്റെ പാദത്തിൽ യദൃച്ഛയാ തടഞ്ഞുപോയ ഭക്തനയെ എന്നുപോലെതന്നെ നന്ദവംശത്തെയും തന്റെ ക്രോധാഗ്നിക്കാഹുതിയാക്കിത്തീർത്ത്, ഭക്തിമാനായ ചന്ദ്രഹ്ണനിൽ രാജ്യക്ഷേമം സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ തന്റെ ബലിബലത്താൽ ചന്ദ്രഹ്ണനെക്കൊണ്ടു പരിഗ്രഹിപ്പിച്ച രാജ്യലക്ഷ്മി പുതിയ നാഥനോടിണങ്ങിച്ചേരുവാൻ ഉചിതമായ പീഠമുണ്ടെന്നുതന്നെ സാല്യമല്ലെന്നു നയനിപുണനായ ചാണക്യനറിയാമായിരുന്നു. അവമാനത്തിനു പ്രതികൂലിച്ചെയ്തു സാധിതപ്രതിഭയെന്നായതിനുശേഷവും നഗരവാസംതുടർന്ന്, തന്നാൽ സ്ഥാപിതമായ വംശത്തെ രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു പോകത്തക്കവണ്ണം പ്രചഞ്ചത്തിരയ്ക്കുള്ളിൽവീണ്ടും മുഴുകുവാൻ യഥാർത്ഥ ബ്രാഹ്മണനായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ നന്ദവംശത്തിന്റെ വിശ്വസ്തസവിവരം രാജ്യതന്ത്രനൈപുണ്യത്തിൽ ആത്മതുച്ഛനും, സ്വഭാവോൽകർഷത്താൽ ആരാധനീയനായ അമാത്യാരാക്ഷസനെ അദ്ദേഹത്തിനുചിതമായ പൂർവ്വസ്ഥാനത്തുതന്നെ പ്രതിഷ്ഠിച്ച്, വീണ്ടും സ്വധാമമായ കാന്താരമല്ലെന്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങണമെന്ന് ഋഷിസന്തമനായ അദ്ദേഹം തീർച്ചയാക്കി. ആ ഉദ്ദേശ്യസിദ്ധിക്കുള്ള വിവിധോപായങ്ങളും അതിന്റെ ഫലപ്രാപ്തിയുമാണ് പ്രകൃതമായ ഇതിവൃത്തം.

ഇത്രയും പ്രശസ്തമായ ഒരു സംഭവത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിപ്പടുത്തു് ഉൽകൃഷ്ടവും മനോഹാരിയുമായ വിധത്തിൽ കെട്ടിയുയർത്തിയിരിക്കുന്ന ഒരു മനോഹരസൗധമത്രേ 'മുദ്രാരാക്ഷസം'. "നാടകത്തിനു" ആവശ്യമായ എല്ലാലക്ഷണങ്ങളും സംപൂർണ്ണമായതും കവിവൃത്തങ്ങളിൽ ഉത്തമമായ ഒരു സ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നതും രംഗഭാഷണത്തിനനുരണനതും അഭിനയോചിതവുമായ ഒരു യഥാർത്ഥരൂപകമാണ് "വിശാഖത്തന്റെ കൃതി" എന്ന് വിൽസൺ (Wilson: The Hindu Theatre.), കീത്ത് (Keith: Sanskrit Drama) തുടങ്ങിയ പാശ്ചാത്യപണ്ഡിത കേസരികൾക്കൂടി മുക്തകണ്ഠം രേഖാപ്പെടുത്തുന്നു. അത്രമാത്രം മഹനീയമായ പ്രശംസയ്ക്കുപാത്രമായിത്തീർന്ന മുദ്രാരാക്ഷസത്തെ ലക്ഷ്യഗ്രന്ഥമാക്കിക്കൊണ്ടു നാടകലക്ഷണങ്ങളുടെ ഭരതകേരളപഠനം സാധിക്കുമെന്നുമാത്രമേ ഈ ലാഘവപ്രകാശനം ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളൂ.

ഇതിവൃത്തനായകസഭാഭരണകൊണ്ടു രൂപകങ്ങൾ തമ്മിൽ വിവിധരീതിയിൽ വ്യത്യസ്തങ്ങളാക്കി തരംതിരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു നാട്യശാസ്ത്രത്തിൽനിന്നു നാം ഗ്രഹിക്കുന്നു. വിവിധരീതിയിലുള്ള നാട്യ പ്രയോഗങ്ങളുടെ ഏല്ലാ അംശങ്ങളും പൂർണ്ണമായി തികഞ്ഞതും, പ്രാധാന്യത്തെ അർഹിക്കുന്നതുമായ രൂപകമാണ് നാടകനാമംകൊണ്ടു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരായ നിദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. നാടകലക്ഷണത്തെക്കുറിച്ച് ഭരതമുനി ഇപ്രകാരം പറയുന്നു.

“ഭേദതാനാം മനഃശ്ചാനാം രാജ്ഞാം ലോകമഹത്തനാം
പൂർവ്വവൃത്താശ്ചരീതം നാടകംനാമ തദ്ഭവേത്.”

(അ: 19: 119)

പ്രഖ്യാതവസ്തുവിഷയം പ്രഖ്യാതോദാത്തനായകം
രാജാർഹിംശചരീതം തഥാ ഭിദ്യോത്രയോത്ഥിതം

നാനാവിഭൂതിസംയുതമുദിവിഖാസാഭിഭിർജ്ജ്ഞേയ്യകതം
അങ്കപ്രവേശകാശ്ച വേതി ഹി തന്നാടകം നാമ.

(അ: 18: 10—11)

തപതീനാം യശ്ചരീതം നാനാരസഭാവചേഷ്ടിതൈർബുദ്ധയാ
സുഖഭുജോൽപത്തികൃതം വിഭജനേയം നാടകം നാമ.

(12)

ലോകത്തിൽ പൂജ്യതയെ അർഹിക്കുന്ന ഭേദന്മാരുടേയോ മനഃശ്ചന്ദ്രങ്ങളോ പൂർവ്വവൃത്തങ്ങളെ അനുകരിച്ചുഭിനയിച്ച്, തന്മയീഭാവത്തോടെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതാണ് നാടകം. അതു പുരാണപ്രസിദ്ധരോ ചരിത്രപ്രസിദ്ധരോ ആയ ഇതിവൃത്തവും, പ്രഖ്യാതനും ധീരോദാത്തനും രാജാവുമായ നായകനും ചേർന്നതും, വിവിധരസഭാവങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതും, അഭിനേതാക്കൾക്കും പ്രേക്ഷകന്മാർക്കും സുഖഭുജങ്ങളെ ഇടകലർന്നുഭവിപ്പിക്കുവാൻ ശക്തവുമായിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ഇതിവൃത്തഗ്രാമനത്തിലും പ്രത്യേകനിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പ്രാരംഭാദ്യവസ്ഥാപഞ്ചകവും ബീജാദ്യത്വപ്രകൃതിപഞ്ചകവും മുഖാഭിസന്ധിപഞ്ചകവും ചേർന്ന്, ലോകവൃത്താനുകാരിയായി ഉൽകൃഷ്ടാഭംപൂർണ്ണമായി അനുഷ്ഠാനങ്ങളായ സംഭവപരമ്പരകളോടുകൂടി ശ്രംഗാരവീരരസങ്ങളിൽ ഒന്നിനെ സ്ഥായിയായി സ്വീകരിച്ച്, സ്വാഭാവികമായി അതുതരസാവിഷ്കരണം ചെയ്തവസാനിപ്പിക്കുന്ന അഞ്ചുമുതൽ ഏഴുവരെ അങ്കങ്ങളുള്ള അഭിനയോചിതമായ രൂപകത്തിനാണ് നാട

കും എന്ന നാമം ഉചിതമായിട്ടുള്ളതു്. മുദ്രാരാക്ഷസം മേല്പറഞ്ഞ എല്ലാറിയമങ്ങളേയും പൂർണ്ണമായി അനുസരിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണു് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരായ പണ്ഡിതവർണ്ണാർ ഐകകണ്ഠേന അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു്.

ഒരു ആചാരപരിശോധകന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഈ അഭിപ്രായം പൂർണ്ണാംഗീകരണത്തെ അർഹിക്കുന്നതായി തോന്നാമെന്നിലും, അല്പം കൂടി ഉജ്ജ്വലയ്ക്കുകടന്നുനോക്കിയാൽ പല സംശയങ്ങളാക്കും അവകാശം നേരിടുന്നുണ്ടെന്നു നമുക്കു കാണാം. ആ ശങ്കകൾക്കു സമാധാനം പറവാൻില്ലാതെവരികയില്ലെങ്കിലും, അവ ആലോചനാർത്ഥങ്ങളാക്കുന്നവകയാൽ അവയെക്കുറിച്ച് അല്പംചിലതു പ്രസ്താവിക്കുന്നതു് അപ്രകൃതമാകയില്ലല്ലോ.

നായകൻ, രസം, ഇതിവൃത്തം, എന്നിവ ഒരു നാടകത്തിൽ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുന്ന മുഖ്യവസ്തുക്കളാകയാൽ ഇവളുമായ ചർച്ചയിൽ അവയെത്തന്നെ അടിസ്ഥാനമാക്കുന്നതാണു് ഉചിതം. നായകൻ എന്ന പദത്തിന്നു നയിക്കുന്നവൻ, അതായതു കഥാഗതിയെ നയിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നവൻ, എന്നാണു് യഥാശ്രുതമായി ഗ്രഹിക്കേണ്ടുന്ന അർത്ഥം.

“നായക ഇതി. ഖീരബിന്ദുപാദിസംവഹിത്യ നാടകപ്ര നാട്ടുനാടം നയതീതി നായകഃ സ ഏവ ധർമ്മകാമാർത്ഥമപരാഭവതി!” സംക്ഷിപ്തമായി പറഞ്ഞാൽ പ്രധാനകഥാപാത്രങ്ങൾക്കിടയിൽ സംഭവബാഹുല്യമായ ഇതിവൃത്തത്തിലെ ഫലാനുഭോക്തൃത്വത്താൽ മുഖ്യസ്ഥാനാർത്ഥനായ ആളാണു് നായകശബ്ദത്താൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നതെന്നുവരുന്നു. നാടകത്തിലെ നായകൻ ധീരോദാത്തനായിരിക്കണമെന്നും നിഷ്പ്രശ്വമുണ്ടു്. അതായതു്, ശക്തളോവാപ്തിയും പത്രലാഭവുമാകുന്ന പാപാശ്രുതിയുണ്ടാകുന്ന ദുഷ്ടതമാറ്റാരാജാവു് അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളത്തിലും, അവസാനത്തിൽ ഉദ്ദേശീപ്രാപ്തിയും സന്താനവഞ്ചിയും അനുഭവിക്കുന്ന പത്രവസ്തു വികൃതമാദ്യശീയത്തിലും, മാളവികാസമാഗമം ദേവീപ്രീതിയാൽ സംഭവിച്ചാനന്ദിക്കുന്ന അഗ്നിമിത്രൻ മാളവികാഗ്നിമിത്രത്തിലും, നായകന്മാരാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ നാടകങ്ങളിലും താളശൃംഗളമായ മാർകൃതികളിലും നായകൻ കേവലം ഫലഭോക്താവുമാത്രമല്ല, ഡീരോദാത്തപ്രകൃതി ഏറക്കുറവു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നവനും, സംഭവഗതികളുടെ നേതാവുംകൂടിയാണെന്നു സൂക്ഷിച്ചാൽ നമുക്കു കാണാൻ കഴിയുന്നു. ഇവ

യിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായി പ്രധാനകഥാപുരുഷനോടുമുൾപ്പോലും പ്രവർത്തിക്കുന്നവരും മുഖ്യഫലത്തിന്നു ഹേതുഭൂതമായ മറ്റൊരുക്കോടുകൂടിയ ചില രൂപകങ്ങൾ (വത്സരാജാവായ ഉദയനനെ സംബന്ധിക്കുന്ന കഥകൾ) ഇല്ലെന്നില്ല. എങ്കിലും അവിടെയും ആദ്യവസാനക്കാരായി സംഭവഗതികളെ നയിക്കുവാൻ പ്രാപ്തരെന്നതിലധികം അതന്തിമ ഫലഭോക്താക്കൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഈ കാര്യങ്ങൾക്കൊണ്ടും ദേവതാൻവൃന്ദത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നതല്ലാത്ത നാടകങ്ങളിലെ ഭരതവാക്യോച്ഛാരണാവകാശംകൊണ്ടും നായകനിസ്തൃയം സാധാരണമായി സുസാധമാകുന്നു. നിയമത്തെയും മേൽക്കാണിച്ച ധർമ്മങ്ങളേയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ആലോചിക്കുമ്പോൾ, മുദ്രാരാക്ഷസത്തിലെ നായകൻ ആരെന്നോ ചെത്തിനത്തരം അല്ലും അപകടത്തിലവസാനിക്കുന്നതായി നമുക്കു കാണാവുന്നതാണ്.

അഭിമതാനശോകന്മുഖത്തിലെ ശകുന്തളാഭിജ്ഞാനംപോലെ, മുദ്രാരാക്ഷസത്തിൽ അമാത്യാരാക്ഷസന്റെ പൂർണ്ണസ്ഥാനസീകാരം, അഥവാ ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ അമാത്യാലോചനം ഉദ്ദിഷ്ടഫലം. ആ ഫലം ലഭിക്കേണ്ടതു രാജസ്ഥാനമലംകരിക്കുന്ന ചന്ദ്രഗുപ്തനാണ്. ഈ നിമിഷത്തിൽ മുദ്രാരാക്ഷസപ്രാപ്താകാരനായ പ്രാചീനപണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിച്ച്, ചന്ദ്രഗുപ്തമഹാരാജാവു തന്നെയാണ് നായകൻ എന്നു സമ്മതിക്കുന്നതു ശരിയെന്നു പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ നമുക്കു തോന്നാം. നായകവേഷണം ഫലാനഭോക്തൃത്വത്തിൽമാത്രം അവസാനിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഈ വിശ്വാസം അസ്ഥാനത്തിലല്ലായിരിക്കാം; എന്നാൽ നായകശബ്ദത്രവണമാത്രയിൽ സംഭവഗതികളുടെ, കഥാഘടനയുടെ, മുഖ്യവ്യതിവൃത്തത്തിന്റെ, നേതാവും ആഭരണീകരണം അനുകരണീയനുമായ ഒരു പുരുഷരത്നത്തിന്റെ പ്രതീതിയാണ് സാധാരണ നമുക്കുണ്ടാവുന്നത്. ഏതൊരാളുടെ അഭാവത്താൽ കഥാഗതി നിശ്ശേഷമായി നിലകൊണ്ടുപോകുന്നു, ഏതൊരാളുടെ അശ്രദ്ധ സാഭവിച്ചുപോയാൽ ഉദ്ദിഷ്ടഫലം വിപരീതനിലയിൽ അവസാനിച്ചുപോകുവാനിടയാകുന്നു, ഏതൊരാൾ ഇതിവൃത്തത്തിന്റെ ജീവനായി, നാഡീതുടനത്തിന്നു ഹേതുവായി, ആദ്യവസാനം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു, ആ ആദ്യമാത്രമേ യഥാർത്ഥമായി നായകശബ്ദത്തിനർത്ഥമാകുന്നുള്ളൂ. ഫലാനഭോക്താവില്ലെങ്കിൽ ഫലത്തിന്നു ആവശ്യമില്ലെന്നു വരുന്നതിനാൽ ആ ഹൈന്ദവമാത്രംകൊണ്ടു നായകനിസ്തൃയം ചെയ്യണമെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുകയാണെങ്കിൽ, ഫലഭോക്താവുണ്ടെങ്കിലും, പ്രയത്നത്തിനാളില്ലെന്നവന്നാൽ ഭോജ്യമായ ഫലം എങ്ങനെ സിദ്ധിക്കുമെന്നു ചോ

ഭൃത്തിനത്തരംപറയേണ്ടതാവശ്യമാണ്. ഇതിനു മുമ്പടിയായി ശാസ്ത്ര ജ്ഞതാർത്ഥം പറയുന്നത്, സചിവായത്തസിദ്ധിയായ രാജാവിനു മന്ത്രിയുടെ പ്രയത്നവും സ്വപ്രയത്നത്തിന്നു തുല്യമാണെന്നും, അതിനാൽ ഫലവും പ്രയത്നവും രണ്ടു വ്യക്തികളെ ആശ്രയിക്കുന്നുവെന്നു കരുതേണ്ടതില്ലെന്നുമാണ്. മുദ്രാരാക്ഷസത്തിലെ ചന്ദ്രഗുപ്തനെപ്പോലെ ഇത്രത്തോളം സാമ്പത്തികവും സ്വശക്തിയില്ലാത്തവനുമായ ഒരു നായകൻ, ഒരു രൂപകത്തിനാ അഭിമാനഭാവമുള്ളവനെന്നു സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലതന്നെ. യോഗസ്വരായണനില്ലെങ്കിലും, വത്സരാജനെപ്പോലെ വിലാസപ്രിയനും വീരപ്രശസ്തി ലഭിച്ചവനുമായ ഒരു രാജാവിനു വാസവത്തേയടുക്കിയുള്ള ദേവിമാരെ പ്രാപിക്കുവാൻ തീരെ അസാധ്യമാകുമെന്നു നമുക്കു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ മുദ്രാരാക്ഷസത്തിലെ നായകസ്ഥാനത്തിൽ അവരോധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ചന്ദ്രഗുപ്തൻ അനന്യസഹായനായിത്തന്നെയെങ്കിൽ മാർദ്ദസാമ്രാജ്യപ്രാപ്തിയോ അമാത്യരാക്ഷസഭീഷ്ട്യോ അദ്വൈതത്തിനാണുകാരായിരുന്നില്ലെന്നു നിശ്ചയമായിത്തന്നെ നമുക്കു പറയാൻ കഴിയുന്നു. ധീരഭാവത്തന്നെ പ്രതാപവാനുമായ രാജാവിനുമത്രമേ നാടകത്തിൽ നായകനാകുവാൻ അർഹകൾ ഉള്ളൂ. എന്നാൽ വിനീതനും ഗുരുശാസനത്തെ അക്ഷരം പ്രതിയനുസരിച്ചു ഭാസഭാവത്തിലിരിക്കുന്നവനുമായ ഒരു ശിഷ്യനെയാണു്, അല്ലാതെ രാജ്യശ്രീവരനാവാൻതക്ക വീര്യശൗർയാദികളോ, ആത്മവിശ്വാസമോ, ദൈവശ്രീയമുണ്ടാകട്ടെ ഉള്ള ഒരു രാജകുലക്കുറുമ്പുതന്നെയല്ല, ഏഴുകുറുമ്പു ആ നാടകത്തിൽ രണ്ടുപ്രാവശ്യംമാത്രം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ചന്ദ്രഗുപ്തനിൽ നാം കാണുന്നത്.

“ബുധയോഗ”മില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, അസംപൂർണ്ണമണ്ഡലനോ സംപൂർണ്ണമണ്ഡലനോ ആയിരിക്കാമുള്ള ഒരു ചന്ദ്രനെ കേതു അഭിഭവിക്കുകതന്നെ ചെയ്തുമായിരുന്നെങ്കിൽ മുദ്രാരാക്ഷസത്തിലെ ഭാരോ വാചകവും, ഭാരോ സംഭവവും, ഭാരോ കഥാപാത്രവും, തെളിയിക്കുന്നു.

“സന്നിഹിതനായകോത്കൃഷ്ടകന്യാവൃട്ട” എന്നു നിർദ്ദേശിച്ച പദ്യം ചാർത്താക്കും പലവിധത്തിലാണു് വ്യാഖ്യാനിച്ചിരിക്കുന്നത്. എല്ലാ അക്ഷരങ്ങളിലും ഒരു പ്രധാനകഥാപാത്രം, നായകനോ നാടികയോ പ്രതിനായകനോ ഉപനായകനോ ആരെങ്കിലും പ്രാധാന്യത്തെ അർഹിക്കുന്ന കരാറും, പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കണം എന്നുമാത്രമേ വിവക്ഷിതമായിട്ടുള്ളൂ എന്നു ചിലരും, നാഗാനന്ദം, മായാമംഗലസം, കാളിദാസകൃതികൾ മുതലായവയിലുണ്ടാകുന്ന മുഖ്യനായകൻതന്നെ എല്ലാ അങ്കങ്ങളിലും സന്നിഹിതനായി

രിക്കണമെന്നു വേറെചിലരും, എല്ലാ അങ്കങ്ങളിലുമില്ലെങ്കിലും, ആദ്യത്തേയും അവസാനത്തേയും അങ്കങ്ങളിൽ നായകൻ നിശ്ചയമായും ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു മറെറാരുളുടനും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇതിൽ ഏതഭിപ്രായത്തെ അവലംബിച്ചുനോക്കിയാലും, പ്രഥമാങ്കത്തിൽ നായകപ്രവേശമില്ലാത്ത നാടകങ്ങൾ ഒന്നുതന്നെ സംസ്കൃതനാടകവേദിയിൽ കാണപ്പെടുന്നില്ല. കേരളനാട്യരംഗത്തിൽനോക്കിയാലും, കഥകളി കൂടിയും തുടങ്ങിയ സാമാന്യനാടകങ്ങളിൽ നായകനെ ആദ്യവസാനക്കാർക്കുവേണ്ടി പേരുകൊണ്ടു നിർദ്ദേശിച്ച കഥാപാത്രത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെയും, ആദ്യരംഗത്തിൽത്തന്നെ നായകപ്രവേശത്തിന്റെ ആവശ്യകതയേയും തെളിയിക്കുന്നു.

സ്വതന്ത്രവും അഭ്യുദയോന്മുഖമായ ചാണക്യബ്രാഹ്മണന്റെ കക്ഷനാടകത്തിലെ ഒരു രംഗമഭിനയിക്കുവാൻവേണ്ടി മൂന്നാമങ്കത്തിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഗ്രഹഭാജനമായി അവസാനരംഗത്തിലും മാത്രമേ മുദ്രാരാക്ഷസത്തിലെ നായകസ്ഥാനീയനായ ചന്ദ്രഗുപ്തൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുള്ളൂ. ഈ അവസ്ഥയിൽ അത്ര വളരെ ഗണ്യമല്ലാത്ത ഒരു സ്ഥാനത്തെമാത്രം അർഹിക്കുന്നവനായി തോന്നുന്ന ചന്ദ്രഗുപ്തനെ ഫലാനുഭോക്താവായെന്നുവെച്ചുകൂടി നായകനാക്കുവാൻ, അതിനിപുണനും വേണ്ടിവന്നാൽ ചന്ദ്രഗുപ്തനെ കരേണുടി സ്വഭാവമഹിമയും പ്രാധാന്യവുമുള്ളവനാക്കിത്തീർക്കുവാൻ ശക്തനായ കവി ഉദ്ദേശിക്കുമോ എന്നു് അല്പം ചിന്തനീയമായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു.

പ്രധാനകഥാപുരുഷന്മാരായി രാജാവിനെക്കൂടാതെ മലയകേതു, അരാത്യാരാക്ഷസൻ, ചാണക്യൻ, എന്നു മൂന്നുപേരുള്ളവരിൽ, ആദ്യൻ പ്രതിനായകസ്ഥാനമവലംബിച്ച് അവസാനഘട്ടത്തിൽ പരാജിതനായിത്തീരുന്നതിനാലും, രണ്ടാമൻ ഗ്രഹണീയമായ ഫലത്തിന്റെ മൂർത്തീകരണമാകയാലും, നായകസ്ഥാനത്തിനർഹനാകല്ലെന്നു വരുന്നു. അതിനാൽ ചാണക്യനെ അപരനാമധേയത്താൽ അറിയപ്പെടുന്ന വിഷ്ണുപുനാബ് നായകൻ എന്നു സിദ്ധമാകുന്നു. ഈ അഭിപ്രായം, പരമസ്തംഭപാണ്ഡിതന്മാരിൽ ശാരദാജ്ഞാനായിമാത്രമേ അംഗീകരിക്കുന്നുള്ളൂ. ഫലാനുഭോക്താവായാൽ ചന്ദ്രഗുപ്തൻതന്നെയാണു് നായകനാവേണ്ടതെന്നും, അദ്ദേഹം സമീപായത്തസിദ്ധിയായതുകൊണ്ടു ചാണക്യന്റെ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കുള്ള പ്രയത്നങ്ങൾ രാജാവിന്റെതായി ഗണിക്കാവുന്നതാണെന്നുമാണു് മറ്റൊരാളുന്മാരുടെ സിദ്ധാന്തം. എന്നാൽ കാല്പങ്ങളു

ഉടെ ക്രമരൂപമായ വിചാരണയിൽ രാജാവ് എത്രമാത്രം അപ്രധാനനായിത്തീരുന്നുവെന്നു നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. ഇനി ശേഷിക്കുന്ന അവകാശം ചാണക്യൻറെതാണ്.

വത്സരാജചരിതത്തിലെമ്പോഴെയും മുദ്രാരാക്ഷസത്തിലും രാജാവു സ്വചിന്തയെ സിദ്ധിയാക്കുവാൻ യോഗ്യമായ നയങ്ങളെപ്പോലെ സ്വാമിയുടെ അഭ്യർത്ഥനകൾക്കു കീഴെ മന്ത്രിയായി കർത്തവ്യം നിർവ്വഹിക്കാൻ ചാണക്യൻ ചെയ്യുന്നതു എന്തും, അതിനാൽ ചാണക്യനിൽ നായകത്വപരോപണത്തിനു പ്രസക്തിയില്ലെന്നുമാണ് മറ്റൊരു കാര്യം. എന്നാൽ ഈ ഉപമയെ ശരിയായില്ലെന്നു ഗ്രഹിക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസപ്പെടേണ്ടതില്ല. ഉദാഹരണത്തിന്മേലുള്ള പ്രതികരണം മഹാഭാരതത്തിലുള്ള ഒരു രാജാവല്ല ചന്ദ്രഗുപ്തൻ; ധീരോദാത്തനായ കൺറാൾ കർമ്മങ്ങളും ചന്ദ്രഗുപ്തനിൽ കാണുന്നില്ല; അഥവാ അദ്ദേഹത്തെ ആ വിധത്തിൽ അംഗീകരിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതെന്നും, ധീരോദാത്തനായ കൺറാൾ സ്വയം സമസ്തജനസമ്പന്നനായതിൽ സ്വചിന്തയെ സിദ്ധിയാക്കിയിരിക്കുന്നത് ഉചിതവുമല്ല. നന്ദരാജാവ്റെ പുത്രനാണെന്നും കൂടി യഥാർത്ഥകീർതിയാലുള്ളവരായ ഒരു വൃദ്ധപുരുഷൻ മരുമാണ് ചന്ദ്രഗുപ്തൻ എന്നും, ചാണക്യൻറെ വൃദ്ധതയെക്കുറിച്ചും, നന്ദരാജാവ്റെയെക്കുറിച്ചും വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിന്റെ ആവശ്യംകൊണ്ടുമാത്രം സ്ഥാനപ്രാപ്തനായതാണെന്നും പ്രത്യക്ഷമാണ്. എന്നാലുമ്പോൾ, മന്ത്രിസ്ഥാനമല്ല രാജനിർമ്മാണസ്ഥാനമാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ ചാണക്യൻ സ്വീകരിക്കുന്നതും അംഗീകരിക്കുന്നതെന്നും കൂടി നാം വിശ്വസിക്കേണ്ടത്. സ്വാഭാവികമായും അഭിപ്രായപ്പെടേണ്ടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിതഭീഷണിയും അഹിതഭീഷണിയായ യോഗ്യമായ നയങ്ങളും, തേജസ്വിയും ഉത്സാഹാഭിസമ്പന്നനായതും സ്വതന്ത്രസ്വതന്ത്രമായ ചാണക്യൻ. അദ്ദേഹം മുൻപ് അമാത്യനായിരുന്നില്ല; മേലിൽ അങ്ങനെയൊന്നും കൊള്ളുവാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. കാര്യം വശാൽ സ്വന്തത്തിലായ രാജസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്ഥിരീകരണം സാധിക്കുന്നതുവരെ മാത്രം, അമാത്യവൽഗം ധരിക്കുന്ന ഒരു അമാത്യനായിരുന്നെന്ന് ചാണക്യൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം, നന്ദരാജാവ്റെയെക്കുറിച്ചും ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെയെക്കുറിച്ചും പ്രതിഷ്ഠയും മാത്രം. അതു സാധിച്ചതിനുശേഷം അദ്ദേഹം നന്ദരാജാവിന്റെ സംസാരഭരിതങ്ങളിലുനിന്നു പിന്മാറുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള അനിയന്ത്രിതനും, തേജസ്വിതൻ ഒരു അമാത്യൻ നയകൾ ലം മുതലായി ഉത്തമനായ ഒരു രാഷ്ട്രീയനേതാവിനുവേണ്ട സമസ്തജന

അളം തികഞ്ഞിട്ടുള്ളവനുമായ ചാണക്യബ്രാഹ്മണനെ നിയമാനുസരണത്തിനുവേണ്ടി രാജഹിതഭീഷിതനായ ഒരു മന്ത്രിയായിമാരും ഗണിക്കുന്നത് ഒരു മഹാസാഹസമായിരിക്കും.

“ആഃ! ക ഏഷ മയി സ്ഥിതേ ചന്ദ്രഗുപ്തമഭിഭവിതുമിച്ഛതി” എന്ന് ഉദ്യോഗനായി ചോളംചെയ്യുകൊണ്ടു രംഗപ്രവേശംചെയ്യുന്ന ചാണക്യൻ, തന്റെ സർപ്പസംരംഭങ്ങളേയും ഉദ്ദിഷ്ടപ്രാപ്തിയിൽ സമാപിപ്പിച്ച്, “ഭോ! രാജൻ കിം തേ ഭൂയഃ പ്രിയമുപകരോമി” എന്നുചോദിച്ച്, സമസ്തലാഭങ്ങളും സിദ്ധിച്ച ശിഷ്യപ്രധാനനെ അനുഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു രംഗഭൂമിയിൽനിന്നു നിഷ്ക്രമിക്കുകയാണു് ചെയ്യുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവേശനമുതൽ, അവസാനരംഗത്തിൽ സർപ്പ ശുഭോന്മയി കലാശിക്കുന്നതുവരെ, ചാണക്യവടുവിന്റെ വിദഗ്ദ്ധഹസ്തങ്ങളും നിരന്തരമായും നിപുണമായും ആഖ്യവംശനം പ്രവർത്തിക്കുന്നതു നാം പ്രത്യക്ഷത്തിൽത്തന്നെ കാണുന്നുണ്ടു്. ഒന്നു്, മൂന്നു്, അഞ്ചു്, ഏഴു് ഈ അങ്കങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷത്തിലും, രണ്ടും നാലും ആറും അങ്കങ്ങളിൽ പരോക്ഷത്തിലാണെന്നിലും സ്വപ്രണിധികൾകൂലവും, തന്റെ ഉദ്ദിഷ്ടസാധനത്തിനായി—മലയകേതുപ്രവാസനും, രാക്ഷസഗ്രഹണവും, ചന്ദ്രഗുപ്തലക്ഷ്മീസ്ഥാപനവും, എന്നിങ്ങനെ അനുകൂലമായി സിദ്ധിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങൾക്കായി—ശിഷ്യവത്സലനും പ്രതിജ്ഞാദീക്ഷിതനുമായ ബ്രഹ്മതേജസ്വി വിശ്രമമെല്ലാതെ പ്രവർത്തിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികൾക്കും നിശ്ചയങ്ങൾക്കും, മറ്റൊരാളുടെ അനവദമോ അപേക്ഷയോ ആലോചനയോ ആവശ്യമാകുന്നില്ല; അവരയ്ക്കാനിന്നും അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രേരകശക്തിയുമില്ല.

ശ്യാമീകൃത്യാനന്തേന നരിയുവതിദിശാം സന്തതൈഃ ശോകധൂതൈഃ
കാമം മന്ത്രിഭുമേദ്യോ നയപവനഹൃതം മോഹമസ്മൈ പ്രകീർ്ത
ദഗ്ദ്ധപാ സംഭ്രാന്തപതരഭിജഗണരഹിതാനന്ദവംശപ്രഭോമാൻ
ദോഹ്യാഭോവാ,ന്ന ഖേദോ,ജ്ജപലന ഇവ വനേ ശാമ്യതി ശ്രോധവരനിഃ
(Act I. 11.)

എന്നു യഥാർത്ഥമായിത്തന്നെ പറയുന്ന അവസരത്തിൽ, രാക്ഷസപരിപന്ഥിതപമെന്ന ഫോതു വീണ്ടും സംഭവിച്ചുവെന്നിലും, ആ ശത്രുക്കളി മിത്രമായിത്തീർന്നു. രാക്ഷസൻ വീണ്ടും ചന്ദ്രഗുപ്താത്മ്യനായിത്തീർന്നപ്പോൾ ചാണക്യന്റെ കോപാഗ്നി ചിറകില്ലാത്തതിനാൽത്തന്നെ നശിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. ഇങ്ങനെ അതിശയോക്തിലേശമില്ലാതെ സ്വശക്തിയെക്കുറിച്ചു

പറയുവാൻസാധിക്കുന്ന ചാണക്യനെക്കാൾ ഉപരിയായി, നായകസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുവാൻ ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ രാജതപമോ ചക്രവർത്തിതപമോ മതിയായ കാരണമാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഭൂതാ ഭൂഭാഭയഃ സ ച തഥാ ലേഖഃ സ സിദ്ധാത്മകഃ
തച്ഛാലംകരണത്രയം സ വേദോൽമിത്രം ഭേദന്തഃ കില
ജിജ്ഞാപ്താനഗർതഃ സ ചാപി പുരുഷഃ ജ്യേഷഃ സ ച ശ്രേഷ്ഠിനഃ
സർവം മേ—വൃഷലസ്യ—വീര! ഭവതാ സംയോഗമിച്ഛാന്നയഃ
(Act VII. 9)

എന്ന രാക്ഷസഗ്രാഹണത്തിനു നിവാനങ്ങളായ സമസ്തസംഭവങ്ങളും സ്വകൃതംതന്നെയെന്നു തെളിച്ചുപറയുന്നതിൽകൂടുതൽ ചാണക്യന്റെ സ്വപന്നത്രതന്ത്രത്തിനും, ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ പാരതന്ത്ര്യത്തിനും, എന്തു തെളിവുണ്ടാവശ്യമുള്ളതു്?

ഇനിയും, നാടകത്തിൽ രാജഷ്ട്രിയത്തന്നെയല്ലാതെ ബ്രാഹ്മണനെയോ അമാത്യാനെയോ നായകനാക്കാൻപാടില്ലെന്ന് ഒരുക്കൂട്ടർ വാദിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ രാജഷ്ട്രീയരായാലും, ഉത്തമനായകന്റെ ചരിതവും നാടകത്തിൽ അനുസന്ധിക്കാമെന്നു ഭരതമുനിതന്നെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. “ഭിദ്യ”പരംകൊണ്ടുഭൂശിച്ചിരിക്കുന്നത് ഈ അഭിപ്രായത്തെത്തന്നെയുണ്ടെന്നു വിജയനാഥർ സമ്മതിക്കുകയുണ്ടെന്നു.

ഭരതവാക്യപ്രാച്യാരണം നായകചക്ഷണമായി നമുക്കു കവിഗണിച്ചിട്ടില്ലെന്ന്, രാക്ഷസനെക്കൊണ്ട് അതു ചെയ്യിച്ചിരിക്കുന്നതിൽനിന്ന് അനുമാനിക്കാവുന്നതേയുള്ളു.

ഇങ്ങനെ ചാണക്യനായകമായ ഇതിവൃത്തത്തിൽ അമാത്യാരാക്ഷസൻ പ്രതിനായകനും, മലയകേതു, ചന്ദ്രഗുപ്തനെപ്പോലെ രാക്ഷസമതിശക്തിയെ ആശ്രയിച്ചു വൃദ്ധിഭാവം ക്ഷയമോ അനുഭവിക്കുവാൻമാത്രം ശക്തനായ ഒരു രാജനാമധാരിയുമായിത്തീർന്നു. അമാത്യാരാക്ഷസന്റെയും വിജ്ഞാപ്തബ്രാഹ്മണന്റെയും മേൽനിന്നു പരിപഘ്നതപംതന്നെയായിരിക്കാം,

“വിരുദ്ധോദ്ദേശമിഹ മന്ത്രിവ്യയോ-
ർമ്മഹാവനേ വനഗജയോരിവാന്തരേ
അനിശ്ചയാൽ ഗജവശേവ ഭീനയാ
ഗതാഗതൈർഗൃഹവിഹ വിദ്യേതേ ത്രിയാ”

എന്നും “ചാണക്യമതിപരിഗൃഹീതം ചന്ദ്രഗുപ്തമവലോക്യ വിഹബമിവ രാക്ഷസപ്രയത്നമവഗതാർജ്ജുനഃ; രാക്ഷസമതിപരിഗൃഹീതം മലയകേതുവലോക്യ പലായിതമിവാധിരാജ്യാലുന്ദഗുപ്തമവഗതാർജ്ജുനഃ” എന്നും വിരായഗുപ്തനെന്നൊരു പാത്രമുണ്ടെന്നു കവി ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഈവിധത്തിൽ ചാണക്യനെ നായകനായി സ്വീകരിക്കുന്നതിന്, ഒരുപക്ഷേപമുണ്ടെന്നു ചണ്ഡവുമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവം അനുകൂലിക്കുന്നില്ലെന്നും, ധീരോദ്ധതനായ നായകൻ നാടകത്തിൽ പാടില്ലെന്നും ചിലർ വാദിക്കുമായിരിക്കാം. അങ്ങനെ ആലോചിച്ചാൽ മറ്റു പല ഭൂമികളോടുകൂടി ഇടയാകുന്നു.

ഭരതമുനി നാടകത്തിൽ രാജാജിതോ ഭിദ്യന്തോ നായകനാകണമെന്ന് ഒരു ഭിക്ഷിയും, ധീരോദ്ധത്തനോ, ധീരലളിതനോ ആയിരിക്കണമെന്ന് ഇനിയൊരിടത്തും, അമാത്യന്മാർ ധീരോദ്ധത്തന്മാരും, രാജാക്കന്മാർ ധീരലളിതന്മാരുമായിരിക്കണമെന്നു മൂന്നാമത്തെ അധ്യായത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്.

“പ്രജ്യാതവസ്തുവിഷയം പ്രജ്യാതോദ്ധത്തനായകം ചൈവ രാജാജിതം ശചരിതം തഥാ ഭിദ്യാശ്രയോപേതം”

(അ: XX 10)

“ഭവോ ധീരോദ്ധതാഃ പ്രോക്താ ലലിതാസ്തു നൃപാഃ സുതാഃ സേനാപതിരമാത്യശ്ച ധീരോദ്ധത്തേ പ്രകീർത്തിതൗ”

(അ: XXXIV 15.)

ഇതെല്ലാംകൂടി ചേർത്താലോചിക്കുമ്പോഴും ഉദാത്തസ്വഭാവനായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം അമാത്യസ്ഥാനത്തെ സ്വയമേ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നവനും, ജനനാ ബ്രാഹ്മണനെന്നിടം കർമ്മംകൊണ്ടു ക്ഷത്രിയത്വമവലംബിച്ചിരിക്കുന്നവനുമായ ചാണക്യനെ നായകനായി സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ അനൗചിത്യമൊന്നുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ, അത്ര അസഹ്യമായ വിധത്തിലുള്ള ഒരുപക്ഷേപം ഉത്തമയോഗിയും പരാത്ഥപരനുമായ വിഷ്ണുഗുപ്തനിൽ കാണുന്നില്ലെന്നു നിശ്ചയമായി പറയാൻ ആർക്കും സാധിക്കുന്നതുമാണ്. മായാവിഷം വികത്ഥനനും ചണ്ഡപ്രകൃതിയുമായി പല രംഗങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ചാണക്യന്റെ യഥാർത്ഥപ്രകൃതി അതല്ലെന്നും, വിനീതനും മധുരവചസ്സും ത്യാഗശീലനുമായ അദ്ദേഹമെന്നും, അഭീഷ്ടസിദ്ധി ലഭിച്ച കൃതാർത്ഥനായി വനവാസത്തിനു പുറപ്പെടുന്ന അവസാനരംഗത്തിലെ ഓരോ വാക്കും നമ്മെ സുവ്യക്തം ബോധിപ്പിക്കുന്നു.

“സർവം മേ—വൃഷദ്ധ്യ വീര! ഭവതാ സംയോഗമിച്ഛാന്നയഃ”

എന്ന പ്രത്യക്ഷത്തിൽ പറയേണ്ടിവരുന്ന ഘട്ടത്തിൽ, കേവലം ആത്മ
ശ്ലാഘാപരനും അഹംകാരിയുമായ ഒരു ചണ്ഡപ്രകൃതികന്റെ ഒരു
തൃപ്തി, ധീരനും നയശാലിയും പരാത്ഥപരനായ ഒരു അന്തഃപ്രകൃതിക
ന്റെ ഒരുദൃഢവും വിനയശീലവുമായ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകാണുന്നത്.
തന്റെ തന്ത്രങ്ങളെയെല്ലാം വിളിച്ചുപറയിച്ച് അതെല്ലാം കേവലം ത
ന്ത്രങ്ങൾമാത്രമാണെന്നു മൃഗസ്ഥലങ്ങളോടെ അപരാധസമ്മതപ്പെടുന്ന
രീതിയിൽ രാക്ഷസനെ സാന്ത്വനംചെയ്തിരിക്കുകയും സ്വാധീനനായ
രാക്ഷസനോട് അടുപ്പമില്ലാത്ത ആദരവും ഭയവും കാണിക്കുകയും
ചെയ്യുന്നതിന്റെ ആത്മരക്ഷയും മനോഹരമാവാൻ അഭിലാഷം നിശ്ച
യിച്ചതാണെന്നാണ്. രണ്ടുവിധത്തിൽ നായകോൽകണ്ഠവണ്ണനും ആപ്തകാ
രികന്മാർ അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വിശ്വസനീയമായ പ്രതാപശ്രീയത്തിൽ
പറയുന്നു. അതിൽ ഒന്ന്, നായകന്റെ സമസ്തഗുണങ്ങളേയും ആവിഷ്ക
രിച്ചു കാണിക്കുകയും, മറേറത് പ്രതിനായകഗുണങ്ങളെ വർണ്ണിച്ചതിനു
ശേഷം നായകഗുണപൂർണ്ണതയാൽ ആ പരിപാടിയിലേയും അധഃകരിക്ക
ണമെന്നു കഥാകൃത്തും വർണ്ണനാവൈവിത്ര്യവുകൊണ്ടു സാധിക്കുക
യുമാണ്.

ഇതിൽ രണ്ടാമത്തേതീതിയാണ് മുദ്രാരാക്ഷസകവി അംഗീകരി
ച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. രാക്ഷസന്റെ ഗുണപരങ്ങളുടേതും എത്ര
പ്രശംസിച്ചിട്ടും തൃപ്തരാകാത്തതിലാണു കഥയിലെ ഓരോ പാത്ര
ങ്ങളേയും നാം കാണുന്നത്.

“ഐശ്വര്യാനുഭവേതദീശ്വരമയം ലോകോന്മതഃ സേവതേ
തം ഗച്ഛന്ത്യനയേ വിപത്തിഷ്ട പുനര്യേ തത്പ്രതിഷ്ഠാശയാ
ഭേദമേവ പ്രലയേപി പൂർവ്വസ്മൃതാസംഗേന നിസ്സംഗയാ
ഭേദം കാർഷ്വരാം വാമനി കൃതിനര്യേ ദർശ്യഭാസ്വാഭാവിതഃ”

(act. I. 19)

നന്ദവംശനാശകനായ ചാണക്യൻതന്നെ മുതലകളും ശ്ലാഘിക്കയും,
സ്വാധീനനാക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയുംചെയ്യുന്നതും ഗുണഗണത്തോടുകൂ
ടിയഭേദമാണ് അമാത്യാരാക്ഷസൻ. അങ്ങനെയുള്ള അമാത്യാരാക്ഷ
സൻതന്നെ ദീർഘരോഷതയെ സൃഷ്ടിച്ച്, “സ്ഥാന ഏവ ചാണക്യോ യ
ശസ്യ” എന്നു ഗുരശിഷ്യന്മാരായ ചാണക്യചന്ദ്രഗുപ്തന്മാരെ അഭിമാന
പൂർവ്വം മനസാ അഭിനന്ദിക്കുന്നതിനിടയാക്കി. സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടുമാത്രം
ഉദ്ദിഷ്ടഫലംസിദ്ധിക്കാൻ ശക്തനും, ചന്ദ്രഗുപ്തലക്ഷ്മീസ്ഥാപകനുമായ

ചാണക്യനല്ലാതെ മുദ്രാരാക്ഷസത്തിലെ നായകസ്ഥാനത്തിനർഹനായി മററൊരുമില്ല. ഇങ്ങനെ ഏതുവിധത്തിൽ പരിശോധിച്ചുനോക്കിയാലും, ശാസ്ത്രജ്ഞനായ വിശാഖഭട്ടനകവി ചാണക്യനെയാണ് നായകനാക്കി ഗണിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു വിശ്വസിക്കുവാനാണ് അധികം അവകാശംകൊള്ളുന്നത്. പ്രയത്നവും സംഭവഗതികളുടെ കണ്ണുധാരതപരവുമുള്ള മുഖ്യ നായകത്വം അഥവാ നേതൃത്വം വിജ്ഞാപനയോഗിയിലും, ഫലാന്തരഭോഗിത്വംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്ന കഥാനായകത്വം ചന്ദ്രഗുപ്തചക്രവർത്തിയിലും നിക്ഷേപിച്ചു സമാധാനപ്പെടുകയാണ് ഇന്ദ്രസമിതിക്കുചിതമായിട്ടുള്ളത്.

ക്രിയാകാരകനായ ചാണക്യനു പരിപന്ഥിയായി അമാത്യരാക്ഷസനും, ഫലാന്തരഭോഗാവായ ചന്ദ്രഗുപ്തനെതിരായി മലയകേതുവും, ഇങ്ങനെ നാലു കഥാപാത്രങ്ങളെ ചുറ്റി പ്രകൃതമായ ഇതിവൃത്തം വളരുന്നു. വേറെയും പാത്രങ്ങൾ എത്രയോ, രംഗത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അവരെല്ലാംതന്നെ നായകന്റേയോ പ്രതിനായകന്റേയോ പ്രണിധികൾമാത്രമാണെന്നു പ്രത്യക്ഷമാണ്. ഇങ്ങനെ ഗ്രീക്കുനാട്യശാസ്ത്രജ്ഞനായ അരിസ്റ്റോട്ടൽ (Aristotle)ന്റേയും അന്നന്തരഗാമികളുടേയും മതമനുസരിച്ച രൂപകനിർമ്മാണത്തിൽ അവശ്യം ആവശ്യമായി ഗണിക്കപ്പെടുന്ന മൂന്നു ഐക്യങ്ങളിൽ (the unities of time, place and action) മുഖ്യമായ ഉദ്ദേശശ്ലോകം മറ്റു ഗ്രന്ഥങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് മുദ്രാരാക്ഷസത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായി പ്രശോഭിക്കുന്നതിനു ഫേതുവും, പ്രകൃതമായ ഇതിവൃത്തഗ്രഹണത്തിൽ കവി പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഭർമനസൂക്ഷ്മതതന്നെയാണ്. നായകനുണ്ടെങ്കിലും നായികയില്ലാത്ത ഏകസംസ്കൃതനാടകം മുദ്രാരാക്ഷസമാത്രമാകുന്നു.

ശ്രംഗാരാഭിനവരസങ്ങളിൽ, ശ്രംഗാരമോ വീരമോ അംഗിയായും ശേഷമുള്ളവ അംഗങ്ങളായും നാടകത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കണമെന്നും, നിർമ്മാണത്തിൽ സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ അതുഭൂതരസം പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതുമാണെന്നത്രെ ശാസ്ത്രീയമതം. ഇതിവൃത്തം നായികനായകപ്രേമസംബന്ധമല്ലാതെ രാഷ്ട്രീയമാകയാൽ ശ്രംഗാരരസത്തിന് ഇവിടെ പ്രസക്തിയില്ലാതെത്തന്നതും, വീരരസം അംഗിയാകുന്നതും സ്വാഭാവികംതന്നെ. ചാണക്യരാക്ഷസന്മാരായ പരിപന്ഥികളുടെ പരസ്പരവിരോധത്തിൽ തുല്യശക്തികളുടെ വീര്യപ്രകടനവും നയനൈപുണ്യവും, തലോരാ വീരരസത്തിന്റെ ഉൽകർഷവും, ദൈവിധത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു വിധത്തിൽ സഹൃദയദൃഷ്ടിക്കു വിഷയീഭവിക്കുന്നുണ്ട്. രത്നം, കരുണം ആദി

യായ രസങ്ങൾ, ചാണക്യൻറകോപം, ചന്ദനദാസൻറ ശുഭാരോപണാവട്ടം ഇത്യാദിപ്രദേശങ്ങളിൽ രാചിത്രിയീക്കയോടെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ, ചന്ദ്രഹസ്സൻ സ്വന്താശംഭരത്തുവാൻ ബലകരുണനായിരുന്ന നന്ദവംശമിത്രമായ അമാത്യരാക്ഷസൻതന്നെ അവസാനത്തിൽ സ്വയംഭവോഗതനായി ഗന്ധർവരമില്ലാതെ ചന്ദ്രഹസ്സൻറ അമാത്യപദം സ്വീകരിക്കുന്നതും ചാണക്യനീതിയുടെ അപ്രതിഫലമായ അഭിപ്രായവും, ആരേയും അതുളതപരതന്ത്രരാക്കുന്നു. രംഗപരിപുഷ്ടിയും രസപോഷണവും, തുല്യനിലയിൽ സാധിച്ച വിജയിക്കുന്ന രൂപകങ്ങളിൽ അഭിനയിച്ചസ്ഥാനംതന്നെ, മുറ്റുകുകിടം കഴിഞ്ഞാൽ, മുദ്രാരാക്ഷസത്തിനു ലഭിക്കണമെന്നുള്ളതു സംശയരാഹിതമായ സംഗതിയത്രെ.

ഈ വിധത്തിൽ മഹൽപ്രശംസയ്ക്കർഹമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ഇതിവൃത്തത്തിൻറ ബന്ധപ്പെട്ടവിശദവും ശാസ്ത്രജ്ഞാസുവിൻറ ഗവേഷണബുദ്ധിക്ക് വിഷയമാവേണ്ടതുതന്നെ. പഞ്ചാവസ്ഥകളും അർദ്ധപ്രകൃതിപഞ്ചകവും ചേർന്ന്, ചതുഷ്ഠയ്യംഗസംപൂർണ്ണമായി പഞ്ചസന്ധിച്ച ക്തമായി, പതാകാസ്ഥാനങ്ങളോലും അലങ്കാരവിശേഷങ്ങളോലും അറംകൂതമായി, നാഭീമുഖ്യമായി, പ്രശസ്തിയിൽ ആശംസാപൂർവ്വം അവസാനിക്കുന്ന അഭിനേയകാവ്യമാണ് രൂപകമെന്നു വിശ്വസനാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

“കാര്യാപക്ഷേപമാത്രേ തനമപി രചയൻ തസ്യ വിസ്താരമിച്ഛൻ
ബീജാനാം ഗതിതാനാം ഫലമതിഗരണം മൃഗമുച്ഛേദയംശ്വ
കർപ്പൻ ബുദ്ധ്യോ വിമർശം പ്രസ്തുതമപി പനസ്സഹരൻ കാര്യാജാതം
കർത്താ വാ നാടകാനാമിതമനുഭവേതി ശ്ലേഷമസ്യചിധോവാ?”

(അമം 4.)

എന്നു് അമാത്യരാക്ഷസവാക്യം. കൊണ്ടു മേല്പറഞ്ഞ നിയമങ്ങളിൽ തനിക്കുള്ള അഭിമതത്തെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്ന കവി കഴിയുന്നത്ര നിയമങ്ങളെ അനുസരിക്കുവാൻ തന്നെ ശ്രമിച്ചിരിക്കുമെന്നും, അതു വിജയപ്രദമാവാണെന്നു സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, നമുക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ വലിയ പ്രയാസമാണുമില്ല. ഈ പ്രസ്താവനയെ തെളിയിക്കത്തക്കവണ്ണം ഡൺഡി രാജൻ തുടങ്ങിയ ആചാര്യന്മാർ റാമോണംഗങ്ങളേയും പ്രത്യേകം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഈ വിധത്തിലാണു്.

പ്രഥമാങ്കത്തിൽ അമാത്യരാക്ഷസഗ്രഹണം ആവശ്യമാണെന്നു വിഷ്ണുഹസ്സൻ തീർച്ചപെയ്യുന്നതു് അഥവാ “അഗ്രഹീത രാക്ഷസേ കി

മുൽഖാത്ത് നന്ദവംശസ്ത്രീ? കിം വാ സ്വൈമദ്യമുൽപാദിതം ചന്ദ്രഗുപ്തപ
കുജപ്രാപ്തം? എന്ന ചോദ്യം, ബീജോൽപത്തിയായ മുഖസന്ധിപ്രാരംഭവും,
അതേ അങ്കത്തിൽത്തന്നെ സിദ്ധാർത്ഥകനാൽ ആനീതമായ രാക്ഷസമു
ദ്രാലാഭം. ബിന്ദുവും, വിരാധഗുപ്തരാക്ഷസസംവാദരൂപമായ രണ്ടാമങ്കം
പതാകയും, കരഭകമുഖേന ധാക്ഷസൻ ഗ്രഹിക്കുന്നതും കൃതകവുമായ
ചാണക്യചന്ദ്രഗുപ്തകലഹം പ്രകരിയും, രാക്ഷസഗ്രഹണം കാല്പവുമായ
ണെന്നാണു് അവർ വിധിക്കുന്നതു്.

ഇതുപോലെതന്നെ പ്രഥമമാങ്കത്തിൽ “അനേന വലു ലേഖനേന
രാക്ഷസോ ജേതവ്യഃ” എന്ന ചാണക്യവചനംവരെ മുഖസന്ധിയും,
ശേഷാലം പ്രതിമുഖസന്ധിയും, ചിതീയംഗം ഗർഭസന്ധിയും, തൃതീയ
ചതുർത്ഥാങ്കങ്ങൾ വിമർശസന്ധിയും, അവസാനത്തെ മൂന്നാങ്കങ്ങൾ നിർ
ഹണസന്ധിയുമാണെന്നും അവർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഈ വിഭാഗമനു
സരിപ്പാണം അവസ്ഥാപഞ്ചകങ്ങളെയും വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ
ഈ വിഭജനത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായ അസാംഗത്വമുണ്ടെന്നു പറയാതെ
കഴികയില്ല. ഇതിവൃത്തത്തിന്റെ ശരിയായ ഘടനയ്ക്കു വേണ്ടിയാണു്
പഞ്ചകത്രയങ്ങളും, അവയുടെ വിഭാഗങ്ങളും പൂർവ്വാചാര്യന്മാർ നിഷ്കുഷ്
ഢമായി നിയമനം ചെയ്തിരുന്നതെന്നും, ആ വിഭാഗങ്ങൾ കഥാഗതിയുടെ
ക്രമോന്നതമായ വളർച്ചയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നുമുള്ളതു സർവ്വവി
ദിതമായ തത്ത്വങ്ങളാണു്. മേല്പറഞ്ഞ വിഭജനത്തിൽ ആരംഭം, യത്നം,
പ്രാപ്തപാശം, നിയതാപ്തി, ഫലാഗമം, എന്ന അഞ്ചവസ്ഥകളും അനുകൂ
ലമായി പ്രദർശിപ്പിച്ചിരിക്കണമെന്നും, ആ അവസ്ഥകളെ ആശ്രയിച്ചു
ബീജാലൃപ്തപ്രകൃതികളുടെ സഹായത്തോടുകൂടി സന്ധിനിർണ്ണയം ചെയ്തു
കൊള്ളണമെന്നും, ഈ സന്ധികൾ യോഗ്യതാനുസാരം വർദ്ധിപ്പിക്കുക
യോ സങ്കോചിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നാലും, ഔചിത്യഭീക്ഷ വിസ്മരിച്ചു
കൂടുന്നും, പ്രതിഭാവാന്മാരായ അവർ നിയമനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

അർത്ഥപ്രകൃതിപഞ്ചകങ്ങളെക്കുറിച്ചു വിചാരണചെയ്യുന്ന സന്ദ
ർഭത്തിൽ “സപരാക്രമബഹുമാനശാലിനാം പതാകാപ്രകർഷ്ണാവവിവ
ക്ഷിതേ ഏവ; ബീജബിന്ദുകാത്യാണി സർവ്വത്രാനപായീനി” എന്നു്
അഭിനവഗുപ്താചാര്യൻ നിസ്സംശയമായിത്തന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പ
താക, പ്രകരി, എന്നിവയെ വിവരിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ,

“മുദ്രാപുത്തം ഹി പരാത്ഥം സ്വാൽ പ്രധാനസ്യോപകാരകം
പ്രധാനവചു കല്പേത, സാ പതാകേതി കീർത്തിതാ”

(നാട്യശാസ്ത്രം XXI. 25)

എന്നു ഭരതമുനിയും,

“വ്യാപി പ്രാസംഗികം വൃത്തം പ്രകരി ച പ്രദേശഭാക്”

(ശേരൂപകം)

എന്നു ധനഞ്ജയനും പറയുന്നു.

പഞ്ചസന്ധികളുടെ നിവേദനത്തിൽ നാട്യശാസ്ത്രത്തിൽനിന്നും ധനഞ്ജയൻ പ്രത്യക്ഷമായ ഒരു വൃതിയാനം വരുത്തിട്ടുള്ളതു് അവസ്ഥകളും അർത്ഥപ്രകൃതികളും യഥാസംഖ്യമായി ചേരുമ്പോൾ പഞ്ചസന്ധികൾ സംഭവിക്കുന്നു എന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തിലാണ്. (ധനഞ്ജയാഭിപ്രായമനുസരിച്ചാണ് മേല്പറഞ്ഞ പ്യാഖ്യാതാക്കൾ ഇതിവൃത്തവിഭാഗം സാധിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയുന്നു.) ധനഞ്ജയന്റെ ഈ വൃതിയാനം യുക്തസംസരണമല്ലെന്ന് ചിന്തിച്ചാൽ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. എങ്കിലും ഈ വിചാരം ഇവിടെ അപ്രകൃതമാകുവാൻ ഇനിയൊരുസന്ദർഭത്തിലേയ്ക്കു മാറിവിവരിച്ചു നമുക്കു പ്രകൃതഗ്രന്ഥത്തെത്തന്നെ അനുഗമിച്ചുനോക്കാം.

അവസ്ഥകളുടെ എന്നാലോചനയെന്ന സന്ധികളുടേയും വിഭജനം, കഥാഗതിയുടെ അനുകൂലമായ വളർച്ചയേയും, രസത്തിന്റെ ക്രമപ്രവൃദ്ധമായ പോഷണത്തേയും, അവയുടെ മുഖ്യഘട്ടങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത്തിക്കാണിക്കുന്ന ഒരു സാമേതികനയമാണെന്നു് അദ്ദേഹം അറിയാവുന്നതാണ്. അങ്ങനെയുള്ള സന്ധികളുടേയും, ഒരു പുണ്യനാടകത്തിന് അവശ്യംവേണ്ട അങ്കങ്ങളുടേയും സാഖ്യ അഞ്ചുതന്നെയായിരിക്കണമെന്നു നിദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ, പൂർവാചാത്മന്മാർ ഓരോ പ്രത്യേകസന്ധിയുടേയും അവസാനഘട്ടം ഓരോ അങ്കാവസാനംകൊണ്ടു നിദ്ദേശിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെന്നുകൂടി ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നുവോ എന്നു സംശയിക്കുവാൻ അവകാശം കാണുന്നു. ഈ ഉദ്ദേശ്യം യുക്തികൗസരണവുമായിരിക്കുന്നു. ഒരു കഥ തുടങ്ങിയാൽ ഉചിതമായ ഒരു സ്ഥലത്തു്ലാതെ ചെട്ടെന്നു മദ്ധ്യത്തിൽ വെച്ചു ചണ്ഡിച്ചുകളയുന്നതു കർമ്മശലനായ ഒരു കവിയുടെ മനോധർമ്മത്തിനൊരിക്കലും അഭിമാനമനകമല്ല. അങ്ങനെയുള്ള അരസികത്വം, സാഹ്യദയഹൃദയങ്ങളെ ആഹ്ലാദിപ്പിക്കുന്നതിനു പകരം വേദനിപ്പിക്കുകയായിരിക്കും ചെയ്യുക.

അതിനാൽ അനുകൂലവും ക്രമവിന്യസ്തവുമല്ലാത്ത ഒരു സന്ധിനിയമം കശലനായ ഒരു കവിയും നിമ്മിക്കുവാനൊരുമ്പടക്കയില്ലതന്നെ. ഈ സംഗതികൾ ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഏഴങ്കുമുള്ള മുദ്രാരാക്ഷസത്തിന്റെ അവസ്ഥാപഞ്ചകങ്ങളെയും സന്ധികളെയും മറൊരുവിധത്തിൽ വിന്യസിക്കുവാൻ സൗകര്യവും കാണുന്നു.

ചാണക്യന്റെ ആത്മഗതത്തോടുകൂടി ആരംഭിക്കുന്ന ഒന്നാമകം മുഖസന്ധിയും, രാക്ഷസവിചാരമാകുന്ന രണ്ടാമകം പ്രതിമുഖസന്ധിയും, സംഭവബലങ്ങളും ഫലഗഭിതങ്ങളുമായ മൂന്നും നാലും അങ്കങ്ങളും ഗർഭസന്ധിയും, ആറാമകം വിമർശസന്ധിയും, ഫലപ്രാപ്തി സിദ്ധിക്കുന്ന ഗുരുപശ്ചവസായിയായ ഏഴാമകം നിർവ്വഹണവുമായി വിഭാഗിക്കുന്നത് അനുചിതമാകയില്ലെന്നു തെളിയിക്കുവാൻ വഴികാണുന്നുണ്ട്.

“അഥവാ അഗ്രഹീതേ രാക്ഷസേ, കിമുത്ത്വാതം നന്ദവംശസ്യ? കിം വാ സ്ഥൈര്യമുത്പാദിതം ചന്ദ്രഗുപ്തപക്ഷ്യാഃ?” എന്നു പറയുന്ന പന്ദിതത്തിൽ, ബീജോപക്ഷേപം സംഭവിക്കുന്നു. ചാണക്യനീതിപതയുടെ ബീജാവാരം അവിടെ സിദ്ധമാകുന്നു.

ഈ അങ്കത്തിൽ അവസാനഫലസിദ്ധിക്കു സഹായമായ പലതും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുവെങ്കിലും, അതിൽ മുഖ്യസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്ന രാക്ഷസമുദ്രാലാഭം അനന്തരകർത്തവ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം വിരോധാതനായ ആത്മാവമെന്നു ശക്തനാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനാൽ അതിനെ ബിന്ദുവാക്കിസ്വീകരിക്കുന്നത് ഉചിതമല്ലെന്നു. ഇങ്ങനെ അംഗീകരിക്കുമ്പോൾ മുമ്പു നിട്ടിട്ടുണ്ടായ സന്ധിവ്യവസ്ഥ യോജിക്കാതെ വരുമല്ലോ എന്നു ശങ്കയുണ്ടാകാമല്ല. എന്നെന്നാൽ സന്ധിസമ്പാദനത്തിന്നു ബീജാദികൾ അവസ്ഥാപഞ്ചകങ്ങളോട് അനുകൂലമായി യോജിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ദൈവികമനസരിച്ച് ഒന്നോ രണ്ടോ ദൈവസന്ധിയിൽത്തന്നെ വരാമെന്നും, അത്യാവശ്യങ്ങളായ ബീജബിന്ദുക്കൾക്കും മൂന്നിലും ഏറ്റവും പ്രധാനമായിത്തോന്നുന്നതിനെ മുഖ്യഫലമായി പ്രഥമസന്ധിയിൽത്തന്നെ വിന്യസിക്കുന്നതിൽ ദോഷമൊന്നുമില്ലെന്നും, അഭിനവഗുപ്താചാര്യർ തെളിച്ചുപറയുന്നുണ്ട്. “ഏതേഷാം യതഃ ഗുണ ഇഷ്ടതേ തത് പ്രധാനം കർത്തവ്യം” അതായത്, ഇവയിൽ ഏതിനാണോ ഗുണാധിക്യം അഥവാ പ്രയോജനാധിക്യം ഭവിക്കുന്നത് ആ അത്ഥപ്രകൃതി കൂടുതൽ ശ്രദ്ധയേയും പ്രാഥമ്യത്തേയും അർഹിക്കുന്നു. ഈ വ്യാഖ്യാനത്തോടു യോജിപ്പിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ മുദ്രാരാക്ഷസത്തിൽ മുഖസന്ധിയും പ്രതിമുഖസ

സ്വിയും പ്രഥമാതത്തിൽ തന്നെ കാണുന്നു; എന്നല്ല, മുദ്രാരാക്ഷസത്തിലെ ഇതിവൃത്തം ബിന്ദുപ്രധാനമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതാണ് കൂടുതൽ ഉചിതമായിത്തോന്നുന്നത്. ആ അങ്കത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ ശകടഭാസസമിതനായി പലായനം ചെയ്ത സിദ്ധാർഥകന്റെ കഥ കേട്ട്, “കൃതഃ കാര്യാരംഭഃ” എന്ന് ആത്മഗതം ചെയ്യുന്ന ചാണക്യൻ സ്വാഭാവികമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ആരംഭാവസ്ഥ കഴിഞ്ഞു എന്നും പ്രയത്നമാണിറിയത്തേതെന്നും സൂചിപ്പിക്കുകയും,

“സ്വപ്നദൃഷ്ടമേകചരമജപലഭാഗശക്തി-
മുഷ്ടാകിനം മദേവേന വിശാഹമാനം
ബലോ നിഗ്രഹ്യ വൃഷഭസ്യ കൃതേ ക്രിയായാ-
മരണാകം ഗജമിവ പ്രഹ്ലികരോമി”

(Act I.)

എന്നു സായെളും പറഞ്ഞു മുദ്രാമുഖത്തോടു ചെന്നു മുഖസന്ധി സമാപനം സാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ചന്ദ്രശ്ചന്ദ്രന്റെ ഉറപ്പുചൊല്ലിൽനിന്നായി അമാന്യരാക്ഷസനായ പ്രതിനായകനാൽ പ്രയുക്തങ്ങളായ വിവിധനന്ദങ്ങളും അവയുടെ വിപരീതപരിണാമങ്ങളും വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള രണ്ടാമതും, രാക്ഷസഗ്രാഹണമായ ഭാവിഫലത്തിൽ രാക്ഷസപരാജയമാകുന്ന ഇഷ്ടതാപൂര രാക്ഷസപ്രതികാരബുദ്ധിയായ നഷ്ടതാപൂര ഇച്ഛനിവയിൽ പ്രയുക്തപ്പെടുത്തുന്നതിനാലും, രാക്ഷസപരിപന്നമിതത്തിന്റെ ഉഗ്രതയെ തെളിയിക്കുന്നതിനാലും, മണ്ണിനടിയിൽനിന്നും അല്പമായി പുറത്തുകാണപ്പെടുന്ന ബീജപ്രരോഹത്തിന് തുല്യമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നതിനാൽ പ്രതിമുഖസന്ധിയാണ് അതെന്നു രീക്ഷിക്കുന്നത് അസംഗതമായിരിക്കുകയില്ല.

രാക്ഷസന്റെ ശ്രമങ്ങളെല്ലാംതന്നെ സ്വപിഞ്ചയസാഹചര്യത്തിന്റെ പടികളാക്കിത്തീർക്കുന്നതിൽ ചാണക്യൻ പ്രദർശിപ്പിച്ച നയകൗശലങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്ന വിരാധശ്ചക്രവർത്തിയുടെയും, കവി വാസ്തവത്തിൽ ചാണക്യഫലപ്രാപ്തിയായ കഥയുടെ പ്രയത്നാവസ്ഥയേയാണ് ചിത്രീകരിക്കുന്നത്. ശകടഭാസസമേതനായ സിദ്ധാർഥകനേയും, ആദ്യരണത്രയത്തേയും അമാന്യരാക്ഷസൻ സമീകരിക്കുന്നതോടുകൂടി ചാണക്യപ്രയത്നങ്ങൾ ഫലസംഭവിയോടുകൂടുന്നതായി നാം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണുന്നു.

“മരുതൃസ്തേജസി സർവ്വഭൂതലഭുജാമാഴ്ഞാപകോ വർത്തതേ
 ചാണക്യോപി മദാശ്രയാഭയമഭൂദ്രാജേതി ജാതസ്തയഃ
 രാജ്യപ്രാപ്തികൃതാത്ഥമേകമപരം തീർണ്ണപ്രതിജ്ഞാർണ്ണവം
 സൗമാദ്യം കൃതകൃത്യതൈവ നിതരാം ലബ്ധാന്തരാ ഭേത്യഗ്രതി”
 (അങ്കം II. 16)

എന്നു പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിച്ചു, തന്നാൽ ചിന്തിതമായ സന്ധിഭേദം സുസാധമെന്നു ഭവിച്ചിരിക്കുന്ന അമാത്യരാക്ഷസന്റെ ചിന്തകളെക്കൂടി ഗ്രഹിച്ചു, അതിനനുസരണമായി അഭിനയിച്ച് എതിരാളിയെ കൊടി കുത്തിക്കൊല്ലാൻ ബദ്ധപരികരനായി, ചന്ദ്രഗുപ്തനെ അതിനുവേണ്ട ഉപദേശങ്ങളോടുകൂടി സജ്ജനാക്കുന്ന ചാണക്യന്റെയും ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെയും കൃതകലഹത്തോടുകൂടി അവസാനഫലസിദ്ധി ഗർഭിതമാകയും, ആ ഘട്ടത്തിൽവെച്ചു ഗർഭസന്ധി ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അടുത്ത മൂന്നു അങ്കങ്ങളിലും ചാണക്യതന്ത്രങ്ങൾ ഒന്നിന്നൊന്നു ഫലപ്രാപ്തിയിൽ എത്തി ഗർഭിതമായ പരിണാമത്തെ ത്വരിപ്പിക്കുകയും, ആരെ അധീനത്തിൽവെച്ചുകൊണ്ടു ശത്രുനിധനം സ്വാധീകാരമെന്ന് അമാത്യരാക്ഷസൻ ആശിച്ചുവോ, ആ അഗ്നാജ്ഞനും വിചാരഹീനനുമായ മലയകേതുവിനാൽ തന്നെ സ്വയം നിഷ്കാസിതനായി ഭൂഖിതനും നിരാശനുമായിത്തീർന്ന്, സ്വപരിതത്തിന്റെയും താൻ ഭാഗഭാക്കായ നിരവധി സംഭവങ്ങളുടേയും ചാണക്യബ്രാഹ്മണന്റെ തന്ത്രങ്ങളുടേയും വിമർശനരേഖയിന്നാവുന്നതോടുകൂടി ഗർഭസന്ധിയെ പൂർണ്ണതയിലെത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

“കിം ഗച്ഛാമി തപോവനം? ന തപസാ ശാമ്യേൽ സഖൈരം മനഃ;
 കിം ഭർതൃനന്ദയാമി? ജീവതി രിപൗ സ്ത്രീണാമിയം യോഗ്യതാ;
 കിം വാ ഖഡ്ഗസമ്പന്നപതാമുരിബദ്ധേ? നൈതൽ യുക്തം ഭവേൽ;
 ചേതശ്ചന്ദനദാസമോക്ഷരഭസം അന്ധ്യാൽ കൃതഃപ്ലം ന ചേൽ.”

ഓരോ കർത്തവ്യത്തേയും വിമർശനംചെയ്ത് അടങ്ങുകയും ചന്ദനദാസനെ രക്ഷിക്കുന്നതാണ് തന്നാൽ സാദ്ധ്യമായ ഏകകർത്തവ്യമെന്നു തീർച്ചയാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതോടുകൂടി പ്രാപ്തപ്രാശാവസ്ഥ നിയതാപ്തിയിലെത്തിച്ചേരുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു. എന്നെന്നാൽ ചന്ദനദാസഗ്രാഹണം സുഹൃദ്വത്സലനായ രാക്ഷസന്റെ ബന്ധനത്തിനു തുല്യമാണെന്നറിഞ്ഞിരുന്ന ചാണക്യന്റെ നീതികൗശലമാണ്, അടുത്തുസംഭവിക്കുമെന്ന താൻ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന തന്റെ സഖാവിന്റെ ശുചാരോപണനിശ്ചയമെന്നു ഗ്രഹിക്കാതെ ഏതുവിധത്തിലും സുഹൃത്തിനെ രക്ഷിക്കുമെന്നു ധീരോഽന്തനായ

അമാത്യാരാക്ഷസൻ എപ്പോൾ പ്രതിജ്ഞാചെയ്തുവോ, ആ നിമിഷത്തിൽ രാക്ഷസസ്വാധീനകരണമാകുന്ന ചാണക്യന്റെ അഭീഷ്ടം സാധിതപ്രായമാകുന്നുവെന്നു നാം കാണുന്നു. ആറാമങ്കത്തിലെ ഓരോ വരിയും ഓരോ പദ്യവും ഓരോ നിസ്സാരസംഭവവും, അമാത്യാരാക്ഷസന്റെ പരാജയത്തെയും ചന്ദ്രഗുപ്തരുവയ്ക്കന്റെ പടിപടിയായ വിജയത്തെയും മനോഹരമായ വിധത്തിൽ ചിത്രീകരിക്കുന്നതും, തദ്വചനം യഥാർത്ഥ നിയതാപ്തവസ്ഥയുടെ പ്രതിഫലനവുമായ വിഭർഗ്ഗസന്ധിയത്രെ. കാര്യം നിർവ്വഹണവും ശുഭാശംസയും യോജിച്ച്, ചാണക്യന്റെയും ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെയും ചിരകാലപ്രതീക്ഷിതമായ രാക്ഷസസ്വാധീനകരണത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണവിജയപ്രാപ്തിയോടെ ഉത്തമമായ ഈ കൃതി അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇങ്ങനെ ആവശ്യങ്ങളായ നിയമങ്ങളെ അനുസരിച്ചും, അനാവശ്യങ്ങളായവയെ പരിത്യജിച്ചും, പതാകാസ്ഥാനങ്ങൾ വിവിധാംഗങ്ങൾ അനുപേക്ഷ്യങ്ങളായ അലംകരണങ്ങൾ മുതലായവയോടു ഭയാജിച്ചും, കവിയുടെ ജന്മസിദ്ധമായ വാസനാവൈഭവത്തിന്റേയും അഭ്യാസാപരപ്പുല്പത്തിന്റേയും ഏകോപിച്ചുള്ള വിജയപതാകയായി പരിലസിക്കുന്ന ഈ കൃതി, ധനഞ്ജയാദികളായ അനന്തരശാസ്ത്രകാരന്മാരെ അനുകരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ, പ്രാചീനനും നാട്ടുജനയിതാവ് എന്ന നാമത്തിനർഹമായ ഭരതമുനിയുടെ ആശയങ്ങൾക്കനുസരിച്ച ഒരു മഹനീയലക്ഷ്യഗ്രന്ഥമായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നത്.

രണ്ടു പഴയകീർത്തനങ്ങൾ.

(സംഗ്രഹം—ടി. ജി. അച്യുതൻനമ്പൂതിരി അവർകൾ.)

1. ഒരു ശൃംഗാരകീർത്തനം. *

കാമേശ്വരി രാഗം

- പല്ലവി. കമലാഭികളാം നന്മലരല്ലാം
കാണുന്ന നിങ്കൽ.
- അനുപല്ലവി. രമണീയാതുളതകോമളശീലേ
രതിനിപ്പുണ രമണീജനമഴവേ! (കമലാഭി)
- ചരണങ്ങൾ 1. സുതചിരവനം വികസിതകമലം
സുന്ദരിമിഴിയിണ കവചയയുഗളം
പരിചെഴുമധരം ബന്ധുകസുമം
ഔസരനാസിക തവ തിലകസുമം (കമലാഭി)
2. പുഞ്ചിരിയായതു കുമ്മൊഴിജാതി
പൂഞ്ചായലിലണിയുന്നതു ജാതി
അഞ്ചിതമഞ്ചരിയുഗളവിശേഷം
അണിമുഖ കാലിണ നല്ല ശീരീഷം. (കമലാഭി)
3. പല്ലകൾ മല്ലികമൊട്ടുകളെല്ലാം
പാണികൾ ചെന്താമലരിണ ചൊല്ലാം
വില്ലിനൊടിയും ചില്ലിയുഗളം
വിലസ്തമഗസ്തപ്രമഹീരുഹാമുഖം ¶ (കമലാഭി)
4. ജംഘകൾ കൈതപ്പൂക്കൾവിശേഷം
ചമ്പകമലർത്താനംഗമശേഷം
ശംഖപ്പുഷ്പമലർ...ണനികേതം
സകലം വിധിയുടെ കൗശലജാതം (കമലാഭി)
5. കൊണ്ടലണികഴലി! കണ്ടു തവാംഗം
കതുകമിയണൊരു മാനസഭ്രംഗം;
ഇണ്ടൽതീയതു പരിപാഹി മൃഗാക്ഷി!
ഇതിനിഹ പങ്കജനാഭൻ സാക്ഷി. (കമലാഭി)

* ഇതിന്റെ കർതാവ് സ്വാതിതികനാൾ മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ടാണെന്നറിയുന്നു.
¶ അക്ഷിപ്രഭാട്ടം.

2. പൂർണ്ണവേദേശകീർത്തനം.*

മോഹനരാഗം.

- പല്ലവി. ചിന്തയാമി പൂർണ്ണവേദേശം—സദാ ബഹു
ചിന്തനീയതുണരാശിം.
- അനുപല്ലവി. കാന്തരാജ..... —ഘനകാന്തി-
സന്തതികാന്ത(സുന്ദരം)
ശാന്തതരം സുരകാന്തനതം കമ-
ലാന്തരംഗചിന്താമണിമണിശം. (ചിന്തയാമി)
- ചരണങ്ങൾ 1. ചന്ദ്രകലാംബുധിജാതം—സദാ ഹരി-
മാനസചല്ലിതമുത്തം
കന്ദരനേമന്ദബോധസു-
ഖം ഭയാനിധിമിന്ദിരാവരം
ചന്ദ്രചകോരമുഖം ഭനുജാന്തക-
മന്തകാരിവന്ദ്യാംബുജചരണം. (ചിന്തയാമി)
2. പുണ്യരീകായതനേതും—സദാ സുര-
മണ്ഡലമണ്ഡിതഗാത്രം
കണ്ഡലീശശയനം സന്തതി
കണ്ഡലപ്രഭഗണ്ഡയുഗമുസ
മണ്ഡലമലമണ്ഡിതശരഭകാ-
ണ്ഡലപാണിമണ്ഡലാൽഭവതുരഗം. (ചിന്തയാമി)
3. പീതകശശയാംകിതാംഗം—നൃകല-
ജാതമപ്രതിമാപാംഗം
വാതജാതസുകേതനപ്രിയം
ജാതരൂപകീരീടബ്ജസു-
ജാതനതം നവനീതഹരം ഖല-
പുതനാരിമേതനാരസിംഹം. (ചിന്തയാമി)

永豐源號

ഭാഷാന്തരീകരണത്തിനിടയിൽ മറ്റു ഭാഷകളിൽനിന്നു "ആശയങ്ങൾമാത്രമല്ല പദങ്ങൾക്കൂടി സ്വായത്തമാക്കി തപരിതരം വളർത്തേണ്ടതു്" ആത്മാവശ്യമെന്നായിട്ടുള്ള ഒരു ഭാഷയുണ്ടെങ്കിൽ അതു കേരളഭാഷയാണു്. എന്നാൽ മിക്കപ്പോഴും "വെളുത്ത പാണ്ടായി" പരിണമിക്കയാണു് പതിവെന്നുവന്നാൽ അതിലധികം ശോച്യമായിട്ടുള്ളതു മറ്റൊന്നാണു്? അസ്ഥാനത്തിലുള്ള തർജ്ജമകളാൽ അലങ്കാരപ്പെടുത്തി ആത്മാവകളുടെ മുമ്പിൽ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് കേരളഭാഷയിൽ ന്യായങ്ങളുടെ ഉള്ള മാനംകൂടി ഇല്ലാത്തതായിപ്പോകുന്ന കഥ വിശ്വരിക്കത്തക്കതു്. ഭാഷാന്തരീകരണപരിശ്രമത്തിൽ പരാജയംപ്രാപിക്കുന്നതിന്നു പല പ്രധാനകാരണങ്ങളുണ്ടു്. സുപ്രസിദ്ധാംഗലസാഹിത്യകാരനായ ഡാക്ടർ ജോൺസൺ ഉദ്ദേശാപ്രവീണതയും ഭാഷാന്തരീകരണപരിശ്രമത്തിനുള്ള അനുപേക്ഷ്യമായ ഒരു യോഗ്യതയായി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. വിമർശകരേസരിയാക്കിത്തന്ന കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള, വായ വലുതായ ഒരു പാത്രത്തിൽനിന്നു്, വായ ഇടുക്കിയ ഒരു കുപ്പിയിലേയ്ക്കു് വെള്ളമൊഴിക്കുന്ന

തിന്ന തുച്ഛമാണ്, സാമാന്യം വളർച്ചയെത്തിയ ഒരു ഭാഷയിൽനിന്നു വളർച്ചകുറഞ്ഞ ഒരു ഭാഷയിലേയ്ക്ക് ആശയങ്ങൾ സംക്രമിപ്പിക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായാക്കുന്നു. സ്വതന്ത്രതന്നെ ദുഷ്കരമായ ഈ പ്രവൃത്തി കൈക്കൊല്ലും ശ്രദ്ധയുമില്ലാത്ത ഒരാളാർക്കിരിക്കുന്നതായാലുള്ള ഫലം പായേണ്ടതില്ലല്ലോ. വഹിയ പാത്രത്തിന്റെ ജലത്തിൽ വളരെക്കുറച്ചുമാത്രമേ അപ്പോൾ കപ്പിയിൽ സംഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ. ഇതിൽനിന്നു ഭാഷാന്തരീകരണം എളുപ്പമായ പ്രവൃത്തിയല്ലെന്നും അതിലേപ്പെടുന്ന ആരും ചില പ്രത്യേകഗുണങ്ങൾ ആവശ്യമാണെന്നും വിശദമായല്ലോ. ഒന്നാമത്ത്, രണ്ടു ഭാഷയിലും ഒരുപോലെ പാണ്ഡിത്യമില്ലാത്ത ഒരാളും ഭാഷാന്തരീകരണത്തിന്നു പുറപ്പെടാതിരിക്കുന്നതുതന്നെയായിരിക്കും ഉഭയ ഭാഷകൾക്കും ശ്രേയസ്കരമായിരിക്കുക. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ ഉഭയഭാഷാ പാണ്ഡിത്യം തികഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ വളരെ ചുരുക്കമാകയാൽ, സമചങ്ങലായ ഭാഷാന്തരീകരണങ്ങളും ചുരുക്കമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. പക്ഷെ എഴുതുവാനുള്ള ക്ഷമയും, അമുദിക്കുവാനുള്ള പണവും, വില്പനയ്ക്കുള്ള ഏജൻസും സ്വാധീനത്തിലുള്ള ചില കിഞ്ചിത്തന്മാർ വായിക്കുവാനുള്ള ആളുകളുണ്ടോ എന്നറിയാതെ ഭാഷാന്തരീകരണസാഹസത്തിന്നു ബലകേണമായി ചാടിപ്പുറപ്പെട്ട സാഹിത്യസനാംഗികളേയ്ക്കു വേണ്ടിയിരിക്കുന്ന കാഴ്ചയാണു് ഭയങ്കരം. ചിലപ്പോൾ ഉഭയഭാഷാപാണ്ഡിത്യപരഷ്ടപ്രസ്താൽ ഉദ്ധതന്മാരായ ചില സാഹിത്യയോദ്ധാക്കൾ ഏല്പിക്കുന്ന ചില സംരംഭങ്ങൾതന്നെയും ശ്രദ്ധാരാഹിത്യത്താൽ അബദ്ധാബദ്ധമായിത്തീരാറുണ്ട്. പക്ഷെ അബദ്ധത്തെ സുബദ്ധമാക്കി അകത്തുചെലുത്തുന്നതിനുള്ള ഒരു പാണിനിയതുളികപ്രയാഗമോ പാതഞ്ജലാരിഷ്ടസേവനമോ വിധിക്കുന്നതിന്നും ഇവർ അപ്പോൾ മടിക്കാറില്ലെന്നുള്ളതും വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. ഏതായാലും മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടുവിധത്തിലും ചില ഭരണദരിതങ്ങൾ കൈരളീകമനികൾ വന്നുചേർന്നിട്ടുണ്ടെന്നറിയാത്തവരധികമുണ്ടാകയില്ല.

ഭാഷാന്തരംചെയ്യുന്ന ആളുടെ യോഗ്യതകളെക്കുറിച്ചുമാത്രം ചർച്ചചെയ്തുകൊണ്ടായില്ലെന്നും ഭാഷകളുടെ സ്ഥിതികൂടി തത്ത്വമയുടെ ഗുണദോഷങ്ങൾക്ക് ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കുന്നുവെന്നും ചിലർക്കുപ്രായമുണ്ട്. ഇതിൽ കുറെയേറെ വാസ്തവമുണ്ടെന്നുതന്നെ സമ്മതിക്കാം. തത്ത്വമയ്ക്ക് വിധേയമല്ലാത്തവിധത്തിലുള്ള ചില പ്രത്യേകരീതികളും ശൈലികളും ആശയങ്ങൾതന്നെയും ഉള്ള സാഹിത്യഭാഗങ്ങൾ ചില ഭാഷകളിൽ ഉണ്ടായേയ്ക്കാം. അവയെ മറെറാരു ഭാഷയിലേയ്ക്കു പക

തിന്നമെന്നു കരുതുന്നതു പലപ്പോഴും ഒരു ഭരണാധിപതിയായിരിക്കും. ആവക ഘട്ടങ്ങളിൽ ഭാഷാന്തരീകരണം അപഹാസ്യംതന്നെയായിത്തീരും. ആംഗലതത്ത്വചിന്തകരിൽ ധൂരീണനായ കാർലൈലിന്റെ ചില കൃതികൾ തർജ്ജമെല്ലാൻ പുറപ്പെടുന്ന ഒരാളോടു “സാഹസകർത്രേ നമസ്തൂഭ്യം” എന്നല്ലാതെ എന്താണ് പറയുക? ആംഗലഭാഷപഠിച്ച് പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ച ശേഷമല്ലാതെ അത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു വല്ല ആഹ്ലാദവും സമ്പാദിക്കാമെന്നു കരുതുന്നതു മനഃശയമായിരിക്കും. എതുഭാഷകളിലും ഇങ്ങനെ തർജ്ജമയ്ക്കു വശംവദമല്ലാത്ത ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചിലതെങ്കിലും ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല. അവയെ ഭാഷാന്തരീകരണാവ് തന്റെ അണിയറയിൽ കൊണ്ടുവന്നു മൂട്ടിക്കുത്തി വികൃതവേഷംകെട്ടി മൂ രംഗത്തുചാടി മൂ ബീഭത്സനൃത്തം ചെയ്യുന്നതു ക്ഷന്തവ്യമായ ഒരു പരായമല്ല. ആയുസംസ്കാരസാരഭൂതമായ ഉപനിഷത്തുകൾ, വേദങ്ങൾ, എന്നിവയെ എതുഭാഷയിൽ പകർത്തിയാലും അതുകൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവും സിദ്ധിക്കാതെ പോകുന്നതായി അനുഭവപ്പെടുന്നതിനുള്ള കാരണവും മേല്പറഞ്ഞതുതന്നെ. ഇതിനൊക്കെപ്പുറമെ ചില ഭാഷ കളിലുള്ള സന്ദേശങ്ങളും സമ്പ്രദായങ്ങളും ശൈലീവിശേഷങ്ങളും ഇതര ഭാഷകളിൽ അസാധാരണവും വിലക്കുണവും ചിലപ്പോൾ അശ്ലീലംകൂടിയും ആയിപ്പോയേയ്ക്കും ആവക ഘട്ടങ്ങളിൽ ഭാഷാന്തരീകരണാവിനു വളരെ വിഷമിക്കേണ്ടതായിവരാം; എത്ര പരിശ്രമിച്ചാലും ശരിയായ പരിഭാഷ സിദ്ധിച്ചില്ലെന്നും വരാം. മനസ്സാക്ഷിയുള്ള സാഹിത്യകാരൻ അങ്ങനത്തെ ഒരു വിഷമഘട്ടത്തിലെത്തിയാൽ തന്റെ ഉദ്ദമത്തിൽനിന്നു വിരമിക്കുന്നതു വായനക്കാരെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഭേദമാണെന്നുതന്നെ കരുതും. മറ്റു പ്രലോഭനങ്ങളുടെ പിടിയിൽപ്പെട്ട ഭാഷാന്തരീകരണാവു വല്ലവിധത്തിലും തനിക്കുപറിയ അമളിയെ മൂടിവെപ്പാൻ ശ്രമിച്ചു വിഷമഘട്ടം തരണംചെയ്യാനും ഉദ്ദമിക്കും. മലയാള ഭാഷയിൽ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തർജ്ജമെയ്ക്കുവേക്കാൻ ഉദ്ദമിക്കുന്നവരിൽ അധികംപേർ രണ്ടാമത്തെ വകുപ്പിലുണ്ടെന്നുള്ളതു സാഹിത്യരസികന്മാർക്കറിയാവുന്നതാണ്. അനുവാചകന്മാരുടെ ക്ഷമാശക്തിയുടെ മാറ്റമനുസരിച്ചു നിക്ഷപാഷാണങ്ങളെ പഠയാവുന്ന ചില തർജ്ജമകളും ഭാഷയിലുണ്ട്. വൃത്താന്തപത്രങ്ങളിലും മാസികകളിലും ചേർത്തുകാണാറുള്ള പദപരീക്ഷാപ്രശ്നങ്ങൾപോലെ ചില ക്ഷമാപരീക്ഷണപ്രശ്നങ്ങൾ വല്ല സംഘക്കാരും ആരംഭിക്കയാണെങ്കിൽ, പാവങ്ങളായ വായനക്കാരിൽ വല്ലവർക്കും ഇന്നു പുസ്തകം അവസാനംവരെ അവധാനപൂർവ്വം ക്ഷമയോടുകൂടി വായിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതായാൽ ഇന്നു സംഘ്യെന്നും

സമ്മാനമായി കൊടുക്കുന്നതാണെന്നു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്താൽ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ക്ഷമാശക്തി വലിച്ചുവരരുതെന്നറിയാമായിരുന്നു എന്ന് ആശിക്കത്തക്കവിധം തർജ്ജമകൾ ഇന്നു ബഹുലങ്ങളായിരിക്കുന്നു. വിദേശ വസ്തുഭാഷാങ്ങളെ കോൺഗ്രസ്സുകാരെന്നവിധം, അനാശാസ്യതർജ്ജമകളെ ഭാഷാപ്രണയികൾ അഗ്നിക്കിരയാക്കുകയും, ആ വിവരം "Bonfire Of Translation Pests" എന്ന തലവാചകത്തിൽ വൃത്താന്തപത്രങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തും ചെയ്താൽ നന്ന്.

ഭാഷാന്തരീകരണംകൊണ്ടു വല്ല ഗുണവും ഉണ്ടാവണമെങ്കിൽ അതു നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതെങ്ങനെയായിരിക്കണമെന്നുകൂടി വിചാരിക്കാം. ഒന്നാമത്ത്, തർജ്ജമയ്ക്കുവേണ്ടി ആരംഭിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ആ തർജ്ജമ ഭാഷയ്ക്കുതുടങ്ങിയതിൽ പ്രയോജനകീഭവിക്കുമെന്നു ഗാഢമായി ചിന്തിക്കുകയും ഭാഷാന്തരീകരണവിന്റെ പണയത്തിലായി വീഴ്ന്നിരിക്കുന്നവരുമായിരിക്കും ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രയോജനമെന്നു കണ്ടാൽ ആ സംരംഭം ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ഈ സംഗതി ആലോചിക്കാതെ, ആവശ്യമില്ലാത്ത തർജ്ജമകളുംകൊണ്ടു പുറത്തുവരുന്ന ഒരു സാഹിത്യകൃത്ത് ഏറ്റവും ഉപദ്രവം ചെയ്യുന്നത് അയാളുടെ പരിചയക്കാരും സ്നേഹിതന്മാർക്കുമായിരിക്കും. എന്തെന്നാൽ അയാളുടെ പേരിൽ അവർക്കുള്ള സ്നേഹപരിചയങ്ങളിന്മേൽ ഉടനെ അയാൾ ഒരു നികുതിച്ചുമത്തിക്കളയുന്നു. പുസ്തകത്തിന് ആവശ്യക്കാരില്ലാതാകുമ്പോൾ അയാൾ അതു സ്നേഹിതന്മാരുടെ തലയ്ക്കുവെച്ചു കെട്ടുന്നതിലാശ്ചര്യമില്ലല്ലോ. ഇങ്ങനെയുള്ള നിർബ്ബന്ധവില്പനക്കാരിൽനിന്ന് "ഹിററിലറിസ്"ത്തിൽനിന്നുള്ള തിനേക്കാൾ ഭയം ജനിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു പരമാർത്ഥമാണ്. അതുകൊണ്ടു പ്രയോജനമില്ലാത്ത ഭാഷാന്തരീകരണസംരംഭത്തെ ആരും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നതായിരിക്കും ഉത്തമം.

രണ്ടാമത്ത്, ഒരു ഗ്രന്ഥം ഭാഷാന്തരം ചെയ്യുന്ന ആൾക്ക് ആ ഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ച് ഗാഢമായ പരിചയം ഉണ്ടായിരിക്കണം. അയാൾ ആ ഗ്രന്ഥത്തെ പല പ്രാവശ്യവും അവധാനപൂർവ്വം വായിച്ചിരിക്കണമെന്നു മാത്രമല്ല, അതിൽ അയാൾക്കറിയാത്തതായ ഒരുക്കരംപോലുമുണ്ടായിരിക്കരുത്. എന്നാൽ ഇത്രമാത്രം കൊണ്ടായില്ല. തർജ്ജമക്കാരനുമുഖഗ്രന്ഥകാരനെക്കുറിച്ച്—അതായത്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതരീതി, സ്വഭാവം, ജീവകാലം, അല്ലോൾ അദ്ദേഹത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന ശക്തികൾ, ഗ്രന്ഥപ്രണയനത്തിനദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ച സംഗതികൾ മുതലായവയെക്കുറിച്ച്—ധാരാളം അറിവുണ്ടായിരിക്കണം. ഈ സംഗ

തികളുടെ വെളിച്ചത്തിൽമാത്രമേ മൂലഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളും നന്നായി ഗ്രഹിക്കുവാൻ അയാൾക്കു സാധിക്കുകയുള്ളൂ. പല തർജ്ജമകളിലും അസാധാരണങ്ങൾ കടന്നു കൂടുന്നതിനുള്ള ഒരു കാരണമിതാണ്.

മൂന്നാമത്ത്, ഭാഷാന്തരം ചെയ്യുന്ന ആൾക്കു സ്വഭാഷയിൽ വളരെ പരിപത്രമുണ്ടായിരിക്കണം. അയാളുടെ പദസമ്പത്തു വളരെ വിപുലമായിരിക്കണം. നിരുക്തത്തിലും ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിലും തർജ്ജമക്കാൻ അതിനിപുണനായിരിക്കണം. അന്യഭാഷാപദങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ ഈ ജ്ഞാനം ആയാൾക്ക് അനുപേക്ഷ്യമായിരിക്കും.

നാലാമത്ത്, ഭാഷാന്തരം ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായത്തെക്കുറിച്ചും അയാൾ വളരെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അനപദതർജ്ജമ പ്രായേണ ദോഷമാണ്. അനപദതർജ്ജമകൊണ്ടുള്ള ഭാഷങ്ങൾക്ക് അനവധി ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം. ഇന്നത്തെ വർത്തമാനപത്രങ്ങളിൽ ഇങ്ങനത്തെ അനവധി ഭാഷങ്ങൾ കാണാം. “ഡിംഫോൾം”, “ജീമഫരിജി”, “ചിററമനായം”, “മുക്കുരുന്റുൾ”, “ഐക്യമുന്നണി”, “പുല്ലയ്യൂ മണി കെട്ടുക”, “അനുകൂലമായ അന്തരീക്ഷം” മുതലായ പല ആഭാസതർജ്ജമകളും ഇന്നു പത്രലോകത്തിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. ഗാന്ധിയുടെ കാലാവസ്ഥ 90 ഡിഗ്രിയാണെന്നുകൂടി ഒരു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ പത്രത്തിൽ കണ്ടുമുൻപു കാണുകയുണ്ടായി. അത്ഭുതം അനുസരിച്ചല്ലാതെ പദങ്ങൾക്കുപകരം മറ്റുപദങ്ങൾ നിരത്തിവെച്ചു ചെയ്യുന്ന തർജ്ജമ പരിഭാസ്യമായിപ്പരിണമിക്കുന്നതിലാശ്ചര്യമില്ല. ശൈലികളെ തർജ്ജമ ചെയ്യുമ്പോൾ തത്തുല്യമായ ശൈലികൾ ഭാഷയിലുണ്ടെങ്കിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതു കൊള്ളാം. “വെള്ളിക്കരണ്ടി വായിൽവെച്ചു ജനിക്കുന്ന” രാഷ്ട്രസഭയെക്കുറിച്ചു മലയാളി എങ്ങനെ അറിയും? മലയാളി ഒരാളെ ചൊണ്ടുകൊട്ടിച്ചവയിൽ ആ അപരാധത്തെ “He was made to beat the drum” എന്ന രൂപത്തിലൊരു ചാർജ്ജ്ക്കീയാൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരനാകാതെ മനസ്സിലാക്കുമോ? ആശയം ഗ്രഹിക്കുവാൻ തർജ്ജമകൊണ്ടുള്ള ആവശ്യമെങ്കിൽ ആശയത്തിന്നനുസരിച്ചുതന്നെയാണ് തർജ്ജമ ചെയ്യേണ്ടത്.

ഭാഷയിൽ ഇല്ലാത്തതായ ചില പദങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കേണ്ട ആവശ്യം നേരിടുന്ന അവസരത്തിൽ മൂലത്തിലെ വാക്കിന് ഏകദേശം തുല്യമായിട്ടുള്ള വല്ല വാക്കുകളുമുണ്ടെങ്കിൽ അവയെ സ്വീകരിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ മൂലത്തിലെ വാക്കുകളെത്തന്നെ അപ്പടി സ്വീകരിക്കാം. എന്നാൽ മൂലത്തിലെ വാക്കു മലയാളികളുടെ ഉച്ചാരണത്തിന്നു പറ്റിയതല്ലെങ്കിൽ അപ്പം വിചര്യേണതികളോടുകൂടി അവയെ അംഗീകരിക്കുകയും

ചെയ്യാം glass, rail, motor, pencil, slate, മുതലായ വാക്കുകൾ അങ്ങനെയെന്ന ഭാഷയിൽ എഴുതുന്നതിനു വിരോധമില്ല. വളരെ ക്ലേശിച്ചു ഇവയുടെ തത്ത്വമെന്തെന്നു അന്വേഷിച്ചു. മോട്ടോർവാഹനത്തിന് "മൂന്നുതലവാഹനം" എന്നു പേർപറഞ്ഞാൽ അതു സാധാരണക്കാർക്കു ഭ്രമജനകമായിരിക്കുമെന്നു ഉള്ളു. Nitrogen, Albumin മുതലായ പദങ്ങളെ "നൈട്രജൻ" "അലൂമിനം" എന്നിങ്ങനെ മലയാളരൂപത്തിലാക്കുകയും ചെയ്യാം. ഇന്നു വാക്കിന് ഇന്നു അർത്ഥം എന്ന വിവക്ഷ ഒരു സങ്കേതം മാത്രമാണല്ലോ. ഏതർത്ഥത്തിൽ ഒരു വാക്ക് അധികം പേർ പ്രയോഗിക്കുന്നുവോ, ആ അർത്ഥത്തിൽ അതു രൂപമായിത്തീരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഏതർത്ഥവും ഒരു പ്രാമാണികസംഖ്യയിന്റെ നിർദ്ദേശമാണെന്നു സരിച്ചു പുതിയ വാക്കുകളെ സർവ്വതും ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങിയാൽ പിന്നെ വഴക്കുണ്ടാകയില്ല. ഓരോ വ്യക്തിയും സ്വതന്ത്രമായി ഓരോ വാക്കുണ്ടാക്കുകയും തന്റെ തന്റെ വാക്കുതന്നെ ശരിയെന്നു ശരിക്കും ചെയ്താൽ ഒരാൾക്കു മറെറൊരാൾ പറയുന്നതു മനസ്സിലാവാതെ കഴിഞ്ഞുപോകുന്നതായിത്തീരും. അതുകൊണ്ടു തത്ത്വമെന്തെന്നും ഒരു അഭിജ്ഞാനസംഘത്തെ രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും.

ചില ശ്രംഗാരശ്ലോകങ്ങൾ

(ലക്ഷ്മീപുരത്തു രവിവർമ്മാചാര്യരുടെ)

1

കവ്യാനന്ദം കാന്തി, ചോമൻ, പരികൃഷ്ടലിഖിതനികരം, ചോർകെന്തുമൊട്ടിൽ-
 ചൊല്ലാൻനിട്ടു നാമം, കരമതിലൊരു പൂമാലയെന്നിപ്രകാരം
 കവ്യാണത്തിന്നു കോപ്പിട്ടുകിലമമമാ മാമലപ്പെണ്ണകിടാവിൻ-
 കല്പശ്രീപുണ്ഡ്ര പൂമേനിയെ മനസി മുദാ പേർത്തുമിന്നോർത്തിടുന്നേൻ.

2

പാലശ്ശും വാണിയും നല്ലരിമളുതിളകും വേണിയും പിള്ളകുട്ടു
 മാലശ്ശും മേനിയും കാന്തിമുദധരസുധാസത്തുതിത്യാദിയാലെ
 നീളെപ്പുഞ്ചിത്രങ്ങൾക്കൊപമപരമാനന്ദമൊന്നി ചുനല്ലും
 നീലപ്പൂവേണിമാൻ നിങ്ങളുടെ കരളിലെഴും കാമമെല്ലാം തരട്ടെ.

3

“കണ്ഠാശ്ലേഷം കണക്കല്ലിതിൽ വിഷമിയല്ലെന്നുണ്ടേയ! ചുംബനത്തി-
ന്നുണ്ടാകുന്ന ഭയം മേ ഗരളമൊഴുകുമിങ്ങുധലം കാണുകമുഖം”
കൊണ്ടാടിക്കൊണ്ടിവിണ്ണം ഗിരിമകൾ പരിരംഭാഭിലീലയ്ക്കൊത്തങ്ങും
തണ്ടാർബാണാരിതന്നോടരുളിന പരിഹാസോക്തി പാലിച്ചിട്ടെട്ടെ.

4

രാണുജ്ജ്വാലാമനസ്സൊഴുകിപ്പൊഴുകിപ്പൊഴുകി നല്ലൊരിന്നായൽമീതേ
വാണല്ലാസേന കോകപ്രഭമഭിവൃദ്ധമായ് നോക്കി നന്ദിക്കവണ്ണം
ചേണനരം. പരസ്പരം ബാഹിതമാടസവിധേചതുർവചനാശ്രമൻതാൻ
കാണിക്കും മോഹിവിദ്യപ്രഭമ മതിമയക്കുന്നതാശ്ചര്യമല്ല.

5

കല്ലോലം കൈതൊഴും നിൻ ചടുലതരചവർച്ചിട്ടി, നല്ലിന്ദ്രവീല-
ക്കല്ലോടൊക്കുന്ന തൃക്കണ്ഠന, മുഴുമതി തോല്ക്കുന്ന വക്ത്രാരവിന്ദാ,
നല്ലാമൽപ്പോർമുഖക്കുന്നകൾ, നവമിയലം നാഭി, യെന്നുവമോരോ-
ന്നല്ലോ മനാനസത്തിനിച്ചുപൊഴുതു വിനോദങ്ങളെന്തുംഗളാംഗി!

6

അല്ലിന്നുറപ്പാപ്പുയ്യുണ്ടോ കളിർമന്ദിയിൽ? ഇടുന്തിരുളിൽ ഭ്രംഗമുണ്ടോ?
മല്ലിത്താരിനാടുത്തായ് മധുരിത തിരളുനോരു ചെന്തൊണ്ടിയുണ്ടോ?
പൊല്ലോളം ശംഖമുണ്ടോ കനകമലയിലിങ്ങുന്നവീൽപ്പേർത്തല്ലാം
നല്ലോരി മേടതന്നിൽത്തെളിവിനൊടധുനാ ഹന്ത! കാണായിടുന്നു.

7

കിഷ്കകെക്കാരുതിക്കീട്ടിരുളുതിരളുമാറുളള വന്ദാരിചോരം
നല്ലോറേററേറററമുള്ളിൽക്കുള്ളിവളരുമിക്കാലമെൻ പേലവാംഗി!
മുഷ്ടാളം പൊല്ലോളം വന്നടിയിണപണിയും നിൻ.....ക്കുന്നു മെയ്യാൽ
തെക്കോരത കണ്ടുകണ്ടിങ്ങനെ കുമനി! കഴിക്കുന്ന ഞാൻതന്നെ ധീരൻ.

8

ചട്ടററിടിന വെണ്മ കണ്ടു കൊതിപൂണ്ടിത്താമരപ്പൊയ്ക്കുത-
ന്നിഷ്ടപ്പെട്ടൊരു ഹംസമെന്നു വെറുതേ നിന്നെ ഭൂമിപ്പിടിനാൾ
അട്ടക്കൊക്കുകൾ തിന്ന കൊക്കരണിയിൽക്കേളിക്ക മേളിക്കമ-
റ്റുഷ്ടക്കൊക്കിലൊരുത്തനെന്നതു നിനച്ചില്ലൊട്ടുമേ കഷ്ടമേ!

9

കണ്ടിക്കാർവേണിയാലേ! പവിഴവൃക്ഷം കൈക്കൊണ്ടു മണ്ടുവിധം നിൻ -
 ചുണ്ടിൽക്കൊണ്ടും ചുവപ്പിൽതരികളെ വിരവിൽക്കൈക്കൊണ്ടിപ്പതുക്കെ
 മണ്ടിക്കാട്ടിനകം പക്ഷെ പൊഴുതവിടെത്തൊണ്ടിയായ് കണ്ടെടുത്തു -
 തൊണ്ടിക്കിപ്പേരു പാരിൽ പരിചിരനാട്ടു വായ് വന്നുവെ -
 [നോന്തിടുനോൻ.

10

ഏറുന്നാൽതന്നെ മുട്ടിട്ടുകുറുത്ത മഴക്കാറ്റൊടും, ചുറ്റുമിററി -
 കൊണ്ടും നീത്തുള്ളിയോടും, മേനപവനനലയ്ക്കുന്ന പൂന്തൊത്തിനോടും,
 ചേന്നാനീടും മയൂരസ്വരമൊടു, മനയുന്നീ മഴക്കാലമീക്കി -
 ചേന്നാക്കിത്തലുവാറതന്നുടെ ചതുരത ഞാൻ പേയ്തു -
 [മിനോന്തിടുനോൻ.

11

പട്ടക്കുരുങ്ങുകെട്ടിപ്പരിമുട്ടുകുളീർപ്പും വേറും നാട്ടി നൽപ്പൊൻ -
 തട്ടത്തിൽ ഹല്ലനീലോല്ലവളവുമിറുത്തിട്ടുവല്ലഭഭാഗേ
 പൂജയ്ക്കീപൊരുട്ടം ചേർത്തലർവിശിഖമഹാരാജനെസ്സൽക്കരിക്കാൻ
 വട്ടംകുട്ടിക്കഴിഞ്ഞാളിതുപൊഴുതിമുറയ്ക്കുന്നീ പുണ്യാംബരാഗേ!

12

മാറാതെല്ലൊഴും വന്നുനയ്ക്കുമൊരു മഴക്കാറ്റു ദൂരത്തുമാറി -
 ക്കിരാനിരിക്കുന്നു അനേ തെളിവൊടു തനിയെ വന്നിടുന്നുണ്ടു ചന്ദ്രൻ;
 പാരാകൈക്കൊന്നിപൂരം വിതറി വിളസിപ്പും പൂനിലാവിനിവരൽ -
 ചേരാതാവിലയെന്നോത്തതിരസമീതലുനില്ലാപാലിപ്പുകോരി.

13

എന്നാളും കത്തൊഴുക്കളൊരു പെരിയ കയം നീന്തി മെല്ലെക്കടന്നി -
 ഞാനായ് പ്പുറുപ്പുതുപ്പുല്ലുമിടവഴിയിൽക്കുടിയല്ലം നടന്നാൽ
 നന്നാഞ്ഞൊങ്ങീടുകാണാം വലിയ മലകൾ രണ്ടുണ്ടതിനോളിലേറി -
 ചേന്നാലന്നാളിലുണ്ടൊണ്ണരുമൊരു പരമാനന്ദമിന്നൊതുചൊല്ലാം?

14

ആരോമല്പൂനിലാവിൽ പുതുമകൾ പലതും കോരിവാരിച്ചൊരിഞ്ഞും,
 മാറോല്ലാസം വിളഞ്ഞും, തെളിവു തിരളമത്തിലുൾതൻഭംഗിയെല്ലാം
 നേരോടേ കണ്ടു കൊണ്ടാടിന മമ മിഴികൾക്കുള്ള ഭാഗ്യദ്രുമത്തേ
 വേരോടേ കട്ടുകൊണ്ടാൻ വിധിയകുതന്നായ് ഹന്ത! ഞാനെന്തുചെയ്തേ?

15

ചട്ടററിട്ടു വാർപ്പുകലയഴകിയലുമട്ടിൽ നെററിക്കുമീതേ
വട്ടത്തിൽ കെട്ടിവെച്ചും പതുചലർനികരം മൂടിയും മോടിയോടേ
മെട്ടോട്ടോമൽസ്കീതശ്രീസുധവെലിയുമൊരുചുരുവുതൂരവിനും
കഷ്ടം! കാണാതെകണ്ടിട്ടുരനിമിഷമിരിക്കാനിരിക്കാവതല്ല.

16

വീണപോലെ തവ കൊലകൾ രണ്ടാം;
പിട്ടിലാണു തവ കാർഷ്വരശേഷം;
നീ വിളഞ്ഞുസുരവിത്തു നിനച്ചാൽ;
നിന്റെ പാട്ടിലമരാത്തവരുണ്ടോ?

സംഗീതവും സാഹിത്യവും.

(ശ്രീമാൻ എം. എ. മോഹാമമാനാൻ, ആർജ്ജുൻ.)

സർവ്വഭാഷാഗർവ്വംകുഷയായ ഗൈർവ്വംണീഭേവി, “അതിഖരഭോവാ
ഷ”ശരംകൊണ്ടു കക്കശശബ്ദബാലയാണെയിലും ശരി, “സംഗീത”
ശബ്ദം പുറപ്പെട്ടുവിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്നതു മധുരനിനാശമെന്നാണ്.
“സം.....ഗീതം!” കണ്ടില്ലേ? ആ കോമളകലയുടെ പേരുപോലും
കറഞ്ഞാൽ കോമളമയോടുകൂടാതെകണ്ടു ശബ്ദിക്കാൻ എത്ര ഭാഷയി
ലാണ് കഴിവുള്ളതു്? “കൾപിൾ” എന്നുള്ള ശബ്ദങ്ങൾകൊണ്ടു കല
ശൽകൂട്ടുന്നവരാണല്ലോ ആംഗലഭാഷാവനിത. എന്നാൽ, അവളുടെ
യും “Song” കേൾക്കുമ്പോൾ സംഗീതത്തിന്റെ ശബ്ദമധുരമി സ്സരിക്ക
നില്ലേ? ഇനി ദ്രാവിഡഭാഷായോഷയാണെയിലോ, അവൾക്ക് “പാട്ടി”
ന്റെ പാട്ടിൽനിന്നു വേർപെട്ടാൽ പിന്നെ ഒന്നാണെന്നു മിണ്ടാൻവയ്യാ.
എന്തെന്നാൽ സംഗീതമാധുര്യത്തോടുകൂടാതെ ശബ്ദിക്കാനുള്ള വാക്കു
കൾ അവളുടെപക്കൽ വളരെ വിരളമാകുന്നു. അതിനാൽ അവളുടെ
“പാട്ടു” കേട്ടാലുണ്ടു്, മണിവീണാകപാണത്തിന്റെ ഡ്രാമം. ആകട്ടെ,
ഇതൊക്കെ എന്തിനെയാണ് വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്? സംഗീതത്തിന്റെ
ആധാരമധുരതയെ; സംശയമില്ല.

സംഗീതകലയെപ്പറ്റി വല്ലതും പറയുമ്പോൾ സാഹിത്യത്തേയും സ്വാഭാവികമായി പരാമർശിച്ചുപോകുന്നതാണ്. അതെന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, സംഗീതസാഹിത്യങ്ങൾ ഇരട്ടപെറ സഹോദരങ്ങളാണ്. ഭാരതീയനവതീകയിലെ സാമ്പ്രദായികതയിലായ കലകലികാലോചനയെ രണ്ടും. അവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഭാഗത്തിന്റെ രസം ആസ്വദിക്കാൻ പുറപ്പെട്ടാലുമാണി, ആ രസലോലുപമാകുന്ന ലോലംബത്തിന്റെ പറ്റുശ്ശാൽ ആ ഇരുകലകൾക്കും ഒരു കലക്കത്തട്ടാതിരിക്കില്ല. ആ രണ്ടു മൊട്ടുകൾക്കും ആധാരമായ വസ്തു ഒന്നേയുള്ളൂ. അപ്പോൾ ഒരു മൊട്ടിൽ മുട്ടിയാൻ മറ്റൊരു മൊട്ടുമൊട്ടു കലുക്കുമല്ലോ. ഒരു ശരീരത്തിലെ അവയവഭേദമെന്നപോലെ മിഥസ്സന്യുക്തങ്ങളാണിവരണ്ടും. ആകയാൽ ഈ സഹോദരങ്ങൾക്കിടയിൽ വലിയ വേർപാടിനിടയാക്കാതിരിക്കുകയല്ലേ നല്ലതു്?

സാഹിത്യം അത്ഥപ്രധാനവും, സംഗീതം ശബ്ദപ്രധാനവുമാകുന്നു. മറ്റൊരുതരത്തിൽ പറയാണെങ്കിൽ, രമണീയാത്ഥപ്രതിപാദകമായ വാക്യമാകുന്നു സാഹിത്യമെങ്കിൽ, രമണീയശബ്ദപ്രതിപാദകമായ രാഗമാകുന്നു സംഗീതം. സാഹിത്യത്തിൽ അത്ഥത്തിനാണ് രാമണീയകം വേണ്ടതു്. ശബ്ദത്തിനതുത്തോളംതന്നെയില്ലെങ്കിലും വേണ്ടിയില്ല. സംഗീതത്തിൽ, നേരെമറിച്ചു്, അത്ഥത്തിന് രാമണീയകം കറവായാലും, ശബ്ദത്തിനതു വേണം. സാഹിത്യത്തെ ആസ്വദിക്കാൻ കറെ വൈഷമ്യമുണ്ട്. ഏതെന്നാൽ, സാഹിത്യം ആദ്യം ശ്രവണേന്ദ്രിയത്തിൽക്കൂടി ബുദ്ധിയിലെത്തി അവിടെവെച്ചുള്ള ചർച്ചയും അത്ഥഗ്രാഹണധാരണങ്ങളും കഴിഞ്ഞതിനുശേഷമാണ് സഹൃദയഹൃദയത്തിന് ആസ്വദിക്കാൻ തന്നതു്. എന്നാൽ സംഗീതാസ്വദനത്തിന് അതു കഷ്ടപ്പാടൊന്നുമില്ല. സംഗീതത്തിന്റെ ശ്രവണക്ഷണത്തിൽതന്നെ അകമേ സുഖമേറിക്കഴിയുകയായി. ഇവിടെ ബുദ്ധികൊണ്ടുള്ള ചർച്ചയുമാറ്റം ആവശ്യമില്ലാത്തതിനാൽ, ശ്രവണേന്ദ്രിയത്തിൽനിന്നു നേരിട്ടു് അതു ഹൃദയത്തെ പ്രാപിക്കുന്നതാണ്, ഇപ്പകാരമുള്ള ക്ഷിപ്രാസ്വദസുഖത്തിനു നിദാനം, പക്ഷെ, ഒരു കാര്യമുണ്ട്. ഈ സുഖം സാഹിത്യസുഖത്തെ അപേക്ഷിച്ചാണെങ്കിൽ കേവലം ക്ഷണികമാണ്. ഏതെന്നാൽ, ശബ്ദപ്രധാനമല്ല സംഗീതം? ശബ്ദം നിന്നാൽ സുഖവും നിലച്ചു. പക്ഷെ, സാഹിത്യസുഖം അങ്ങനെയല്ലതന്നെ. ശബ്ദം നിന്നാലുംവേണ്ടില്ല, അത്ഥമിന്ദുമെത്രകാലമുണ്ടോ അത്രകാലം ആനന്ദംഗികമായിത്തന്നെ സാഹിത്യത്തിന്റെ ആസ്വദസുഖം അനുഭവിക്കാം. ഈ സഹോദരങ്ങൾക്കി

ശിൽ ഇപ്രകാരമൊരു വ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിലും രണ്ടും തുല്യവയസ്സുകളാണ്. ഒന്നിനു പൂർണ്ണരൂപമോ മറെറൊന്നിനു അവരജരൂപമോ അല്ല ഉള്ളത്. അവയെങ്ങൊന്നെന്നു പറയാം.

സംഗീതം ശബ്ദപ്രധാനമാണെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞുവെല്ലാം. ശബ്ദത്തിലാണല്ലോ അർത്ഥമടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ ശബ്ദമുണ്ടായതിനുശേഷമാണ് അർത്ഥമുണ്ടായതെന്നു വരുന്നതിനാൽ, ശബ്ദപ്രധാനമായ സംഗീതത്തിനാതന്നെ പൂർണ്ണരൂപമെന്നു വിചാരിക്കാം. ആദ്യന്തരഹിതവും പരബ്രഹ്മസ്വരൂപവും ആയ “ഓ”മെന്ന ശബ്ദത്തിൽനിന്നാണ് ഇക്കണായ സകല പ്രപഞ്ചങ്ങളുടേയും പ്രാദുർഭാവമെന്നുള്ളത്, മുൻപറഞ്ഞ അനാമാനത്തിന് അവഷ്ടംഭേകവുമാകുന്നു. പരമാർത്ഥത്തിൽ ശബ്ദമുണ്ടായ നിമിഷത്തിൽതന്നെ അർത്ഥമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നെന്നാൽ ശബ്ദാർത്ഥങ്ങൾ നിത്യസംബദ്ധങ്ങളാകുന്നു. പാർവ്വതീപരമേശ്വരന്മാരുടെ നിത്യസംബദ്ധതപത്തെ കാമിദാസൻ ഉപമിച്ചിട്ടുള്ളതു ശബ്ദാർത്ഥങ്ങളാകുതന്നെയാണെന്നുള്ളതു പ്രത്യേകം സ്മരണയുമാകുന്നു; എങ്കിലും ശബ്ദമാണ്, ആദ്യമെ ശ്രവണേന്ദ്രിയത്തിനു വിഷയമാകുന്നത്. അവിടെ നിന്നു ബുദ്ധിയിലെത്തുമ്പോഴെ അർത്ഥഗ്രഹണമുണ്ടാകുന്നുള്ളു. അർത്ഥമുൻപുതന്നെ ശബ്ദത്തിലുണ്ട്. മാത്രമല്ല, ആശയപ്രകാശനമാണല്ലോ ശബ്ദത്തിന്റെ ധർമ്മം. ഏതെങ്കിലുമൊരാശയം അഥവാ അർത്ഥം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനാണ് ശബ്ദം ആവശ്യമായിത്തീരുന്നത്. ആവശ്യം സൃഷ്ടിയുടെ മാതാവുമാണ്. ആകയാൽ, അർത്ഥത്തിനുശേഷമാണ് ശബ്ദത്തിന്റെ ഉൽപത്തി എന്നുവരികുകൊണ്ട് അർത്ഥപ്രധാനമായ സാഹിത്യത്തിനു പൂർണ്ണരൂപം സിദ്ധിക്കുന്നു.

ഇപ്രകാരമുള്ള സൂക്ഷ്മവിശ്ലേഷണത്തിൽനിന്ന്, സംഗീതസാഹിത്യങ്ങൾക്കു സമവയസ്സുതന്നെയും അന്യോന്യോന്ത്രയഭാവവുമാണുള്ളതെന്ന അഭിപ്രായത്തിന്റെ സാമഞ്ജസ്വ്യം അഭിവ്യഞ്ജിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും, അർത്ഥത്തെക്കാൾ മുൻപേ ശബ്ദഗ്രഹണമുണ്ടാകുന്നുവെന്നുള്ള അനുഭവത്തെ ആസ്പദിച്ചാവണം “സാഹിത്യമഹി സംഗീത”മെന്ന സാഹിത്യത്തെ മുൻപേ പറയാതെ “സംഗീതമഹി സാഹിത്യ”മെന്നും ‘സംഗീതസാഹിത്യകലാവിഹിനഃ സാക്ഷാൽപശ്യേ പശ്താദിഷാണശ്ചന്ദ്രഃ’ എന്നും മറ്റുമുള്ള ശ്ലോകങ്ങളിൽ സംഗീതത്തിനു പ്രഥമഗണന നല്കിയിരിക്കുന്നത്, എന്നുള്ള അഭ്യൂഹം സംഗതമെന്നു പറയാവുന്നതല്ലേ? സംഗീതസാഹിത്യങ്ങളുടെ സമവയസ്സുത സുവ്യക്തമായതോടെ അവയുടെ സമചരിമാണായയും അനുക്രമസിദ്ധമാകുന്നുണ്ട്. സംഗീതഭേകതനും സാ

ഹിതീഭാതനം സ്വച്ഛിന്ദസഞ്ചാരമെവ്വത്തക്കവണ്ണം വിചാവും എന്നാൽ യുദ്ധവുമായ പരിമാണമാണ് ആ രണ്ടു കലാശാലകൾക്കുമുള്ളത്. ഒരു ഗായകൻ മധുരമായ രാഗാലാപത്തിൽ എത്രകുണ്ട് ഉദ്യുക്തംബലനാണോ, അത്രകുണ്ട് ഉദ്യുക്തംബലനാണ് സരസോല്ലേഖനിർമാണത്തിൽ ഒരു സാഹിത്യകാരൻ.

കലയേപ്പറ്റി ചില ചിന്തകന്മാർ പറയും, പ്രകൃതിയിലുണ്ടിങ്ങായി ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്ന സൗന്ദര്യംശങ്ങളെ യഥോപപത്തി സഹൃദിച്ച്, ഹൃദയാഗ്വാദകരമാവണ്ണം ചെയ്യപ്പെടുന്ന വിന്യാസവിധിയാണു് കലയെന്നു്. ഈ നൂതനമതത്തിൽ, സംഗീതസാഹിത്യകലകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, എത്രകുണ്ട് ഉപപത്തിയുണ്ടെന്ന് ഒന്നാശയ്ക്കുനോക്കാം.

സാഹിത്യത്തിന്റെ അവസ്ഥ എന്നാണു്? ഒരു കവി തന്റെ ചുറ്റും കാണുന്നവയും തന്നെ നേരിടുന്നവയും സുഖദുഃഖസമീകൃതങ്ങളായ പ്രകൃത്യനുഭവങ്ങളും, ഭാവനാവാസനകളുടെ വിചാസമാസരിച്ച സഹൃദയഹൃദയവാഗ്ദത്തമായ വിധത്തിൽ വാഗ്ദപേണ ഉല്പേഖനംചെയ്യുന്നു. അതുപോലെതന്നെ ഒരു ഗായകൻ, പ്രകൃതിമിമിദങ്ങളിങ്ങു വിപ്രകീർണ്ണങ്ങളായ കേകികോകിലകോകാദിവിദ്യകളുടെയും മറ്റും ശബ്ദവിശേഷങ്ങളെ യഥോപപത്തി കൂട്ടിയിണക്കി മോഹനമായ രാഗത്തെ രൂപീകരിക്കുകയത്ര ചെയ്യുന്നതു്. മുതക്കത്തിൽ കലയെന്നതു്, പ്രകൃതിയെ അനുകരിക്കുകയാണെന്നു പറയാം. സംഗീതത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ ഭാഗം കുറച്ച വിശദമാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സ്പഷ്ടപരങ്ങളും ഓരോന്നും പ്രകൃതിയുടെ അനുകരണഫലമാണെന്നുള്ളതു് അമ്പതെ പ്രത്യേകം നിരീക്ഷണം ചെയ്യാൽ വെളിവിൽ തെളിയതു കാണാവുന്നതാണു്.

“നിഷാദേന്ദ്രഗാന്ധാരഃപരം മമപ്രേമമൈവതാഃ
പഞ്ചമശ്വേതുമീ സ്പഷ്ട തന്ത്രികണ്ഠോത്ഥിതാഃ സ്വരാഃ”

ഇങ്ങനെയാണു് സ്പഷ്ടപരങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു പ്രമാണം. ഈ ഏഴുസ്വരങ്ങളിൽ ഇഷ്ടസ്വരത്തിന്റെ പേരു് ആലോചിക്കയാണെങ്കിൽ തന്നെ അതു് ഇഷ്ടത്തിന്റെ (കാളയുടെ) സ്വരത്തെ അനുകരിച്ചിട്ടുണ്ടായതാണെന്നുതോന്നാം. അതുപോലെതന്നെ, പഞ്ചമസ്വരം കയിലിന്റെ ശബ്ദത്തെ അനുകരിച്ചിട്ടാവണം ഉണ്ടായതു്. “പഞ്ചമം പാടും കയിലേ!” എന്നുള്ളതു് ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരണീയമാകുന്നു. മാത്രമല്ല, ആന, കുതിര, മയിൽ, കയിൽ, ആട്, മാട്, കൂഞ്ചെപക്ഷി എന്നീ ജന്തുക്കളോരോന്നും സ്പഷ്ടപരങ്ങളിൽ ഓരോന്നിനേയും ശബ്ദിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഒരിടത്തുകാണുന്നു:-

“ഷഡ്ജം രുതി മയൂരസ്ത്വം, ഗാവോ നട്ട്വതി ചഞ്ജരം,
അജാവികുത ച ഗാന്ധാരം, കൂഞ്ചോ നന്തി മല്ലേമം,
പുഷ്പസാധാരണേ കാലേ കോകിലോ രുതി പഞ്ചമം,
അശ്വപസ്തു ധൈവതം രുതി, നിഷാദം രുതി കഞ്ജരം.”

മയിൽ(സ) ഷഡ്ജസ്വരവും, മാടുകൾ(രി) ഋഷഭസ്വരവും, ആടും കുറി
യാടും(ഗ) ഗാന്ധാരവും, കൂഞ്ചോപക്ഷി (മ) മല്ലേമസ്വരവും, വസന്തത്തു
വിൽ കയിൽ(പ) പഞ്ചമവും, കതിര(ധ) ധൈവതവും ആന(നി) നിഷാ
ദസ്വരവും ശബ്ദിക്കുന്നുവെന്നർത്ഥം. ഈ ഗ്രന്ഥവാക്യം, കല എന്നതു
പ്രകൃതിയെ അനുകരിക്കുകയാകുന്നുവെന്ന ആധുനികരത്നത്തിന്റെ സാധു
തയെ സാധിതമാക്കുന്നതിന് വേണ്ടുവോളം സമർത്ഥമാണെന്നുള്ളതിൽ
സന്തോഷമില്ലതന്നെ.

കലകൾക്കു സാന്നാത്രികമായ ഉദ്ദേശ്യമുണ്ടെന്നുള്ള തത്ത്വത്തെ
അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി പറയുകയാണെങ്കിൽ, സംഗീതത്തിനു ഭക്തിയെ
വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള കഴിവുണ്ടെന്നു പറയണം. “കല കലയ്ക്കുവേണമി”
എന്നു ശരിക്കുന്നവർ ഇതു കേട്ടാൽ ചിച്ഛപ്പോൾ വലിയ കലശൽ കൂട്ടിയേ
യ്ക്കൂ. പരമാർത്ഥത്തിൽ സംഗീതരസം നേകുന്നാൽ ഏതു ഹൃദയപാഷാണ
വും അലിയുകതന്നെ ചെയ്യും. താത്ത്വികമായി പറയുകയാണെങ്കിൽ ഹൃദയ
ത്തിന്റെ അലിവുതന്നെയാണല്ലോ ഭക്തി. അതുതന്നെയാണു് സംഗീത
ത്തിന്റെ സാന്നാത്രികമായ ഉദ്ദേശ്യം. ദർവ്യാപാരങ്ങളിൽനിന്നു മനസ്സി
നെ പിന്തിരിപ്പിച്ചു്; നിമ്ബവും ഏകാന്തസുന്ദരവും സാന്ദ്രാനന്ദഭരസ
വുമായ പരമനിർവൃതി ലഭിക്കുവാനിടയാക്കത്തക്ക ചേതോചികാരമാണു്
ഭക്തിയെങ്കിൽ, പരിശുദ്ധമായ സംഗീതം ഭക്തിയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു
തികച്ചും പര്യാപ്തമെന്നുതന്നെ പറയണം. സംഗീതം ഭക്തിയെ ജനിപ്പി
ക്കുന്നതുപോലെതന്നെ, ഭക്തി സംഗീതത്തേയും ഉളവാക്കു. ഭക്തി അഥ
വാ ഹൃദയത്തിന്റെ ഉയക്കം(ദ്രവീഭാവം) ഏറിയടയുണ്ടോ അവിടെമാത്രമേ,
സംഗീതത്തിന്റെ കണിക കണി കാണുകയുള്ളവെന്നുകൂടിപ്പറവാൻ തോ
ന്നിപ്പോകും. ഭാരതത്തിൽ, സംഗീതകലയ്ക്കു് അധികം കീർത്തികേട്ട ദേശ
ങ്ങളിൽ ദ്രവിഡവും കണ്ണാടകവും ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലല്ലോ. ഇവയിൽ.
ദ്രവിഡദേശത്തു ഭക്തി ജനിക്കുകയും കണ്ണാടകദേശത്തു വളരുകയും ചെ
യ്ക്കതായിട്ടു ഭാഗവതമാഹാത്മ്യത്തിൽ,

“ഉൽപന്നാ ദ്രവിഡേ സാ/ഹം
വൃദ്ധിം കണ്ണാടകേ ഗതാ”

എന്നിങ്ങനെ സാക്ഷാൽ ഭക്തിതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇതു മുൻ പറഞ്ഞ അഭ്യുദയത്തെ തികച്ചും ശ്രദ്ധമുപമാക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതോ പോകട്ടെ. ഭക്തിസ്വഭാവം കൊണ്ടു തരളിതവൃദ്ധയരായ എത്രയെത്ര പരമ ഭാഗവതന്മാർ ശ്രോതാക്കളെ പൂർവ്വികതേജോവരന്മാരാക്കുന്ന എത്രയെത്ര ഭഗവത്സമീപിതന്മാർമാരാണ് പാടിയിട്ടുള്ളത്? ഭഗവാനെ സംബന്ധിച്ചവരാണ് ഭാഗവതന്മാർ. അവർ തന്നെയാണ് ഭക്തന്മാർ. ആ ഭക്തന്മാർ പരമാനന്ദലാഭത്തിൽ മുഴുകുന്നിടത്തു താനേ ആനന്ദഗാനങ്ങൾ പാടിപ്പോകയാണ്. യഥാർത്ഥഭാഗവതന്മാർ പുറമെ രാഗാലാപം ചെയ്യുമെങ്കിലും അവരുടെ ഉള്ളിൽ അശേഷം രാഗാലാപം കാണുകയില്ല. ശ്രീനാരദൻ, ശ്രീഹുകൻ, ത്യാഗരാജൻ തുടങ്ങിയുള്ളവർ അപ്രകാരം ഭഗവന്നാമസമീപിതന്മാർ പാടിനടന്ന പരമഭാഗവതന്മാരാണ്. പുരുഷത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയാം. ദേവംകൊണ്ടോ സുഖംകൊണ്ടോ രസവട്ടെ, തരളമായ വൃദ്ധേത്തിൽനിന്നു വൃദ്ധേസ്സുകേൾക്കുമായ ചില ശബ്ദങ്ങൾ അവശ്യം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്യും. അങ്ങനെ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ യഥാർത്ഥസംഗീതത്തിന്റേയും, അവയുടെ അർത്ഥങ്ങൾ യഥാർത്ഥസാഹിത്യത്തിന്റേയും പരിധിയിലുൾക്കൊള്ളിക്കുകയും ചെയ്യും. പരമവും സത്യവുമായ ശബ്ദവും അർത്ഥവും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒന്നുള്ളത്, ശബ്ദബ്രഹ്മമെന്നും പരമാർത്ഥ സ്വരൂപവും ആയ “ഓ” മെന്ന പ്രണവമന്ത്രമാകുന്നു. ആ ശബ്ദത്തിന്റെ വ്യാപ്തി അനന്തമായ ആകാശത്തിലത്രെ. ആ അർത്ഥത്തിന്റെ വ്യാപ്തി അഖണ്ഡമായ ബ്രഹ്മാണിയിൽ തന്നെ. ആകയാൽ സർവ്വശബ്ദാർത്ഥങ്ങളും അതിൽ ലയിച്ചു പോകുന്നു. ആദിനിധനവിഷ്ണുവും വിശ്വപ്രാപ്തവുമായ പ്രണവസ്വരൂപത്തിൽനിന്നത്രെ ഉച്ചാരണമായ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉൽപത്തി. പിന്നെ യുഗങ്ങളോ, മറ്റുള്ള സർവ്വസ്വരൂപങ്ങളും അർത്ഥങ്ങളും അതിലടങ്ങാതിരിക്കുന്നു? ഈ സ്വരമാണ് പരാവരജ്ഞന്മാരായ പരമഭാഗവതന്മാർക്കുമാത്രം ശബ്ദിക്കാൻ കഴിവുള്ളതും ആദ്യവും അനന്തവും ആനന്ദസാന്ദ്രവുമായ സംഗീതം! ഈ ശബ്ദമാണ്, അവാച്യവും അനഭവൈകല്യവുമായ പരമരസപ്രദമായ അർത്ഥത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പരമസാഹിത്യം!

സംഗീതകലയുടെ വൈശിഷ്ട്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതായി വേറെയും ഒരു സംഗതിയുള്ളതു പ്രാസംഗികമായി ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതെന്തെന്നാൽ, സംഗീതത്തിൽ അക്ഷരവ്യക്തിയില്ലാതെ രാഗാലാപം ചെയ്യുമ്പോഴും അത് ഓരോ അർത്ഥത്തെ പ്രകാ

ശിപ്പിക്കണമെന്നുള്ളതാണ്. ചില രാഗങ്ങളാലപിക്കുമ്പോൾ ശോകാത്മകത, ചിലത് ആലപിക്കുമ്പോൾ ഏകാന്തത, മറു ചില രാഗാലാപത്തിൽ ഉത്സാഹാത്മകത, ശാന്തത എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഓരോ അത്മത്തിന്റെ അനഭൂതി എങ്ങനെയോ നമുക്കുണ്ടാകുന്നുണ്ട്. അതെങ്ങനെയെന്ന ചോദ്യ്യാൽ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞുകൊള്ളണമെന്നു പറയാൻ കഴിവുള്ളു. എന്നാൽ സാഹിത്യത്തിനാണെങ്കിൽ ഇവയെക്കുറിച്ചുള്ള അനുഭവരസമായൊരുതരം പ്രകാശിപ്പിക്കാനുള്ള കഴിവില്ലാത്തതാണ്. ചില രാഗങ്ങൾ പ്രത്യേകം ചില കാലങ്ങളിൽ ആലപിച്ചാൽ അവ, ഭൂതാതാക്കളുടെ അകത്തു പറ്റത്തും പട്ടുകപാട്ടി കോരിവാരിയിട്ടു പറ്റിപ്പിടിക്കാതിരിക്കുകയില്ല.

ഇനിയുണ്ടായ വിശേഷാലുകളുണ്ട്. സംഗീതരസം ഇന്നാക്കേ ആസ്വദിക്കാൻ കഴിയൂ എന്നില്ല. പണ്ഡിതനായാലും പാമരനായാലും വേണ്ടില്ല, പശുവായാലും ശിശുവായാലും വേണ്ടില്ല, മധ്യമായ സംഗീതരസം ആർക്കും യഥേഷ്ടം ആസ്വദിക്കാം. എന്നാൽ സാഹിത്യമെന്നതല്ല. അതിന്നു പണ്ഡിതനോടൊരു പക്ഷപാതമുണ്ട്. അതു പാമരനും പശുവിനും ശിശുവിനും രസം പ്രദാനം ചെയ്യുകയില്ല; പിന്നെയോ, പണ്ഡിതനായ സഹൃദയനായാലും. എന്നാൽ സംഗീതത്തിനാവക പക്ഷപാതമെന്നു മില്ലെന്നുള്ളതാണ് അതിനുള്ള മെച്ചം. ഇത്രയും പറഞ്ഞുവെന്നുവെച്ചു സാഹിത്യത്തെ ഇടിച്ചുതാഴ്ത്തിക്കളയുന്നതായി കരുതരുതെന്നുകൂടി അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. സാഹിത്യത്തിന്റെ രസം സാക്ഷാൽ ശ്രീപരമേശ്വരൻപോലുമറിയുന്നതോ എന്നു് ഒരു കവി സന്ദേഹിക്കുന്നതു നോക്കുക:—

“പശുവേപ്പിത്തീ ശിശുവേപ്പിത്തീ വേത്തി ഗാനരസം ഫണീ
സാഹിത്യസുരസം സാക്ഷാൽപ്പകരോ വേത്തി വാ ന വാ”.

ഇതിൽനിന്നും സാഹിത്യത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം വശമാവിമാരശോചരമല്ലെന്നല്ലയോ വെളിപ്പെടുന്നത്? സംഗീതകലാനിധിയുടെ പാലൊളിപ്പിനിലാവുലാവുന്ന എന്തൊരു മാനുഷമരീചികയിലാണ് പരന്ന പാലാഴിയുടെ വെണ്മയും കളുത്തും നിമന്ന പരക്കത്തത്ത്? അതിപാവനിയായ സംഗീതഗാതരംഗിണിയുടെ ശിശിരശീകരമേറു ഏതേപങ്കു കളുത്തുവിടുന്നു, തെല്ലെങ്കിലും പങ്കുകലാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം അതു പാപിയുനെവിടെയുണ്ട്? യാതൊരു കലാഭേദവയായോ, ജീവിതമത്സര തൃഷ്ണനിമിത്തം അലഞ്ഞതും വലഞ്ഞതും അകമുറഞ്ഞതുമറിഞ്ഞതുമിരിക്കുന്ന

ഏതൊരുവന്റെയും ശ്രോത്രപാത്രങ്ങളെ സുധാസാരപൂരിതങ്ങളാക്കി, സംതൃപ്തിയും സ്വാന്തര്യത്തിനും അരുളി അനുഗ്രഹിക്കുന്നത്, ആ ലളിത കോമളയും ശാന്തിസ്വപ്രഭിണിയും ആയ സംഗീതകലാദേവതയ്ക്ക് ഇതാ ഏകയംഗമായ നമസ്കാരം.

ഡാൻറി അലിഗ്ഗിരി.

(ശ്രീമാൻ എം. ഒ. മോസഫ്, രചകനും.)

I.

ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അധഃപതനത്തിനുശേഷം, പതിമൂന്നാം-അമ്പതുകൊണ്ടുതന്നെ അവസാനംവരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള അത്യുൽകൃഷ്ടങ്ങളായ ബുദ്ധഗുഹാശാലകളിൽ മഹാനീയാശയപ്രകാശകവും ചിന്തോജ്വലവും വിപുലവുമായ കൃതി ഡാൻറി അലിഗ്ഗിരിയാൽ പ്രസിദ്ധമായ “ഡിവിനാ കൊമീഡിയ” എന്ന മഹാകാവ്യമാണെന്നുള്ളതു സർവ്വസമ്മതമാണ്. അക്കാലത്തെ കലാലയാധിപന്മാരുടെ ധീരജ്ഞാപിലാസം, മായാവാദികളുടെ വാദകോലാഹലങ്ങൾ, ജനസമുദായത്തിന്റെ പ്രകൃതിഭ്രാന്തവും ആടൾയോഗ്യവുമായ വനിതാരാധന, ഇററാലിയൻ മഹാകവികളുടെ സവിശേഷമായ താത്ത്വ്യകർമ്മം, വിരുദ്ധോൽനിവേശിതരായ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ രാഷ്ട്രീയ സ്വപ്നങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളും, സാമൂഹിക റോമൻസാമ്രാജ്യത്തിന്റെയും സാമൂഹിക റോമൻകത്തോലിക്കാസഭയുടേയും നിർമ്മാതാക്കളുടെ ഉൽകൃഷ്ടാശയങ്ങൾ, എന്നിവയെല്ലാം ഒരു വിധത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറെറൊരു വിധത്തിൽ, പ്രസ്തുതമഹാകാവ്യത്തിൽ വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടുണ്ട്. ഡാൻറി അവയ്ക്ക് അഭൂതപൂർവ്വമായ ഒരു നവ്യജീവൻ നൽകുന്നു. സ്വകാര്യാധിപതിൽ കൂടെ ആനയിച്ച് അവയ്ക്ക് അഭിനവമായ ഒരു ദിവ്യൈക്യത്തെ അദ്ദേഹം പ്രദാനംചെയ്യുന്നു. ഡാൻറിയുടെ ഭാവനാശക്തിയാകുന്ന ഉലയിൽ വെച്ചെടുത്തപ്പോൾ അവയെല്ലാം കർത്തവ്യം, ജീവിതം, സൗഭാഗ്യം എന്നിവയുടെ ഓരോ നിർമ്മലപ്പെടലുകളായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു.

മഹാകവി ഡാൻറി 1265 മേയ് മാസത്തിൽ ഇററാലിയിലെ ഫ്ലോറൻസ് നഗരത്തിൽ ജനനമായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവായ ‘അലിഗ്ഗിരി ഡി ബല്ലൻസിയോനെ’ ആഭിജാത്യമുള്ള ഒരു കടുംബത്തിലാ

ൺ ജനിച്ചതെങ്കിലും, തദ്ദേശീയപൗരവർത്തിയിൽ ഗണനീയമായ സ്ഥാനം വഹിക്കത്തക്ക പ്രാമാണ്യം ഒന്നും ഉള്ളവനായിരുന്നില്ല. തദ്ദേശജനാധിപത്വത്തിലെ ഭരണമേധാവികളായ യാഥാസ്ഥിതികരുടെ സമൂഹത്തിൽനിന്നും അദ്ദേഹം ബാഹ്യതയെ അനുഭവിക്കുകയുണ്ടായി. ഡാൻറിയുടെ മാതാവായ 'മെന്നാ ബല്ലാ' അദ്ദേഹം 'ദിവ്യകരകരപരിലാളിത'നായി അധികദിവസങ്ങൾ കഴിയുന്നതിനുമുമ്പേ ദിവംഗതയായി. അദ്ദേഹം മറ്റൊരു വനിതയെ സഹധർമ്മിണിയായി സ്വീകരിച്ചു. ഇതുകാര്യമേ ഡാൻറിയുടെ ബാല്യത്തെപ്പറ്റി നമുക്കറിഞ്ഞുകൂട്ടൂ. 1283-ൽ, 18-ാമത്തെ വയസ്സിൽ, രചിച്ച "പ്രേമവിധേയർ" എന്ന കവിതയാണ് നമുക്ക് അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഥമകൃതി. ഈ പ്രണയകൃതിയാൽ ഒരു കവിയെന്ന ഉന്നതപദവിയും, അക്കാലത്തെ ഇറ്റാലിയൻ കവിസാമ്പ്രദായമായ 'ഗിഡോ ഡി കവൽകാൻറി'യുടെ സൗഹൃദവും അദ്ദേഹത്തിന് അനായാസേന സംഗമമായി.

1274 ലാണ് ഡാൻറിയുടെ ജീവിതകഥയിലെ സുപ്രധാനമായ സംഭവം നടന്നത്. ഒൻപതു വയസ്സുമാത്രം പ്രായമായിരുന്ന ഡാൻറി, സമുദ്രയാത്രയിലുണ്ടായിരുന്ന ചില ബാലസുഹൃത്തുക്കളോടുകൂടി, 'ഫോറോക്കോ പോട്ടിനാരി' എന്ന രാജ്യന്റെ ഭവനത്തിൽ, മേയ്ദിനാഘോഷങ്ങളിൽ ഭാഗഭാക്കായി വിഹരിക്കുകയായിരുന്നു. ആ സന്ദർഭത്തിലാണ് ചെങ്കുരുത്ത നിർമ്മിതമായ ഒരു മനോഹരക്കുപ്പായവും ധരിച്ച്, ഗൗരവയുക്തമെങ്കിലും മനസ്സിതസമനപിതമായ മുഖഭാവത്തോടുകൂടി ഒരു വനഭവനത്തോടുപോലെ ചാഞ്ചാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ബാലിക അദ്ദേഹത്തിന് പ്രഥമതഃപ്രശ്നിച്ചുകൊടുത്തത്. പോട്ടിനാരിയുടെ രാമനന്ദിനിയായിരുന്ന 'ബീയാടീസി'ന് അന്നു വയസ്സ് ഒൻപതു തികഞ്ഞിരുന്നില്ല. ആ വിനാഴികകൃതൽ ഡാൻറിയുടെ ഹൃദയം അവാച്യവും സ്വർഗ്ഗീയവുമായ ഒരു ആനന്ദാനുഭൂതിയാൽ പരിവേഷിതമായി. അവിസ്മരണീയമായ ആ വിനാഴികകൃതൽക്കാണ് ഡാൻറിയുടെ ജീവിതത്തെ പരമപാവനമാക്കിയ ആ വിശിഷ്ടമായ പ്രണയം ബീജാവായം ചെയ്തത്. ഏറ്റവും നിഷ്ഠുരവും നിസ്സഹായവും അലോകസാധാരണവുമായ പ്രണയം! അതേ, അത്തരമൊന്നു മനുഷ്യവർഗ്ഗചരിത്രം മുഴുവൻ തിരഞ്ഞാലും വേറെ കണ്ടെത്തപ്പെടുന്നതല്ല! ആ വിനാഴികയിൽ ഡാൻറിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ വേരൂന്നിയ ആ പ്രണയം അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്തിന്, സമസ്തസൗന്ദര്യത്തിന്റേയും, സമസ്തപരിശുദ്ധിയുടെയും ഒരു മാതൃകയായിത്തീർന്ന അദ്ദേഹത്തിന് ബീയാടീസി.

ആ മെഷീനാഭാഷാസാന്നിദ്ധ്യം ചിലപ്പോഴൊക്കെമാത്രമേ ബീയാട്രിസിനെ കാണുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ജനനിബിഡമായ തെരുവീഥിയിലോ, ഭക്തിനിഷേധകമായ ഫെവലായത്തിലോ, ആ രോമാഷ്ട്രകേന്ദ്രമായ വല്ല സുഹൃത്ത് വേണമല്ലോയെന്നു യാദൃച്ഛികമായി അവർ പരസ്പരം കാണുകയും, കശലപ്രശ്നം വെച്ചുകയും ഉണ്ടായെന്നുവരാം. തത്താളശീലമായ ഒരു വനിതയിൽ അഭിപ്രീതിയുണ്ടാകുമെന്നു തന്റെ ഹൃദയത്തിലെ പ്രണയം മുഴുവൻ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നുവെന്നതു നമുക്ക് ആശ്ചര്യകരമായി തോന്നിയേക്കാം. പുരുഷൻ സ്ത്രീയെ സ്നേഹിക്കുകയെന്നതു ലോകത്തിന്റെ ആരംഭമുതൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഡാൻറിയെപ്പോലെ അദ്വൈതമായ പ്രണയതീക്ഷ്ണതയോടുകൂടിയ ഒരു റൊമാൻ പുരുഷനെ ലോകചരിത്രം കാണിച്ചുതന്നിട്ടില്ല. ഈ അഭിപ്രീതിയായ ധീരസാഹസികത—ഡാൻറിയെ—ആ യുവതീലലാഭം തന്റെ ഉള്ളുകയ്യിൽ അടക്കിയിരുന്നുവെന്നു പറയാം. അവർ ഒരു മനുഷ്യിതരായെങ്കിലും, പാടവാധരങ്ങൾ വിടർത്തി ഒരു മധുരമാഴി തുറന്നു, ഡാൻറിക്ക് അനുഭൂതമാകുന്ന ആനന്ദവൈഭവം അതിന്റെ പരമകാവ്യം പ്രാപിച്ചതായിരുന്നു.

തന്റെ പ്രണയഭാജനത്തെ വിവാഹമെഴുത്തുനടന്നു ഡാൻറി അഭിപ്രീതിപ്പെടുന്നുവോ? വിവാഹത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുകയെന്ന സാധാരണ തീരുമാനം ഭവ്യപ്രണയസുഹൃത്തുമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സ്ഥലമില്ലായിരുന്നു. 1286-ൽ ബീയാട്രീസ് 'സിമോണി ഡി ബാർഡി' എന്ന ഒരു മാന്യന്റെ സഹധർമ്മിണിയായിത്തീർന്നു. അതേ, ഡാൻറിയുടെ പ്രണയഭാജനം മറ്റൊരുവന്റെ ഗൃഹാണിയായിത്തീർന്നു. പക്ഷെ, അതുകൊണ്ടൊന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രണയത്തിനു ശൈഥില്യമുണ്ടായില്ല. ജീവിതച്ചുരുതകളോ, കടുംബബന്ധങ്ങളോ, യാതൊന്നും ക്ലാസിക്കലിപ്പിക്കാത്ത അപരമായും അനപദ്യമായ ഒരു പ്രണയകേരളമായിത്തീർന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം. തന്റെ കാമിനി സൗഭാഗ്യമനുഭവിക്കുന്നുവെന്നറിയുന്നതായിരുന്നു ഈ കാമുകന്റെ ജീവിതത്തിലെ ആനന്ദവും ആലംബവും.

പക്ഷെ, ഈ സൗഭാഗ്യവായു അധികകാലം നീണ്ടുനിന്നില്ല. നാലുകാലക്കാലത്തെ ഭാവനാജീവിതത്തിനുശേഷം 1290-ൽ, ഡാൻറിയുടെ ആരാധനാപാത്രവും പ്രേമമുരത്തിയുമായിരുന്ന ബീയാട്രീസ് പൊടുന്നനൊരു ഇരപ്പാകുവാൻ വെടിഞ്ഞു. ഡാൻറി അനുഭവിച്ച ഖേദം അവർണ്ണനീയമായിരുന്നു. ശോകമുർച്ഛിതനായ ഈ കാമുകൻ അടുത്ത

രണ്ടുകൊല്ലക്കാലം മിക്കവാറും ഏകാന്തവാസംതന്നെയാണു് വരിച്ചിരുന്നതു്. ഇക്കാലത്തു്, അതേവരെ തന്റെ പ്രണയഭാജനത്തിന്റെ ബഹുമാനാർത്ഥം വിരമിച്ചിരുന്ന പ്രേമഗീതങ്ങളെയെല്ലാം സമാഹരിച്ചു്, വിസ്മൃതമായ ഒരു പ്രസ്താവനയോടുകൂടി 'നവ്യജീവൻ' എന്നപേരിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും, ആത്മസുഹൃത്തായ കവൽകാൻറിക്കു സപ്രശ്നയും അതിനെ സമർപ്പിക്കുകയുണ്ടായു്. സ്വപ്രണയാഗ്നിയിൽ വാഞ്ഞടുത്ത ആ കവിതാഖണ്ഡനങ്ങളെ മനോഹരമായ ഒരു ഗദ്യകവിതാസുവർണ്ണനയ്ക്കുവിൽ കോത്തു് അനുസ്മര്യമായോടുകൂടിയ ഒരു ഹാസമാക്കി സ്വകാമിനിയുടെ സ്മരണാകളുബദ്ധത്തിൽ ചാർത്തി.

നിരാശാകാർമോലാലോഭിതമായ ഡാൻറിയുടെ ജീവിതത്തെ അല്ലെങ്കിലും ഉന്മേഷഭരിതമാക്കുവാൻ സാധിച്ചെങ്കിലോയെന്നുകരുതി ബന്ധുജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ വിവാഹത്തിനു പ്രേരിപ്പിച്ചു. അവരുടെ നിർബന്ധം സാധിച്ചെങ്കിലും ഏറ്റവും അതുപിന്നോക്കമായ ഒരു മനോഭാവത്തോടെയാണത്രേ ഡാൻറി ദ്വിതീയാശ്രമസന്നിവേശംചെയ്തതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹധർമ്മിണിപ്രഭതെ പ്രാപിക്കുന്നതിനു ഭാഗ്യധേയമുണ്ടായ 'ജമ്മാ ഡൊനാത്തി' സുശീലയും സുന്ദരിയുമായിരുന്നെങ്കിലും മഹാബുദ്ധിമാനായ അദ്ദേഹത്തിനു് അനുരൂപമായ ഒരു വാമാർദ്ധമായിരുന്നുവോയെന്നു് നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഡാൻറി അവരെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു തേന്നേന്നു് ഏറെനന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനേകം കൃതികളിൽ രേഖിക്കുന്നു. ആ മഹതിയേപ്പറ്റിയാകട്ടെ, അവരിൽ ഡാൻറിക്കു സംഘാതരായ സന്താനപഞ്ചകത്തെപ്പറ്റിയാകട്ടെ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നില്ല.

തന്റെ പ്രേമഭാജനമായിരുന്ന ബീയാട്രീസിന്റെ വിധോഗാനന്തരം ഡാൻറി സ്വദേശമായ ഫ്ലോറൻസിലെ രാഷ്ട്രീയപ്രലോഭനങ്ങളിൽ അധികമധികം ഏർപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. ഡാൻറിയുടെ ജീവിതനാടകത്തിലെ അടുത്ത ചില രംഗങ്ങൾ വീഴ്ചാവിതമായ വൃത്തികളാൽ വിഭ്രഷിതമായിരുന്നു. അക്കാലത്തു് ധനസമൃദ്ധമായ ഫ്ലോറൻസ് ആഭ്യന്തരകലഹങ്ങളാലും ബാഹ്യാക്രമണങ്ങളാലും പ്രക്ഷുബ്ധമായിരുന്നു. പ്രകൃതിസുന്ദരവും വിഭവസമ്പുഷ്ണവുമായ ആ ജനാധിപത്യത്തെ കരസ്ഥമാക്കുന്നതിനു റോമായിലെ ചക്രവർത്തിയും മാപ്പാപ്പായും രണ്ടു കക്ഷിയായി നിന്നു വടംവലി നടത്തി. കിംബഹ്ദനും, ഫ്ലോറൻസിൽത്തന്നെ രണ്ടു കക്ഷികൾ ഉണ്ടായി. യാതൊരു കക്ഷിയിലും ഉൾപ്പെടാതെയാണു് അദ്ദേഹം രാഷ്ട്രീയരംഗത്തേക്കിറങ്ങിയതു്. കത്തോലിക്കസഭയുടെ ഒരു പ്രേ

ഏകദേശമായിരുന്നതിലും മാറ്റാപ്പായുടെ ഭൗതികരാജ്യസ്ഥാനത്തു ഏകദേശം അതിശക്തിയായി എത്തിയതു; ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ഒരു വിരയോദ്ധോവായിരുന്നതിലും ചക്രവർത്തിയോടു് അടുത്തതിന് അഗാധമായ ഭക്തിബഹുമാനങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു.

ഡാൻറി ഫ്ളോറൻസിലെ അശ്വസൈന്യത്തിൽചേർന്ന ജനാധിപത്യത്തെ ഉദാരമായി സേവിച്ചു. ജനാധിപത്യവാദികളും രാജകക്ഷികളും തമ്മിലുണ്ടായ ഘോരസമരത്തിൽ ഡാൻറി ജനാധിപത്യത്തിനുവേണ്ടി പോരാടുകയും, 1289 ജൂൺ 11-ാം തീയതി കമ്പാൽസിഡോ യുദ്ധം ഗതിയിലെച്ചു് എതിർകക്ഷികളെ നിശ്ശേഷം പരാജിതരാക്കുകയും ചെയ്തു. ക്രമേണ ജനാധിപത്യത്തിലെ ഓരോ പ്രധാനപ്പെട്ട ഉദ്യോഗങ്ങൾ അദ്ദേഹം വഹിക്കുകയും, ഒടുവിൽ 1300 ജൂൺ 15-ാം തീയതി മുതൽ 2 മാസക്കാലത്തേക്കു് അതിലെ പ്രധാന പ്രാഡ്സിവാകന്മാരിൽ പ്രധാനിയായി ജോലിനോക്കുകയും ചെയ്തു. ഇക്കാലത്താണു് ആത്മസുഹൃത്തായ ഗിഡോ ഡി കവൽകാൻറിയെ വിപ്രവാസശിക്ഷയ്ക്കു വിധിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം പ്രേരിതനായതു്. കവൽകാൻറിയെ കൊല്ലുകയും പ്രക്ഷുബ്ധമായിരുന്ന ഫ്ളോറൻസിൽ സമാധാനപനച്ചുപറത്തിനു് ഈ മഹാശയൻ അക്കീണയന്തും ചെയ്തു.

പക്ഷെ, ഇക്കാലത്തു ഡാൻറിക്കുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഗുഹാരോചനയിൽ ശത്രുക്കൾക്കുണ്ടു് വിജയം സിദ്ധിച്ചതു്. ഫ്ളോറൻസിന്റെ ബലശതാവധിയെന്ന മാറ്റാപ്പാ ബോനിഫസ് അഷ്ടമൻ ഫ്ളോറൻസിനോടു് ചൈതരിഭാവമുള്ളൊരു വാലോയിസിന്റെ ചാറത്തിനെ ഒരു “സമാധാനകൂടനാ”യി അങ്ങോട്ടു യയ്ക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഈ വാർത്തറിഞ്ഞ ഉടനെ ജനാധിപത്യം ഒരു പ്രതിനിധിസംഘത്തെ റോമിലേയ്ക്കയച്ചു. ആ സമൂഹത്തിന്റെ നേതാവായിരുന്ന ഡാൻറി, മാറ്റാപ്പായുടെ സിംഹാസനത്തിങ്കൽ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തു്, ഫ്ളോറൻസിനെ വിദേശാക്രമണത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കണമെന്നഭ്യർത്ഥിച്ചു. ഈ സമയത്തു്, സമാധാനത്തു വ്യവഹരിച്ചു് ചാറത്ത് ഫ്ളോറൻസിൽ പ്രവേശിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. പട്ടണത്തിനുള്ളിലായി എന്നറിഞ്ഞയടനെ ചാറത്ത് തന്റെ യഥാർത്ഥ വേഷംകാട്ടി; നാഥനില്ലാതിരുന്ന ആ നഗരത്തെ കൊള്ളയിടുന്നതിനു് അനുമതിയോടു് ആജ്ഞാപിക്കുകയും അവർ പ്രതിപക്ഷികളെ നിദ്രയം വധിക്കുകയും ചൂഷണംചെയ്യുകയും അവരുടെ വസ്തുവകകൾക്കു കൊള്ളിവെയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

അകൃമിയായ ഫാറസ് തന്റെ നിഷ്ഠൂരഭരണമാരംഭിച്ചത്, വിപ
ക്ഷനേതുപ്രമാണികളെ നാടുകടത്തുന്നതിനുള്ള ശിക്ഷാവിധിക്ക് ഛല്ലവെച്ചു
കൊണ്ടായിരുന്നു. ആ ക്രൂരന്റെ പ്രതികാരവധ്യാ പ്രഥമമായി പതി
ച്ചതു ഡാൻറിയിലായിരുന്നുവെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഫ്ലോറൻസി
ലെ മറ്റു 15 പൗരന്മാരോടൊപ്പം ഡാൻറിയെ നാടുകടത്തുന്നതിനും,
അതിനാശേഷം ഏറ്റുവാങ്ങലും ഫ്ലോറൻസ് ജനാധിപത്യാതിർത്തിക്കു
ള്ളിൽ കണ്ടെത്തപ്പെടുന്ന പക്ഷം ജീവനോടെ ഭരിപ്പിക്കുന്നതിനുമത്രെ
ഡാൻറിയുടെമേൽ ഉച്ചരിക്കപ്പെട്ട വിധി. അങ്ങനെ ഒരു വിപ്രവാസിയും
ഭിക്ഷുവുമായി അദ്ദേഹം അലഞ്ഞുതിരിയേണ്ടിവന്നു. നാടുകടത്തപ്പെട്ട
മറ്റു ജനാധിപത്യകക്ഷികളുമായി യോജിച്ച്, ഫാറസിനെതിരായി പല
യുദ്ധങ്ങളിലും അദ്ദേഹം ഏർപ്പെട്ടതും അതിലെല്ലാം പരാജയപ്പെടുക
യാണുണ്ടായത്. ഫ്ലോറൻസിന്റെ കവാടങ്ങൾ അദ്ദേഹമായവിധം
അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുൻപിൽ അടഞ്ഞുകിടന്നിരുന്നു.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ രെഭിനവരാഷ്ട്രോദ്ധാതകൻ രംഗപ്രവേശം
പെയ്തിരിക്കുന്നതായി ഡാൻറിക്കു തോന്നി. അപ്പോഴൊക്കെയും ഏകാകിനിയാ
യും വിധചയായും സാമന്തങ്ങളുമെപ്പറ്റി വിചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നിത്യ
നഗരീയ സമാശ്വാസിക്കുന്നതിനും, അഭിനവസ്ഥിയിൽ ചക്രവർത്തിയായ
ലൂക്കോബർട്ടിയെ ഓർമ്മിക്കുമായത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളുവെന്നായിരുന്നു ഡാ
ൻറിയുടെ വിശ്വാസം. ഹൻറി ഒരു സമാധാനസൗത്വവാഹകനായി സാമ്രാ
ജ്യം മുഴുവൻ ചുറ്റിസ്സഞ്ചരിച്ച്, വിപക്ഷകക്ഷികളെ രൗപ്യപ്പെടുത്തുകയും, നാ
ടുകടത്തപ്പെട്ടവരെ തിരിച്ചുവിളിപ്പിക്കുകയും, ജനക്ഷേമകരമായ ഭരണത്തി
ന് അസ്തിപാദിപ്പിക്കുകയുണ്ടായു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാരുണ്യപ്രവാഹ
ത്തിൽ പശ്ചാത്താപമായ ഫ്ലോറൻസ് മൗജനോന്മത്തനായെല്ലാവരെയും
കുന്നതിനുമുൻപ്—നിർഭാഗ്യമെന്നു പറയേണ്ട—പ്രശസ്തനായി, അപ
മാനപരാജയശങ്കകളോടെ, ഹൻറി കാലവരവിനെയുള്ളിൽ നിരോദ്രത
നായി. അദ്ദേഹത്തോടുകൂടി ഡാൻറിയുടെ അന്ത്യപ്രത്യാശയും മൃതിയ
ടഞ്ഞു.

അവകണ്യനും ഭഗവദ്യനുമായി ഡാൻറി ഇറ്റലിയിലെ ഗ്രാമ
ഗ്രാമാന്തരങ്ങളിൽ അലഞ്ഞുതിരിയുകയാണ് പിന്നീടുണ്ടായത്. നിരാശ
യുടേയും മനശ്ശല്യത്തിന്റേയും വ്യഗ്രതയ്ക്കുടിപെട്ട ഭിക്ഷാംഭോമിയായി
സാധുജനങ്ങളുടെ ഔദാര്യത്തിന്മേൽ ഉപജീവിച്ചു നാടുകടത്തപ്പെട്ട കഴി
ച്ചുകൂട്ടി. ഒടുവിൽ റാവെന്നായിലെ ഇടപ്രഭുവായ പോളെന്റോ, മഹാക
വിഷ് ഏറ്റവും മാന്യവും സൗഹൃദപരവുമായ ഒരു രക്ഷാകേന്ദ്രം നൽകി.

അവിടെ തന്റെ അന്തേവാസിത്വം സ്വീകരിച്ച ഏതാനും വിദ്യാർത്ഥികളെ ശിക്ഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടു കറേനാറും അദ്ദേഹം കഴിച്ചു. എന്നാൽ ജീവിതാനന്ദമെന്നുള്ളത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഷ്ഠയ്ക്കുവിൽ ഇല്ലാത്തതായ പദമായിരുന്നു. അക്കാലത്തു വെനീസും റാവെന്നായും തമ്മിൽ ശത്രുത വർദ്ധിച്ചിരുന്നു. തന്നെ ഉദാരമായി രക്ഷിച്ചുപോരുന്ന പോളെനായ്ക്കുവേണ്ടി വെനീസിലേയ്ക്ക് ഒരു സമാധാനദൂതനായി പോകുന്നതിന് ഡാൻറി നിശ്ചയിച്ചു.

തന്റെ വാഗ്ദാനപ്രകാരം വെനീസിലെ ഭരണാധികാരികളെ വശത്താക്കി, സമാധാനപുനഃസ്ഥാപനം ചെയ്യാമെന്നായിരുന്നു ഡാൻറിയുടെ മോഹം. പക്ഷെ, വിളംബരവിനാ നിരാശനും രോഗഗ്രസ്തനുമായി അദ്ദേഹം പിന്തിരിയേണ്ടിവന്നു. വെനീസുകാർ ഏറ്റവും നിന്ദയോടും അവജ്ഞയോടുംകൂടിയാണ് ഡാൻറിയെ സ്വീകരിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തെ അവരോളിക്കുകയും അപലപിക്കുകയും ചെയ്തുവെന്നുമാത്രമല്ല, ദ്രോഹയുക്തമായ പ്രത്യാഗമനത്തിനുവേണ്ട സൗകര്യം പോലും ചെയ്തുകൊടുത്തില്ല. ഈ ഭാരണാനുഭവം ഡാൻറിയുടെ ഹൃദയത്തിനേല്പിച്ച ക്ഷതം അതിഭയങ്കരമായിരുന്നു. ഈ സംഭവത്തിനുശേഷം രിക്കിലെയിലും അദ്ദേഹം പുറത്തിറങ്ങി സഞ്ചരിച്ചിട്ടില്ല. 1821 സെപ്റ്റംബർ 14-ാംനാൾ, തന്റെ 56-ാമത്തെ വയസ്സിൽ, അക്ഷയ്യമായ യശസ്സുരീരത്തെ ബാഹ്യലോകത്തിൽ നില്ക്കുന്നതിനൊപ്പം, നശാദമായ ദേഹത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച് അദ്ദേഹം കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ നിത്യവിശ്രമം തേടി.

സാർവ്വലോകികമായ രാഷ്ട്രീയപ്രശ്നങ്ങളുടെയെല്ലാം മൂലസ്ഥാനം റോമൻചരിത്രത്തിൽനിന്നു കണ്ടുപിടിക്കാമെന്നു ഡാൻറിക്കു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. ജനസാമാന്യത്തിന്റെ പുരോഗമനത്തിനും, നിയമങ്ങളുടെ സാർവ്വത്രികമായ പ്രചാരണത്തിനുംവേണ്ടി ദൈവത്താൽ സംസ്ഥാപിതമായിട്ടുള്ളതാണ് പ്രാചീനറോമൻസാമ്രാജ്യമെന്നും, പ്രാചീനത്തിൽനിന്ന് അധികം വിഭിന്നമല്ലാത്ത അഭിനവറോമൻസാമ്രാജ്യം സാർവ്വരാഷ്ട്രീയ സമാധാനത്തെയും മനുഷ്യാവസ്ഥ്യാത്തിന്റെ ഉന്നമനത്തെയും സുസാധമാക്കുവാൻവേണ്ടി ദൈവത്തിൽനിന്നു നേരിട്ടുസിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള അധികാരത്തോടുകൂടിയ ഒരു ദിവ്യസ്ഥാപനമാണെന്നുള്ള വിശ്വാസം ഡാൻറിക്കുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു തോന്നുന്നു. ലോകത്തിന്റെ ഏകപുത്രാധിപത്വം റോമാക്കാർക്കു ലഭിക്കുന്നതിലുള്ള ന്യായമെന്താണെന്ന് ഒരു ദർശനമുഖേന തനിക്കു ബോദ്ധ്യമായതായി “ഡി മോണാർക്കിയാ” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ചിന്തീയഭാഗത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അക്കാല

യ്ക്ക് ഒരു ജർമ്മൻ രാജകുമാരന്റെ ഹസ്തസ്ഥിതമായ രാജകീയഗുദ്യൻ എന്തുകൊണ്ട് പ്രാപിതകാലത്തിലേപ്പോലെതന്നെ ഇററാലുകൾ ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു, പേരുപോലെതന്നെ പ്രവർത്തനത്തിലും എന്തുകൊണ്ട് 'റോമൻ' ആയിക്കൊണ്ടിരുന്ന മുഖ്യ ചിന്ത അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിനെ മലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ലത്തീനിലെ ഫെൻറിയെ പ്രശംസിച്ച രചിച്ചിട്ടുള്ളതും, സഭയേയും രാഷ്ട്രത്തേയും, പാപാസ്ഥാനത്തേയും സാമ്രാജ്യത്തേയും പരാമർശിക്കുന്ന ബ്ലാസ്ഫമിയിലുള്ള വിവരിക്കുന്നതുമായ ഡി മോണാർക്കിയ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രാരംഭഭാഗത്തായിട്ടുള്ളത്, തന്റെ ഭൂതകാലപ്രവർത്തനങ്ങൾ വെറും മിഥ്യയായിത്തന്നെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനാണെന്ന ബോധ്യപ്പെട്ടതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു പിൽക്കാലത്തുണ്ടായ ഈ അനുഭവങ്ങളിൽനിന്നായിരിക്കണം. ജനാധിപത്യഭരണസമിതിയുടെ വിപ്രവാസശിക്ഷയ്ക്കു പാത്രമായി ഡാൻറി വിദേശങ്ങളിൽ അപയന്തനെന്നത് ഈ അഭിനവമായ രാഷ്ട്രീയവിശ്വാസത്തോടുകൂടിയിരുന്നതും തന്മൂലം അനന്തിദീർഘകാലത്തിനുള്ളിൽ, സഹവിപ്രവാസികളേയും സ്വപക്ഷവർഗ്ഗികളേയും കൂട്ടിച്ചിണക്കി, കേവലം ബാഹ്യബലം കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഫ്ലോറൻസ് കീഴടക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു യത്നത്തിൽ അദ്ദേഹം വ്യാപൃതനായി. പക്ഷെ ആ ശ്രമം ഫലോന്മുഖമല്ലെന്നു കാണുകയാൽ 1303-ൽ അവരിൽനിന്നും വിട്ടുപോകുന്ന സാധാരണമായ ഒരു രാഷ്ട്രീയ കക്ഷിയെ രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം നിർബന്ധിതനായി; ആ യത്നവും ഫലപ്രസാദമായിട്ടാണ് കലാശിച്ചത്.

മാതൃകാപ്രദമായ പലതരം ഒരു മഹനീയാദർശത്തോടുകൂടി ഇററലിലെ ഒരു നഗരത്തിൽനിന്നു മറ്റൊരു നഗരത്തിലേയ്ക്കു ദാരിദ്ര്യസമുദ്രമായി അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞും, സ്വാഭാവിഷ്ടങ്ങൾക്കു വിപരീതമായി ഭരണാധിപ്രഭാവം പ്രദാനംചെയ്ത മഹാഭാരതങ്ങളുമായ ഹൃദയക്ഷതങ്ങളെ ലോകത്തിനു പ്രശ്നീകരിച്ചും, അതിദീർഘമായ വിപ്രവാസത്താൽ ക്ഷീണമിടുന്നതായ മഹാകവിയുടെ ജീവിതനുക ജനസാമാന്യപരിമിത്തമാകുന്ന മഹാബ്ലിയിൽക്കൂടി കഴുകിത്തുടങ്ങി. കാര്യം, അഹങ്കാരം, ധനപ്രമത്തത മുതലായവയിൽ മുഴുകി, അരാജകത്വത്തിലും സേല്യാപ്രഭുത്വത്തിലും നടമാടുന്ന ലോകത്തെ ഒരു സ്വസ്ഥീയവീക്ഷണഗോപുരത്തിൽ നിന്നെന്നപോലെ, അദ്ദേഹം ദർശിച്ചു. സാധുജനങ്ങളെ അവരുടെ ജോലികളിൽപ്പോലും നിർത്തലാക്കുന്ന മുതലാളിമാരെ അദ്ദേഹം സൂക്ഷിച്ചു. രാജാക്കന്മാരുടെ കല്പനപ്രവൃത്തിയേയും, ഭൗതികശക്തിയും സമ്പത്തുമാർജ്ജിക്കുന്നതിനായി സുവിശേഷചാനങ്ങളെത്തന്നെ പരിത്യജിക്കുന്ന ചില പുരോഹിതന്മാരുടെ നട

പടികളേയും അദ്ദേഹം വീക്ഷിച്ചു. ഒരു കൃഷ്ണാനദീപ്രവാഹം പോലെയുള്ള മഹാമാന്ദ്യത്തെയും സാധ്യതയുള്ളതെയും നെപോലെയുള്ള സാമ്പത്തികമായ പതനത്തെ അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. എന്തിനാ, പോകും ഒരു കർമ്മശാസ്ത്രത്തിൽ ആകട്ടെ അത്ഭുതപ്പെടുന്ന വസ്തുത, സ്വപ്രയത്നമോടുകൂടി അദ്ദേഹം തെളിഞ്ഞു കണ്ടു. ഭയനീയമായ ഈ അവസ്ഥയിൽ തനിക്കു് ആശ്വാസപ്രദമായി, തന്റെ ബാല്യത്തിലെ പ്രണയഭാജനമേയുള്ളുവെന്നു ഡാൻറിക്ക് ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം ബിയാട്രീസിനെ സ്മരിച്ചു. അപ്പീതിയമഹാകാവ്യമായ “ഡിവിനാ കൊമീഡിയാ” നമുക്കു സന്ദേശവുമായി.

ഇതിനിടകൊണ്ടു് ഏതാനും നല്ല സാഹിത്യകൃതികൾ ഡാൻറി രചിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. പ്രേമവിധേയൻ, നവ്യജീവൻ, ഡി മോണാക്കിയ, എന്നിവയെപ്പറ്റി മുകളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുഭാര്യയ്ക്കു് അപൂർണ്ണാശ്രിതനായിത്തീർന്നു് “ഭാഷാസാധിനം”, “പ്രാശനം” എന്നിവ. ഇവയിൽ ആദ്യത്തേതിൽ, രാഷ്ട്രീയശാസ്ത്രവിമർശനം പറ്റിയ ഒരു “മാതൃകാ ഇറ്റാലിയൻ ഭാഷയെ” രൂപവൽക്കരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും, ഇറ്റാലിയൻ ഖണ്ഡകവിതകളുടെ കഥനരീതിയെ ക്രോഡീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. രണ്ടാമത്തേതിലാകട്ടെ, പാമരക്കുഴപ്പവും സുവിചിതമാകുന്നതും താത്ത്വികമായ സുലളിതമായി വിവര്യമാക്കുന്നു. എന്നാൽ ഡാൻറിയുടെ നാമം അനുഗ്രഹമാക്കിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതു് ഇവയല്ല; പ്രത്യുത ഡിവിനാ കൊമീഡിയാ ആണു്.

വിപ്രവാസജീവിതകാലത്താണു് ഈ ഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹം രചിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതെന്നു മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. കയ്യെഴുത്തുഗ്രന്ഥം എപ്പോഴും തന്നോടുകൂടി കൊണ്ടു നടക്കുകയും, പ്രതിദിനം ഓരോഭാഗം എഴുതിച്ചേർക്കുകയും ആയിരുന്നു പതിവു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിന്റെ കൂമ പ്രവൃദ്ധമായ പരലോകോന്മുഖത്വം ഈ കാവ്യത്തിന്റെ കൂമപ്രവൃദ്ധമായ വികാസത്തിൽനിന്നു നമുക്കു ദൃശ്യമാകുന്നതാണു്. ഉദാഹരണമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നാരകീയമായ ഭയങ്കരയാതനകളും കോപതാപവികാരങ്ങളും വിരോധവിഭോഷണങ്ങളും ഓളംതല്ലിക്കൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തു വിരഹിതങ്ങളായവയത്രേ “നരക”ത്തിലെ രേഖാരങ്ങളായ 33 സർഗ്ഗങ്ങൾ. അതിനേക്കാൾ മൃദലതരമായ “ശോധനസ്ഥല”വണ്ണമുള്ളതിനെക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം ലോകത്തിലെ വിവിധശക്തിശാക്തീകങ്ങളിലും ആകലതകളിലുംനിന്നുയർന്നു, മതത്തിൽ ആശ്വാസംതേടാൻ ആരംഭിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹികമായ ശാന്തിയും ആ

നന്ദനും അനാദവിദ്യ ജീവിതാന്ത്യങ്ങളിൽ വിരചിച്ചവയാണ് “പരദീപം”യിലെ സ്തോത്രങ്ങളെല്ലാം. അക്കാലത്തു ‘വിശുദ്ധപദ്യ’ത്തിൽ ആരോഹണം ചെയ്ത്, അതിന്റെ ഏകാന്തവും ഹിമാദ്രിസുന്ദരമായ ശ്രംഗത്തിന്മേൽനിന്നു കൊണ്ടു താഴെ, പ്രാർത്ഥനാശോഭയിൽ, അലഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന അനാകന്യാഹാരായ ജനമുട്ടത്തു അദ്ദേഹം അഭിവിഷ്ണിക്കുകയായിരുന്നു. ഇവിടെവെച്ചാണ് അദ്ദേഹം പരേതയായ തന്റെ പ്രാണപ്രേച്ഛപ്രണയിനിയുമായി ഒരു അഭൂതികസംസ്കൃതിയിൽ ഏർപ്പെട്ടത്. തന്മൂലം മരണം അദ്ദേഹത്തിനു പ്രിയതരനായ ഒരു സുഹൃത്തുമാത്രമായിരുന്നു. ആ അനുപമസുന്ദരിയുടെ ഹസ്തംവഹിച്ചുകൊണ്ട്, ആനന്ദകേരമായ പരദീപത്തെ അധിരോഹണം ചെയ്യുന്ന ഒരു മഞ്ഞുരുസപ്തത്തിൽ ലിനചിത്തനായിരിക്കുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

ഡിവിനാ കൊടീഡിയാ ഡാൻറിയുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ പ്രകടനം മാത്രമാകുന്നു. ആ ഗ്രന്ഥം വായിക്കുമ്പോൾ മഹാകവിയുമായുള്ള ഒരു അഭിമുഖസംഭാഷണത്തിന്റെ അനുഭൂതിയാണ് നമുക്കുണ്ടാകുന്നത്. അന്നത്തേതിൽനിന്നു ബഹുധാ വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളെപ്പോലും നിശ്ചയാസം വികാരതരളിതമാക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിഭാവിദ്യാസഞ്ചൈപ്പറി എന്തുപറയട്ടെ! നമ്മുടെ വിശ്വാസമെന്തുതന്നെ ആയിരുന്നാലും, ആദർശങ്ങൾ എന്തുതന്നെ ആയിരുന്നാലും, അദ്ദേഹം കരുതുമ്പോൾ നാമും കരുത്തുചേകുന്നു; അദ്ദേഹം അവയ്ക്കുദാവിക്കുമ്പോൾ നമുക്കും അതേവികാരം തന്നെയുണ്ടാകുന്നു. അനേകം ശതവർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും, സ്വാംശാധികളെക്കൊണ്ടു നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ സ്പർശിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന് അസാധാരണമായ ഒരു വശ്യശക്തി ഉള്ളതായി കാണുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയുടെ അനുശാസന അധികം ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നത് അതിന്റെ പ്രതിപാദനരീതിയേയല്ല; പിന്നെയോ, മനുഷ്യചക്രത്തെ മഴവൻ ഉള്ളതായിലടക്കിയിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാപ്തിയിലാണ്. തന്റെ ചുറ്റുപാടുമുണ്ടായിരുന്നവരുടെ ഹൃദയങ്ങളെ അദ്ദേഹം കൈക്കലാക്കിയിരുന്നു; അവരെന്നെയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയിൽ ഇന്നും തുടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. മനുഷ്യർ വാങ്മുഖപ്രാപിച്ച മരിച്ചാലും, മനുഷ്യവർഗ്ഗം എന്തും അഭഗമായിത്തന്നെ നിലനില്ക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.

ഡാൻറിയുടെ കൃതികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണമായ ഒരു ജീവിതചിത്രീകരണമാണെന്നു പറയാം. ‘നവ്വജീവൻ’ സ്വജീവിതപ്രഭാതകാലത്തിലെ പ്രണയമരിത്രമാണെന്നു പറഞ്ഞുവരല്ലോ. ബിയാഴി

സിൻറെ മോഹവിയോഗമുതൽ, വിപ്രവാസശിക്ഷാഘട്ടംവരെയുള്ള കാലത്തിലെ അദ്ദേഹത്തിൻറെ ചെമ്പികളേയും ചിന്തകളേയും അതിൽ സമഗ്രമായി ശ്രോദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഡിവിനാ കൊമീഡിയാ വിപ്രവാസാരംഭമുതലുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ശരിയായ ഒരു വിവരണമാണെന്നും, പ്രസ്തുതകൃതിയിലെ സൂചനകളിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം എവിടെയെല്ലാം അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞുവെന്നും എന്തെല്ലാം ഘട്ടങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിച്ചുവെന്നും നിർണ്ണയിക്കാവുന്നതാണെന്നും, അഭിജ്ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. മുതൽക്കത്തിൽ, നരക,ശോധനസ്ഥല,പരദീസാകളുടെ ഒരനന്തരത്തിൻറെ ഒരു വിവരണമെന്നതിനേക്കാൾ ഒരു അനഭിനവജനനാണെന്നാണ് വിഭജജനമതം. മറുതുകികളിലെന്നപോലെ ഇതിലും അദ്ദേഹത്തിൻറെ താത്പര്യവും രാഷ്ട്രീയവുമായ അഭിപ്രായങ്ങൾ സൂചിപ്പിച്ച് തരമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അസാമാന്യപാടവത്തോടുകൂടി സജ്ജീകൃതമായ ഒരു മനോഹരചിത്രശാലയും പ്രസ്തുതമഹാകാവ്യത്തിൽ അന്തർലീനമായിട്ടുണ്ട്. പാത്രചിത്രീകരണത്തിൽ ഡാൻറിയെ അതിശയിക്കുന്ന മഹാകവികൾ അപൂർവ്വമാണെന്നുതന്നെ പറയാം.

II

ഹതഭാഗ്യനായ ഡാൻറിയുടെ വൈതന്ത്ര്യം, ആരാധനാമുതിയായ സ്വപ്രണയഭാജനത്തിൻറെ—ബിയാട്രീസിൻറെ—സാന്നിദ്ധ്യത്തോടെ നരകം, ശുദ്ധീകരണസ്ഥലം, സ്വർഗ്ഗം എന്നീ സ്ഥലങ്ങൾ തരണംചെയ്യുന്നതാണ് മൂന്നു പുസ്തകങ്ങളിലായി 100 സർഗ്ഗങ്ങളുള്ള ഈ മഹാകാവ്യത്തിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയമെന്നു മുതൽക്കത്തിൽ പറയാം. കഥാനായകനായ കവി “സിംഫൊലാശ്വശാലാഭിമുഗ്ദ്ധനാണസംകീർ്ണ്ണ”മായ ഒരു മഹാരണ്യത്തിൽ ഏകനായും മാർഗ്ഗഭ്രഷ്ടനായും അകപ്പെടുന്നു. അവിടെ യഥാക്രമം ഒരു പള്ളിപ്പുലിയും സിംഹവും ചെന്നരയും അദ്ദേഹത്തെ ഏതിരിടുന്നു. ഈ ഹിംസ്രജന്തുക്കളിൽനിന്ന് രക്ഷനേടുവാൻവേണ്ടി ഒരു പർവ്വതാഗ്രത്തെ പ്രാപിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ, പ്രാചീനദോഷമഹാകവിയായ ചെർജിൽ സമാധാനത്തിനു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഡാൻറി ആ ദോഷമഹാകവിക്കോകിലത്തെ പിൻതുടർന്നു നരകത്തിലേയ്ക്കു പോകുന്നു. നരകത്തിൻറെ നെപതു കക്ഷ്യകളും തരണംചെയ്യുന്നു. ഈ ഓരോ കക്ഷ്യയിലും പാപിഷ്ടന്മാർ ഭയങ്കരമായവിധം ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി മഹാകവി വർണ്ണിക്കുന്നു. സാഹിത്യത്തിലും സമുദായത്തിലും രാഷ്ട്രത്തിലും മതത്തിലും പ്രഥിതചരിതന്മാരായ അനേകംപേർ തങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾനിമിത്തം അവിടെ പീഡനമനുഭവിക്കുന്നതു മഹാകവിയുടെ നേത്രങ്ങളിൽ പെടാതിരിക്കുന്നില്ല.

അനന്തരം ഡാൻറിയും വെർജിലും നരകഗർഭത്തിൽനിന്നു വിമുക്തരായി, താരകാശോഭിതമായ ശോധനസ്ഥലത്തേയ്ക്ക് (ഗ്രൂഡീകരണസ്ഥലത്തേയ്ക്ക്) പോകുന്നു. ശോധനസ്ഥലത്തിലെ സൂക്ഷകകൃത്യകളിലും, വോകത്തിൽ പാപികളായിരുന്നു പശ്ചാത്താപത്തോടെ മരണംപ്രാപി, ചിട്ടുള്ള മനുഷ്യർ ശിക്ഷയാഭവിക്കുന്നതായി അവർ കണ്ടു. ദോഷികന്മാർ അസുയാലുക്കൾ, പരോൽക്കഷ്ടാസഹിഷ്ണുക്കൾ, ദ്രവ്യാഗ്രാഹികൾ, കോവനശീലർ, കർത്തവ്യവിപ്ലവാപികൾ, വിഷയലബ്ധർ, ഭോഗേച്ഛുക്കൾ ഇവരെക്കൊണ്ടാണ് ഇവിടത്തെ യാതനാദോഹികൾ. ശോധനസ്ഥലം കടന്നപ്പോൾ ഉഭയാസ്ഥമനങ്ങളോ പാപമാകുന്ന മോലത്തിന്റെ ലാഞ്ചനയോ ഇല്ലാത്ത അതിമനോഹരമായ വിഭാതകാലാകാശത്തിൽ സന്ദേശമായ ശ്രവണക്ഷമതമെന്നപോലെ, സ്വപ്നത്തിൽനിന്നു നിര്യന്തരയെന്നവണ്ണം, ഒരു ലലനാലലാമം—ഡാൻറിയുടെ ബിയാടീസ്—പ്രത്യക്ഷീഭൂതയായി. സർവ്വലോകസുന്ദരിയായി, ഭവനത്രയമോഹിനിയായി, പാടലകസുമതതിയാലാവൃതയായി, ഹരിതാംബരാർച്ചാഭിതയായി, സ്വപ്നത്തിൽനിന്ന് അപരോഹനംചെയ്ത ആ സർവ്വപ്രേമനിധിയായ ബിയാടീസാണ് അനന്തരം ഡാൻറിക്കു മാർഗ്ഗദർശനംചെയ്തത്.

അവർ പരദീസായെ (സ്വപ്നത്തെ) പ്രാപിച്ചു, സ്വപ്നത്തിന്റെ ഹൃദയത്തു കക്ഷ്യകളേയും തരണംചെയ്തു. നീതിമാന്മാരും വിശുദ്ധന്മാരും മഹാമതികളാണ് ഇവിടെയെല്ലാം സൗഭാഗ്യമനുഭവിക്കുന്നത്. റോമൻസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ പ്രതാപത്തെ കീർത്തിക്കുന്നതിനും തോമസ് അക്വിനാസ്, ഫ്രാൻസിസ് അസീസി മുതലായ വിശുദ്ധന്മാരുടെ അമാനഷികമഹത്വത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നതിനും മഹാകവി ഈ സന്ദർഭത്തെ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. നവചകക്ഷ്യയിൽവെച്ചു മഹാകവി ദൈവികമഹത്വത്തെ സമ്യക്തായി ദർശനംചെയ്യുന്നു. ഗംഭീരവും പ്രാപ്തവുമായ ആ പ്രഭാഗർഭത്തിൽ ത്രിവർണ്ണാഭേദമായ മൂന്നു ഗോളങ്ങൾ, ഏകത്വേനബലമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് അദ്ദേഹം കണ്ടു. “ആകാശത്തിലെ സൂര്യനേയും സർവ്വക്ഷത്രങ്ങളേയും ചലിപ്പിക്കുന്ന സ്റ്റേഫാനോസ് പ്രേരിതമായി, ഇലുവേഗത്തിൽ ചരിക്കുന്ന ഒരു ചക്രംപോലെ, ഇല്ലാശക്തി മുന്നോട്ടു കരിച്ചു”. ഇങ്ങനെ കാവ്യം അവസാനിക്കുന്നു.

വിശ്വവിഖ്യാതമായ ഡിവിനാ കൊമീഡിയായുടെ സ്വപ്നശതങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന കഥാതന്തു ഏതാണ്ടു മുകളിൽ ഉദ്ധരിച്ചതാണ്. സാങ്കേതികപദബഹുലവും ആശയഗംഭീരവുമായ ഈ മഹാകാ

വൃത്തിൽ പലതരത്തിലുള്ള പ്രമേയങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. 1300-ൽപരം ആളുകളേയും സ്ഥലങ്ങളേയുംപറ്റി ഈ മഹാകാവ്യത്തിൽ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ കഥാഖടനയേക്കാൾ അനുവാചകർ വിജ്ഞാനോത്തമകളായിരിക്കുന്നത്, കസ്യൂണ്ടിൽനിന്നു മകരന്ദമെന്നപോലെ, ഓരോ പാത്രങ്ങൾവഴിയായി വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന രാഷ്ട്രീയാദർശങ്ങളുടേയും വേദശാസ്ത്രവിചിന്തനങ്ങളുടേയും മതപരമായ വിശ്വാസത്തിന്റേയും അനന്യസുലഭമായ പ്രവാഹമാകുന്നു. ഈ കാവ്യനിർമ്മാണത്തിലേയ്ക്കുവേണ്ടി, ഡാൻറി, താൻ ഫ്ലോറൻസിലെ ജനാധിപത്യപ്രാഡ്ഢിവാകപ്രമുഖനായി രണ്ടാസം ജോലിനോക്കിയ 1300-ലേയ്ക്കു പിന്തിരിഞ്ഞു. 1300ഏപ്രിൽ 18-ാംതിയതി വെള്ളിയാഴ്ച പ്രഭാതംമുതൽ ഏഴുദിവസത്തേയ്ക്കുണ്ടായ ഒരു ഭർന്നത്തെ, ഇരുപതു കൊല്ലത്തിനുശേഷം സ്വജീവിതാന്ത്യഘട്ടത്തിൽ, അദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്നു. ആകയാൽ 1300 ഏപ്രിൽമാസത്തിനുശേഷം തനിക്കോ തന്റെ സഹപുരുഷന്മാർക്കോ സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള വകഭട്ടയെല്ലാം പ്രവചനങ്ങളായി ഇതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു.

മദ്ധ്യയുഗസാഹിത്യത്തിൽ മരണാനന്തരജീവിതത്തേപ്പറ്റിയുള്ള ഭരണങ്ങൾ ഒരു നവ്യപ്രസ്ഥാനമാണു മല്ലായിരുന്നു. പക്ഷെ അത്, ഈ കാവ്യത്തിലുള്ളതുപോലെ, സാർവ്വത്രികപ്രസക്തിയുള്ളതും സാർവ്വത്രികപ്രചാരയുക്തവുമായ ഒരു മഹാകാവ്യത്തിന്റെ ഇതിവൃത്തമായി ഇതിനു മുൻപെങ്ങും പ്രകീർത്തിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, ഭൂസ്വർഗ്ഗപാതാളങ്ങളിൽക്കൂടെയുള്ള കല്പിതസഞ്ചാരങ്ങളിൽ പ്രസക്തി പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്ന അക്കാലത്തെ കവികളുടേതിൽനിന്നു വളരെ വിഭിന്നമാണ് ഡാൻറിയുടെ ഭരണം. പ്രാചീനറോമൻകവിസാർവ്വഭൗമനായ വെർജിലിന്റെ എനിയഡ് (Aeneid) എന്ന മഹാകാവ്യത്തെ ഡാൻറി അനുകരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആഗുസ്റ്റീനോസ്, ബേത്തിയസ്, ബണ്ണാർദ്, റിച്ചാഡ്.വിക്ടർ, തോമസ് അക്വിനാസ് മുതലായി മദ്ധ്യയുഗത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന മഹാതാത്ത്വചിന്താരുടെ കൃതികളിലെ ആശയങ്ങളും ഡാൻറിക്കു സഹായകമാകാതിരുന്നിട്ടില്ല. ഇവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ഏതു നിഷ്ഠാതനായ പണ്ഡിതനായിരുന്നുവെന്നു ഡിവിനാ കൊമീഡിയാ തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. ഭാഗ്നികന്മാരുടെ ശുഷ്കങ്ങളായ ആശയങ്ങൾ ഡാൻറിയുടെ പ്രതിഭാവിശാസത്തിനു വിധേയമായപ്പോൾ ഒന്നാംതരം കവിതകളായിത്തീർന്നു. ചിലരുടെമാത്രം ഹസ്തസ്ഥിതമായിരുന്ന പ്രസ്തുതാശയനിശ്ശൂന്യരായ ഡാൻറി ജനസാമാന്യത്തിന്റെ പൊതുസ്വഭാവത്തിനീതു.

അങ്ങനെ ഡിവിനാ കൊച്ചിഡിയാ കേവലം ഒരു ഭക്തത്തിന്റെ അവസ്ഥയെ അതിലാലിരിക്കുന്നു. ഈ മഹാഗ്രന്ഥത്തിൽ ഡാൻറി തന്റെ സമകാലീനലോകത്തിലെ ജ്ഞാനവും ഭക്തിയുമെല്ലാം സംഗ്രഹിക്കുകയും, തനിക്കു മുൻപുണ്ടായിരുന്ന മഹാമതികളുടെ ആത്മീയോപദേശങ്ങളെ ക്രോഡീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മദ്ധ്യയുഗങ്ങളിലെ ഒരു മാതൃകാകത്തോലിക്കനായ കവി, ഒരു പാരലോകഭക്തനാണെന്നു, അക്കാലത്തെ ജനസാമാന്യത്തിന്റെ സാക്ഷാത്സ്ഥിതിയെ ചിത്രീകരിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ജനാവലിയെ അസാത്ക്കീകജീവിതപാഥത്തിൽനിന്ന് ഉദ്ധരിക്കുവാനും, രാജ്യത്തിന് ഒരു നവജീവൻ പ്രദാനംചെയ്യുവാനും, സ്വരാജ്യം കൈവരിക്കുവാനുമായി ദൈവനിയമമനുസരണമായ ഒരു പ്രേക്ഷിതപ്രവരനായി ഡാൻറി ഈ മഹാകാവ്യത്തിൽ പരിവർത്തിതനായി. മനുഷ്യരെ ആദ്യോത്ഥികനും ആധിഭൂതികനുമായ കഷ്ടതകളിൽനിന്നു മോചിപ്പിക്കണമെന്നുള്ളതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥോദ്ദേശ്യം. “ധനസ്വന്തായത്താലല്ല, ദൈവപ്രസാദത്താലാണ് ഞാൻ ഈ സ്ഥിതിയിലായിരിക്കുന്നത്” എന്നാണ് ഒരിക്കൽ ഇററലിയിലെ കൂട്ടിനാളന്മാർക്കു ഡാൻറി എഴുതിയത്.

മനുഷ്യജീവിതം നശപരമാണെന്നും, ചിരന്തനായ ഒരു ഭാഗ്യവാന്മാരിലേയ്ക്കുള്ള പരിവർത്തനമാണ് ഈ ലോകത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ ലക്ഷ്യമെന്നും, അസന്ദീഗ്ദ്ധമായ വാക്കുകളിൽ മഹാകവി വിളംബരം ചെയ്യുന്നു. “നിർഭാഗ്യരേ, നാം വെറും കൃമികളാണെന്നും, അത്യുന്നതമായ ഒരു ദൈവഭാഗ്യവാന്മാരെ പ്രാപിക്കുവാൻ നിയമമനുസരണമാണെന്നും നിങ്ങൾക്കറിഞ്ഞുകൂടേ?” എന്നു മഹാകവിതന്നെ ചോദിക്കുന്നു. മറെറാരിടത്തു്, ലോകത്തിന്റെ ക്ഷണികതയെപ്പറ്റി കവി പാടുന്നതിങ്ങനെയാണു്: “മനുഷ്യശക്തികളേ! നിങ്ങളുടെ മഹത്വം അതിന്റെ പരമാവധിയിൽപോലും എത്ര നിസ്സാരമാകുന്നു!. ഭൗതികപ്രതാപങ്ങളുടെ മെച്ചം, നാലുഭാഗത്തേയ്ക്കും അടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാറ്റിന്റെ മെച്ചത്തോളമല്ലാതെ... മനുഷ്യരുടെ സ്മരണയിൽ (നിങ്ങൾ) സജീവരായിരിക്കുന്നത് ഓരായിരം കൊല്ലമായിരുന്നാൽതന്നെയും, നിത്യതപത്തോടു തുല്യമല്ലെന്നോർത്താൽ അതു നിമിഷത്തേക്കാൾ നിസ്സാരമാകുന്നു.” മനുഷ്യർ ഇച്ഛാസാധനത്തോടു കൂടിയവരാണെന്നും, അവരുടെ പല വിപത്തുകൾക്കും കാരണം, ഭൗതികാധികാരത്തേയും ആദ്യോത്ഥികാധികാരത്തേയും തമ്മിൽ അനന്തമായവിധം കൂട്ടിക്കുഴയ്ക്കുന്നതാണെന്നും മറെറാരു സന്ദർഭത്തിൽ ചിന്തകനായ ആ കവി പാടിയിരിക്കുന്നു.

തന്റെ ബഹുമാനപാത്രമായ കത്തോലിക്കസഭയുടെ പ്രബോധനങ്ങളെ യഥാസന്ദർഭം ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിലും ഈ കാവ്യത്തിൽ കവി അലസനായിരുന്നിട്ടില്ല. ശോധനാസ്ഥലത്തിലെ ഒന്നിലധികം ആത്മാവുകൾക്കൊണ്ടു പ്രാർത്ഥനയുടെ മഹാശക്തികളെ ഈ വിധം കവി പാടി കേൾക്കുന്നു: “ഭൂമിയിലുള്ളവരുടെ സഹായത്താൽ ഇവിടെ അനേകം നന്മകൾ ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കും.” “ലോകത്തിൽ ദൈവാനുഗ്രഹത്തിൽ ജീവിക്കുവാൻ ഏകദേശത്തിൽനിന്നും ഉൽഭവിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനയല്ലാതെ, തങ്ങളെ സഹായിക്കത്തക്കതായി മറ്റൊന്നും സ്വപ്നത്തിൽ ഇതേവരെ അറിയപ്പെട്ടിട്ടില്ല.” കാവ്യത്തിന്റെ തൃതീയഭാഗമായ പരദീസാമിലെ സന്ദർഭം എല്ലാംതന്നെ സഭയുടെ മഹനീയസിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഭംഗിയായി കോർത്തിണക്കിയിട്ടുള്ള ഒരു മനോഹരമാല്യമാകുന്നു. സഭയ്ക്ക് ആധാരമായിരിക്കുന്ന മൗലികതത്വങ്ങളേയും, സഭ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ആരാധനക്രമത്തിന്റെ വിവിധവശങ്ങളേയും, സഭയിലെ വിശുദ്ധന്മാരുടെ മഹത്വങ്ങളേയും, മറ്റാകവി സമൃദ്ധമായി പ്രകീർത്തിക്കുന്നുണ്ട്.

സാമുദായികമായ പ്രശ്നങ്ങളിലും കവിയുടെ ശ്രദ്ധ ചെല്ലാതിരിക്കുന്നില്ല. അധഃപതനഗർഭത്തിലേയ്ക്കു താരിതഗർഭനം ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജനസാമാന്യത്തിന് ഒരു രക്ഷാമാർഗ്ഗം നീട്ടിക്കൊടുക്കുകയെന്നതാണ് കവിയുടെ കീർത്തിയുടെ ഉദ്ദേശ്യം. സാമുദായികമായ എല്ലാപ്രശ്നങ്ങളേയുംതന്നെ കവി നരകശുദ്ധീകരണസ്ഥലങ്ങളിൽ കൊണ്ടുവന്നു ശിക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. ദ്രവ്യാഗ്രഹം, ഭോഗേഷ്ട, വിഷയലബ്ധതപം മുതലായി അക്കാലത്തു ജനങ്ങളിൽ കടന്നുകൂടിയിരുന്ന ദുരപാരങ്ങളെ അതിഭയങ്കരമായ രീതിയിലാണ് മറ്റാകവി വീക്ഷിക്കുന്നത്. അത്തരം ചന്ദ്രക്കാരെ—അവർ ആപ്തോത്ഥികരോ ഭൗതികരോ ആയ അധികാരത്തിന്റെ പരമകോടിയിലിരിക്കുന്നവരായിത്തീർന്നാൽതന്നെയും—നരകശോധനസ്ഥലങ്ങളിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു മാതൃകായോഗ്യമായവിധം കവി ശിക്ഷിക്കുന്നു. ഫ്ലോറൻസിലെ വനിതകളുടെ വസ്ത്രധാരണരീതി പോലും കവിയുടെ കർക്കശമായ നിരൂപണത്തിന് പാത്രീഭവിച്ചിരിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല “ഫ്ലോറൻസിലെ ലജ്ജയില്ലാത്ത ഈ വനിതകൾ, പൊതുജനവീക്ഷണലക്ഷ്യമാക്കി, തങ്ങളുടെ മാറിനെ മറയ്ക്കാതെ നടക്കുന്നപക്ഷം, അവരെ ചന്ദ്രപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു കാലം അടുത്തുതന്നെ ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. തങ്ങളുടെ അവയവങ്ങളെ ആ പ്ലാദനംചെയ്തു സഞ്ചരിക്കുന്നതിന് പരപ്രേരണ വേണ്ടിവരത്തക്കവണ്ണം ആപ്തോത്ഥികശിക്ഷണം ആവശ്യമായിരിക്കുന്ന അപരിഷ്കൃതസ്രീ ആരാണുള്ളത്!” എന്നിങ്ങനെയാണ് സ്വസഹൃത്തായിരുന്ന ‘ഫോറസ്സി’യെക്കൊണ്ടു കവി പറയിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഡാൻറിയുടെ ഡിവിനാ കൊമീഡിയ പര്യാപ്തി ധ്വനിപ്രധാനമായ ഒരു മഹാകാവ്യമാകുന്നു; അഥവാ മിസ്സിക്കപ്രസ്ഥാനത്തിലുള്ള കാവ്യങ്ങളുടെ മകടമാണ് അതെന്നു പറയാം. “ലോകത്തിന്റെ ഉൽപത്തിസ്ഥിതിഗതികൾക്കു നിദാനമായ ആ പരമേശ്വരസ്വരൂപത്തെ ആരാധനോപാസനയുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും മനസ്സിനും അനുഭൂതമാകുന്ന അവാച്യമായ ഒരു ദിവ്യസൗന്ദര്യധാമത്തിന്റെ ദർശനത്തിൽ നമ്മുടെ അന്ത്യരൂപത്തിന് ഉളവാകുന്ന അപൂർവ്വാസ്വാഭാസമ്പത്തിയുടെ ആവിഷ്കരണം”—ദൈവവും ആത്മാവുമായി ദൃഢബന്ധത്തിലേപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന അവസ്ഥയ്ക്ക്—ആണല്ലോ മിസ്സിസിസം എന്നു പറയുന്നത്. വാച്യമായ അർത്ഥത്തിനപ്പുറമെ ആത്മീയമായ ഏതെങ്കിലും ഒരു തത്ത്വത്തേയുംകൂടി ഉള്ളടക്കിയിട്ടുള്ള കവിതയ്ക്കു മിസ്സിക്കവിതയെന്നു പറയാം. ഡാൻറിയുടെ മഹാകാവ്യം ആപാദപുഡം ഒരു മിസ്സിക്കവിതയാകുന്നു. ഈ കാവ്യത്തിൽ ഡാൻറി മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെയാണ് പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം അകപ്പെട്ട അരണ്യം, രാഷ്ട്രീയമായ അനാഥത്വവും, ദൈവനിഷ്ഠാധനമാകുന്ന അന്ധകാരവും, ഭാഷ്യമുണ്ടായും അധമങ്ങളാകുന്ന വസ്തുഗുണങ്ങളും ചേർന്ന ഈ ലോകം തന്നെ. ആ അരണ്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന വസ്തുഗുണങ്ങൾ പുള്ളിപ്പുലി (സുഖഭോഗതൽപരത)യും, സിംഹ(അഹംകാരത്വ)വും, ചെന്നായ്ക്കു(ദ്രവ്യാഗ്രഹവും) ആണ്. നരകശോധനസ്ഥലങ്ങളിൽ ഡാൻറിക്കു മാർഗ്ഗഭർത്താചെയ്യുന്ന വെർജിൽ സ്വാഭാവികയുക്തിയേയും, ഭാഷാഷിതത്വജ്ഞാനത്തേയും, ഭൗമികപര്യടീസായിലെ മാർഗ്ഗഭർത്താചെയ്യുന്ന ബിയാട്രീസ് ദൈവികജ്ഞാനത്തേയും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. ഡിവിനാ കൊമീഡിയയിലെ പ്രമേയം മുഴുവനും ഈ ആദ്യാത്മികമായ അർത്ഥത്തോടുകൂടി മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

പ്രസ്തുതമഹാകാവ്യം ഒരു മിസ്സിക്കവിതയായിരിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ ത്രയോദശാശ്വശതകത്തിലെ ഇറ്റാലി ചിത്രീകൃതമായിട്ടുള്ള ഒരു ആലേഖനമാണെന്നും പറയാം. ‘റോസെററി’, ‘ഡയോനിസി’ മുതലായ വിമർശകന്മാർ ചെയ്തിരിക്കുന്നതുപോലെ ചരിത്രപരമായ അർത്ഥത്തെ മുൻനിർത്തിയും ഈ കാവ്യത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കാവുന്നതാണ്. അരണ്യത്തിലകപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കവി രാഷ്ട്രീയാനാഥത്വത്തിൽ അധഃപതിച്ചിരിക്കുന്ന റോമൻജനതയാണ്. അരണ്യത്തിൽ അദ്ദേഹം അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പുള്ളിപ്പുലിയും സിംഹവും ചെന്നായ്ക്കും, ഫ്ലോറൻസും റോമനായിലെ പേപ്പൽസിംഹാസനവുമത്രെ. അദ്ദേഹത്തിനു മാർഗ്ഗഭർത്താചെയ്യുന്ന വെർജിലും ബിയാട്രീസും, പ്രാചീനറോമൻസാ

മാച്ചാദിമാനജന്മമായ രാഷ്ട്രീയാദർശങ്ങളും കത്തോലിക്കമതപ്രഭാവമായ ആഖ്യാനീകതത്വങ്ങളും ആകുന്നു. വെർജിൽ, താനാണെന്ന ഡാൻറിയെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നതുതന്നെ ഇങ്ങനെയാണു്:

"And born of Lombard parents, Mantuans both
By country, when the power of Julius yet
Was scarcely firm. At Rome my life was past
Beneath the mild Augustus, in the time
Of fabled deities and false..... .."

ജൂലിയസ് സീസർ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ സ്വർവാധിപതിയാകുന്നതിനു മുൻപു് അവിടെ നിലവിലിരുന്ന ജനായത്തരേണസമ്പ്രദായമാണല്ലോ ഡാൻറിയുടേയും രാഷ്ട്രീയാദർശം. ആ വിധത്തിൽ നോക്കിയാൽ, 13-ാം 14-ാം ശതാബ്ദങ്ങളിലെ ഇറ്റലിയുടെ രാഷ്ട്രീയ ചരിത്രമാണു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ പ്രമേയമെന്നു പറയാം.

ഏതർത്ഥത്തിൽ വ്യാഖ്യാസിച്ചാലും, ലോകസാഹിത്യത്തിലെ ഏറ്റവും ആസ്വാദ്യമായ ഒരു ഭാഗമാണു് ഡാൻറിയുടെ 'നരകം.' മരണാനന്തരജീവിതത്തിൽ പാപികൾ അനുഭവിക്കുന്ന പീഡനങ്ങൾ, ഈ ലോകത്തിൽ മനുഷ്യർ അനുഭവിക്കുന്ന ദണ്ഡനങ്ങൾപോലെതന്നെ ആയിരിക്കണമെന്ന മഹാകവി വിചാരിച്ചിരിക്കണം. ഡാൻറിയുടെ നരകം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുൻപിൽ കാണപ്പെട്ട മനുഷ്യരുടെ തിന്മയും നാശവുംതന്നെ. ഡാൻറിയുടെ നരകത്തിൽ ദുരിതമാനുഭവിക്കുന്നവർ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുൻപിൽകണ്ട പാപികളാകുന്നു. പാപംചെയ്തിട്ടു പശ്ചാത്താപിക്കാത്ത നിർഭാഗ്യരേപ്പറ്റി ഡാൻറിക്കു യാതൊരു അനുകമ്പയുമില്ല. തന്റെ രാജസ്വർഗ്ഗങ്ങളേയും രാഷ്ട്രീയശത്രുക്കളേയും നരകത്തിൽതള്ളി അനശ്വരമായ ദുഷ്പ്രതിപാത്രമാക്കിയെന്നുള്ള സ്മനതയാഴിച്ചാൽ, ഡാൻറിയുടെ നരകകല്പനയെപ്പറ്റി കുറാരോപണംചെയ്യുവാൻ യാതൊരു വിമർശനം ചെയ്യപ്പെടുന്നതല്ല.

പ്രതിപാദനരീതിയൊഴിച്ചാൽ, ഡാൻറിയുടെ നരകം, മദ്ധ്യയുഗഗ്രന്ഥങ്ങളൊക്കെ സമാനംതന്നെയാണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ; എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശോധനസ്ഥലം അങ്ങനെയല്ല; സൂര്യതാരകാദികൾക്കു താഴെ, ഉയോസ്തമാനങ്ങളുടെ ജാതപല്യമാനമായ പ്രകാശത്തിൽ, ലോകകല്പങ്ങളിൽനിന്നു മത്സ്യനെ വിമർശിച്ച്, സാക്ഷാത്തായ പുണ്യത്തിലും ധർമ്മികവും മാനസികവുമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലും മാനുഷജീവിപ്പിച്ച്, പരദീസയിലേയ്ക്കു് ആനയിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ "ശോധനാശൈല" കല്പനപോലെ അതുതകരവും ഭാവനാസമ്പന്നവുമായ കവിതാഭാഗം

സാഹിത്യത്തിൽ അപൂർവ്വമാകുന്നു. ആദ്യാത്മികവും സ്നേഹമര്യണവുമാകുന്ന പ്രസ്തുതപ്രസ്താവനകൾ സർവ്വഥാ, സാർവ്വത്രികമായി, ഒന്നുപോലെ ഹൃദയോന്മേഷകരണങ്ങൾക്കു പ്രിയതമങ്ങളാകുന്നു. അതിന്റെ ആരംഭത്തിൽ തന്നെ പ്രേമധാപനി പ്രതിധ്വനിക്കപ്പെടുന്നു. പ്രേമപ്രബോധകശക്തിയെ പ്രദാനംചെയ്യുന്നതും പൂർവ്വദിശാഭാഗത്തെ പ്രകാശമാനമാക്കുന്നതുമായ ആ സുന്ദരഗ്രഹത്തെ— ബിയാടീസിനെ—കവി ഒഴിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാല്പാനന്തരഭാഗങ്ങളിൽ ഒരു നിവേശകവും പ്രേരകവുമായിരിക്കുന്നതു സാക്ഷാൽ പ്രേമംതന്നെ. ഇന്നത്തെ അർത്ഥത്തിലല്ലാ പ്രേമത്തെ ഇവിടെ വിവക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത്. പ്രസ്തുത, നിർജീവമായാലും സജീവമായാലും, സ്വർഗ്ഗശക്തിയുള്ളതായാലും ഇല്ലാത്തതായാലും, എല്ലാ സൃഷ്ടികളെയും അവയുടെ പ്രകൃതിഭിന്നമായുള്ള ആത്മീയശാസനകളെ അനുസരിക്കുന്നതിന്നു നിർബന്ധിക്കുന്ന മഹാശക്തി ഏതോ, അതിനെയാണു് ഇവിടെ വിവക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത്. "Ordina quest' amore, o tu che-m'ammi" (നല്ലപോലെ, എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നവനായുള്ളോവേ, ഈ പ്രേമം ക്രമീകരിക്കുക) എന്നു് ആ ഫ്രാൻസിസ്കൻസൗവാസി ജാക്കോഫോൺ ഡ്വേറോഡി ക്രിസ്തുവിന്റെ നാമത്തിൽ പറഞ്ഞതതുപോലെ, ശുദ്ധീകരണസ്ഥലം മുഴുവൻ പ്രേമത്തെ ക്രമീകരിക്കുന്നതിനും സത്യത്തിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുമുള്ള മഹാഗ്രമം നടക്കുന്ന ഒരു സ്ഥലമായി കവി ഭാവനംചെയ്തിരിക്കുന്നു.

നിഷ്കളങ്കമായ പ്രണയം, നിസാർത്ഥമായ പ്രേമം, അതിപരിശുദ്ധമായ അനുരാഗം! ഇതു ഭവനത്തിൽ നിന്നു സ്വർഗ്ഗീയഭവനത്തിലോയ്ക്കുള്ള പനമാവാണെന്നു മഹാകവി നമ്മെക്കൊണ്ടു് ഉദ്ദേശിക്കും ഉൾവെളിപ്പെടുത്തുന്നു. അത്യന്തമായ ദൈവസിംഹാസനംവരെ എന്തൊരുവളുടെ ആത്മീയമഹത്തം ദൃശ്യമായിത്തീരുന്ന, ആ നിജനായികയെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രശംസകളിൽക്കൂടെമാത്രമേ ഈ പ്രേമമാസൻ സൗഭാഗ്യങ്ങളെ ഒഴിക്കുന്നുള്ളൂ. അവർ സമൃദ്ധിപരമായ ആരോഹണംചെയ്യുമ്പോഴേയ്ക്കും സർവ്വവിധമായ മഹിനാദിതകളും ദൃഢീകൃതമാകുന്നു. അവളുടെ ഒഴ്സംതന്നെ മഹത്തംതന്നെ നിദാനമായിരിക്കുന്നു. ദൈവികസൗന്ദര്യം പ്രതിഫലിച്ചിരിക്കുന്ന അതിനിർമ്മലമായ ദേവതാനന്തരമായൊന്നാവാൻ, അതേ, അവർ "ഒരു അതുളതപ്രവർത്തനത്തിനായി സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു ഭൂമിയിലേയ്ക്കു വന്നവർ തന്നെ." "എന്റെ നായികയെ റീക്ഷിക്കുന്നവൻ സർവ്വവിധ രക്ഷണങ്ങളും സമ്പൂർണ്ണമായി ഒഴിക്കുന്നു. അവർ ലോകത്തിൽനിന്നു മറയുമ്പോൾ നമുക്കു് അഗോചരീഭവിക്കുന്ന അവളുടെ സൗന്ദര്യസുധ, സ്വർഗ്ഗത്തിൽ സ്നേഹപ്രകാശം ജ്വലിപ്പിക്കുകയും, സ്വർഗ്ഗവാസികളെ അതുളതപാതന്ത്രരാക്കുകയും ചെയ്യും."

ചെല്ലി പറയുന്നതുപോലെ “പ്രേമമെന്നിയേ മറ്റു വസ്തുക്കൾ രൂപാന്തരീഭവിക്കുന്ന” തത്ത്വത്തെത്തന്നെക്കുറിച്ചു കഥയാണു് ഡാൻറിയുടെ “പറ ദീസാ”യിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്നു മാഗ്ഗർഗ്ഗനുംചെയ്യുന്ന ഈ അപഞ്ചയനിയമമായിരിക്കുന്നതും തന്റെ ഭാവനകൾക്കെല്ലാം ഒരു വ്യാഖ്യാനമായിരിക്കുന്നതും, ഈ പ്രേമം ഒന്നുമാത്രമാണു്. പ്രേമം ഏതുപ്രകാരം നന്മയ്ക്കും തിന്മയ്ക്കും നിദാനമാകാമെന്ന ശോധനസ്ഥലത്തിൽ നല്ലപോലെ വഴ്ത്തിച്ച മഹാകവി, പറദീസായിൽ, നവമ്പ്രദേശത്തിൽ ഏറ്റവും ഉന്നതമായുള്ള ‘സൊറാഫിൻ’ മലാഖാമുതൽ ഇങ്ങേഅറത്തെ അണർജ്ജിവിവരെയുള്ള ഓരോ സ്വപ്നീയമുൾപ്പെട്ട ഈ അന്ധകടാഹം ഏതുവിധം പ്രേമ ഗുണമെടുത്തുവെന്നു കാണിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭർത്താവായ സാത്താൻ, ദിവ്യപ്രകാശത്തിന്റെ സഹായത്താൽ പരമൈക്യത്തെ ദൃഷ്ടം നീക്കിക്കത്തക്കവണ്ണം പ്രേമം ഏതുപ്രകാരം ഈ പ്രപഞ്ചവസ്തുക്കളെ കണക്കാക്കി ബന്ധിക്കുന്നുവെന്നു മഹാകവി വീക്ഷിക്കുന്നു.

“Nel suo profondo vidi che s'interna,
Legato con amore in un volume,
Sia che per l'universo si squaderna.”

(അതിന്റെ അഗാധതകളിൽ, ഈ അന്ധകടാഹസമുച്ചയത്തിൽ, ചിതപ്പെട്ടുകിടക്കുന്ന ഓരോ താളം ശേഖരിച്ചു്, സ്റ്റേജത്താൽ ബന്ധിതമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമാക്കിത്തീർന്നതു ഞാൻ കണ്ടു.)

ബിയാട്രീയും ഡാൻറിമുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽനിന്നു നമുക്കു്, ഈ മഹാകവിയുടെ ഭാവനകളുടെ ഗുഹാത്മത നിഷ്പ്രമാസം ഗ്രഹിക്കാം. ശോധനസ്ഥലത്തിലെ ഹൃദയീകരണശക്തിയാൽ ക്രമീകരിക്കപ്പെട്ട പ്രേമം, പറദീസയിലെ ഗ്രഹോപഗ്രഹങ്ങളിൽ അത്യാധികം സമ്പുഷ്ടമായി ഉരുത്തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. മറ്റൊല്ലാ ആശങ്കയും ഭൂമിതരമായി, അവസാനം ദൈവത്തിന്നു വിധേയമായി ആത്മാവു ദിവ്യഭർത്താവിൽ ലയിച്ചു്, സത്യാസമ്പുഷ്ടതയിലും യഥാർത്ഥസത്യത്തിലും ദിവ്യശക്തിയുമായി ഏകീഭവിക്കുന്നു. “ആകാശത്തിലെ സൂര്യനേയും സമുദ്രത്തോളെയും ചവിട്ടിക്കുന്ന സ്റ്റേജത്താൽ പ്രേരിതമായി, തുല്യവേഗത്തിൽ ചരിക്കുന്ന ഒരു ചക്രംപോലെ, ഇല്ലാശക്തി മുന്നോട്ടു കതിക്കു്”നന്നായി പ്രസ്താവിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മഹാകവി തന്റെ ഭർത്താവായ അവസാനിപ്പിക്കുന്നതു്. അമൃതനിഷ്പന്ദിയായ കാവ്യരസംതുളുമ്പുന്ന ഈ മനോഹരകൃതി വായിക്കുന്നവരുടെ ഇല്ലാശക്തിയും ഏല്പോഴും മുന്നോട്ടു കതിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു.

കൊച്ചി രാമവർമ്മഹാരാജാവിന്റെ ഒരു ശിലാശാസനം.

(മുളകു)

ഞാൻ ഒരു രാമവർമ്മഹാരാജാവിനെ നിർമ്മിച്ചതായി പ്രൊഫ്സർ കേ. രാമപ്പിള്ള രജി അപർകൾ എഴുതിട്ടുള്ള ഒരു ലേഖനവും അതിനുള്ള ഹെൻറ മറപട്ടിയും ത്രൈമാസിക അതിരൻ 122 ലക്കത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഹോൻ മറപട്ടിയിൽ ഞാൻ പ്രധാനമായി ആശ്രയിക്കുന്നത്, ഞാൻ നിർമ്മിച്ച ഹോർ മി: പിഷാദി പറയുന്ന രാമവർമ്മഹാരാജാവിന്റെ വക്താവി ശാഖിനാ എന്നശാഖ്യം 1498 (ക്രി: പി: 1572) മാർക്സിമാസം 12-ാംനം ചിങ്ങമാസം ൧൯-ത്തിൽ കൊത്തപ്പെട്ടുകാണുന്ന ഒരു ശിലാശാസനമാണ്. ആ രേഖ മുഴുവൻ വായിക്കുന്നതിനു വായനക്കാർക്കു കടന്നു കടന്നുയിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനാൽ അതു തമിഴ്-പിഡിയിൽ നിന്നു മലയാളപിഡിയിൽ പകർത്തി അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളുന്നു. അപ്രകാരമുള്ളതായ ഈ ശാസനം കൊല്ലിക്ക് അയ്യന്ത: അമീമാനാഥനും വായന അമ്മേ സംശയത്തിനു പൂണ്ണവി രാമപ്പിള്ളാൻ പട്ടം പൂവുമാണ്.

ശിലാശാസനം.

സ്വാധ്വീതി ശകാബ്ദം ൧൪൯൮-ൽ മേത്തലല്ലാനിന്റെ ധാതു വർഷം മാർക്സി മാസം ൧൨-ാം- സ്വാമി ചിങ്ങമാസം ൧൨-ാം- ചേര മാൻ പെരുമാൾ നായനാർ ഗോത്രത്തു കൊച്ചി പെരുമ്പള്ളി മുത്ത വിമാകനാലം-പിറയ രാമവർമ്മ മകാരാചാവിൻ തൻമമാക ആനന്ത താണുവല്ലഭമാൾ നായനാർ അപിഷേകത്തിൽ രാമവർമ്മൻ പന്തി രിതച്ചൻതളിക്കെ ആക അപിഷേകകുട്ടിയെക്കൊണ്ടിരിക്കെ തളിക്കെ ൧൨ ചുവ കട്ടയെക്കൊണ്ടിരിക്കെ തളിക്കെ ൯. നെയ് കട്ടിയെക്കൊണ്ടിരിക്കെ തളിക്കെ ൩-൦ വെട്ടെ കട്ടിയെക്കൊണ്ടിരിക്കെ തളിക്കെ ൩-൦ ഉച്ചവ കട്ടിയെക്കൊണ്ടിരിക്കെ തളിക്കെ ൩-൦ ആകത്തളിക്കെ ൩൩. രാമവർമ്മ മകാരാചാവിൻ തന്മമാക ആനന്തതാണുവല്ലഭമാൾ നായനാർ ചന്നതിയിലെ നൈവത്തിയം പണ്ണ ഇതുകു ചിലവു പിരമണപോലനത്തുക തളിക്കെ ൧൧-൦ മേന്മാശരയ്ക്കു തളിക്കെ ൧൧-൦ ചിരമപ്പിലവുവേക്കു തളിക്കെ ൧൧-൦ ആക തളിക്കെ ൩൩. കൊച്ചി രാചാവിൻ കാരിയം ചിതംപരേശ്വരൻ അപിഷേകക്കുട്ടിയെക്കൊണ്ടിരിക്കെ കലിന്ദരായൻ കല്ലിത്തപടി യേ അന്തക്കുട്ടിയെക്കൊണ്ടിരിക്കെ തന്മ നടത്തക്കുടവർകളാക അപിഷേക കുട്ടിയെക്കൊണ്ടിരിക്കെ കലിന്ദരായൻ.

റജിസ്റ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ട

സമസ്തകേരള സാഹിത്യ പരിഷത്തിന്റെ ആറാം വാർഷിക യോഗം.

പരിഷ്കരിച്ചതാവലിയിലെ ഒൻപതാം വകുപ്പു സമർപ്പിച്ചുള്ള ആറാമത്തെ വാർഷിക സമ്മേളനം 1113 മേടം 15-ാം നമ്പർ വൈകുന്നേരം 7 മണിക്ക്, കോട്ടയം സി. എം. എസ്. കോളേജിൽ വെച്ചു മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ അധ്യക്ഷതയിൽ കൂടി. ശ്രീമാന്മാരായ പി. ശങ്കരൻ നമ്പ്യാർ എം. എ., ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി എം. എ., കെ. സി. മാത്യു ബി. എ., ബി. എൽ., മുള്ളൂർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള ബി. എ., ബി. എൽ., വടക്കഞ്ചേർ രാജരാജവർമ്മരാജാ, കോങ്ങോട്ടു കൃഷ്ണൻ നായർ, പുലിയന്നൂർ എസ്. രാമയ്യർ, വെള്ളങ്കുളം കരുണാകരൻ നായർ ബി. എസ്. സി., എൽ. റവി, എം. ഓ. ജോസഫ്, വിപ്രാൻ എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ, വെള്ളാട്ടു കരുണാകരൻ നായർ മുതലായ പല പരിഷഭംഗങ്ങളും ഹാജരായിരുന്നു. 1112-1113 പരിഷത്വ സംവാത്സരത്തിലെ വാർഷിക വിവരണം കർത്തൃദേശി മി: ഹരിശർമ്മയും, ആ കൊല്ലത്തെ വരവു ചെലവുകൾക്കും അടുത്ത കൊല്ലത്തെ ബഡ്ജറ്റും ചെറുചെറു മി: കരുണാകരൻ നായരും യോഗത്തിൽ വായിച്ചു; യോഗം അംഗീകരിച്ചു. താഴെ പേരുപറയുന്ന ആളുകളെ അടുത്ത കൊല്ലത്തെ നിർവാഹക സംഘാംഗങ്ങളായി തിരഞ്ഞെടുത്തു.

1.	ഉള്ളൂർ പരമേശ്വരയ്യർ	അവർകൾ	അദ്ധ്യക്ഷൻ
2.	എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ.	"	കാർട്ടുദേശി
3.	എം. ഓ. ജോസഫ്	"	സഹകാർട്ടുദേശി
4.	വി. കരുണാകരൻ നായർ	"	ചെറുചെറു
5.	അപ്പൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്		
6.	അമ്മാമൻ തമ്പുരാൻ	"	
7.	മുള്ളൂർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള	അവർകൾ	
8.	മോൺ: ജോൺ പാലോക്കാരൻ	"	
9.	ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ	"	
10.	കെ. നാരായണപ്പിഷാരടി	"	

11. വടക്കൂർ രാജരാജവർമ്മരാജാ അവാർകൾ
12. ഏ. വി. കുട്ടിക്കുഞ്ഞുമേനോൻ "
13. വെള്ളങ്കുളത്തു കരുണാകരൻനായർ "
14. ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി "
15. കെ. സി. മാത്യു "
16. ഡാക്ടർ എൽ. ഐ. രവിവർമ്മ "
17. " സി. കഞ്ഞൻരാജാ "
18. ഇ. വി. രാമൻനമ്പൂതിരി "
19. കോയിപ്പിള്ളി പാരമേശ്വരക്കുറുപ്പ് "
20. പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ "
21. വിപ്രാൻ ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ് "
22. ടി. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ "
23. കോക്കോട്ടു കൃഷ്ണൻനായർ "
24. കരിമ്പററ ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിനേതാരമ്മ "
25. അമ്പാടി ഇക്കാവമ്മ "

അടുത്ത ഒരു കൊല്ലത്തേയ്ക്കു പരിഷത്തെയാസികത്തിന്റെ പത്രാധിപസമിതിയിലെ അംഗങ്ങളായി താഴെ ചേരുപറയുന്നവരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു.

1. ഉള്ളൂർ പാരമേശ്വരയ്യർ, എം. ഐ., ബി. എൽ.
2. ഐ. പി. ഹരിശർമ്മ, എം. ആർ. ഐ. എസ്.
3. പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ, എം. ഐ.
4. ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ, ബി. ഐ.
5. വടക്കൂർ രാജരാജവർമ്മരാജാ.
6. ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി, എം. ഐ.
7. കെ. പി. മാത്യു, ബി. ഐ., ബി. എൽ.

പത്രാധിപസമിതിയിലെ അംഗങ്ങളിൽ ഓരോരുത്തരും പരിഷൽതൊഴിലാളികളുടെ പുരോഗതിക്കായി ഏതെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള അല്പക്ഷയുടെ അഭ്യർത്ഥനയോടുകൂടി 8 മണിക്കഴിഞ്ഞുപിരിഞ്ഞു.

൧൧൧൨-൧൧൧൩ പരിഷത്സംവത്സരത്തിലെ വാർഷികവിവരണം.

റജിസ്റ്റർ ചെയ്ത സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ആറാമത്തെ വർഷാന്തവിവരണം—1112 ധനുമാസം 1113 മീനംവരെയുള്ള കലാലക്ഷ്യത്തിലെ ചെയ്തികളുടെ ഒരു മുരുങ്ങിയ വിവരണം—സഹൃദയന്മാരായ പരിഷത്സാമാജികന്മാരുടെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കുന്നതിന് എനിക്കു തീയായ സന്തോഷമുണ്ട്. ഭാഷാപോഷണമെന്ന പ്രധാന ലക്ഷ്യത്തെ മുൻനിർത്തി സംസ്ഥാപിതമായിട്ടുള്ള സാഹിത്യപരിഷത്തിന് ചെയ്യേണ്ടതായി പലതുമുഖ്യത്തിൽ വളരെ കറേച്ചു ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളവെങ്കിലും, അത്രയും സാധിച്ചല്ലോ എന്നുള്ള ചാരിതാത്വമാണ് പ്രവർത്തനമാർഗ്ഗമുള്ളത്.

ലാഭം. പ്രസ്തുത പരിഷത്സംവത്സരത്തിൽ നടന്നവയും പരിഷത്തിന് അഭിമാനജനകങ്ങളുമായ ഒന്നരണ്ടു സംഗതികളെ ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുകയാണ് എന്റെ സന്തോഷാവഹമായ പ്രാർഥനയും. പരിഷത്തിന്റെ രക്ഷാധികാരികളിൽ തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവുതിരുമസ്ഥിഭേര്യർ ആസ്രാസർപ്പകലാശാലയിൽനിന്ന് ഡി. ലിററ് എന്ന ബിരുദവും, കൊച്ചിമഹാരാജാവുതിരുമസ്ഥിഭേര്യർ കാശി സർപ്പകലാശാലയിൽനിന്ന് എൽ. എൽ. ഡി. എന്ന ബഹുമാനത്തിയും സിദ്ധിച്ചവനുള്ളതാണ് ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്താനുള്ള സന്തോഷസംഭവങ്ങളിൽ ഒന്ന്. പരിഷത്തിന്റെ രക്ഷാധികാരികൾക്കു സംസിദ്ധമായ ഈ ബഹുമാനത്തിൽ പരിഷത്ത് അത്യധികം അഭിമാനംകൊള്ളുന്നു.

പരിഷത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനും ജീവനാഡിയുമായ മഹാകവിയുള്ളതിന്റെ ഷഷ്ടപ്രസ്താപ്താഭിമാനമായിരുന്നു രണ്ടാമത്തെ സംഗതി. കേരളത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും ആ സുദിനം യഥാവിധി കൊണ്ടുവന്നപ്പോഴും പരമപുണ്യം സ്മാരകങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. പരിഷത്തും ഏറണാകുളത്ത് ഒരു അനുഭവദനയോഗം നടത്തുകയും, ആ സുദിനസ്സാരകമായി ഒരു ഗ്രന്ഥശാല ഏർപ്പെടുത്തണമെന്ന തീരുമാനിക്കുകയും, ഒരു സ്മാരകപ്രസിദ്ധീകരണം പുറത്താക്കുകയും ചെയ്തു. പരിഷത്ത് ഏർപ്പെടുത്തുവാൻ തീരുമാനിച്ച ഗ്രന്ഥാലയം “ഉള്ളൂർ പരമേശ്വരയ്യർ

ഷ്യുഗുദ്ധ്യുദ്ധ്വിസ്താരകം" എന്ന പേരിൽ എറണാകുളം പബ്ലിക് ലൈബ്രറിയുടെ ഒരു വിഭാഗമായി ആരംഭിക്കുന്നതു യുക്തമായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുകയാൽ, അതിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തനസമിതി പബ്ലിക് ലൈബ്രറി പ്രവർത്തകന്മാരുമായി എഴുത്തുകത്തു നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. മഹാകവിയുടേയും പരിഷത്തിന്റെയും നേരെ സ്നേഹവും ബഹുമാനവുമുള്ള ഭാഷാപ്രണയികളുടെ സഹായസഹകരണങ്ങളോടുകൂടി ഈ ഗ്രന്ഥാലയം വിജയകരമാക്കാമെന്നു കമ്മിറ്റി പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

നഷ്ടം. പ്രസ്തുതവർഷത്തിൽ ഭാഷാ സാഹിത്യലോകത്തിനു പൊതുവേയും പരിഷത്തിനു പ്രത്യേകിച്ചും അപരിഹാർത്തങ്ങളായ ചില നഷ്ടങ്ങൾ നേരിട്ടിട്ടുള്ള വസ്തുതയും ഇവിടെ വ്യസനപൂർവ്വം രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ശ്രീമാൻനാരായണ സി. പി. അച്യുതമേനോൻ, കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി, കുപ്പക്കാട്ടു നാരായണമേനോൻ, സക്കറിയ മുള്ളൂർ, പി. കെ. നാരായണപിള്ള, വി. കൃഷ്ണൻതമ്പി, കെ. പി. കറുപ്പൻ, ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള എന്നിങ്ങനെ പല സാഹിത്യകാരന്മാരും നമുക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടത് ഇക്കൊല്ലത്തിലാണ്. മി: പി. കെ. നാരായണപിള്ളയും മി: വി. കൃഷ്ണൻതമ്പിയും മി: സി. പി. അച്യുതമേനോനും പരിഷസഭയ്ക്കുള്ളതായി ആവശ്യപ്പെട്ടുവെച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്. ശ്രീമാൻ ഇ. വി. തെക്കൊല്ലം റജിസ്ട്രാർ ചെമ്പയ്യ പരിഷത്തിന്റെ സിക്രട്ടറിയായിരുന്നു. പല സഭാമുന്നണികളിലും പ്രസംഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവരെല്ലാം പരിഷത്തിന്റാഹ്വാനസംഘത്തിൽ അംഗങ്ങളായിരുന്നു പരിഷത്തിനു വിവര്യമായ സേവനം ചെയ്തിട്ടുള്ളവരത്രെ. മറ്റുള്ളവരും സാഹിത്യത്തിനുവേണ്ടി യഥാശക്തി പ്രയത്നിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്. ഇവരുടെ ഹേമവിശ്യാഗം സാഹിത്യത്തിനും പരിഷത്തിനും ഒരു തീരാനഷ്ടമാകുന്നു. സാഹിത്യപ്രണയികളായിരുന്ന ഇവരുടെ ആത്മാക്കൾക്കു നമുക്കു നിത്യശാന്തിയെ പ്രാർത്ഥിക്കാം.

യോഗങ്ങൾ. റജിസ്ട്രാർ ചെമ്പയ്യ പരിഷത്തിന്റെ അഞ്ചാമത്തെ വാർഷികസമ്മേളനം കഴിഞ്ഞുകൊല്ലം മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ 112 ധനു 15-ാംനു- തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ചു കൂടി. അന്നു മഹാകവി ഉള്ളൂർ അദ്ധ്യക്ഷനായും മെ: എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ, തുരന്നാട്ടു കഞ്ഞുർവിള്ള എന്നിവർ കാർയ്യദർശിമാരായും മി: വി. കരുണാകരൻനായർ ഖജാൻജിയായും മറ്റു 21 പേർ അംഗങ്ങളായുള്ള ഒരു പ്രവർത്തനസമിതിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും, ഗദ്യം, പദ്യം, ശാസ്ത്രം, ചരിത്രവും ഗവേഷണവും, നിരൂപണം ഇവയ്ക്ക് ഓരോ ഉപപത്രാധിപസമിതികളെ

നിശ്ചയിക്കുകയുണ്ടായെ. 1112 ഏടവം 20-ാം- നിർവാഹകസംഘത്തിന്റെ ഒരു വിശേഷാൽ യോഗം മി: ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടി ഉള്ളതിന്റെ ഷഷ്ഠ പ്രസ്താവത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ അഭിനന്ദിച്ച് ഒരു പ്രമേയം പാസ്സാക്കുകയും, അദ്ദേഹത്തിന് അനുശോചനരൂപത്തിൽ ഒരു കമ്പി സദനം അയച്ചുകൊടുക്കുകയുണ്ടായെ. പി. കെ. നാരായണപിള്ള അവർകളുടെ ദേഹവിയോഗത്തിൽ അനുശോചനം രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിനായി പ്രവർത്തകസംഘത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഏറണാകുളത്ത് ഒരു പൊതുയോഗം നടത്തുകയുണ്ടായി. പ്രവർത്തകസമിതിയുടെ യോഗങ്ങൾകൂടി കൃഷ്ണൻതമ്പി, കുറുപ്പൻ മുതലായവരുടെ ചരമത്തിലും അനുശോചനം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ധനസ്ഥിതി. 814 ക 1 ണ 7 പൈയം പരിഷത്തിന്റെ കഴിഞ്ഞകൊല്ലത്തെ വരവ്. ആജീവനസാമാജികന്മാരുടെ വരിസംഗ്രഹകയായ 105 ക സ്ഥിരം നിക്ഷേപവും, 180 ക 12 ണ 4 പൈ നീക്കിയിരിപ്പുകഴിച്ച് 578 ക 5 ണ 8 പൈ ചെലവായിട്ടുണ്ട്. കണക്കുണ്ടാക്കിയാൽ, സ്ഥിരം നിക്ഷേപം മാത്രമേ പരിഷത്തിന് ഒരു ധനമായിട്ടുള്ള എന്ന് കാണാം. സാധാരണ സാമാജികന്മാരായും ആജീവനസാമാജികന്മാരായും ചേർന്നു കേരളീയരുടെ പൊതുസ്വത്തായ സാഹിത്യപരിഷത്തിനെ സഹായിക്കണമെന്ന് എല്ലാ സാഹിത്യപ്രണയികളോടും അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഉപസംഹാരം. പരിഷത്തു ചെയ്യേണ്ടതായി പലതുണ്ട്; നിദ്ദേശങ്ങൾ തരാനുള്ള ആളുകൾക്കും ഒട്ടും കുറവില്ല. പന്നം മാത്രമേ ഇല്ലാതെയുള്ളൂ. മലമ്പാലും നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയാണെന്നും, മാതൃഭാഷയെ പോഷിപ്പിക്കേണ്ടതു നമ്മളിൽ ഓരോരുത്തരുടെയും കടമയാണെന്നുമുള്ള വിചാരം എല്ലാവർക്കുണ്ടാകുമെങ്കിൽ എല്ലാം ശുഭമായി.

എറണാകുളം, }
10—9—1113. }

എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ,
കാരുദശി.

സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തവക കണക്കുകൾ 1112 ധനുമാസം 1113 വൃശ്ചികം ആചാര്യനവമം ഏഴുതിട്ടു
 ഉള്ള പരിശോധിച്ചു. 1113 കുംഭം 4 ഓം നക്ഷത്രം പരിശോധിച്ചു.
 വരവിലെവിന്നം നിക്ഷിപ്തിപ്പന്നം ഒരു സ്റ്റാമ്പറുമെടുത്താഴെ ചേർക്കുന്നു.

വരവ്:		ചിലവ്:	
ക്ര. നം.	വിവരം.	ക്ര. നം.	വിവരം.
1	കഴിഞ്ഞകൊല്ലത്തെ നിക്ഷിപ്തി	1	നാൽപ്പതാലിൽ ഹിസ്റ്റോസ്കോപ്പിംഗ്
2	വരിസംഖ്യ	2	സ്റ്റേഷനറി, അച്ചടി
3	ആലിപനസംഖ്യകൾ	3	കാലസ്സിയം
4	പഴയവർഷം വിനവക	4	അലക്സാണ്ട്രിയ
5	വളവിതരണത്തിൽ കൊടുക്കുന്ന	5	കമ്പിളി (ഏതാർത്തം)
		6	അച്ചടക്കത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന
		7	വളവിതരണത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന
		8	കമ്പിളി
		9	അച്ചടിപ്പ് ചിലവ്
		10	ആധിപതിപ്പ് ഉൾപ്പെടുന്ന
		11	ചിത്രാച്ചിലവ്
		12	വരിസംഖ്യ അടയ്ക്കുന്നതിന്
			നിക്ഷിപ്തി
ആകെ.	823 1 7	ആകെ.	823 1 7

(Sd.) I. Kochukutta Paniker,
Auditor.

എറണാകുളം,
5-8-1113.

(ഓസ്ട്രേലിയ) സെന്ററൽ ഓഫീസ് പരിഷ്കരണം
1113 ധനമന്ത്രി 1114 വ്യവസ്ഥാപകർ 1 വർഷത്തിനുള്ള ബഡ്ജറ്റ്.

വരുവ്			ചിലവ്		
എറണാകുളം	12-മാസത്തിൽ 13-ആം വർഷം	13-മാസത്തിൽ 14-ആം വർഷം	എറണാകുളം	12-മാസത്തിൽ 13-ആം വർഷം	13-മാസത്തിൽ 14-ആം വർഷം
1 വാർഷിക	600	601 7 3	600	397 11 0	450
2 പാലക്കാട് വില്ലേജ്	25	5 4	25	60 12 0	80
3 അതിർത്തിവേലി	105	105	100	21	20
4 അതിർത്തിവേലി				42	50
5 അതിർത്തിവേലി				6 7 8	10
6 അതിർത്തിവേലി				25	5
7 അതിർത്തിവേലി				5	5
8 അതിർത്തിവേലി				20	10
9 അതിർത്തിവേലി				34 8 0	15
10 അതിർത്തിവേലി				100 0 0	100 0 0
		725			725

വാർഷിക.

സമസ്തകേരളസാഹിത്യചരിത്രജ്ഞ

112 ധനുമാസം മുതൽ 113 മേടംവരെ (മീനംകൂടി)യുള്ള കടധനക്കണക്ക്.

കട 50.

ധനം.

വിവരം.	ക. ണ. അ.	റിമാർക്സ്	വിവരം.	ക. ണ. സ.	റിമാർക്സ്
1 വളവിടയമ്പിയാപരിക്ക് കലോസ്വപിവാൾ	153 8 3	VI-ൽ 3-ാം ലക്കത്തിന്റെ കടയെ സ്റ്റുഡിയയും വെട്ടും	1 കലോസ്വപിയാപരിക്ക് മലയ്ക്കൽ	10 0 0	
2 സന്ദർശനം അച്ചക്കുടത്തിലേക്കു വെക്കു വെട്ടുകുടത്തിൽ VI-ൽ 2-ാം ലക്കം അച്ചക്കുടത്തിൽ മുഖേനയ്ക്കൽ വെക്കു	18 6 0	VI-ൽ 3-ാം ലക്കത്തിന്റെ അച്ചക്കുടത്തിൽ	2 നായർക്കുടത്തിൽ കിസ്സിയ്ക്ക്		
3 ക്ലാർക്കു കടക്കാരനായ 113 ഗുഡം മുതൽ 113 മീനംകൂടി 6 മാസത്തെ വേളനും	30 0 0		3 ഫർണീച്ചർ	36 8 0	105 ഗുഡം അച്ചക്കുടത്തിൽ
4 ക്ലാർക്കു കടക്കാരനായ 12 ഗുഡം മുതൽ 113 മീനംകൂടി 16 മാസത്തെ വേളനും	16 0 0		4 ക്ലാർക്കു കടക്കാരനായ	22 7 0	105 ഗുഡം അച്ചക്കുടത്തിൽ
	217 14 3			117 9 3	

എറണാകുളം, 11-9-1113.

ഖജാൻജി.

112 കെട്ടടക്കം 8-ാംനമ്പറുതൽ 113 മേടം 30-ാംനമ്പരെ വരിസംഖ്യ
അടച്ചവരുടെ പേരുവിവരം.

പണമടച്ച ആളുടെ പേര്: മരുപിഖസവും	എത്രപ്രകാരത്തെ ഏത	സംഖ്യ ക, ണ, സ,
മ. രാ. രാ. ഹെഡ്മാസ്റ്റർ, വി. ജി. ഫുജ്. സ്കൂൾ, ചിറവൂർ	112-ലെ	3 0 0
ഹെഡ്മാസ്റ്റർ, ഹൈസ്കൂൾ	കെട്ടടച്ചവർ	3 0 0
" " " " " "	ചാലക്കുടി	3 0 0
സി. പി. ഗോവിന്ദൻനായർ, ബി. ഏ. ഫുജ്. റ്റി., മല്ലൂർ	"	3 0 0
പ്രിൻസിപ്പൽ, ഗവൺമെന്റ് ഹയർ	മേറ്റിംഗ് ഹൗസ്	3 0 0
ഹെഡ്മാസ്റ്റർ, ഹൈസ്കൂൾ	തൃപ്പൂണിത്തുറ	3 0 0
മേനോൻ, സെൻ്ററൽ സ്കൂൾ ഹൈസ്കൂൾ, ഹൈസ്കൂൾ	"	3 0 0
ഹെഡ്മാസ്റ്റർ, ഫുജ്. ഫുജ്. ജി. ഫുജ്. മട്ടാഞ്ചേരി	"	3 0 0
കൊച്ചി സ്റ്റാമ്പുപ്രെസ്സ് പാക്കേജിംഗ് 10		
പമ്പ് ഓഫ് ലൈബ്രറി കളക്ടർ	"	30 0 0
മിസ്സിസ്. കമലാക്ഷി	തിരുവനന്തപുരം	3 0 0
സി. ഫുജ്. നാരായണൻ മൂപ്പൻ അമ്പലം	മേറ്റിംഗ്	3 0 0
പനച്ചിക്കൽ രാമൻ പിള്ള	അമ്പലം	3 0 0
സി. കൃഷ്ണൻ, ചിങ്ങിരതിലാറം വായനശാല	തിരുവനന്തപുരം	2 0 0
ഹിന്ദി പാഠശാല നാരായണമേൽ അമ്പലം	മേറ്റിംഗ്	3 0 0
കുറുപ്പൻ ലക്ഷ്മിദേവിയമ്മ അമ്പലം	തൃപ്പൂണിത്തുറ	3 0 0
കെ. കണ്ണൻ രാമൻനായർ അമ്പലം	മേറ്റിംഗ്	3 0 0
മറ്റാസ് ഫുണിറേഷൻ സിറ്റി ഹൈസ്കൂൾ	മേറ്റിംഗ്	3 0 0
മ. മ. ശ്രീ അപ്പൻമേൽ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്	തൃപ്പൂണിത്തുറ	3 0 0
മ. രാ. രാ. ഹെഡ്മാസ്റ്റർ, ഹൈസ്കൂൾ	ഇരിങ്ങാലക്കുട	3 0 0
മ. മ. ശ്രീ രാഘവൻമേൽ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്	പാലം	3 0 0
മ. രാ. രാ. പുലിയൻ ഫുജ്. രാമൻ	പാലം	3 0 0
ഹൈസ്കൂൾ, ഫുണിറേഷൻ സിറ്റി ഹൈസ്കൂൾ, തൃപ്പൂണിത്തുറ	"	3 0 0
തെക്കേക്കരയിൽ രാമൻ മേറ്റിംഗ്	പുതിയ	3 0 0
കെ. പരമേശ്വർ, ബി. ഫുജ്. ബി. ഇ.	പാലം	3 0 0
പണയിൽ ഇ. വി. രാമൻനായർ അമ്പലം	തിരുവനന്തപുരം	
	112-ലെ	3 0 0
എ. തുൾ. ബാലകൃഷ്ണൻ അമ്പലം	തിരുവനന്തപുരം	3 0 0
മുട്ടൂർ പാലം	"	1 1 3
വി. കെ. രാമൻമേൽ അമ്പലം	മേറ്റിംഗ്	3 0 0
തുൾ. രാമൻമേൽ അമ്പലം	മേറ്റിംഗ്	3 0 0
വി. തുൾ. അമ്പലം	മേറ്റിംഗ്	3 0 0
ഹെഡ്മാസ്റ്റർ, ഹിന്ദി മിഡിൽസ്കൂൾ	മേറ്റിംഗ്	3 0 0
" " " " " "	മേറ്റിംഗ്	3 0 0
വി. രാമൻ മി. രാമൻമേൽ അമ്പലം	മേറ്റിംഗ്	3 0 0

സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തു്

ദാദശസമ്മേളനം.

(ഒരു സംക്ഷിപ്തവിവരണം)

സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ പന്ത്രണ്ടാമത്തെ സമ്മേളനം കോട്ടയം സി. എം. എസ്സ്. കാളജ് ഹാളിൽ വെച്ച് ഈ മേടം 14, 15, 16 എന്നീ തീയതികളിൽ ഭംഗിയായി കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരിക്കുന്നു.

ഒന്നാം ദിവസം

സമ്മേളനോദ്ഘാടനം

14-ാംനം- രാവിലെ കൂറും എട്ടുമണിക്കു യോഗനടവടികളാരംഭിച്ചു. ഈശ്വരപ്രാർത്ഥനയ്ക്കു ശേഷം, സ്വാഗതസംഘാഗ്രയ്ക്കു നായ ശ്രീമാൻ കെ. സി. മാത്യു, ബി. എ. ബി. എൽ., നി: വ: ദിവ്യ ശ്രീ ഡാക്ടർ ജോസഫ് അട്ടിപ്പെറ്റാറി അവർകളെ സന്ദ്രേശമായി പരിചയപ്പെടുത്തുകയും സമ്മേളനത്തെ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹത്തോട് ചേർക്കിക്കുകയും ചെയ്തു. വിജ്ഞാനപ്രദവും സരസവുമായ ഒരു പ്രസംഗത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ, സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ പന്ത്രണ്ടാംസമ്മേളനം ഉദ്ഘാടനംചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി ആ വൈദികശ്രേഷ്ഠൻ പ്രസ്താവിച്ചു.

പൊതുഭാഗം

ഒൻപതു മണിക്കു മെളുർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അവർകളുടെ അഗ്രയ്ക്കുതയിൽ പൊതുഭാഗം ആരംഭിച്ചു. കൈരളീപ്രാർത്ഥന, സ്വാഗതപ്രസംഗം ഇവയ്ക്കുശേഷം അഗ്രയ്ക്കുന്റെ ഉപകൂമപ്രസംഗം നടന്നു. കോട്ടയത്തിന്റെ മഹിമ, സാഹിത്യലോകത്തിൽ ജാതിമതവിന്തകൾ അകറ്റിനിത്തേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത, ഇവയെപ്പറ്റിയാണു് അഗ്രയ്ക്കുൻ പ്രധാനമായി പ്രസ്താവിച്ചതു്. അതിനെത്തുടർന്ന് ശ്രീ. കെ. പി. ശാസ്ത്രികൾ 'നമസ്കാരം' എന്ന ഒരു കവിത വായിച്ചു. സമ്മേളനത്തിനു മംഗളമാശംസിച്ചുകൊണ്ടു്, ഡാ: സുബ്ബരായൻ, മെ: സി. ആർ. റെഡ്ഡി, ജവഹരലാൽനെഹ്രു, എം. കൃഷ്ണൻനായർ, കരി

മ്പറ ലക്ഷിക്കുട്ടിനേത്യാരമ്മ, കെ. എം. പണിക്കർ, ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ എന്നു തുടങ്ങി പല മഹാനാഥരും അയച്ചിരുന്ന സന്ദേശങ്ങൾ കാന്താരി യോഗത്തിൽ വായിച്ചു. രാജഭക്തിയേയും, ഏതാനും സാഹിത്യപ്രണയികളുടെ ചരമത്തിൽ പരിഷത്തിനുള്ള അനുശോചനത്തേയും രേഖപ്പെടുത്തുന്ന മൂന്നു പ്രമേയങ്ങൾ അയ്യപ്പൻ അവതരിപ്പിച്ചു. പാസ്താക്കിയതിനുശേഷം വിഷയനിർണ്ണയക്കമ്മിറ്റി രൂപവൽകരിച്ചു.

തെക്കേടത്തു വാസുദേവൻഭട്ടതിരിപ്പാടവർകൾ ഒരു ചെറിയ പ്രസംഗത്തോടുകൂടി പ്രദർശനം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതായി പ്രസ്താവിച്ചു. ഇതോടുകൂടി യോഗം പിരിയുകയും സഭാസ്വർ അയ്യപ്പൻ നെ അനുഗമിച്ചു പ്രദർശനശാലയിലേയ്ക്കു പോവുകയും ചെയ്തു. താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങൾ, അച്ചടിച്ച പഴയ പുസ്തകങ്ങൾ, സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ മരയാപടങ്ങൾ, കൈയെഴുത്തുമാതൃകകൾ, അനവധി പത്രങ്ങളും മാസികകളും, എന്നിങ്ങനെ ഒഴുനീയങ്ങളായ പല അമൂല്യസാധനങ്ങളും ആ ശാലയിൽ ശേഖരിച്ചുവെച്ചിരുന്നു.

ഉച്ചയ്ക്കുള്ള വിശ്രമസമയത്തു സമ്മേളനശാലയിൽ തുളുൽ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

ശാഖാസമ്മേളനങ്ങൾ.

1. ഗവേഷണം.

ഉച്ചതിരിഞ്ഞ് ഒരു മണിക്ക് മഹാകവി ഉമുദിന്റെ അയ്യപ്പക്കുട്ടിയിൽ ഗവേഷണവിഷയകമായ ശാഖാസമ്മേളനം ആരംഭിച്ചു. ഗവേഷണം ഇന്നത്തെ തലമുറക്കാരുടെ അവശ്യകതകളിൽ ഒന്നാണെന്നു സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ട് മഹാകവി ആരംഭിച്ച അയ്യപ്പക്കുട്ടി പ്രസംഗത്തിൽ വിശേഷണങ്ങളായ പല കാര്യങ്ങളും അടങ്ങിയിരുന്നു. പ്രസ്തുതസമ്മേളനത്തിൽ ഐതിഹാസികകാലങ്ങളിലെ സമുദായങ്ങൾ, ഗവേഷണമണ്ഡനം, കുറു-ഒരു നീഡി, കമാരനാശാന്റെ കവിത എന്നീ വിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ച് ശ്രീ: രത്നമയിദേവി എം. ഏ., കോളോട്ട കൃഷ്ണൻനായർ, സി. എൻ. എ. രാമച്ചാശാസ്ത്രി എം. എ., എം. സുബ്രഹ്മണ്യൻ നമ്പൂരി എന്നിവർ യഥാക്രമം പ്രസംഗിക്കുകയും, മെ: വക്കം ഏ. അബ്ദുൽകാദർ, എം. കെ. ദേശപാലൻനായർ, സി. എം. സെബാസ്റ്റ്യൻ, കെ. വി. എബ്രഹാം എന്നിവർ ഓരോ കവിത വായിക്കുകയും ചെയ്തു. ജീവിതധനം, മിസ്സിക്പ്രപഞ്ചം, ഒരു

സമുച്ചിതരായ പ്രതീക്ഷ, ക്രമശീല യേശുനാഥൻ ഇവയായിരുന്നു കവിതാവിഷയങ്ങൾ. ഇടയ്ക്ക് ഏതാനും ഞാലികമാരുടെ തിരുവാതിരക്കളിയുണ്ടായിരുന്നു. നാമമാത്രമായ ഉപസംഹാരപ്രസാഗത്തോടുകൂടി 4-15ന് യോഗം പിരിഞ്ഞു.

2- ജീവചരിത്രം, കഥ, ഫലിതം.

ജീവചരിത്രം, കഥ, ഫലിതം എന്നീ വിഷയങ്ങളെ പരാമർശിക്കുന്ന ശാഖാസമ്മേളനം 5 മണിക്ക് ശ്രീ: പി. അനന്തൻപിള്ള എം. ഏ. യുടെ അധ്യക്ഷതയിൽ കൂടി. 50 മിനിറ്റുനേരം നീണ്ടുനിന്ന അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗപരായണത്തിന് ശേഷം മി: നാലാങ്കൽ കൃഷ്ണപിള്ള എം. ഏ. ഏൽ. ടി. കാളിദാസനെപ്പറ്റി ഒരു കവിത വായിച്ചു. ഫലിതവും സാഹിത്യവും എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റി ശ്രീ. കെ. എൻ. ഗോപാലപിള്ള, എം. ഏ. പ്രസംഗിച്ചു. സമുച്ചിതം, പ്രേമശോധനം, വഴിക്കണ്ണ് എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു കവിതകൾ ഡാക്ടർ നാരായണദാസ്, മെ: ജോസഫ് ചെറുവള്ളൂർ, കെ. എം. തേവര എന്നിവർ വായിക്കുകയും ശ്രീ. കരിപ്പേരി ഗോപാലപിള്ളശാസ്ത്രി ഭാഷാവർണ്ണനയ്ക്കുപറ്റി അദ്ദേഹം പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്തു. 6-50 നു യോഗം പിരിഞ്ഞു. മുതുകട്ടം കലാവിഭാഗത്തിനിന്നും ഫലിക്കാർ അന്നു രാത്രി അവാർഡി എന്ന ഗദ്യനാടകം അഭിനയിക്കുകയുണ്ടായി.

രണ്ടാം ദിവസം.

രാവിലെ 8-30നു വാചിതപരീക്ഷനടന്നു, മെ: ഉള്ളൂർ, മുള്ളൂർ, കെ. എം. ചെറിയാൻ എന്നിവരായിരുന്നു പരീക്ഷകന്മാർ. പൗരബോധം എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റി അഞ്ചുമിനിറ്റുനേരം സംസാരിക്കാൻ ഓരോ പരീക്ഷ്യനേയും അനുവദിച്ചു. ആകെ 8 പേർ പരീക്ഷയിൽ ചേർന്നിരുന്നു. ഒരു ഇൻറർമീഡിയററുവിദ്യാർത്ഥിയായ സി. എം. സ്റ്റീഫൻ (മാവേലിക്കര) ഒന്നാമനായും വി. ഐ. സ്വകുറിയ രണ്ടാമനായും ജയിച്ചിരിക്കുന്നതായി പരീക്ഷാവസാനത്തിൽ പ്രഖ്യാപനംചെയ്യപ്പെട്ടു.

3. പദ്യസാഹിത്യം.

ഒൻപതുമണിക്ക് പള്ളത്തു രാമൻ അവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ പദ്യസാഹിത്യവിഷയകരായ ശാഖാസമ്മേളനം ആരംഭിച്ചു. അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം ഒരുമണിക്കൂറോളം നീണ്ടുനിന്നു. പദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ പലവശങ്ങളേയും സമർത്ഥമായ രീതിയിൽ പരാമർശിച്ചിരുന്ന ആ

പ്രസംഗം സരസവും സാരഗർഭവുമായിരുന്നു. ഈ സമ്മേളനത്തിൽ ആകെ അഞ്ചു പട്ടികവിതകളും ഒരു ഗദ്യകവിതയും രണ്ടു ഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. പദ്യസാഹിത്യത്തിലെ ഒരു നൂതനപ്രസ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി വിദ്വാൻ ഫാദർ സെബാസ്റ്റ്യൻ തേർമാറു വായിച്ചതായിരുന്നു ഒരു ഗദ്യപ്രബന്ധം. ശ്രീ എം. സി. മറിയമ്മ വായിച്ച “പ്രകൃതിയും കവിതയും” ആയിരുന്നു രണ്ടാമത്തേതു്. മി: പൊൻകുന്നം വി. ഏ. വർണ്ണന്റെ “ഭിക്ഷു” വാണു് ഗദ്യകവിത. കവിത പാരായണംചെയ്തവർ മെ: കെ. എം. വാഗ്ഗീസ് ബി. ഏ., ടി. എൻ. ഗോപീനാഥൻനായർ, കെ. എൻ. പരമേശ്വരൻപിള്ള, കെ. ഭാസ്കരൻനായർ, ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള എന്നിവരും, കവിതാവിഷയങ്ങൾ വിദഗ്ദ്ധപരിഷത്തിലെ ഉണ്ണിമിശിഹ, ദീപാലാസ്ത്രം അഥവാ ഒരു സ്വപ്നം, ഹരിപുരത്തിലെ കർമ്മയോഗി, ഉത്തരം, വനദേവത എന്നിവയുമായിരുന്നു. എട്ടു വയസ്സു പ്രായമുള്ള ഒരു സ്വാഭാവികയുടെ ഗ്രാമീണസ്വഭാവവും, ഒരുസംഘം യുവാക്കളുടെ മാറ്റുകുടിയും ഇതിനിടയിൽ നടന്നു. അദ്ധ്യക്ഷൻ്റെ ഉപസംഹാരപ്രസംഗത്തിന്നു ശേഷം 12 മണിക്കു യോഗം പിരിഞ്ഞു. മദ്ധ്യാഹ്നവിശ്രമാവസരത്തിൽ യോഗശാലയിൽ പായവാദ്യം മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

4. ശാസ്ത്രം, വിവർത്തനം.

ഉച്ചതിരിഞ്ഞു് നൂറുമണിക്കു് മോൺ: മോൺ പാലോക്കാരൻ എം. ഏ.യുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ശാസ്ത്രത്തെയും വിവർത്തനത്തെയും സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രത്തെയും ആരംഭിച്ചു. പരിഷത്തു ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട ചില കാര്യങ്ങൾ, സാമ്പത്തികപദനിർമ്മാണം, വിവർത്തനകൃത്യം എന്നിങ്ങനെ പല വിഷയങ്ങളും കാര്യക്രമമായവിധത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം ഐമണിശ്രീഭാരതേയ്യെ നീണ്ടുനിന്നു. വൃദ്ധന്റെ വിചാരം, നെന്തെന്നിയുടെ ചാരിതാത്മ്യം, എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു കവിതകൾ മാത്രമേ ഈ യോഗത്തിലുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. മെ: കെ. ദീപകണ്ഠൻനമ്പീശൻ, പുഷ്പനന്തർ എസ്. രാമൻ എന്നിവരായിരുന്നു തൽകർത്താക്കൾ. മെ: സെബാസ്റ്റ്യൻ തങ്കലിശ്വരൻ എം. ഏ. എം. ടി. തോമസ്, മാത്യു എം. കുഴിവേലി ബി. ഏ. എൽ. റ്റി., ടി. സി. കൊച്ചുകുട്ടിയമ്മ ബി. ഏ. എൽ. റ്റി., കെ. പത്മനാഭൻ എന്നിവർ യഥാക്രമം മലയാളവും വിവർത്തനവും, കൈരളിയും ഖണ്ഡകാവ്യപ്രസ്ഥാനവും, കൈരളിയും ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും, മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ സ്ത്രീകൾക്കുള്ള സ്ഥാനം, സ്റ്റാമ്പിലെ സാഹിത്യകാരന്മാർ എന്നിവിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ചു് ഓരോ പ്രബന്ധം വായിച്ചു. അദ്ധ്യക്ഷൻ്റെ ഉപസംഹാരപ്രസംഗത്തിനുശേഷം 4 മണിക്കു യോഗം പ

രിഞ്ഞു. സമ്മേളനത്തിന്റെ ആധിപത്യമേകാൻ കൗമുദിയെപ്പറ്റിയും പത്തുനൂറുപാലിശ്ശവരുത്തി, ഒരു നല്ല ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥത്തിന് ആ സംഖ്യ സമ്മാനമായി കൊടുക്കാൻ സമ്മേളനഭാരവാഹികൾ ത്രുമിക്കേണ്ടതാണെന്നും, എട്ടാം പത്തു അദ്ധ്യക്ഷന്മാർക്കുവേണ്ടി ചെലവാക്കുന്ന സംഖ്യ ഇതിനേയ്ക്കു നീക്കിവെച്ചാൽ ധാരാളം മതിയാകുമെന്നും, താൻ തന്റെ യാത്രച്ചെലവു വേണ്ടെന്നുവെച്ചാൽ തയാറാണെന്നും, മറ്റു അദ്ധ്യക്ഷന്മാരും ഇതുപോലെച്ചെലവു ചെയ്താൽ ഈ നല്ല കാര്യത്തിനായി ചെയ്യുമെന്നാണ് താൻ പ്രവേശിക്കുന്നതെന്നും, അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ഇക്കൊല്ലത്തെ സമ്മേളന ഭാരവാഹികൾക്കുതന്നെ താൻ നിർദ്ദേശം നടപ്പിൽവരുത്താൻ സാധിക്കുമെന്നും അദ്ധ്യക്ഷൻ ഉപസംഹാരത്തിനിടയ്ക്കു പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. ഒരു ഭാഗത്തു് പ്രസ്തുത സമ്മേളനം നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നതിനിടയ്ക്കുതന്നെ മറ്റൊരു ഭാഗത്തു ഉപന്യസനസംഗമപരീക്ഷയും ഭൂതകവനപരീക്ഷയും നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നതെന്നുള്ളതും പ്രസ്താവ്യമാണ്.

5. ജീവത്സാഹിത്യം വിമർശനം

ജീവത്സാഹിത്യം, വിമർശനം എന്ന രണ്ടു വിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ചുള്ള ശാഖാസമ്മേളനം പ്രൊഫസർ പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ എം. എ. യുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ 4-30 നു കൂടി. ജീവത്സാഹിത്യത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തെ വേണ്ടപോലെ വിവരിച്ചതിനുശേഷം ഇന്ന് അത്തരം സാഹിത്യം ധാരാളം ഉണ്ടാകേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമായിരിക്കണമെന്ന് അദ്ധ്യക്ഷൻ പ്രസ്താവിച്ചു. പക്ഷെ, മഹാകാവ്യങ്ങളെയുംമറ്റും പഴഞ്ചൻ സാഹിത്യമെന്നാക്കേപ്പിക്കുന്നതു് ഒരുവക 'തവതിരിഞ്ഞപുതുമരമ'മെന്നെന്ന് അദ്ദേഹം ഉറപ്പിച്ചുപറഞ്ഞു. മറ്റും കണ്ടതിനെ ഭാഷയിൽ പകർത്തിയതുകൊണ്ടാതും അതു ജീവത്സാഹിത്യമാവുകയില്ലെന്നും സാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രധാനധർമ്മം കലാത്വമാണെന്നും ഇന്നത്തെ ജീവത്സാഹിത്യഭൂമിക്കരിൽ പലതും അതു തീരെ മറന്നുകളയണമെന്നും അദ്ദേഹം വിശദമാക്കി. വിമർശനരീതിയെപ്പറ്റിയും കൂടി ചിലതു പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിച്ചു. മി: കെ. കെ. രാഘവപ്പണിക്കരുടെ 'വെളിച്ചത്തിനായുള്ള വിളി'മാത്രമേ ഈ സമ്മേളനത്തിൽ കവിതയായിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. മി: കൈനിക്കര കമാലപ്പിള്ള എം. എ. എൽ. റി. നാടകത്തെപ്പറ്റിയും, റവ: ഫാദർ ജോൺ മററം 'സാഹിത്യവും തത്വചിന്തയും' എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റിയും, ശ്രീ. കെ. ആർ. കേരള പത്മരാജാ 'സാഹിത്യ സംസ്ഥമായ ചില ചിന്തകളേ'പ്പറ്റിയും, മി: എം. ഐ. പോൾ എം. എ. 'ഭാഷാഗദ്യശൈലി'യെപ്പറ്റിയും ശ്രീ. ആനി

ജോസഫ് ബി. എ. 'സാഹിത്യത്തിൽ സന്തോഷത്തിനുള്ള സ്ഥാനം'ത്തെപ്പറ്റിയും ഓരോ പ്രസംഗംചെയ്തു. നാതിസംരക്ഷണവിപ്ലവമായ ഉപസംഹാരപ്രസംഗത്തോടുകൂടി 7 മണിക്കു യോഗം പിരിഞ്ഞു. രാത്രി തോട്ടം പോറിയുടേയും കൂട്ടുകാരുടേയും വകയായ ഭാരതീയമോഹനനടനവുമുണ്ടായിരുന്നു.

മുന്നോടിയണം.

6. കല.

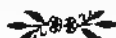
കലാപരമായ ശാഖാസമ്മേളനം മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ രാവിലെ 8-45നു കൂടി. കേരളം പണ്ടു മുതൽക്കു തന്നെ കലകളുടെ വിളനിലമാണെന്നും, കേരളീയരുടെ കരശിലും കരിങ്കല്ലിനെ പണിനീട്ടുവാക്കുന്ന ഒന്നാണെന്നും, തലേ ദിവസം സമ്മേളനശാലയിൽ നടത്തിക്കണ്ട കല്യാണക്കളി നമുക്കു നിസ്സാരമാണെന്നയിലും ഒരു വിദേശീയൻ അതുകൊണ്ട് നിശ്ചയമായും വളരെ അഭിനന്ദിക്കുമെന്നും, പാശ്ചാത്യർ അഭിനന്ദിച്ചതിനുശേഷം മാത്രമേ നമുക്കു കണ്ണു ഏതു കാഴ്ചയിലും തുറക്കപ്പെടുകയുള്ളൂ എന്നുള്ള സ്ഥിതി അത്യന്തം ഭയനീയമാണെന്നും, കഥകളിയെ ഇന്നു ചിലർ ഉൾക്കളിയെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞാൽ കഷ്ടപിക്കുന്നുണ്ടായിലും പാശ്ചാത്യർ ദിവസംതോറും അതിനെ കൂടുതൽകൂടുതലായി അഭിനന്ദിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്നും, നശിച്ചുപോകാനായ മോഹിനിയോടുത്തേയ്ക്കുകൂടി ഉൾരിക്കണമെന്നു തനിക്കു വലിയ മോഹമുണ്ടെന്നും, പക്ഷെ, കാണാൻകൊള്ളാറുവെന്നു പെൺകുട്ടികളെ കലാമണ്ഡലത്തിലേയ്ക്കു യജ്ഞാൻ ആരും തയ്യാറാകാത്തതിനാൽ അത് ഇനിയും സാധിക്കാതെയാണിരിക്കുന്നതെന്നും മറ്റും വിവരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത നിറഞ്ഞ ഉപകൃമപ്രസംഗം ഒന്നാണിത്രർ നേരത്തേയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിനെത്തുടർന്ന് കഥകളിയിലെ അഭിനയശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റി മി: ജി. കൃഷ്ണപിള്ളയും, ചിത്രകലയിലെ പ്രസ്ഥാനഭേദങ്ങളെപ്പറ്റി മി: പി. സി. ദേവസ്വയ്യയും, എം. എ. യും ചലച്ചിത്രത്തെപ്പറ്റി മി: വെണ്ണിക്കുളം ഗോപാലക്കുറുപ്പും, സാഹിത്യവും സമുദായസൗഭാഗ്യവും എന്നു വിഷയത്തെപ്പറ്റി മി: കെ. ജി. തോമസ് ബി. എ. യും സാഹിത്യത്തിലെ പഞ്ചഭൂതങ്ങളെപ്പറ്റി ശ്രീ. എം. ആർ. വേലുപ്പിള്ള ശാസ്ത്രി ബി. എ. യും ഓരോ പ്രസംഗം ചെയ്തു. ശ്രീ. പി. മറിയാമ്മവറുഗീസ്, വട്ടോളി കൊച്ചുകൃഷ്ണൻനായർ എന്നിവർ ഓരോ കവിതയും വായിച്ചു. അതുതാൻ കരണീയം, എന്റെ നാഥൻ എന്നവയായിരുന്നു കവിതാവിഷയങ്ങൾ. 12 മണിക്കു യോഗം പിരിഞ്ഞു.

ഉച്ചതിരിഞ്ഞു ഫിഡിൽ രാമനുള്ളതേയും പാട്ടിയുടേയും, സംഗീതരത്നം മാമൻഭാഗവതരുടേയും പാട്ടുകളുമുരികളുണ്ടായിരുന്നു.

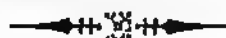
വിനോദ പൊതുയോഗം

2 മണിക്ക് മുള്ളരിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ വിഷയനിശ്ചയക്കമ്മിറ്റിയോഗം കൂടി. തയ്യാറാക്കിക്കൊണ്ടു വന്നിരുന്ന ചില പ്രമേയങ്ങൾ വായിച്ച് അവ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി അദ്ധ്യക്ഷൻ പ്രസ്താവിച്ചു. അതു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ യോഗത്തെന്നു പൊതുയോഗമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു പ്രമേയങ്ങൾ ഓരോന്നായി അദ്ധ്യക്ഷൻ വായിക്കയും സദസ്യരുടെ ഹസ്തതാഡനപ്രയോജനത്തിൽ അതു പാസ്സായതായി അംഗീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ ആകെ 11 പ്രമേയങ്ങൾ പാസ്സാക്കപ്പെട്ടു ഓരോ പ്രമേയം ഒരോരുത്തരായി അവതരിപ്പിക്കുക, സദസ്യർ അതിനപ്പുറി സാമാന്യമായിട്ടുള്ളതും ഒരു ബോധം ജനിക്കത്തക്കവണ്ണം പ്രമേയവിഷയത്തെപ്പറ്റി അവതാരകൻ എന്തെങ്കിലും പറയുക, മറ്റൊരാൾ പ്രമേയത്തെ പിൻതാങ്ങുക എന്നിങ്ങനെയുള്ള സാധാരണ പതിവു പ്രമേയങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ഇക്കൊല്ലം അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പ്രമേയാവതരണത്തെക്കുറിച്ചു സമ്മാനദാനമാണ് നടന്നത്. ആകെ ഇരുപത്തഞ്ചോളം പ്രശംസാപത്രങ്ങൾ ഓരോരുത്തർക്കായി സമ്മാനിക്കപ്പെട്ടു. അടുത്തകൊല്ലത്തെ സമ്മേളനം ശ്രീ. ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള ഇടപ്പള്ളി ക്കു അർപ്പിക്കുകയും റജിസ്ട്രേഷൻ പരിഷത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ അതിനു കൃതജ്ഞത പ്രകടപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ധ്യക്ഷന്റെ ഉപസംഹാരപ്രസംഗം, മി: വെള്ളങ്കുളം കുര്യണകുര്യൻ നായരുടെ കൃതജ്ഞതാപ്രസംഗം എന്നിവയ്ക്കുശേഷം വെബിൾമംഗളം മുതലായ ചടങ്ങുകൾ കൂടി യോഗം 4 മണിക്ക് പിരിഞ്ഞു.

ഇക്കൊല്ലത്തെ സമ്മേളനം ഇത്രമാത്രം ഭംഗിയാക്കിത്തീർന്നതിന് അരങ്ങത്തുപ്രവേശിച്ചും അണിയറയ്ക്കുള്ളിൽനിന്നും റദ്ദായപ്പൂർവ്വം പ്രവർത്തിച്ച കോട്ടയത്തെ സാഹിത്യപ്രണയികളെ വളരെ അഭിനന്ദിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സ്വീകരണസംഘാദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്ന മി: കെ. സി. മാപ്പുവ്വാ, കാർച്ചശിമാരായിരുന്ന മെ:സി. എ. രാമൻനായർ, വെള്ളങ്കുളം കുര്യണകുര്യൻനായർ, കെ. എം. മാത്തൻതരകൻ എന്നിവരും, പാലേനിന്നുകൊണ്ടു സമ്മേളനത്തിന്റെ വിജയത്തിനായി അക്ഷീണശ്രമംചെയ്ത മെ:തെക്കേടത്തു വാസുദേവട്ടതിരി, പി. സി. ദേവസ്വ, എം. എ. മുതലായവരും, പ്രത്യേകിച്ചും അഭിനന്ദനാർഹരാണ്.

പാസ്സാക്കിയ പ്രമേയങ്ങൾ.

I

തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സീനോടും രാജകുടുംബത്തോടുമുള്ള നിഷ്ഠയുടേമായ ഭക്ത്യാദരങ്ങളെ സമസ്തഭക്തസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ഈ പ്രാദേശസമ്മേളനം വിനയപൂർവ്വം രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

II

ബ്രിട്ടീഷ് ചക്രവർത്തിതിരുമനസ്സിലേന്നേക്കും കൊല്ലിമഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലേന്നേക്കും ഈ സമ്മേളനത്തിനുള്ള ഭക്തിബഹുമാനങ്ങളെ ഈ സമ്മേളനം സവിനയം രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

III

ശ്രീമാന്മാരായ സാഹിത്യപണ്ഡിതന്മാർ പി. കെ. നാരായണപിള്ള, സി. പി. അപ്പുതമേനോൻ, കവിതിലകൻ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി, വി. കൃഷ്ണൻതമ്പി, കവിതിലകൻ കെ. പി. കുറുപ്പൻ, ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള, കുപ്പക്കാട്ടു നാരായണമേനോൻ, സ. അറിയ ക്കുളം, കെ. സി. വർക്കി എന്നീ കാവ്യകാരന്മാരുടെ നിർദ്ദേശംനിമിത്തം കൈരളിക്കു നേരിട്ടിട്ടുള്ള അപാരമായ നഷ്ടത്തെ ഈ യോഗം ധ്വനനപൂർവ്വം രേഖപ്പെടുത്തുകയും, അവരുടെ ആത്മാവിന്നു നിത്യശാന്തിക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും, തൽബന്ധുവു വരുമൊട്ടുള്ള അനുശോചനം രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

IV

തിരുവിതാംകൂർ സർവ്വകലാശാലാപ്രവർത്തനത്തിൽ ഭേദമോഷ്ടം സാഹിത്യത്തിന്റേയും സംസ്കാരത്തിന്റേയും അഭിവൃദ്ധിക്കു പര്യാപ്തമായ സകല ഏല്പാടുകളും ചെയ്യുന്നവിഷയത്തിൽ തിരുവിതാംകൂർ സർവ്വകലാശാല ഉടനെ വേണ്ടതു പ്രവർത്തിക്കണമെന്ന് ഈ യോഗം അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

V

മദ്രാസ് സർവ്വകലാശാലയിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധംചെയ്തിട്ടുള്ള തമിഴ് നിഘണ്ടുവിന്റെ മാതൃകയിലും അതിലുള്ള തൂനതകളെ പരിഹരിച്ചു

മുഖ്യ ഒരു മലയാളനിഘണ്ടുവിന്റെ ജോലി കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ ആരംഭിക്കണമെന്നു തിരുവിതാംകൂർ, മദ്രാസ് എന്നീ സർവ്വകലാശാലകളോട് ഈ സമ്മേളനം അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

VI

തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, ബ്രിട്ടീഷ് മലബാർ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലുള്ള എല്ലാ കോടതികളിലേയും എഴുത്തുകത്തുകൾ കഴിവുള്ളിടത്തോളം മലയാളത്തിൽത്തന്നെയോക്കണമെന്നു മേല്പറഞ്ഞ മൂന്നു ഗവണ്മെന്റുകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തു് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

VII

“The Universal English-Malayalam Dictionary” എന്ന പേരിൽ ബൃഹത്തായ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് മലയാളനിഘണ്ടു എഴുതിത്തയ്യാക്കുകയും അതിന്റെ പ്രഥമസഞ്ചിക പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്ത ഇംഗ്ലീഷ് കറസ്പോണ്ടൻസ് സ്കൂൾ മാനേജർ ശ്രീമാൻ അച്യുതൻതമ്പിയെ ഈ യോഗം അഭിനന്ദിക്കുന്നു.

VIII

ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് മലയാളസാമൂഹികപദനിഘണ്ടു നിർമ്മിച്ച ശ്രീമാനായ എം. നാരായണൻ ബി. എ. എൽ. റി., പി. കെ. കോശ എം. എ. എൽ. റി. എന്നിവരെയും, അതിന്റെ പ്രസാധനകൃത്യം നിർവ്വഹിച്ച കെ. ടി. ചന്തനമ്പ്യാർ ബി. എ. ബി. എൽ. അവർകളെയും ഈ യോഗം അഭിനന്ദിക്കുന്നു.

IX

മലയാളഭാഷയിൽ ഇതേവരെയുണ്ടായിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളുടെ വകുപ്പ് തിരിച്ചുള്ള ഒരു പട്ടിക പരിഷത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ തയ്യാറാക്കേണ്ടതാണെന്ന് ഈ സമ്മേളനം റജിസ്ട്രേഷൻ പരിഷത്തിനോടു ശുപാർശചെയ്യുന്നു.

X

സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ഈ യോഗസമ്മേളനത്തിൽ ശാഖാസമ്മേളനങ്ങൾക്കു വിഷയമായ ഗവേഷണം, ശാസ്ത്രം, വിവർത്തനം, കല മുതലായ ഓരോ വിഭാഗത്തിലും ഔദ്യോഗികമായി പ്രത്യേകം കമ്മിറ്റികളെ നിയമിക്കേണ്ടതാണെന്നും, ആ കമ്മിറ്റികൾ

അടുത്തവർഷത്തിൽ ചെയ്യുന്ന ജോലികളെ വിവരിക്കുന്ന ഒരു റിപ്പോർട്ട് അടുത്ത പരിഷത്വമേളനത്തിൽ സമർപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്നും, ഈ യോഗം റജി.സ്ട്രീം ചെയ്ത സാഹിത്യപരിഷത്തിനോടു ശുപാർശ ചെയ്യുന്നു.

XI

ഇനി മേലാലുള്ള പരിഷത്വമേളനങ്ങളിൽ പാറായണം ചെയ്യാപ്പേടേണ്ട ഗദ്യപദ്യപ്രബന്ധങ്ങളും, ഉപന്യാസങ്ങളും, സാധാരണയെന്ന തത്ത്വസ്ഥലങ്ങളിലെ സമ്മേളനഭാരവാഹികളുടെ പൂർ്വ്വാനുമതി ലഭിച്ച വയായിരിക്കണമെന്ന് ഈ യോഗം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

XII

തിരുവിതാംകൂർ സർവ്വകലാശാലയുടെ അതിർത്തിക്കുള്ളിൽ, ഹൈസ്കൂളുകളിലും മറ്റും മലയാളം പഠിപ്പിക്കുന്ന പണ്ഡിതന്മാരുടെ ശമ്പളം, ഉദ്യോഗനിധ മുതലായവ മറ്റു വകുപ്പുകളിൽ ഉള്ളവയടക്കം പോലെ വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്ന് ഈ യോഗം ഗവണ്മെന്റിനോടപേക്ഷിക്കുന്നു.

XIII

ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂളുകളിൽ ഇംഗ്ലീഷ് ഒഴികെ മറ്റുള്ള എല്ലാ വിഷയങ്ങളും മലയാളഭാഷയിൽതന്നെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ട ഏർപ്പാടു ചെയ്യണമെന്ന് ഈ യോഗം കൊച്ചി തിരുവിതാംകൂർഗവണ്മെന്റേ കളോടഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

XIV

ഓരോ പരിഷത്വമേളനത്തിലും പാസ്റ്ററാക്കപ്പെടുന്ന നിശ്ചയങ്ങൾ എത്രമാത്രം ഫലപ്രദമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വിവരവും, സമ്മേളനത്തിന്റെ വിശദമായ റിപ്പോർട്ടും, അടുത്ത വാർഷികസമ്മേളനത്തിന്റെ പ്രാരംഭത്തിൽ റജിസ്ട്രീം ചെയ്ത പരിഷത്തിന്റെ ഭാരവാഹികൾ സമർപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്ന് ഈ യോഗം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ.

1. മലളുർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ ഷഷ്ഠപ്പബ്ദപൂർത്തി.

സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനനായകനായ മലളുർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള ബി. എ., ബി. എൽ. അവർകളുടെ ഷഷ്ഠപ്പബ്ദത്തിന് മേടമാസം 29-ാംനു തിരുവനന്തപുരത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വസതിയായ പാറ്റ്തിമന്ദിരത്തിൽവെച്ചു യഥോചിതം ആഘോഷിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി. ശ്രീമാൻ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ ജീവിതം ബഹുമാനമായ വിജയത്താൽ സ്വയംവൃതമാണ്. നിരന്തരവും നിസ്തുലവുമായ പരിശ്രമംകൊണ്ട്, ജനനാദികളായ പരിതഃസ്ഥിതികളിൽനിന്നു ലബ്രമാകാവുന്ന സാഹായ്യത്തിന്റെ അപേക്ഷകൂടാതെതന്നെ, ഉന്നതവും ഉൽകൃഷ്ടവുമായ ഒരു സ്ഥാനത്തെ അധിരോഹണം ചെയ്യുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ള കർമ്മകലലന്മാരും കശാഗ്രബലികളുമായ കേരളീയരിൽ സർവ്വമാം അപര്യായമായ ഒരു പദവിക്ക് അദ്ദേഹം അവകാശിയായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഉത്തമനായ ഒരു അഭിഭാഷകൻ, ഉദാത്തനായ ഒരു വാഗ്മി, ഉജ്ജ്വലനായ ഒരു ദേശാഭിമാനി, ഉചിതജ്ഞനായ ഒരു സാഹിത്യപ്രണയി എന്നിങ്ങനെ പല നിലകളിൽ അദ്ദേഹം ലോകത്തിനു സുവിദിതനാണ്. അരോഗദൃഢഗാത്രനായ ആ മാന്യപുരുഷനിൽ നവയുഗവനത്തിന്റെ സൗഭാഗ്യം ഇന്നും നാനാഭൂപത്തിൽ പരിസ്സരിക്കുന്നു. തിരുവനന്തപുരത്തെ ഏതു പൊതുകാര്യപ്രവർത്തനത്തിലും അദ്ദേഹം പ്രധാന ഭാഗഭാക്കാണ്. സാഹിത്യസാഹിത്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന് അപാരമായ ആസക്തിയും അഭിനിവേശവുമുണ്ട്. അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്ക് ആകർഷകമായ ആമുഖോപന്യാസങ്ങളെഴുതി അവയെ സഹൃദയസമക്ഷം സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, സാഹിത്യകാരന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിൽ തനിക്കുള്ള അഭിനിവേശത്തെ അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

സാഹിത്യപരിഷത്തിനു താങ്ങും തണലുമായുള്ള അപൂർവ്വ ചില നിർമ്മാണബലികളിൽ ശ്രീ. മലളുർ അഭിപ്രീയമായ് സ്ഥാനത്തെ അ

ലങ്കരിക്കുന്നു. മൂന്ന്, പതിനൊന്ന്, പന്ത്രണ്ട് എന്നീ പരിഷ്കരണങ്ങളിൽ അദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്നു അദ്ദേഹം നടത്തിയ പ്രസംഗങ്ങൾ പലതുകൊണ്ടും വിജയത്തോടെയായിരുന്നുവെന്നുള്ളതു് എല്ലാവർക്കും അറിവുള്ളതാണല്ലോ. തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ച് ഇടപ്രഥമമായി നടന്ന ആറാമത്തെ സമ്മേളനത്തിൽ പ്രധാനകാര്യദർശിയായിരുന്നു ആ സമ്മേളനകാര്യങ്ങൾ അന്യന്തരം വിജയപ്രദമായ നിലയിൽ നിർവ്വഹിച്ചതും ശ്രീ: മജിസ്റ്റർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള തന്നെയായിരുന്നു. ആ സമ്മേളനത്തെ കോട്ടയ്ക്കൽനിന്നു തിരുവനന്തപുരത്തേയ്ക്കു ക്ഷണിച്ചതും മററാരുമല്ലായിരുന്നു. ഏതുവിധത്തിൽ നോക്കിയാലും കേരളീയർക്കു് അഭിമാനഭാജനമായി പ്രശോഭിക്കുന്ന ശ്രീ: മജിസ്റ്റർ ആയതുമായ ആയുസ്സും അവിവാഹതമായ ആരോഗ്യവും അനന്തങ്ങളും അപരിമേയങ്ങളുമായ ഐശ്വര്യാഭിസിലും ഈ ശുഭമുഹൂർത്തത്തിൽ പ്രാഗ്വിഷ്ണുവൻ പരിഷ്കരിച്ച കടമയെ അതു ഹൃദയപൂർവ്വം നിർവ്വഹിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

2. ചില ചരമങ്ങൾ.

1. വി. കൃഷ്ണൻതമ്പി ബി. ഏ. തിരുവനന്തപുരം ആർട്ട്സ് കോളേജിലെ പൗരസ്ത്യ പ്രാജാപത്യവേക്ഷകനായിരുന്ന ശ്രീമാൻ വി. കൃഷ്ണൻതമ്പി ബി. ഏ. യുടെ അന്ത്യന്തരം അകാലികവും അപ്രതീക്ഷിതവുമായ ദേഹവിയോഗം ഭാഷയ്ക്കു് ഒരു തീരാത്ത നഷ്ടമാകുന്നു. ശ്രീ: കൃഷ്ണൻതമ്പിക്കു മരിക്കുമ്പോൾ നാല്പത്തഞ്ചുവയസ്സിലധികം പ്രായമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം കോളേജു് വിദ്യാർത്ഥികളോടു് ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, പെട്ടെന്നു രക്തസമ്മർദ്ദം അധികപ്പെടുകയും, തന്നിമിത്തം ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾക്കുള്ളിൽ ചരമഗതിയെ പ്രാപിക്കുകയുമാണു് ചെയ്തതു്. യശസ്വരീരനായ ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവുതിരുമെന്തിലേ പട്ടമഹിഷിയുടെ കനിസ്സുസഹോദരനായ തമ്പി അവർകൾ ഒരു അദ്ധ്യേതാവായിരുന്നപ്പോൾതന്നെ സംഗീതസാഹിത്യങ്ങളിൽ—പ്രത്യേകിച്ചു സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ—അനിതരസാധാരണമായ അഭിരുചി പ്രകടിപ്പിക്കുകയും അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ അഭിനന്ദനത്തിനു പാത്രീഭവിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു്, സംസ്കൃതത്തിൽ പ്രശസ്തമായ രീതിയിൽ ബി. ഏ. പാസ്സായി. തന്നെത്തരം ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി ഇംഗ്ലണ്ടിലേയ്ക്കു് പോയി മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാസനയ്ക്കു യോജിച്ചവിധം സംസ്കൃതകലാശാലാപ്രധാനാദ്ധ്യാപകസ്ഥാനത്തിൽ നിയമിക്കപ്പെടുകയും അവിടെനിന്നു യഥാകാലം ആർട്ട്സ് കോളേജിലേയ്ക്കു പൗരസ്ത്യ പ്രാജാപത്യവേക്ഷകനായി ഉയർത്തപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

അദ്ദേഹം മുദ്രാക്ഷസനാടകവും കലാലക്ഷ്യങ്ങളും ഭാഷയിലേയ്ക്കു തഞ്ജമെത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്; കഥകളിയുടെ പ്രചാരത്തിനായി പല വിധത്തിലും ശ്രമിച്ചിരുന്ന ആ കലാപ്രണയി വല്ലഭമാരും, താടകാവധം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു ആട്ടക്കഥകൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്; ഏതാനും പ്രമുഖരായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയായി ഭാഷയ്ക്കു കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്; സംസ്കൃതത്തിലും അദ്ദേഹം ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യം, സംഗീതം മുതലായ സകലലളിതകലകളേയും അദ്ദേഹം ഉള്ളഴിഞ്ഞു സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. ഹരികഥാകാലക്ഷേപത്തിനായി മലയാളത്തിൽ 'ശുദ്ധപരിതം' എഴുതുകയും അതു പലപ്പോഴും കാലക്ഷേപരീതിയിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. തൃശ്ശൂരിൽവെച്ചു നടന്ന പത്താമത്തെ പരിഷത്സമ്മേളനത്തിൽ മി: തമ്പിയാണ് ആദ്യപ്രകൃഷ്ടം വഹിച്ചിരുന്നത്. അവിടെവെച്ചു പതിനൊന്നാമത്തെ സമ്മേളനത്തെ തിരുവനന്തപുരത്തേയ്ക്കു ക്ഷണിച്ചതും കഴിഞ്ഞുകൊല്ലം ആ സമ്മേളനം വിജയപൂർവ്വം നടത്തുന്നതിൽ ആദ്യവസാനം സുരൂധാരത്വം വഹിച്ചതും ആ സാഹിത്യപ്രണയിതനായായിരുന്നു. അന്നു സ്വീകരണസംഘാദ്ധ്യക്ഷന്റെ നിലയിൽ അദ്ദേഹം ചെയ്ത പ്രശംസാർത്ഥമായ ശ്രമം ഇന്നും ഭാഷാഭിമാനികൾ ഓർക്കേണ്ടതായിരിക്കണം. കലാനന്ദം വിനീതനും സർവ്വജനപ്രിയനുമായിരുന്ന ആ മാന്യപണ്ഡിതനിൽനിന്നു കൈരളി പല സമ്പത്തുകളും ഭാവിയിൽ ന്യായമായി പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. എത്രയെത്രയും! ആ പ്രതീക്ഷാപാത്രത്തെ ദൈവം ഭഞ്ജിച്ചുകളഞ്ഞുവല്ലോ!

2. കവിതിലകൻ കെ. പി. കുറുപ്പൻ: അടുത്തകാലത്തു കേരളത്തിനു സംഭവിച്ച മറ്റൊരു നഷ്ടമാണ് കവിതിലകൻ കെ. പി. കുറുപ്പന്റെ ആത്മനീതികമായ ദേഹവിയോഗം. പ്രതികൂലപരിതഃസ്ഥിതികളോടെതിരിട്ട് സമുദായരംഗത്തിലും സാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിലും ഒരുപോലെ അദ്വൈതപരമായ വിജയംനേടിയ കർമ്മധീരനാണ് മി: കുറുപ്പൻ. കൊച്ചിയിലെ അംഗസമുദായങ്ങളെ ഉദ്ധരിക്കുന്നകാര്യത്തിൽ വളരെക്കാലമായി സഹായകമായ പ്രയത്നമാണ് ശ്രീ: കുറുപ്പൻ ചെയ്തിരുന്നത്. സാഹിത്യത്തെ പ്രധാനമായ ആയുധമാക്കിക്കൊണ്ട് ആ സമുദായാഭിമാനി പല പ്രചരണവേലകളും നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ജാതിക്കമ്മി, ഭീനസ്വരം, ഉദ്യോഗവിരുദ്ധ മുതലായ കൃതികൾ ഇതിനുദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. ഈ പ്രചരണസാഹിത്യത്തെ ഒഴിച്ചുനിർത്തിയാലും, മി: കുറുപ്പൻ ഭാഷാസാഹിത്യലോകത്തിൽ നല്ല ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു എന്നുകാണാൻ പ്രയാസമില്ല. ഭാഷാഭൈരവിപരിണയം, ഐശ്വര്യലേഖനം, ഭക്തപരിത്രക്തയായ ശകുന്തള,

ലഭിക്കാൻ പാത്രം, കൈരളികളെയും, ബാലോദ്യോനം മുതലായ കൃതികൾ ഇതിന് ഉത്തരസാക്ഷികളായു. അതുതന്നെയും അതിയുയർന്ന ഒരു രീതിയും ശയ്യയും മി: കറുപ്പൻറെ കവിതയ്ക്കുള്ള പ്രത്യേകതകളാകുന്നു.

എറണാകുളം മഹാരാജകുലാശാലയിൽ ഒരു പണ്ഡിതരായിരിക്കുമ്പോഴാണ് അദ്ദേഹം രോഗശയ്യയെ അവലംബിക്കേണ്ടിവന്നത്. കൊച്ചി ഭാഷാപരിഷ്കരണക്കമ്മിറ്റി, പാഠപുസ്തകക്കമ്മിറ്റി, പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കരണക്കമ്മിറ്റി മുതലായ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ മി: കറുപ്പൻ പലപ്പോഴും അംഗമായിരുന്നിട്ടുണ്ട്. ഒരിക്കൽ മദ്രാസ് സർവ്വകുലാശാലവകുമാരിയൻറൽടെററിൽ പരിഷ്കാരബോർഡിൽ അദ്ധ്യക്ഷനായിട്ടും നിയമിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. കേരളവർദ്ധനവയ്ക്കായിത്തന്നെപ്പോൾ വിഭാഗം എന്ന ബഹുമാനവും, മദ്രാസിൽ തീർപ്പാട്ട് കൊച്ചി മഹാരാജാവു തിരുനസ്സുകൊണ്ട് കവിതയിലകൻ എന്ന ബിരുദവും മി: കറുപ്പന് സമ്മാനിച്ച വിവരം സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഒരു നല്ല ഭാഷാഭിമാനിയായിരുന്ന ശ്രീ: കറുപ്പനിൽ നിന്നു കൈരളി ഇനിയും പലതും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. ഇനി അതൊന്നും പറഞ്ഞിട്ടു പ്രയോജനമില്ലല്ലോ. 'വിധിവിധിതമേവനും ലംഘിച്ചുകൂടാമോ?'

3. ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള. അടുത്തകാലത്തു കേരളക്കരയിലുണ്ടായിട്ടുള്ള ഫലിതസാഹിത്യകാരന്മാരിൽ പലരു കൊണ്ടും പ്രഥമസ്ഥാനത്തെ അഹ്ലിച്ചിരുന്ന ശ്രീമാൻ ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ളയും ഇഹലോകത്തോടു യാത്രപറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവത്രെ! കൊട്ടക്കണക്കിനു കൃതികളെഴുതിത്തള്ളിയിരുന്ന ഇദ്ദേഹംനിമിത്തം മലയാളഭാഷയിലെ ഗ്രന്ഥഭാരദ്രുത്തിനു വലിയ കുറവുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവസാനകാലത്തു് ആ 'നേത്രരോഗി' എഴുതിയിരുന്ന ഉപന്യാസങ്ങൾ ചിരിക്കാനും ചിന്തിക്കാനും ഏതൊരു ഉതകുന്നവയായിരുന്നു. ഇ. വി. യുടെ ഏതു കൃതിയിലും ഒരു വ്യക്തിത്വം തെളിഞ്ഞു കാണാം. അവസാനകാലമായപ്പോൾ ആ വ്യക്തിത്വം കൂടുതൽ കൂടുതൽ പ്രകടമായിവരികയായിരുന്നു. കക്കാലവും കൂടി ജീവിച്ചിരുന്നുവെന്നുവരികിൽ ഇ. വി. വലിയ ഒരു പരിവർത്തനത്തിന്റെ നേതൃത്വംതന്നെ വഹിക്കുമായിരുന്നു. ഇനി അതൊന്നും പറഞ്ഞിട്ടു പ്രയോജനമില്ലല്ലോ. ബാല്യവത്സരം, കേരളീയരായ തുടങ്ങിയ കഥാപുസ്തകങ്ങളും, രാജാകേശവദാസ്, ഈവിക്കുട്ടിപ്പിള്ള, സീതാലക്ഷ്മി മുതലായ രൂപകങ്ങളും, കവിതക്കേന്ദ്രം, ചിരിയും ചിന്തയും എന്നിത്യാദി ഇതരകൃതികളും മലയാളഭാഷയ്ക്കുണ്ടായോളംകാലം, പണ്ഡിതപാത്രമേറ്റും കൂടാതെ, കേരളീയരെയാകമാനം രസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല.

പരേതന്മാരുടെ അന്തമാക്കൾക്കു നിതശാന്തി ലഭിക്കുമാറാകട്ടെ.

3. തിരുത്തൽ.

I. മഹാകവി ഉള്ളൂർ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു:—“പരിഷ്കൃതമാസികത്തിന്റെ ആറാംവാല്യം രണ്ടാംലക്കത്തിൽ വില്പനമംഗലത്തു സ്ഥാമിയാരെപ്പറ്റി ഞാൻ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഉപന്യാസത്തിൽ രിട്ടത്തു ‘പൊന്നാനിത്താലൂക്കിലുപെട്ട അരിയന്തർക്കാവുക്കേരത്തിലെ’ എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. പിന്നീടുള്ള അന്വേഷണത്തിൽ, അരിയന്തർക്കാവ് പൊന്നാനിത്താലൂക്കിലല്ലെന്നും കൊച്ചിസംസ്ഥാനത്തിൽ കുന്നങ്കുളത്തിടുത്താണെന്നും അറിവുകിട്ടിയിരിക്കുന്നു. ആ ഭാഗം അങ്ങനെ തിരുത്തിവായിക്കണമെന്നുപേക്ഷ.”

II. കെ. നാരായണപ്പിഷാരടി അച്ചർകൾ എം. എ. അയച്ചുതന്ന ‘പാർവ്വതീപരിണയം’ എന്ന ഒരു പ്രാചീനപദ്യകൃതി ഈ ലക്കത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. വെണ്മണി അച്ഛൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെ വകയാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹം അത് ഇവിടെ അയച്ചതന്നു്. അതനുസരിച്ചു ഞങ്ങൾ അതു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുംചെയ്തു. വെണ്മണി അച്ഛൻനമ്പൂതിരിയുടെ ചില കൃതികൾ പകർത്തിയ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ കണ്ടതുകൊണ്ട് അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെവകയാണെന്നു തെറ്ററിദ്ധരിച്ചുപോയതാണെന്നും, പിന്നീടു മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥം പരിശോധിച്ചപ്പോൾ “പാർവ്വതീസ്വയംവരം” എന്ന ഒരു കൃതിയുടെ ഒരു ഭാഗമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻസാധിച്ചുവെന്നും കവിത അച്ചടിച്ചുകഴിഞ്ഞുവെങ്കിൽ ഈ വിവരവുംകൂടി പത്രാധിപക്കുറിപ്പിൽ കാണിക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം ഞങ്ങൾക്കെഴുതി അയച്ചിരിക്കുന്നു.

൩൪ പരിഷ്കൃതമാസികത്തിന്റെ മൂന്നാംവാല്യം രണ്ടാംലക്കത്തിൽ വില്പനമംഗലത്തു സ്ഥാമിയാരെപ്പറ്റി എഴുതിയിട്ടുള്ള ഉപന്യാസത്തിൽ രിട്ടത്തു ‘പൊന്നാനിത്താലൂക്കിലുപെട്ട അരിയന്തർക്കാവുക്കേരത്തിലെ’ എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. പിന്നീടുള്ള അന്വേഷണത്തിൽ, അരിയന്തർക്കാവ് പൊന്നാനിത്താലൂക്കിലല്ലെന്നും കൊച്ചിസംസ്ഥാനത്തിൽ കുന്നങ്കുളത്തിടുത്താണെന്നും അറിവുകിട്ടിയിരിക്കുന്നു. ആ ഭാഗം അങ്ങനെ തിരുത്തിവായിക്കണമെന്നുപേക്ഷ.

(374-00741000 ഇടൻ മൂ)

[illegible]

തൊടക്കുട്ടനമ്മൾ അങ്കൽ മെതിരിപ്പാട്, വെള്ളരയ്യൂർ	113-ലെ	3	0	0		
അമ്പാടി ഗുരുമേനോൻ അമ്പർകുറം	എറണാകുളം	112-ലെ	3	0	0	
പി. രത്നമയിരേലി അമ്പർകുറം	മദ്രാസ്	113-ലെ	3	0	0	
പകരാത്താട്ടു ശങ്കുണ്ണിനായർ	„	എറണാകുളം	112-ലെ	3	0	0
കെ. സി. മാത്യു	„	കോട്ടയം	„	3	0	0
കൊയിപ്പിള്ളി പാദമേശ്വരപ്പൻ അമ്പർകുറം	കേഴിശ്ശേരി	112-ലെ	3	0	0	
ടി. എം. നാരായണിക്കോവിലമ്മ	„	„	„	3	0	0
എ. വി. കുളിക്കുട്ടൻമേനോൻ	„	„	„	3	0	0
കെ. സി. ഉണ്ണിഅനിയൻമേനോൻ	„	„	„	3	0	0
പി. കെ. നവീദൻ	„	ചങ്ങപ്പുറം	„	3	0	0
എ. കെ. ടി. കെ. എം. ഇപ്പൻനായർപ്പാട്	„	„	„	3	0	0
വെള്ളമുളം കുറുനാരായൻ നായർ	„	കോട്ടയം	112-ലെ	3	0	0
പു. കെ. മോസഫ്	„	എറണാകുളം	„	3	0	0
മോസഫ് മുണ്ടൂർ	„	തൃശ്ശിവപേരൂർ	„	3	0	0
തൊക്കുട്ടൻ വാസുദേവമേതിരിപ്പാട്	കുമരകം-കോട്ടയം	113-ലെ	3	0	0	
കെ. ജെ. തോമസ് ബി. എ. കുരിപ്പുറയിൽ, കണ്ടെരിപ്പള്ളി	„	„	3	0	0	

സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്ത്.

കൊച്ചിയിലെ 1038 കെ 2-ാംനമ്പർക്കൽ
പ്രകാശം, ഏണകുളം റബ്ബർപ്പ്ലാന്ററി, 1107 കെ.ന
27-ാം- 1107-ൽ 1-ാംനമ്പർക്കൽ റബ്ബർപ്പ്ലാന്ററി.

മെമ്മോറാണ്ടം.

1. ഈ സംഘത്തിന്റെ പേര് സമസ്ത
കേരളസാഹിത്യപരിഷത്ത് എന്നാകുന്നു.

2. ഈ പരിഷത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ:

മലയാളഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും
പരിഷ്കാരവും പോഷണവും വരുത്തുന്ന
നിരന്തരനായും ആവശ്യവും ആയ എല്ലാ
പ്രവൃത്തികളും ചെയ്തും അതിനു വേണ്ട
നമുണ്ടാക്കി സൂക്ഷിച്ചു ചെലവഴിക്കുക
യുംആകുന്നു.

3. ഈ പരിഷത്തിന് ഏതു വിധമെ
റിലും ഉണ്ടാകുന്ന മുതലിടലും സ്വത്തുക്ക
ൾ സംഭവമെമ്മോറാണ്ടത്തിൽ കാണിച്ച
പ്രകാരമുള്ള ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾക്കു മാത്രം ഉപ
യാഗപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. അല്ലാതെ, അ
റിൽ യാതൊരു ഭാഗവും നേരിട്ടോ മറ്റു
പ്രകാരത്തിലോ, ആദായമെന്നോ പലിശ
യെന്നോ ഉള്ള നിലയിൽ സാമാജികന്മാ
ർ കൊടുക്കുകയോ അവയുടെ അധീനത്തി
ൽക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതല്ല.

എന്നാൽ, പരിഷത്തിന്റെ അഭിപ്രാ
ത്തിൽ വല്ല സാമാജികനും സാഹിത്യ

സംബന്ധമായുള്ള പരിശുദ്ധത്തിന്റെ ഫ
ലങ്ങൾക്കായി വല്ല പ്രതിഫലമോ സമ്മാ
നമോ കൊടുക്കണമെന്ന തീർച്ചയാക്കി
കൊടുക്കുന്നതായാൽ, ആയതു മേൽപ്പറഞ്ഞ
നിശ്ചയത്തിനാൽ അസാധുവാകുന്നതല്ല.

പരിഷന്നിയമാവലി.

1. പേര്:—ഈ പരിഷത്തിന്റെ
പേര് സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്ത്
എന്നാകുന്നു.

2. ഉദ്ദേശ്യം: ഈ പരിഷത്തിന്റെ ഉ
ദ്ദേശ്യം ഭാഷയ്ക്കു സർവ്വതോമുഖമായ അഭി
വൃദ്ധി സമ്പാദിക്കുകയാകുന്നു.

3. ഉദ്ദേശ്യസാദ്ധ്യത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ.

പരിഷത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യസാദ്ധ്യത്തിനാ
യിതാഴെ ചേർന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളേയും അതാ
തു സമയം യുക്തമെന്നു തോന്നുന്ന മറ്റു മാ
ർഗ്ഗങ്ങളേയും അവലംബിക്കാവുന്നതാകുന്നു.

(ക) ഗവേഷണം — കേവലഭാഷാപ
രിതും, നിഘണ്ടു, (സാമാന്യശബ്ദനിഘണ്ടു,
സാങ്കേതികശബ്ദനിഘണ്ടു,) വ്യാകരണം,
ദേശചരിത്രം മുതലായ വിഷയങ്ങളിൽ
ഗവേഷണം നടത്തുക.

(ഖ) സംഭരണം— (1) പഴയ ഗ്രന്ഥ
ങ്ങൾ, പഴയ രേഖകൾ, പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്ത

പുസ്തകങ്ങൾ മുതലായവ അടക്കം ഒരു ഗ്രന്ഥശാല ഏറ്റെടുത്തുക. (2) ഭാഷാ ചരിത്രം മുതലായ ചരിത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്നവയായ പദാർത്ഥങ്ങളുടെ ഒരു പ്രദർശനശാല സ്ഥാപിക്കുക.

(ഗ) നിർമ്മിതി—കല്പിതങ്ങളും, വിവർത്തനങ്ങളും, അനുകൃതങ്ങളുമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ നിർമ്മിതി

(ഘ) പ്രസാധനം—ഇതുവരെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതും പുതുതായി പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതുമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പാടുള്ളതും നന്നാക്കി പ്രസാധനം ചെയ്യുക.

(ങ) മുദ്രണം—ഭാഷാസ്വാകരണനിയമങ്ങൾക്കും ഭാഷാസാഹിത്യനിയമങ്ങൾക്കും വിരോധം കൂടാതെ മുദ്രണത്തിനു വേണ്ടുന്ന വ്യവസ്ഥകൾ ചെയ്യുക.

(ച) വിമർശനം—ശരിയായ രീതിയിൽ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വിമർശിച്ചു കാണിക്കുക.

(മ) പ്രവർത്തനം — വർണ്ണമാനപത്രങ്ങൾ, മാസികകൾ മുതലായവ ഉത്തമരീതിയിൽ നടത്തുവാൻ അവയുടെ അധികൃതന്മാരെ പ്രേരിപ്പിക്കുക.

(ജ) പ്രചരണം—ഗ്രന്ഥശാല, ലാശാല, പാഠശാല, പ്രസംഗം, പ്രദർശനം, ലഘുപത്രിക, മാസിക ഇത്യാദി മാർഗ്ഗങ്ങളിൽകൂടി കേരളത്തിൽ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും ഭാഷാസാഹിത്യത്തിനു പ്രചാരം വരുത്തുക.

1 സാമാന്യഘടന.

(ക) (1) പരിഷത്തിന് അഞ്ചിൽ കൂടുതലാകാതെ രക്ഷാധികാരികൾ ഉണ്ടായിരിക്കാവുന്നതാകുന്നു. (2) പരിഷത്തിലെ

അംഗങ്ങൾ, പാലകസാമാജികന്മാർ, വിശിഷ്ടസാമാജികന്മാർ, ആജീവനസാമാജികന്മാർ, സാധാരണസാമാജികന്മാർ, എന്നിങ്ങനെ നാലു തരത്തിലായിരിക്കും.

(ബ) 250 ഉറപ്പികയോ തത്തുല്യമായ മറ്റു സാമാവനയോ കൊടുക്കുന്നവർ പാലകസാമാജികന്മാരായിരിക്കുന്നതാണ്.

(ഗ) (1) സാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിൽ ലബ്ധപ്രതിസ്തരായിരിക്കണം വിശിഷ്ടസാമാജികന്മാർ. (2) ഇവരുടെ സംഖ്യ പ്രത്യേകകാരണങ്ങളാലല്ലാതെ ഒൻപതിൽ കവിയാവുന്നതല്ല. (3) വിശിഷ്ടസാമാജികന്മാർ സാധാരണസാമാജികന്മാരുടെ അധികാരങ്ങളുണ്ടായിരിക്കുന്നതാകുന്നു. എന്നാൽ അവർ വരിപ്പണം കൊടുപ്പാൻ ബാധ്യതപ്പെട്ടവരല്ല.

(ഘ) പരിഷത്തിനുവേണ്ടി 100 ഉറപ്പിക ഒരു കൊല്ലത്തിനിടയ്ക്കു സാമാവന ചെയ്യുന്നവരായിരിക്കും ആജീവനസാമാജികന്മാർ.

(ങ) (1) പരിഷത്തിൽ വർഷത്തോറും മൂന്നും ഒന്നും വീതം രൂപ വരിസംഖ്യ അടയ്ക്കുന്ന രണ്ടു തരം സാധാരണസാമാജികന്മാർ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാകുന്നു. (2) ചേരുന്ന കൊല്ലത്തിലടയ്ക്കേണ്ട വരിസംഖ്യ ചേരുന്ന തിയ്യതിക്കും, കൊല്ലത്തോറുമുള്ള വരിസംഖ്യ കൊല്ലത്തെ ആദ്യത്തെ മൂന്നു മാസത്തിനകവും, കൊടുത്തു തീർക്കേണ്ടതാകുന്നു. വർഷപാദത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ചേർന്നാലും വർഷപാദത്തിന്റെ ആദ്യം മുതൽ ക്രമപ്രകാരമുള്ള വരിസംഖ്യ അടയ്ക്കേണ്ടതാകുന്നു.

(ച) രക്ഷാധികാരികളേയും സാമാജികന്മാരേയും പരിഷത്തിൽ ചേർക്കുവാൻ

ഉള്ള അധികാരം നിർവാഹകസംഘത്തിനാകുന്നു. എന്നാൽ സാഹിത്യലോകത്തിൽ ഉപകാരപ്രദമായ എന്തെങ്കിലും പ്രവൃത്തി ചെയ്തിട്ടുള്ളവരേയും ചെയ്യാമെന്നുള്ളവരേയും മാത്രമെ പരിഷത്തിൽ അംഗങ്ങളായി ചേർക്കുവാൻ പാടുള്ളൂ. സാമാജികസ്ഥാനത്തിനുള്ള അപേക്ഷകളെ കാരണമുടാതെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിന് നിർവാഹകസംഘത്തിന് അധികാരമുണ്ടായിരിക്കും.

(ര) വരിസംഖ്യ അടയ്ക്കേണ്ട തിരക്കുകൾ കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം, പരിഷത്തിൽ നിന്നു എഴുത്തയച്ച് രാജിപ്പിച്ചിട്ടും പിന്നെ രണ്ടു മാസത്തിനുള്ളിൽ കടിയ്ക്കുക അടച്ചു തീർക്കാത്ത സാമാജികന്മാരെ പട്ടികയിൽനിന്നു കിറുവു ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. കിറുവു ചെയ്താലും അതുവരെയുള്ള അവരുടെ ബാധ്യതകൾ ഇല്ലാതാകുന്നതല്ല.

(ജ) ആജീവനാസാമാജികന്മാർ സംഭാവനസംഖ്യയിൽ ഏതാനും അടച്ചു, നിശ്ചിതസമയത്തിനുള്ളിൽ മുഴുവനും അടച്ചുതീർക്കാത്തപക്ഷം, അതു അടച്ചുതീരുന്നതുവരെ, അവരെ സാധാരണസാമാജികന്മാരായി ഗണിക്കുന്നതും, സാധാരണസാമാജികന്മാരുടെ നിലയ്ക്കുള്ള വരിസംഖ്യ അവർ അടച്ചു സംഖ്യയിൽനിന്ന് ഇഴുക്കാക്കുന്നതുമാകുന്നു.

(ഡ) പരിഷത്തിന്റെ കൊല്ലം തുലാത്തോടു തുലാമായിരിക്കുന്നതാകുന്നു.

5. സാമാജികന്മാരുടെ അവകാശങ്ങളും അധികാരങ്ങളും.

(ക) മൂന്നു രൂപ വരിസംഖ്യ അടയ്ക്കുന്ന വർഷമാത്രം നിർവാഹകസംഘത്തിൽ അംഗങ്ങളാകുവാനും പരിഷത്തേതുമാസിക

സൗജന്യമായി കിട്ടുവാനും അവകാശമുണ്ടായിരിക്കുന്നതാകുന്നു.

(ഖ) പരിഷത്തുവക ഗ്രന്ഥശാലയിൽ ശേഖരിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ മുതലായവ അതതു കാലത്തു നിശ്ചയിക്കുന്ന ഉപനിവേശങ്ങളനുസരിച്ചു സാമാജികന്മാർക്ക് എടുത്തു ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാകുന്നു.

(ഗ) പരിഷത്തിന്റെ കാര്യവിചാര യോഗങ്ങളിൽ സാമാജികന്മാർക്ക് മാത്രം പ്രത്യക്ഷസമ്മതിദാനത്തിനധികാരമുള്ളതാകുന്നു.

(ഘ) മുറപ്രകാരമുള്ള അവധിക്കുശേഷം വരിസംഖ്യ കടിയ്ക്കുകയാക്കുന്ന സാമാജികന്മാർക്ക് മേല്പറഞ്ഞ അവകാശങ്ങളെല്ലാം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല.

6. കാര്യനിർവ്വഹണം.

(ക) പരിഷത്തിന്റെ കാര്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന് രെഗ്യൂക്ഷനും, ഒരു കാര്യദർശിയും, ഒരു സഹായകാര്യദർശിയും, ഒരു ഖജാൻജിയും ഉൾപ്പെടെ 25-ൽ അധികമാകാതെ അംഗങ്ങളടങ്ങിയ ഒരു നിർവാഹകസംഘം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

(ഖ) ഈ സംഘാംഗങ്ങളെ കൊല്ലം തോറും വാഷികയോഗത്തിൽ വെച്ചു തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതാകുന്നു.

(ഗ) സംഘാംഗങ്ങളിൽ ഒഴിവു വന്നാൽ ആ സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു് ആളെ നിയമിക്കുവാൻ നിർവാഹകസംഘത്തിന് അധികാരമുള്ളതാകുന്നു.

(ഘ) സംഘത്തിന്റെ തലസ്ഥാനം തൽകാലം എറണാകുളത്തു് ആയിരിക്കുന്നതാണ്.

7. നിർവാഹകസംഘത്തിന്റെ

അധികാരം

(ക) പരിഷത്തിന്റെ ആസ്വല്യം ഉടമി ഏല്പാ കാര്യങ്ങളും സാധാരണമായി കാർയ്യാനിർവാഹകസംഘം നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

(ഖ) അടുത്തകൊല്ലത്തെയുള്ള വരവ് ചെലവുകളുടെ ഉദ്ദേശക്കണക്ക് പരിഷത്തിന്റെ വാർഷികയോഗത്തിൽ ഹാജരാക്കി അനുമതിപ്പെടുത്തേണ്ടതാകുന്നു.

(ഗ) പരിഷത്തിന്റെ ആഭ്യന്തര നിർവ്വഹിക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെടാവുന്ന ഏതെങ്കിലും ഉദ്യോഗസ്ഥനെ വെസ്റ്റ് വാറം പിരിക്കുവാനും നിർവാഹകസംഘാലയത്തിന് അധികാരമുള്ളതാകുന്നു. എന്നാൽ ഉദ്യോഗം നിശ്ചയിക്കുന്നതിൽ നിർവാഹകസംഘത്തിന്റെ അധികാരത്തിൽ പെട്ടതായിരിക്കും.

(ഘ) പ്രത്യേകമായ ഏതെങ്കിലും കാര്യനിർവ്വഹണം നിർവാഹകസംഘത്തിന് ഉപസംഘങ്ങളെ ഏല്പിക്കാവുന്നതാകുന്നു.

(ങ) ആവശ്യമുള്ളപ്പോഴോ, പത്തിൽ കറയാതെ നിർവാഹകസംഘാംഗങ്ങളോ നാലിലൊന്നുകളെ മറ്റു സാമാജികന്മാരോ ആവശ്യപ്പെട്ടാലോ, അല്ലെങ്കിൽ നിർദ്ദേശപ്രകാരം, കാര്യങ്ങൾ നിർവാഹകസംഘം വിചിത്രപ്പെടുത്തേണ്ടതാകുന്നു.

(ച) കാർയാലോചനാവിഷയത്തിൽ അംഗങ്ങൾ തുല്യപക്ഷമാകുമ്പോൾ, അല്ലെങ്കിൽ പക്ഷം ബലപ്പെടുന്നതാകുന്നു.

(മ) നിർവാഹകസംഘയോഗങ്ങളിൽ സംഘാലയങ്ങൾ സഭാനാമനായിരിക്കുന്നതും, അല്ലെങ്കിൽ സെക്രട്ടറിയുടെ

പക്ഷം, സംഘത്തിൽ നിന്ന് വരുന്നതിൽകാലത്തെയും നിശ്ചയിക്കുവാൻ സംഘത്തിന് അധികാരമുള്ളതാകുന്നു.

(ജ) ഏതെങ്കിലും വിശേഷകാര്യം അഭിപ്രായമായി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിവന്നാൽ, ഏതു രൂപവരെ ചെലവുചെയ്യുവാൻ അല്ലെങ്കിൽ അധികാരമുള്ളതും അങ്ങനെയെന്നു വെച്ചാൽ അടുത്ത കാർയ്യാനിർവ്വഹണസംഘാംഗത്തിൽ ബോധ്യപ്പെടുത്തി അനുമതിപ്പെടുത്തേണ്ടതാകുന്നു. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ ഒരു കൊല്ലത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ ചെലവുചെയ്യുന്ന തുക 150 രൂപയിൽ കൂടുതൽ വന്നുകൂടാ.

(ഝ) യോഗം കൂടുവാൻ സെക്രട്ടറിയുടെ അനുമതിയും ഏതെങ്കിലും അഭിപ്രായനിർവ്വഹണം ഏറ്റെടുക്കാനും അംഗങ്ങളെ അറിയിച്ച നിർവാഹകസംഘത്തിന് അധികാരമുള്ളതാകുന്നു. എന്നാൽ പകുതിയിലധികം അംഗങ്ങളെ ഏതെങ്കിലും അഭിപ്രായം യോജിപ്പിരിക്കണം.

8. നിർവാഹകസംഘത്തിന്റെ

ചുമതലകൾ.

(ക) സംഘത്തിന്റെ ഓരോ യോഗത്തിലും ചുമത്തിയത് അംഗങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഹാജരായിരിക്കണം.

(ഖ) യോഗം കൂടുന്നതിന് കറഞ്ഞുപതിനഞ്ചുദിവസമുമ്പ്, കാര്യംകാണിച്ച് അറിവുകൊടുക്കേണ്ടതാകുന്നു.

(ഗ) നിർവാഹകസംഘത്തിലെ നടപടികൾ കാര്യങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തി അല്ലെങ്കിൽ അടയാളപ്പെടുത്തി അല്ലെങ്കിൽ അടുത്ത യോഗത്തിൽ ഹാജരാക്കേണ്ടതാകുന്നു.

(റഖ) പരിഷത്തു സംബന്ധമായ പണമിടപാടുകളും കണക്കുകളും സംബന്ധിച്ചു പുതുതലകൾക്കു ഖജാൻജി ഉത്തരവാദിയാണ്.

(ഒ) പരിഷത്തു ക.ക്കുറിയായ വ്യവഹാരങ്ങളിലും ആധാരങ്ങളിലും പരിഷത്തിനെ പ്രതിനിധീകരിക്കേണ്ടവർ കൗൺസിലിലും ഖജാൻജിയും ആയിരിക്കണം. എന്നാൽ ഇവർക്കു കൗൺസിലിൽ നിർവാഹകസംഘം രേഖപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള പ്രകാരമേ ഇവർ പ്രവർത്തിച്ചുകൂട്ടൂ. പ്രധാനപ്പെട്ട ലക്ഷ്യങ്ങളിൽ പരിഷത്തിന്റെ പൊതു ശ്രമങ്ങളായിരിക്കേണ്ടതും, ആയതു് അല്ലെങ്കിൽ റെഗുലേഷൻ വിരിക്കേണ്ടതുമാകുന്നു.

9 വാഷികയോഗം.

(ക) പരിഷത്തിന്റെ വാഷികയോഗം നിർവാഹകസംഘത്തിന്റെ യുക്തം പോലെ കാലവും ദേശവും നിശ്ചയിച്ചു കൊല്ലം തികഞ്ഞു മൂന്നാഴ്ചത്തിനുള്ളിൽ നടത്തേണ്ടതാകുന്നു.

(ഖ) വാഷികയോഗത്തിലേയ്ക്കുള്ള അംഗങ്ങളായി സാമാജികന്മാരിൽനിന്ന് രണ്ടു നിർവാഹകസംഘത്തിന് തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതാകുന്നു.

(ഗ) അതുകൊല്ലം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള വരുമാനവകുപ്പുകളെ കാണിക്കുന്നതും പരിഷത്തു നിയമിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വിദഗ്ദ്ധൻ പരിശോധിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ കണക്കുകളേയും നിർവാഹകസംഘം ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രവൃത്തികളേയും വിവരിക്കുന്ന ഒരു റിപ്പോർട്ട് നിർവാഹകസംഘക്കാർ വാഷികയോഗത്തിൽ സമർപ്പിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

(ഘ) വാഷികയോഗത്തിനും മറ്റു പൊതുയോഗങ്ങൾക്കും കോർത്തിന് പ

രസിക്കുന്നവർക്കു് അംഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണു്.

(ങ) പരിഷത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ആണ്ടുതോറും ഒരു സാഹിത്യസമ്മേളനം നടത്തുവാൻ നിർവാഹകസംഘം പ്രയത്നിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അതിനുള്ള സംഗ്രഹ പൊതുജനങ്ങളിൽനിന്നും മറ്റും വിശേഷാൽ പിരിച്ചെടുക്കുന്നതാണു്. ചെലവുകഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ളതു പരിഷത്തിന്റെ സ്വത്തായിരിക്കുന്നതാകുന്നു.

10. ശാഖാസംഘങ്ങൾ.

(ക) പരിഷത്തിന് ഏകദേശമായി ഒരു അതിന്റെ ശാഖാസംഘങ്ങളെ സ്ഥാപിക്കാവുന്നതാകുന്നു.

(ഖ) പരിഷത്തിലെ സാമാജികന്മാർക്കു് ലാഭം ശാഖാസംഘങ്ങളിൽ അംഗങ്ങളായിരിക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. എന്നാൽ 20-ൽ കുറയാതെ അംഗങ്ങൾ അതിൽ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

(ഗ) ശാഖാസംഘങ്ങൾ പരിഷത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമനുസരിച്ചു നടക്കേണ്ടതാകുന്നു.

(റ) എന്നാൽ അതതു പ്രദേശങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകമായ നടവടികൾ വല്ലതും വേണ്ടിവരുന്നതായാൽ, പരിഷത്തിന്റെ സാമാന്യനിയമങ്ങൾക്കും, ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾക്കും വിരോധംകൂടാതെ അപ്രകാരമുള്ള നടവടികൾ ശാഖാസംഘങ്ങൾക്കു സ്വതന്ത്രമായി നടത്തുവാൻ അധികാരമുള്ളതാകുന്നു.

(ഒ) ശാഖാസംഘങ്ങൾ അവയുടെ സജ്ജതത്തിനകത്തുള്ള സാമാജികന്മാരിൽനിന്നു വരിസംഗ്രഹിച്ചു് സ: കേ: സാ

പരിഷത്തിലെ ഖജാൻജിക്ക് അയച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതും, അവയുടെ ചെലവു മറ്റു പിരിവുകളെക്കൊണ്ടു നടത്തേണ്ടതുമാകുന്നു.

11. നിയമഭേദഗതി.

(ക) പ്രധാനനിയമങ്ങൾക്കു വിപരീതമാകാത്തവിധത്തിൽ വല്ല ഉപനിയമമോ ഉപനിയമങ്ങളോ കൂട്ടിച്ചേർക്കേണ്ടിവന്നാൽ, അതു നിർവാഹകസംഘത്തിനു ചെയ്യാവുന്നതും, എന്നാൽ അടുത്തുകൂടുന്ന പൊതുയോഗത്തിൽ അതു ഫാജരാക്കി അനുവദിപ്പിക്കേണ്ടതുമാകുന്നു.

(ഖ) ഈ നിയമത്തിൽ വല്ലതും ഭേദഗതിചെയ്യേണ്ടിവന്നാൽ, ആയതു് ആ ആവശ്യത്തിനായി ആവശ്യം വിവരമായി കാണിച്ച് ഒരുമാസത്തെ ഇടവച്ചു

നോട്ടീസ്സുകൊടുത്തു വിളിച്ചുകൂടുന്ന ഒരു പ്രത്യേകയോഗത്തിലോ, അല്ലെങ്കിൽ വാഷികയോഗത്തിലോ വെച്ചുമാത്രമേ ചെയ്യാവാനുണ്ടുള്ളൂ. ആ യോഗത്തിൽ നേർപകുതിയിൽ കറയാതെ അംഗങ്ങൾ, നേരിട്ടോ രേഖാമൂലമായി അധികാരപ്പെടുത്തിയ പ്രതിനിധിമൂലമോ ഹാജരായിരിക്കണം; അതിൽ അധികപക്ഷം നിയമഭേദഗതിക്ക് അനുകൂലവുമായിരിക്കണം.

12. പ്രത്യേകനിബന്ധന.

അവശ്യം വേണ്ടിവരുന്ന ഘട്ടങ്ങളിലൊഴികെ, പരിഷത്തിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ ഒന്നിലും മലയാളഭാഷയല്ലാതെ വേറെ ഒരു ഭാഷയും ഉപയോഗിക്കാവുന്നതല്ല.

വിഷയാനുക്രമണിക.

1. കൊച്ചിവിരകേരളവർമ്മമഹാരാജാവ്	പേജ്—392
കെ. നാരായണപ്പിള്ളി രാജ. ഏ.	
2. ഉദ്യോഗാദാനപ്രസംഗം	427
ഡാക്ടർ ജോസഫ് അട്ടിപ്പേറ്റി പി. എച്ച്. ഡി., ഡി. ഡി.	
3. ഗവേഷണം	435
മുളർ	
4. ജീവസാഹിത്യം	459
പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ എം. എ.	
5. ശാസ്ത്രം, വിവർത്തനം	469
മോൺസിറ്റേണാർ രാജ. വാലോക്കോൻ എം. എ.	
6. പദ്യസാഹിത്യം	483
പള്ളത്തു രാമൻ	
7. മിസ്സികപ്രപഞ്ചം	498
പാലാ എം. കെ. മഗാലാഖൻനായർ	
8. ഭിക്ഷു	499
പൊൻകുന്നം വി. ഏ. വർഗ്ഗി	
9. ബന്ധിതചന്ദ്രമാനന്ദി	503
പണ്ഡിതർ ആർ. സി. ശർമ്മ	
10. പത്രാധിപകർമ്മങ്ങൾ	
ബന്ധിതചന്ദ്രമാനന്ദിയിലെ ശമ്പരക്കിടന്നം	521
പരികന്നിപ്പാത്രസംഘായോഗം	522
വരിസംഘ് അടച്ചുവെച്ച പത്രവിവരം	524
വരവുചിലവുകൾ	526

സമസ്തഭാരത
സാഹിത്യപരിഷത്ത്
വക
ത്രൈമാസികം.

പുസ്തകം 6. 1113 കക്കടകം 4.

കൊച്ചി
വീരകേരളവർമ്മഹാരാജാവ്.
(984—1003)

(കുടുംബം നായനാപ്പിള്ളാടി ൨൭൦. ൨൨.)

വിദ്യാലയപ്രഭുക്കളും പ്രായേണ നൂപതികളിൽ ഷഷ്ഠീതൽപരനായ സമാസമായിട്ടാണ് യോജിക്കുന്നതെന്നും, അതു ചിലരിൽ കർമ്മധാരയനുസരണമായും ചെടിക്കുന്നതാണെന്നും കൊടുക്കപ്പെട്ട വിദ്യാലയ ഇളയതന്നെ രാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു പരമാർത്ഥംതന്നെ; എങ്കിലും ഭാരതഭൂമിയിലെ രാജാധിരാജന്മാരിൽ പലരും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചും നിർമ്മിച്ചും സാഹിത്യസമാധാനം ചെയ്തിരുന്നു. ശ്രീഹർഷഭാവൻ, ഭോജൻ, രാമനാഥനായ്ക്കൻ മുതലായ മഹാരാജാക്കന്മാർ പണ്ഡിതസാഹിത്യമുഖമേ അയ്യംകൂടി അവലംബിച്ചു പ്രശോഭിച്ചിരുന്നു. എത്ര കവികളും പണ്ഡിതന്മാരുമാണ് സാഹിത്യവല്ലഭന്മാരായ ആ മഹാരാജാക്കന്മാരെ ആശ്രയിച്ചു ജീവിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ളത്! ധാരാളമായി സമുല്പാദിച്ച ഭോജഭവന്റെ വൈദ്യശാസ്ത്രവും വാസ്തുശാസ്ത്രവും പഠിപ്പിക്കു

ബോൾ ആരാണ് പുളകിതഗാത്രനായിത്തീരാത്തത്? അദ്ദേഹത്തെ പോലെ സർവ്വതന്ത്രസ്വതന്ത്രനും ഭാനശതബന്ധനമായ ഒരു രാജാവ് വേറെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു ഖണ്ഡിച്ചുപറയാം. വിവിധശാസ്ത്രങ്ങളിലായി അദ്ദേഹം മുപ്പതിൽപരം കൃതികളുടെ രചയിതാവാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാനമഹിമയെപ്പറ്റി ഒരു കവി “മകതാഃ കേളിവിസ്മയഹാരഗളിതാഭോജനപതേ! തപശ്ചാഗലിലായിതം” എന്നി പ്രകാരം വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത് എത്രയോ പരമാർത്ഥമാണ്.

നമ്മുടെ കേരളാധീശപരന്മാരും സാഹിത്യസേവനം ചെയ്യുന്നതിലും കവികളേയും പണ്ഡിതന്മാരേയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിലും അത്യാഭ്യുദയമായ ആഭിമുഖ്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു. കോലത്തുനാട്, കോഴിക്കോട്, കൊച്ചി, ചെമ്പകശ്ശേരി, തിരുവിതാംകൂർ മുതലായ രാജവംശങ്ങളുമുഖം സാഹിത്യം നിസ്തലമായ അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചു. സംവരണാഭിനാടകകർത്താവായ കലശേഖരശ്ശെട്ടുരുമാൾ, നാടകത്രയനിർമ്മാതാവെന്നു ശങ്കരവിജയകർത്താവു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള രാജശേഖരശ്ശെട്ടുരുമാൾ, പ്രമുഖനാളുമായപ്രണേതാവായ കൊല്ലത്തു രവിവർമ്മചക്രവർത്തി മുതലായ പുണ്യശ്ലോകന്മാരുടെ നാമധേയങ്ങൾ ഈ ഘട്ടത്തിൽ പ്രത്യേകം സ്മരണയുണ്ടാകുന്നു. അഭിനവവിക്രമനെന്നു വിശ്വവിഖ്യാതനായ കോഴിക്കോട്ടു ശങ്കരൻസാമൂതിരിത്തമ്പുരാനേയും, അവിടുത്തെ വിഭാഗ്യസമ്പന്നമായ പതിനെട്ടരക്കവികളേയും ഇന്നും പുളകോഴ്ഗമത്തോടുകൂടാതെ സ്മരിക്കുവാൻ ആർക്കാണ് സാധിക്കുക? പണ്ഡിതന്മാർക്കും കവികൾക്കും പ്രത്യക്ഷപാരിജാതമായിരുന്ന ഈ തിരുമേനി സമാജ്ജിച്ച് സമൃദ്ധസ്തിരപ്പെറ്റി ഒരുവസരത്തിൽ ഉദ്ദണ്ഡകവി ഉള്ളഴിഞ്ഞു പുകഴ്ത്തിട്ടുള്ളതു നോക്കുക:—

ശൈലാഞ്ചിശ്ചര! മാനവിക്രമ! വിഭോ! തപൽകീർത്തിശശ്യാംബധാ-
വിന്ധാനേ കുടന്തി ഭിക്ഷരിഃഖടാഃ ഫേനന്തി താരാഗണാഃ
സമ്പ്യാ വിദൂമതാം പ്രയാതി ജലദാഃ ശൈവാലജാലയുഗ്മോ!
ബിഭാതേ ശശിഭാസ്സരത പരിപതൽപോതരപായിവിഭൂമം.

ചെമ്പകശ്ശേരിത്തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ വിഭജനത്തെപ്പറ്റിയും, തെന്താഴിയിലെത്തെപ്പറ്റിയും, പണ്ഡിതപക്ഷപാതത്തെപ്പറ്റിയും കേൾക്കാത്ത കേരളീയർ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ലല്ലോ. ആരുടെ ആജ്ഞയാലാണോ മഹാകവിയും പണ്ഡിതമുഖേന്ദ്രനായ മേല്പുത്തൂർ ഭട്ടപാദർ പ്രക്രിയാസർവ്വസ്വമെന്നു അമുഖ്യവ്യാകരണർന്നും ഗൈദ്വാണീഭവിയുടെ മാറിടത്തിൽ ചാർത്തിയത്, ആരാണോ കവിമയൂരകാളമേഘമായി പരി

ലഭിച്ചത്, ആരുടെ ഭാനമഹിമയാണോ മന്ദാരതരുവിനുംകൂടി അമന്ദമായ മന്ദാക്ഷത്തെ ജനിപ്പിച്ചത്, ആ ദേവനാരായണധരണീപതിയുടെ അപഭാനങ്ങൾ ആരേയാണ് അതുതപരതന്ത്രരാക്കാത്തത്? ശബ്രശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഒരുപോലെ കശലനും, ധർമ്മരാജാവെന്ന അപരാഭിധാനത്താൽ വിശ്വവിദിതനായ തിരുവിതാംകൂർ കാർത്തികതിരുനാൾ രാമവർമ്മഹാരാജാവുതിരുമാനസ്സുകൊണ്ട് പണ്ഡിതന്മാരേയും കവികളേയും അന്യന്തം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നു എന്ന സംഗതി സകലർക്കും സുവിദിതമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. സ്വാതിതിരുനാൾ രാമവർമ്മഹാരാജാവുതിരുമാനസ്സിലെ കവനകലാകശലതയേയും, സംഗീതസാഹിത്യവൈചക്ഷണ്യത്തേയും, ഭാനമഹിമയേയും ചരിച്ച് എത്രതന്നെ പ്രശംസിച്ഛാലും അധികമാകുന്നതല്ല. ഈ അടുത്തകാലങ്ങളിൽ പണ്ഡിതന്മാർക്കും കവികൾക്കും ഈ തിരുമേനിയിൽ കവിഞ്ഞ ഒരു കല്പവൃക്ഷം ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന നിസ്സംശയം പറയാം.

മാനധനന്മാരായ മാമമഹീശ്വരന്മാരും പണ്ഡിതന്മാരേയും കവികളേയും ഏറ്റവും സ്തുഹനീയമായ നിലയിലാണ് പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു പോന്നിട്ടുള്ളത്; എന്നാൽ ഈ മഹാരാജവംശത്തിൽ ഓരോ കാലത്തു മുമ്പുണ്ടായിട്ടുള്ള പണ്ഡിതപാരീജാതങ്ങളും കവിചകോരചന്ദ്രന്മാരായ രാജാധിരാജന്മാരെപ്പറ്റി നമുക്കുള്ള അറിവ് ഏറ്റവും പരിമിതമാണ്. കേവലം ചെറുതിരുവുള്ളിൽനിന്നും ഏതാനും മീല സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും മാത്രമേ നമുക്ക് ഈ തിരുമേനിമാരുടെ സാഹിത്യവിഷയകമായ വ്യവസായത്തെപ്പറ്റി അറിയുവാൻ തരമാകുന്നുള്ളൂ.

കൊല്ലം 740 മുതൽ 776 വരെ രാജ്യഭാരം ചെത്തിരുന്നു എന്ന് അനമാനിക്കപ്പെടാവുന്ന യശസ്സരഭിയായ രാമവർമ്മഹാരാജാവ് പണ്ഡിതന്മാർക്കും കവികൾക്കും ഒരു സുരഭിതന്നെയായിരുന്നു എന്ന് അതിശയോക്തിവിപ്രലംഭമാണെന്ന് പറയാവുന്നതാണ്. അവിടുന്നു മഹാപണ്ഡിതനും കവിയുമായിരുന്നു. ക്ഷമയ്ക്കും വദാന്യതയ്ക്കും അവിടുന്നു വിളനിലമായിരുന്നു. പരമഭക്തനായിരുന്ന അവിടന്ന് ഒരു ഭിക്ഷുവിന്റെ വേഷത്തിൽ ഇന്ത്യയിലെ പലേപുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളും സന്ദർശിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അവിടുത്തെ 'സായംസംഹല്യമല്ലീസഫലരത വഹിക്കുന്ന സൽകീർത്തി' ഭഗവതങ്ങളിൽ വ്യാപിച്ചു; വളരെ വിഭാജനങ്ങളും കവികളും അവിടുത്തെ സമാശ്രയിച്ചു; അവിടുന്ന് അവരെ വേണ്ടപോലെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും അവർക്കു യഥായോഗ്യം പാഠിതോഷികങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്തു.

യും ചെയ്തു. യഥാർത്ഥപണ്ഡിതസാർവ്വഭൗമനായിരുന്ന അവിടുന്ന് സ്വയം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചും രചിപ്പിച്ചും ദേവധാ സാഹിത്യീ സമാധായനം ചെയ്തിരുന്നു.

അവിടുന്ന് തിരുവള്ള വരുടെ തിരുക്കുറുൾ മലയാളത്തിലേയ്ക്കു തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടു. അവിടുന്ന് രചിച്ച മഹാഹാരമായ ഒരു മണിപ്രവാള കാവ്യമാണ് രാസകീഡ. ഈ വിശിഷ്ടകാവ്യത്തെ മഹാകവി ഉള്ളൂർ ത്രൈമാസികത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതിനാൽ അതിൽനിന്നും ഉദാഹരണങ്ങൾ ചേർക്കുന്നില്ല. അക്ലിഷ്ടരമണിയായ ആ കാവ്യത്തിന്റെ മാധുര്യം സഹൃദയന്മാർ ആസ്വദിച്ചിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

അവിടുത്തെ വിദ്യാൽസദസ്സിനെ അലങ്കരിച്ചിരുന്നവരിൽ പ്രധാനന്മാർ മുക്കുമാല നീലകണ്ഠൻനമ്പൂതിരി, മഹാകവി മഴമംഗലത്തു നാരായണൻനമ്പൂതിരി, മുലാബം ബാലകവി എന്നിവരായിരുന്നു. ഇവരിൽ നീലകണ്ഠൻനമ്പൂതിരി, അവിടുന്ന് ഇളയതന്മൂലനായിരുന്ന കാലത്തു്, പട്ടത്തു വാസുദേവിരിയുടെ ത്രിപുരഭവനത്തിന് അത്ഥപ്രകാശികാവ്യാഖ്യാനവും, അവിടുന്ന് മഹാരാജാവായിരുന്നപ്പോൾ ആ കവിയുടെ ശതരികഥയ്ക്കു് അത്ഥപ്രകാശികാവ്യാഖ്യാനവും രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മഹാകവിയും പണ്ഡിതാവതംസവുമായിരുന്ന മഴമംഗലത്തു നാരായണൻനമ്പൂതിരി ഭാണവും രാജരത്നാവലീയംചമ്പുവും നിർമ്മിച്ചതും ഇക്കാലത്തു തന്നെയാണു്. രാജരത്നാവലീയത്തിലെ ധാരയകൻ തിരുമനസ്സുകാണാണു്. അതിൽ അവിടുത്തെ അപഭ്രാന്തങ്ങളെ മഹാകവി ഉജ്ജ്വലമായി ഉപശ്ലോകനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

അവിടുത്തെ വിദ്യാൽസദസ്സിലെ മറ്റൊരംഗമായിരുന്നു മുലാബം ബാലകവി. അദ്ദേഹം തിരുമനസ്സിലെ പ്രത്യേകപ്രീതിപാത്രമായിരുന്നു. ആ കവിവർഗ്ഗർ രത്നകേതുടയ്(1)മെന്നും രാമവർമ്മവിലാസമെന്നും രണ്ടു നാടകങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവ രണ്ടും സംസ്കൃതനാടകസാഹിത്യത്തിൽ ഉന്നതസ്ഥാനമവലംബിക്കുന്നു.

(1) രത്നകേതുടയ് നാടകം കുംഭമാണത്തു നിന്നും പ്രകാശിതമാണു്. എന്നാൽ തൃപ്പൂണിത്തുറ ഈടുമ്പതുഗ്രന്ഥശാലയിലുള്ള പ്രസ്തുത നാടകത്തിന്റെ കൈയെഴുത്തുപ്രതിക്കും അച്ചടിച്ച പുസ്തകത്തിനുംകൽ വളരെ അന്തരം കാണാനാണു്. കൈയെഴുത്തുപ്രതിയിലെ പാലപാഠങ്ങളും മുദ്രിതപുസ്തകത്തിൽ വിട്ടിരിക്കുന്നു. കൈയെഴുത്തുപ്രതിയിലെ പാഠപാലം രത്നകേതുടയ്ക്കിലും തൃപ്പൂണിയിൽനിന്നുയാണു് ബാലകവിയാ പ്രശംസിക്കുന്നതു്.

(കെ. നാ. ഫി.)

പ്രധാനവൃത്തസങ്ങളെന്നെന്ന് മറ്റൊരു ഉപന്യാസത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചാൽ ൪൦൫൭ (൨)

രത്നകേതുദയം നാടകമാണ് ആ കവിയുടെ ആദ്യത്തെ കൃതി. അതിന്റെ കഥാവസ്തു പറഞ്ഞുകൊടുത്തതും അതിന് ആ പേർ കല്പിച്ചതും മറ്റും അവിടുത്തെതന്നെയാണ്. സമസ്തശാസ്ത്രനിപുണനാരായ വിഭജനങ്ങളാൽ വിഭുചിതമായ സദസ്സിൽ ഉന്നതമായ രത്നപീഠത്തിൽ നിഷ്ണാനായ തിരുമേനിയെ തന്റെ പ്രഥമപ്രവേശത്തിൽ ബാലകവി രത്നകേതുദയത്തിൽ ഇപ്രകാരമാണ് വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത്.

തത്തൽപ്രത്യർത്ഥപ്രത്ഥപീപരിവൃദ്ധമകടിന്തത്താപ്രദീപ-
ശ്ലേനീനീരാജനാജ്ഞസ്വപപദഗതിപ്രാജ്ഞസാമ്രാജ്ഞസാര-
സദ്ഗാന്താജ്ഞാപിന്താമണിയമരണിനിസ്തുലക്ഷത്രയാമ്നോ
ഭിഷ്ടപ്രാദൃഷ്ട പുരസ്സാദ്രവികലതിലഭകാ രാമവർമ്മക്ഷീതിന്ദ്രഃ

അപിച,

വിദ്യാഭൈരവിനീശശാഖ! വിജയശ്രീകല്പവല്ലീനവാ-
രാമ! സ്വപ്നശശ്വമടാസാനദീസ്സോതസ്താഷാരാചല!
സൗന്ദര്യദ്രവിണൈരവകോശവസന്തേ! സൗജന്യരത്നാംബുധേ!
ധീരാഗ്രേസര! രാമവർമ്മഗുപതേ! ജീയാസ്സഹസ്രം സമാഃ

കൊല്ലം 776 മുതൽ 790 വരെ നാടുവാണിരുന്ന പീരങ്കരഭവമ്മമഹാരാജാവ് സകലവിഭജനങ്ങൾക്കും മന്ദാരവൃക്ഷമായിരുന്നു. അവിടുന്ന് രണശൂന്യനും 'നിശ്ശേഷവിദ്യാനിപുണമതി'യുമായിരുന്നു. വീരലക്ഷ്മിയായ ഉപാഖിംഗിതനും മനോംബുധിയുമായ അവിടുന്ന് സാമൂതിരിപ്പാടുമായി യുദ്ധംചെയ്യുന്നതിന് എഴുന്നള്ളിയ അവസരത്തിൽ തൃശ്ശൂർ എഴുന്നള്ളി. അപ്പോൾ അവിടെ വടക്കുംനാഥക്ഷേത്രത്തിൽ ശിവരാത്രിത്വം ആയിരുന്നു. വീരന്മാർ ശിരോഭൂഷണമായിരുന്ന അവിടുന്ന് 'ഗൗരീനേത്രചകോരപാർവ്വണശരമുദ്രനായ' വടക്കുംനാഥനെ തുക്കൺപാർത്തു. അവിടുന്ന് അവളെവെച്ച് അനവധി വിഭജനങ്ങളുമായി സംഭാഷണം ചെയ്യുകയും അവരിൽനിന്നും തെങ്ങൈലനാഥന്റെ മാഹാത്മ്യങ്ങൾ കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. സന്തുഷ്ടചിത്തനായിത്തീർന്ന തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് അപ്പോൾ അവിടെ സദസ്സിൽ സന്നിഹിതനായിരുന്ന നീലകണ്ഠകവിയോടു തെങ്ങൈലനാഥപ്രതിസ്പന്ദയെക്കുറിച്ച് ഒരു പ്രബന്ധം രചിക്കുവാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. അവിടുത്തെ ആജ്ഞയെ ശിരസാ വഹിച്ച് അദ്ദേഹം തെങ്ങൈലനാഥോദയമെന്ന ബന്ധുരഗ്നനായ പ്രബന്ധോത്തമത്തെ നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്തു. മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ട്

അതു തുക്കുൻപാത്തു സന്തോഷിച്ചു, നീലകണ്ഠകവിഷ സമുചിതമായ സമ്മാനങ്ങൾ കൊടുത്തിരിക്കണം. ഈ കവിയുടെ മറു രണ്ടു കൃതികളാണല്ലോ ചെല്ലർനാഥോദയവും നാരായണീയവും.

ഈ മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലെ പ്രീതിപാത്രമായിരുന്നു പണ്ഡിതമുഖ്യാനം മഹാകവിയുമായ മേല്പുത്തൂർ നാരായണഭട്ടാർ. ഭട്ടാർക്കു തിരുമേനിയുടെപേരിലുള്ള ഭക്തിബഹുമാനങ്ങൾ നിസ്സീമങ്ങളായിരുന്നു. അവയെ അദ്ദേഹം തന്റെ 'മാടമഹാരാജപ്രശസ്തി'യിൽ സവിശേഷം പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ പ്രശസ്തിയിൽ മൂന്നു ലഘുകാവ്യങ്ങൾ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ രണ്ടെണ്ണം ഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങളും ഒരു പദ്യപ്രബന്ധവുമാണ്. മൂന്നിലും മഹാകവി തിരുമനസ്സിലെ അന്യോദൃശങ്ങളായ ഗുണഗണങ്ങളെ അത്ഭുതം ഉജ്ജ്വലമായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. മാടമഹാരാജപ്രശസ്തി കേരളകാളിദാസൻതിരുമേനി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. മേല്പുത്തൂരിനെപ്പോലെയുള്ള ഒരു മഹാകവിയുൾപ്പെടെ സശിരക്തമായ ധ്യാനയുക്ത പാത്രീഭൂതനായ തിരുമേനി വദാന്യതയുടേ പൈദൃഷ്യത്തിനും കേദാരമായിരുന്നു എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

പദ്യപ്രബന്ധത്തിൽനിന്നും ഏതാനും വിച ഫ്ലോകങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

പ്രാമാരോഹതി ഭൂപതേ! തവ യശോഭാലേ മൂന്നാളാചലി-
ശങ്കാസങ്കലിതാ വലന്തി പരിതോ ഗംഗാം മാരാളാംഗനാം
ആചിന്വന്തി കരേ നിഖിന്വമഹിളാം കാശ്ചിൽ പടീരഭോ-
മന്ത്രം ഹന്ത! വഹന്തി കന്തളഭരേ മന്ദാരമാപാധിയാ.

വിശ്വാചന്ദാരഭൂതഃ സ്വയമഭിരമസേ നനപവന്ദാരമാദ്യേ
നീരതൗ കാവ്യപ്രകാശഃ പുനരപി ഭജസേ ചാതകാവ്യപ്രകാശം
തേനൈവം പൗനരക്ത്യം ഭജസി യദധുനാ രാജരത്നാങ്കര! തപം
തന്മന്ത്രേ സാധു താവന്നുവര! യദികതാമാധാസി പ്രഭാംഗം.

ഇണപുരസീമ്നി വസന്താ ശ്രുണുമോ മാടേശ്വരം പുനൈവ വചം
അദ്യ തു വിലോകയാമസ്സമിമഃ ഇണപുരസീമ്നി വിലസന്തം.

ഒടുവിൽത്തെ പദ്യത്തിൽനിന്നും തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു സാമുതിരിപ്പാടുമായി യുദ്ധത്തിനു തുക്കുന്നാമതിലകത്തു് ഏഴുന്നള്ളിത്താമസിച്ച് ഇന്നകാചത്താൺ ഭട്ടാർ ഈ കൃതി രചിച്ചതെന്നു വരുന്നു. സർവ്വാന്തർദ്വാനികൾക്കും ചിന്താമണിയായിരുന്ന തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഈ കവിതകൾ തുക്കുൻപാത്തു് പ്രബന്നവൃദ്ധയനായി ഭട്ടാർക്കു യഥാർഥം മാനിച്ചിരിക്കണം.

ഞാൻ മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ച രാമവർമ്മമാരാജാവിനെക്കുറിച്ചും, വിരേകരളവർമ്മമാരാജാവിനെക്കുറിച്ചും ആ തിരുമേനിമാരുടെ വിചിത്ര സദസ്സിനെക്കുറിച്ചും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികൾ മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ വിശ്വനാഥഭിപ്രിക നാലാംഭാഗത്തിൽ 'ഭാഷാഭൈഷധധനു' എന്ന ഉപന്യാസത്തിലും തെക്കേലനാഥോദയത്തിന്റെ അവതാരികയിലും അടങ്ങിയിട്ടുള്ളതാണ്. അതുപോലെ ഉജ്ജ്വലങ്ങളും സാരതമങ്ങളുമായ ആ ഉപന്യാസങ്ങളിലേയ്ക്കു വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയെ സാദരം ക്ഷണിച്ചു കൊള്ളുന്നു.

വേദാന്താചാര്യനെ പണ്ഡിതന്റെ പുരസ്കാരവുമായിത്തുല്യമാക്കിയ രവിവർമ്മമാരാജാവ്. അവിടുന്ന് കവികൾക്കും പണ്ഡിതന്മാർക്കും വലിയൊരുപയോജനമായിരുന്നു. ആചാര്യർ ഒരിക്കൽ ഇരിക്കാലുള്ള വരികളും അവിടെവെച്ച് അദ്ദേഹം രവിവർമ്മമാരാജാവുതിരുമനസ്സിലെ അനന്തരവാനം സാഹിത്യശാസ്ത്രനിപ്ലാതനമായ വിരേകരളവർമ്മതമ്പുരാനെ കാണുകയും ആ തിരുമേനിയുടെ പ്രീതിപാത്രമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. അവിടുന്ന് ആചാര്യരോട്,

തെന്താദിക(?)നെയായിക്കവെയാകുന്നുഭി.വാഭിസിദ്ധാഭൈഷ
ദ്രധിഗമസ്യ വിധേഹി പൂർവ്വം കാവ്യപ്രകാശസ്യ.

എന്ന് ആവർത്തനപ്രകാരം അദ്ദേഹം തിരുമനസ്സിലെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം ഉത്തരമിനി, രവിരാജയശോഭനം, സർവ്വകാവ്യഭൈഷിനി എന്ന നാമ ത്രിതയത്തോടുകൂടിയ ചീക നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്തു. മശമോല്ലാസത്തിലെ അത്യാലങ്കാരങ്ങൾക്ക് ഉദാഹരണങ്ങളായി ആചാര്യർ രവിവർമ്മമാരാജാവിന്റെ അപഭ്രാന്തങ്ങളെ അധികരിച്ച പദ്യങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആചാര്യർ ഒരു പണ്ഡിതവർണ്ണനം കവിവരനുമായിരുന്നു എന്നുള്ളതിന് അതിലെ ഓരോ പദ്യവും ഉത്തമ നിദർശനമാണ്. ഉദാഹരണത്തിനായി പദ്യങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

കീർത്തി: ശ്രീരവിരാജ! ശാരദാമനശ്രേണീതുണീകാരിണീ
മല്ലാഹാപ്രഥമാനവന്ധ കിരണജ്യാതിർദ്വജാവിക്രമഃ
പ്രത്യതിമിപ്രകാശയ തേ ബഹുമാവാപേഗാമമാപൂർവ്വികാ-
മാലംബ്യാഹാര! ലംഘനന്തി ഹരിതാം പാരാഞ്ചരഞ്ചാനുപി.

ക്ഷീരാംഭോനിധിരേഷ നോ രവിനവശൃംഗോഽഥ നേദം മുഖം
ദിഗ്വൃട്ടം ന ഭജാവിമാവപി സുധാ നേരം വചോവൈഖരീ

രത്നൗഷാ ന ഗുണാ ഇമോപി ലഹരീ നേയം യശോമണ്ഡലീ
 ഘോരം ഹാലഹരലം ന ഖഡ്ഗലതികാപ്യേതദ്യോ ന ദോർവ്വക്ര

സാരോദ്രമശ്രവാഭേ സകലഹിതകരഃ കേരളോ നാമ ഭേശഃ
 തത്രാപ്യാഭേശഭൂതാ വലരിപുനഗരസ്വേവ കൊച്ചിപുരിയഃ
 തസ്യാം രാജന്യവംശോ രാജ്യഭുകലയോഃ സാധുസബ്രഹ്മചാരി
 തസ്തിന്നാശ്ചതുപദ്യോ ജയതി രവിനൃപസ്തത്ര സത്പക്ഷപാതഃ

കാളീ തേ കരവാളവല്ലിരസ്തജ്ഞേജോതന്നം ഭാജനം
 പ്രാസുത പ്രാമിതം തുഷാരധവളം തത്തേ യശോമണ്ഡലം
 മൂന്നിം കാമപി ഭുവ്വചാമജനയൽ തച്ചാനനേഷു ചേഷാം
 നാനാവസ്തപരമ്പരാം വിതനതേ ചിത്രം രവികണ്ഠാപതേ!

ഗുണാവസാനത്തിലുള്ള,

ശ്രീരാമക്ഷിതിപാനജസ്ത്രിജഗതി പ്രൗഢാസിമല്ലാഭിയോ
 യോ വൈ മാനവപാരിജാത ഇതി യോ ജോംഖാപ്യാമാണോ ജനൈഃ
 വൃത്രം നൃതനഭേവരാത ഇതി യോ ലീലാഹരിശ്വര ഇ-
 ത്യാന്യാതൊ രവിമഭിനീപതിരയം ജീയാദിനായുശ്ശതം.

ആചാര്യരുടെ പ്രശസ്തിപത്രങ്ങളിൽനിന്നും രവിവർമ്മാഭാരാ
 ജാവ് കീർത്തി, ധൈര്യം, പ്രതാപം, ഔദാര്യം മുതലായ ഗുണങ്ങൾക്ക്
 ഇരിപ്പിടമായിരുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ഒടുവിലത്തെ പത്രത്തിൽ
 നിന്നും അവിടുന്ന് രാമവർമ്മാഭാരാജാവിന്റെ അനുജനായിരുന്നു എന്നും
 വിശദമാകുന്നുണ്ടല്ലോ.

ഇനി രവിവർമ്മാഭാരാജാവിന്റെ കാലമേതാണെന്നാണ് ആ
 ലോചിക്കേണ്ടത്. കൊല്ലം 897 മുതൽ 906 വരെ രാജ്യഭാരംചെയ്ത്
 ഇരിക്കാലേക്കുവെച്ച യശശ്ശരീരനായ തിരുമേനിയായിരിക്കണം ഈ രവി
 വർമ്മാഭാരാജാവെന്നു മഹാകവി ഉള്ളൂർ (വിജ്ഞാനദീപിക മൂന്നാംഭാഗ
 ത്തിൽ) അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അവിടുത്തെ പൂർവ്വഗാമിയായിട്ട് ഒരു രാ
 മവർമ്മാഭാരാജാവിനേയും അനന്തരഗാമിയായിട്ട് ഒരു വീരകേരളവർമ്മ
 മഹാരാജാവിനേയും കാണാനുണ്ടു്. പക്ഷെ, ഏനിക്ക് ഒരു വൈഷ
 ഗ്യാമാത്രമേ തോന്നുന്നുള്ളൂ. ശ്രീമാൻ കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ
 അവർകളുടെ കൊച്ചിരാജ്യ പരിത്രത്തിൽ വിഷ്ണുൻ ഈ തിരുമേനിയെ
 പുററി രേഖപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള അഭിപ്രായം വായിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ വേദാ
 ന്താചാര്യർ പ്രകീർത്തനം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഗുണഗണങ്ങൾ അവിടുത്തെയ്ക്കു

കാണാനില്ല. കൂടാതെ അക്കാലത്തു സാമൂതിരിപ്പാടും മറുമായി വലിയ യുദ്ധങ്ങളൊന്നുംതന്നെ നടന്നതായും അറിയുന്നില്ല. അതിനാൽ ഈ കാര്യം ആലോചനാവിഷയമാകേണ്ടതല്ലേ എന്നൊരു പ്രശ്നത്തിനിവിടെ അവകാശമില്ലേ? ഒരു പക്ഷെ, കവി അതിശയോക്തി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ അതിനും രെതിരുവേണ്ടേ? വായനക്കാരന്റെ ശ്രദ്ധയെ ഞാനിവിഷയത്തിലേയ്ക്കു പ്രത്യേകം ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുന്നു. *

കണ്ണൻനമ്പ്യാർ, ഉണ്ണായിവാരിയർ മുതലായ മഹാകവികളേയും കൊച്ചിമഹാരാജാക്കന്മാർ വേണ്ടപോലെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നു. നമ്പ്യാർ ഇടയ്ക്കിടെ തൃപ്പൂണിത്തുറവരികയും മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലെ മുഖംകാണിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നു. കരീക്കാട്ടുനിന്നും കൊല്ലം 921-ൽ തീപ്പെട്ട മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു പരക്കുംകൂത്തു കഴിപ്പിക്കുകയും അതിനു തിരുമനസ്സിലെ ആജ്ഞപ്രകാരം നമ്പ്യാർ ചരടു പിടിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അന്നു നമ്പ്യാർ മുപ്പത്തോളംവയസ്സു പ്രായം കാണുമെന്നു പഴമക്കാർ പറയുന്നു. പരക്കുംകൂത്തുനാൾ രാവിലെയാണ് നമ്പ്യാർ വന്നത്. അന്നു കാലത്തു് ഒരു മഴയുണ്ടായി. നമ്പ്യാർ മഴ കുറച്ചു നനയേണ്ടതായും വന്നു. നമ്പ്യാരുടെ ഫലിതോക്തി പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. മുഖംകാണിക്കുവാൻ തിരുച്ചമ്പിൻ ചെന്നപ്പോൾ മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ട് 'കണ്ണൻ എപ്പോഴാണ് വന്നതെന്ന് കല്പിച്ചപ്പോലുള്ളതായും അതിനുത്തരമായി 'നനയാൻ പാകത്തിനെന്ന് നമ്പ്യാർ പറഞ്ഞതായും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. നമ്പ്യാർ പരക്കുംകൂത്തിനെപ്പറ്റി ഉണ്ടാക്കിട്ടു

* വേദാന്തചർച്ചയുടെ പുരസ്കാരവും രാമവർമ്മരാജാവിന്റെ അനുകൂലമായ രവിവർമ്മരാജാവുകൾ അദ്ദേഹമാണ് അന്നു നാട്ടുവാണിരുന്നതു്. (വിവരാനുലിപി കേരളം: വശം 236) — അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തരവനായ വിപ്ലവകേരളവർദ്ധനയുടെ അന്നു യുവാവായിരുന്നു. ഇത്രയും സംഭവങ്ങൾ കേണ ഒരു കാലമാണ് നാം കണ്ടുപിടിക്കുന്നത്. കാശിക്കടുത്തുള്ള രാമവർമ്മരാജാവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻവാഴ്ത്തുകാരനായ വിപ്ലവകേരളവർമ്മരാജാവും കൊല്ലം എട്ടാംശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നതു സന്ദർശനം പാക്ഷ, വീരാകാളവർമ്മന്റെ മരുമനായ രവിവർമ്മരാജാവിന്റെ "നാമാവിന ശ്രീയം" എന്നുണ്ടല്ലോ അന്നത്തെ വംശാവലിയുടെ സ്ഥിതി. വീരാകാളവർമ്മന്റെ പിൻവാഴ്ത്തുകാരനായി ഒരു രവിവർമ്മവുണ്ട്; പക്ഷെ അതുകൊണ്ടു പ്രസ്തുത വംശത്തിന് ഒരു സാഹചര്യവും ലഭിക്കുന്നില്ലല്ലോ. വേദാന്തചർച്ചയുടെ പുരസ്കാരം കൊല്ലം 897 മുതൽ 908 വരെ രാജ്യഭാരംചെയ്ത രവിവർമ്മരാജാവുകാരും അല്ലെന്നും വന്നതും, എന്നാൽ ഒരു കാലം നിശ്ചയമാണ്. അദ്ദേഹം മേല്പത്തർ മേതിരി സ്ഥിരപ്പെട്ട വിപ്ലവകേരളവർമ്മന്റെ മരുമനായും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാർ രവിവർമ്മ എന്നല്ല, രാമവർമ്മ എന്നാണ്.

(ഉള്ളൂർ.)

ഒരു “മഞ്ചാനാനാത്മസമ്പന്നാൽ” ഇത്യാദി പദ്യം പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഇതിൽ ‘മഞ്ചാനാനാത്മസമ്പന്നാൽ’ എന്ന കലിസംഖ്യാസൂചനത്തിൽ നിന്നു പറക്കുകയുണ്ടെന്നതു് കൊല്ലം 919-ൽ ആണെന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

കോവിലകത്തു വലിയതമ്പുരാൻതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ചാണു് നമ്പ്യാർ രാജാമിണീസ്വയംവരം പത്തുവൃത്തമുണ്ടാക്കിയതെന്നും അതു് ഒരേസമയത്തു് പത്താളുകളെക്കൊണ്ടു തിരുമന്ദിരവെട്ടു് എഴുതിച്ചുവെന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. അതെഴുതിയിരുന്നതിനിടയ്ക്കു നമ്പ്യാർ ‘ബുദ്ധിമുട്ടു്-ബുദ്ധിമുട്ടു്’ എന്നിടയ്ക്കു പറഞ്ഞുവെന്നും, അപ്പോൾ തമ്പുരാൻ ‘എന്നാൽ പിന്നെ മതി’ എന്നുതളിച്ചെഴുതായും, അപ്പോൾ നമ്പ്യാർ ‘അതല്ല; ശബ്ദങ്ങൾ അഹമഹമികയാ വന്നതിനാൽ ആവാപോലോപങ്ങൾക്കുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു് അങ്ങനെ പറഞ്ഞതെ’ന്നു തിരുമനസ്സറിയിച്ചതായും വൃദ്ധജനങ്ങൾ ഇന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നു.

മഹാകവി ഉണ്ണായിവാരിയരും കൊച്ചിമഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലെ പ്രീതിഭാജനമായിരുന്നു. മാടമഹാരാജകുടുംബത്തിലെ പരദൈവങ്ങളെമാത്രമേ നമിക്കുകയായിരുന്നുവെന്നു് വർണ്ണിച്ചുകാണുന്നുള്ളു. ഇതിൽ നിന്നും ഈ വിശിഷ്ടകൃതി തിരുമനസ്സിലെ നിഷ്ഠേശപ്രകാരം തൃപ്പൂണിത്തുറവെട്ടു നിർമ്മിച്ചതാണെന്നുവേണം ഉറപ്പാക്കുവാൻ.

അല്പമിട്ടു പുസ്തകത്തിലില്ലാത്തവയും ആരുമറിയാത്തവയുമായ ആ വന്ദനശ്ലോകങ്ങളെ താഴെ പകർത്തുന്നു:—

1. തൃപ്പൂണിത്തുറയപ്പൻ.

ആനീലം പീതമേലം മണികനകമയൈർഭൂഷിതം ഭൂഷണൈരമൈർ-
 ലുകുജീവകേജാജഭാസപതാമുസ്മണരസലസലക്ഷസം സുപ്രസന്നം
 ബിഭ്രാണം ശംഖചക്രേ നളിനമപി ഗദാം ചാരുഭാഷീ പുരാണം
 പൂണ്ണതയ്യാലയേശം പുരുഷമഹാമഹീശാസനാസീനമീഡേ.

2. പഴയന്നൂർ ഭഗവതി.

കല്യാണം വിതനോതു വഴി പുരരിപോളോരന്തരാളോല്പാൽ-
 ഭസ്സോന്മുദിതകങ്കമാങ്കിതകചാഭോഗാ നഗേന്ദ്രാത്മജാ
 പത്മനേത്രഹതാശനാദിതന്ത്രം സംജീവയന്ത്രംഗം
 ഓട്ടുപാ യാ ഖലു ലലസീതി നിതരാം ശ്രീമൽപുരാണാലയേ

3. കൂടൽമാണിക്യസ്വാമി.

സാഹസാനന്ദാംബരാശിം സരസിജകലിതസ്രഗ്ദ്ധരം മുഖഗാത്രാ
വധാ ലക്ഷ്മി ധരിത്വാപ്തപവരിതപദം മുക്തിഭം ഭക്തിഭാജം
ശ്രീമാണിക്യരത്നമൃതിമിമിതതന്ത്രം ദേവദേവം മകന്ദം
വന്ദേ ശ്രീ സംഗമേശം കരകലിതഗദാശംഖചക്രാക്ഷമാലം

4. വടക്കുംനാഥൻ.

ഗൗരീനീരസ്രപീനസ്തനതരയുഗളീഗാഢഗാഢാങ്കപാളി-
കേളീവൃത്യസ്തഭൃഗുപ്രതിനവമകരീപത്രമുദ്രാ മഹാത്മാ
ചില്ലിലീലാലഭോതമാപിതവിഭവസഭസൽപ്രയമയാപ്രപഞ്ചഃ
ത്വന്ദഃ പായാഭോപായാനസവിജവിജയി ഭക്തിണാദ്രീശപരോ വഃ

5. തിരുവഞ്ചിക്കുത്തപ്പൻ.

സകലഭവനപാലം സായമാരണ്യചീലം
നിഖിലനിഗമമുലം നിഞ്ചിതോദഗ്രകാലം
പദനതസ്പരജാലം പാർവ്വതീകേളീലോലം
പ്രണമത ശശിഫാലം പ്രാപ്തവാണീരമുലം

6. കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഭഗവതി.

കുടുംഭനന്ദ പുണ്യം പ്രതിഭിവസമായുസ്സമിതി നീ
തുടങ്ങൊല്ലാ പേരും മമ ഹൃദയമേ കേളോത ഹിതം
നടുങ്ങൊല്ലാ തെല്ലും നന്ദാഹിതരതാ നമമ വെടിയാ
കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കാവിൽ ഭഗവതി കരുണാംബ തുണയാം

മഹാകവി രാമപാണിവാന്റെ മാതൃലനെന്ന ഞാൻ അഭൂഹി
ക്കുന്ന കലക്കത്തു രാഘവൻനമ്പിയാർ, കൊല്ലം 936 മുതൽ 951 വരെ
കൊച്ചിരാജ്യംഭരിച്ചിരുന്ന വിരകേരളവർമ്മമാരാജാവുതിരുമനസ്സിലെ
നിദ്ദേശപ്രകാരമാണ് ശാകന്തളംആട്ടക്കുമയുണ്ടാക്കിട്ടുള്ളതെന്ന് അതിൽ
നിന്നും മനസ്സിലാക്കാം. അച്ചടിച്ച പുസ്തകത്തിലില്ലെങ്കിലും മഹാകവി
ഉള്ളൂർ ആ ഭാഗം ത്രൈമാസികത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതിനാൽ
ഞാൻ ഇവിടെ അതിൽനിന്ന് ഒന്നും ഉദ്ധരിക്കുന്നില്ല.

ഇങ്ങനെ കൊച്ചി മഹാരാജാക്കന്മാർ പ്രാചീനകാലം മുതൽക്കുതന്നെ കവികളേയും പണ്ഡിതന്മാരേയും ഏറ്റവും അഭിലഷണീയമായ വിധത്തിൽ മാനിച്ചിരുന്നു. ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ഇനിയും വളരെ പറയാനാണുണ്ടാകാൻ തോടയാംകൊണ്ടു നേരം വെളുപ്പിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല.

ഇനി നമുക്കു പ്രകൃതത്തിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കാം. കൊല്ലം 925 മുതൽ ഒരു ശതാബ്ദകാലം കൈരളിയുടേയും ഗൈർവാണിയുടേയും ശോഭനദശയായിരുന്നു. കാൽനികരിയെന്നാൽ രാമവർമ്മ മഹാരാജാവ്, അശ്വതിതിയെന്നാൽ ഇളയതമ്പുരാൻ, സ്വാതിതിയെന്നാൽ മഹാരാജാവ്, എന്നീ തമ്പുരാക്കന്മാർ തിരുവനന്തപുരത്തും, രാമവർമ്മ മഹാരാജാവ്, വീരകേരളവർമ്മ മഹാരാജാവ് എന്നീ തിരുമേനിമാർ കൊച്ചിയിലും, മനോരമതമ്പുരാട്ടി, മണിത്തമ്പുരാൻ എന്നീ തമ്പുരാക്കന്മാർ കോഴിക്കോട്ടും, വിപ്രാൻ ഇളയതമ്പുരാൻ കൊടുങ്ങല്ലൂരും ജീവിച്ചിരുന്നത് ഇക്കാലത്താണ്. ഈ തമ്പുരാക്കന്മാർ മുഖം സാഹിത്യം ഉന്നതപദവിയെ പ്രാപിച്ചു. ഈ തമ്പുരാക്കന്മാരെ അനവധി പണ്ഡിതന്മാരും കവികളും അന്ന് ആശ്രയിച്ചിരുന്നു. കഞ്ചൻനമ്പ്യാർ, ഉണ്ണായിവാരിയർ മുതലായ മഹാകവികളുടേയും ഭേദമംഗലത്ത് ഉഴുതുവാരിയർ, പന്തളം സുബ്രഹ്മണ്യശാസ്ത്രികൾ, കഞ്ഞിട്ടിരാഘവൻനമ്പ്യാർ തുടങ്ങിയ മികച്ച സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരുടേയും കാലം ഇതുതന്നെ ആയിരുന്നു.

ശക്തൻതമ്പുരാനെന്നു വിശ്വവിശ്രുതനായ കൊച്ചി രാമവർമ്മ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് 981-ൽ തീർപ്പു. അവിടുത്തെ ഭാഗീനേയനായ രാമവർമ്മ മഹാരാജാവു സിംഹാസനാരൂഢനായി. പക്ഷെ, അവിടുത്തേയ്ക്കു വളരെക്കാലം രാജ്യഭാരം ചെലുപ്പാൻ സംഗതിവന്നില്ല. 984-ൽ അവിടുന്ന് ഭിരംഗതനായി; അവിടുത്തെ അനുജൻ വീരകേരളവർമ്മതമ്പുരാൻ തിരുമുപ്പായി. രാജ്ഞിയാത്തരീക്ഷം കാർമ്മേഘപക്ഷങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിബിഡമായിരുന്നു. രാജ്യംതന്നെ നഷ്ടമാകുമോ എന്നു പോലും ശങ്കിക്കേണ്ടതായി വന്നിരുന്നു.

അപ്പോഴേയ്ക്കും ബ്രിട്ടീഷ് നായകന്റെ കൃപാദാഹരണാൽ ആകാശത്തിലെ ഇരുളെല്ലാം നീങ്ങി; അന്തരീക്ഷം വീണ്ടും സുപ്രസന്നമായി. ആപടഗ്നിമെല്ലാം ഭഗവാന്റെ കരുണാവർഷത്തിൽ കെട്ടു പ്രശാന്തമായി. തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ബ്രിട്ടീഷ് നായകന്മാരുമായി ഉടമ്പടിയെഴുതുകയും, കണ്ണൽമൺറൊസായിപ്പ് ഭിവാൻജിയായി നിയമിതനാകുകയും ചെയ്തു. ബ്രി

കൃഷ്ണഗവർമ്മനുമായി നടത്തിയ ഈ ഉടമ്പടി സത്യത്തിൽ കൊച്ചിയിലെ ആധുനികപരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗ്യമായ അനുഭവമായി ഗണിക്കാവുന്നതാണ്. മഹാരാജാവ് തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കുകേട്ടേ, കലാപരമല്ലാം കലാശിച്ചതിനാൽ സ്വൈരമായി കാവ്യാലാപംവെയ്ക്കുവാൻ സൗന്ദര്യം സൗകര്യവും സിദ്ധിച്ചു.

അവശ്യം അനുഷ്ഠിച്ചുവെങ്കിലും ഭിന്നഭിന്നങ്ങളും നിർവ്വഹിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ അവിടുന്ന് ബാക്കി സമയമെല്ലാം സാഹിത്യവിഷയമായും ഈശ്വരവിഷയമായും വിനിയോഗിക്കുകയാണ് ചെയ്തിരുന്നത്. അവിടുന്ന് അനവധി ദേവാലയങ്ങളുടെ ജിരോളാരണം നടത്തി, ധർമ്മനിഷ്ഠ, ഈശ്വരഭക്തി എന്നിവയിൽ അവിടുന്ന് അർപ്പിച്ചിരുന്നതായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തോടുള്ള സൗഹൃദവും സുഗ്രഹവുമായ ദൈവതത്വത്തോടുണ്ട് അവിടുന്ന് അപരംബിച്ചത്. ഉടുപ്പിയിൽനിന്നും മാലാമതാവരംബിയായ ഒരു സ്വാമിയുടെ വയ്ക്കൽ, തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ നിന്നും ഉപദേശംവാങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അവിടുന്ന് മാലാമതത്തിൽ നിരന്തരമായി പരിശ്രമിക്കുകയും, അതിൽ നിരന്തരമായ പാണ്ഡിത്യം സാധിക്കുകയുണ്ടായി.

കവികളേയും പണ്ഡിതന്മാരേയും അവിടുന്ന് സമുചിതമായവിധത്തിൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതു് അനൗകരസിലുമാണല്ലോ. അവിടുത്തെ നിഷ്ഠയും അക്ഷയവുമായ കീർത്തിപത്രിക കിരണങ്ങളിൽ വ്യാപിച്ചു. പല കവികളും പണ്ഡിതന്മാരും പ്രത്യക്ഷപാരിജാതമായ ആ തിരുമേനിയെ സമാശ്രയിച്ചു. ഇങ്ങനെ അവിടുത്തെ പ്രീതിപാത്രങ്ങളായി, അവിടുത്തെ വിദ്യാർത്ഥിത്വം അലങ്കാരങ്ങളായി, പ്രശോഭിച്ചിരുന്ന പണ്ഡിതപ്രാവകന്മാർ ആരൂഢിതിരി, കല്ലർ നമ്പൂതിരിപ്പാട്, മുതലാളി ഉണ്ണി, കല്ലേക്കുളങ്ങര രാഘവപ്പിഷാരടി, എടവട്ടിക്കാട്ടു നാരായണൻനമ്പൂതിരി, ആമ്പല്ലൂർ ഇളയിടത്തു നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്, ചേരാനല്ലൂർ കൃഷ്ണൻകുന്താവ് എന്നിവരായിരുന്നു. ഈ വിദ്യാനക്ഷത്രമാലയ്ക്കു നട്ടനായകമായി തിരുമേനിയും പരിവർത്തിച്ചു.

അവിടുത്തെ ജ്യേഷ്ഠൻ 984-ൽ തീർപ്പട്ട മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു സംസ്കൃതത്തിൽ ദ്രവ്യവൽപനാനം അനുഗ്രഹിതവാസനാകവിയായിരുന്നു. അവിടുത്തെയ്ക്കു് ഒരിക്കൽ മുതുകുണ്ണത്തിന്റെ ഉപദേശം നേരിട്ടുകയാ, അതു വായുസാബന്ധമായ ഒരു രോഗമാണെന്ന വിശ്വാസംമൂലം വായുപുതുനായ ഫലമാന്റെ പ്രസാദത്താൽ അതിനു നിവൃ

തിസമ്പാദിക്കണമെന്നുകരുതി, സുന്ദരകാണ്ഡം മുഴുവൻ പാഠനയായി അവിടുന്ന് മലയാളത്തിൽ രചിക്കുകയും, ഹനുമാൻ സീതാദേവിയുടെ കയ്യിൽ അംഗുഷ്ഠികം സമർപ്പിച്ചുവെടുത്തുവരെ ഉണ്ടാക്കിയപ്പോൾ ശീലായ് സുഖപ്പെടുകയുംചെയ്തു എന്നാണ് ഐതിഹ്യം. നാരായണീയസ്തോത്രനിർമ്മാണത്താൽ മഹാഭവി മേല്പത്തുർഭട്ടപാദേയ വാതരോഗനിവൃത്തിയും, സൂര്യശതകനിർമ്മിതിയാൽ മയൂരമഹാകവിക്കു മഹാരോഗശമനവും സിദ്ധിച്ചു എന്നു കഥകൾ വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളുമാണല്ലോ. ഗർഭകാലത്തു സുഖപ്രസവത്തിനായി കോവിലകത്തു തമ്പുരാട്ടിമാർ ഇന്നും ഈ പാഠന പാരായണംചെയ്യുവരുന്നു. തിരുമനസ്സിലെ കവനകവാകശലതയ്ക്കു് ഈ കൃതി മുൻപോഭിഷിക്തനിൾക്കുമാണു്. പ്രകാശിതമാകയാൽ അതിൽനിന്നും ഉദാഹരണങ്ങൾ ചേർക്കുന്നില്ല. അവിടുന്ന് കുറെശ്ശടി കൃതികൾ രചിച്ചു സാഹിത്യീസമാധാനംചെയ്താണത്രെ ഭാഷയുടെ ഭാഗ്യവിപത്നമെന്നേ പറയാനുള്ളൂ.

വിരകേരളവർമ്മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിൽ അത്ഭുതികം നിർണ്ണാതനായിരുന്നു. കാവ്യാനുകാലകാരങ്ങളിൽ അവിടുത്തെയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന അവഗാഹം അത്യാദൃശമായിരുന്നു. ദൈവത്തിലും അവിടുന്ന് അനന്യസുഖമായ നൈപുണ്യം സമ്പാദിച്ചിരുന്നു. വ്യാകരണത്തിൽ അവിടുത്തെയ്ക്കു സ്വരപ്രതിയാഭാഗത്തിൽക്കൂടി അത്ഭുതികം പാണ്ഡിത്യമുണ്ടായിരുന്നതായി കേൾക്കുന്നു. ഒരുദിവസം അവിടുന്ന് പൂർണ്ണതയിരുന്ന തൃശ്ശൂർപാർക്കൽ എഴുന്നള്ളിയ സമയം ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിമാർ ഒരുത്ത പിഴച്ചുചാറ്റുന്നതുകേട്ടു് രാത്രികൾനന്നുതിരിയെ വിളിച്ചു ഗുണഭോഷിച്ചതായും അറിയുന്നു. അവിടുത്തെ ഈ സ്വരപ്രതിയാപ്രാവിസ്താമുലം അവിടുന്ന് തൃപ്പൂണിത്തുറ ചക്കംകുളങ്ങര ശിവക്ഷേത്രത്തിൽവെട്ടു് ഒരു ത്രിസമ്പദ് നടത്തിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

അവിടുന്ന് നിരന്തരമായി സാഹിത്യപരിശ്രമംചെയ്തിരുന്നുവെന്നു ഞാൻ ചുരുക്ക പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. നാട്ടുകലയിൽ അവിടുത്തെയ്ക്കു് അത്യാദൃശമായ അഭിനിവേശമുണ്ടായിരുന്നു; എന്നുമാത്രമല്ല, അതിൽ അവിടുന്ന് സാമാന്യേതരമായ ജ്ഞാനംനേടുകയുംചെയ്തു. പ്രതിഭിന്നം അവിടുന്ന് രാരോ ആട്ടക്കഥ കല്പിച്ചുണ്ടാക്കി അരങ്ങേറിച്ചിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇന്നുള്ളവർ അതു കേവലം കെട്ടുകഥയായി വിചാരിച്ചേയ്ക്കാം; പക്ഷേ, നൂറ്റാട്ടക്കഥകളോടും അവിടുന്ന് അടുത്തു കൂടിയെടുത്തു് അഭിജ്ഞാൻ പറയുന്നു. 50 ൽപരം കഥകൾ അവിടുത്തെ

വകയായി തൃപ്പൂണിത്തുറ ഈടവൽഗ്രന്ഥാലയത്തിൽ ഇപ്പോഴും കാണുന്നുണ്ട്. പാണ്ഡിത്യവും കവിതാവാസനയുമുള്ളവർ ഇതു ഭണ്ഡാധിപന്മാരായിരുന്നു. അവിടുത്തെവകയായി പ്രത്യേകം കഥകളിയോഗവും ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്രസിദ്ധനായ വേഷക്കാരെ മുന്നോട്ടുകളിൽനിന്നു വരുത്തി അഭിനയിപ്പിച്ചു അവർക്കു സമുപരിതമായ സമ്മാനങ്ങളും അവിടുന്ന് നൽകിയിരുന്നു. കഥകളിയിലെ വേഷങ്ങൾക്കും മറ്റും അഭിലാഷണിയായ പരിപാലംവരുത്തിയ സാക്ഷാൽ കപ്റ്റിങ്ങാടിന്റെ ശിഷ്യനായ കൃഷ്ണപ്പണിക്കരുടെ ശിഷ്യനായും, കടത്തനാട്ടുരാജാവിന്റെ കഥകളിയോഗത്തിലെ പ്രധാനവേഷക്കാരായ കൈലാസനമ്പ്യാരെയും കണ്ണിശിട്ടമനവനെയും അവിടുന്ന് പ്രത്യേകം വടക്കുന്നിന്നും വരുത്തി അവരുടെ വേഷവും അഭിനയചാര്യരിയും, പ്രത്യേകിച്ചു കല്യാണസൗഗന്ധികത്തിൽ നമ്പ്യാരുടെ ഹനുമാനും മേനവന്റെ ഭീമനും കണ്ടു അത്യന്തം അഭിനയിക്കുകയും ഉചിതമായ പാരിതോഷികങ്ങൾ നൽകി അവരെ വളരെ മാനിക്കുകയും ചെയ്തു.

അമൃതേന്തുക്കുഴിത്താൽ അവിടുന്ന് കഥകളി ഉണ്ടാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചായി. ഭൂതകവനമായിരിക്കും. ഒരിക്കലേ പറയുകയുള്ളൂ. അതു പകർത്തിയെടുക്കാൻ അതിവിദഗ്ദ്ധനും പണ്ഡിതനുമായ ഓരോ വേണമെന്നുകരുതി അവിടുന്ന് പാലപ്പുറത്തു ഗോവിന്ദൻനമ്പ്യാരെ ഇരട്ടപ്രഥമമായി തൃപ്പൂണിത്തുറയ്ക്കുവരുത്തി. നമ്പ്യാർക്കു വ്യാകരണത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും പരിനിഷ്ഠിതമായ പാണ്ഡിത്യമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അവിടുത്തെ കഥകളികളെല്ലാം തെറ്റുകൂടാതെ പകർത്തുമെന്ന ബോധം അവിടുത്തേക്കുണ്ടായിരുന്നു.

പരമഭക്തനായിരുന്നതിനാൽ അവിടുത്തെ കൃതികളധികവും ഭക്തിപരങ്ങളാണ്. കഥകളികൾക്കു പുറമേ അവിടുന്ന് സംസ്കൃതത്തിൽ പൂർണ്ണതൃശ്ശരതകണ്ഠാരം, ഭാഗ്യാവതാരം, ശ്രീരാമാവതാരം, ശ്രീകൃഷ്ണാവതാരം എന്നീ ശ്ലോകമാലകളും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭാഗ്യാവതാരം മുതലായ കൃതികളിൽ “ഭഗവാതാരശ്ലോകമാലായാം ഭാഗ്യാവതാരം” എന്നു കാണുന്നതിനാൽ അവിടുന്ന് ഭഗവാന്റെ പത്ത് അവതാരങ്ങളെ അധികരിച്ചും പ്രത്യേകം ഓരോ ശ്ലോകമാല നിർമ്മിച്ചിരിക്കണമെന്നു ഹിിക്കാം. എന്നാൽ ഈ മൂന്നു ശ്ലോകമാലകൾ മാത്രമേ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുള്ളൂ. ഭാഗ്യാവതാരത്തിൽ ശ്രീപരശുരാമന്റെ അപമാനങ്ങൾ അത്യന്തം തന്മയത്വത്തോടുകൂടി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശ്രീകൃഷ്ണാവതാരത്തിൽ ഭഗവാന്റെ അവതാരമുതൽ സ്വർഗ്ഗാരോഹണപര്യന്തമുള്ള കഥയാണ് കീ

ത്തിതമായിട്ടുള്ളത്. രാമായണം ബാലകാണ്ഡം മുതൽ ഉത്തരകാണ്ഡം വരെയുണ്ട്. ഈ മൂന്നു കാവ്യങ്ങളിലും തിരുമനസ്സിലെ നിരതിശയമായ ഹരിഭക്തി ഭക്തപോലെ പരിലസിക്കുന്നതു കാണാം. വിസ്തരമേഞ്ഞാൽ അപരിതീനീനം ഉദാഹരണങ്ങൾ ചേർക്കുന്നില്ല.

എന്നാൽ അവിടുത്തെ കൃതികളിൽ അഗ്രിമസ്ഥാനത്തെ അർപ്പിക്കുന്നത് പൂണ്ണതൃയിശശതകമാണെന്നാണ് എന്റെ വിനീതമായ അഭിപ്രായം. ഈ സ്തോത്രത്തിൽ മോക്ഷസാധകമായിട്ടുള്ളതു മാലോചനമാണെന്നു സ്ഥാപിക്കുകയും, അദ്വൈതമതത്തെ ഖണ്ഡിക്കുകയും, വിഷ്ണുഭഗവാനു സർവ്വാർത്ഥസ്വരൂപം കല്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഭാഗവതം ഭഗവദ്ഗീതയ്ക്കു സമാന്തരമായിട്ടുള്ള അവിടുത്തെ സാരതഃ സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ സ്തോത്രരത്നത്തിൽനിന്നും സ്ഥാലീപുലകന്യായെന്ന ചില പദ്യങ്ങളെ താഴെ ചേർന്നു:—

1. സൗന്ദര്യപൂർണ്ണവനിന്ദിതാശശിമണി ശ്രീപത്മമണ്ഡാരുവ-
പ്രാണേശാഭിപ്രദംബജാർക്കസുരശ്രേഷ്ഠാഹിപത്രിശപരം
പാപസ്തോമപലാലകല്പമന്തം ഭക്താരുചീഡാടവീ-
ഭാവാനിം പരിപൂർണ്ണവിസ്മയതനം പൂണ്ണതൃയിശം ഭജേ
2. ഉദ്യമഭാസ്കരകോടിസന്നിഭരുചിഃ പൂണ്ണദൃഢപ്രഭോ
രക്താശോകസുമാതിര ക്തസുതനർന്നിലോല്ലാഭഭൃത്യഃ
ഭേദോ/നേകസുതപശാലൂപി സദാ രേവകസ്വരൂപോ/മുദ്ര-
സ്വാഭിനോരുവിചിത്രശക്തിരമിതാനന്ദം ഭജേ തം ഹരീം
3. യോ ലക്ഷ്മീലക്ഷ്മണയുഗവിധുൽകസ്തുരികാലതൃത-
ശ്രീവർഷാഃ സ്വഭജാത്തമകുരസൽകൈരമോദകീപന്തഃ
ദൃശ്യം ഹി ശ്രുതിഗോചരഞ്ച നിഖിലം വ്യാപ്യാഭിതിഷ്ഠൻ ബാഹി-
ദ്യോന്തശ്ചാപി ലസത്യമേയമഹിമാ തം നന്ദി നാരായണം
4. യത്പാദോണ്ഡകടാഹഭേദനലണ ജാതീസമാൽ കോമളോ
യദപക്രന്തം ഭേദീപുടാതിഭയം സൗമ്യഞ്ച ചന്ദ്രനുമന്തഃ
യന്നേതം സ്വജവഹ്നിദേശചതുരാസ്ത്രശാഭിജീവോൽകരം
ശ്രോണാമുതസാരപൂർണ്ണമപി തം ശ്രീശം ഭജാമ്യമുതം
5. ആനീലാംബുഭാസമാനവിമലശ്രീഭഗവതാശസ്തരത്-
ബാലാക്ഷോപമരണസംഘരചിതശ്രീമൽകിരീടാഞ്ചിതം
ഉദ്യമഭാസ്കരകോടിസന്നിഭരുചിഃ പൂണ്ണദൃഢപ്രഭോ
രക്താശോകസുമാതിര ക്തസുതനർന്നിലോല്ലാഭഭൃത്യഃ
ഭേദോ/നേകസുതപശാലൂപി സദാ രേവകസ്വരൂപോ/മുദ്ര-
സ്വാഭിനോരുവിചിത്രശക്തിരമിതാനന്ദം ഭജേ തം ഹരീം

അവിടുന്ന് നൂറു ആട്ടക്കഥകൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അവയിൽ ഇതേവരെ കണ്ടുകിട്ടിട്ടുള്ളവയുടെ പേരുകൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു:—

1. കല്യാണസൗഗന്ധികം	25. രാസക്രിഡ
2. ധ്രുവചരിതം	26. സീതാസ്വയംവരം
3. ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം	27. സുഗ്രീവാഭിഷേകം
4. സന്താനഗോപാലം	28. സനരോപാഖ്യാനം
5. രാവണപരാജയം	29. നിവാതകവചവധം
6. ജരാസന്ധപരാജയം	30. അഭാമിളമോക്ഷം
7. നീലാസ്വയംവരം	31. ഭാഗ്ഗവചരിതം
8. സുക്ഷിണവധം	32. മാധോദിജയം
9. അക്മിണീസ്വയംവരം	33. ബലരാമതീർത്ഥാതു
10. പാരിജാതവരണം	34. വാമനമാഹാത്മ്യം
11. മിത്രമിന്ദാസ്വയംവരം	35. രാടകാവധം
12. രേവതീ സ്വയംവരം	36. ശാകന്തളം
13. ഭദ്രാഭേവീസ്വയംവരം	37. ഭക്ഷയാഗം
14. കാളീ സ്വയംവരം	38. കിരാതം
15. ലക്ഷണാസ്വയംവരം	39. സുന്ദരീസ്വയംവരം
16. അക്മിവധം	40. അംബരീഷചരിതം
17. ഭദ്രാസനവധം	41. വ്യാസാവതാരം
18. ഭൂതവാക്യം	42. യാഗരക്ഷ
19. സുന്ദരോപസുന്ദരോപാഖ്യാനം	43. അഹല്യമോക്ഷം
20. കിഷ്കിന്ധവധം	44. മുചുകുന്ദമോക്ഷം
21. ഭീമസേനദിഗ്വിജയം	45. പാണ്ഡവീസ്വയംവരം
22. ശ്രീകൃഷ്ണാവതാരം	46. ദേവയാഗീചരിതം
23. അഷ്ടാക്ഷരമാഹാത്മ്യം	47. അമൃതമന്ദനം
24. സാലപന്ധം	48. സുഭദ്രാഹരണം

ഇങ്ങിനെ 48 ആട്ടക്കഥകൾ രൂപപ്പെടുത്തി ഈടുവെച്ചു ഗ്രന്ഥാലയത്തിൽ ഉണ്ട്. ഈ കഥകളെല്ലാം കേവലം സംസ്കൃതമയങ്ങളാകുന്നു. ഭക്തകവനമാകയാൽ സാഹിത്യജ്ഞം പോര എന്നൊരാൾക്കുപത്തിനവ കാശമുണ്ടായേക്കാം. എന്നാൽ ദൃശ്യകവ എന്നതിലധികം ഇവ ഉത്തരങ്ങളാകുന്നതാണ്.

984-ൽ തീപ്പെട്ട തിരുമനസ്സിലെ സന്ദരകാണ്ഡം അമുടിച്ച് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയുള്ളത് ശ്രീമാൻ മാണിക്കത്ത ശങ്കരമേനവനാണ്. ശ്രീകൃഷ്ണാവതാരം, ഭാഗ്യവധരിതാവതാരം മുതലായ കാവ്യങ്ങളുടേയും, താടകാവധം, യാഗരക്ഷ, ദക്ഷയാഗം, ശാകുന്തള തുടങ്ങിയ ആട്ടക്കഥകളുടേയും കത്ത്വരപം ഈ തിരുമേനിക്കാണ് അദ്ദേഹം കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ ഇതു ശരിയല്ല. എന്തെന്നാൽ ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം, സന്താനഗോപാലം, തുടങ്ങി വളരെ കഥകളികൾ അടങ്ങിയ ഒരു താളിയോലഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു കുറിപ്പുകാണുന്നു. “കൊല്ലം 1003-ാമാണ്ടു കക്കിടകമാസം 22-ാം- കൃഷ്ണപക്ഷത്തിൽ നവമിയും തിങ്കളാഴ്ചയും കാത്തികനക്ഷത്രവുംകൂടിയ ദിനവും ഉല്പതിമിത്തം 4 അടിയ കവോരം ഈ മഹാരാജാവു തുറപ്പുണിത്തുവെച്ച തീപ്പെട്ടുപോകുകയും, ഇദ്ദേഹം മഹാജ്ഞാനിയാകുകൊണ്ടു” സ്വർഗ്ഗത്തെ പ്രാപിച്ചു എന്നു വിശ്വസം.”

ഇതിൽനിന്നു കഥകളി നിർമ്മിച്ചതുംമാരും 984-ൽ തീപ്പെട്ട തിരുമേനിയല്ലെന്നും 1003-ൽ തീപ്പെട്ട തമ്പുരാനാണെന്നും സൂചകമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. കൂടാതെ വാഴ്ചയൊഴിഞ്ഞ മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു അരുളിച്ചെയ്ത കേട്ടിട്ടുള്ളതും കോവിലകത്തു തമ്പുരാക്കന്മാർ പറഞ്ഞുവരുന്നതും 1003-ൽ തീപ്പെട്ട തിരുമനസ്സുകൊണ്ടാണ് അട്ടക്കഥകളുടേയും കാവ്യങ്ങളുടേയുംമറ്റും രചയിതാവെന്നാണ്. തിരുമനസ്സിലെ കഥകളിയോഗത്തിലെ പാട്ടുകാരൻ, കല്പകരചിഷാരത്തു കരുണാകരപ്പിഷാരടിനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പണ്ഡിതനും നല്ല ബുദ്ധിമാനുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം 1010-ൽ ആണ് അന്തരിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്റെ അച്ഛൻ സമുദയേതിലകൻ രാമപ്പിഷാരടിത്തവർകളുടെ മുത്താമനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. എന്റെ അച്ഛൻ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ളതും മേൽപ്രസ്താവിച്ചപ്രകാരത്തിൽ തന്നെയാണ്.

ഇതുവളരെ ആട്ടക്കഥകളുംമറ്റും രചിച്ച സാഹിത്യീസമാരായ നന്നിന സന്നദ്ധനായ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ആരുടെ ഹൃദയെപ്പറ്റിയായ പ്രശംസയ്ക്കാണ് പാത്രമാകാത്തതു്? അവിടുന്ന് കേവലം ഒരു അമാനുഷനായിരുന്നു എന്നുവേണം വിചാരിപ്പാൻ. ശ്രീപുണ്ണതൃയീശ പരമോദാരസകന്ദം യഥാത്ഥപണ്ഡിതരാജനായ അവിടുത്തെയ്ക്കല്ലാതെ മറ്റൊരാൾക്കും ഇതു സാദ്ധ്യവുമല്ല. അവിടുന്ന് ഒരു വാരരോഗികൂടിയായിരുന്നു എന്ന് അറിയുമ്പോൾ അവിടുത്തെ സാഹിത്യീസേവനവ്യഗ്രതയിൽ ആരാണു് അതുതപ്പെടാത്തതു്?

ഇനി അവിടുത്തെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനെ അലങ്കരിച്ചിരുന്ന പണ്ഡിതപ്രകാശങ്ങളുടേയും കവിവർഗ്ഗങ്ങളുടേയും സാഹിത്യവ്യവസായത്തെക്കുറിച്ചും കുറഞ്ഞൊന്നു പ്രസ്താവിക്കാം.

1. വിദ്യാൻ ആരൂർ മാധവൻ അടിതിരി.

വിദ്യാൻ അടിതിരിപ്പാട് എന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്ന ആരൂർ മാധവൻ അടിതിരിയുടെ ജനനം കൊല്ലം 940-ൽ ആണെന്നു സൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്നു. പട്ടത്തു വാസഭട്ടതിരി, മഴമംഗലത്തു നാരായണൻനമ്പൂതിരി എന്നീ മഹാകവികളുടേതുപോലെ ഇദ്ദേഹത്തിന്റേയും ജനശ്രദ്ധി പെരുവന്നമാണ്. ഇദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് ചില വിവരങ്ങളെല്ലാം ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉത്തരനൈഷധകാവ്യത്തിന്റെ ഒടുവിലുള്ള ഏതാനും ചില പദ്യങ്ങളിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. അവ താഴെ ചേർക്കുന്നു:—

1. വന്ദാരുചിജമാധവം യദസ്യജ്ഞാനീലകണ്ഠാധരീ
ശ്രീദേവീ ച സതീസമാ സതിതമാസാഹിത്യസൗഹൃദം
യം ശാസ്ത്രീയ പീതാമഹാദാമ ച പയഃശ്രോധാലയോ ബ്രഹ്മവിൽ
സുബ്രഹ്മണ്യസുധീശ്വരഭഗവതഃപ്രാണനന്ദയഗ്രന്ഥീ
2. യം വിദ്യാർത്ഥിനമത്ഥപോഷമപ്യഭാജനീ പുരോമന്ദിര-
കുമാളൽ സിന്ധുപവംശസുഃ സുവിദ്വേഷീ വിദ്യൽപ്രകാശോ ഭവി
ഗാന്ധർവ്വ പരിനിഷ്ഠിതഃ പുനരഗാപ്തീകോടിവിഷ്ഗാഭി-
ഷോണീനായകഭാഷിനേയസുധീയം സ്ഥാനേ തൃതിയമഃ യഃ
3. മാടകേശ്വരസമോദരീ സദകരോദ്രാജ്ഞീ സുഭദ്രാഭിയാ
സാത്മാവ്യാ യുവരാജപുത്രവിനയായാനായ യം പുത്രിണീ
സാദ്രാശ്വാധിപുതേന തേന വിഹിതോ യസ്മിൽ തുരോന്നിഷ്ക്രയ-
സ്തേനൈവോദ്വിതജീവനോ ഭവതി യഃ പ്രത്യസ്തമസ്തൃതിയാ.
4. യോ ഭൂതോപി വിഭുതയേ സമയതേസാമന്തസീമന്ത-
സ്തദീപ്താഗ്നിപ്രകാശഭൂപരിവൃന്തശ്രീരാമവർമ്മക്ഷണം
തൽകാവ്യാമൃതരാശിപാരമഗമൽ സർഗ്ഗഃ പുനഃ ഷോഡശഃ
കാവ്യഞ്ചോത്തരനൈഷധീയചരിതം പുണ്യേന പൂണ്ണിയിതം.

അടിതിരിപ്പാട്ടിലെ (സ്വപത്വേ ഭട്ടതിരിയാണം; ആഹിതാഗ്നിയാ യതിനാലാണം അടിതിരിയായത്ത്) പിതാവ് നീലകണ്ഠസോമയജിയും മാതാവ് ശ്രീദേവിമുഖായിരുന്നു. ആദ്യപാഠം സ്വപത്വേ പിതാമഹന്റെ അടുക്കൽ നടത്തിയശേഷം വാകുറണം പഠിക്കുവാനായി കോഴിക്കോട്ടേയ്ക്കു

പോയി. അന്നവിടെ മഹാവിപോൽ ശേഖരമുഖത്തു് ഉഴുതവാരിയർ കോവിലകത്തു പഠിപ്പിച്ചതാമസിക്കുന്ന കാലമായിരുന്നു. വടക്കൻപ്രദേശങ്ങളിൽ വാരിയരെപ്പോലെ പ്രാമാണികനായ ഒരു പണ്ഡിതൻ അക്കാലത്തു് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അടിതിരി കോഴിക്കോട്ടുചെന്നപ്പോഴേയ്ക്കും കണ്ണിട്ട രാഘവൻനമ്പ്യാർ, മനോരമത്തമ്പുരാട്ടി, കൊച്ചുശങ്കരൻമുത്തയ്ക് മുതലായവരുടെ പഠിത്തം കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അടിതിരി വാരിയരുടെ അടുക്കലും മനോരമത്തമ്പുരാട്ടിയുടെ അടുക്കലും വ്യാകരണം പഠിച്ചു. അടിതിരിയുടെ പഠിത്തവിഷയത്തിൽ തമ്പുരാട്ടി നല്ലപോലെ നിഷ്ഠാർഹിച്ചിരുന്നു. കൗമുദിയും മനോരമയും പഠിക്കുകയും അവയിൽ നല്ല നൈപുണ്യം സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തു.

പിന്നീട് ശേഖരം പഠിക്കണമെന്നുകരുതി അദ്ദേഹം തിരുവനന്തപുരത്തു് വൈയാകരണപഞ്ചാനനൻ പന്തളം സബ്രഹ്മണ്യശാസ്ത്രികളുടെ അടുക്കലേയ്ക്കു പോയി. ശാസ്ത്രികൾ സമുത്തരസ്വതന്ത്രനായ ശേഖരകാരന്റെ ശിഷ്യന്റെ അടുക്കൽ കാശിയിൽ പോയി ഒരു വ്യാഴവട്ടക്കാലം വ്യാകരണം പഠിച്ചു ആളായിരുന്നു. കേരളത്തിൽ അന്നു ശാസ്ത്രികളെപ്പോലെ വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിൽ, വിശിഷ്ട ശേഖരത്തിൽ, പരിനിയ്ക്കിതമായ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിരുന്ന ഒരു പണ്ഡിതനുണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം കാശികിരീടനാർത്തിരുമേനിയുടെ ആസ്ഥാന പണ്ഡിതനും തിരുമനസ്സിലെ പ്രത്യേകപ്രീതിഭാജനവുമായിരുന്നു. അടിതിരി, ശേഖരം പഠിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള തന്റെ അപേക്ഷ ശാസ്ത്രികളെ അറിയിച്ചപ്പോൾ ശാസ്ത്രികൾ കാവും പഠിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു ചോദിക്കുകയും ഉണ്ടെന്നുത്തരം പറയുകയും ചെയ്തുവെങ്കിലും, തന്റെ അടുക്കൽ ഒന്നുകൂടി നൈഷധം പഠിക്കുവാൻ പറഞ്ഞു. ആദ്യം അടിതിരിക്ക് അല്പം വൈമനസ്സും തോന്നിയെങ്കിലും ഒരു ദിവസത്തെ പാഠം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും സമ്പ്രദായം മാറി. അടിതിരിക്കു നൈഷധം പഠിത്തായപോലെ തോന്നി. ശാസ്ത്രികളുടെ നവനവങ്ങളായ അർത്ഥകല്പനകൾ കേട്ട് അദ്ദേഹം അതുതപരതന്ത്രനായി. *

പിന്നീട് പഠിത്തമെല്ലാം കഴിഞ്ഞു സ്വഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങി; കൂമത്തിൽ അടിതിരി ഗൃഹസ്ഥാനും സ്വീകരിച്ചു. അതിനുശേഷം അദ്ദേഹം കൊച്ചിസഭ്യേത്തമ്പുരാന്റെ പുത്രൻ 1013-ൽ തീർപ്പട്ട മഹാരാ

* കൂടുതൽ വാസുദേവൻമുതലിപ്പാട്ടിലുള്ള കൗമുദിയും മനോരമയും പോലെ ശാസ്ത്രികൾക്കു ശേഖരവും നൈഷധവുമായിരുന്നു പ്രധാനം. അന്വരിക്കുന്നതുവരെ ശാസ്ത്രികൾ ഇതു രണ്ടും പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു എന്നുണ്ടെന്നതു്.

ജാവുതിരുമനസ്സിലെ പാടിപ്പിക്കുന്നതിനായി തൃപ്പൂണിത്തുറയിൽ താമസമാക്കി. അക്കാലംമുതൽ അടിതിരി പീരങ്കരവെള്ളമന്ത്രുമാർ തിരുമനസ്സിലെ പ്രീതിഭാജനവും, അവിടുത്തെ വിഭവസഭസ്സിലെ പ്രധാനാംഗമായിത്തീർന്നു. പിന്നെ അധികം തൃപ്പൂണിത്തുറയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ താമസം. ഇതിനിടയ്ക്കു കുറച്ചുകാലം കൊടുങ്ങല്ലൂർപോയി താമസിച്ച്, അന്നു മൂന്നാംക്രമമായിരുന്ന വിഭവൻ ഇളയതമ്പുരാനെ മനോരമ പഠിപ്പിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. 1013-ൽ തീപ്പെട്ട മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ പ്രധാനമന്ത്രി അടിതിരിതന്നെയായിരുന്നു. അവിടുത്തേയ്ക്ക് 1003-ൽ തിരുമുപ്പു കിട്ടിയശേഷം അടിതിരിക്കു ഇരുക്കേണുകഴിക്കുകയും വാഗ്ദാനം കല്പിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അടിതിരി കാലധർമ്മം പ്രാപിച്ചത് 1011-ൽ ആണെന്നു സൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്നു. കൊല്ലം 1008 വരെ അദ്ദേഹം തിരുവനന്തപുരത്തു താമസിച്ചുവെന്നും 1015-ൽ മുറുപ്പാത്തിന്ന് അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ഭാഷാചരിത്രകർതാവു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു ശരിയല്ല.

ഉത്തരനൈഷധം കാവ്യമാണ് അടിതിരിയുടെ പ്രധാനകൃതി. തിരുവനന്തപുരത്തു ശാസ്ത്രികളുടെ അടുക്കൽ പഠിത്തം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അന്നെ അടിതിരിക്കു നൈഷധം പൂർത്തിയാക്കണമെന്ന ആഗ്രഹം മനസ്സിൽ അങ്കുരിക്കുകയും, തൃപ്പൂണിത്തുറ താമസമാക്കിയതോടുകൂടി മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലെ പ്രോത്സാഹനത്താലും പ്രേരണയാലും അതു ഫലിക്കുകയും ചെയ്തു. ശ്രീഹർഷന്റെ നൈഷധീയചരിതം 22 സർഗ്ഗമാണല്ലോ. അതിൽ മേയന്തീസ്വയംവരപര്യന്തമുള്ള കഥമാത്രമേ അടങ്ങിയിട്ടുള്ളൂ. അടിതിരിപ്പാട് അതു 16 സർഗ്ഗംകൊണ്ടു പൂരിപ്പിച്ചു. ശ്രീഹർഷന്റെ നൈഷധീയചരിതമഹാകാവ്യം സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ അഭിതീയമായ സ്ഥാനത്തേതാണ് അലങ്കരിക്കുന്നതെന്ന് ഏവർക്കും അറിയാമല്ലോ. 'ഗഗനം ഗഗനാകാശ'മെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ നൈഷധത്തിനോടു തുല്യമായിട്ടു നൈഷധം മാത്രമേയുള്ളൂ. അത്രയും പ്രൗഢവും ചമൽകാരകാരിയുമായ ഒരു മഹാകാവ്യം സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ വേറെയില്ലെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു മഹാകാവ്യത്തെ പൂരിപ്പിക്കാൻ പുറപ്പെട്ട അടിതിരിപ്പാടും രസമാന്യനായ കവിയും പണ്ഡിതനാണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല; എന്നു തന്നെയല്ല, ഈ ഉദ്യമത്തിൽ അദ്ദേഹം വിജയം നേടിയിട്ടുണ്ടെന്നാണ് സഹൃദയന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. പഞ്ചാക്ഷരയുക്തമായ ബാലാമന്ത്രത്തിന്റെ മഹിമയാലാണ് അദ്ദേഹത്തിന് ഇതു സാധിച്ചതെന്ന് അദ്ദേഹം കാ

വൃത്തിൽ പ്രകടമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ കാവ്യം ഏഴുതിത്തിന് ത് 1005-ൽ ആണെന്നു അതിലുള്ള “ശുദ്ധൈകയുഗനഭീപഃ” എന്ന കലിസംഖ്യാസൂചനത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലേയ്ക്ക് ഇതു പുത്തിയാക്കിക്കാണുവാനുള്ള ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടു; അവിടുന്ന് 1003-ൽ യശഃശരീരനായിപ്പോയല്ലോ.

ഉത്തരനൈഷധം ആദ്യനും ഒരുപോലെ പ്രൗഢമായ ഒരു മഹാ കാവ്യമാണ്. പ്രതിഭാസമ്പന്നനും പണ്ഡിതമുഖ്യനുമായ ഒരാൾക്കു ല്ലാതെ ഇത്തരത്തിലൊരു കാവ്യം രചിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ശബ്ദങ്ങളുടെമേൽ അടിതിരിക്കുള്ള ഔധിപത്യം അത്ഭുതാവഹമാണ്. ഈ കാവ്യത്തിൽനിന്ന് ഏതാനും പദ്യങ്ങൾ താഴെ പകർത്താം:—

നളന്റെ രാജ്യഭാരം.

ഇപേണ തേനൈവ ധരാത്മവത്സ്യഭു-
ഭൂമസ്വസ്സാ ന ധരാഹ്വഭ്യേത
കഥാ പ്രിയന്താമധരം പിബന്നയം
ന വേദ്മി രാജാനധരാം വ്യാധാൽ സ്വയം
തപസ്വിമാത്രപ്രവണഃ കൃശേഷപയം
സ്വയം ഭയാവാനിതി വിശ്രുതോപി സഃ
ക്രമാഭധർമ്മം സുകൃശം തപസ്വിനം
വിവാസയാമാസ മഹീതലാൽ ബലാൽ

വൈതാളികവചനം.

കലക്ഷമാഭൂൽകലശേഖരാത്മജാ
നളാത്തചിത്തേതി ഭവൽപ്രിയാശ്രുതേഃ
നിജപ്രിയാം കിം ഭവതാ ഹൃതാശയാം
വീശത്യ ദേഹേന ബബന്ധ ശങ്കരഃ

മേയന്തീഗർഭവർണ്ണനം.

അവരസാനരഭേസന്യരസോത്തരേ-
പ്രവിരതാ വിരതാഭയിതാധരാൽ
ധരമനോജമനോജലധേസ്സധാ
രസതയാ സ തയാനധരീകൃതഃ

നളകരഗ്രഹമന്യുസുഭർല്ലഭം
 സ്വസ്ഥമേഷ്വതി സോപി ച ഭാരകഃ
 ഇതി പരിത്രപയേവ പദം ദധേ
 ഭരണതേരനതേഗ്രപയോധരേ

ബാലവർണ്ണം.

പുരപുരസ്സിജനേഷു കരാൽ കരം
 രസവശാൽ ഗമിതന നളഭാരകഃ
 കളമരാളശിശു ഇവ രേജതു-
 സ്സനമിനാനമിനാത്തരഗാമിന

മേയന്തിവിലാപം.

അഥ സാ പതിഭേവതാ പതിം
 നളമുട്ടിശ്ച സ്വജ്ജ്വലാക്ഷരാ
 പ്രലപന്തുനഗൽഗഭസ്വരം
 വിഹിനാനേ വിലലാപ വിഹാലാ
 ഹരിണീം മഹിഷീം വണപി
 പ്രഥമാം മാം ചരമാന മന്യസേ
 ന കോപി യോദ്ധുനാ വനേ
 ഹരിണീവന്മഹിഷീ തപയജ്ജ്വലി യൽ
 സുരസംസഭി സുന്ദരാമവാ
 തപയി മാന്യസ്വ സുരാവഹേമനാൽ
 തവ ഭീഷസമീക്ഷയാ മയാ
 ഫലമാപ്തം മഹിഷീകലാശ്രുതം
 കഥയാപി സകല്മേഷം ഹരൻ
 കഥമേവംവിധപാതകീ ഭവാൻ
 ന ഹി ലോകതമോപരോ രവി-
 സ്തമസാ ക്വാപ്യഭിഭൂയതേ ദിവി.

അടിതിരിയുടെ ശ്ലോകാത്ഥംപറയൽ വളരെ വിശേഷമായിരുന്നു. മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ട് പലേ അവസരങ്ങളിലും നൈഷധശ്ലോകങ്ങളുടെ അർത്ഥം അടിതിരിയെക്കൊണ്ടു പറയിക്കാറുണ്ട്. ഇടയ്ക്കു തിരുമുവിൽവച്ചും, ഇടയ്ക്കു തൃപ്പൂണിത്തുറക്കുരുന്നിന്റെ കിഴ

ശേഖരപുരത്തറയിൽവെച്ചും, വിസ്തരിച്ചു ഗ്ലോകാത്ഥംപറഞ്ഞു ശ്രോതാക്കളെ അതുതപരതന്ത്രരാക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ടെന്നു പഴമക്കാർ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇദ്ദേഹത്തിനു ഗ്ലോകാത്ഥം പറയുവാനുള്ള സാമർത്ഥ്യത്തെപ്പറ്റി ഒരു കഥ കേട്ടിട്ടുള്ളതു വായനക്കാർക്കു രസാവഹമായിരിക്കുമെന്നു കരുതി ചുപട്ടേ ചേർക്കുന്നു.

ഒരിക്കൽ മഹാപണ്ഡിതനായ പന്തളം സുബ്രഹ്മണ്യശാസ്ത്രികൾ ശിഷ്യരെണിമിച്ച പത്തനാമുപാമിക്ഷേത്രത്തിൽ ഭർഗ്ഗത്തിനുപോയി. അന്ന് അടിതിരിപ്പാടുമുണ്ടായിരുന്നു. തൊഴാൻചെന്ന അറസരത്തിൽ ശാസ്ത്രികളുടെ ശിഷ്യരിൽ ഒരാൾ ഭാഗവതം വായിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ശാസ്ത്രികൾ അതു കേൾക്കാനായി അവിടെ ഇരുന്നു. ശിഷ്യൻ ഒരു ഗ്ലോകംവായിച്ച്, പ്രാചീനസമ്പ്രദായപ്രകാരം, അത്ഥംപറയുവാനുള്ള അപേക്ഷയോടുകൂടി ശാസ്ത്രികളുടെ മുഖത്തേയ്ക്കു നോക്കി. ഉടനെ ശാസ്ത്രികൾ അത്ഥം പറയുവാൻ അടിതിരിയോടു കണ്ണുക്കൊണ്ടു ആഴഞ്ഞാ പിച്ചു. ഇതു മററു ശിഷ്യന്മാർക്കു് അത്ര രസിച്ചില്ല. അടിതിരിയേക്കാൾ അധികം പാണ്ഡിത്യവും പഴക്കവും സിദ്ധിച്ച ശിഷ്യന്മാരിൽ പലരും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ മുഖസ്തോഭം മാറി. എങ്കിലും ഇരുന്നാഥൻറെ ആഴഞ്ഞയായിരുന്നതിനാൽ അവർ കേരളം മനമവലംബിച്ചു. അടിതിരി ആ ഗ്ലോകത്തിനു രണ്ടു മണിക്കൂർനേരം വിസ്തരിച്ചത്ഥം പറഞ്ഞു സദസ്യരെല്ലാം വിസ്തരിപ്പിക്കി. ശിഷ്യരുടെ മിത്രപ്രാഭിമാനം അതോടെ അസ്തമിച്ചു. ഗ്ലോകാത്ഥം പറയുവാനുള്ള സാമർത്ഥ്യം പിന്നീടു കൊടുങ്ങല്ലൂർതമ്പുരാക്കന്മാർക്കും മറ്റും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യപാരമ്പര്യം വഴിക്കാണ്. അടിതിരിപ്പാടിന്റെ ശിഷ്യപരമ്പര കൊടുങ്ങല്ലൂരും തിരുവനന്തപുരത്തും ഉണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനശിഷ്യൻ കൊടുങ്ങല്ലൂർ വിഭാഗം ഇളയതമ്പുരാനാണ്. അവിടുത്തെ മറ്റു രണ്ടു പ്രധാനശിഷ്യന്മാർ വൈക്കത്തു പാച്ചുമുത്തനും കൊടുങ്ങല്ലൂർ കൃഷ്ണശാസ്ത്രികളുമാണ്. പാച്ചുമുത്തന്റെ ശിഷ്യനാണ്, കേരളകാളിഭാസനെന്ന അപരാഭിധാനത്താൽ വിശ്വവിഖ്യാതനായ സാമിത്യാചക്രവർത്തി സാക്ഷാൽ കേരളവർമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരാൻതിരുമനസ്സുകൊണ്ട്. വിഭാഗം കൃഷ്ണശാസ്ത്രികളുടെ ശിഷ്യന്മാരാണ് കൊടുങ്ങല്ലൂർ ക്ഷത്തണ്ണിത്തമ്പുരാൻ, കഞ്ഞിരാമവർമ്മത്തമ്പുരാൻ മുതലായവർ. അവരുടെ ശിഷ്യന്മാരാണ് കവിസാർവ്വഭൗമൻ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാനും, സരസദൂതകവികിരീടമണിയും കേരളവ്യാസനുമായ കഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാനുമെന്ന് ഈ ഘട്ടത്തിൽ പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്.

അടിതിരിപ്പാട് തൃപ്പൂണിത്തുറ താമസിക്കുന്നകാലത്ത് അന്നത്തെ വലിയമ്മതമ്പുരാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ചു സദ്ദ്രാഹരണം 25 വൃത്തം കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ട് ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്ന സംഗതി കേരളീയരിൽ പലക്കും അശ്രുതപൂർവ്വമായിരിക്കും. കവിത വളരെ മനോഹരമാണ്. കോവിപകത്ത് ഇന്നും അതു വളരെ പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്നു. അതിൽ നിന്ന് ഒരു പാട്ടു താഴെ ചേർക്കുന്നു:—

ദ്രോഹമാളികളുമായിക്കൊണ്ടു ബല-
ദ്രോഹജസോദരെയും സദ്രെയും
കളിയാടി മേളിച്ചുങ്ങു വന്നുളവിൽ യതി-
ക്കളവറവു വളന്നിതേ നേത്രോത്സവം
ഭൂലീലയും കവലയമിഴിമുനത്തല്ലം
വാർകഴലും കുറുനിരക്കുറികളും
ഏറാമന്ത നാണനേക്കുമാനനവും കള-
വീനാനാദം നാണിച്ചീടും വാണികളും
ചുതുക്കളും പവിഴവുമൊത്തുകൂടുംപോലെ
മുശലസ്തിതസരസമാധരവും
കാതിലങ്ങു മിന്നുന്നോരു പൊന്നോലയും നിജ-
ഗളന്തന്നിൽ വിളങ്ങും ഭൂഷണങ്ങളും
പങ്കുങ്ങളും ശയിച്ചീടും കൊങ്കമെട്ടു രണ്ടു-
മങ്കരിച്ചു വരുന്നോരു മറിയവും
കങ്കണങ്ങളും വിളങ്ങുന്ന കരങ്ങളും കന-
കാംഗുചീയമണിയണിത്തോരംഗുചികളും
ശരാമാവലീവലികളും നാഭികൂപമതും
വേദകാഞ്ചികലിതമാമാ നിതംബവും
തുറവിക്കരം കമ്പിടുന്ന തുടകളും പഞ്ച-
സമ്പത്തിനെസ്സമ്പാദിക്കും പാദങ്ങളും
മത്തമാതംഗത്തിനൊക്കും ഗതികളും കണ്ടു
മത്തകാശിനിയിൽ മുങ്ങി യോഗിനാഥൻ,
പണ്ടു ഗദൻ ഗളിച്ചപ്പൊളയികോക്കിയെന്നും
കണ്ടനേരം മുകനെന്നും നിണ്ണയിച്ചു.

2. കല്ലർനമ്പൂതിരിപ്പാട്.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വദേശം തൃശ്ശൂരിനടുത്ത് ആവണശ്ശേരിയാ-
ണ്. പട്ടാമ്പിക്കടുത്തും തൃപ്പൂണിത്തുറയും കല്ലർമനവക സ്ഥലങ്ങളുണ്ട്.

ചങ്ങനംകുന്നത്തു ഭഗവതിയാണ് കല്ലർനമ്പൂതിരിപ്പാടന്മാരുടെ പരദേവത. മന്ത്രവാദത്തിനു പണ്ടെയ്യപണ്ടേ ഈ ഗ്രാമം കേളിക്കേട്ടുതണലല്ലോ. കല്ലർനമ്പൂതിരിപ്പാടന്മാർ മന്ത്രവാദത്തിൽ അത്യുജ്വലരായ ഉയ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്.

പ്രസ്തുതനമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ ജീവിതകാലം കൊല്ലം 925-നും 1000-മാണ്ടിനും ഇടയിലായിരുന്നുവെന്നറിയുന്നു. ഇദ്ദേഹം വിദ്യാഭ്യാസംചെയ്ത് ആദ്യം മഹാവിദ്വാൻ ദേശംഗലത്തു ഉഴുതുവരിയരുടെ അടുക്കലും പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യൻ കാണ്തിട്ടിരാഘവൻ നമ്പ്യാരുടെ അടുക്കലുമാണ്. ജീവിതത്തിലധികഭാഗവും കഴിച്ചുകൂട്ടിട്ടുള്ളത് തൃപ്പൂണിത്തുറയും തൃശ്ശൂരുംമാണ്. ഇദ്ദേഹം മഹാശാസ്ത്രവിജ്ഞാനസ്ഥിലെ പ്രധാനസേവകനും അവിടുത്തെ പ്രത്യേകപ്രീതിഭാജനവുമായിരുന്നു. നമ്പൂതിരിപ്പാട് സാഹിത്യവും വിനോദവുമായിട്ടാണ് തിരുമനസ്സിലെ അടുക്കൽ കൂടിയിരുന്നത്. തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു നമ്പൂതിരിപ്പാടിനെ നിരന്തരമായി കാവ്യമാറ്റത്തിൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നു. അവിടുത്തെ പ്രേരണയും നിബ്ബന്ധമില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ നമുക്കു നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിൽനിന്നും 'ബാലിവിജയം' മുതലായ ആട്ടമലകൾ ലഭ്യങ്ങളാവുകയില്ലായിരുന്നു. അവിടുത്തെ നിയോഗപ്രകാരമാണ് ബാലിവിജയം, മധുക്കൈടലേയം മുതലായ കൃതികൾ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ബാലിവിജയത്തിലെ തോടയത്തിൽനിന്ന് ഏതാനും പദ്യങ്ങളെ താഴെ ചേർക്കുന്നു. ഇവ അച്ചടിപ്പുസ്തകത്തിലില്ലാത്തവയാണെന്ന വസ്തുതയും ഇവിടെ വശ്യമാണ്.

പൂർണ്ണാനന്ദമയം പരാരിപുത്തുതാളൈശ്വര്യ സംപൂജിതം
പൂർണ്ണാനന്ദശോഭാബിംബധവളേ ഭോഗീന്ദ്രഭോഗേ സ്ഥിതം
പൂർണ്ണം സർവ്വഗുണൈരനംഗജനനീതം ശസ്ത്രാലിംഗിതം
പൂർണ്ണാമ്നായപരാധിവാസി കലയേ പുണ്യൈകദൃശ്യം മഹാ

മഹിതനൃണനദീശം മരളിരാജൽകലേശം
രചിതരിപുവിനാശം രാജതാദ്രിപ്രകാശം
വൃഷഗിരിനിഖയേശം വിഷ്ണുപാനാമധീശം
നഗവരതനയേശം നന്മി നിത്യം മഹേശം

ഖഡ്ഗേനാദ്രിഷ്യ കൃത്തൈര്യുകലദ്വന്ദ്യേ! സതാം സമ്മതേ
ഭാഗ്യേ സഞ്ചരതാം കരാപ്തിതചതുർദ്വന്ദ്യേ! ജഗന്നായികേ!
സ്വർഗ്ഗേയാനപമപ്രഭാവമഹിതേ! ഭഗ്നേഡിതേ മാമകം
ഏഷ്വരേഹം വിശ ചങ്ങനാദ്രിനിഖയേ! ദ്വന്ദ്യേ! വിധാതും ശുഭം.

മാതംഗോജപലകണ്ഡലേ! മരതകശ്യാമേ! മഹേന്ദ്രാർച്ചിതേ!
 മായേ! മാരിതഭാതകേ! മന്നിലസന്മഞ്ജീരത്നംഭേൽപദേ!
 മാരാതിസുതേ! മഹാസിമധുപാത്രോദ്യുൽകരാഭോജവേ!
 മാതർമാമവ മാനനീയ പരിതേ! മാന്ധാതൃശൈശലാലയേ!

ശ്രീവാസുദേവപരമേശ്വരമായവശ്രീ-
 ശോപാലഭട്ടേവദാസയതീന്ദ്രമുഗ്ധാഃ
 ശ്രീരക്തരാഖവമുഖാശ്ച കൃപാർദ്രവിത്താ
 നിത്വം ഭിശന്തു ഈവോ മമ മംഗലാനി

യത്പ്രാദതസ്സുരണം കരോതി സതതം സാക്ഷാദഭാഗോപരി
 ശ്രീശോ യസ്സു മനോജനാപ്പിതമഹാരതാശ്ചഫസ്തപാദികഃ
 ഗംഭീരോ ജനകശ്രീയോഽപ്യുചമധ്വജശ്ചാഭിഗദ്യോ നൃണാം
 സോ യം ഭാതി ഇണാസ്തദോ/തിസരസി ശ്രീമാട്വത്ഥപീപതിഃ

തദേതികേന്ദ്രമന സഭാതു കേനവിൽ
 ഭിജന്നനാ കൗശികഗോത്രജനനാ
 വിരഘ്വതേ രാവണബന്ധനാഭിയാ
 കഥാ വിനോദായ തദീയസന്നിധൗ

ബാലിവിജയത്തിനു (രാവണബന്ധനമെന്നാണ് ഗ്രന്ഥകർത്താ വിട്ടിട്ടുള്ള പേര്) പുറമേ, മധുരൈക്കടവേധം, സുമുഖീസ്വയംവരം, സ്വാഹാസുധാകരം എന്നീ മൂന്നു ആട്ടക്കഥകൾകൂടി അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതായി ഭാഷാചരിത്രകാരൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവയിൽ മധുരൈക്കടവേധമാത്രമേ കണ്ടിട്ടുള്ളൂ.

ഇദ്ദേഹം തൃപ്പൂണിത്തുറ താമസിക്കുന്ന കാലത്ത് കോവിലകത്തു തന്നുരാട്ടിമാരുടെ ആവശ്യപ്രകാരം അജാമിളമോക്ഷം പത്തുവൃത്തം കൈകൊട്ടിക്കുളിപ്പാട്ട് ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അടിതിരിയുടെ സുഭദ്രാഹരണത്തിനു കവിതാസാരസ്വം കൂട്ടുമെങ്കിൽ, നന്നൂതിരിപ്പാടിന്റെ അജാമിളമോക്ഷത്തിന് ഫലിതപ്രയോഗധാരൂരി ഏറ്റവും. ഈ കൃതി ഇതേവരെ പ്രകാശിതമായിട്ടില്ല. ഇതിൽനിന്ന് ഭൂതപാട്ടു താഴെ ചേർക്കുന്നു:—

(ഭദ്രകളാമാളികളുമെന്നപോലെ)

കാമിനീമണിയാകമവളയ രൂപം
 കണ്ടാലതിമനോഹരമെന്നേ വേണ്ടൂ;
 കാർമോലത്തോടിടയുന്ന കേശങ്ങളും ഫാലേ
 കസ്തുരിതിലകവും കരുന്നിയും;

കണ്ണമെങ്ങളെയ ഗദ്യമെല്ലാം പോക്കം
 കണ്ണിനടെ ഭംഗികളും ചൊല്ലാവല്ല
 കാമുകനാകുമ്മതിനതുപ്രമാകുന്നോരു
 കമ്രബിംബാധരം ചാരുനേതങ്ങളും
 കണ്ണയഗങ്ങളിൽ വിലസീടുന്ന ചാരു-
 കാതിലകരം മിന്നും ഗന്ധങ്ങളും;
 കന്നിയിലുഖിച്ച പൂണ്ണപത്രനന്നപോലെ
 കാനിയേവീടുണന്നാരു മുഖഭംഗിയും;
 കംബുജുചമാകും ഗമഭ്രൂഷണങ്ങൾ ബഹു-
 കാഞ്ചനനശലാഭകചകുടങ്ങളും;
 കർണ്ണങ്ങളണിഞ്ഞോരു ബാഹുക്കളും നല്ല-
 കയ്യിലടങ്ങും നടുരോമാവലിയും
 കണമുത്തശിരഞ്ഞോരു വസ്ത്രം തുമ്പി-
 കൈകൾപോലെ ചാരുമുഖമുരുക്കളും
 കാൽച്ചിലമ്പും ജാനകംചായുഗളവും നല്ല
 കാലിനാടികളുമതിമോടിതന്നെ,
 കണ്മനകൊണ്ടുള്ള വിലാസങ്ങൾ കണ്ടാലപ്പോൾ
 കാമദേവനുപോലുമുള്ളകം ചിത്തം
 കൌതുകത്തോടരികത്തു മേവീടുന്ന തന്റെ
 കാന്തനോടുള്ളൊരു ഹാസ്യഭാവങ്ങളും
 കണ്ടപ്പോൾ മുഹൂർത്തമാത്രം കാമബാണമേറ
 കണ്ണുകൾ മിഴിച്ചുനിന്നുപോയി വിപ്രൻ.

വിചാൻ അടിതിരിപ്പാട് സുഭദ്രാഹരണമുണ്ടാക്കിക്കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷമാണ് നമ്പൂതിരിപ്പാട് അജാമിളമോക്ഷമുണ്ടാക്കിട്ടുള്ളതെന്ന് ഈ പാട്ടിനു മട്ടുകൊടുത്തിട്ടുള്ള 'ഭദ്രകളാമാളികള'മെന്ന സുഭദ്രാഹരണം പാട്ടിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരു ഭാസ്കരനെന്നായിരുന്നുവെന്ന് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ശ്രംഗാരലീലാതിലകംഭാണത്തി'ൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇല്ലം ചെറുവണ്ണൂരടുത്താണ്. ജീവിതകാലം കൊല്ലം 980-നും 1012-നും മദ്ധ്യേയാകുന്നു. ഇദ്ദേഹം ആദ്യം കൂടല്ലൂർപോയി വ്യാകരണം പഠിച്ചു. വാസുദേവശാസ്ത്രികളെന്നുകൂടി പറയാറുള്ള കൂടല്ലൂർ വാസുദേവൻനമ്പൂതിരിപ്പാടും ഉണ്ണിയും സരീത്ഥന്മാരാണ്. സരസനും

കവിയുമായ എടവെടിക്കാട്ടനമ്പൂരിക്ക് ഇദ്ദേഹത്തെ വലിയ ബഹുമാനമായിരുന്നു. ഉണ്ണി കൂടല്ലൂർ പാിച്ചുതാമസിക്കുന്നകാലത്ത് * തെളിവസം അദ്ദേഹത്തെക്കുറഞ്ഞുവാൻ എടവെട്ടിക്കാട്ടും കൂടല്ലൂർക്കുപോയി. ഇദ്ദേഹം ചെററു സമയം ഉണ്ണി അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഉണ്ണി വന്നു. അപ്പോൾ അച്ഛൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്, എടവെട്ടിക്കാട്ടനമ്പൂതിരി വന്നിട്ടുണ്ടെന്നും തേവാരംകഴിഞ്ഞാൽ ഉണ്ണാൻ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരണമെന്നും പറഞ്ഞു. ഉണ്ണി അവിടെവെന്ന് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

“വേകാട്ടാണുതീതാനി സർവ്വാനി ഭവതോ യദി
ദോഷതുഭാഗമൃതാം ശീഘ്രം ഭൃസുരേന്ദ്രശിഖാമണേ!”

കേവലം എടുത്തുവയസ്സുമാത്രം പ്രായംചെന്ന ഉണ്ണി ഇത്ര മേഗിയായി ശ്ലോകം ഉണ്ടാക്കിച്ചൊല്ലിയതു് കേട്ട് എല്ലാവരും ഏറ്ററവു സന്തോഷിച്ചു. ഇവരല്ലാവരും അവിടെയുള്ള വരതമാനമറിഞ്ഞു് അടി തിരിപ്പാടും അവിടെ ആഗതനായി. അദ്ദേഹം അവരെയെല്ലാവരെയും പെരുവനത്തു കൂടെ തന്റെ ഇല്ലത്തെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. കുറച്ചുദിവസം എല്ലാവരും അവിടെ കാവ്യവിനോദംകൊണ്ടു സമയംകഴിച്ചു. ഇങ്ങനെ ഇവരെപ്പറ്റി രസാവഹങ്ങളായ പല കഥകളും പലരും പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഉണ്ണി പൂർവ്വകരണംപരിച്ചതിനുശേഷം വേദാന്തംപഠിക്കുവാനായി തൃപ്പൂണിത്തുറയിൽ വന്നു. ദീരകേരളവർമ്മമാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് അവിടെത്തെ ആത്മഗാഢപണ്ഡിതനും ന്യായത്തിലും വേദാന്തത്തിലും അതിനീപുനനുമായ ഭീക്ഷിതരുടെ അടുക്കൽ ഉണ്ണിയുടെ ശാസ്ത്രാഭ്യാസത്തിനാവേണ്ട ഏർപ്പാടാചെയ്തു. പാഠവും തുടങ്ങി. പക്ഷെ ഉണ്ണി പഠിക്കാൻചെന്നിരുന്നാൽ യാതൊന്നും ചോദിക്കാറില്ല; കേവലം മൗനമവലം ബിമുഖിരിക്കാറേയുള്ളു. ഇങ്ങനെ കുറച്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞു. അതിനിടയ്ക്കു തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഉണ്ണിയുടെ പഠിത്തത്തെപ്പറ്റി ഭീക്ഷിതരോടു കല്പിച്ചുചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം അതിനുത്തരമായി ഉണ്ണി യാതൊന്നും ചോദിക്കാറില്ലെന്നും അതിനാൽ ഒന്നും അഭിപ്രായംപറയുവാൻ തരമി

* കൂടല്ലൂർ വ്യാകരണത്തിനും വൈദ്യത്തിനും പണ്ടുള്ളുപണ്ടേ കേളിക്കുട്ടന്മാരാണ്. അവിടെ പത്തഞ്ചുമുഹൂർത്തിയ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു പുതിച്ചുപാതന്ന. ഉപനയനത്തിനുമുമ്പ് അവിടെയുള്ള നമ്പൂതിരിപ്പാടുകൾ കേരളം പഠിച്ചുകൊള്ളണമെന്നു നിഷ്ഠസം കൂടിയിട്ടുണ്ട്. സമുദായംകൊണ്ടും കൂടല്ലൂർ ബ്രഹ്മജ്ഞാനയുതിരിപ്പാടിന്റെ മകൻ നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാടാണ് ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതെന്ന സംഗതിയും ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളണം.

ഒല്ലന്നും കണ്ണിതത്തോടെ തിരുനസ്സറിയിച്ചു. ഇതുകേട്ടപ്പോൾ തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു മനസ്സിനു നന്നേ അസാമ്യത തോന്നി. ഉണ്ണിയെ വരുത്തി വളരെ പരിഭവമായി ചിലതെല്ലാം അരുളിച്ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. പതിവുപോലെ ഉണ്ണി പിറേറന്നു പഠിക്കാൻചെന്നിരുന്നു. പക്ഷേ അന്നു് ഉണ്ണിയെ മുഖത്തേ ഉണ്ണിയായിട്ടില്ല കണ്ടു്. അദ്ദേഹം ഭീക്ഷിതരുടെ അടുക്കൽ ബുദ്ധിപൂർവ്വമായി ഓരോ ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങൾ ചോദിക്കാൻ ചുടങ്ങി. കരേക്കുഴിത്തറപ്പാൾ ഭീക്ഷിതർ ഉത്തരം പറയുവാൻ കഴങ്ങി വശായി. ഉണ്ണിയുടെ നിരതിശയമായ ബുദ്ധിവൈഭവംകണ്ടു ഇതനാഥനും മറ്റു ശിഷ്യരും അത്ഭുതം അതുതപ്പെട്ടു. ഉണ്ണിയുടെ ജ്ഞാനത്തെക്കുറിച്ചും ബുദ്ധിശക്തിയെക്കുറിച്ചും അപ്പോൾമാത്രമേ ഭീക്ഷിതർക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചുള്ളൂ. ഭീക്ഷിതർക്കു് ഉണ്ണിയെക്കുറിച്ചുണ്ടായിരുന്ന മിഥ്യാബോധം പാടേ നശിച്ചു. അന്നു വൈകുന്നേരംതന്നെ ഭീക്ഷിതർ തിരുമുമ്പിൽ ചെല്ലുകയും പ്രതിഭകൊണ്ടും ജ്ഞാനംകൊണ്ടും ഉണ്ണി തന്നേക്കാൾ ഏതായാ മീതെയെന്നെന്നും മറ്റും ആനന്ദാശ്രുപൊഴിച്ചുകൊണ്ടും ഞ്ഞാണു് ടറികൊണ്ടും തിരുമനസ്സറിയിക്കുകയും ചെയ്തു. തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും ഇതുകേട്ടു് ആനന്ദഭരിതനായി.

ഉണ്ണി, ഭീക്ഷിതരുടെ അടുക്കൽ പഠിത്തം മുഴുവനാക്കിയിട്ടില്ലെന്നാണറിയുന്നതു്. അപ്പാഴേയ്ക്കും അദ്ദേഹത്തിനു ക്രമേണ വിഷയവിരക്തിവന്നു. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം നടുവിലെമഠത്തിൽ സ്വാമിയാരുടെ ശിഷ്യനായി കൂടി. കോഴിയാക്കട്ട തളിയിൽക്കേന്ദ്രത്തിൽ പട്ടാഭജനികഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണു് അദ്ദേഹം തന്റെ 32-ാമത്തെ വയസ്സിൽ കാലധർമ്മം പ്രാപിച്ചതു്. ക്ഷേത്രത്തിൽ സ്വാമിയാരുന്മാർ സ്വാമിയായാലത്തെപ്പോലെ പുണ്യാഹമുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാണറിയുന്നതു്.

മുതുകുറിശ്ശി ഉണ്ണിയെപ്പോലെ അതി ബുദ്ധിമാനായ ഒരു മാമാൻ ഈ അടുത്തകാലത്തു് കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അതി ബുദ്ധിമാനെന്നു സാധാരണയായി പറഞ്ഞു പരാമുള്ള പട്ടത്തോൾ വിഭാഗൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിന്റേയ്ക്കു് ഉണ്ണിയുടെ ബുദ്ധിയുടെ ഏതാണ്ടൊരു മായ കിട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നെന്നു ഭീക്ഷിതർ പിന്നീട് നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെ പഠിപ്പിച്ചപ്പോൾ പറഞ്ഞതായി കേട്ടുകേൾവിയുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയെക്കുറിച്ചു കേട്ടിട്ടുള്ള ഒരു കഥ ഇതിന്നു് ഉപോൽബലമായിരിക്കുമെന്നു കരുതി താഴെ ചേർക്കുന്നു:—

ഒരിക്കൽ പരമേശ്വരനാണിന്നു് ഒരു ശാസ്ത്രികൾ മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലെക്കുറിച്ചു കുന്ന പ്രശംസാപട്ടങ്ങളുണ്ടാക്കി സമർപ്പിക്കുവാനായി

വന്നു. അദ്ദേഹത്തെ ഒന്ന് അമ്പലമാക്കാൻവേണ്ടി തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു മുതുകറിശ്ശി ഉണ്ണി മുതൽപേരെ ഏല്പാടമെയ്യു. ശാസ്ത്രികൾ തിരുമുമ്പിൽവന്നു തന്റെ കവിതയിൽനിന്ന് ഓരോ ശ്ലോകം ചൊല്ലുവാൻതുടങ്ങി. ഓരോന്നും ചൊല്ലിക്കഴിഞ്ഞാൽ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടെന്നാലോ ഹിച്ച് 'ആ ശ്ലോകം കേട്ടിട്ടുള്ളതായി തോന്നുന്നു' എന്നു അരുളിച്ചെയ്യുകയും ഉണ്ണിയോട് അതിനേപ്പറ്റി കല്പിച്ചുചോദിക്കുകയുംചെയ്യും. ഉടനെ 'കേട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന്' പറഞ്ഞ് ഉണ്ണി ശ്ലോകംചൊല്ലിത്തുടങ്ങും. അപ്പോൾ അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന കല്പർനമ്പൂതിരിപ്പാടും, താനും കേട്ടിട്ടുണ്ടെന്നുപറഞ്ഞ് അതു ചൊല്ലും. ഇത്രയുമാകുമ്പോൾ പാലപ്പറയ്ക്കു ഗോവിന്ദൻനമ്പ്യാർ മറഞ്ഞുപിന്നെ അതു ഗ്രന്ഥത്തിൽ എഴുതുകയുംകഴിയും. ഇങ്ങനെ എല്ലാ പട്ടെക്കുടയ്ക്കും കാഴ്ച കഴിഞ്ഞു. ഈ സമയത്തു മറഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന നമ്പ്യാർ ഒന്നുമറിയാത്താട്ടിൽ തിരുമുമ്പിൽ വരികയും മറ്റുള്ളവർ നടന്ന സാഗതികൾ നമ്പ്യാരെ അറിയുകയുംചെയ്തു. ഉടനെ നമ്പ്യാർ, ആ കവിത ശാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടെന്നുമാത്രമല്ല ആ ഗ്രന്ഥംതന്നെ തന്റെ കൈവശമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞ് ചാലകൾ കൊണ്ടുവന്നു കാണിച്ചു. ഇതൊക്കെയും കണ്ടുനിന്ന ശാസ്ത്രികൾ നിന്നനില്പിൽ അമ്പരന്നുപോയി. "ഭോജസഭസ്സിൽ മാത്രമേ ഇങ്ങനെ ഉണ്ടായതായി കേട്ടിട്ടുള്ളൂ. ഇത് സാക്ഷാൽ ഭോജസഭസ്സാണു" എന്നു പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹം മഹാരാജാവിനെ സാഷ്ടാംഗം നമസ്കരിച്ചുവരുതു! തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു സന്തോഷിച്ച ശാസ്ത്രികൾക്കു പല പാഠിതോഷികങ്ങളും നല്കി അദ്ദേഹത്തെ പ്രീതിപ്പെടുത്താനാക്കി പറഞ്ഞയച്ചു.

ഉണ്ണിയുടെ കൃതികളിൽ ശ്രംഗാരലീലാതിലകം എന്നൊരു ഭാണം മാത്രമേ നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ളൂ. അതു അദ്ദേഹം പതിനാറുവയസ്സു തികയുന്ന തിരുമുമ്പു രചിച്ചതാണെന്നു അതിന്റെ പ്രസ്താവനയിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ഈ കൃതി കൽക്കട്ടയിൽനിന്നു പ്രൊഫ്സർ രാമപ്പിഷാരടി അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതിനാൽ ഉദാഹരണത്തിനായി ശ്ലോകങ്ങൾ ചേർക്കുന്നില്ല. കവിത ചമൽകാരകാരിയാണു്.

4. കല്പക്കുടങ്ങര രാമവസ്തിഷാരടി.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രസംക്ഷേപം, വേതാളചരിത്രത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ ശ്രീമാൻ കൃഷ്ണത്തു പരമേശ്വരമേനോൻ എഴുതിട്ടുള്ളതിനാൽ ഞാനധികമൊന്നും പ്രസ്താവിക്കുന്നില്ല. പിഷാരടി തൃപ്പൂണിത്തുറയിൽ വളരെക്കാലം തിരുമനസ്സിലെ ആശ്രിതനായി താമ

സിദ്ധിപ്പെട്ടു. അവിടുത്തെ ആജ്ഞാപ്രകാരമാണ് അദ്ദേഹം രാവണോത്ഭവം ആട്ടക്കഥ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്. കൂടാതെ ഉണ്ണായിവാരിയരുടെ നട്ടചരിതം സാഹിത്യഗുണകൊണ്ട് ഉൽകൃഷ്ടമാണെങ്കിലും, ദേശികമട്ടായതുകൊണ്ട് ആട്ടത്തിനെ പഠറിയതല്ലെന്നു തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു തോന്നുകയാൽ, പിഷാരടിയോടു നട്ടചരിതം ആട്ടക്കഥയുണ്ടാക്കാൻ കല്പിക്കുകയും, അദ്ദേഹം നട്ടചരിതം മുഴുവൻ 5 ദിവസത്തെ കഥയായി നിർമ്മിക്കുകയുണ്ടായു. പിഷാരടിയുടെ കവിതാഗുണങ്ങളെല്ലാം ഇതിൽ സവിശേഷം കളിയാടുന്നുണ്ട്. വിസ്തരഭയത്താൽ ഉദാഹരിക്കുന്നില്ല. ഈ കൃതി തുല്യനിമിത്തം ഇടുവയ്ക്കുഗൃഹശാലയിൽ ഉണ്ട്. പിഷാരടി ഒരു പ്രൗഢകവിയാണെന്നു നട്ടചരിതത്തിനുപുറമെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേതാവു ചരിതം മുതലായ കൃതികളും വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ട്.

5. എടുവട്ടിക്കാട്ടു നാരായണൻനമ്പൂതിരി.

ഇദ്ദേഹം തിരുമനസ്സിലെ സേവനം അവിടുത്തെ പ്രീതിപാത്രവുമായിരുന്നു. അടിതിരിപ്പാട്ടിലെപ്പോലെ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്ലോകാത്മംപറയൽ വളരെ വിശേഷമാണ്. “ആയാതം ഹരിണായതാക്ഷി!” എന്നു തുടങ്ങുന്ന അക്മിണീസ്വയംവരപദ്യത്തിനു രണ്ടുമണിക്കൂർനേരം വിസ്തരിച്ചത്പറഞ്ഞു ഇദ്ദേഹം ശ്രോതാക്കളെ വിസ്തയാവിഷ്ഠരാക്കിട്ടുണ്ടെന്ന് ഇന്നും വ്യഭാപണ്ഡിതന്മാർ പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനകൃതി അക്മിണീസ്വയംവരം പ്രബന്ധമാണ്. ഇത് മഹാവിഭാസം സഹൃദയശിരോമണിയുമായ പരീക്ഷിതനു കണ്ടുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഭാവാത്മീപികാവ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടി, കെ. രാമൻ നമ്പ്യാർ അവർകൾ പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ഉദാഹരണങ്ങൾ ചേർക്കുന്നില്ല.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒറ്റശ്ലോകങ്ങൾ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളാണല്ലോ. അവയെല്ലാം സാധാരണജനങ്ങൾക്കുകൂടി അറിയാവുന്നതിനാൽ ഇവിടെ പക്ഷർത്തന്നെ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഇദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ചില കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ കിരാടാട്ടു നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാടവർകൾ അക്മിണീസ്വയംവരം പ്രബന്ധത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

6. ആമ്പല്ലർ ഇളയിടത്തു നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇല്ലം തൃപ്പൂണിത്തുറനിന്ന് അധികം അകലെയല്ലാത്ത ആമ്പല്ലർ ദേശത്താണ്. ജീവിതകാലം 930-നും 1000-ാമാ

ബ്രിട്ടനുമായുള്ള ബന്ധം നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ നിമിത്തം ബ്രിട്ടനുമായുള്ള ബന്ധം നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഏകദേശം 1848-ൽ നാട്ടുതീർത്ഥാടകർ ഉണ്ടാക്കിച്ച് അധികം ദിവസമായിട്ടില്ല. അതിനിടയ്ക്ക് ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരം ആ ഗ്രന്ഥംകൊണ്ടു തന്റെ സ്നേഹിതൻ ഒരു നാട്ടുതീർത്ഥാടകൻ ഇല്ലത്തു ചെന്നു. കളി, ഉറങ്ങു മുതലായതു കഴിച്ചതിനുശേഷം സ്നേഹിതൻ അതു നാട്ടുതീർത്ഥാടകനെ വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു. കവിത കേട്ടു നാട്ടുതീർത്ഥാടകൻ അത്ഭുതം അനുഭവിച്ചു. അതിനുശേഷം ഗ്രന്ഥം കെട്ടിവെച്ചു രണ്ടുപേരും ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു. കൂട്ടുകാരനായൊരാൾ, പക്ഷെ, നാട്ടുതീർത്ഥാടകൻ ഉറക്കം വന്നില്ല. അതുപോലെ ഒരു കവിത ഉണ്ടാക്കണമെന്ന മോഹം മനസ്സിൽ കടന്നുകൂടി. കൂടേണ അതു രൂപമുഖമായി. എന്തിനധികം! ആ രാത്രികൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഉഷാപരിണയമെന്നൊരു ചമ്പു കാവ്യം നിർമ്മിച്ചു. സാഹിത്യഗുണങ്ങൾക്കു് ഈ ചമ്പു അർഹിക്കുന്ന സ്വഭാവമുണ്ടാകാൻ വളരെ താഴ്ന്നുപടിയിലാണ് നില്ക്കുന്നതെന്നും, ഒരു രാത്രി ഏതാനും മണിക്കൂർനേരംകൊണ്ടാണ് അതുണ്ടാക്കിയതെന്നറിയുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ മുതകളും പ്രശംസിക്കാത്ത സഹൃദയന്മാർ ഉണ്ടാകയില്ല.

ഈ സംഭവത്തിൽ ഒട്ടും അതിശയോക്തിക്കവകാശമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പാണ്ഡിത്യവും കവിതാവാസനയുമുള്ള വർഷം ഭൂതകവനം സുന്ദരമാണല്ലോ. ഈ അടുത്തകാലത്തു കണ്ടതിൽക്കൂടുതൽ നല്ലതെന്നു ഭൂതകവനരൂപത്തിൽ പലതുമെഴുതുകയുണ്ടായിട്ടില്ലേ? വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ അത്ഭുതം പ്രശസ്തമായ തിരുനാൾപ്രബന്ധം ഒരു രാത്രികൊണ്ടല്ലേ ഉണ്ടാക്കിയതു്? രാജമുന്ദാമണിദീക്ഷിതർ യുദ്ധകാണ്ഡം ചമ്പു ഒരു പകൽകൊണ്ടും, സകലകലാവല്ലഭനായിരുന്ന രാധാദാമനായ്ക്കൻ പാരിജാതഹരണം ചമ്പു ഒരു രാത്രികൊണ്ടുമാണ് നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഉഷാപരിണയം ചമ്പുവിൽനിന്നു ചില പദ്യങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കാം:—

ഉഷാപരിണയം.

തന്നെ ഗിരിശങ്കരബ്രാഹ്മണാധാരസിന്ധോ-
രപരസരസിജാക്ഷപ്രാണനാഥാ സമാനാ
സുമമുദതരഗാത്രീ പശ്ചാത്തന്ദരാത്രീ
സമമുനി ദനേഷ്വരാൽ സാറാഷാ നാമ കന്യാ

യന്ത്രം ഗതിമുഖമവിലോലമനാ വിചാത്ര്യ
 സ്രഷ്ടാ സ്വയാനമകരോൽ കില രാജഹംസം
 കൃഷ്ണാപി യൽകവസമാനതനം കലാപം
 ധത്തേ സദൈവ ശിരസാ കരുതുകലാതമാ!

ഭക്താനുകമ്പിതസാ ശശിശേഖരേണ
 ലബ്ധാശ്രയാം ശശികലാമളിക പൂലേന
 ധത്തേ തദന്തികനിവാസവിലോലമേത-
 ഭക്ഷണോത്സൃഗം കൃഗശിശോന്നയനീചകാര

ഇത്യാദിസുന്ദരതരാംഗവിഭൂഷിതാ സാ
 നിത്യം പ്രമോദജനനീ സുകൃതിമുഖന്നാനാം
 അത്യാദൃതം മകരകേതനതാരകാഭിഃ
 പ്രത്യംഗമാശ്രിതവതീ നവയൗവനേന

7. ചേരാനല്ലൂർ കൃഷ്ണൻകൽവാദ്.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലം 940-നും 1020-നും മദ്ധ്യേയാണെന്നറിയുന്നു. ഇദ്ദേഹം മഹാഭക്തനും കവിയുമായിരുന്നു. ഈ മഹാനുഭാവൻ നാരായണീയസ്തോത്രാനുകാരിയും ചിററൂരപ്പന്റെ മഹിമാനവർണ്ണനപരവുമായ 'ചിൽപുരേശസ്തുതി' എന്നൊരു സംസ്കൃതകാവ്യം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭാഗവതസംഗ്രഹരൂപമായ ഈ സ്തോത്രത്തിൽ ആകെ 1008 പദ്യങ്ങൾ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അതിലെ ഒട്ടനവധി പദ്യത്തിലുള്ള 'തപൽ കൂപാലബ്ധിസാധ്യ'മെന്നു കലിഭിനസംശ്വയിൽനിന്ന് ഇതിന്റെ നിർമ്മിതി 983-ൽ ആണെന്നു കാണുന്നു. തിരുമനസ്സുകാണ്ട് ഈ കവിത തൃക്കുടൻപാത്തുസന്തോഷിച്ചു വളരെ സമ്മാനങ്ങൾ കർത്താവിനു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നറിയുന്നു. സ്തോത്രത്തിൽ പലപ്പോഴും 'ഭഗവാനേ! ഹേ! മധപ്രിയ! ' എന്നും മറ്റും അഭിസംബോധനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു തിരുമനസ്സിലെ പ്രീതിക്കുവേണ്ടിയുംകൂടിയിരിക്കണം.

ചിൽപുരേശസ്തുതി വളരെ മനോഹരമായ ഒരു സ്തോത്രമാണ്. കവിയുടെ പാണ്ഡിത്യവും ഭക്തിയും അതിൽ ആപാദമൂലം പ്രകടമായി പരിലസിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതു നാരായണീയസ്തോത്രത്തെ ആദ്യനും അനുകരിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ നാരായണീയത്തിലെ ആശയങ്ങളെ അതേ മാതിരിയിൽ പകർത്തിട്ടുള്ളതായും കാണുന്നു. കർത്താവു ഒരു വശ്യവലസ്സായ കവിയായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു ചിൽപുരേശസ്തുതിയിലെ ഓരോ പദ്യവും മുഖാഭിഷിക്തനിൾക്കുമാണ്. മേല്പത്തൂർ ഭട്ടപാദയുടെ സുപ്ര

സിലമായ 'അഗ്ര പശ്ചാതി തേജോ' എന്ന തുടങ്ങുന്ന കേശാഭിപാഠ വർണ്ണനയിന്നു സദൃശമായി ചിത്പരേശസ്തുതിയിലും ഒരു കേശാഭിപാഠ വർണ്ണനയുണ്ട്. അതിൽനിന്നു ചില പട്ടുക്കുടം താഴെ ചേർക്കുന്നു:—

1. ആനനാസനാസ്യുസ്തൃരഭിനവകാദംബിനീകാന്തികഭൃ-
പോലുൽപോട്ടാമഹേമോജചലമണിമകടാക്ഷിതസ്സിദ്ധകേശം
ഹാലേ ബാലേന്ദുലീലേ മൃഗമതിലകേനാവദാതോൽപുണ്ഡ്രേ
മുലേ നീലാങ്കുശാസാ വിലസിതമജിതം തപം സദാ സംസ്കരാമി
2. ശ്യാമാ ഹേമാംബുജന്ദോപരിപരിവിചലച്ചഞ്ചരീകാഭിരാമാ
ചില്ലീവല്ലീഭചീ മാമഗയേതു ചിദാകേതനാധീശതന്ത്രേ
ചാരുബാരുണതോന്തന്നഭിനദഭനിരഭേ ലോചനേ ചാനകന്ധാ-
ശീലപാലോകലീലേ പ്രചുരഭചിചസൽഭംഗിതുംഗാ ച നാസാ
3. കണ്ണാകീണ്ണാതികമുല്പതിമകരമണികണ്ഡലോല്ലാസിഗണ്ഡം
മന്ദോൽപൃന്തിസ്തിതാംശുസ്സഞ്ചകിസലയിഭൂതശോണാധരാഭം
വൃഞ്ജനജ്ജപുഭാദണ്ഡലശമിതശരൽപൂണ്ണ ചന്ദ്രാഭിരാമം
മന്ദോവുന്ദാവതംസ! പ്രശമയതു ശുദ്ധം ചിന്തയ! തപന്മഖം മേ
4. ശോണശ്രീകൗസ്തുഭോല്പൽഗഭൂതലമന്തലം ഭിന്നരഗപന്ത്രമാലാ-
ഹാരശ്രീവത്സരോചിസ്സരഭിലതൂളസീദാമഭിശ്ലോഭമാനം
വക്ഷോലക്ഷ്മീനികേതം സുവലയനവരന്താംഗുലീ ചാംഗഭാസ്സേ
ചതപാരശ്ചാത്തചക്രാംബുജഹരദരദാഃ പാഹു ഭംഗേന ഭൂജാ മരം
5. സത്താസത്താന്തരാഭുമിതമവിധിമം വിശ്വമശ്രാന്തമന്ത-
ർമത്തേ തത്തേ കൃശാഭിസ്രീവലിഭിരതി ഭാഗ്യാവനാഥം ച മദ്യം
യഭലോമോട്ടാമകാഞ്ചീകലിതമണിമയുഖാഞ്ചിതം പീതലേലം
പ്രത്യുൽസപ്പ്തപ്രകാശം പ്രകടിതമപി തൽകല്പതാം മേ ലോതാം
6. ഏതാവതാമ്രചീതാംബരപരിപിഹിതൗ പീവരൗ താവകീനാ-
വൃത്ര ചാത്ര നയേതാം സുരചിരസമവൃത്തേ ച തേ ജാനനീ മാം
പാതാം ചേതോഭിരാമകുടപുന്ദ്രലസമാവത്തുലേ ചാപി ജംഘേ
പാദൗ ചോദീരയന്തൗ ശിവമപനയന്താം ഏവമോല്പന്നിനാഭൈഃ

ഈ പട്ടുക്കുടയിൽനിന്നു കവിയുടെ കവനകലാകശലതയും വർണ്ണനാവൈഭവും ഭാവുകന്മാർക്ക് ഏറക്കുറെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുമല്ലോ. വിസ്തരഭയത്താൽ അധികം ഉദാഹരിക്കുന്നില്ല.

മേൽപറഞ്ഞ കവികൾക്കും പണ്ഡിതന്മാർക്കും പുറമേ വിപ്ലവൻ മലാളിയായ തുടങ്ങിയ കവിവർണ്ണനാരേയും അവിടുന്ന് യഥായോഗ്യം സമ്മാനിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണറിയുന്നത്. വീരകേരളവർമ്മമഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലെ പാണ്ഡിത്യത്തേയും പണ്ഡിതപക്ഷപാതത്തേയും ഔദാര്യം തിശയത്തേയും കുറിച്ച് എത്രതന്നെ പ്രശംസിച്ചാലും അധികമാകുന്നതല്ല. ഈ തിരുമനസ്സിലെ നിഷ്കളങ്കവും അക്ഷയ്യമായ കീർത്തിചന്ദ്രിക ഇന്നും അഭംഗുരമായി പരിലസിക്കുന്നു. മനുഷ്യർക്ക് ഇതിലുമധികം കാമ്യമായി മറ്റൊന്നാണെന്നുള്ളത്? യാതൊന്നുമില്ലതന്നെ.

ഉദ്ഘാടനപ്രസംഗം.*

(വാക്യം 'ജാസഫ്' അഭിപ്രായം പി. കേ. ഡി. ഡി. ഡി.)

ഭാഷാപ്രണയികളായ മഹാജനങ്ങളേ,

രാഷ്ട്രീയമായും സാമുദായികമായും മറ്റും ഭിന്നതാത്പര്യങ്ങളോടുകൂടിയ മലയാളികളെ ഒരേ മനസ്സിൽ ഒന്നിച്ചു ചേർക്കുവാൻ സാധിക്കുന്ന ഈ സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിനെ, സാഹോദര്യത്തിന്റെ ഒരു നടനരംഗമായിട്ടാണ് ഞാൻ സംവീക്ഷിക്കുന്നത്. മഹനീയമായ നമ്മുടെ മലയാളരാജ്യം ഭരണകാര്യവശാൽത്തന്നെ മൂന്നായി മുറിഞ്ഞു കിടക്കുന്നു. രാഷ്ട്രീയമായത്രയായ ആ പിരിവിനുപുറമെ, കൂടുതൽ അകൽച്ചയുണ്ടാക്കുന്ന പിളർപ്പുകൾ പലതുമുണ്ട്; അഥവാ ആളുകൾ ഉണ്ടാക്കാറുണ്ട്. ആകയാൽ കേരളീയരായ നമ്മുടെ സൗഭാഗ്യത്തിനു പ്രയോഗക്ഷമമായുള്ള ഏകാവലംബം നമ്മുടെ ഭാഷയാകുന്നു. ആ ഭാഷാജനനിയുടെ മുമ്പിൽ ഒന്നിച്ചു കൂടുമ്പോൾ, മറ്റു കാര്യങ്ങളിൽ നമ്മെ വിധേജിപ്പിച്ചു നിർത്തുന്ന മായാമറകളുൾക്കൊണ്ടും മാറി, നമ്മുടെ സാഹോദര്യം തികച്ചും തെളിഞ്ഞുകാണാറാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈ സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തു്, സമസ്തകേരളസാഹോദര്യപരിഷത്തുകൂടിയാണെന്നാകുന്നു എന്റെ പരമാർത്ഥമായ അഭിപ്രായം. അങ്ങനെ കേരളീയജനതയുടെ സാഹിത്യത്തിനും സാഹോദര്യത്തിനും അവലംബമായി

നിലകൊള്ളുന്നതും നിലകൊള്ളേണ്ടതുമായ ഈ പരിഷൽസമ്മേളനത്തിൽ സംബന്ധിച്ച്, കേരളത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്ന് ഇവിടെ സമാഗതരാകുന്ന വിഭവമണികളുടെ സൈപരവിഹാരത്തിനായി ഇതിന്റെ കവാടം തുറന്നിടുവാൻ എനിക്കു ലഭിച്ച ഈ അവസരത്തെ ഞാൻ എന്നും സഹഷം അനുസ്മരിക്കുന്നതാണ്.

ചില പുറംസ്തരണകൾ.

കൈരളിയുടെ ഒരു പ്രധാന കേളീരംഗമായി ഇന്നോളം ശോഭിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ള കോട്ടയത്തുവെച്ചു കൂടുന്ന ഈ പരിഷൽസമ്മേളനം, ചില പുറംസ്തരണകളേയാവാം ഭാഷാഭക്തന്മാരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ ആദ്യമായി അങ്കുരിപ്പിക്കുക. ഈ പ്രദേശം അധുനാതനകാലത്തു ചെയ്തിട്ടുള്ള സാഹിത്യസേവനങ്ങൾ വിശേഷിച്ചും പ്രസിദ്ധങ്ങളാണല്ലോ. മലയാളഭാഷാതരവാട്ടിലെ കൈമുതൽ വലിപ്പിക്കുവാൻ അക്ഷീണയത്നം ചെയ്ത് അഭിമാനകരങ്ങളായ അനേകം ക്യാമ്പങ്ങൾ നേടിയ പരേതനായ കണ്ടത്തിൽ വരഗീസു.മാപ്പിള അവർകളുടേയും, 'മനോരമ', 'ഭാഷാപോഷിണി', 'കോട്ടയം മാസിക' മുതലായ ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ പല പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടേയും പ്രവർത്തനരംഗമെന്ന നിലയിൽ ഈ പ്രദേശത്തിനുള്ള പ്രശസ്തി ഞാൻ എടുത്തുപറയേണ്ടതില്ല. ഇന്നത്തെ സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ പുരോഗമിയായി ഇരുപതു കൊല്ലത്തോളം ജീവിച്ച്, ഭാഷാപരിഷ്കരണാത്മം പലതും പ്രവർത്തിച്ച്, 1086-ൽ വൈക്കത്തുവെച്ചു നടന്ന വെൺതാമത്തെ യോഗത്തോടുകൂടി അസ്തംഗമിച്ച 'ഭാഷാപോഷിണി സഭ' ഉയരെയെഴുത്ത്, വരഗീസുമാപ്പിള മുതലായി പലരുടേയും ഉത്സാഹത്തിൽ, കോട്ടയത്തുവെച്ചായിരുന്നുവെന്നുള്ള വസ്തുത ഈ പരിഷൽസമ്മേളനസന്ദർഭത്തിൽ ഇവിടെ പ്രത്യേകം സ്മരണീയമായിത്തീരുന്നു. കേരളകാളിഭാസനെന്നു വിശ്വാസനായി, നമ്മുടെ ഭാഷാസാമ്രാജ്യചക്രവർത്തിയായി വിരാജിച്ചിരുന്ന കേരളവർമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരാൻതിരുമനസ്സിലെ നേതൃത്വത്തിൽ ആ വിഭാഗംസമ്മേളനവും, അതുപോലെതന്നെ സുസമ്മതനായ ഒരു കൈരളീനായകനായി ഇന്നും ഭാഷാസാമ്രാജ്യത്തിൽ അധികാരം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മഹാമഹിമശ്രീ അപ്പൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേയും മറ്റും നേതൃത്വത്തിൽ കൊച്ചിയിലെ സാഹിത്യസമാജവും, അതീതകാലങ്ങളിൽ ഭാഷാപോഷണവിഷയമായി ചെയ്തിട്ടുള്ള നിഷ്കാമയന്ത്രങ്ങളെ ഭാഷാഭിമാനികൾ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം സ്മരിക്കുന്നതാണ്. "ഭാഷാപോഷിണിസഭ"യും മറ്റും നിന്നുപോയെങ്കിലും ബ്രഹ്മശ്രീ ഇടപ്പള്ളി കൃഷ്ണരാജാ അവർകളുടെ ഉത്സാഹംകൊ

൧൯൧൧-ൽ ആരംഭിച്ച ഈ സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തു്, ഇതിനകം കേരളത്തിലെ മൂന്നു സംസ്ഥാനങ്ങളുടേയും പരിലാഭനസംഘം അനുവദിച്ചു് 'ബാലപീഡകൾ' ക്ലൈംപ്സി, കർമ്മ സമർത്ഥമായ ഒരു പ്രായത്തിലേയ്ക്കു പ്രവേശിച്ചു് തുടങ്ങുന്ന കാഴ്ച, കൈരളീഭക്തന്മാരുടെ കണ്ണിനാ കനകാഭിഷേകമായിട്ടാണു് അനുഭവപ്പെടുന്നതെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം.

പരിഷത്തിന്റെ ആവശ്യം.

പാശ്ചാത്യ സാഹിത്യപരിഭാഷ പരിശോധിക്കുന്നവർക്കു്, 'അക്കാഡമിക്സ്' കൊണ്ടു സാഹിത്യശാസ്ത്രകലകൾക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള പ്രയോജനം നല്ലപോലെ ബോദ്ധ്യമാകുന്നതാണു്. പുരാതനവിജ്ഞാനകേന്ദ്രങ്ങളായ ഫ്ലോറൻസിലും റോമയിലും പരിശോഭിച്ചിരുന്ന താളശബ്ദമായ വിപ്രസംഗങ്ങൾ പ്രസിദ്ധങ്ങളാണല്ലോ. കട്ടിനാൾ റിപ്പബ്ലിക്കു കൈരളത്തിൽ 1635-ൽ ആരംഭിച്ചതും ഇന്നോളം അക്ഷയഭാസ്സോടെ നിലനിന്നുപോരുന്നതുമായ 'ഹ്രസ്വ' അക്കാഡമി' പരക്കെ അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും, നമ്മുടെ പരിഷത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളോടു വളരെ സാമ്യമുള്ളതുമായ ഒരു പണ്ഡിതപരിഷത്താകുന്നു. ഹ്രസ്വഭാഷയുടെ ശുദ്ധീകരണത്തിനും അഭിവൃദ്ധിക്കുമായി, നിർമ്മാണംകൊണ്ടും നിവർത്തനംകൊണ്ടും പ്രോത്സാഹനംകൊണ്ടും, ആ പരിഷത്തു സാധിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾ ഹിരവധിയാണു്. ഹ്രസ്വഭാഷയിൽ ഒരു നല്ല നിഘണ്ടു തയ്യാറാക്കി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു് ആ പരിഷത്തായിരുന്നു. ആ നിഘണ്ടുവിന്റെ ഓരോ വാക്കും പ്രസ്തുത വിപ്രസംഗത്തിന്റെ പരിശോധനയോടും അംഗീകരണത്തോടും കൂടിയാണു് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതെന്നു പറയുമ്പോൾ അതിന്റെ പ്രാമാണ്യം സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. പക്ഷെ, നോക്കൂ; ആവശ്യത്തിന്നു വേണ്ടവിധം ചെലവാക്കാൻ വേണ്ടുന്ന പണം ആ പരിഷത്തിന്റെ സ്വാധീനത്തിൽ ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. അതേ, "അരിമണിയൊന്നു കൊറിക്കാനില്ല—തരിവളയിട്ടു കിളിക്കാൻ മോഹം" എന്നു പറഞ്ഞമാതിരിയിലുള്ള നമ്മുടെ ചില പ്രസ്ഥാനങ്ങൾപോലെയല്ലാ, അവർ നിഘണ്ടുനിർമ്മാണവും മറ്റും സാധിച്ചതു്. ഗവർണ്മെന്റും ജനങ്ങളും നല്ല സംഭാവനകൾ നൽകി ആ പരിഷത്തിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകാണാം. നിഘണ്ടു നിർമ്മിക്കാൻതന്നെ ആറു പണ്ഡിതന്മാർ സ്ഥിരശമ്പളത്തിൽ ആജീവനാന്തം ജോലിചെയ്തു. ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രത്യേകജോലിക്കാക്കുമാത്രമല്ല, അക്കാഡമിയിലെ ഏറ്റവും അംഗങ്ങൾക്കും ഉദ്യോഗഭാരവാഹികൾക്കും ഒരുവക സ്ഥിരശമ്പളമുണ്ടു്. 1500 ഫ്രാങ്കാണ് ഒരു സാധാരണ സാമാജികന്റെ വാഷികവേതനം. ഇതിന്നുപുറമെ,

സാഹിത്യകലാവിദ്യകളിലും, സാമൂഹികധർമ്മനീതികളിലും സാമത്വം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നവർക്കു രണ്ടുലക്ഷം ഊരുവീതം വർഷത്തോളം പാരിതോഷികങ്ങളായി നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കാൻ വേണ്ട മൂലധനവും ആ പരിഷ്കൃത സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹ്രസ്വഅക്കാഡമിയുടെ ധനകാര്യസ്ഥിതിയേപ്പറ്റി ഞാൻ ഇവിടെ ഉന്നയിപ്പുന്നതു് ഒരു പ്രത്യേക ഉദ്ദേശ്യം വെച്ചുകൊണ്ടു തന്നെയാണു്. നമ്മുടെ ഈ സാഹിത്യപരിഷത്തിന് ഗവേഷണം, സംരക്ഷണം, നിർമ്മിതി, പ്രസംഗനം, മുദ്രണം, വിതരണം, പ്രവർത്തനം, പ്രചരണം, എന്നിങ്ങനെ സാഹിത്യസമുൽക്ഷത്തിനുപകരിക്കുന്ന എത്രയോ പരിപാടികൾ അതിന്റെ നിയമാവലിയിൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവയെല്ലാം നടപ്പിൽ വരുത്തുവാൻ പറ്റിയ ആളുകളും നമുക്കുണ്ടാവണം. പക്ഷെ, 'ആളും അത്ഥവും' കൂടാതെ കാര്യം നടക്കുന്നതെങ്ങനെയാണു്? നമ്മുടെ പരിഷത്തിനു പാണ്ഡിത്യസമ്പത്തുണ്ടു്; പണമില്ല. 'പണമില്ലെങ്കിൽ പിന്നാലാണെന്നുള്ള പഴമൊഴിയിൽനിന്നു പരിഷത്തിനും ഒഴിവുകിട്ടാൻ പ്രയാസം. പണം എവിടെ നിന്നാണുണ്ടാവുക? ഗവർണ്മെന്റുകളുടേയും പൊതുജനങ്ങളുടേയും ഔദാര്യംകൊണ്ടുതന്നെ വേണം പരിഷത്തിന്റെ പരിപാടികൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു വേണ്ടുന്ന പണം ഉണ്ടാവാൻ. ധർമ്മസ്ഥാപനങ്ങളും ഇതുപോലുള്ള വിചിത്രസമാജങ്ങളും പൊതുജനങ്ങളുടെ സംഭാവനകൾകൊണ്ടാണു് പുലരേണ്ടതു്. നമ്മുടെ പരിഷത്തിന്റെ നിമിഷപരിപാടികൾ നിർവ്വഹിക്കാൻ വേണ്ട കൈമുതൽ നമ്മുടെ ഗവർണ്മെന്റുകളും ധനവാനാതം നമ്മനുസ്സോടെ സംഭാവന ചെയ്യുകയും, പരിഷത്തു് അതിനെ വേണ്ടവിധം വിശ്ലേഷമായി കൈപ്പെരുമാററും നടത്തുകയും ചെയ്താൽ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിനു പരിഷത്തുകാണ്ടുദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്ന സമുൽക്ഷമെല്ലാം സിദ്ധിക്കും.

സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ദാരിദ്ര്യം.

പരിഷത്തിന്റെ ധനദാരിദ്ര്യത്തേപ്പറ്റി പറഞ്ഞപ്പോൾ മറെറായ സംഗതികൂടി എന്റെ ഹൃദയത്തെ സ്പർശിക്കുന്നുണ്ടു്, എഴുത്തുകാരുടെ ദാരിദ്ര്യം. എഴുത്തുകാരുടെ ദാരിദ്ര്യം എന്നു ഞാൻ പറയുന്നതു്, എഴുത്തുകാരില്ലാഞ്ഞിട്ടു നമുക്കു് അനുഭവപ്പെടുന്ന ദാരിദ്ര്യത്തെല്ലാം, ഉള്ള എഴുത്തുകാർക്കുണ്ടാകാവുന്നതായി അവർക്കു് അനുഭവപ്പെടുന്ന ദാരിദ്ര്യത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു്. സാഹിത്യപരിശ്രമവും ദാരിദ്ര്യവും സഹചാരികളായിട്ടാണു് കാണപ്പെടുന്നതു്. പണ്ടും അങ്ങനെതന്നെ ആയിരുന്നുവത്രെ. ഇതിനു കാളിദാസന്റേയും, ശോഭാസ്മിതീന്റേയും, ഭവദ്രതീയുടേയും ജോൺ സന്റേയും മറ്റും ദുഷ്ടാന്തങ്ങൾ പറഞ്ഞു നമ്മുടെ സാഹിത്യകാ

രന്മാർ സമാധാനിക്കാറുണ്ട്. പക്ഷെ, പണ്ട് ഒരു വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നു. അന്നു കവികളേയും വിചാമ്പാദരേയും സംരക്ഷിക്കാൻ ഭോജരാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവർക്ക് ഭോജനത്തിനു മുട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. നമ്മുടെ എഴുത്തച്ഛൻതന്നെ “മനക്കാണ്ഡിലേററം കൂപാവാരിരാശി”കളായി, “നിനയ്ക്കുന്നതെല്ലാം വരുത്താൻ കരുത്ത”ന്മാരായ അത്തരം ഉപകാരികളേപ്പറ്റി തന്റെ കവിതയിൽ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം സ്മരിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. പണ്ട് കവികളും വിചാമ്പാദരും രാജധാനികളിൽ പാർത്തുകൊണ്ടു സാഹിത്യസേവനവും, രാജസേവനവും, രാജ്യസേവനവും നന്നിച്ചു നിർവ്വഹിക്കുകയായിരുന്നു പതിവ്. ചിലപ്പോൾ അവർ രാജാക്കന്മാർക്കുവേണ്ടി ഇന്നത്തെ സി. ഐ. ഡി. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ജോലി പോലും നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നുവോ എന്നു തോന്നും. കാളിദാസൻ രാത്രികാലങ്ങളിൽ വേഷപ്രച്ഛന്നനായി നടന്നു നാട്ടിലെ ഗുഹവർത്തമാനങ്ങൾ അറിഞ്ഞു ഭോജരാജാവിനെ ധരിപ്പിക്കുക പതിവായിരുന്നുവെന്നും, അങ്ങനെ വേഷമാറി നടക്കുമ്പോൾ ഒരുദിവസം വെളുപ്പാൻകാലത്തു രാജ്യത്വന്മാർ ആളറിയാതെ ആ മഹാകവിയെ പിടികൂടി ഭോജരാജാവിന്റെ പല്ലക്കു ചുമക്കാൻ നിർബന്ധിച്ചുവെന്നുമുള്ള ഐതിഹ്യം പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഇങ്ങനെ വല്ലപ്പോഴും പല്ലക്കുചുമക്കേണ്ടിവന്നെങ്കിലും എന്നു ശങ്കിച്ചിട്ടോ, ‘നിനയ്ക്കുന്നതെല്ലാം വരുത്താൻ കരുത്ത’ന്മാരായ മാനശാലികളെ അധികം കണ്ടുകിട്ടാഞ്ഞിട്ടോ, പണ്ടത്തേപ്പോലെ മുതക്കും ചില സങ്കേതങ്ങളിൽ തെങ്ങാൻകഴിയാത്തവണ്ണം കവികളുടേയും വിചാമ്പാദരുടേയും എണ്ണുന്നെന്നു വല്ലാതെ വർദ്ധിച്ചിട്ടോ, എന്നോ, ഇപ്പോൾ കവികളും വിചാമ്പാദരും തങ്ങളുടെ സ്വന്തം പാഴ്ക്കടികളിൽതന്നെയാണ് പ്രായേണ പാപ്പ്. അന്നത്തെ രാജാക്കന്മാരുടേയും പ്രഭുക്കന്മാരുടേയും സ്ഥാനത്തു ഇന്നത്തെ പ്രധാനമന്ത്രിമാരാണ് അവർക്ക് പ്രധാനശരണം. ഈ പുതിയ മുതലാളിമാനായുള്ള ഇടപാട്, സാഹിത്യത്തൊഴിലാളികൾക്കു വലിയ നഷ്ടത്തിലാണ് കലാശിക്കാറുള്ളതെന്ന് അവർ മുറവിളിക്കുന്നു. മറിച്ചു, ആ മുതലാളിമാനും ഈ വ്യവസായം തങ്ങൾക്കു മുതലാകുന്നില്ലെന്നു മുറുമുറക്കുന്നു. രണ്ടു കൂട്ടരും ഉറപ്പിക-അണ പൈയായിട്ടുമാത്രമാണ് സാഹിത്യത്തെ അളക്കുന്നത്. അതാണ് സാഹിത്യത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ദുഃഖ്യാഗ്രം. എന്തായാലും ഒരു ജീവനശ്രുതി (living wage) കിട്ടണമെന്നുള്ള ഇവരെയെങ്കിലും സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ വാദത്തെ നമുക്ക് ആദരിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഒഴിഞ്ഞു വയറോടുകൂടി കഴിയുന്ന സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ തലയും ക്രമേണ ഒഴിഞ്ഞുപോകുവാനല്ലേ തരമുള്ളൂ. ആ ദുഃഖസ്ഥ കൈരളിക്കു

വന്നുചേരാതിരിക്കുവാൻവേണ്ടി, സാഹിത്യകാരന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാൻ പ്രസാധകലോകവും അനുവാദകലോകവും കനിയേണ്ടതാണ്. സാഹിത്യത്തെഴിലാളികൾക്ക് അവരുടെ മുതലാളികളുമായുള്ള ബന്ധം കൂടുതൽ അഭിമാനകരവും ആദായകരവുമാക്കിത്തീർക്കുവാനും, സാഹിത്യകാരന്മാർക്ക് സ്വതന്ത്രവും പലപ്രഭാവകവുമായ പുതിയ പുതിയ വേലകൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുവാനുംവേണ്ടി നമ്മുടെ സാഹിത്യപരിഷത്തും കഴിയുന്നത്ര പരിശ്രമിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള പ്രോത്സാഹനം ഇല്ലാതെവരുന്നതുകൊണ്ട് എത്രയോ തുഞ്ചനാദം കഞ്ചനാദം, എത്രയോ കേരളവർമ്മാദം രാജരാജവർമ്മാദം, എത്രയോ ചെറിയാൻമാറ്റിമുദാദം കമാരനാശാനാദം, എത്രയോ വാളത്തോറോമാദം ഉള്ളൂർമാദം നമുക്കു നഷ്ടപ്പെടുന്നുവെന്ന് ആരു കണ്ടു? തിരിയിൽനിന്നു കൊളുത്തിയ പന്തംകണക്കെ സാഹിത്യകാരന്മാർ നൊന്തിറങ്ങുവർദ്ധിച്ചും വികസിച്ചും വരേണ്ടതിന്നു പകരം, പന്തത്തിൽനിന്നു കൊളുത്തിയ തിരികൾകണക്കെ സാഹിത്യകാരന്മാർ അടിക്കടിശോഷിച്ചുപോകുന്നതായി ചിലപ്പോഴെല്ലാം നമുക്കു അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അതാണ്, സർവ്വപ്രധാനമായി, ഈ പ്രോത്സാഹനത്തിന്റെ അഭാവംകൊണ്ടാണെന്നു ഞാൻ പറയുന്നു.

ഐക്യകേരളം.

ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ഉയർച്ച ആ രാജ്യത്തിന്റെ സാഹിത്യത്തിന്നു സിദ്ധിക്കുന്ന ഉയർച്ചയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു സർവ്വസമ്മതമായ ഒരു പരമാർത്ഥമാകുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്തെ പോഷിപ്പിച്ചത് ഐക്യവും വില്ലിങ്ടനുംതന്നെയല്ല, മിഷ്നറും ഷെക്സ്പിയറുംകൂടിയാണെന്നു മോർളിപ്രഭു രെിക്കൽ പറഞ്ഞതിൽ വളരെ അർത്ഥമുണ്ട്. ഐക്യകേരളത്തിന്റേയും ഐക്യഭാരതത്തിന്റേയും ആദർശങ്ങൾ മുഴക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത്, നാം നമ്മുടെ സാഹിത്യസരണികളേയും വീക്ഷണകോണങ്ങളേയും കൂടുതൽ വിശാലങ്ങളാക്കിത്തീർക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ സകലജനവിഭാഗങ്ങളേയും ഒന്നുപോലെ ആശ്ലേഷിക്കുന്ന പ്രകൃതി നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിനുണ്ടാകാതെ ഒരു ഐക്യകേരളം സംസ്ഥാപിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. മലയാളസാഹിത്യം ഏതെങ്കിലും ചില പ്രത്യേകവർഗ്ഗക്കാരുടെ വകയാണെന്നുള്ള സങ്കല്പിതബുദ്ധിയും അലസതാഭാവവും നമ്മെ തീണ്ടത്തു്. മലയാളം നമ്മുടെയെല്ലാം മാതൃഭാഷയാണ്—അമ്മയാണ്. ആ അമ്മയെ സംസാരിക്കുന്നതിൽ അവളുടെ മക്കളെല്ലാവരും യാവർദ്ധക്യം യുഗിച്ചിട്ടുണ്ട്; യുഗിക്കുന്നുമുണ്ട്.

ആധുനികമലയാളത്തിന്റെ ജനയിതാവ് കേരളീയരുടെ കലനൂതനായ എഴുത്തച്ഛനാണെങ്കിൽ, ആ “എഴുത്തച്ഛന്റെ” എഴുത്തിന് അച്ചുകളുണ്ടാക്കിച്ചു നാമിതിന്നിന്ന് ഒരു മലയാളപുസ്തകം ആദ്യമായി മുദ്രണംചെയ്തിച്ചുകൊണ്ടുവന്നത് വരാപ്പുഴയിൽ ജോലിചെയ്തിരുന്ന ഒരു ‘കുളമൻറച്ചു’നായിരുന്നു. ഇതുപോലുള്ള പല സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ വാക്കുകളിൽ ഒന്നുണ്ടു സംഗതികൾക്കു ഞാൻ ഇവിടെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു:—‘മലയാളഭാഷയ്ക്ക് ഇപ്പോൾ കാണുന്ന രീതിയിൽ—രൂപത്തിൽ—ആദ്യമായി അക്കരങ്ങളെ കൊത്തിച്ചു കൊച്ചിയിൽവെച്ചു കൊല്ലവർഷം 752-ൽ ജോയനീസ് ഗോൻസാൽവസ് എന്ന വിപോനാകുന്നു.’ വേറൊരു എഴുത്തുകാരൻ, “1027-ൽ, അതായതു വലിയകോയിത്തമ്പരൻ എഴുവയസ്സുമാത്രം പ്രായമുണ്ടായിരുന്ന കാലത്തു, അഥവാ കേരളപാണിനി ജനിക്കുന്നതിനു പതിനൊന്നു കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ്” റവ: ജോജ് മാത്തൻ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ‘മലയാഴ്ചയുടെ വ്യാകരണം’ എന്ന പുസ്തകത്തെ അനുസ്മരിച്ചുകാണുന്നു. മഹാരാജ ഹൈന്ദവസഭാമന്ദിരം, ‘നമ്പൂതിരിമാരും നായന്മാരും ഈശ്വരൻ കൃഷ്ണപ്രാണികളും എന്നുവേണ്ട, ഈ വർഗ്ഗക്കാരിൽ അന്നെ പല അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളും യഥാശക്തി നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിനു സമ്പാദ്യമുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്’ എന്നു രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഈ സംഗതികൾ ഇവിടെ എടുത്തു പറയുന്നത്, ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേക സമുദായക്കാരുടെ സാഹിത്യസേവനത്തുവേണ്ടി ഒരു അവകാശവാദം നടത്തുവാനല്ല; നേരെമറിച്ച്, ഇവിടെ വന്ന വിദേശികളുൾപ്പെടെ എല്ലാ സമുദായക്കാരും മലയാളഭാഷാവിദ്യലോകവേണ്ടി ഓരോ തുറകളിൽ പാടുമുള്ളതു പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കാണിക്കുവാനും, തദ്വാരാ, സാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ജാതിയും സമുദായവും തിരിഞ്ഞു നിന്നുള്ള അവകാശവാദത്തിന്റെ നിരസകത്വം തെളിയിച്ച് ഒരു ഔദ്യോഗികകേരളത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം ഉറപ്പിക്കുവാനാകുന്നു. നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കായി ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ള പുണ്യസരികളെല്ലാം—അവർ വിദേശികളാകട്ടെ, സ്വദേശികളാകട്ടെ, ഏതു സമുദായക്കാരാകട്ടെ, ഏതു സംസ്ഥാനക്കാരാകട്ടെ—നാം കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം അനുസ്മരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു..... നമ്മുടെ പുണ്യസരികളേപ്പറ്റി പറഞ്ഞപ്പോൾ ഈ അടുത്ത ദിവസങ്ങളിൽ നമ്മിൽനിന്നു വേർപിടിഞ്ഞുപോയ ചില പ്രസിദ്ധപണ്ഡിതന്മാരേക്കുറിച്ചുള്ള വിചാരം എന്റെ ഹൃദയത്തെ സ്പർശിക്കുന്നു. കൈരളിങ്ങ് ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കകം നേരിട്ടു കിറിയായ ആ നട്ടം കണ്ണു

നീർകൊണ്ടല്ലാതെ കറിക്കുവാൻ പ്രയാസം. സാഹിത്യപഞ്ചാനന്ദൻ പി. കെ. നാരായണപിള്ള, കലാനിധി പ്രൊഫ്സർ കൃഷ്ണൻതമ്പി, കവിതിലകൻ കെ. പി. കരുപ്പൻ, നമ്മെയൊക്കെ ഇന്നാരുവരെ ചിരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സമസാഹിത്യകാരൻ ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള എന്നിവരുടെ നിർദ്ദേശത്തെ ഞാൻ ചുടുകണ്ണിയിൽ ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുകയും, അവരുടെ കുടുംബങ്ങളെ പരസ്യമായി അനുശോചിക്കുവാൻ ഈ അവസരത്തെ വിനിയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ മുൻകഴിഞ്ഞ യോഗങ്ങളിൽ ഈ പണ്ഡിതന്മാർ പല വിധത്തിലും സമലങ്കരിച്ചുപോന്നിരുന്ന ഉന്നതപീഠങ്ങൾ ഇന്ന് ഒഴിവാക്കിക്കിടക്കുന്നല്ലോ എന്നു ഞാൻ വ്യസനിക്കുന്നു.....മരണത്താൽ ഇങ്ങനെ നമ്മിൽ നിന്ന് ഇന്നോളം പിരിഞ്ഞുപോയിട്ടുള്ള മലയാളസാഹിത്യകാരന്മാരെല്ലാവരുടെയും നാമത്തിൽ; ഞാൻ ഇന്ന് ഈ സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിൽവെച്ചു സർവ്വതന്നെ ചെയ്യുന്ന ഒരു അഭ്യർത്ഥന ഇതാണ്: ജാതീയമോ സാമുദായികമോ സാംസ്ഥാനികമോ ആയ ഭേദവിചാരങ്ങളൊന്നും കൂടാതെയും, ആധുനികകാലത്തു പ്രചാരപ്രചാരത്തിൽ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അധർമ്മങ്ങളായ തത്ത്വങ്ങളുടെ പ്രലോഭനങ്ങൾക്കു വശംവരകാതെയും, നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാർ കൈയോടുകൈകോർത്ത്, കരളോടുകരൾചേർത്ത്, സംസ്കാരസുന്ദരവും വിചാരസമ്പന്നവും സദാചാരാത്മകവുമായ ഒരു സാഹിത്യം നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ സംസ്ഥാപിക്കുകയും, ആ സാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രഭാവശേഷംകൊണ്ട് അവർ ഒരു ഐക്യകേരളത്തെ സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ. എന്റെ വിറീതമായ ഈ അഭ്യർത്ഥനയുടെ സാഫല്യത്തിനായി ഈ പരിഷത്തും പരിശുദ്ധിക്കുമെന്നുള്ള പ്രത്യാശയോടും, പരിഷത്തിന്റേയും നമ്മുടെ സകലസാഹിത്യകാരന്മാരുടേയും സദുദ്യമങ്ങളെ ഈശ്വരൻ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ എന്നുള്ള പ്രാർത്ഥനയോടും കൂടി, സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ഭാഗ്യസമ്മേളനം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി ഞാൻ സസന്തോഷം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുകൊള്ളുന്നു.

അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗങ്ങൾ.

1. ഗവേഷണം.

(മുഖ്യർ)

സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ചോദനവാർഷികസമ്മേളനത്തിൽ ഗവേഷണശാഖായോഗത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷ്യം വഹിക്കുന്ന മെമ്പർ കോട്ടയത്തെ നിർദ്ദാഹകസംഘനേതാക്കന്മാർ എന്നോടു ചെയ്ത അപേക്ഷ ഞാൻ ഏറ്റവും സന്തോഷത്തോടുകൂടിയാണ് സ്വീകരിച്ചത്. ഗവേഷണം എനിക്ക് അത്യന്തം പ്രിയമായ ഒരു വ്യവസായമാണെന്നു ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ പാഴ്വേലയിൽ എന്തിനു സമയംകളയുന്നു എന്നും, ഇതിൽനിന്നു വിരമിച്ചു കരെക്കൂടി കവിതകൾ എഴുതരുതേ എന്നും എന്നോടു ചില സ്നേഹിതന്മാർ ചോദിക്കാറുണ്ട്. എനിക്ക് അവരോടു പറയുവാനുള്ള മറുപടി ഇത്രമാത്രമാണ്. എന്നെപ്പോലെയോ എന്നെക്കാൾ നല്ലവണ്ണമോ കവനംചെയ്യുന്നവർ ഇപ്പോൾ ഉണ്ട്; മേൽ ഉണ്ടാകുകയുംചെയ്യും; അതു നശിച്ചുപോകാവുന്ന ഒരു കലയല്ല. എന്നാൽ ഗവേഷണത്തിന്റെ നില അതിൽനിന്ന് എത്രയോ ഭിന്നമാണ്. അമൂല്യങ്ങളും അവശ്യവിശേഷങ്ങളുമായ അനവധിവിവരങ്ങൾ അർത്ഥജ്ഞ പല താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങളും നിമിഷംതോറും എന്നുചാലെ തിരോധാനംചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഒരുകാലത്ത് ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ സംഭരിക്കുകയും സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ കേരളത്തിൽ ഭേദപ്പെട്ട കടുംബങ്ങളെല്ലാംതന്നെ, ഏറെക്കുറെ വ്യാപൃതങ്ങളായിരുന്നു. ആകാലം ഇങ്ങിനി തിരിയെ വരാത്തവണ്ണം അഡ്മിനിയൂറേഷൻ അടുപ്പിച്ചു പുസ്തകങ്ങൾപോലാ വായിച്ച് അനന്ദിക്കുന്നതിന് അവസരമില്ലാതെ, ഇന്നു യുവാക്കന്മാർക്ക് പഴയ കാലകളോട് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു വഴിയും വൈരാഗ്യവും ജനിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അവ ചിതലിനും പാററയ്ക്കും തീറ്റാലായി കാലയവനികൾക്കുള്ളിൽ ഏണെന്നേയ്ക്കുമായി മറഞ്ഞുപോകുന്നു. ഈ സംഭവം അശേഷം അതുളതാവറമല്ലെങ്കിലും ഏറ്റവും ശോചനീയമാണ്. ഓരോ പുരുഷാദരത്തിനും മാതൃഭാഷയുടെനേക്ക് അറച്ചിരിക്കേണ്ട ചില കർത്തവ്യങ്ങളും, നിറവേറ്റേണ്ട ചില

കടമകളുണ്ട്; ഇന്നത്തെ പുരുഷാന്തരത്തിന് ഈ വിഷയത്തിൽ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരു ധർമ്മമുണ്ടെങ്കിൽ, അത് ഇത്തരത്തിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെ തേടിപ്പിടിച്ചു സംഭരിച്ചു, അവ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വിജ്ഞാനഭണ്ഡാരത്തെ സാമാന്യജനങ്ങൾക്ക് ഉപന്യാസപദാർഥ ഗ്രഹണയോഗ്യമാക്കിത്തീർക്കേണ്ടതെന്നതെന്തൊരു കരുതനാണ്. കഴിഞ്ഞ പുരുഷാന്തരത്തിന് ഇങ്ങനെ ഒരാവശ്യമില്ലായിരുന്നു; വരാൻപോകുന്ന പുരുഷാന്തരത്തിന് പരാതനഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ അഭാവത്തിൽ ഈ ഉദ്യമം സാദ്ധ്യവുമല്ല. ഇതുകൊണ്ടല്ലാമാണ് വിശ്രമത്തിനർഹമാണെന്നു നിങ്ങളിൽ ചലനം സമ്മതിക്കുന്ന ഈ വാർഷികശ്രമയിൽ ഞാൻ ക്ലേശഭ്രയിക്കുമായ ഈ വ്യവസായത്തിൽ നിരന്തരമായി ഏർപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

‘ഗവേഷണം’ എന്ന പദത്തിന് ‘അന്വേഷണം’, ‘തിരയൽ’ എന്നർത്ഥം. ‘ഗവേഷ മാർഗ്ഗം’ എന്നു ധാതു; ‘അന്വേഷിതം ഗവേഷിതമനഃപിഷ്ടം മാർഗ്ഗിതം മൃഗിതം’ എന്ന് അമരസിംഹൻ. എന്തിനെപ്പറ്റിയുള്ള അന്വേഷണം? തത്ത്വത്തെ—പരമാർത്ഥത്തെ—പ്പറ്റി. കേരളത്തിനു പ്രത്യേകമായി ഒരു ഭാഷ, ഒരു ലിപി, ഒരു സംസ്കാരം, ഒരു ചരിത്രം, ഒരു ശാസ്ത്രസമുച്ചയം, ഒരു സാഹിത്യഭണ്ഡാരം ഇവയെല്ലാം ഉണ്ട്; ഒരു പഴമ, ഒരു പാരമ്പര്യം, ഒരു തറവാടിത്തം ഇവയുമുണ്ട്. ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിന്റെ ഘടകമായ ഒരു പരമാണുവിനെ ഏതെങ്കിലും പ്രകാരത്തിൽ സ്വീകരിക്കുന്നതിനു പ്രയോജനീഭവിക്കുന്ന സത്യാന്വേഷണമെല്ലാം ഗവേഷണത്തിന്റെ പരിധിക്കുള്ളിൽ പെടുന്നതാണ്. സാഹിത്യം സംബന്ധിച്ചുള്ള അന്വേഷണകൊണ്ടുമാത്രം സാഹിത്യപരിഷത്തിനു തൃപ്തിപ്പെടരുതെ എന്നൊരു ചോദ്യം ഇവിടെ സാധാരണികമായി ഉണ്ടാകാം. പാടില്ലെന്നാണ് എന്റെ പക്ഷം. ഇത്തരവിഷയങ്ങളിൽ ഗവേഷണം നടത്തുവാൻ വേറെ പരിഷത്തുകൾ നമുക്ക് ഇല്ലല്ലോ. സാഹിത്യഗവേഷണകൊണ്ട് അന്വേഷയഗവേഷണങ്ങളും അന്വേഷയഗവേഷണങ്ങൾകൊണ്ട് സാഹിത്യഗവേഷണവും പരിപൂർണ്ണമായ പ്രാപിക്കുന്നതാണെന്നുള്ള വസ്തുതയും നാം ഇവിടെ സ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

കേരളത്തിന്റെ പുരാവൃത്തത്തെ മൗലികമായി സ്വീകരിക്കുന്ന പല പ്രധാനപ്രശ്നങ്ങളും ഇന്നും വിവാദത്തിനു വിഷയീഭവിക്കുക തന്നെയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അവയെപ്പറ്റിയുള്ള അശ്രദ്ധപരമ്പര ഒന്നും ഇനിയും തദ്വിഷയകമായ വാദത്തെ സിദ്ധാന്തപദവിയിൽ എത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുവാൻ നിർവാഹമില്ല. അത്തരത്തിലുള്ള ചില പ്രശ്നങ്ങളുടെ നാമഗ്രഹണത്തിനു മാത്രമേ എനിക്ക് ഇവിടെ സമയമുള്ളൂ.

ഇതാ കേൾക്കുവിൻ പത്തുപതിനാലു ചോദ്യങ്ങൾ. (1) മതമക്കത്തായം കേരളത്തിൽ അനുഷ്ഠിച്ചതായി ഇതുകാലം നിലനിന്നു പോയ വാനുള്ള കാരണങ്ങൾ എന്തെല്ലാം? ആ ഭായകൃതത്തിന്റെ ഉൽപത്തി തന്നെ എങ്ങനെ? (2) തീയർ കേരളത്തിലെ ആഭിമുഖിവാസികളോ സിംഹളഭീപിൽനിന്നുവന്ന് ഇവിടെ കുടിയേറി പാർത്തവരോ? (3) 'നായർ' എന്ന പദത്തിന്റെ ഉൽപത്തി 'നാഗ'ശബ്ദത്തിൽനിന്നോ 'നായക'ശബ്ദത്തിൽനിന്നോ? (4) സെൻറ് തോമസ്സ് കേരളത്തിൽ വന്നിട്ടുണ്ടോ? (5) കാനായിൽ തൊമ്മനു ലഭിച്ചതും മാർജ്ജക്കുഷ്. ക്രി: പി: 1543-ൽ പണയംവെച്ചതുമായ ചെപ്പേട്ട് ഇപ്പോൾ യൂറോപ്പിൽ എവിടെയെങ്കിലുമുണ്ടോ? (6) നമ്പൂതിരിമാർ എത്രകാലത്താണ് കേരളത്തിൽ വന്നത്? (7) ചീനം, അറബി, പോർതുഗൽ, ഡച്ച ഈ രാജ്യങ്ങളും കേരളവുമായുള്ള സംസ്കാരസമ്പർക്കംതിമിത്തം ഇവ ഓരോന്നിനും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പരിസ്ഥിതിയുടെ സ്വഭാവമെന്ത്? (8) പെരുമാക്കന്മാർ വെളിയിൽനിന്നു ക്ലിപ്തകാലത്തേയ്ക്കു രാജ്യഭാരത്തിനായി അപ്പോഴപ്പോൾ കേരളത്തിൽ കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടവരോ, പാരമ്പര്യകൃതത്തിന് ഇവിടെ രാജ്യഭാരം ചെയ്തവരോ? (9) കേരളത്തിലെ ശില്പകലയ്ക്ക് എത്രമാത്രം വ്യക്തിത്വമുണ്ട്? (10) കേരളത്തിൽ ബൗദ്ധമതത്തിനും ജൈനമതത്തിനും എത്രകണ്ടു പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നു? (11) കേരളത്തിൽ ജഗദതിസേവയ്ക്ക് ഇത്രമാത്രം പ്രാധാന്യം വരുവാനുള്ള കാരണമെന്ത്? (12) ശാസ്താവിനും ബുദ്ധനുമായി വല്ല ബന്ധവുമുണ്ടോ? (13) കൊല്ലവർഷത്തിന്റെ പ്രതിഷ്ഠാപനത്തിനുള്ള കാരണങ്ങൾ ഏവ? (14) ആഭിശേഖരചാർട്ടറുടെ കാലമെന്ത്? അദ്ദേഹം എവിടെപ്പവച്ചാണ് സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്തത്? ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം മുന്നോ നാലെഴ മണിക്കൂറുകൊണ്ടെഴുതാൻ യാതൊരു പണധിതനും സാദ്ധ്യമല്ലെന്ന്.

ഒരുകാലത്തു സ്ഥാപിതങ്ങളെന്ന നാം വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ചില പ്രമേയങ്ങളും ഉപരിഗവേഷണത്തിന്റെ ഫലമായി പിരിയലുള്ള സംശയഗ്രന്ഥങ്ങളായും കേവലം അബദ്ധങ്ങളായും തീരുമെന്നുള്ളതിന് ഒന്നരപ്പന്മാർക്കുവേണ്ടി മുന്നറിയിപ്പുണ്ടാകണം. മഹാകവി അശ്വതിരിയന്നാർ ഇദ്ദേഹത്തോടു ചെല്ലും 964-ാമാണ്ട് നാടനീങ്ങിയതായാണ് ഇന്നുവരെ ദേശചരിത്രകാരന്മാരും സാഹിത്യചരിത്രകാരന്മാരും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ തിരുവനന്തപുരത്തു ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമി ക്ഷേത്രത്തിലെ പഴയ ഓലറിക്കാർട്ടുകളിൽ അവിടുന്ന് "969 മാർച്ച് മാസം 26-ാം- വായുവിന്റെ ആചാര്യമായി നാടനീങ്ങി" എന്നു രേഖ

പ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്; അതുവരെ കൊല്ലത്തോറും കർക്കമാസത്തിൽ അശ്വതിനക്ഷത്രത്തിൽ അവിടുത്തെ ആട്ടത്തിനാൾ ആഘോഷിക്കപ്പെടുകമാണെന്നും. 963 മകരം 18-ാംനാൾ മകയിരത്തിനാൾ രവിവർമ്മന്ദ്രരാൻ തീപ്പെട്ടപ്പോൾ നമ്മുടെ മഹാകവി ഇളയതമ്പുരാനാകുകയും, തന്നത്തരം ഏകദേശം ആറുവർഷത്തോളംകാലം ആ മഹനീയമായ സ്ഥാനം അലങ്കരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇനി മറെറാരു ഉദാഹരണമാകട്ടെ. ഉണ്ണിക്കേരളവർമ്മാ എന്നൊരു രാജാവു കൊല്ലം 893 മുതൽ 899 വരെ വേണാടു പാലിച്ചിരുന്നതായി ദേശചരിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അദ്ദേഹം ദേശീജനാട് (കൊല്ലം) ഭരിച്ചിരുന്ന ഒരു രാജാവായിരുന്നെന്നും, ആ കാലത്തു ചിറവാമുപ്പുകൈക്കൊണ്ടു വേണാടു രക്ഷിച്ചിരുന്നത് ആഭിത്യവർമ്മരാജാവെന്നെന്നുമുള്ളതിന്നു തെളിവുണ്ട്. കൊല്ലം 894 മാശിമാസം 30-ാംനാൾക്കും അദ്ദേഹം ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമി ക്ഷേത്രത്തിൽ ചില പ്രായശ്ചിത്തങ്ങൾ ചെയ്യാമെന്ന് ഏല്പുകയും അതു സാധിക്കാത്തതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തരഗാമിയായി 896 പങ്കുനിമാസം 1-ാംനാൾ രാജ്യഭാരം ആരംഭിച്ച രാമവർമ്മരാജാവു—പീരമാത്താണവർമ്മരാജാവിന്റെ അമ്മാമൻ—ആ കൊല്ലം ചിത്തിരമാസം 14-ാംനാൾ ആ പ്രായശ്ചിത്തങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്തതായി ഉതിലകത്തു് ചെലപ്രമാണങ്ങൾ ഉണ്ട്. ആഭിത്യവർമ്മാ, ഉണ്ണിക്കേരളവർമ്മാ ഈ രണ്ടു രാജാക്കന്മാരും 894-ൽ തിരുവനന്തപുരത്തു സന്ധിച്ചു ഏകദേശം വേറെ ചില ചെലകളിൽനിന്നും അറിവാകുന്നു. രാമവർമ്മരാജാവു രാജ്യഭാരം ആരംഭിച്ചതു് 899-ൽ ആണെന്നു ചരിത്രകാരന്മാർ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു തെറ്റാണെന്ന് ഇനി വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. വാല്മീകിരാമായണം കിളിപ്പാട്ടു് മുതലായ കാവ്യങ്ങളുടെ പ്രണേതാവായ കോട്ടയത്തു കേരളവർമ്മന്ദ്രന്ദ്രരാൻ 871 ആടി മാസം 22-ാംനാൾ നാടുകീഴടിയെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപരകൃതിയെക്കുറിച്ചു് ഈ ആഭിത്യവർമ്മനെയാധിരിക്കണമെന്നുംകൂടി ഇവിടെ വഴങ്ങുവാനുണ്ട്.

ഇനി ചരിത്രപരമായ ഗവേഷണത്തിന്റെ മറെറാരു പലതായിൽക്കൂടി നിങ്ങളെ സ്വപ്നസമയത്തേയ്ക്കു നയിക്കാം. തിരുവിതാംകൂറിൽ പെരിതാലി, മാത്ത എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളെയും, ഏതൊ എന്നൊരു തുറമുഖത്തേയുംപറ്റി ഡച്ചഗവർണ്മന്മാരിൽ പലരും പൂർണ്ണമായിരിക്കുന്നുണ്ട്. നാമസാദൃശ്യംകൊണ്ടു ചില ഗവേഷകന്മാർ പെരിതാലി പത്തനാപുരംതാലൂക്കിൽപ്പെട്ട പട്ടാഴി എന്ന സ്ഥലമാണെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഡച്ചുകാരുടെ വിവരണം ഈ സ്ഥലത്തിന്നു

തീരെ യോജിക്കുന്നില്ലെന്നും തിരുവനന്തപുരം ഡിവിഷനിൽ പെട്ട നെടുമങ്ങാടായിരിക്കണം പെരിത്താലി എന്നും എനിക്കു കാണുവാൻ തീരെ പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷെ ഒരു വൈഷ്യമുണ്ട്. നെടുമങ്ങാട് എങ്ങനെ പെരിത്താലിയാകും? എന്തിന്റെ തത്വമാണ് ആ പദം? ഇതിനെപ്പറ്റിയുള്ള അന്വേഷണത്തിൽ ഞാൻ വ്യഗ്രനായിരുന്നപ്പോൾ, 'പേരകത്താവഴിപ്പാട്ട്' എന്നൊരു പഴയ വില്പനിച്ചാൻപാട്ട് എന്റെ മാതൃസുഹൃത്തും ത്രൈമാസികാസംഗ്രഹകന്മാർക്കു സുപരിചിതനായ ശ്രീമാൻ ടി. ജി. അച്യുതൻനമ്പൂതിരി എനിക്കു് അയച്ചുതന്നു. ആ പാട്ട് ആരംഭിക്കുന്നത്,

“അൻപിനൊട്ടു പേരകത്താഴി തന്നിലിറവമൊടു-
മഴകു നെടുമങ്ങാട്ടുകേയിക്കൽ”

എന്നാണ്. അതുവായിച്ചപ്പോൾ പേരകത്താവഴി (പോപിച്ച പേരകത്താഴി) എന്ന നെടുമങ്ങാട്ടു കേരിച്ചിരുന്ന വേണാട്ടു രാജവംശത്തിനു പണ്ടു പേരുണ്ടായിരുന്നു എന്നും, ആ വംശത്തിന്റെ രാജധാനിയാണ് നെടുമങ്ങാടെന്നും എനിക്കു മനസ്സിലായി. പിന്നീടു മതിലകത്തെയും മറ്റും ഓലറിക്കാർട്ടുകൾ പരിശോധിച്ചപ്പോൾ അവയിലെല്ലാം പേരകത്താവഴി എന്ന പേർതന്നെ കാണുകയും ചെയ്തു. കേരളസൊസൈറ്റി പേപ്പേഴ്സിൽ തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജവംശാവലിയെപ്പറ്റി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള ഉപന്യാസങ്ങളിൽ കാണുന്ന 'പോകത്താവഴി' തമിഴിൽ പിന്നെ 'പേരകത്താവഴി' മലയാളത്തിലേയ്ക്കു പകർത്തിയപ്പോൾ പറിയ ലേഖകപ്രമാണത്തിന്റെ ഫലമാണ്; തമിഴിൽ 'പേര' 'പോ' ഈ ലിപികൾക്കു തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം അത്രമാത്രം ലഘുവാണല്ലോ. ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ കൊച്ചി ശ്രീരാമവർമ്മ റിസല്റ്റ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ജേർണലിൽ ഒരു ഉപന്യാസം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

'മാതൃ' മതപുരകളോടായാണെന്നു വളരെക്കാലം ചരിത്രകാരന്മാർ ഊഹിച്ചിരുന്നു. മതപുരകങ്ങളെ ഒരു ഗ്രാമത്തിന്റെ പേരാണ്; രാജ്യത്തിന്റേതല്ല. ആ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ ഗവേഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോഴാണ് “കുതനാഗപ്പള്ളി, കാത്തികപ്പള്ളി, മാവേലിക്കര, ഓണാട്ടുകരയുൾപ്പെട്ട പ്രദേശങ്ങളിൽ ചിറവായ്ക്കായുള്ളതു കായങ്കുളത്തേയ്ക്കും, മാടത്തിൻകുറയുള്ളതു തുപ്പാപ്പൂർ സ്വരൂപത്തേയ്ക്കും അടുങ്ങിയിരുന്നു” എന്നു മതിലകം ഗ്രന്ഥവരിയിൽ കണ്ടതു്. മാടത്തിൻകൂർ രാജ്യത്തെപ്പറ്റി ഓണാട്ടുകരക്കാരായ പഴമക്കാർ പറഞ്ഞുകേൾവിയുണ്ടായിരുന്നു.

മാടത്തിൻകൂർ സങ്കോചം പ്രാപിച്ച 'മാത്ത്'യായതാണെന്നു കണ്ടുപിടിപ്പുവാൻ പിന്നീട് യാതൊരു പ്രയാസവുമുണ്ടായില്ല. ഗാലേററി അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'Dutch Records in Malabar' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ മാടത്തിൻകൂറിൽ നിന്നാണ് മാത്തയുടെ ഉൽപത്തിയെന്നു മൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കുഞ്ഞാ എന്ന തുറമുഖം പുത്തൂരയോ, വലിയ തുറയോ, പെരുമാളായോ എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റിയും ഗവേഷകന്മാർക്കു സംശയമുണ്ടായിരുന്നു. ഡച്ചുകാർ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന സ്ഥലം വലിയതുറ (തിരുവനന്തപുരത്തിന്റെ തുറമുഖം) ആണെന്നു കാണുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടില്ല. എന്നാൽ വലിയ തുറ എങ്ങനെ കുഞ്ഞായായിത്തീർന്നു? ഇതിനെപ്പറ്റി നിപുണമായി ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അറബുസമുദായത്തിൽ ഒരിക്കൽ വലിയതുറയിലെ ചില വ്യവസായമായ ലത്തീൻ കത്തോലിക്ക ക്രിസ്ത്യാനികളെ കണ്ടുമുട്ടുന്നതിനും, അവരുടെ മുഖത്തുനിന്ന് ആ സ്ഥലത്തിനു 'രായതുറ' (രാജതുറ) എന്നു കേൾക്കുന്നതിന് ഇടവരികയും ചെയ്തു. രായതുറ റാത്തുറയാകുന്നതും പിന്നീട് റാത്തുറ വണ്ണവിപര്യയം മൂലം (കുഞ്ഞാ) കുഞ്ഞായാകുന്നതും അസാധാരണമായിരുന്നു. വിഴിഞ്ഞവും തടനന്തരം വലിയതുറയും തിരുവിതാംകൂറിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ആദ്യത്തെ വ്യാപാരസ്ഥലങ്ങളായിരുന്നു; മൂന്നാമത്തേതാണ് അഞ്ചുതെങ്ങു്. വിഴിഞ്ഞത്തിനു വിദേശീയവണിക്കുകാരെ നല്കിയ പേർ ബ്രിങ്ങ്ജോൺ (Bring John) എന്നായിരുന്നു.

സ്ഥലനാമങ്ങൾ നിസ്സാരങ്ങളാണെന്നു് ആരും കരുതിപ്പോകരുതു്. ഓരോ സ്ഥലത്തിന്റെ പേരും ഓരോ ചരിത്രത്തെ പ്രായേണ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതായി കാണാം. നാഷണലിന്റെ പൂർവ്വരൂപം നാഞ്ചിൽ നാടെന്നാണ്. നാഞ്ചിൽ എന്നാൽ കലപ്പ. നെൽക്കൃഷിക്കു ധാരാളം നിലങ്ങളുള്ളതിനാൽ കലപ്പ സമുദായമായി വേണ്ട ഒരു പ്രദേശമായതുകൊണ്ടു് അതിനു് ആ നാമധേയം സിദ്ധിച്ചു. കട്ടനാടെന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം കളങ്ങളുള്ളതോ (ആഴം) താഴ്വയുള്ളതോ ആയ നാടെന്നാകുന്നു. പുരയിടം തോറും ചെറിയ കളങ്ങളുള്ള നാടാണല്ലോ കട്ടനാടു്; ആ ഭേദത്തിനു താഴ്വയുമുണ്ടു്. ആഴ്വാരന്മാരുടെ പാടുകുകളിൽ ചെടുന്നതരിലെ പുഴിയുർക്കേതുംകൂടി കട്ടനാട്ടിൽ പെട്ടതായി പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നതു പില്ലക്കാലത്തു് ആ നാട്ടിനുണ്ടായ വിസ്തൃതിയുടെ സൂചകമായിരിക്കണം. തോറാളയ്ക്കു സമീപം 'ശീതപ്പാൽ' എന്നൊരു ഗ്രാമമുണ്ടു്. ശിലാശാസനങ്ങളിൽനിന്നു് ഈ ഗ്രാമത്തിന്റെ പഴയപേർ

ശ്രീപത്മനാഭനല്ലൂർ എന്നായിരുന്നു ഏറ്റവും വെളിവാകുന്നു. നോക്കുക, ഉച്ചാരണസൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി സ്ഥലനാമങ്ങളെ ജനങ്ങൾ എങ്ങനെ സങ്കോചിപ്പിക്കുന്നു എന്ന്. ശീതപ്പാലിനു ശീതത്തോടോ പാലോടോ ഒരു ബന്ധവുമില്ല. ഇതുപോലെ ഇരണിയൽ 'ഹിരണ്യസിംഹനല്ലൂർ' കറുക്കിയതാണ്. ഹിരണ്യസിംഹനല്ലൂർ കലാനന്തരത്തിൽ ഇരണിയനല്ലൂരും, ഇരണിയനല്ലൂർ ഇരണിയലുമായി. കൊല്ലം 964 വൃശ്ചികം 8-ാംനാളിലെ ഒരു രേഖയിൽ ഇരണിയനല്ലൂർ എന്നുതന്നെ എഴുതിക്കാണുന്നുണ്ട്. തിരുവനന്തപുരത്തിനു സമീപമുള്ള വേളിക്കായൽ, വേളീർക്കായൽ രൂപഭേദപ്പെട്ടതാണ്. വേളീർവംശം ഒരു കാലത്ത്, വേണാട്ടിന്റെ ഏതാനുംഭാഗം രക്ഷിച്ചിരുന്നു; അവരുടെപ്പേർ കായലിന്റെ നാമവുമായി ഘടിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതു യുക്തമാണല്ലോ. ചങ്ങനാശേരിയിൽ ഉള്ള പെരുന്ന പെരുന്നെല്ലലിന്റെ സങ്കചിതരൂപമാണ്. നെല്ലലെന്ന്, കടലിനോ കായലിനോ സമീപമുള്ള ദേശത്തിനു തമിഴിലും പഴയ മലയാളത്തിലും പേരുണ്ട്. 'പെര' എന്ന ശബ്ദം വലിപ്പത്തെ കാണിക്കുന്നു.

ഇനി സ്ഥലങ്ങളുടെ പേർമാററത്തെപ്പറ്റി സ്വല്പം ഉപന്യാസിക്കാം. തോവാളയ്ക്കു പണ്ട് "അന്തിരപുരമാന സുന്ദരചോളനല്ലൂർ" എന്നൊരു പേരുണ്ടായിരുന്നു. അന്തിരപുരം വളരെ പ്രാചീനമായ ഒരു നാമമാണ്. ദ്രാവിഡസാഹിത്യത്തിൽ ഏഴുക്കളെ വളളകളെ—അതായത് ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഏഴുഭാഗശതസ്ഥന്മാരായ ഇടപ്രഭുക്കന്മാരെ—പററി പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു. അവരിൽ ഒരാളാണ് ആയ് അന്തിരൻ. സുന്ദരചോളൻ മഹാനായ രാജേന്ദ്രചോളന്റെ പുത്രനും, അദ്ദേഹം പിടിച്ചടക്കിയ ഭാഷിണാത്യദേശങ്ങൾ പാലിക്കുന്നതിന് ക്രി: പി: 1019 മുതൽ 1040 വരെ നിയുക്തനായ പ്രതിപുരുഷനും ആയിരുന്നു. ഇതുപോലെ അഗസ്തീശ്വരന്മാരുടെ മൂക്കിൽപെട്ട തേരൂർ എന്ന സ്ഥലത്തിനു 'തേരാന അഴകിയ ചോളനല്ലൂർ' എന്നൊരു പേർ മുൻകാലത്തു പ്രചലിച്ചിരുന്നു. അഴകിയ ചോളനും സുന്ദരചോളനും ഒരാൾതന്നെ. കൊല്ലം 518 മിഥുനം 21-ാംനാളിലെ വേണാടു പാലിച്ചിരുന്ന ശ്രീവീരഭയമാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവു പഴയ പേരു മാറി ആ സ്ഥലത്തെ തന്റെ നാമധേയവുമായി സംഘടിപ്പിച്ചു. "ഇവ്വരുക്കു ഉദയമാർത്താണ്ഡനല്ലൂർ എൻറുപേരും ഇക്കിണറക്കു ഉദയമാർത്താണ്ഡൻ എൻറു പേരും കല്പിത്തു" എന്ന് ഒരു ശിലാരേഖയിൽ കാണാനുണ്ട്. 'കല്പിത്തു' എന്നാൽ കല്പിച്ചു എന്നർത്ഥം. ഇനിയും 'ആളൂരാന വിക്രമചോളപാണ്ഡ്യപുരം' എന്നു തെക്കൻതിരു

വിതാംകൂറിൽപ്പെട്ട മറ്റൊരു സ്ഥലത്തെപ്പറ്റി ഒരു വിവരണമുണ്ട്. വിക്രമചോളൻ ക്രി: പി: 1118 മുതൽ 1133 വരെ രാജ്യഭാരംചെയ്തു. അഗസ്തീശ്വരപരമാലുക്കിൽ ചേന്ന് കോട്ടാർ എന്ന സുപ്രസിദ്ധമായ വാണിജ്യകേന്ദ്രത്തിനു 'കോട്ടാനന്ദ മുരുടിപ്പോളനല്ലൂർ' എന്നൊരു പേർ ക്രി: പി: 1070 മുതൽ 1118 വരെ രാജ്യംഭരിച്ച കലോത്തുംഗചോളചക്രവർത്തി നല്കി. മുരുടിപ്പോളൻ എന്നതു കലോത്തുംഗചോളന്റെ ഒരു ബിരുദമാണ്. ക്രി: പി: പതിനൊന്നാംശതകംവരെ നെയ്യാറ്റിൻ കരതാലൂക്കിൽപ്പെട്ട വിഴിഞ്ഞം, ചേരരാജാക്കന്മാരുടെ അതിപ്രധാനമായ ഒരു നാവികസന്ദേഹമായിരുന്നു. ആ സന്ദേഹം രാജേന്ദ്രചോളചക്രവർത്തി (ക്രി: പി: 1012—1043 രാജ്യഭാരകാലം) അഴിക്കുകയും ആ സ്ഥലത്തിനു വിഴിഞ്ഞമാന രാജേന്ദ്രചോളപട്ടണം എന്ന പേർ സമ്മാനിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ പേരിൽത്തന്നെ പത്തുമുപ്പതു കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുൻപുവരെ വിഴിഞ്ഞം അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇനിയും ക്രി: പി: 1260 മുതൽ അഗസ്തീശ്വരപരമാലുക്കിൽചേന്ന് വടശ്ശേരി എന്ന സ്ഥലത്തിന്റെ പേർ അക്കാലത്തു വേണാടു നാടുവാണിരുന്ന ആദിത്യവർമ്മമഹാരാജാവ്, വടശ്ശേരിയാന ആദിത്യവർമ്മ ചതുർവ്വേദിമംഗലം എന്നു രേഖപ്പെടുത്തിയതായി ഒരു ശിലാശസേനത്തിൽനിന്നു വിശദമാകുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെ സ്ഥലങ്ങളുടെ നാമധേയങ്ങൾ നിപുണമായി പരിശോധിച്ചാൽ അവയിൽനിന്നുതന്നെ ഗവേഷകന്മാർക്കു ധാരാളം പുതിയ ദേശചരിത്രസാമഗ്രികൾ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്.

ദേശചരിത്രത്തിൽനിന്നു സാഹിത്യചരിത്രത്തിലേയ്ക്കു കടക്കാം. കബൻനമ്പ്യാരെപ്പറ്റിത്തന്നെ ചില പുതിയ വിവരങ്ങൾ ആദ്യമായി പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. തിരുവനന്തപുരത്തു വലിയകൊട്ടാരം റിക്കാർഡുകളിൽനിന്ന് കൊല്ലം 933-ാമാണ്ട് തൈമാസം 5-ാംനു- അമ്പലപ്പുഴ കബൻനമ്പ്യാക്ക് ഒരു "മുക്തിയിൽ ആണിത്തലയ്ക്കൽ ചികിത്സകൾവെച്ച വീരശങ്കര"കൊടുത്തു എന്നും, ആ "ഉരു നെറിന് പൊന്നിട കഴഞ്ഞ് ഒൻപതേമുക്കാൽ" എന്നും അറിയുന്നു. ഈ സംഭാവന വീരമാന്താണുവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെതായിരുന്നു എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അവിടുന്ന് നാടുനീങ്ങിയത് 933 മിഥുനം 27-ാംനു-യാണു്. സമരൈകവ്യവസായനായ ആ തിരുമേനിക്ക് സാഹിത്യവുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലായിരുന്നു എന്നു ഗവേഷകന്മാർ വളരെക്കാലം അനുമാനിച്ചിരുന്നത് അത്രയും അബദ്ധമാണെന്നുള്ളതിന് ഈ സമ്മാനദാനവും ഒരു തെളിവാകുന്നു. "934 ചുരട്ടാശി 3-ാംനു-" ആ കവിസാമ്രാജേന്ദ്രൻ ധർമ്മരാജാവും

ഒരു വിരക്തബല പാരിതോഷികമായി നല്കി. “വീരശങ്കര ഉരുക്കൻ ഇട കഴഞ്ഞ് ഏഴേമുക്കാൽ മഞ്ചാടി ഒന്ന്” എന്നാണ് അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരണം കാണുന്നത്. നമ്പ്യാർ ഓട്ടൻതുളുക്കുകൾ എപ്പോൾ എഴുതി എന്ന് ഇനി നോക്കാം. ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിൽ 918-ാമാണ്ട് അല്പശി ഉത്സവത്തിന് ശുരനാട്ടു പൂവാണക്കുറുപ്പിനേയും അമ്പലപ്പുഴതകഴിയിൽ കണ്ടുനാരായണക്കുറുപ്പിനേയും ചാത്തിയതായി രേഖയുണ്ട്. 923-ലെ അല്പശി ഉത്സവത്തിന് ശുരനാട്ട്, പന്തളം, അയ്യൂർകാവ്, അമ്പലപ്പുഴ, തകഴി, കൈപ്പട്ടൂർ, തലവൂർ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്ന് ഓട്ടൻതുളുക്കുകൾ അരങ്ങിനു വന്നിരുന്നു. തുളുക്കൾ മൂന്നുമാതിരിയുണ്ടെങ്കിലും അവയ്ക്കു പൊതുപ്പേർ ഓട്ടൻതുളുക്കു എന്നു തന്നെയാണ് പഴയ രേഖകളിൽ കാണുന്നത്. ഇത്രവളരെ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഈ വിദ്യയ്ക്കു പ്രചാരം വരണമെങ്കിൽ 915-ാമാണ്ടോടടുപ്പിച്ചെങ്കിലും നമ്പ്യാർ തുളുക്കുക്കൾക്കു രചിച്ചിരിക്കണം എന്ന് അനുമാനിക്കുവാൻ സാധ്യമുണ്ട്. 922-ൽ “കുഞ്ഞൻനമ്പിയാരുടെ കൂട നിന്ന മിത്ര നപ്പള്ളി വീട്ടിൽ കണ്ണുമാതിററിക്കു ടി. ആണ്ടാനക്കു റെല്ല 72 പറ” പാലുളങ്ങര അധികാരത്തിൽനിന്നു ചിലവുവന്നതായി കാണുന്നതിൽനിന്ന് ആ ആണ്ടിനു മുൻപുതന്നെ നമ്മുടെ മഹാകവി മാതാഭായവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ ആശ്രിതനായി തിരുവനന്തപുരത്തു രാമസം തുടങ്ങിയിരുന്നുവെന്ന് ഉറപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 929-ാമാണ്ടുമാത്രമാണ് അമ്പലപ്പുഴ പേണാട്ടിൽ ലയിച്ചത്. 954-ാമാണ്ട് ചിങ്ങം 9-ാംനാ- തിരുവനന്തപുരത്തു നമ്പ്യാർമഠം തളി കാളി ഉടമ പററിയതായി കണക്കിൽ കാണുന്നു. 959-ൽ ഭാമോദരൻനമ്പ്യാർ എന്ന പണ്ഡിതൻ രാമവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ എഴുന്നള്ളത്തിൽ അവിടുത്തെ അനയാത്രചെയ്തതായി ഞാൻ പരിഷ്കേതമാസികത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒരു ഉപന്യാസത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. തിരുവനന്തപുരത്തു നമ്പ്യാർക്കു രാജസമ്മാനമായി ഒരു മഠം കിട്ടി എന്നു സങ്കല്പിക്കുന്നതിൽ അസാധാര്യം കാണുന്നില്ല.

ഒരു ഗ്രന്ഥം അയച്ചിട്ടു കഴിഞ്ഞുവല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ച് അതിന്റെ താളിയോലപ്രതീകൾ നിഷ്പ്രയോജനങ്ങളാണെന്നു കരുതരുത്. ഉദാഹരണമായി രാമചരിതത്തിൽനിന്നുതന്നെ ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം. രാമചരിതത്തിലെ ഭാഷ പഴയ മലയാളമല്ലെന്നും അത് ഒരു വക നാടോടിത്തമിഴാണെന്നും പറയുന്ന പണ്ഡിതന്മാർ പഴയ മലയാളത്തിനും തമിഴിനും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം സൂക്ഷ്മമായി ധരിച്ചിട്ടില്ലാത്തവരാണെന്നു സങ്കല്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

“ഇവിടെയിക്കാലം നിങ്ങളെപ്പറ്റി നിൻറു വൻറു-
തവിടവുമെന്നക്കുളച്ചാല്പീടാരുടെ തനയരെൻറും
അവനിനായകൻ മൈന്തനാകിന തേവതേവ-
നവളിതു വിചാരിക്കക്കേട്ടനന്തരം ചിരിത്തുരൈത്താൻ.”

ഇതു രാമചരിതം നൂററിരുപത്തൊൻപതാംപടലത്തിലുള്ള ഒരു പാട്ടാണ്. ഇതിൽ ഇവിടെ, അവനിനായകൻ, വൻറു് ഈ വാക്കുകൾ തമിഴല്ല; പഴയ മലയാളമാണ്. കണിയാർകളുംപോർ മുതലായ വില്ലടിച്ഛാൻപാട്ടുകളിൽ ഇത്തരത്തിലുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ കാണുകയില്ല. വൻറു് എന്ന രൂപം പ്രത്യേകിച്ചും പരിശോധിക്കേണ്ടതാണ്. തമിഴിൽ ‘വന്തു’ എന്നേ വരൂ. ‘വന്തു’ മലയാളത്തിൽ ‘വന്ത’വായി മാറിയിരിക്കുമേൽ കവികൾ പാട്ടുകളിൽ പ്രാവിഡ്ഢ്യമായ കലത്തുവാൻ വേണ്ടി സൃഷ്ടിച്ച രൂപാന്തരമാണ് വൻറു എന്നുള്ളതു്. തമിഴിലെ ‘എൻറു’ മലയാളത്തിൽ എന്നു എന്നാകാം. പഴയ പാട്ടുകളിൽ എൻറു തന്നെ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതായും കാണാം. എന്നാൽ ആ വഴിപിടിച്ച് ‘വന്തു’ വൻറു ആക്കുന്നത് ഒരു വലിയ സാഹസമാണ്. ഇത്തരത്തിലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ രാമചരിതം, ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം, നിരണംകൃതികൾ ഇവയിൽ സുലഭങ്ങളാണ്. അക്കാര്യം പോകട്ടെ. തിരുവിതാംകൂർ ക്ലറേറർ ആപ്പീസിൽനിന്നു പ്രകാശനംചെയ്ത രാമചരിതത്തിൽ നൂററിമുപ്പത്തൊന്നാംപാട്ടിൽ “വൃത്തലക്ഷണപ്പീഴുകളും അത്മമേല്പുമ്മയില്ലായ്മയും” കണ്ടതുകൊണ്ടു പ്രകടനാധികൃതന്മാർ അതിനെ “താഴെ കാണുന്നപ്രകാരത്തിൽ തിരുത്തിയാൽ ശരിയാകുമെന്നു തോന്നുന്നു” എന്നുള്ള മുഖവുരയോടുകൂടി ഇങ്ങനെ ഭേദപ്പെടുത്തി:—

“അനയ് നവളമെന്നനൊടിവണ്ണമറിയിതൊരും
അണങ്കുമവനന്തകനിരാവണനുടേ പിൻ
പിറന്ന തച്ചൽ ചുറ്റുന്നക ഞാനെമ്പതും നിങ്ങൾ
പിണക്കമതു നമ്മിലരുതെന്നുമറിയേണ്ടും.
പിണങ്കുമവളീനക കകണതചചരിയ-
പ്പിയ്ച്ചെഴുന്നു പിണങ്കളുതിരും പെരിയ വായെ-
പ്പിളൻ മേന്മേൽ പിഴയ്ക്കുമെന്നും വാതെഴുകിൽ വാണാർ-
ക്കിതം കറയുമതുചെയ്തുമെന്നുമിരുവീക്കും”

ഈ പാഠം ഗ്രന്ഥത്തിൽ കണ്ട പാഠത്തെപ്പോലെതന്നെ സ്വലിതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ ഏതുകയില്ല; മോനയില്ല; “വൃത്തലക്ഷണപ്പി

“ഈ അർത്ഥമുള്ളതല്ലായ്മയും” ധാരാളമായുണ്ടാകാം. എന്റെ കൈവശമുള്ള ആദർശഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവലംബത്തോടുകൂടി ഈ പാട്ടിന്റെ ശരിയായ പാരമെന്നെന്ന് നിങ്ങളെപ്പോലീക്കേൾപ്പിക്കാം:—

“അന്നെന്തവളമ്മന്നൊടിവണ്ണമുരചെയ്താ-
 ഭനങ്കകണതച്ചരിയ പിഞ്ചെഴുന്നനേകം
 പിണങ്കളരിതം പെരിയ വാ തുറന്ന ചാല-
 ‘പ്പിഴയ്ക്ക മന്നവാ! നിനവിതൊന്നറിയവേണ്ടും;
 പിണങ്കമവരന്തകനിമാവണനവൻപിൻ
 പിറന്നതയ്ക്കൽ ചുപ്പണക തൊന്നെന്നോടു നിങ്ങളും-
 ക്കിണങ്കമതു നന്നില; യല്ലാതൊഴികിൽ വാണാറും-
 ക്കിതംകറയുമേയ്ക്കച്ചെയ്തമെൻമിരുവീരും.”

അവരും (അന്നെന്ത) സമീപിച്ചു (മന്നനോടു) ശ്രീരാമനോടു പറഞ്ഞു. (അനങ്കകണ=അ.നംഗന്റെ കണ. തച്ച) കാമവാണത്തിന്റെ പ്രഹരമേറു് അസാധാരണമായ കാമഭോത്തു് (എഴുന്ന) പൊങ്ങി, പല ശവങ്ങൾ ഉതിരുന്ന വലിയ വാപൊളിച്ചാണ് അവരും നിലകൊണ്ടതു്. പറഞ്ഞു ആ രാക്ഷസി. ‘പിഴചെയ്യുന്ന രാജാവേ! അങ്ങു് ഈ സന്ദേശം ഒന്നറിയേണ്ടതുണ്. പിണങ്ങുന്നവർക്കു് അന്തകനായ രാവണന്റെ കനിയുസമോദരിയായ ശുപ്പണചയാണ് ഞാൻ; എനോടു് ഇണങ്ങുന്നതാണ് നിങ്ങളുടെ നല്ല നില; അല്ലാതെ ഒഴിയുകയാണെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ (വാണാറും) ആയുസ്സിനു ഫലം കറയും. (നിങ്ങളും ക്ഷണത്തിൽ മരിക്കുമെന്നർത്ഥം.) ഏതുകാലുംചെയ്തിട്ടും നിങ്ങളും ഭീഷ്മായസ്സുകളായിരിക്കുവിൻ.” ഇതാണ് മേലുദ്ധരിച്ച പാട്ടിന്റെ അർത്ഥം. ഈ പാഠം ഞാൻ കണ്ടു പിടിച്ചതു് ആദർശഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അനുഗ്രഹംകൊണ്ടല്ലേ?

ഈ വസ്തുത ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തിൽനിന്നുകൂടി ഒന്നരണ്ടാമരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചു വിശദീകരിക്കാം.

“അപ്പോൾ നീ ചെൻറനുപമഗുണാമല്ലസംബലമധ്വം
 തുപ്പാപ്പൂർവാണ്ണവനിമനോ! രീവ്രശോകാഭിരാമാം
 കോപ്പാന്നീടും കവരേനതാം ചേൽപൊരുതണ്ണിയെക്ക-
 ണുപ്പമാതോടഴകിലറിയിപ്പിപ്പതിവണ്ണമെല്ലാം”

എസ് ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തിൽ ഒരു ശ്ലോകമുണ്ട്. ഇതിൽ ‘കോപ്പാന്നീടും’ എന്ന പദം തെറ്റാണെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ വലിയ പ്രയാസമൊന്നുമില്ല. കടന്നതിനു പട്ടെന്നതേ പ്രാസമാകൂ എന്നും പാട്ടെന്നതു് ആക

കയില്ലെന്നും ലീലാതിലകത്തിൽതന്നെ വിധിയുണ്ട്. അപ്പോൾ ഒന്നാം പാദത്തിലെ 'അപ്പോളി'നു മൂന്നാംപദത്തിൽ കോപ്പാന്നീടം എന്നായിരിക്കുകയില്ല, പ്രാസഭീക്ഷയുള്ള ഒരു മഹാകവിയുടെ പ്രയോഗം എന്നു നമുക്ക് ഉറവിക്കാം. എന്റെ കൈവശമുള്ള ഗ്രന്ഥത്തിൽ താഴെകാണുന്ന പാഠമാണ് പ്രസ്തുത ശ്ലോകത്തിന്റെ ഉത്തരാരം.

“ചെപ്പാന്നീടം കവരനന്താം ചേൽചൊരുക്കുണ്ണിയെക്ക-
ണ്ടപ്പു മാതോടഴകിലരുളിച്ചെയ്തു തിരുണ്ണമെല്ലാം.”

ആണ് എന്നാൽ തെരു എന്നത്; ചെപ്പുപോലെയുള്ള എന്നു കവിവിവക്ഷ “ചെയ്തു തിരുണ്ണമെല്ലാം” എന്ന പാഠത്തിനു അനുപ്രാസഭംഗിയുണ്ടു്.

ഈ ശ്ലോകത്തിൽ കാണുന്ന പാഠഭേദങ്ങൾ നിസ്സാരങ്ങളാണ്. മറ്റൊരു ശ്ലോകം മുദ്രിതപുസ്തകത്തിൽനിന്നു് ഉദ്ധരിക്കാം.

“മാറ്റൊരും നല്ലൊക്കകലശം വെൻറ പോർക്കൊരുതാങ്ങി-
ക്കാറ്റൊടൊടും നളിനമിഴിയാൾ പോന്നു നിന്മുഖിൻചന്ദ്രൻ
കോൽത്തേങ്ങനാലും മൊഴി ചെറുതൂരച്ചെന്നുളളത്തിനിന്നെ-
പ്പോറീ! വൈകിച്ചരുളുകിലെനിക്കൊട്ടു വല്ലായ്മയാല.”

ഇതിലെ ഉത്തരാരംത്തിന്റെ സുബദ്ധമായ പാഠം താഴെക്കാണുന്നതാണ്.

“കോറ്റൊൻവെല്ലുംമൊഴി ചെറുകരച്ചേൻ കുട്ടത്തി നിന്നെ
പ്പോറീ വൈകിച്ചരുളുകിലെനിക്കൊട്ടു വല്ലായ്മയുണ്ടു്.”

ഈ പാഠം ഞാൻ എന്റെ ശിവവിലാസം എന്ന ഉപന്യാസത്തിൽ പ്രസംഗവശാൽ എടുത്തുകാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്, ഈ കുട്ടത്തിയാണു് ശിവവിലാസത്തിൽ പ്രസ്തുതനായ കായംകുളം കേരളവർമ്മരാജാവിന്റെ പത്നി. കുട്ടത്തി സംസ്കൃതീകരിച്ചപ്പോൾ ഇപ്ലസ്തീയായി. “കുടിലദഗഥ ഇപ്ലസ്തീതി നാമ്നാ പ്രസിദ്ധാ” എന്നു ഭാമോദരച്ചാക്കിയാർ മേല്പടി കാവ്യത്തിൽ ആ സ്തീരത്നത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നു. അവരുടെ പുത്രിയാണു് ചെറുകര ഉണ്ണിയാടി. തിരുവനന്തപുരത്തു രാജകീയമഹാപാഠശാലയിൽ സംസ്കൃതാദ്ധ്യാപകനായ വിദ്യാഭൂഷണൻ വെങ്കട്ടരാമശർമ്മ കണ്ടെക്കപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു് വാലും തലയുമില്ലാത്ത ഏഴു താളിയോലകൾ ഒരു ഗ്രന്ഥപ്പുരയിൽനിന്നു കണ്ടെടുത്തു. ആ വാലകളാണു് ഞാൻ നിങ്ങളെ ഈ സദസ്സിൽ ഇതാ കാണിക്കുന്നതു്. ഏഴു ഏഴു് വാലകൾമാത്രം. എന്റെ പ്രിയസുഹൃ

ഇതും പണ്ഡിതവരേണ്യനുമായ ശ്രീമാൻ ഈ. വി. രാമൻനമ്പൂതിരി ഈ കാലകാലം പരിശോധിച്ചു് ഒരു പ്രത്യേകഗുണമുള്ള ഉപന്യാസം 1112 ചിങ്ങം 30-ാംനാളിലെ മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ശിവവിവാസത്തെപ്പറ്റി ഉപന്യാസമെഴുതിയകാലത്തു് ഏകദേശമായിരുന്ന ചില സംശയങ്ങളെ പാടെ പരിഹരിക്കുന്നതിനു് ഈ കാലകാലം രീതിയും പര്യാപ്തങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ അടങ്ങിയിട്ടുള്ളതു്, ശിവവിവാസത്തിന്റെ നിർമ്മാതാവായ മാരോദരപ്പാക്കിയാർത്തന്നെ ക്രി: പി: പതിനാലാംശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള മനോഹരമായ ഒരു ഭാഷാചമ്പുവിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണു്. ശിവവിവാസത്തിലെ നായികയായ ഉണ്ണിയാടിയെ ഇതിലും,

“ചെറുകുലശവിലംസംഭവൻ മാലസ്തനാപ്യം
നിറുകയിൽ വനിതാനാമം സ്തംഭപാദോരവിന്ദം
ചെറുകുലനിലയും ചേർന്നിടമെന്നുണ്ണിയാടീ

* * * * *

ഇളമുലയിണ ചീർത്തിട്ടാകലാലാലമധ്യം
തളിരൊളിപെരുംഗം താവകം വെൽവുതാക

വികാസിപത്മപ്രതിമാനനേത്രേ!
ന കേവലം നിൻവരേണേന്ദുരേവ
വിവാസമീടും പുകഴുണ്ണിയാടീ!
കലാസമഗ്രം നിയമേന നീയും.”

ഏകീവദ്യങ്ങളിൽ കവി സ്തരിച്ചിട്ടുണ്ട്

താരാപതിഭവംഭവൻ ചാരുകോടീരഭാസുരം
താരാലതിതരം ചാത്തി വാരാളം കബരീരേം;
കാമൻതൻമേനി നീറ്റിൻ രീ മിന്നും നിടിലേക്കുണ്ണം
മരോന്മേഷമിയററിൻ ചാരുചാലവിശേഷകം
കരാൽനിറമിയന്റൊ നിരാകുലവിശാലനം.
മെരിണ്ടുവാല നീളം ചേർന്നിരുങ്ങ നയനാംബുജം.”

ഇത്യാദി മനോഹരങ്ങളായ അനേകം പദ്യങ്ങൾ ഈ കൃതിയിലുള്ളവയാണു്. ഈ ചമ്പുവിന്റെ ബാക്കി ഏകദേശംകൂടി കിട്ടുവാൻ ചെയ്യുന്ന പരിശ്രമം പാഴു്വേലയാണെന്നു് ഏതു സന്ദേഹം—ഏതു ഭാഷാഭിമാനി—ഏതു മനുഷ്യഹൃദയമുള്ള കേളീചന്ദൻ—ജല്പിക്കും? ഇത്തരത്തിൽ അനുഷ്ഠി

ഭവ്യത്തത്തിലുള്ള, പട്ടുകോൽപാദകങ്ങളായ പഴയ ഭാഷാശ്ലോകങ്ങൾ ഞാൻ വേറെയും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. താഴെക്കാണുന്ന പദ്യങ്ങൾ ഒരു വാസവജ്ഞാവാണെന്നതിൽ ഉറപ്പുവരുത്താം.

“നീർകൊണ്ടു നീലജീമൂതം വെള്ളം കരുതാമൊഴിയും,
ഏറ്റ തിരുളുടേ കീറു തോററിയങ്ങിനെ നെറിയും,
മുരിങ്ങിൻമലർ തൻകാഞ്ഞി ഭരിക്കുന്നധരോഷ്ഠവും,
പർവ്വതഗുഹ പോരുന്ന ഗർവ്വാഴിച്ച മുഖാംബുജം
ഇങ്ങമാലകണക്കേപോയ് നീണ്ടുതണ്ടു ഭൂമിപഥം”

ഇത്യാദി.

“മേഘാരത തടവിന സുകരപംഷതിക-
കൂറാകോലം തേററയിലാക്കി
കത്തിയകത്തു തകളുതുപൊടിപ്പു.”

എന്നൊരു ഭാഗം പ്രകാശിതമായ ഭാഷാഗവേഷണപ്രവൃത്തിയുണ്ട്. ഉററു യൂറിടക എന്നതിനു മയംവരുത്തുക എന്നർത്ഥമുണ്ടെന്നും, അതുകൊണ്ട് ഉററാകോലം എന്നാൽ മിനുസമുള്ള എന്നായിരിക്കും കവിയുടെ ആശയമെന്നും, പ്രാഞ്ചലിപ്രാപ്താനത്തിൽ ശ്രീമാൻ പാട്ടത്തിൽ പത്മനാഭമേനോൻ ഉൾപ്പെടുത്തിയ ആദർശഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ അദ്ധ്യായനിമിത്തം മാത്രമാണ്. പിന്നീട് ഞാൻ കണ്ടെത്തിയ താളിയോലഗ്രന്ഥത്തിൽ ‘ഉററാകോലം’ എന്ന പാഠമാണ് കാണുന്നത് എന്നു ഞാൻ പരിഷ്കരണമാസികയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഒരു ഉപന്യാസത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. മലപ്പോലെയുള്ള അത്ഥഗ്രഹണവിദ്യയും എത്ര ക്ഷണത്തിൽ അന്തർലോകം ചെയ്യും!

അദ്ധ്യായങ്ങളായ പാഠങ്ങൾ സമ്പാദ്യങ്ങളാക്കേണ്ടതുസംബന്ധിച്ച മറ്റൊരു ദൃഷ്ടാന്തംകൂടി എടുത്തു കാണിക്കാം. കൃഷ്ണഗാഥയിൽ ഗോവൽനയാഗാലട്ടത്തിൽ,

“ഗോവൽനത്തോടു യാചിച്ചു നില്പിതി-
അപത്തെപ്പോക്കുവാൻ നിങ്ങളെല്ലാം.
വാനവർനായകൻ തന്നുടേ പൂജയേ
മാനിച്ചുകൊണ്ടതിവൻതാനല്ലോ.
ഇങ്ങലെപ്പോക്കിട്ടു പാലിച്ചുകൊള്ളും താൻ;
കണ്ഠത്തെയാണ്ടവൻ പിണ്ടത്തിനും.”

എന്നാണ് ശ്രീമാൻ കെ. ഗോവിന്ദപ്പണിക്കർ പ്രസാധനം ചെയ്ത പുസ്തകത്തിൽ കാണുന്നത്. ഇവിടെ കണ്ടുമെന്നല്ല ശുദ്ധമായ പാരം. ഡോക്ടർ ഗുണ്ടർട്ട് “കണ്ടെത്തയാണ്ടവൻ പിണ്ഡത്തിനും” എന്ന് ആ വരി തന്റെ നിഘണ്ടുവിൽ ഉദ്ധരിക്കുകയും കണ്ടാംപ്രേതത്തെ മുട്ടുന്ന തൂണിയിൽനിന്ന് അവകാശി കണ്ടിച്ചെടുക്കുന്ന തൂണിക്കുഷണം എന്ന് അത്ഥം പറയുകയുണ്ടായി. കണ്ടവും പിണ്ടിയുംതന്നെയാണെന്ന് കവിപ്രയുക്തങ്ങളായ പദങ്ങൾ. കണ്ടമെന്നാൽ നില്പും; വസ്തുവകകൾ. വസ്തുവകകൾക്ക് അവകാശിയായിത്തീരുന്നവൻ പിണ്ഡപ്രദാനം മുതലായ അപരക്രിയകൾ ചെയ്യുന്നതിനു കടമാപ്പട്ടവനെന്നാണ് ഈ പദ്യമൊഴിയുടെ അത്ഥം. പ്രകൃതത്തിൽ ഗോവർണ്ണത്തെ നാം യാഗംകൊണ്ട് ആരാധിച്ചു; ദേവന്മാർ നല്കിവന്ന ഉപചാരങ്ങൾ ഈ പദ്യത്തിനു നല്കി. അവരിൽ നിന്ന്, തന്നിരിക്കത്തക്കവണ്ണം ഉപപ്രദങ്ങളിൽനിന്നു നമ്മെ രക്ഷിക്കേണ്ടതു് ഇവന്റെ ധർമ്മമാണ് എന്നു താൽപര്യം. “കണ്ടെത്തയാണ്ടവൻ” എന്ന പാഠത്തിന് ഒരത്ഥമില്ലെങ്കിലും, ഇങ്ങനെ പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സംഭരിക്കാമെങ്കിൽ എത്രയെത്ര സന്ദേഹങ്ങൾക്കു നമുക്കു നിവൃത്തിനേടാം? മുക്തി പുസ്തകങ്ങൾ പരിശീലിക്കുന്ന അജ്ഞാനഗർഭങ്ങളിൽനിന്നു നമ്മെ കരയേറ്റുവാൻ അവയുൾപ്പാതെ കഴിവുണ്ടോ?

ഓരോ കവിക്കും പൂർവ്വകവികളോടുമുള്ള കടപ്പാട് എത്രമാത്രമുണ്ടെന്നു ശോധനചെയ്യുന്നത് ഒരു മനോഹരമായ സാഹിത്യവ്യവസായമാണ്; അതിനേയും ഗവേഷണത്തിന്റെ ഒരു മുഖമായി കരുതുന്നത് അനുചിതമല്ല.

“വിശുദ്ധപതിയൊട്ടു നിശിദ്ധരാലയും വെന്തോരു
വൃത്താന്തമല്ലാമറിയിച്ചുകൊള്ളുവാൻ
അഹമഹമികാധിയാ പാവകജപാലക-
ഉംബരത്തോളമുയന്നു ചെന്നു മുദാ.”

എന്നൊരു വണ്ണം എഴുത്തച്ഛന്റെ അദ്വൈതരാമായണം സന്ദർശിക്കാൻ. ‘നടുങ്ങി രാജാക്കന്മാരുരഗങ്ങളെപ്പോലെ’ എന്ന ബാലകാണ്ഡത്തിലെ വണ്ണത്തിന് ആ മഹാകവിയുടെ നിരന്തര രാമപ്പണിക്കരോടു കടപ്പെട്ടിരുന്നതുപോലെ പ്രസ്തുതവണ്ണത്തിന് ആരോടെങ്കിലും കടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ? ഇല്ലെന്നു തീർത്തുപറയുവാൻ പാടില്ലാത്ത വിധത്തിലാണ് കൃഷ്ണഗാഥയിലെ,

“ഭീമങ്ങളായുള്ള ധൂമങ്ങളെന്നോരം
 വേഗമത്തിലെങ്ങുമേ പോന്നുനിന്നു
 നാകത്തിൽച്ചെന്നങ്ങു വാസവൻതന്നോടു
 വേഗത്തിൽച്ചൊല്ലുവാനെന്നപോലെ”

എന്നു വരികൾ പ്രകാശിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഒരു പ്രകടമായ വ്യത്യാസം കാണുന്നത് എഴുത്തച്ഛന്റെ മേന്മയ്ക്കു കാരണമാണെന്നും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഖാണ്ഡവദാഹത്തിൽ അഗ്നിക്കു തക്ഷകരക്ഷകനായ ദേവേന്ദ്രൻ ശത്രുവാൺ; അദ്ദേഹത്തിനോടു ദാഹകഥ അഗ്നിപൊന്തിച്ച ധൂമങ്ങൾ ചെന്നു പറയുക എന്നുള്ളതു സ്വാഭാവികമാണോ? താൻ തന്നെ ശത്രുവിനു തന്റെ ലാഭത്തെപ്പറ്റി അറിവുകൊടുക്കുക എന്നതു സംഭാവ്യമാണോ? അല്ലല്ലോ. എന്നാൽ, ഹനുമാന്റെ വാലിൽനിന്നു പൊങ്ങിയ അഗ്നിജപാലകൾ, രാവണതൃസ്സനായ ദേവേന്ദ്രനോടു ലങ്കാഭം ഹനത്തെപ്പറ്റി അറിയിക്കുവാൻ വെമ്പുന്നത് അത്യന്തം സമുചിതമാകുന്നു. പ്രായേണ പാദപൂരകമായ ‘മുദാ’ എന്ന പദം എത്ര അത്ഥവത്തായാൺ എഴുത്തച്ഛൻ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു പരിശോധിക്കുക എത്ര ക്ഷോഭകുമാരാണ് എഴുത്തച്ഛന്റെ വണ്ണം! അയ്യോത്തരാമായണം! മൂലത്തിൽ ഈ അലങ്കാരപ്രയോഗമോ അനലശിഖകളുടേയും അനിലസുതഹൃദയത്തിന്റേയും വിപ്ലവഭഗമനമോ, ഭൂതിപരിപൂർണ്ണമായ ലങ്കാഭംനാനന്തരവും ഭൂതിപരിപൂർണ്ണമായിത്തീർന്ന അവസ്ഥയോ ഞെമില്ല.

“ഉൽപ്ലവതോൽപ്ലവ സന്ദീപ്തപുഷ്പേണ മഹതാ കവിഃ
 ഭദ്രാഹ ലങ്കാമഖിലാം സാമുപാസാദേതോരണാം,
 ഹാ നാഥ താത പുത്രേതി ക്രന്ദമാനാസ്തമന്തതഃ
 വ്യാപ്താഃ പ്രാസാദശിഖരേഷപാരൂഢാ ദൈത്യയോഷിതഃ
 ദേവതാ ഇവ ഭൂശൃണേ പതന്തഃ പാവകേഴ്ഖിലാം”

എന്നുമാത്രമേ ആ ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നുള്ളു. ‘ദേവതാ ഇവ ഭൂശൃണേ’ എന്നു ഉപമയ്ക്കു് അദ്ദേഹം,

“കാശ്മിദഗ്നിപരീതേഭ്യോ ഹർമ്മ്യേഭ്യോ മുക്തമുഖ്ജാഃ
 പതന്തോ രേജിരേഭ്യേസ്സുരഭാമിന്ദ്ര ഇവാംബരാൽ”

എന്നു വർണ്ണിക്കുന്ന വാല്മീകിമഹഷിയോടു കടപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ട്. മുക്തമുഖ്ജകളായ രാക്ഷസസ്ത്രീകളെ അങ്ങങ്ങളിൽനിന്നു പതിക്കുന്ന വിദ്യല്ലതകളോടു പതിക്കുന്ന ആദികവീശ്വരൻ എവിടെ? ഹർമ്മ്യശിഖരങ്ങളിൽനിന്നു രാക്ഷ

സസ്തീകൾ ഭേദമതകളോടൊപ്പം പതിക്കുന്നു എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞു; പാവ കനിലുള്ള പതനത്തിനു യാതൊരു ഉപപത്തിയും കല്പിക്കാതെ ചരിതാർത്ഥനായി മുന്നോട്ടു പോകുന്ന അല്പ്യാത്മരാമായണകാരനെവിടെ? ഒന്നു പൂണ്ണപന്ത്രണ്ട്; ഒന്നു മിന്നാമിനുങ്ങു”.

ശ്രീകൃഷ്ണചരിതം മണിപ്രവാളത്തിൽ,

“വരുന്ന ഗോപാലനിതംബിനീനാം
കരം പകർന്നാശു വിളങ്ങി കൃഷ്ണൻ,
വിരിഞ്ഞ പച്ചക്കുളിപ്പൊട്ടിപ്പൊട്ടി
വിരഞ്ഞു മണ്ടുന്നൊരു വണ്ടുപോലെ”

എന്നൊരു ശ്ലോകമുള്ളതു നിങ്ങളിൽ പലരും കേട്ടിരിക്കുമല്ലോ. ഇതു മേല്പത്തൂർ ഭട്ടപ്പാണ്ടുടെ നൂറായണിയത്തിലെ,

“വേദപുസ്തകനകരതുകേന
കരം കരം ഗോപചപുജനേന
നീതസ്തപമാതാമൃസരോജമാലാ-
പ്രാലംബിലോലംബതൂലാമലാസീ”

എന്ന ശ്ലോകത്തിന്റെ ക്ഷീണമായ ഭരണകരണംമാത്രമാണ്. സുന്ദരി കളയ ഗോപസ്ത്രീകളുടെ കരതലങ്ങളെ വിരിഞ്ഞ പച്ചക്കുളിപ്പൊട്ടി എന്ന് ഉല്പേഖനം ചെയ്താൽ മതിയോ? ആസമന്താൽ ശോണങ്ങളായ താമരപ്പൂക്കൾ എന്നതെന്ന വണ്ണിക്കേണ്ടതല്ലേ? വണ്ണനത്തിനല്ലേ അവിടെ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കേണ്ടതു്? കഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ വിവർത്തനത്തിൽ മൂല ശ്ലോകത്തിലെ ആശയം എത്രമാത്രം ചോന്നുപോയിരിക്കുന്നു! ഭട്ടതിരിതന്നെയാണ് ഈ ആശയത്തിന്റെ ചിഹ്നമാവു് എന്നു പറയുവാനും നിവൃത്തിയില്ല. എന്നെന്നാൽ കൃഷ്ണഗാഥയിൽ,

“കാവുണ്ണൻതന്നുടേ കണ്മനയന്നേരം
കാമിനിമാർമുഖം തന്നിൽ ചെന്നു,
മേളമിയന്നൊരു താമരപ്പൂക്കളിൽ
നീളേ നടക്കുന്ന വണ്ടുപോലെ”

എന്നൊരു ഭാഗം ഉണ്ടു്. കൃഷ്ണഗാഥ അനവധി മനോഹരങ്ങളായ ആശയരത്നങ്ങളുടെ അഭൗമമായ ആകരമാകുന്നു. ഭട്ടതിരി കൃഷ്ണഗാഥ വായിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ പാടില്ലല്ലോ എന്നാൽ “വേദപുസ്തക

ശ്ന" ഇത്യാദി പദ്യം രചിക്കുമ്പോൾ അതിലെ കല്പന പൂർവ്വഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നു മനഃപൂർവ്വമായി അപഹരിച്ചു എന്നു പറയുവാൻ യാതൊരു സാഹചര്യം അവകാശമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

കേരളത്തിലെ ഓരോ ക്ഷേത്രത്തിലേയും ദേവന്മാരേയും ദേവതമാരേയും വന്ദിക്കുന്നതിനു പ്രാചീനമായ കവിപുംഗവന്മാർ പല പദ്യങ്ങളും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ഏറിയകൂറും ഇന്നും പ്രകാശിതങ്ങളായിട്ടില്ല. ചില പദ്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

1. പരിയാരത്തു ശിവൻ.

മൂഡാലാളിതവാരിരാശിസുകൃതം സ്വാമാതപസ്സഞ്ചയ-
ക്രീഡാസ്ഥാനലബാട,മംബ്രികടകവ്യാഖ്യാതശബ്ദാഗമം,
പ്രത്യക്ഷം പരിവാരനാമനി പുരേ പശ്യത്തു ഭക്താ ജനാഃ
പകപം കിഞ്ചന പാർവ്വതീനയനായോർഭാഗ്യം ദരീദ്രശ്വരേ."

വാരിരാശിസുകൃതം എന്നാൽ ഗംഗ; സ്വാമാതപസ്സഞ്ചയം അഗ്നി. ശിവന്റെ അംബ്രികടകം വാസുകിയാണെന്നിടം വാസുകിയെ അനന്തനാക്കിക്കല്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വണ്ണനം കവിസങ്കേതസിദ്ധമാകുന്നു. ശബ്ദശാസ്ത്രവ്യാഖ്യാനമായ മഹാഭാഷ്യത്തിന്റെ പ്രണേതാവായ പതഞ്ജലിഭഗവാൻ അജ്ഞാതന്റെ അവതാരമെന്നാണല്ലോ വെണ്ണ്.

2. തിരുവാപ്പിൽ വിഷ്ണു.

ക്ഷീരസാഗരകമാരികാഹ്വയവാരിജനകളാമംസമേ!
വാരാലാവിന നവാംബുദോദരനിനം കലൻ രചിരാകൃതേ!
നാരദാഭിമുനീവൃന്ദവന്ദ്യ! നളിനായതേക്ഷണം! നമോസ്തു തേ
പാരിലെങ്ങുമുരപൊങ്ങിനോരു തിരുവാപ്പമൻ കരുണാനിധേ!

3. കമാരനല്ലൂർ ഭഗവതി.

ശോണാംഭോജാഭിരാമം തവ പദകമലം ദേവി! ദേവാസുരാണാം
നാനാശ്രംഗാരരത്നോജ്ജ്വലമണിമകടീരാജിതം കൈതൊഴുന്നേൻ
പ്രാണാപായേ കൃതാന്തപ്പടവരവിലെനിക്കേകദാ കണ്ടുകൊൾവാൻ
ചേന്നാന്നീടുന്ന മന്ദസ്ഥിതമഹിമ കമാരാലയംകോലുമമ്മേ!

4. വൈക്കത്തപ്പൻ.

മാരൻപൂമെയ് കരിക്കാ, മരിയ പുരമെരിക്കാ, മെരിക്കാ ധരിക്കാം,
പാരീരേഴും ഭരിക്കാം പരിചിനൊട്ടു മുടിക്കാം, നടിക്കാം ചിതായാം,
ഗൗരിക്കാംഗം പകുക്കാം, സ്ഥിതി കടുക്കെക്കാളുകൂടം കുടിക്കാ-
മോരോന്നേവിസ്സയം നിന്തിരുവു തിരുവയ്യു, തെഴും തിങ്കൾമൗലേ!

5: കൊടുങ്ങല്ലൂരമ്മ.

ഒട്ടങ്ങനൂ പുണ്യം പ്രതിഭിവസമായുസ്സമിതി നീ
തുടങ്ങൊല്ലാ വേദം മമ ഹൃദയമേ! കേളോരു ഹിതം
നടുങ്ങൊല്ലാ തെല്ലം നതഹിതരതാ നമ്മെ വെടിയാ
കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കാവിൽക്കുടിപതി കുതംബാംബ തുണയാം.

ഇത്തരത്തിലുള്ള മുക്തകണ്ഠരോഷയുൾക്കൊണ്ടു വേണ്ടെന്നും, അവ ലിഖിതങ്ങളായ താളിയോലകളോടുകൂടി നശിച്ചുപോകട്ടെ എന്നും പറയാൻ ഏതു രോഷാപ്രണയിക്കു ധാഷ്ട്യമുണ്ടാകും?

കഴിഞ്ഞ ഏതാനും കൊല്ലങ്ങളിലെ നിഷ്പഷ്ടമായ സാഹിത്യഗവേഷണത്തിന്റെ ഫലമായി നമുക്ക് ഒന്നാം കിടയിലുള്ള ഒട്ടുവളരെ സൽഗ്രന്ഥങ്ങൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. രാമചരിതം, കണ്ണശ്ശരാമായണം, കണ്ണശ്ശഭാഗവതം, കണ്ണശ്ശഭാരതം, ഭാരതമാല, ഭഗവൽഗീത, ശിവരാത്രിമാഹാത്മ്യം, കൗടലീയംഭാഷാഗദ്യം, ദൂതവാക്യംഭാഷാഗദ്യം, ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണംഭാഷാഗദ്യം, ഭാഗവതംഗദ്യം, ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം, ലീലാതിലകം ഇവയെല്ലാം ആ കൂട്ടത്തിൽപെട്ട വാങ്മയങ്ങളാണ്. ഭാഷാഗദ്യത്തിന്റെ പിതാവ് വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻതിരുമേനിയോ, ഗീവർഗീസ്മാത്തനോ, അരിപ്പാട്ടു കൊച്ചുപിള്ളവാരിയരോ, വൈക്കത്തുപാച്ചുമുത്തരോ അല്ല. പദ്യത്തിന്നെന്താപോലെ ഗദ്യത്തിനും ഭാഷയിൽ വളരെ പഴക്കവും പാരമ്പര്യവുമുണ്ട്. കൊല്ലം “564-ാമാണ്ടു മി.മുനത്തായിര പോകിൻറ നാളിൽ” “പരുവക്കൽ ഗുഹത്തിൽ ഇരുന്ന ചെറിയനാട്ട് ഉണ്ണിരാമൻ” പകർത്തിയെഴുതിയ ദൂതവാക്യം താളിയോലഗ്രന്ഥം ഞാൻ കൊച്ചിഭാഷാപരിഷ്കരണക്കമ്മിറ്റിയുടെ അധ്യക്ഷനെന്ന നിലയിൽ രാമവർമ്മഗ്രന്ഥാവലി മുപ്പത്തഞ്ചാമങ്കമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്. കൊല്ലം അഞ്ചാം ശതകത്തിലേയോ ആറാം ശതകം പൂർവ്വം ഭർത്തിലെയെങ്കിലുമോ ഭാഷാഗദ്യരീതി ആ പുസ്തകത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ഇതാ അതിൽനിന്ന് ഒരു ഭാഗം,

“പിന്നെ ത്രൈലോക്യവിജയാത്മമായ് ദൈത്യകോടികളെ നിയോഗിച്ചാൻ മഹാബലി; പുറപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു അസുരഗണം. മഹാപാതകൻ, നികംഭൻ, കാഞ്ചനാക്ഷൻ, കപിസ്കന്ധൻ, മേഘനാഭൻ, ബലന്ധമൻ തുടങ്ങി പുറപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു. സിംഹികാതനയൻ രാജാ പുറപ്പെട്ടാൻ. മഹാബലിയുടെ പുത്രൻ സഹസ്രബാഹു രഥാധിരഥകോടിപ്പട്ടയോടുകൂട ധ്വജങ്ങൾ, അശ്വങ്ങൾ, ആനത്തലവങ്ങൾ ഏന്റേറവമാലികളോടുകൂട അമരരാജധാനിയെ പ്രാപിച്ചു അമരകളോടു പരാക്രമിക്കിൻറകാലത്തു സമത്വമരാനിന്ന ദൈത്യന്മാരുടെ ശരകന്മാരി ആയുധവരങ്ങളാൽ പരിപീഡിതരായ് കെട്ടോടിപ്പോയിതു ദേവതാവർഗ്ഗം. സ്വർഗ്ഗേശ്വരും മഹാബലിക്കായിതു.”

എഴുതിയകാലം രേഖപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള എട്ടുകുളിൽ എന്റെ അറിവിൽ പെട്ടിടത്തോളം ഈ താളിയോദ്ധഗ്രന്ഥത്തിനാണ് പഴക്കം അധികമായിക്കുന്നുണ്ടെന്നു്. നിരണത്തു രാമപ്പണിക്കരുടെ കൃതിയാണെന്ന് ഉറവിക്കപ്പെടുന്ന ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം ഗദ്യത്തിന്റെ ഇപ്പോഴുള്ള പ്രതി 648-ാമാണ്ടു ധനുമാസം 20-ാംനു- “ഞാമനാഴ്ചയും മകവും പഞ്ചമിയും കൂടിയ അൻറു എഴുതിക്കൂടിയതു്” ആണ്. തിരുവിതാംകൂർ കൂറെ ററരാപ്പിസ്റ്റിൽനിന്നു പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു് ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം.

“ഭൂതൻ ചെൻറു കാശിനഗരത്തെ പ്രാപിച്ചു സിംഹാസനത്തിന്മേൽ ഇരിക്കിൻറ ഇരാജാവിനെച്ചെൻറു കണ്ടു ജ്യേഷ്ഠഭ്രാതാവു വസുമനാവു ചൊല്ലിവിട്ടതിനെ അറിയിച്ചാൻ. ‘രാജാവേ! നിന്നുടെ ജ്യേഷ്ഠഭ്രാതാവു വസുമനാവു സ്വയംവരത്തിൽ നിൻറു അനേകം രാജാക്കളുടെ നടുവേവെച്ചു ഭദ്രശ്രേണ്യനാകിയ ഹേമയരാജാവിനാൽ തോൽക്കപ്പെട്ടു ഉറൺ ഉറക്കമൊഴിഞ്ഞു മനോദുഃഖത്തോടുകൂടി ഹേമയരാജാവിന്നു ചെൻറു അവനെ കൊൽകതാൻ മരിക്കതാൻ ഇരണ്ടിലൊൻറു കല്പിച്ചിരിക്കിൻറതു എന്തെന്തിനാൽ നിന്തിരുവടിയും അവൻതിരുവടിക്കു സഹായം പററുമെൻറു തോൻറുകിൽ അതിനെ ചെന്തിതു. നിന്തിരുവടിക്കവൻതിരുവടി ശത്രുവായിരിക്കിൻറതു.’ എൻറിവണ്ണം ഭൂതൻ ചൊല്ലുകേട്ടു പ്രഭുൻ ചൊന്നാൻ:—‘കേൾപ്പോയാക ഭൂതാ! ഇപ്പൊഴത്തെന്തെ പടയും ഞാനുംകൂടെ ഹേമയനഗരത്തിന്നു ചെൻറു ഭദ്രശ്രേണ്യനേയും പുത്രനേയും പടയോടുകൂടെക്കൊൻറൻറിയേ ജ്യേഷ്ഠഭ്രാതാവിനെ നമസ്കരിക്കിൻറതുമില്ല. സത്യം പിഴച്ചെന്നാകിൻറതയാൽ. നീയും

വിരയെച്ചെൻറ മോഹയരാജ്യത്തിങ്കൽ പടയോട്ടംകൂടെ വരുമാറു കോസലരാജാവിനുണുതു് കെൻറതു കേട്ടു ഭൂതനമവിടെനിൻറു പുറപ്പെട്ട അയോദ്ധ്യയെ പ്രാപിച്ചു കോസലരാജാവിനു വൃത്താന്തമറിയിച്ചാൻ. അനന്തരം കോസലരാജാവു പട പുറപ്പെട്ട കെൻറതിനാൽ സന്നദ്ധനായ് തേമ്മേലേറി പുറപ്പെട്ടാൻ. അപ്പൊഴുതു ആന അലറിയും കതിര ചറാളിയും തേരുരുൾകയും കാലാർപ്പട ആത്തും ശംഖുവിളിച്ചും പെരുമ്പറയുടെ നാഭം കേട്ടും മേലിലോകം ചെകിടപട്ടിതു. ഇപ്രകാരമേ ഒച്ചപ്പടുത്തുകൊണ്ടു പടയോട്ടംകൂടെ പോകെത്തുടങ്ങിനാൻ. ഗംഗകടന്നു യമുന അതികൂമിച്ചു ഗോമതി കടന്നു വിന്ധ്യപർവ്വതത്തിനുടെ തെക്കേ താഴ്വരമേൽ നമ്മയോകിൻറ നദിതീരത്തിങ്കൽ അഞ്ചു യോജന വിസ്താരമായ് വിട്ടു വിട്ടു ഇരുന്ന വനാന്തരം കാണായിതു. കാശി രാജാവും പടയും തനക്കു സഹായം പെണ്ണുവാനായ്ക്കൊണ്ടു വരിൻറവൻ അനേകന്തരായിരം കാലാർ യുദ്ധംചെയ്തുകാലത്തു അധിരംകൊണ്ടു പൊടി അടങ്ങുകയാലും അതിന്നുമുന്നും പുറപ്പെട്ടൊള്ളു പൊടിപ്പറപ്പു കാററുന്തിക്കുകയാലും തങ്ങളേയും ശത്രുക്കളേയും അറിഞ്ഞു കലഹിക്കിൻറകാലത്തു മരുതലയെക്കണ്ടു വൈരംനിമിത്തമായ് ഞായംകൊട്ടു കലഹിക്കത്തുടങ്ങിനാൻ. * * * * * അനന്തരം അപ്പൊഴുതു ആനപിണത്തിങ്കൽനിൻറും കതിര പിണത്തിങ്കൽനിൻറും രാക്ഷസന്മാരുടെ ശരീരത്തിങ്കൽനിൻറും ഒഴുകിൻറ അധിരംകൊണ്ടു യുദ്ധഭൂമിയുടെ നടുവേ വലിയിതൊരു ആറൊണ്ടായിതു. ആനത്തലവന്മാരാകിൻറതു ആമയായും, കതിര പിണമാകിൻറതു മുതലയായും, തേരാകിൻറതു കപ്പലായും, അമ്പാകിൻറതു കെണ്ടമീനായും, ഗതയും വില്ലമാകിൻറതു നികഴുപ്പുപ്പലകയായും, മനുഷ്യരുടെ തലമയിരാകിൻറതു കണ്ടിപ്പായിലായും, എല്ലാകിൻറതു ചാൽപ്പാറയായും, ഇറച്ചി ആകിൻറതു കിഴ്ച്ചേറായും, കടർമാലയാകിൻറതു കാഞ്ഞിപ്പൊത്തായും, ഇപ്രകാരമേ ഒഴുകിൻറ അധിരനടികണ്ടു ഇരണ്ടു തലയും വൈരം പെരുക്കയാൽ കലഹമിടച്ചു നില്ക്കിൻറകാലത്തു ഭീമാക്ഷനാകിൻറ രാക്ഷസൻ തന്നുടെ രാക്ഷസരോടു ചൊന്നാൻ. 'എന്തെടോ നിങ്ങൾക്കു കടിപ്പാനൊള്ളിതല്ലയോ അധിരം? മാനുഷന്മാർ നിങ്ങൾക്കു തിന്മാനൊള്ളിതല്ലയോ? എന്തു നോക്കി നിൻറതു? അധിരം കൊണ്ടു കടിച്ചു മനുഷ്യരേയും ആനയും കതിരയും തിൻറു വസുമനാവിനേയും പുത്രനേയും പ്രദർഭനേയും പുത്രനേയും യുദ്ധത്തിൽ പിടിച്ചു

കെട്ടി എനിക്കു കൊണ്ടുവന്നു തരിക.' എൻറു ഭീമാക്ഷൻതാൻ ചൊല്ലിക്കേട്ടു രാക്ഷസപ്പടക്കെ കരഞ്ഞു പുറപ്പെട്ടു. ഭൂവിങ്കൽ വടവാമുഖാഗ്നിയുടെ മൂലാലകണക്കെ ഇരുന്ന നാവുകൊണ്ടു നക്കി തുധിരവും പുറണ്ടു നിലംകൂടെത്തിൻറു ശവങ്ങളും ഭക്ഷിച്ചു എൽപ്പ കടിച്ചു പരുമാനിൻറവർകളെ ആനയും തേരും കരിരയും കാലാറു പ്പടയും ഞെറും ഇരണ്ടും അഞ്ചും പത്തും അൻപതും നൂറുകൂട തങ്ങളുടെ കൈകൊണ്ടു വാരി പാതാളംപോലെ ഇരിക്കിൻറ വാ തുറന്നു എടുത്തിട്ടു ചവച്ചു തുധിരം കടിച്ചു എൽപ്പ കടിച്ചു പരു മാനിൻറകാലത്തു കാശികോസലന്മാരുടെ പട ചത്തുശേഷിച്ചിതു."

നോക്കുക. എത്ര സമുജ്ജ്വലമായ വാക്യശൈലി! എത്ര സഹൃദയ ധ്യാനാഭക്തമായ വചോധാര! 612-ൽ പകർത്തിയെഴുതിയ ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ് നിരണത്തു ശങ്കരപ്പണിക്കരുടെ ഭാരതമാല. ഭാഷയുടെ ഉൽപത്തിയേയും വളർച്ചയേയും സംബന്ധിച്ച് എത്ര അനൗപമമായ അറിവുകളാണ് ഇത്തരം ലിഖിതഭിന്നരേഖകൾകൂടിയുള്ള എട്ടുകുതിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്നത്!

പ്രാചീനകാലത്തു പ്രചരിച്ചിരുന്ന പല പാട്ടുകളും ഇപ്പോൾ മുതലായങ്ങളായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. താഴെ കാണുന്ന ഏതാനും വരികൾ വീരമാന്മാരണ്യവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ ഭിഗ്വിജയത്തെ അധികരിച്ചു സമകാലീനനായ ഏതോ ഒരു കവി രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വഞ്ചിപ്പാട്ടിലുള്ളതാണ്.

“കായങ്കുളത്തരചനക്കണ്ടു മേലിൽപ്പൊറുക്കേണ്ട;
കായങ്കുളം കുളമാക്കിപ്പുറയ്ക്കുന്നുണ്ടേ.
കുപ്പുചിന്ന നമുക്കൊത്തു തീർക്കണം നാമല്ലയാതീ-
ലിപ്പൊഴുതേ പടക്കോപ്പു കൂട്ടിടുന്നുണ്ടേ”

എന്നു മഹാരാജാവു ഗജ്ജിടുന്നു. കായങ്കുളംരാജാവു മരുപടി പറകയാണ്.

“പത്തുദിനം കീർത്തിക്കേട്ട പത്തിയുക്കാവമന്ദിറം
ഭദ്രകാളിയാണേ! കുപ്പു തരികയില്ലേ.
അടനയ്നും കഴക്കോലുമെടുത്തുടൻ വിരുതന്മാ-
രെടുത്തകാലത്തു കൊല്ലത്തടുത്തിടേണം.
വെറിലയും പഴക്കയുമതുതേത്തിനുള്ള കോപ്പും
പന്തിപ്പലകയും വെച്ചു മുറുക്കിക്കെട്ടി”

ഈ പാട്ടു മുഴുവൻ കണ്ടുകിട്ടിയാൽ അതെന്തൊരു മഹാലാഭമായിരിക്കും! അമ്പലപ്പുഴ, തിരുവല്ല മുതലായ താലൂക്കുകളിലുള്ള സാഹിതീബന്ധുക്കൾ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഉള്ളഴിഞ്ഞു ശ്രമിച്ചേ മതിയാകൂ.

ശിലാശാസനം, താമ്രശാസനം മുതലായ ശാശ്വതരേഖകൾ, താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങൾ, സ്ഥലപുരാണങ്ങൾ, ഐതിഹ്യങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം ഗവേഷണത്തിന് ആധാരങ്ങളാകുന്നു. ഇവതമ്മിൽ യോജിപ്പിച്ച് ഒരു വശമോ “വിപ്രതിഷേധേ പൂർവ്വം കാൽ” എന്ന ഞായമനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാകുന്നു. സാമാന്യേന ശിലാശാസനംപോലെ പ്രമാണീഭവിക്കുന്ന ആധാരം മറേറാണമില്ല. നൂറ് ഉഴഫങ്ങളേക്കാൾ, അപ്രതിഷേധ്യമായ ഒരു രേഖയ്ക്കു പ്രാധാന്യമുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത നാം മറന്നുപോകരുത്. ഒരു ഗവേഷകൻ വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു ശേഖരിച്ചു പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങളെ പ്രക്ഷിപ്തങ്ങളെന്നും മററും പറഞ്ഞു അവമേളിക്കുന്നവർ അവയെ എതിർക്കുവാൻ പുതിയ പ്രമാണങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതു ലോകത്തിന് നെരുകി ഉപകാരമായിരിക്കും.

ഗവേഷണപദ്ധതി കമ്പ്യൂട്ടറുതമല്ല; കണ്ടുകാണുന്നതാണ്. ആ കാന്ധാരത്തിൽക്കൂടി സഞ്ചരിച്ചു വിജയംനേടണമെങ്കിൽ ചില സിദ്ധികൾ സ്വധീനമാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഒന്നാമത്, തമിഴിലും പഴയ മലയാളത്തിലും—വിശേഷിച്ചു ഭക്ഷിണാപമദേശചരിത്രത്തിലും—പരിനിഷ്ഠിതമായ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിക്കണം. രണ്ടാമത്, കേരളത്തിൽ സാമ്പ്രതത്തിലും മലയാളത്തിലും പ്രസ്തീതങ്ങളായ വിവിധഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിരന്തരമായി പാരായണംചെയ്യണം. മൂന്നാമത്, ഉഴഫാപോഷകശലഭന വികസിപ്പിക്കണം. തത്പദശേനമായിരിക്കണം ഗവേഷകന്റെ പരമലക്ഷ്യം; സ്വപക്ഷസ്ഥാപനമല്ല. ഒരു ഗ്രന്ഥം കോഴിക്കോട്ടുവെച്ചല്ല, കൊച്ചിയിൽ വെച്ചാണ് രചിച്ചതെന്നും സ്ഥാപിച്ചാൽ കോഴിക്കോട്ടുകാർ നമ്മെ പ്രഹരിക്കുകയോ കൊച്ചിക്കാർ നമുക്കു പാരിതോഷികം നൽകുകയോ ചെയ്യുകയില്ല സത്യാന്വേഷണത്തിൽനിന്നുള്ള ലാഭം സത്യാന്വേഷണത്തിൽത്തന്നെ നിലകൊള്ളുന്നു. അതു നൽകുന്ന ആനന്ദം ആയിരം ഉറപ്പികയ്ക്കു നൽകുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. രണ്ടു പക്ഷത്തെയും ഉതകാവുന്ന പ്രമാണങ്ങൾ ഏതു ഗവേഷകനും അറിയാവുന്നിടത്തോളം സമഗ്രമായി ഉൾരിച്ചുകാണിക്കണം. “നാമുലം ലിഖ്യതേ കിഞ്ചിന്നാപ്രമാണമുദീതതേ” എന്നായിരിക്കണം അയാളുടെ മുദ്രവാക്യം. സർവ്വാപരിതേശസമീപിത പരിശീലിക്കണം. പൊടിപിരണ്ട ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തൊട്ടാൽ കയ്യും മെയ്യും കഴുകാകമെന്ന ഭയപ്പെടരുത്; നല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ

പൊടി ആനന്ദബാഷ്പംകൊണ്ടു കഴുകത്തക്കവണ്ണം നമ്മുടെ ഹൃദയം വിതാരതരളമാകണം. ഈ മനോഭാവത്തോടുകൂടി പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ സമീപിക്കുവാൻ ഒരു പണ്ഡിതൻ സന്നദ്ധനല്ലെങ്കിൽ, അവൻ ഗവേഷണം അനുകൂലമായ ഒരു സാഹിത്യവ്യവസായമല്ല.

അല്ലയോ ഗവേഷകന്മാരേ! നമ്മെച്ചിലർ ഭ്രാന്തന്മാരെണം, മറ്റു ചിലർ പുറകോട്ടുനോക്കിക്കളഞ്ഞും, വേറെ ചിലർ ഉണക്കശ്ശാമ്പിമാരെണം, ഇനിയും ചിലർ ശവന്തീനികളെന്നും, അവരവരുടെ സമസ്തതീവ്ര സാദത്തിനൊത്തവണ്ണം ചാരുകസേരകളിൽ കിടന്നുകൊണ്ട് അധിക്ഷേപിക്കാറുണ്ട്. ഭാഷാസാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിന് ഇന്നുകാണുന്ന വിസ്തൃതി നാം ഉണ്ടാക്കിയതാണ്; ഭാഷാസാഹിത്യസമുദ്രത്തിന് ഇപ്പോഴുള്ള അഗാധത നമ്മുടെ നിസ്സമ്പന്നനത്തിന്റെ ഫലമാണ്. നാം ശവന്തീനികളല്ല; മൃതസഞ്ജീവകന്മാരാണ്. കേരളത്തിന്റെ പഴമയാകുന്ന മഹാക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഓരോ മുറിയും ഇന്നും താരതമ്യേന ഇരുളടഞ്ഞു കിടക്കുന്നു. അതിൽ എവിടെയെങ്കിലും ഒരു കോണിന്റെ മൂലയിൽ ഒരു കൊച്ചുകൈത്തിരി കൊളുത്തി മാതൃഭൂമിയെ നമുക്ക് ആരാധിക്കുവാൻ സാധിക്കുമങ്കിൽ, നമ്മുടെ ജന്മം പരിതാപമായതായി നാം കരുതണം. ഈ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഇതിന്റെ പേരിനും പെരുമയ്ക്കുമൊത്ത ഒരു ലക്ഷ്യബീജമഹോത്സവംതന്നെ അചിരേണ ആഘോഷിക്കപ്പെടണം. പെട്ടം; സംശയമില്ല. അല്ലാതെ കേരളത്തിന്റെ ജ്യോതിസ്സു ലോകത്തിൽ അതർക്കിക്കുന്നരീതിയിലും പരിമാണത്തിലും രിക്കലും പ്രകാശിക്കുന്നതല്ല. ആരുടെ ഏതുതരത്തിലുള്ള അവജ്ഞയേയും സഹിച്ച്, നാം ആ മഹോത്സവഭിറത്തിന്റെ ഉഭയത്തെ തപരിപ്പിക്കുക; കണ്ണും കരളും കൈയും, ആ ഉദ്ദേശ്യം നേടുവാൻ സമർപ്പിക്കുക. - ഇതരപരൻ നമ്മെ അനുഗ്രഹിക്കും.

വന്ദേമാതരം! ഭജേ കേരളം!

II. ജീവത്സാഹിത്യം.

(പ്രൊഫസ്സർ പി. ശങ്കരൻ നമ്പ്യാർ എം. ഏ.)

സ്വാഭാവികമായ അഭ്യന്തരപ്രചോദനത്തിന്റെയും വിമോചനാഹിത്യപ്രസക്തിയുടേയും ഫലമായി മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ അടുത്തകാലത്ത് ആവിർഭവിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പ്രസ്ഥാനവിശേഷമാണ് ജീവത്സാഹിത്യം. അനേകശതവർഷമായി പുരാണകഥകളേയും പൗരാണികസങ്കേതങ്ങളേയും ഒരിക്കലും അവസാനിക്കാത്തവിധം ചർച്ചിതമാവു്ണം ചെയ്തുകാണുകയാൽ മനസ്സമുത്തവരും, തോന്നിയതു പറയുന്നതിൽ കൂസലില്ലാത്തവരായ ഏതാനും ചില ഉൽപതിജ്ഞക്കളാണ് ജീവത്സാഹിത്യനാടകത്തിന്റെ സുത്രധാരന്മാരായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. മലയാളകവികൾ ഇന്നും സംസ്കൃതത്തിലെ പഴയ സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്ക് അടിമപ്പെട്ട കിടക്കുകയാണെന്നും, തന്മൂലം ചുരുപാടുമുള്ള യഥാർത്ഥലോകത്തിൽനിന്നു പിന്തിരിഞ്ഞു കവിസൃഷ്ടിയായ സങ്കല്പലോകത്തിൽ വിഹരിക്കുകയാണ് അവർ ചെയ്തുവരുന്നതെന്നും, സമകാലികമായ ജീവിതഗതിയെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുകയും പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ അവർ തങ്ങളുടെ പ്രതിഭയെ വിനിയോഗിക്കാതെ മനോധർമ്മസംഹാരിയായ മാതൃതമേന്തിനു വിധേയരായി അധഃപതിച്ചുപോകുന്നു എന്നും മറുമാണ് ഇന്നു നാം കേൾക്കുന്ന ഒരാക്ഷേപം. ഇതു കേവലം പ്രകൃതിനിധമനുസരിച്ചുതന്നെ പ്രതിക്ഷിക്കേണ്ടതായ ഒന്നാണെന്നു സ്വപ്നം ആലോചിച്ചാലറിയാറാകും. ജീവിതത്തിലെ നാപോലെ, ജീവിതസന്താനവും ജീവിതസംബദ്ധവുമായ സാഹിത്യത്തിലും ഒരു സമ്പ്രദായം അനുസൃതമായി കറേക്കാരും പ്രചരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ സ്വയമേവ ഒരു പ്രസ്താവമാതം (തിരിച്ചടി) ഉണ്ടാവുക എന്നതു പഠിണാമകൃമത്തിൽ അനിവാര്യമാകുന്നു. രാമായണവും, മഹാഭാരതവും, കാളിദാസൻ വേദുതി മാംവൻ ശ്രീഹർഷൻ മുതലായവരുടെ കൃതികളും, സംസ്കൃതകവികളുടെ സാമാന്യസമ്പ്രദായങ്ങളും സങ്കേതങ്ങളും, സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളും മറുമെല്ലാം മലയാളസാഹിത്യത്തെ “കതിരകയറി”ത്തുടങ്ങിയിട്ടു നാളേറെയായിരിക്കുന്നു. അവയിൽ ആവേശം കൊണ്ടു മതിമാന്ന നമുക്കു കേരളീയകവികൾ അവരുടെ കണ്ണിനുമുമ്പിൽ കിടക്കുന്ന വാസ്തവലോകത്തെ കാണുന്നതേയില്ല; അവരുടെ ഊട്ടി എപ്പോഴും പഴയതിലേയ്ക്കാണ് തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. അവർ “പിൻനോക്കി” കളാണ്. ഇങ്ങനെയായാൽ പോരാ, മലയാളകവികൾ ഇനിയെങ്കിലും “മുൻനോക്കി” കളായിത്തീരുവാൻ ശ്രമിക്കണം. നമുക്കിനിയുണ്ടാകേണ്ടതു്

“മുൻനോക്കിസ്സാഹിത്യ”മാണ്. ഏതുസാഹിത്യത്തിലേയും പ്രതിഭാശാലികളായ ആദികവികൾ അവരുടെ കൃതികളിൽ പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ലോകം അവരുടെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്നതുതന്നെയാണു്; അഥവാ അതിൽ കുറച്ചു മുമ്പുണ്ടായിരുന്നതായിരിക്കാം. എങ്ങനെയായാലും ആ ലോകം അവരുടെ കാലത്തു സജീവമായിട്ടുള്ളതുതന്നെ ആയിരുന്നിരിക്കണമെന്നുള്ളതു നിസ്സംശയമത്രെ. എന്നാൽ അനന്തരകാലങ്ങളിലെ കവികൾ എന്തുതന്നെയാണു് അവരവരുടെ കാലങ്ങളിലുള്ള സജീവലോകത്തെക്കുറിച്ച് ചെഴുതുന്നതിൽ വിമുഖരായിത്തീർന്നു്? സാഹിത്യത്തിലെ പ്രതിപാദ്യ വിഷയമെന്ന നിലയിൽ അനുവാചകന്മാരെ ആഗ്രാഹിപ്പിക്കുന്നതിനും വിജ്ഞാനാശയത്തിൽനിന്നു തിരച്ചെടുക്കു ശക്തി പഴയ കാലങ്ങൾക്കുമാത്രമാണുള്ളതെന്നു് ഒരിക്കലും പറയാവുന്നതല്ല. നേരെമറിച്ച്; ജീവിതായോധനത്തിൽനിന്നു പിന്തിരിഞ്ഞോടിപ്പോകാതെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളോടു യഥോചിതം ഇണങ്ങിയും പിണങ്ങിയും പെരുമാറുന്നവർ, സമകാലികമായ ലോകഗതിയിലല്ലയോ അധികം താൽപര്യമുണ്ടായിരിക്കുക? സാഹിത്യത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടവൻ വേണ്ടുന്ന വൈവിധ്യവും വൈചിത്ര്യവും അതിനു ധാരാളമുണ്ടുതാനും. ഇതിനൊക്കെ പുറമെ, അവനവന്റെ അടുത്ത ചുറ്റുപാടുകളെ സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിച്ചതിനു ശേഷമല്ലയോ കാലശേഷവിഷയങ്ങളിൽ വിദൂരസ്ഥങ്ങളായവയെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ നോക്കേണ്ടതു്? ഇങ്ങനെ എന്തുതന്നെ നോക്കിയാലും കവികൾ സമകാലികമായ ലോകത്തിലേയ്ക്കു തങ്ങളുടെ പ്രതിഭയെന്ന “സൂക്ഷ്മദർശിനി” (ഭൂതകണ്ണാടി-Microscope) തിരിക്കേണ്ടതു സ്വപ്രമാണീയാതെന്നയാകുന്നു. അങ്ങനെയെല്ലാം മാത്രമേ യഥാർത്ഥമായ ഒരു കേരളീയസാഹിത്യത്തെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുവാൻ മലയാളകവികൾക്കു സാധിക്കയുള്ളൂ. മഹാകാവ്യങ്ങളോ, കാവ്യങ്ങളോ, നോവലുകളോ ചെറുകഥകളോ, ഉപന്യാസങ്ങളോ എന്തുതന്നെ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ, അവയിലെ രംഗം ഇന്നത്തെ കേരളമായിരിക്കണം എന്നൊരു ദൃഢപ്രതീതിയോടുകൂടി അനേകം സാഹിത്യകാരന്മാർ ഇന്നു സഭയെപ്പോലും മുന്നോട്ടുറങ്ങേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പാഠങ്ങളുടെ കഷ്ടാരിഷ്ടങ്ങളെ സാധനകമ്പം വിശദമാക്കുന്നു.

അതും പോരാ, പഴയ തോതിൽ ധനവാന്മാർക്കും സുഖലോലുപന്മാർക്കും രുചിക്കാത്ത ഭാഗങ്ങളെയെല്ലാം വിട്ടുകളഞ്ഞും, ഒരു പ്രത്യേകതരം ശ്രേണീരത്തിനോ വീരത്തിനോമാത്രം പ്രാധാന്യംകല്പിച്ചും നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന സാഹിത്യമല്ലാ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്. കരുണത്തിനു കൂടുതൽ പ്രതിഷ്ഠ നൽകുകയും ബീഭത്സം യഥാർത്ഥജീവിത

ത്തിൽ കാണുന്നതനുസരിച്ചുതന്നെ സാഹിത്യത്തിലേയ്ക്കു പകർത്തുകയും ചെയ്യുവാൻ മടിക്കരുത്. ഇന്നത്തെ തലതിരിഞ്ഞ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഫലമായി അതിഭാഷണമായ ഭാരിദ്രവ്യം അതോടുകൂടിയുള്ള അസംഖ്യം ശ്ലോകങ്ങളും ബലവാന്മാരുടെ ഹൃദയരഹിതങ്ങളായ മദ്ദനങ്ങളും “മൃഷണങ്ങളും” സഹിച്ചു വലയുന്ന ഭർഗ്ഗജനസഞ്ചയത്തിന്റെ നിത്യജീവിതത്തെ, കാണുന്നപടിതന്നെ, സാഹിത്യത്തിലേയ്ക്കു പകർത്തണം. ആ വഴിക്ക് അവരുടെ ദരിതസ്വാഭാവിക പരിഹാരമുണ്ടാക്കാമോ എന്നു നോക്കണം. ലോകത്തിലെ അരിഷ്ടക്കഴികളിലേയ്ക്കു വായനക്കാരുടെ കണ്ണുകളെ തുറപ്പിക്കണം. കൃഷിക്കാർ, തൊഴിലാളികൾ, ശുദ്ധവേലക്കാർ, അധഃക്രമർ, ദരാചാരരാജസാമ്രാജ്യങ്ങൾ, ശക്തിയേറിയവരാൽ സ്വാതന്ത്ര്യം വേരെയ്ക്കു ബലികഴിക്കപ്പെടുന്നവർ—എന്നുവേണ്ടി, നാനാപ്രകാരമുള്ള ജീവിതവിഷയകമായി ചത്തു ചാകാതെ നാടുകഴിക്കുന്നവർ—എന്നീ പ്രപഞ്ചവിഷയങ്ങളായ വസ്തുക്കളുടെ കഥ മുഴുവൻ വിശദമാക്കി (എത്ര ജുഗുപ്സാപരമോ, ഭയനകരമോ ആയാലും വേണ്ടതില്ല) സന്ദർശനം വിവരിച്ചെഴുതപ്പെടുന്ന സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് ഇന്നു സജീവങ്ങളായി കണക്കാക്കപ്പെടേണ്ടത്.

പരിഹാരമാഗ്നിദ്രേശം.

അതിനുംപുറമെ, താൽക്കാലികങ്ങളായ തീവ്രപ്രശ്നങ്ങളെ വിശദീകരിച്ചാൽമാത്രം പോരാ, അവയ്ക്കു തൃപ്തികരങ്ങളായ സമാധാനങ്ങളെ മുണ്ടിക്കാണിച്ച്, സ്വസ്ഥിപരങ്ങളായ നിദ്രാശങ്ങളെ നല്ലവൻകൂടി ശ്രമിക്കേണ്ടതും സാഹിത്യകാരന്റെ കർത്തവ്യമത്രെ.

വ്യക്തിയേക്കാൾ വസ്തുതിനു പ്രാധാന്യം.

ജീവസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നായകസ്ഥാനത്തു വർത്തിച്ചുകാണുന്നതു വ്യക്തിയേക്കാളധികം ജാതിയാണ്; എന്നുവെച്ചാൽ ഒരാളേക്കാളധികം അയാളുൾപ്പെടുന്ന വസ്തുമാണ്. കൂടുതലായ പ്രകൃതിജനനിയുടെ “ചിററമ്മനയം”കൊണ്ടു ശ്ലേശിക്കുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങളാണല്ലോ ജീവൽ സാഹിത്യകാരന്റെ അനുകമ്പാഭസ്യമായ അഭിവിക്ഷണത്തിനു ലക്ഷ്യമിരിക്കുന്നത്. നായകസ്ഥാനത്തു ഏതെങ്കിലും വ്യക്തിയെ പ്രവേശിപ്പിച്ചുകണ്ടാൽത്താനായും, ആ വ്യക്തിയെ ജനവിഭാഗത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതായിട്ടു പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. ജീവിതസാഗരത്തിന്റെ ഉപരിഭാഗത്തു വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന മഹാസതപങ്ങൾക്കല്ലാ, അതിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ കിടക്കുന്ന നാനാതരം ജന്തുസഞ്ചയത്തിനാണ് പ്രാധാന്യം കല്പിക്കേണ്ടതെന്നു താൽപര്യം.

ഇങ്ങനെ ഒരു വിശിഷ്ടാത്മത്തോടുകൂടിയാണ് “ജീവസാഹിത്യ” പദം ഇന്ന് പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നത്. അതിനാൽ ഇതിനുമുമ്പുള്ള സാഹിത്യത്തിനൊന്നും ജീവനില്ലേ എന്നു പൂർവ്വപക്ഷത്തിന് പ്രസക്തിയില്ലെന്ന് ഇനി എടുത്തുപറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

സ്ത്രീയുടെ ചരിത്രത്തോടു സാദൃശ്യം.

ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ ഇതിൽനിന്നെല്ലാം വന്നുകൂടുന്നതെന്താണ്?

സ്ഥാനം, മാനം, ധനം, സുഖം, വൈശ്വര്യം എന്നിവയാൽ അന്നു ഗ്രാമീതരായിട്ടുള്ള ഏതാനും ചില ഭാഗ്യവാന്മാരെമാത്രം രസിപ്പിക്കുവാനായിട്ടുള്ളതല്ല സാഹിത്യം. യഥാർത്ഥജീവിതത്തിലെ കഷ്ടതകളും ഭാഗ്യം മുഴുവൻ തള്ളിക്കളഞ്ഞ്, കേവലം മധുരമായ ഭാഗ്യംമാത്രം കടഞ്ഞെടുത്തു അത്തരക്കാർക്കു കൊടുക്കുകയല്ല സാഹിത്യത്തിന്റെ ധർമ്മം. വാസ്തവലോകത്തിലെ അസമത്വങ്ങളിലേയ്ക്കും കഷ്ടാരിഷ്ടങ്ങളിലേയ്ക്കും ഇറങ്ങിവന്ന് അവയുടെ പരിഹാരത്തിനുള്ള പോംവഴികൾ നിർദ്ദേശിച്ചു പാവങ്ങളെ സഹായിക്കുകയാണ് സാഹിത്യത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ കർത്തവ്യം. യഥാർത്ഥത്തിൽ നീനായൻ നില്ക്കുകയല്ല, അതിനെ അഭിമുഖീകരിക്കുകയാണ് സാഹിത്യത്തിന്റെ ആദർശം.

ഈ സംഗതികളിലെല്ലാം സാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിനും ലോകത്തിൽ സ്ത്രീയുടെ ചരിത്രത്തിനും തമ്മിൽ ഒരു സാമ്യം കാണാവുന്നതാണ്. സ്ത്രീകളെ ജീവിതത്തിലെ പനിനിർപ്പുകളോ മധുരപലഹാരങ്ങളോ കളിപ്പാട്ടങ്ങളോ മാത്രമായി കണക്കാക്കിയിരുന്ന ഒരു പഴയ കാലമുണ്ടായിരുന്നു. യഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതിനുള്ള സാമർത്ഥ്യമല്ല അന്നു സ്ത്രീയിൽനിന്നു പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. വാസ്തവലോകത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്രാപിച്ചു വിശ്രമിച്ചാനന്ദിപ്പാനുള്ള ഒരു സങ്കേതമായിരുന്നു അവർ. അതുപോയി, ഇപ്പോഴത്തെ സ്ത്രീകളുടെ നില എന്തായി? ജീവിതയുദ്ധത്തിൽ പുരുഷന്മാരെപ്പോലും തോൽപ്പിച്ച് തോൽക്കുമ്മിനിന്നുകൊണ്ടു എവിടെയും പൊരുതുവാൻല്ലെ സ്ത്രീകൾ ഇന്ന് സന്നദ്ധകളായി ഇറങ്ങിയിരിക്കുന്നത്? സൗന്ദര്യം, സൗകുമാര്യം, ലാവണ്യം എന്നിവയുടെ നിദാനമായ സ്ത്രീ, യഥാർത്ഥജീവിതശ്രേണുകളിൽനിന്നു പിന്നിരിഞ്ഞോടുകയല്ല, അവയോടു നേരിട്ടുനിന്നു പൊരുതി പരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ സഹായിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. കാവ്യാംഗനയും അതുപോലെതന്നെ, സൗന്ദര്യാഭിമുഖ്യമുള്ളവളാകുക കോട്ടം തട്ടാത്തചിന്തയിൽ, അഗതികളുടെ ലോകത്തിലേയ്ക്കുറങ്ങിവന്നു വേല ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അഥവാ,

സൗന്ദര്യഭിന്നീലക്ഷണങ്ങൾക്കു കോട്ടം തട്ടുന്നതായാൽക്കൂടി, സ്വയമ്മാനുഷ്യാനത്തിൽ ലോപം വരുത്താനിരിക്കയാണു് വേണ്ടതു്. സ്വയമ്മാനുഷ്യാനംതന്നെ ഒരു സൗന്ദര്യമല്ലയോ? എന്നിങ്ങനെയല്ലാമാണു് ഇന്നത്തെ ജീവസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ മതം.

ഭൗതികപ്രപഞ്ചത്തിലെമ്പാലൊക്കെത്തന്നെ സാഹിത്യലോകത്തിലും പ്രകൃതിനിമിത്തമാനുസരിച്ചുള്ള പരിണാമം അനുസ്മൃതമായി വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടു്. ചരിത്രത്തിന്നു് ഏതെങ്കിലുംവാൻ കഴിയാത്ത പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ ജംഭിച്ചിരുന്ന മഹാസത്വങ്ങളായ വന്യമൃഗങ്ങളോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ഇന്നത്തെ ശാസ്ത്രലക്ഷ്യസിംഹാദികൾ എത്രയോ ക്ഷുദ്രാകാരങ്ങളായ ഇന്ത്യക്കൾ മാത്രമാകുന്നു. ഭാവിയിലെ മൃഗസമ്പന്നം ആകൃതിയിൽ ഇവയെക്കാളും ചെറുതാകയില്ലെന്ന് ആർ കണ്ടു? പുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽ വർണ്ണിച്ചുകാണുന്ന മഹാകായന്മാരും ബലിഷ്ഠന്മാരുമായ രാക്ഷസന്മാരോടികളുടെ സ്ഥാനത്തു ഇന്നുകാണുന്ന ഗംഭീരന്മാർ, സിപിററിന്റെ Gulliver's Travels-ലെ ബ്രോബ്ഡിഗ്നാഗ്നിവംശികളുടെ സമീപത്തു നില്ക്കുന്ന ലില്ലിപ്പട്ടനിവാസികളെപ്പോലെയല്ലയോ തോന്നുന്നതു്!

ഏകദേശം അതുപോലെയുള്ള ഒരു പരിണാമം തന്നെയാണു് സാഹിത്യത്തിലും വന്നുകൂടിയുള്ളതു്. ഈശ്വരസ്തുതിയിൽ കാണുന്ന ഇത്തരം പരിണാമം മനുഷ്യസ്തുതി അനുസരിക്കുന്നതു സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. രാമായണം, മഹാഭാരതം, മാഘഭൈഷ്യംമഹാകാവ്യങ്ങൾ, ഇവയുടെ അനുകരണങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. ആ കാലം പോയി, നമ്മുടെ പരിതഃസ്ഥിതികളും മനഃസ്ഥിതിയും മാറിയിരിക്കുന്നു. പഴയതിന്നു മഹത്വമില്ലെന്നാൽ ശരിക്കില്ല. ഇപ്പോഴും, എപ്പോഴും, അതു് അതുഭൂതോത്ഥാപിതമായ അഭിനന്ദനത്തെ അർപ്പിക്കുന്ന താണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. ഇരട്ടിപ്പിലെ പിറമിഡുകളും, ഇന്ത്യയിലെ കാജ്മഹാളം ആശ്ചര്യജനകങ്ങൾതന്നെ. എന്നുവെച്ചു് ചെറിയ ആസ്ത്രികളും, പാളികളുടെയും, സത്രങ്ങളും മാത്രം വേണ്ടെന്നുവരുമോ? പ്രാചീനവീരയോദ്ധാക്കളുടെ വീര്യം വാളും വേലും മറ്റു പടക്കോപ്പുകളും കാഴ്ചബംഗ്ലാവുകളിൽ കണ്ടു നാം വിസ്മയാഭരപരതന്ത്രരാകാറില്ലേ? എന്നുവെച്ചു്, ഇന്നത്തെ ആയോധനങ്ങൾക്കും അവ പട്ടാപ്തങ്ങളാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായക്കാരാണു് നാം എന്നു വന്നുകൂടുന്നേണ്ടോ? കാലത്തോടൊപ്പം മുന്നോട്ടുപോയതായി മനുഷ്യലോകത്തിൽ ഒരു ചെറുതാമസമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

സാഹിത്യോദ്ദേശ്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള മിന്നാമിപ്രായങ്ങൾ.

ഇവിടെ ഒരു പൂർവ്വപക്ഷത്തിന് വഴിയുണ്ടെന്നുള്ള വാസ്തവം വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. യുദ്ധോപകരണങ്ങളെ സാഹിത്യവിഭാഗങ്ങളോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നതിൽ യുക്തിഭംഗമില്ലേ? ആദ്യത്തേതു പ്രയോജനകലയിലും, രണ്ടാമത്തേതു സുകമാരകലയിലുമല്ലേ ഉൾപ്പെടുന്നത്? ഒന്നിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം പ്രായോഗികമായ കാര്യസാദ്ധ്യമാണെങ്കിൽ, മറ്റേതു കേവലം രസാത്മകമാണല്ലോ, അസമാന്യമുള്ളതായ അവയെ സാദൃശ്യപ്പെടുത്തുന്നത് അനുചിതമല്ലേ? എന്നിങ്ങനെ ഒരു കൂട്ടർ വാദംതുടങ്ങിയേക്കാം. ഈ ഘട്ടത്തിൽ വെച്ചാണ് സാഹിത്യനിരൂപകന്മാർ രണ്ടുകക്ഷികളായി തിരിഞ്ഞു രണ്ടു മിന്നാമിപ്പങ്ങളിൽക്കൂടി പ്രയാണമാരംഭിക്കുന്നത്. സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം കേവലം രസപ്രദനമല്ല, ചില പ്രത്യേകകാര്യങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപകരണംതന്നെയാണ് സാഹിത്യം, (Literature is merely a means to an end) എന്നിങ്ങനെ തുറന്നുപറയുന്നവർ അനേകപേരാണ്. (Progressive Literature) ജീവസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനക്കാരുടെ മതം ഇതാണെന്ന് അവർതന്നെ ഉച്ചേഷ്ഠരും ഉൽഘോഷിക്കുന്നു. അവരോടു വിരുദ്ധവാദം നടത്തുന്നത് അനാവശ്യമാണ്. ഉദ്ദേശ്യത്തെക്കുറിച്ചു അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാർ മിന്നങ്ങളായ പ്രാപ്യസ്ഥാനങ്ങളെ ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടു പാർപ്പടുന്ന സാധാരണ കന്മാരെപ്പോലെയാണ്. രണ്ടുകൂടിയും രണ്ടുവഴിക്കു പൊരെയ്ക്കുള്ളതെ എന്നുവെങ്കിലും കയായിരിക്കും ഉത്തമം.

ഇങ്ങനെ സാഹിത്യലോകസഞ്ചാരികൾ വേർതിരിഞ്ഞുനിന്നുകൊണ്ടു മിന്നാമിപ്പങ്ങളിൽക്കൂടെ അവരുടെ പ്രതിഭയെ വ്യാപരിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ ലോകത്തിനാകപ്പാടെ തുണമല്ലാതെ ദോഷമെന്തെന്നു വരുവാനുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വൈവിധ്യമെന്നതു വളർച്ചയുടെ ലക്ഷണമാകുന്നു. ഈശ്വരസൃഷ്ടിയായ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽത്തന്നെ കാലഗതിയനുസരിച്ച് എത്രയെത്ര വ്യത്യാസങ്ങളാണ് വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്! എന്നിട്ടാണോ പിന്നെ, മനുഷ്യസൃഷ്ടിയായ സാഹിത്യം പഴയമട്ടിൽനിന്നു വ്യതിചലിക്കാതിരിക്കണമെന്നു ശരിക്കുന്നത്! ഭൂപ്രകൃതിയിൽപോലും കുന്നു കഴിയായിട്ടും, സ്ഥലം ജലമായിട്ടും, കാടു നാടായിട്ടും, ഇവയെല്ലാം ക്രമേണ നേരെ മറിച്ചും, എത്ര മാറ്റങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നവന്നുണ്ടിരിക്കുന്നു. പിന്നെയാണോ സാഹിത്യസ്വഭാവംമാത്രം മാറിക്കൂടാ എന്നു മക്കടമുഴി പിടിക്കുന്നത്!

പൂർണ്ണസങ്കേതങ്ങൾ.

ലോകം മുന്നോട്ടു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതോടുകൂടി, അതിനെ നടത്തുന്ന ശക്തികളുടെ പ്രതിഫലനമോ പ്രകാശനമോ ആയ സാഹിത്യവും മുന്നോട്ടു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതല്ലെന്നുവെച്ചു. സജീവമായ ഏതു സാഹിത്യത്തിന്റെയും ഒരു ലക്ഷണമാണിത്. ഈ തത്ത്വമനുരിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ, ലോകത്തിലെമ്പാടും സാഹിത്യത്തിലും ഇന്ന് കാണുന്ന ഒരു പ്രധാനസംഗതി പരമ്പരാഗതങ്ങളായ പഴയ സിദ്ധാന്തങ്ങളേയും സ്ഥാപനങ്ങളേയും പാടേ ധ്വംസിച്ചുകളയുവാനുള്ള വാശിയോടുകൂടിയ അത്യുഗ്രസംരംഭമാകുന്നു. ഇതും സജീവമായ സാഹിത്യഗതിയുടെ ഒരു സ്വാഭാവികാംശമായിട്ടാണു് നാം കണക്കാക്കേണ്ടതു്. പൂർണ്ണസങ്കേതങ്ങളെക്കൊണ്ടാണു് ഞാൻ ഞായിട്ടുള്ള തെക്കൊന്നാലോചിച്ചു നോക്കുക. ഇന്ദ്രനും, ഐരാവതവും, കല്പവൃക്ഷവും, കാമധേനുവും, അസ്സരസ്രീകളും, ശശധരനും, ഹരിണാങ്കനും, കമിനിവല്ലഭനും, കമലിനീകാന്തനും, കരരീകോകചാതകാദികളും മറ്റും മറ്റുമെല്ലാം പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന ഏതാനും ചില കവികളുടെ ഭവനാസനാനങ്ങളല്ലേ? ആ കവികളുടെ പ്രതിഭാമുദ്രാങ്കിതങ്ങളായ സ്തോത്രങ്ങളോ നാമ്പുങ്ങളോ അല്ലേ അവ? പഴയ സ്തോത്രങ്ങളും നാമ്പുങ്ങളും ഏറെ നാൾകഴിയുമ്പോൾ പുതിയവയ്ക്കു വഴികൊടുത്തു പ്രചാരമുപുണ്ടാകാറില്ലേ? അനന്തരകാലങ്ങളിലെ പ്രതിഭാശാലികളായ കവികൾ എന്തുകൊണ്ടാണു് പുതിയ നാമ്പുങ്ങളും സ്തോത്രങ്ങളും സ്വന്തമായോ മറ്റുമുദ്രയോടുകൂടി പുറത്തിറക്കുവാൻനോക്കുന്നതു്? സാമഗ്രികളെല്ലാം എന്തുകാലത്തും പ്രപഞ്ചത്തിലുണ്ടു്; മുദ്രമാത്രമേ ആവശ്യമുള്ളു; അതൊട്ടില്ലായ്മയുമില്ല; ഉപയോഗിക്കുന്നില്ലെന്നുമാത്രം!

അതുപോലെതന്നെ കാവ്യനാടകാദികളെ നിർമ്മിക്കുന്നതിലും അനേകം പഴയ സങ്കേതങ്ങൾ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടെന്നു സുവിചിതമാകുന്നു. ഇവയെല്ലാം എന്തുകാലത്തും അത്യാവശ്യങ്ങളാണെന്നു വാദിക്കുന്ന മാമുൽ പ്രിയന്മാരുണ്ടെങ്കിൽ, അവർ അനുകമ്പാഹ്വാനാർത്ഥനെന്നാണു്. കാവ്യശരീരത്തിന്റെ കാലാനുപാതികമായ വളർച്ചയിൽ പ്രകൃതിനിധമനുസരിച്ച് ഒട്ടേറെനാൾ പെല്ലുമ്പോൾ, ചില പ്രത്യേകാവയവങ്ങൾക്കു കർമ്മലോപവും ശോഷണവും വന്നുകൂടുകയും, അവ മിക്കവാറും നിരുപയോഗങ്ങളായിത്തീരുകയുംചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള മൃതാംഗങ്ങളെ വീണ്ടും വീണ്ടുമെടുത്തു താലോലിച്ചുപോരുന്നതു് കേവലം പൂർണ്ണസങ്കേതഭ്രമംകൊണ്ടല്ലെങ്കിൽ പിന്നെന്തുകൊണ്ടാണു്?

പഴയ മഹാകാവ്യങ്ങൾ

എന്നുവെച്ച്, ഇന്നത്തെ ചില ജീവസാഹിത്യഭ്രമക്കാർ പണ്ടത്തെ മഹാകാവ്യങ്ങൾ അസംബന്ധമായുള്ളൊന്നെന്നും മറ്റും ജല്പിക്കുന്നതിനോടു യോജിക്കുവാനും നിവൃത്തിയില്ല. തലതിരിഞ്ഞ ഒരുവക പഴമഭ്രമമുണ്ടെങ്കിൽ, തലതിരിഞ്ഞ ഒരുവക പുതുമഭ്രമവുമുണ്ട്. രണ്ടിന്റെയും ഫലം ഏകദേശം തുല്യമാണുതാനും—രണ്ടു തത്ത്വഗ്രാഹണത്തിന് ഒരുപോലെ ബാധകമാകുന്നു.

ഒരുദാഹരണമെന്നാകട്ടെ ഇതു വെളിവാക്കാം. മഹാകാവ്യമെന്നതു വാസ്തവത്തിൽ ഒരു “മറുപ” സ്തൂലമാണ്; അതിലില്ലാത്ത വിഭവങ്ങളില്ല; ഏതു രചിവിശേഷക്കാക്കും ആസ്വദിച്ചുസുഖിക്കുവാനുള്ള വക അതിലുണ്ട്. രചിഭേദമനുസരിച്ചു വേണ്ടതെടുത്താസ്വദിച്ചു സുഖിക്കാം. ഒന്നുമാത്രം വേണം—ക്ഷമ. ഒന്നൊരങ്ങോ നിമിഷംകൊണ്ടെല്ലാം വായിച്ചെടുത്തുളളിലാക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അതിനുള്ള സൗകര്യം ഇവിടെയില്ല. സദാ തിടുക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന “പരിഷ്കവാച്ചിപ്പ”കാരായ ഉപരിപ്പവസ്ഥികൾക്കുള്ളതല്ലാ ഇതു്. “മാസ്റ്റിൻ ഖലർ വേലതു.”

ലോകത്തിലെ മഹാകാവ്യങ്ങളെല്ലാം, ഇതുപോലെ, വിപോന്മാക്കോ വിദ്യാലോലുപന്മാക്കോ, ക്ഷമയോടുകൂടി ധാരാളം സമയം നീക്കിവെച്ച്, സാവധാനം സ്വാദുനോക്കി “അയവിറത്തു” രസിക്കുവാനുള്ളവയാണ്. അതിന്നു സൗകര്യമില്ലാത്തവർ പ്രസ്ഥാനാന്തരങ്ങളെ ശരണീകരിക്കുകതന്നെവേണം.

സാഹിത്യധാരാസങ്കേതമാണ് പരമ്പരാഗതങ്ങളായ പൂർവ്വസങ്കേതങ്ങളെല്ലാം എന്നു പറയുന്നതു് ശരിയല്ല. ജീവിതത്തിലെന്നപോലെ തന്നെ സാഹിത്യത്തിലും പൂർവ്വസങ്കേതങ്ങൾക്കൊരു സ്ഥാനമുണ്ട്. പൂർവ്വസങ്കേതങ്ങളെ ആരാധിക്കുന്നതിൽ ആംഗ്ലേയർ അഭിപ്രീതിയന്മാരാണ്. അവരുടെ സാമുദായികമർത്യാദോപരിപാടിയിലെ ഒരു പ്രധാനചടങ്ങായ (Banquet) ഭോജനോത്സവത്തിന്റെ ക്രമമൊന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കുക. വേഷവിധാനങ്ങൾ, പ്രവേശനീഷ്ക്രമണങ്ങൾ, ആസനവിനിവേശക്രമം, സംഭാഷണരീതി, എന്നുവേണ്ടാ ഭക്ഷ്യപേയാദികളുടെ വൈവിധ്യമൊഴിച്ചു മറ്റെല്ലാംതന്നെ, ദൈകരവിൽ വാങ്ങിത്തുതുപോലെ അത്ര സങ്കേതാനുസ്മൃതമായിരിക്കും. എങ്കിലും ആ സാമുദായികച്ചടങ്ങു സരസമല്ലെന്നവർ പറയുമോ? അതുപോലെ സാഹിത്യത്തിലും സങ്കേതാനുസ്മരണമെന്നൊരു സ്വാഭാവിക നശിച്ചുപോകണമെന്നില്ല. സ

കേതാനുസരണം കാവ്യപുഷ്പിക്കുവേണ്ടിയുള്ളതാണ്, അല്ലാതെ കാവ്യ നിർമ്മാണം സങ്കേതപുഷ്പിക്കുവേണ്ടിയുള്ളതല്ല, എന്ന തത്ത്വം ശരിയായി ഗ്രഹിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചാൽ ദോഷമെന്നും വരുവാനില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണ്.

വൃത്തം

വേഷവിധാനത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞപ്പോൾ ഓർമ്മയിൽവന്നതായ ഒരു സംഗതികൂടി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതു വൃത്തത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതാണ്. മലയാളകവികൾ സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിൽ കവനംചെയ്യുന്നത്, നമ്മുടെ രാജ്യക്കാർ ആംഗ്ലേയരുടെ ഉടുപ്പിട്ട് നടക്കുന്നതുപോലെ പലപ്പോഴും തോന്നാറുണ്ട്. അടുത്തകാലംവരെ പാശ്ചാത്യവസ്ത്രധാരണരീതിക്കു നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പ്രത്യേകമൊരു ഗാംഭീര്യം കല്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഔപചാരികസന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം പ്രാമാണികവേഷവിധാനവും അതനുസരിച്ചുതന്നെയായിരുന്നു. അതിന്റെ ഭാരവും ക്ലേശവും സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടു കൂടാത്തവർണ്ണവും പലപ്പോഴും അനുഭവപ്പെട്ടുവന്നിരുന്നു. അങ്ങനെയൊക്കെയൊന്നെങ്കിലും, സാങ്കേതികരീതിയാണതിനോടൊരു പക്ഷപാതം സാമാന്യേന പ്രത്യക്ഷമായിരുന്നു. നിത്യപരിചയംകൊണ്ടു പലപ്പോഴും അത് അക്ലിഷ്ടമായിത്തോന്നിയിരുന്നു എന്ന വാസ്തവവും നാം വിസ്മരിച്ചുപോകരുത്. ഈ വശ്യാവിനെപ്പോലെ പലപ്പോഴും ആയതു കൂടുതൽ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രദവും സൗകര്യകരമായായിപ്പോലും തോന്നിയിരിക്കണം. സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിൽ കേരളീയർ കവനം ചെയ്തിരുന്നത് ഏകദേശം ഇങ്ങനെയൊക്കെത്തന്നെയാണ്. ഇതിടെ യായിട്ട് അരികൊരു വലിയ മാറ്റംവന്നിരിക്കുന്നു. പൂർവ്വികരുടെ ആദ്യത്തെ രചനാത്തലത്തെ പ്രജ്ഞാപനംചെയ്യുന്നതിനു പാശ്ചാത്യവേഷാധാരംബരം ഒട്ടുംതന്നെ ആവശ്യമില്ലെന്നും, നേരെമറിച്ച്, പലപ്പോഴും അന്തസ്സാരശൂന്യതയെ ആവരണംചെയ്യുവാനാണ് അത് ഉപകരിക്കുന്നതെന്നും മറ്റുമൊരു ധാരണ പ്രചരിക്കുവാൻതുടങ്ങി. അതോടുകൂടി, ചേഷ്ഠാസ്വാതന്ത്ര്യം, എളുപ്പം, ആദായം, ലാഭം, സാരമുൾക്കൊള്ളലും, ജനസാമാന്യപ്രാപ്യത എന്നീവക മെച്ചങ്ങൾ തികഞ്ഞ (National Dress) ദേശീയവസ്ത്രധാരണപ്രസ്ഥാനത്തിനു പ്രാബല്യംകിട്ടി. ദ്രാവിഡവൃത്തപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ പ്രാചുര്യം ഏകദേശം ഇതിനോടു സാമ്യംവഹിക്കുന്നുണ്ട്. സ്വാർത്ഥവും സ്വപ്നതയും മാത്രാവൃത്തത്തിൽ ധർമ്മാവൃത്തത്തേക്കാൾ കൂടുതലായിരിക്കാം; പക്ഷെ, ഒരു ദൃഷ്ടിയിൽ അതോടൊപ്പം കാണുന്നുണ്ട്. കൃതിയുടെ ആന്തരികമായ ഗുണദോഷങ്ങളെ ഏറ്റക്കുറച്ചിലോ മാറ്റംവരുത്തിയോ കൂടാതെ അങ്ങനെയൊന്നെ പ്രകാശി

പ്ലിക്കവാൻ പ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾക്കു സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളേക്കാളധികം കഴിവുള്ളതുകൊണ്ട്, വാസ്തവത്തിൽ മഹത്വം ഉള്ളിരിക്കെങ്കിൽമാത്രമേ, ഭേദശീയവസ്ത്രധരിച്ചു നടക്കുന്ന വൃക്കതിയ്ക്കുന്നപോലെ, പ്രാവിഡവൃത്തകവനത്തിനും ലോകസമക്ഷം ശോഭിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

ആകുപ്പാടെ എന്തുകൊണ്ടുനോക്കിയാലും, ഇന്നു സാഹിത്യത്തിന്റെ പരിധികൾ പണ്ടത്തേക്കാൾ തുലോം വിസ്തൃതങ്ങളാകേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. എന്നുമാത്രമല്ല, സാങ്കേതികാത്മത്തിലുള്ള പഴയ നിർവ്വചനങ്ങൾ ഇനിമേൽ സാഹിത്യത്തിനു പൂർണ്ണമായി യോജിക്കുമോ എന്നുതന്നെ സംശയിതവ്യമാകുന്നു. കാലാനുരോധേനയുള്ള വളച്ചുയന്നു സരിച്ച മേൽക്കുമേൽ സങ്കലനമായിത്തീന്നുകൊണ്ടാണ് സാഹിത്യത്തിന്റെ ഗതി. ലോകത്തിലുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അഭിവൃദ്ധിയും വികാസവും ലോകപ്രതിബിംബമായ സാഹിത്യത്തിൽ നിഴലിച്ചുകാണാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ജീവിതത്തിനൊട്ടാകെ വിസ്താരവും വികാസവും വർദ്ധിച്ചുവരുമ്പോൾ ജീവിതത്തിൽ വേരൂന്നിനില്ക്കുന്ന സാഹിത്യത്തിനും അതനുസരിച്ചുള്ള വൈപുല്യവും വ്യാപ്തിയും വർദ്ധിക്കാതിരിക്കുമോ?

അതിനുംപുറമേ, കൃതിമങ്ങളോ യാത്രികങ്ങളോ ആയ നിയമങ്ങളെക്കൊണ്ടു വാസനയുടെ സ്വപ്നവ്യാപാരത്തെ തടയുവാൻ നോക്കുന്നതും വ്യർത്ഥമാകുന്നു. ശരിയായ സാഹിതി "നിയതികൃതനിയമരഹിത"മാണെന്നാണ്. കേവലം പരമ്പരാഗതമോ സാങ്കേതികമോ ആയ നിയമസംഹിതയേമാത്രം മുന്തിലെടുത്തുവെച്ച് ഉൽകൃഷ്ടവാസനാനുഗ്രഹിതരായ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൃതികളെ അതിനോട് ഒത്തുനോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിമർശകനെ, കണ്ണാടിയുടെ മുന്തിലിരുന്ന് അതിൽ തന്റെ മുഖം ബിംബിച്ചുകാണുന്നതിനെമാത്രം സദാ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സുന്ദരവിസ്ഥിതനോടാണ് സാദൃശ്യപ്പെടുത്തേണ്ടത്.

ഇങ്ങനെ സാഹിത്യമണ്ഡലം വിവൃതമായി വികാസംപ്രാപിക്കുന്നതു സർവ്വഥാ ആശാസ്യംതന്നെ. പക്ഷെ അതോടുകൂടി ഒരു സംഗതികൂടി ഓർക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യമെന്നത് ഒരു സുകമാരകലയാണ്. അതനുസരിച്ച് അതിന്റെ ആകൃതിക്കു കലാപരമായ രാമണീയകം എപ്പോഴുമുണ്ടായിരിക്കണം. സ്രീ ഏപ്പെട്ടന്നു കർമ്മമണ്ഡലം എന്തുതന്നെയായാലും സ്രീതപം മുഴുവൻ കളഞ്ഞു കളിക്കാതിരുന്നാൽ കൊള്ളാം എന്നു സാരം. എന്നുവെച്ച്, സൗന്ദര്യത്തിനുവേണ്ടി വളച്ചുയര തടയുകയുമരുത്. സംസ്കൃതാനുകരണംനിമിത്തം മലയാളത്തിൽ ഈ ദോഷം കുറച്ചൊക്കെ പറന്നിട്ടുണ്ട്. കവിതയുടെ ആകാരഭംഗിയിൽ മതിമയങ്ങി

വിസ്താരത്തിനുവേണ്ടി പ്രയത്നിക്കാത്തവരായി അനേകം കാവ്യകാരന്മാർ മലയാളത്തിൽ ഇക്കഴിഞ്ഞ തലമുറവരെ സർവ്വാൽകഷ്ണ വർത്തിച്ചിരുന്നു. ഇന്നിതാ ആ പ്രസ്ഥാനത്തിൽനിന്നൊരു തിരിച്ചടി തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ ഫലങ്ങളിലൊന്നാണ് “ജീവത്സാഹിത്യസംരംഭം.” സാഹിത്യസാമ്രാജ്യം വിസ്തൃതവും പൊതുജനഭരണവിധേയവും ആക്കിത്തീർക്കുവാനുള്ള ഇന്നത്തെ യുവലോകപരിശ്രമം സർവ്വമാശ്വാലമായിട്ടുള്ളതുതന്നെയാണ്. അതോടുകൂടി എന്നെന്നേക്കുമുള്ള മനോഹരമാക്കിത്തീർക്കേണ്ടതിന് വേണ്ടുന്ന കലാകൗശലംകൂടി സമ്പാദിക്കുവാനും ഉത്സാഹശാലികളായ ജീവത്സാഹിത്യകാരന്മാർ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. ഏതായാലും ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്ക് നമുക്കു സാഹിത്യത്തിന്റെ ഗതിയെക്കുറിച്ച് ഒട്ടുംതന്നെ നിരാശപ്പെടുവാനുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നേരെമറിച്ച്, ഇന്നുകാണുന്ന അസംതൃപ്തിയും അക്ഷമയും പ്രസരിപ്പും പ്രക്ഷോഭവും, വിപ്ലവംതന്നെയും, ഭാവിശ്രേയഃപിതൃനുമായ ചൈതന്യലക്ഷണങ്ങളായിക്കണക്കാക്കി നമുക്കു സ്വയം അഭിമാനിക്കുകയും അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യാവുന്നതാണ്. “രസം” വററി വരണ്ടുകിടക്കുന്ന പലപലത്തിൽ വഷാരംഭേദമുള്ളതാകുന്ന കലക്കം ഏതുപോലെയോ, അതുപോലെമാത്രമേ, ഇന്നുകാണുന്ന പ്രക്ഷോഭത്തെ നാം കരുതേണ്ടതുളളൂ. വിദേശീയസാഹിത്യസംസ്കാരവഷാപാതത്താൽ മലയാളസാഹിത്യപലപലം രസപൂർണ്ണമായിത്തീരുന്ന ഒരു ഘട്ടംതന്നെയാണിത്. ഇതിനെക്കുറിച്ച് നമുക്കു കണ്ണിതഞ്ഞേക്കാവുന്ന പ്രത്യാശയുതന്നെയാണ് വഴിയുള്ളത്.

III. ശാസ്ത്രം, വിവർത്തനം.

(മോണ്ട്സിഗ്നത്തിന്റെ ഭജ. പാലാക്കോരൻ ഫ്രം എ.)

പൂർണ്ണരണ.

പഴയ ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനമായ കേരളം പട്ടണത്തിലാണല്ലോ ഇക്കുറി പരിഷത്തിന്റെ വാഷികമഹോത്സവം നടക്കുന്നത്. ഇത് ആ സഭയേയും അതിന്റെ ചരിത്രത്തേയും സംബന്ധിച്ച പല സ്മരണകളും നമ്മിൽ ഉദിച്ചിക്കാൻ പ്രത്യേകം പ്രേരകമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. കേരളീയരുടെ ഇടയിൽ സാഹിത്യാഭിരുചിക്ക് അനല്പവും അഭൂതപൂർവ്വമായ ഒരു ഉയർച്ചയുണ്ടാക്കുന്നതിനും അനവധി

വിഭാഗാനുരൂപവും കവിതകളെയും രംഗത്തിൽ അണിയിച്ചിറക്കി അവരുടെ അഭിനയവിശേഷങ്ങളാൽ ഭാഷാസാഹിത്യഭണ്ഡാഗാരത്തിൽ പുതിയ മുതൽക്കൂട്ടകൾ വളരെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും ആ സഭയുടെ ജീവിതം അത്യാധികം സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന് തക്കമില്ല. വിധിപൈവരി തൃത്താൽ അചിരേണ ആ വിഭാജനസംഘടന ശിഥിലീഭവിക്കുകയും ചെയ്തതുതന്നെയായിപ്പരിണമിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നിരുന്നാലും അതിന്റെ ജനയിതാവും രക്ഷിതാവുമായിരുന്ന രാജശ്രീമാൻ കണ്ടത്തിൽ വർഗ്ഗീസുമാപ്പിള അവർകളുടെ ചേതന ഈ പുതിയ സംരംഭത്തെ നോക്കി സമാശ്വസിക്കുകയും ആനന്ദപൂർവ്വം പൂർണ്ണഗ്രാഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നു സമാധാനിക്കാം. ഏതു ഭാഷയുടേയും സാഹിത്യത്തിന്റേയും ഉചിതമായ പുരോഗതിയ്ക്കു പണ്ഡിതപരിഷത്തുകളുടെ സാരഥ്യം സാരവത്തായ അവലംബമാണ്. പശ്ചിമഖണ്ഡത്തിലെ പ്രഖ്യാതമായ ഫ്രഞ്ച് അക്കാഡമി, ആർവാർത്തിലെ വിക്രമാർക്കസഭസ്സ്, കേരളത്തിലെ തളിയിൽത്താനം മുതലായ സമിതികളുടെ ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ ഈ സംഗതി സ്പഷ്ടമായി മനസ്സിലാക്കാം. സാഹിത്യമണ്ഡലത്തിൽ സർവ്വസമ്മതമായ ആധിപത്യം വഹിച്ചു അതിലെ വ്യാപാരങ്ങൾ യഥോചിതം നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനും, ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ കാവ്യകലാഭിരുചി മേൽക്കുമേൽ പരിഷ്കരിച്ചു പരത്തുന്നതിനും, ഉത്തമവിമർശനങ്ങൾകൊണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഉച്ചനീചത്വങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തി സർഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു പ്രതിഷ്ഠയും പ്രചാരവും ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും, വിജ്ഞാനത്തിന്റേയും കലാവിധാനത്തിന്റേയും സംരംഭങ്ങൾ നൂതനമായി ഉൽഘാടനം ചെയ്യുന്നതിനും, ഇങ്ങനെയുള്ള സമിതികൾക്ക് അനന്യസുഖമായ ശക്തിയും സൗകര്യവുമുണ്ട്. എത്രന്നിമിത്തം ആധുനികകേരളത്തിൽ ഇദംപ്രഥമമായവതരിച്ച ആ സാമൂഹികവിഭാഗസമാജത്തിന്റെ അകാലചരമം ഭാഷാപ്രണയികൾക്ക് അത്യാധികം സങ്കടകരമായിത്തീർന്നതിൽ അതൃപ്തപ്പെടാനില്ല; എങ്കിലും ഭാഗ്യവശാൽ ഈ പരിഷത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടു കൂടി അതിനെ അപശാന്തിയുണ്ടായിരിക്കുന്നു. ഭാഷയ്ക്കു ഭാസ്യമായ ഭാവി സ്പഷ്ടിക്കാൻ ഈ സമിതി പൂർവ്വാധികം പര്യാപ്തമാകുമെന്നു നമുക്ക് ഒരു സുകൃത്തോടുകൂടി പ്രതീക്ഷിക്കാം.

ഈ അഭിലാഷം സഫലമാകാൻ വേണ്ടകരുതലും കരുക്കളും ഈ പരിഷത്തിന് എത്രത്തോളം കൈവന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നും ഇനി ഉപാർജ്ജിക്കേണ്ടകൃത്യങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നും, അല്പം മനസ്സിരുത്തി ചിന്തിക്കേണ്ടതു് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ നമ്മുടെ ചുമതലയാണ്.

വർത്തമാനസംരംഭങ്ങൾ.

ആണ്ടിലൊരിക്കൽ ഏകദേശം പത്തു കോടി പേർ സമ്മേളനം നടത്തുക, കൊല്ലത്തിൽ മൂന്നോ നാലോ തവണവിതം ഒരു പത്രസഞ്ചിക പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുക, എന്നീ രണ്ടുകാര്യങ്ങൾ മാത്രമാണ് ഇപ്പോൾ പരിഷ്കൃത നിർവ്വഹിക്കുന്ന പ്രവൃത്തികൾ. ഇവതന്നെയും പരാജയംകൂടാതെ നിർവ്വഹിച്ചു പോയിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടുപോകാൻ വേണ്ടശക്തി അദ്വാപി അതിനു കൈവന്നിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ നടക്കുന്ന പ്രസ്തുത പരിശ്രമങ്ങളുടെ ഫലമാകട്ടെ, പരിമിതമായുൾക്കൊള്ളുന്നു. പ്രതിവർഷം വളരെപ്പണം ചിലവുചെയ്തുകൊണ്ടാണു സമ്മേളനങ്ങൾകൊണ്ടു സഹൃദയന്മാർക്കു പരസ്പരം പരിചയം സമ്പാദിക്കുന്നതിനും, അഭിപ്രായങ്ങൾ വിനിമയം ചെയ്യുന്നതിനും, വിശേഷസൗകര്യം സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു വാസ്തവമാണ്. കൂടാതെ ജനങ്ങളിൽ സാമിത്വ നൂതന ഉത്സാഹം ഉണർത്തുന്നതിനും ഇത്തരം കൂട്ടായ്മകൾ ഉപകരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറയാം. എങ്കിലും കർമ്മപദ്ധതിയിൽ കാൽവെയ്ക്കാത്ത കാലത്തോളം ഈ വക യോഗങ്ങളും സമ്മേളനങ്ങളുംകൊണ്ടു മേൽപ്പറഞ്ഞതിൽ കവിഞ്ഞു കാര്യമായി വല്ല പ്രയോജനവും ഉണ്ടാകുമോ എന്നു സംഗതി സംശയഗ്രസ്തമാകുന്നു. പരിഷത്തിന്റെ വക കൈമാറുന്നതിനുള്ള അപ്രകാശിതങ്ങളായ പഴയ പട്ടികകൾക്കും രംഗത്തിറങ്ങാനുള്ള ഒരു സാമഗ്രിമാത്രമായിട്ടാണ് ഇപ്പോൾ വർത്തിക്കുന്നത്. ഈ വിഷയത്തിൽ മറ്റൊരു വിഭാഗം ഉള്ളവർ ഏതായാലും പ്രശംസാർഹമാണെന്നു ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നാൽ അഭിനവങ്ങളായ ഗവേഷണഫലസ്പർശങ്ങൾ, ഉത്തമനിരൂപണങ്ങൾ, ശാസ്ത്രീയവേദനകൾ മുതലായവയാണ് ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾക്കു് ആത്യന്തരം ഇണങ്ങിയ ഭൂഷണങ്ങളെന്നു നാം മനസ്സിലാക്കണം. വിശ്വതലത്തിൽ ഉന്നതമായ ആളുകളുടെ വിവിധ ജിജ്ഞാസകളെ സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ ഈ പ്രശ്നപരമ്പരകളുടെ ആവശ്യം ഇപ്പോൾ ഒഴിച്ചുകൂടാതെ തായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ആകയാൽ ഉചിതമായ ചില കർമ്മമാർഗ്ഗങ്ങൾ പരിശോധനയ്ക്കായി കണ്ടുപിടിച്ച്, തദ്വാരാ പരിഷത്തിന്റെ വർത്തമാനസംരംഭങ്ങളെത്തന്നെയും കൂടുതൽ ഫലപ്രദമാക്കത്തക്കവിധം പരിഷ്കരിക്കുകയും വിപ്ലവീകരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടകാര്യം ആസന്നമായിരിക്കുന്നു. ഇക്കാര്യം സംബന്ധിച്ച് എനിക്കുള്ള ചില അഭിപ്രായങ്ങൾകൂടി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കാം.

ഒരു ഗവേഷണമന്ദിരം

പരിഷ്കാരങ്ങളിൽ ഇത്തരം വിഭാഗസമാജങ്ങൾ അനവധിയുണ്ട്. അവയെ ശാശ്വതീകരിക്കുകയും ഉപയുക്തപരി പ്രശസ്തവും പ്രയോജനകരവുമാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതു് തത്തൽസംഘങ്ങളോടനുബ

സ്ഥിച്ചുണ്ടായിട്ടുള്ള ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ ഗവേഷണമന്ദിരങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരണശാലകളുമാകുന്നു. നമ്മുടെ പരിഷ്ക്കരണവും ഭാവി സുന്ദരവും സുസ്ഥിരവുമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിന് ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു സ്ഥാപനമെങ്കിലും തീർക്കുന്നതിൽ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടത് ആവശ്യം ആവശ്യമാണ്. കൊച്ചി തിരുവിതാംകൂർഗവണ്മണ്ണുകളുടേയും മദ്രാസ് സർവ്വകലാശാലയുടേയും നേതൃത്വത്തിൽ ഭാഷാഭിവിദ്യയെ ഉന്മൂലീകരിച്ച് ഇങ്ങനെ ഏറ്റെടുത്ത പെട്ടിട്ടുള്ള ചില സ്ഥാപനങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഇല്ലെന്നില്ല. പക്ഷെ, അവ കൊണ്ടു പ്രതീക്ഷാർഹമായ ഗുണമൊന്നും ഉണ്ടാകുന്നില്ലെന്നു സവ്യസനം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പരിഷ്കൃതരീതികൾ അസാധാരണവും ഭൂരിപക്ഷം അംഗങ്ങളും രാജ്യത്തിൽ പ്രാമാണ്യവും സ്വാധീനശക്തിയും ഉള്ളവരാണ്; അവർ സോത്സാഹം പരിശ്രമിച്ചാൽ പൊതുജനങ്ങളുടെ ആനുകൂല്യം ധാരാളം സമ്പാദിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാകുകൊണ്ട്, കാലവിളംബംകൂടാതെ പ്രസ്തുതോദ്ദേശ്യം സാധ്യദശയിൽ എത്തിക്കാൻ കഴിയും. ഏതൽസദൃശമായ ഒരു സംരംഭംതന്നെയാണല്ലോ കലാമണ്ഡലം പ്രവർത്തനമായും സമാരംഭിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിനുമുമ്പെ ആശാനുരൂപമായ വിജയം ഇക്കാർയ്ക്കത്തിൽ നമുക്കും മാതൃകയായിക്കരുതാം. സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ട് ഇത്രമാത്രമെങ്കിലും സാധിതമായാൽ സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഭാവിസംരക്ഷണം സംബന്ധിച്ചു നമ്മുടെ ഗവണ്മണ്ണുകളും താമസമായാൽ നല്ലാതിരിക്കില്ല. കേരളത്തിലെ ഓരോ കോയ്മയും ഇക്കാർയ്ക്കത്തിൽ പ്രാദേശികമായി വല്ല ആക്ഷേപവും പുറപ്പെടുവിക്കാൻ ഇടയുണ്ടെന്നാണെങ്കിൽ, എല്ലാ കോയ്മകൾക്കും തുല്യമായിരുന്നതായ കൊച്ചി ഹാബ്ബിനോടു സമീപിച്ചു ഏതെങ്കിലും സ്ഥലത്ത് ആ സ്ഥാപനം പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും അങ്ങനെ നിർദ്ദിഷ്ടവൈഷമ്യത്തിനും പരിഹാരമുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യാവുന്നതാണ്.

ഗവേഷണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ അപ്രകാശിതകൃതികൾ പ്രസാധനംചെയ്തു എന്നാണെന്ന് ഒരു ധാരണയുണ്ട്. അക്കാര്യം ഭാഷാവിഷയകമായ ഗവേഷണത്തിൽ അതിപ്രധാനമായ ഒരു ഭാഗമാണെന്നു സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ മലയാളത്തെപ്പോലെയുള്ള ജീവൽഭാഷകളുടെ ഉന്നമനത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു നടത്തപ്പെടുന്ന ഗവേഷണങ്ങൾ മറ്റു പല സംഗതികളേയും ഉന്മൂലീകരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും പുരോഗമനത്തിനുകുന്ന നവീനമാർഗ്ഗങ്ങൾ യഥാകാലം വെട്ടിത്തെളിയിച്ച്, അവയിൽ ഉത്തിഷ്ഠമാനന്മാരായ സാഹിത്യസേവകന്മാരെ പ്രവേശിപ്പിക്കാനുള്ള ഭാരം ഗവേഷണസ്ഥാപനത്തിനുള്ളതാണ്. ഇംഗ്ലീഷ്, ഫ്രഞ്ച് മുതലായ

ഒരു ഭാഷകളുടെ ഉൽകർഷ്ണത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ ഗവേഷണാലയങ്ങളുടെ കർമ്മപരിപാടി കണ്ടിട്ടുള്ളവർ ഈ അഭിപ്രായം പുത്തറിയായിരിക്കുകയില്ല. ഇതൊക്കെ തീരെ വിസ്തരിച്ച സംസ്കൃതത്തെയോ ഗ്രീക്കിനെയോപ്പോലെയുള്ള നിർജീവഭാഷകളുടെ സംരക്ഷണാർത്ഥം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഗവേഷണോദ്യമങ്ങൾമാത്രം മലയാളത്തിനു മതിയെന്നു പ്രാമാണികന്മാർപോലും വിചാരിക്കുന്നതു ശോചനീയമായിരിക്കുന്നു. ഇക്കാലത്തു്, പദ്യരൂപവും സങ്കല്പജാതവുമായ കാവ്യനാടകാദികളുടെയും ചെയ്തപ്പോഴെങ്കിലും യാതൊരു ജീവൽഭാഷയും പരിഷ്കൃതമായ പുരോഗതി പ്രാപിക്കുകയില്ല. ഇതു ഗദ്യത്തിന്റേയും അഭിനവവിജ്ഞാനങ്ങളുടേയും യുഗമാണെന്ന് ഈയിടെ നിർദ്വാരനായ എന്റെ മാന്യസ്നേഹിതൻ ശ്രീമാൻ ഈ. വി. രവിയ്യർ തൃശ്ശൂർവെച്ചു പറഞ്ഞതു ഞാൻ ഈ അവസരത്തിൽ സന്തോഷസന്താപാശ്രയം പ്പോവാത്തുകൊണ്ട് അനുസ്മരിക്കുന്നു. കഥകളും കവിതകളും വായിക്കുന്നതിനക്കാൾ ഭേദം, രാഷ്ട്രം, സമുദായം, ജീവിതം, സംസ്കാരസമ്പത്തു്, കലകൾ, ശാസ്ത്രങ്ങൾ, തൊഴിലുകൾ മുതലായ മുഖ്യ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവാൺ ഇന്ന് അത്യാവശ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നത്. ഇതു സാധിക്കുന്നതിനു വിശാലമായ ഒരു ഗവേഷണചരമം വെട്ടിത്തുറന്നു കഴിയൂ. അമ്പലം, കോളീയരുടെ ജീവിതഗതി പരിഷ്കൃതലോകത്തിന്റേതിൽ നിന്നു വളരെ പിന്നണിയിൽ ആയിരിക്കാനേ വഴിച്ചുള്ളൂ. മാതൃമല, സ്വാഭാവികമായി ഉലിക്കുന്ന ഉൽകൃഷ്ടജിജ്ഞാസകളെല്ലാം സിദ്ധിമാറ്റത്തിന്റെ അഭാവത്താൽ വിഫലങ്ങളായിച്ചമഞ്ഞു് ആയുഷ്കാലം മുഴുവൻ നമുക്ക് അസന്തുഷ്ടിയോടുകൂടി കഴിയേണ്ടതായും വരും. ഈ പോരാത്ത കർമ്മങ്ങളും നിവാരണമുണ്ടാക്കാനുള്ള മുഖ്യപദ്ധതിയാൺ ഉത്തമമായൊരു ഗവേഷണപ്രസ്ഥാനം. ആകയാൽ ഇക്കാര്യം സഭസ്യരുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു പ്രത്യേകം വിഷയമായി ഭവിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ളതാൺ എന്റെ പ്രഥമനിർദ്ദേശം.

പരിഷത്തും ഗവൺമെന്റുകളും.

മറ്റൊരു പ്രധാനസംഗതി, ഭാഷാസാഹിത്യം മലയാളവിദ്യാഭ്യാസം മുതലായവ സംബന്ധിച്ചു നമുക്കു ഗവൺമെന്റുകളും കലാമന്ത്രിമാരും നടത്തുന്ന പ്രവൃത്തികളിൽ സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിന് ഇപ്പോൾ യാതൊരു കൈയും ഇല്ലാത്തതു് അത്യന്തം അഭിമാനകരമാണെന്നുള്ളതാകുന്നു. മലയാളത്തിൽ പ്രധാനതരങ്ങളായ പല അദ്ധ്യയനപദ്ധതി

തികളും പരീക്ഷകളും ഗവേഷണസംരംഭങ്ങളും മറ്റും അധികൃതന്മാർ നിഷ്കൃഷ്ടമായി ഏർപ്പെടുത്തി നടത്തിപ്പോരുന്നുണ്ട്. അവയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനു പല ബോർഡുകളും കമ്മറ്റികളും രൂപവൽക്കരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതിൽ ഒന്നിലും പരിഷത്തിനു യുക്തമായ പ്രാതിനിധ്യമാകട്ടെ, അഭിപ്രായസമർപ്പണാവകാശമാകട്ടെ, സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ല. ഏതായാലും ഈ സമിതിയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി അംഗീകരണ വിഷയമായിരിക്കുന്നു. ഏതാളുടേതായ ഏതൊരു വിഭാഗപ്രസ്ഥാനത്തിനും, ഒന്നുകിൽ തദ്ദേശീയങ്ങളോടും പ്രവൃത്തികൾക്കോ ഉള്ള നൈസർഗ്ഗികമായ വിലയും ഗൗരവവുംകൊണ്ട്—അല്ലെങ്കിൽ ഗവണ്മെന്റുകളിൽനിന്നും കലാശാലകളിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന ആദായവികാരങ്ങളുടെ വലിപ്പംകൊണ്ട്—ഇങ്ങനെ രണ്ടിൽ ഒരുവഴിക്കല്ലാത്ത ആത്മശങ്കയും ജനസമ്മതിയും സമ്പാദിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ മാറ്റമാണ് ഉത്തമമായി എണ്ണപ്പെടേണ്ടതെങ്കിലും, ഒരു സാരംഭം ആ അവസ്ഥയിൽ എന്താൻ പല വിശിഷ്ടസാഹചര്യങ്ങളും ഇന്നങ്ങിപ്പോരണതായുള്ളതിനാൽ പരിഷത്തിന് അതേവഴിക്കുതന്നെ വേഗത്തിൽ ഉയർച്ചപ്രാപിക്കാമെന്നു കരുതുന്നത് പ്രായോഗികമായിരിക്കയില്ല. മറിച്ച്, രണ്ടാമത്തെ മാറ്റമാകട്ടെ അതുതത്താളം ദൃഷ്ടാപമല്ലതാനും. ആകയാൽ നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയേയും സാഹിത്യത്തേയും സ്വർഷിക്കുന്നതായി ഗവണ്മെന്റുകളും കലാശാലക്കാരും നടത്തുന്ന പ്രധാനതരമായ എല്ലാ ഏർപ്പാടുകളിലും പരിഷത്തിനു പ്രാതിനിധ്യവും, അഭിപ്രായസമർപ്പണം ചെയ്യാനുള്ള അവകാശവും പ്രഥമമായി ഉപാർജ്ജിക്കണം. അതിനുശേഷം, പ്രായേണ പ്രസ്തുത കാര്യാലയങ്ങളിൽ അധികാരസ്ഥാനങ്ങളുള്ള യഥാവിധി ആദേശിക്കാനുള്ള പ്രാമാണികതപരമായും കരസ്ഥമാക്കേണ്ടതാണ്. ഇപ്രകാരമായാൽ പരിഷത്തിനെക്കുറിച്ചു ജനതാമധ്യേ ഇപ്പോഴുള്ള മതിപ്പു വളരെ വലിപ്പിക്കുന്നതിനും, അതുവഴി ഈ വിഭാഗജനസാക്ഷര ശാക്തീകരണപ്രതിഷ്ഠാക്കിത്തിഷ്ഠുന്നതിനും കഴിയുമെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. അതിനാൽ ഈ സംഗതിയിലും നമ്മുടെ ശ്രദ്ധ അവശ്യം പതിയേണ്ടതാകുന്നു.

ശാസ്ത്രീയവിജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധി.

പൗരസ്ത്യവിഭാഗപരിഷത്തിനെ അനുകരിച്ച് ഇക്കാര്യം നമ്മുടെ പരിഷത്തിന്റെ ഈ സമ്മേളനം വിഷയാനുസാരേണ പലേ വകപ്പെട്ടുകൂട്ടായി തിരിച്ചു വളരെ ഉചിതമായിട്ടുണ്ട്. ഇതുനിമിത്തം സമ്മേളനത്തിനു വ്യാപ്തിയും വൈവിധ്യവും സദ്ധിച്ചതിനു പുറമേ, ഓരോ

വകുപ്പിലും ഉൾപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളെ പൂർണ്ണാധികം അവഗാഹമായിട്ട് നിിക്കാനുള്ള സൗകര്യവും ഉള്ളവായിരിക്കുന്നു. ഈ സമേതനത്തിന്റെ പരിധിയിൽപെട്ട വിഷയങ്ങൾ ശാസ്ത്രം, വിവർത്തനം എന്നിവയാണെല്ലാം. ആധുനിക യുഗത്തിൽ എന്തുഭാഷയുടേയും ജനസഞ്ചയത്തിന്റെയും അഭിപ്രാപിക്കു നിദാനമായിരിക്കുന്നതു വിജ്ഞാനത്തിന്റെ അനുപേക്ഷണീയശാഖയായ ശാസ്ത്രമാണെന്നുള്ളതിനു തക്കമില്ല.

പണ്ടുള്ള ആളുകളുടെ ഇടയിൽ ശാസ്ത്രപരിജ്ഞാനം ആത്മസംസ്കാരത്തിനായി മാത്രമേ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളൂ. ഇന്നത്തെ അവസ്ഥ അതല്ല. ഇടാനീന്തനലോകത്തിലെ സകലവ്യാപാരങ്ങളും ഏകക്കര ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തെ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യജീവിതം പ്രകൃതിയെവിട്ടു പരിഷ്കാരത്തെ പ്രാപിച്ചതോടുകൂടി ശാസ്ത്രീയമായ അറിവിന്റെ ആവശ്യം ഒരിടത്തും ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതുനിമിത്തം, സാഹിത്യത്തിന്റെ സംസ്കാരികമായ അഭിപ്രാപിക്കുതന്നെയും ഈ അറിവ് അപരിത്യാജ്യമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ആകയാൽ അഭിനവശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ പലതും മലയാളത്തിൽ വിവർത്തനം ചെയ്തോ, സ്വതന്ത്രമായി രചിച്ചോ പ്രചരിപ്പിക്കേണ്ട കാലം വളരെ വൈകിയിരിക്കുന്നുവെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. തൽസിലിക്കുള്ള ചില സാധകമാർഗ്ഗങ്ങളെക്കുറിച്ചുകൂടി ഈ ഘട്ടത്തിൽ കുറഞ്ഞൊന്നു പത്യാലോചിക്കുന്നതു യുക്തമായിരിക്കും.

ഒന്നാമത്ത്, ശാസ്ത്രവ്യവഹാരത്തിനുവേണ്ട സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങൾ നമുക്കു ദുർല്ലഭമാണ്. ഈ നൂതന പരിഹരിക്കാൻ മുമ്പു പലരും ആലോചിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവരുടെ പരിശ്രമങ്ങളിൽ ഒന്നുതന്നെ പൂർണ്ണമായിട്ടില്ല. ശബ്ദാരിത്രം തീരാത്ത കാലത്തോളം ഗ്രന്ഥാരിത്രത്തിനും വിരാമമുണ്ടാകയില്ലെന്നുള്ളതു പരമാർത്ഥമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇക്കാര്യം സംബന്ധിച്ച താഴെ പറയുന്ന മൂന്നുസംഗതികളിൽ പരിഷത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ ഗാഢമായി പതിയേണ്ടതു് ആവശ്യമാണ്.

മലയാളത്തിൽ അവശ്യം വിവർത്തനംചെയ്തു പ്രചരിപ്പിക്കാൻ അർഹമായിത്തോന്നുന്ന നവീനശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഓരോന്നിലുമുള്ള സാങ്കേതികപദങ്ങൾ തരംതിരിച്ചു നിഷ്പഷ്ടമായി പരിഭാഷപ്പെടുത്താൻ പ്രാപ്തിയുള്ള ഒരു കമ്മറ്റി സ്ഥിരമായി ഏല്പെടുത്തുകയും, ആ സംഘം തയ്യാറാക്കുന്ന ശബ്ദപരമ്പര ഔദ്യോഗികമുഖേനയോ പുസ്തകരൂപത്തിലോ തുടർച്ചയായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ആണ് ചരിച്ചതു് ആദ്യമായി ചെയ്തേ

ണ്ടു പ്രവൃത്തി. തന്നെത്തരം, ബനാറീസിലെ “നാഗരീപ്രചാരണസഭ” ഇപ്പോൾ നിർവ്വഹിച്ചുപോരുന്ന പരിശ്രമങ്ങളെ മാതൃകയാക്കിക്കൊണ്ടു്, പരിഷത്തിന്റെയോ മറ്റോ നേതൃത്വത്തിൽ ഉത്തമങ്ങളായ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ട ഏതെങ്കിലുമൊരു പദ്ധതികൂടി ഉടൻ തന്നെ രൂപവൽക്കരിക്കണം. ഇതുണ്ടാകാൻ സാമാന്യം സാധ്യമായിക്കഴിഞ്ഞാൽ, വിദ്യാലയങ്ങളിലും കലാമന്ദിരങ്ങളിലും ശാസ്ത്രാദ്ധ്യപനം നടത്തുന്നതു കഴിയുന്നതും മാതൃഭാഷയിൽതന്നെയായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം അധികൃതന്മാരുടെ സമ്മതി സമ്പാദിക്കുകയാണു് പിന്നീടു വേണ്ടതു്. അടുത്തു സമാരംഭിക്കാൻ ഇരിക്കുന്ന തിരുവിതാംകൂർ സർവ്വകലാശാലയും ഇക്കാശ്ശിത്തിൽ കൂടുതലായ അനുഭാവം പ്രദർശിപ്പിക്കുമെന്നാണു് ഏന്റെ വിശ്വാസം. വ്യവഹാരം മാതൃഭാഷയിലായാൽ വിഷയഗ്രഥണയെപ്പോലും വളരെ കുറയുന്നതാകുകൊണ്ടു പാഠ്യപദ്ധതിയിൽ അദ്ധ്യയനാക്കന്മാർക്കു പുറം വിദ്യാധികമായ നൈപുണ്യം നേടാൻ സാധിക്കുമെന്നുള്ളതു് അനുഭവവേദ്യമാകുന്നു. അധികൃതന്മാർ ഈ തത്ത്വം അവഗണിക്കുകകൊണ്ടല്ല, പ്രത്യേകം, ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു ശേഖരങ്ങളിലുള്ള ക്ഷാമം നിറുത്തുമാണു് നിർദ്ദിഷ്ടപ്രസ്ഥാനം ഇപ്പോൾ അനുവദിക്കാതിരിക്കുന്നതു്. ഈ ദൗർല്ലഭ്യം നിരാകൃതമായാൽ അവരുടെ അനുമതി ലഭിക്കുന്നതിനും പ്രായസമുണ്ടാകയില്ല. ആകയാൽ ശാസ്ത്രീയഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കൊണ്ടു സർവ്വംഗം അലങ്കരിച്ചു പ്രഭാവത്തോടുകൂടി ജീവിക്കാൻ വേണ്ട വിശിഷ്ടസമ്പാദ്യം ഏതുപാടും നാം നിസ്സന്ദേഹം യത്നിച്ചു സ്വഭാഷയ്ക്കു് ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നു് ഈ സദസ്സിനെ ഒരിക്കൽകൂടി സമ്പ്രദായം ഉൽബോധിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

സാങ്കേതികസംജ്ഞകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതു വല്ലാത്ത ഒരു ഭാരമായി പലരും വിചാരിക്കാറുണ്ടു്. ആവശ്യം അനുസരിച്ചു് ഓരോരുത്തനും തോന്നിയപോലെ നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്ന സംജ്ഞകൾ വരുത്തിക്കൂട്ടിയിട്ടുള്ള കഴിപ്പങ്ങൾ ആ ആശങ്കയെ ബലപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലെന്നില്ല. ഉത്തരവാദിപ്പെട്ട ഒരു കമ്മറ്റിയോ മറ്റോതെങ്കിലും സ്ഥാപനമൊ സാങ്കേതികസംജ്ഞാനിർമ്മാണത്തിനൊരുങ്ങുന്നുവെങ്കിൽ യോഗ്യതകളെല്ലാം താനേ നീക്കിക്കൊള്ളും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അങ്ങനെയുള്ള ഒരു സ്ഥാപനത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഏതഭിപ്രായകമായി പ്രവർത്തനമാരംഭിക്കുന്നവർ നവീനസംജ്ഞാനിർമ്മാണത്തിനുള്ള പോരായ്മകൾ അന്വേഷിച്ചു കണ്ടുപിടിക്കുകയും, അവ വിജാതീയസംജ്ഞകളുടെ പരാവർത്തനത്തിൽ ഇന്നനുഭവപ്പെട്ടുവരുന്ന ശ്ലേഷങ്ങൾ മിക്കവാറും ദൂരീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണു്. ഉദാഹരണമായി ഒരു പദ്ധതി നിർദ്ദേശിക്കാം.

സാങ്കേതികസംജ്ഞകൾ.

ഒന്നാമതായി, സാങ്കേതികസംജ്ഞകളെ ഏതാനും വകുപ്പുകളായി തിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ശാസ്ത്രവ്യവഹാരത്തിനു പ്രയോജനകീഴ്വച്ചിട്ടുള്ള സാങ്കേതികസംജ്ഞകൾക്കു സമാനങ്ങളായ ഒട്ടേറെ ശബ്ദങ്ങൾ നവീനജ്ഞാനത്തിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ട്. അവയെ ഒന്നാംവകുപ്പിൽപെടുത്താം. ബീജഗണിതം (Algebra) ക്ഷേത്രഗണിതം (Geometry) ത്രികോണഗണിതം (Trigonometry) ഇത്യാദികളുടെ ഉപയോഗത്തിനുവേണ്ട സംജ്ഞകളായിരിക്കും അക്രമത്തിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവ. അവയെ ആർച്ചിയാദിഗ്രന്ഥതല്പങ്ങളിൽനിന്ന് ഉദ്ധരിക്കേണ്ട ഭാരമേ നമുക്കുള്ളൂ. ആവക വിഷയങ്ങളിൽ അഭിനവമായി സൃഷ്ടിക്കേണ്ട സംജ്ഞകൾ വളരെ ചുരുക്കമായിരിക്കും. Arc എന്ന ഒരു സംജ്ഞ എടുക്കുക. സംസ്കൃതത്തിൽ വില്ലിനുള്ള പശ്ചാത്തലങ്ങളെയെല്ലാം Arc എന്നതിന് വിവർത്തനങ്ങളായി പണ്ടേ പ്രയുക്തമായിട്ടുണ്ട്. ശരീര വിജ്ഞാനീയം, ഔഷധവിജ്ഞാനീയം, രസതന്ത്രം, രാജ്യതന്ത്രം മുതലായ വിഷയങ്ങൾക്ക് ഏവംവിധം പഴയ സംജ്ഞകൾ ഒട്ടോക്കെ തേടിപ്പിടിക്കുവാൻകഴിയും. ഒരു കാര്യമേ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുള്ളൂ. പ്രസ്തുതവിഷയങ്ങളിൽനല്ല അവഗാഹവും, അവയെ പരാമർശിച്ചു നമ്മുടെ പ്രചിതാമഹന്മാർ സംസ്കൃതത്തിൽ വിരചിച്ചിട്ടുള്ള അനൗപഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ള തുണിയും ഉള്ളവർ മാത്രമേ പ്രാചീന സംജ്ഞകൾ ഉദ്ധരിച്ചു തരംതിരിക്കുവാൻ നിയുക്തരാകാവൂ എന്നുമാത്രം.

ഇംഗ്ലീഷിൽ ഇന്നു നടപ്പിലുള്ള സാങ്കേതികസംജ്ഞകളിൽ ഒട്ടുമുക്കാലം ഗ്രീക്കിൽനിന്നോ, ലത്തീനിൽനിന്നോ ആദത്തങ്ങളാണു്. അതുകൊണ്ട് അവയെല്ലാംപോലും സമാനങ്ങളായ ധാതുക്കൾ സംസ്കൃതത്തിൽ ഉണ്ടാകുവാൻ വഴിയുണ്ട്. ഭാഷകളെ താരതമ്യംചെയ്തു പഠിച്ചിട്ടുള്ളവർ് അത്തരം ധാതുക്കൾ കണ്ടുപിടിക്കാൻ പ്രയാസമുണ്ടാകയില്ല. ധാതു ഏതെന്നു തെളിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞാൽ അതിന്മേൽ പിന്നെ ആവശ്യംപോലെ പ്രത്യയങ്ങളും അർത്ഥങ്ങളും പാശ്ചാത്യരേപ്പോലെ നമുക്കും ആരോപിക്കാമല്ലോ. അങ്ങനെ ഭാഷാന്തരീകരിക്കാവുന്ന സാങ്കേതികസംജ്ഞകളെ രണ്ടാമത്തൊരു വകുപ്പായി ഗണിക്കാം.

Electricity-യെ ആലങ്കരികതയായി പണ്ഡിതവരേണ്യനായ ശ്രീമാൻ ഐ. സി. ചാക്കോ അവർകൾ തല്പരചെയ്തതു് ഈ പദ്ധതി അനുസരിച്ചായിരിക്കണം. Statics എന്നതിനെ സ്ഥിതിവിജ്ഞാനീ

യം എന്നു കേരളമാസികാപ്രവർത്തകന്മാർ തർജ്ജമ ചെയ്യുകയുണ്ടായി. Axis-ന് അക്ഷം എന്നും Bulb-ന് ബുൽബും എന്നും Circle-ന് ചക്രം എന്നും Octave-ന് അഷ്ടമസ്വരമെന്നും പറയുമ്പോൾ സമാനശബ്ദാഭിപ്രായനയം ആരാണ് നിഷേധിക്കുക? അനേകം വാക്കുകൾ ഇങ്ങനെ തറവാടുബന്ധം വോക്കി കണ്ടുപിടിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. രണ്ടോ നാലോ ഭാഷകളിൽ ശ്രംഗത്തോളം എത്തിയിട്ടുള്ള വിഭാഗങ്ങൾ എത്രയെങ്കിലും സാങ്കേതികശാസ്ത്രങ്ങൾ ഉക്തമാർഗ്ഗത്തിലൂടെ ഉപാജ്ഞിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നാണെന്റെ വിശ്വാസം.

സംസ്കരണീയനായ എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്, മുകളിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച രണ്ടു പദ്ധതികൾ അനുസരിച്ചു ശബ്ദനിഷ്ഠാനം ചെയ്യാൻ ഉത്സാഹിക്കുകയുണ്ടായി. ഏതാനും ശബ്ദങ്ങൾ അദ്ദേഹം ചില സംസ്കൃതമാസികകളിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതായിരുന്നുണ്ട്. ഉദാഹരണം പൂണ്ണമാകുമ്പോഴേയ്ക്കും വിധി അദ്ദേഹത്തെ അപഹരിച്ചുകളഞ്ഞു. സാങ്കേതികസംജ്ഞാനിർമ്മാണത്തിൽ തിരുമനിയുടെ വലംകൈയായിനിന്നു പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നവരിൽ മുഖ്യൻ ശ്രീമാൻ ഐ. സി. ചാക്കോ ആണ്. നവീനവിജ്ഞാനത്തിലുള്ള പരിചയം, ഇൻഡോയൂറോപ്യൻ വംശത്തിലെ പ്രധാന ഭാഷകളിലെല്ലാമുള്ള പാണ്ഡിത്യം, ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങളെ ഭാവനാസ്പർശിതമായ രീതിയിൽ വ്യവഹരിക്കാനുള്ള പാടവം, എന്നിവകൊണ്ടു ശ്രീമാൻ ഐ. സി. ശബ്ദനിഷ്ഠാനമാക്കിയുള്ളതെന്റെ നേതാവായിരിപ്പാൻ ഏറ്റവും അർഹനാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്രമകാലത്തെ ഭാഷാഭൂമയാത്മം വിനിയോഗിച്ചാൽ നന്നായിരുന്നു.

ഏതാനും സംജ്ഞകൾ മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടുവഴിക്കും വിവർത്തനം ചെയ്യുവാൻ തരപ്പെടുത്തവയായുണ്ട്. അവയെ മൂന്നാമത് ഒരു വകപ്പിൽ പെടുത്താം. ഈ വകപ്പിൽ അർത്ഥമാത്രം മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഭാഷാന്തരീകരണനയമാത്രമേ കൊള്ളാവൂ. അതനുസരിച്ച് ഉണ്ടാകുന്ന ശബ്ദങ്ങൾക്ക് അളവറ്റ വൈവിധ്യം വരാവുന്നതാണ്. അർത്ഥനോക്കി ഓരോരുത്തനും ഓരോ വിധത്തിൽ നാണയമടിച്ചു വിടുവാൻ മടിക്കയില്ല. എന്റെ മുരുങ്ങിയ പരിചയത്തിനുള്ളിൽ Oxygen, Hydrogen, Expansion, Contraction, Reflection, Refraction മുതലായവയിൽ ഓരോന്നിനും അഞ്ചോ ആറോ വിധം മലയാളസംജ്ഞകൾ കണ്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എല്ലാറ്റിനും ക്ഷുദ്രങ്ങളായ പാഠ്യപുസ്തക

ങ്ങൾ വഴി ധാരാളം പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചുവരുന്നതായിട്ടാണെന്റെ അറിവ്. പല തെറ്റുകൾക്കും ജനയിതാവായേക്കാവുന്ന ഈ വൈവിധ്യത്തെ കടിഞ്ഞാണിട്ടു പിടിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാകുന്നു.

ഒട്ടുവളരെ വാക്കുകൾ വിവർത്തനസഹങ്ങൾ അല്ലാതെ ഉണ്ടു്. അവയെ നാലാമതൊരു വിഭാഗമായി എടുക്കാം. വേണമെങ്കിൽ ആ വിഭാഗത്തെത്തന്നെ രണ്ടായിത്തീരിക്കാം: ഒന്ന് Ohm, Ampere മുതലായി സംജ്ഞാനാമോൽപന്നങ്ങളായുള്ള ശബ്ദങ്ങളും, മററൊന്ന് Motor, Cycle ഇത്യാദിപോലെ തത്ത്വങ്ങളായി മലയാളത്തിൽ അഖിണ്ണിണിയിട്ടുള്ള ശബ്ദങ്ങളും. ഈ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളിൽ ഉള്ള ശബ്ദങ്ങളെ അതും നോക്കിയോ മററോ തത്ത്വമെഴുതുന്നതു് ഒരു ഭ്രാന്തായിരിക്കും. Ampere-നെ വിവർത്തനം ചെയ്യുവാൻ ആരും പുറപ്പെട്ടതായിരിക്കയില്ല. പക്ഷെ Motor-നെ തൈലശക്തമാക്കുവാനും, Cycle-നെ ചിലകൂവണിയാക്കുവാനും കോപ്പിട്ടിട്ടുള്ളവരെ ഞാനറിയും. അവരോടു് എനിക്കിപ്പോഴും അനാതാപം തോന്നുന്നുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ പറയുന്നതുകൊണ്ടു് വിജാതീയശബ്ദങ്ങൾ കണ്ണടച്ചുപയോഗിച്ചു്, കാലാന്തരത്തിൽ നാം, 'കൈരളി'യിൽ ഒരു ലേഖകൻ ആശങ്കിച്ചപോലെ, ഒരുവക ബട്ടു് മുർമലയാളം നടപ്പിലാക്കണമെന്ന് എനിക്കു മതമില്ല. Accounts and finance Controller എന്നതിനെ ഒരു പത്രലേഖകൻ കൂസൽകൂടാതെ അക്കൗണ്ടു്സം, ഫിനാൻസും, കൺട്രോളർ എന്നു മലയാളീകരിച്ചു കഥ ഞാനോക്കുന്നു. And എന്നുള്ള സമുച്ചയംമാത്രം ഭാഷാന്തരീകരിച്ചു ചാരിതാത്പ്രംപുണ്ടു അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെയുള്ളവരുടെ സേവനങ്ങളെ സമുച്ചാടനം ചെയ്യണം എന്നുതന്നെ ഞാൻ പറയും. ബഹുജനസമ്മതിയാൽ മലയാളത്തിൽ ജനാവകാശം സമ്പാദിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷുശബ്ദങ്ങളെ ആട്ടിയോടിച്ച്, തൽസ്ഥാനങ്ങളിൽ സംസ്കൃതത്തിലോ ഹിന്ദിയിലോ മററോ നിന്നു തീരെ അപരിചിതങ്ങളായ ശബ്ദങ്ങൾ കടംവാങ്ങി പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടു ഫലമില്ലെന്നു എനിക്കു വാദമുള്ളു. ജീവൽഭാഷയായ മലയാളത്തിനു മറ്റു ഏതു ഭാഷയിൽനിന്നും ശബ്ദസമ്പത്തു സംഭവിക്കുവാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരിക്കണം.

വിവർത്തനപദ്ധതി

ശബ്ദസൃഷ്ടി സാധിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ എല്ലാമായെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങൾ സ്വതന്ത്രമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനും ഏതാനും മാതൃകകൾ ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ കറെ സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞാൽ അവ നിരത്തിവെച്ചു മുറുപ്പം

പിന്മുറ നോക്കാതെ ഇംഗ്ലീഷ് ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ തർജ്ജമ ചെയ്യുകയാണ് പലരും ചെയ്യുന്നത്. വെറും തർജ്ജമ നന്നായിരിക്കുകയില്ല. വിജ്ഞാനീയതപം, ശബ്ദങ്ങൾക്കും ശൈലികൾക്കും എന്നപോലെ ഉദാഹരണാദികൾക്കും ഉദാഹരണ പരിവാണം. അതിനെ നിശ്ശേഷം നീക്കി, ഏറ്റവും സ്വതന്ത്രമായിട്ടുവേണം വിവർത്തനം ചെയ്യുവാൻ. അപ്പോഴേ ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങൾ നമ്മുടെ ബാലികാബാലന്മാർക്ക് സുഗ്രഹമാകുമുള്ളൂ. ഓരോവിഷയത്തിലും രണ്ടോ നാലോ ഉൽകൃഷ്ടവിവർത്തനങ്ങൾ ഉത്പാദിപ്പിക്കുവാൻ അവയിലെ പ്രതിപാദനരീതി നിഷ്പ്രയാസം നാടുക പ്രചരിപ്പിക്കുകയും. നാലോ അഞ്ചോ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ അത്തരത്തിൽ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ചിലത് എം. രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമേനിയുടേതാണെന്നു തോന്നുന്നു. മറ്റൊന്ന്, അടുത്ത കൊല്ലത്തെ Intermediate പരീക്ഷയ്ക്കു പെച്ചിട്ടുള്ള "വിശ്വവിഹാര"മാണ്. മി: ഐ. സി. ചാക്കോയും, മി: കെ. ആർ. കൃഷ്ണപിള്ളയും എഴുതാറുള്ള ശാസ്ത്രീയലേഖനങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ചും അനുസ്മരിക്കത്തക്കവയാകുന്നു. പഠിച്ചും പഠിപ്പിച്ചും ഉള്ള പല ഭാഷാപ്രണയികളും ഇക്കാര്യത്തിൽ മുന്നിറങ്ങി പ്രവർത്തിക്കാവുന്നവരായുണ്ട്. അവരെക്കൊണ്ടു മോചിപ്പിച്ചുകൊടുക്കാനുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളുണ്ടാകേണ്ടതുണ്ട്.

വിവർത്തനത്തെ സംബന്ധിച്ചു പൊതുവായും കുറച്ചു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു ഭാഷയിലെ ആശയങ്ങൾ മറ്റൊരു ഭാഷയിലേയ്ക്കു പകരുക—അതത്ര പ്രയാസമേറിയ പ്രവൃത്തിയാണോ? അതിന്നു രണ്ടുഭാഷകളിലും ഏറ്റക്കുറവു പൂർണ്ണമായി സമ്പാദിച്ചാൽ മതിയാവുകയില്ലേ? ഇങ്ങനെയൊക്കെ സംശയിക്കുന്നവർ ചുരുക്കമുണ്ട്.

ഇൻറർലിംഗ്വിയറു ക്ലാസിൽ ഫ്രഞ്ച് ഉപഭാഷയായി കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചില വിദ്യാർത്ഥികൾ ഇംഗ്ലീഷിലും ഫ്രഞ്ചിലും ഓരോ Gem Dictionary ഉപയോഗിച്ചു തർജ്ജമക്കാര്യം അനായാസേന നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നതായി ഓർക്കുന്നു. അവർക്കു ധാരാളം മാർക്കു കിട്ടിയിരുന്നതായിട്ടാണ് എന്റെ അറിവ്. ആ വക മുട്ടശാന്തികൾകൊണ്ടു സാഹിത്യക്കളരിയിൽ വിജയം നേടുവാൻ തരപ്പെടുകയില്ലെന്നുള്ള കാര്യം നമ്മുടെ ആളുകൾ ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. വിചാരങ്ങൾക്കും ശൈലികൾക്കും വേണ്ടുവാളും സാജാത്യമുള്ള രണ്ടു ഭാഷകളാണല്ലോ ഇംഗ്ലീഷും ഫ്രഞ്ചും. അവയിൽപ്പോലും പദോൽപത്തിവിവർത്തനം നിരുപയോഗമാണെന്നു തെളിക്കത്താൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു മൊയാപാടം സജീവനായ ഒരു മനുഷ്യന്റെ

പ്രതിരൂപമായിരിക്കാൻ എത്രത്തോളം പശ്ചാത്താപമോ, അത്രത്തോളമേ ഒരു ഭാഷയിലെ വാക്കിനു മറെറാരു ഭാഷയിലെ വാക്കു പ്രതിബിംബമായിരിക്കുകയുള്ളൂ. ആ സ്ഥിതിക്കു്, പദാനുപദവിവർത്തനം എത്രകണ്ടു പരിത്യാജ്യമാണെന്നു് ഉപഹൃമാണല്ലോ. മിസ്റ്റർ T. F. Higham, "Literal or word-for-word translation is only possible when the brute or inherent meaning of words—their denotation—is alone important and when equivalents in the two languages exist. Arithmetical tables lose nothing by translation, or nothing that a few works of exact Science also." എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ഇവിടെ വിശേഷിച്ചും അവധേയമാകുന്നു.

നാം യാത്രാമദ്ധ്യേ ഒരു മുൻഗാമിയെ പദാനുപദം പിന്തുടരുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുക. അയാൾ എവിടെ എപ്പോൾ നില്ക്കുമെന്നോ മറ്റോ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ടു്, നമുക്കു പലപ്പോഴും അയാളുടെ മേൽ ചെന്നലയ്ക്കേണ്ടതായി വന്നേയ്ക്കും. ഈ അനുഭവം പദാനുപദത്തെക്കുറിച്ചുമാണെന്നും ഉണ്ടാകുവാൻ ഇടയുണ്ടു്. To make both ends meet എന്നതിനെ രണ്ടു തലയും കൂട്ടിമുട്ടിക്കുക എന്നു ഭാഷാന്തരീകരിക്കുന്നവൻ തീർച്ചയായും അയാളുടെയും മുഖഗ്രന്ഥകാരന്റെയും രചകർ കൂട്ടിമുട്ടിക്കുവാൻ എളുപ്പമുണ്ടു്.

മുഖത്തിലെ ആശയങ്ങൾ സമഗ്രമായി ഗ്രഹിച്ചു് ഏറക്കുറ സമതന്ത്രമായി സ്വഭാഷയിൽ പകർത്താവുന്നതാണു് ഉത്തമവിവർത്തനകാരൻ. വിജ്ഞാതീയങ്ങളായ വിചാരങ്ങളും ശൈലികളും ഉചിതജ്ഞതയോടുകൂടി സജ്ജതീയങ്ങളാക്കി മുഖത്തിന്റെ ചൈതന്യം ഒട്ടും ചോന്നുപോകാതെ സൂക്ഷിക്കുവാൻ അയാൾക്കു കഴിയുന്നതും അയാൾ നല്ലൊരു സഹൃദയൻകൂടിയാണെന്നതിൽ വിവർത്തനം മുഖത്തെ അതിശയിച്ചെന്നും വരാം. ഒരുവന്റെ ശ്രമത്താൽ നീറിപ്പിടിക്കുകമാത്രം ചെയ്യുന്ന അഗ്നി മറെറാരുവന്റെ യത്നത്താൽ തെളിഞ്ഞുകാണാമല്ലോ. ഇതിനുദാഹരിക്കാവുന്ന തത്ത്വമകൾ മലയാളത്തിൽ എന്റെ അറിവിൽ ഇല്ല. ഇംഗ്ലീഷിൽ Fitz Geraldന്റെ ദുബായിയാത്തു് അഞ്ചാം തിപ്പു് അങ്ങനെയൊന്നാണെന്നു സാഹിത്യഭിജ്ഞന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. സാസ്ത്രതത്ത്വങ്ങളുടെ മലയാളത്തർജ്ജമകളിൽ വളരെ നല്ലവയുണ്ടെന്നു പറയാം. സാസ്ത്രത്തിനും മലയാളത്തിനും ഒട്ടൊക്കെ സാജാത്യാമുള്ളതിനാൽ വിവർത്തനത്തിൽ വിജയംപ്രാപിക്കുവാൻ പ്രയാസം കാര്യം. യൂറോപ്യൻഭാഷകളിൽനിന്നു മലയാളത്തിലേയ്ക്കുള്ള ആശയസന്നിവേശനം അത്ര ക്ഷീപ്രസാദ്ധ്യമല്ല.

തിന്റെ ജീവനില്ലാത്ത തത്ത്വമകൾ അടിക്കടി മലയാളത്തിൽ പ. റപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. കാളിദാസരുടേയും മറ്റും കവിതകളെപ്പറ്റി കേട്ടുകേട്ട് അഭിമാനാധനായിത്തീർന്ന ഒരു മാന്യൻ മലയാളത്തിലെ ചില തത്ത്വമകൾ തെറ്റിപ്പിടിച്ചു വാചിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ, കാളിദാസൻ ഒരു നാലാം ക്ലാസ്സ് കവിയല്ലേ എന്നു സംശയിക്കാൻ ഇടവന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. തത്ത്വമയുടെ ഭോഷമാണ് ആ തോന്നലിനു നിദാനമെന്നു പിന്നീടദ്ദേഹത്തിനു ബോദ്ധ്യമായി. ഷേക്സ്പിയറേയും മറ്റും മലയാളത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു പുലിവേഷം കെട്ടിക്കുന്ന അവിവേകികളുടെ കാര്യവും ഇവിടെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല.

ആകെക്കൂടിനോക്കിയാൽ, ഇതു ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ഒരു വിവർത്തനശതകണനയാണെന്നു പറയാം. ഈ പരിവർത്തനയുഗത്തിൽ ഗദ്യം പദ്യത്തെ കൈയേറ്ററംചെയ്തു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു; ഇനി അതിന്റെ ആധിപത്യം കുറയ്ക്കാൻ ആക്ഷം സാധിക്കുന്നതുമല്ല. ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ ബഹുമുഖമായ വളർച്ചയ്ക്കു യത്നിക്കേണ്ടവർ മലയാളം, സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ് എന്നീ മൂന്നുഭാഷകളിലും ഉപസ്ഥിതി സമ്പാദിച്ചവർതന്നെ ആയിരിക്കണം. ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിന് അവരോടൊപ്പം മറ്റുള്ളവർക്കു സൗകര്യമില്ലാത്തതിനാൽ അങ്ങനെയുള്ള സഹൃദയവർത്തന്മാരിലൊരാൾ അഭിനന്ദനീയമായ പല സംഗതികളും സാധിക്കാവുന്നതാണ്. വാസനാശക്തിയെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന സാഹിത്യം, അഥവാ കവിതകൾ, നമുക്കു ധാരാളം ഉണ്ട്; അറിവിനെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമായ സാഹിത്യമാണ് കേരളീയർക്ക് ഇപ്പോൾ ദർശ്യമായിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് അത്യാവശ്യമായ ഈ പദ്ധതി കഴിയുന്നത്രയും വിപുലീകരിക്കുന്ന വിഷയത്തിലായിരിക്കണം ഇനിയത്തെ നമ്മുടെ പ്രധാനപരിശ്രമം. ഈ ശ്രമത്തിൽക്കൂടി ആദ്യം പ്രസ്താവിച്ച ശാഖയും അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുകൂടെന്നില്ല. നല്ലൊരു കഥയൊ, നോവലൊ, നാടകമൊ, രണ്ടുകാര്യത്തിനും ഉപയോഗപ്പെടുവെന്ന് വരാവുന്നതാണല്ലോ.

ഏതായാലും, കലാപ്രവർത്തനം ഒരിക്കലും അസ്വതന്ത്രമായിരുന്നതല്ല. അതിന്, രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനത്തിന്നെന്നപോലെ, പ്രാദേശികമായ ഒരു സീമയുണ്ട്. അതിനുള്ളിൽ സമ്പൂർണ്ണമായ സ്വാതന്ത്ര്യം സിദ്ധിച്ചെങ്കിലേ ഏതു കലാവ്യാപാരവും അഭിനന്ദനീയമായിത്തീരുകയുള്ളൂ. രാഷ്ട്രീയവും സാമുദായികവും സാമ്പത്തികവുമായ മാറ്റങ്ങളൊന്നും അതി

നെ ബഹുദൂരം ബാധിച്ചു അലംകോലപ്പെടുത്തുന്നതു യുക്തമല്ല. നമ്മുടെ കവികളും നിരൂപകന്മാരും ഈ പ്രമാണം ഉള്ളിൽവെച്ചുകൊണ്ടു പ്രവർത്തിക്കുന്നതായാൽ മലയാളഭാഷ അചിരേണ ഉത്തമസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കൊണ്ടു പരിപൂർണ്ണമായിത്തീർന്നുകൊള്ളും.

IV. പദ്യസാഹിത്യം.

(ശ്രീമാൻ ചാക്കിത്തറ രാമൻ)

രീതി.

അമൃതബിതങ്ങളായ ആശയങ്ങളുടെ സൗഭാഗ്യമാത്രമല്ല, അനന്തവും സ്വയം വെട്ടിത്തെളിയിച്ചതുമായ ഒരു രീതിയുമാണ് കാവ്യകൃത്തിനെ കവിയാക്കുന്നത്. “മുരാദേസ്മൃതീയഃ പന്ഥാഃ” എന്നുണ്ടല്ലോ. വശ്യവാക്കുകളായ കവികൾക്ക് ഓരോ പ്രത്യേകരീതിയുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതില്ല. ആ പ്രത്യേകതയാണ് അവർക്കു പ്രതിഷ്ഠനല്ലിയത്. ആ രീതി അനന്തകരണീയമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. മാനത്തു മഴവില്ലുവീശുംപോലെ, മായുകയും പിന്നെയും മിന്നുകയും ചെയ്യുമ്പോലെ, രീതി കൂടക്കൂടെ മാറുകയും മറയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു, ആത്മപ്രത്യയമില്ലാത്ത, കൂട്ടരുണ്ട്. അവർ ആത്മനാശം വരുത്തിക്കൂട്ടുകയാണ്. വണ്ണം, മുഖഭാവം, ആകൃതി ഇവയൊക്കെക്കൂടി മാറു വ്യക്തിയിൽനിന്നു ഭിന്നമായ ഒരു ഭാവം മനുഷ്യൻ കൈക്കൊള്ളുന്നതുപോലെ രീതി, രസം, ഭാഷ ഇവകൊണ്ട് ഒരു വ്യാവർത്തകമായ വിശേഷം കവിതയ്ക്കുമുണ്ട്. രീതിയെ നിയമപരിധിയിൽ നിറുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് അസാധ്യമാണ്. കവിയുടെ ഭാഷ ഏതുതരത്തിലുള്ളതായിരിക്കും? കവിയുടെ അന്തഃകരണത്തിന്റെ തനിപ്പകർപ്പാണ് കവിത. കവിയുടെ വ്യക്തിത്വം മനസ്സിലാക്കിയാൽ കവിതയുടെ യഥാർത്ഥസ്വഭാവവും തെളിഞ്ഞുകാണാം. ഗൗരവമേറിയ ഒരു ഭാഷാരീതിയിലാണ് കവി കവിത ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവഗൗരവവും കരുതലാമലകമാണ്. കവിയുടെ വ്യക്തിമഹത്വമാണ് അനുവാചകനെ അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ച അർത്ഥം ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നത്; ബുദ്ധിമുട്ടാലംകൊണ്ടുള്ള ‘കുസന്ത’ല്ല. ജന്മൻകവിയായ ഗോപേയുടെ ഈ അഭിപ്രായത്തെ ആരാണ് ആദരിക്കാത്തത്! കേരള കാളിദാസന്റെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യം, ഗംഭീരസ്വഭാവം, അവിടുത്തെ ഏതുകൃതികളിലും നിഴലാടുന്നില്ലേ? ഗംഭീരകവിയായ കാളിദാസന്റെ

ഗംഭീരനാടകത്തെ അതേവിധം ഗാംഭീര്യത്തോടെ ഇതരഭാഷയിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ ഒരു ഗംഭീരാശയനേ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളു; കഴിയുകയുമുള്ളു. ആശാന്റെ കവിതയ്ക്കും നാം കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഗാംഭീര്യം ആ കവിയുടെ ഹൃദയഗാംഭീര്യത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമാണ്. പാലോലും മൊഴിമാരും പാല്പായസവുമായി കഴിഞ്ഞുകൂടിയവരാണെങ്കിലും, മധുരപദാകലിതമായ കവിതയെഴുതുന്നവരായ കവികളുടെ കൃതികളിൽ നഗ്നരും ഗാരം നടമാടുന്നതും നാം കണ്ടറച്ച കാഴ്ചയാണല്ലോ.

പ്രതിപാദ്യവിഷയം.

കവി ശാസ്ത്രജ്ഞനായിരിക്കണമെന്നില്ല. വികാരശീലനാണ് കവി; വിചാരശീലനാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞൻ. അഭിവദ്യന്മാരായ നമ്മുടെ പൂർവ്വകവികൾ മഹാകാവ്യങ്ങളിൽ, തങ്ങളുടെ ശാസ്ത്രകശലതയെ വെളിപ്പെടുത്തുവാനോ എന്നു തോന്നുമാറ്, ജ്യോതിഷം, തർക്കം, വ്യാകരണം, മീമാംസ തുടങ്ങിയ ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങൾ വലിച്ചിടാറുണ്ട്. അത് അർത്ഥപ്രതീതിക്കു വിഭംബവും, രസപരിപോഷണത്തിനും അനുസൃതമായ കഥാഗതിക്കും പ്രതിബന്ധവും വരുത്തുന്നു. പ്രകൃതിനിരീക്ഷണവും പ്രതിഭാശക്തിയുമാണ് കവിയുടെ പുരോഗതിയിൽ പൂ വിതരുന്നത്. ചില ചെറുകവികൾ അതൊരു പരിഷ്കാരമാണെന്നു കരുതി പ്രകൃതിവിജ്ഞാനീയം, രസതന്ത്രം തുടങ്ങിയ ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളെ കവിതയിൽ കൊള്ളിക്കുന്നതുകാണാം.

കവിയുടെ സാമ്രാജ്യം വിസ്തീർണ്ണമാണെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. എല്ലാവിഷയങ്ങളിലും, ഒരു കവിക്ക് കണ്ണുണ്ടായിരിക്കണമെന്നില്ല. തന്റെ ഹൃദയത്തെ വികാരതരളിതമാക്കിയിട്ടുള്ളതും, ചിരപരിചയത്താലും അനുസന്ധാനത്താലും തഴമ്പു പിടിച്ചതുമായ വിഷയമേ കവിതയ്ക്കു കൈക്കൊള്ളാവൂ. തങ്ങൾക്കു പററിയവിഷയം തിരിഞ്ഞെടുക്കായ്യാൽ, ചില പ്രസിദ്ധകവികളുടെ കവനങ്ങളിൽപോലും ദുഷകതാബീജം മുളച്ചു മുഴച്ചുനില്ക്കുന്നതു കാണാം. ദൈവഹേളന ബുദ്ധിയോടുകൂടിയോ, അനുകമ്പാകലതയോടുകൂടിയോ ആണ് നാം അവയെ വീക്ഷിക്കുന്നത്. വാത്തെടുക്കുന്നതിനു കവിയുടെ കരുവിനു കരുത്തില്ലായ്കയല്ല, കരുവിന്റെ കോട്ടവുമല്ല, ഉരുക്കിയൊഴിച്ചു വസ്തുവിന്റെ കൂടുപററായാണ് പരാജയത്തിനു കാരണം.

ടേനിസനു നാടകത്തിൽ പരാജയം പററി; കീററ്സിനും ഷെല്ലിനും ഹാമ്പ്വരസപ്രകടനത്തിലും. സുപ്രതിഷ്ഠനേടിയ നമ്മുടെ ചില വന്ദ്യകവികളിലും ഈ ദോഷം പ്രകടമായിക്കാണാം. പാഞ്ചാലീരീതി

പരിചയിച്ച കവിക്ക് വീരരസം വൃത്തിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ശേഷിക്കുറവു കണ്ടേയ്ക്കാം. പോർച്ചുഗ്യം വാളും ധരിച്ച്, വീരരസം ഉടൽപൂണ്ടുപോലെ രണരംഗത്തിലേയ്ക്കു പോകുന്ന ഒരു യോദ്ധാവിനെ വർണ്ണിക്കുന്നതു കേട്ടാൽ, സംബന്ധത്തിനു വേഷവിശേഷങ്ങളോടുകൂടിപ്പറപ്പെടുന്ന ശ്രംഗാരിയായ ഒരു പച്ചക്കൊമകനാണെന്നു തോന്നുകയുള്ളു. വീരരസം വിദ്യോതിപ്പിക്കുന്നതിനു സമത്വമായ ശബ്ദപരമ്പരയെ വിന്യസിപ്പിക്കാനുള്ള അശക്തതയാണു് അവിടെ മുഴുച്ചുകാണുന്നതു്. അത്യാഗ്രഹണം കൂടാതെതന്നെ ശബ്ദശക്തികൊണ്ടു പ്രകൃതരസം പ്രകാശിച്ചുകാണണം. രസാനുഗുണമധിരികണം ശബ്ദപ്രയോഗമെന്നത്ഥം. മറെറൊരു കവിക്ക്, രസചക്രവർത്തിയായ ശ്രംഗാരത്തെ കാവ്യോപഹാരംകൊണ്ടു് പ്രസാദിപ്പിക്കുവാനേ കഴിവില്ല. ശ്രംഗാരത്തിന്റെ മമ്മത്തിൽ കണ്ണും കൈയും ഉറന്നുവാൻ കഴിവില്ലായ്കയാണതു്. ശ്രംഗാരാനുഗുണമായ ശബ്ദപ്രയോഗത്തിൽ—ഗന്ധർവ്വത്തിയെടുത്തു ശീലിച്ച ഒരു കവിക്ക്—ശക്തിയില്ലാതെ വന്നേയ്ക്കാം. കരുണാരസത്തിനു്, കുറെ നെഞ്ഞത്തടിച്ച് കരഞ്ഞാൽ മതിയോ? ഹന്തയും ഹായും ആഹന്തയും അടിച്ചുനീട്ടിയാൽ കരുണം വൃത്തിക്കുമോ?

“നീലാഭപ്രതിഭകേശിപേശലാംഗി” എന്നു കേൾക്കുന്നക്ഷണത്തിൽ ആ സ്ത്രീ വാല്മീകിയുടെ താടകയോ യഥാർത്ഥപുതനയോ എന്നു തോന്നിപ്പോകും. സുകുമാരശരീരയെ പരുപരുത്തമരവുരിധരിപ്പിച്ചുപോലെ, പരുഷവൃണ്ണനങ്ങളെക്കൊണ്ടു മുടിയാൽ, സൗന്ദര്യം പ്രകാശിക്കുമോ? അഗ്നിപർവ്വതം പൊട്ടിത്തെറിച്ചു കനലും ശ്വകഭ്രവവും പരക്കുകയാണോ എന്നു തോന്നും, ലാഘവും ലളിതവുമായ ഒരു വസ്തുവിന്റെ പതനം വർണ്ണിക്കുന്നതു കേട്ടാൽ. അന്തഃശ്വാസനയാൽ പ്രേരിതനാകാതെ, അലങ്കാരധാരണിയിലും അത്മകല്പനയിലും ഭത്താവധാനനാകുകൊണ്ടു്, പ്രകരണത്തിനനുഗുണമായ പ്രയോഗം സാധിക്കാതെ പോയി. “രീതിരാത്മാ കാവ്യസ്വ” എന്ന ആചാര്യമതം ഇവിടെ സ്മരണീയമാണു്. Prose is words in right order; Poetry is best words in right order എന്നു കോഹറിഡ്ജ് പറഞ്ഞതു പരിപൂർണ്ണമാണു്.

വൃത്തം.

വിഷയത്തിനു പറ്റിയ വൃത്തം സ്വീകരിക്കുന്നതു് ശരീരത്തിനു ചേർന്നു വർണ്ണസാരി ധരിക്കുംപോലെയാണു്. പ്രാചീനകവികൾക്കു് അക്കാലത്തിൽ നല്ല നിഷ്കുഷ്ഠയുണ്ടായിരുന്നു. സംസ്കൃതമുദ്രസ്തകൾക്കു് അപ്രകാരമൊരു വ്യവസ്ഥയുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അധികം പേരും വഴി

പിഴച്ചിരുന്നില്ല. അനന്തരഗാമികൾ ഭ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിൽ കിടന്നുരുളാൻ തുടങ്ങിയതോടുകൂടി “ഇണമേറും ഭർത്താവിനും” “നരനായിക്കുനെ ജനിച്ചതിനും” മഞ്ജരിക്കും കാകളിക്കും കേകയ്ക്കും വിഷയാനുമണ്ണുന്ന വൃത്താസം കല്പിക്കാറില്ല. വരകവികരംക്ക് ഏതു വൃത്തത്തിലും വിഹരിക്കാമെന്നുള്ളതു പാസ്തവമാണെന്നിലും, ഓരോരുത്തർക്കും ഓരോന്നിൽ അനന്യസാധാരണമായ മേന്മ കാണുന്നുണ്ട്. വള്ളത്തോളിന്റെ മാകന്ദമഞ്ജരിയുടെ മാധുര്യം ചെറുശ്ശേരിക്കുശേഷം മററാക്കും അത്ര വരുംവദമായിട്ടില്ലെന്നു പറയണം. ആശാന്റെ “രഥോദ്ധത” അമ്പതു മുൾപുമാണ്.

ശൃംഗാരത്തിനു പററുന്ന വൃത്തം വീരത്തിനു പററുകയില്ല; കരുണത്തിന് അനുഗുണമായതു ഹാസ്യത്തിനു യോജിക്കുകയില്ല. പാശ്ചാത്യകവികളും വൃത്തസാഹിത്യത്തിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധരായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ ചെറുകവികളുടെ ശ്രദ്ധ ഇതിൽ പതിയുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

ഒരു ഉദ്യാനത്തിൽ കടന്നു ചോദിച്ചാൽ ഉദ്യാനപാലകൻ പൂക്കളുടെ പേരൊക്കെ എണ്ണിയെണ്ണിപ്പറയും. പേരില്ലാത്ത പൂവു പൂവല്ലെന്നാണ് അയാളുടെ ഭാവം. നമ്മുടെ പദ്യാരാമത്തിലെ ഓരോ വൃത്തപുഷ്പത്തിനും ഓരോ പേരു കല്പിക്കണം. പേരില്ലാത്തതാണെന്നിലും അഴകൊഴുകുന്ന അനേകം ഭ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളുണ്ട്. സാഹിത്യാചാര്യനായ കേരളപാണിനി പല സംജ്ഞകളും കല്പിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഇനിയും അവശേഷിച്ചുകിടക്കുന്ന വൃത്തങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ട്. ആ കോവണി കയറുവാനുള്ള ത്രാണി ഇനി ഉള്ളൂരിനേ ഉള്ളൂ.

രക്തത്തിൽ കലർന്ന മൊഴി.

നമ്മുടെ മലയാളത്തിൽ സംസ്കൃതാതിപ്രസരം കടന്നുകൂടിയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ രക്തത്തിൽ 5000 കൊല്ലത്തിലേറെയായി കലർന്നുകിടക്കുന്ന ഭ്രാവിഡത്തിൽ വിദേശീയബീജം കത്തിവെക്കുന്നത് അതിന്റെ ആരോഗ്യത്തിനു ഹാനികരമാണ്. മലയാളകവിതയിൽ ശുദ്ധഭ്രാവിഡപദങ്ങളേക്കാൾ സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങൾക്കാണ് മേൽക്കോയ്മ. നാം സ്തമ്പപാനംചെയ്തു വളർന്നുവന്നതായ മൊഴിയിലല്ലാതെ ചിന്തിക്കുവാനോ വിചിന്തിക്കുവാനോ നമുക്കു സാധ്യമല്ല മലയാളം നമ്മുടെ രക്തത്തിൽ കലർന്ന ഭാഷയാണ്.

ചാസർ ഇംഗ്ലീഷും ഫ്രഞ്ചും കലർത്തി ഒരു വെങ്കലബ്ദഭാഷ സൃഷ്ടിച്ചു. ആ “കോവർകഴുത”യെപ്പറ്റി സ്കീനർ ഇങ്ങനെ അപലപിച്ചു:—

“ചാസൻ അരോചകംവിടിക്കുന്ന ഒരു പതുമ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽ പുലർത്തി; ഏഞ്ചുവാക്കുകളെ വാരികോരിവിളമ്പി. നാട്ടുഭാഷയുടെ പരിശുദ്ധതയിൽ കറകലർത്തി. വണ്ടിക്കണക്കായി വിദേശപദങ്ങളെ ഇറക്കുമതിചെയ്തു. നമ്മുടെ തായ്മൊഴിയുടെ അഴകും കവർന്നു കളഞ്ഞു.”

ഇതുതന്നെയാണു് മലയാളമയ്യുടേയും ഗതി. നമ്പൂരിമാരായ ചമ്പുക്കാരന്മാർ സംസ്കൃതപദങ്ങളെ കത്തിച്ചെലുത്തി ഒരാഹാര്യസൗന്ദര്യം വരുത്തിക്കൂട്ടി. ഗ്രാമീണകന്യകയെപ്പോലെ നിസർഗ്ഗരമണീയയായ കൈരളി കഴങ്ങിപ്പോയി. ഇപ്പോഴത്തെ കവിത അധികവും ഹൃദയത്തെ സ്പർശിക്കാതിരിക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു നിങ്ങൾ ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടോ? സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളുടെ അതിപ്രസരമാണു്, അർത്ഥപ്രതീതിക്കു വിഭ്രംബമുണ്ടാക്കി, ആത്മവികാരങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്താൻ യാണിയില്ലാതെ, ലക്ഷ്യത്തിൽചെന്നു തറയ്ക്കാത്തതു്.

“മമ ഗുരു കരുണാപൂരമാണാശ്രയം മേ.” ഇതിലെ മമ മേ എന്നു തുടങ്ങിയ അസ്പഷ്ടബൃന്ദങ്ങളെ പരിഹരിക്കേണ്ടതാണു്. അതുപോലെയുഷ്മത്, തപം, തവ തുടങ്ങിയ സംസ്കൃതവിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങളോടു നാം അന്യയാത്ര പറയേണ്ടതാണു്.

“നതപാ, കൃതപാ” എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രാചീനപ്രയോഗങ്ങളെല്ലാമിളെങ്കിലും മമ, തവ തുടങ്ങിയവ ഇപ്പോഴും തലപൊക്കുന്നുണ്ടു്. “ചൊന്നാൻ” എന്നു നവീനകവികളും പ്രയോഗിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ ഒരു തമിഴുചവ വന്നുപോകുന്നു. ചെയ്ക്കാൾ, ചെയ്ക്കാൻ, ചെയ്ക്കാർ ഇത്യാദി ലിംഗവചനങ്ങൾക്കനുസരിച്ചുള്ള വ്യത്യാസം നമ്മുടെ മലയാളത്തിൽ നാം മിക്കിക്കേണ്ടതില്ല. നമ്മുടെ യുവകവികൾ ഇത്തരം പ്രയോഗങ്ങളെ നിഷ്കൂടനം നാടകകുത്തുമെന്നുകരുതുന്നു. ആത്മസ്തപ്തമന്ത്രിയുടെ വടക്കു് എന്നതുപോലെ വിനയപരവതത്തിന്റെ തെക്കു് എന്നു നമുക്കും ഉറക്കെ പ്രഖ്യാപിക്കാം.

കവികളും ഉപമാനവസ്തുക്കളും

ശിഷിഷപുഷ്പം! എന്തു സുന്ദരശബ്ദം! ആ പുഷ്പം കാണാതെതന്നെ അതിന്റെ കാമനീയകം നമ്മുടെ കണ്മുമ്പാകെ തെളിഞ്ഞുകാണുന്നു. കാളിദാസൻ—ഉപമാചക്രവർത്തി—ആ പുഷ്പത്തെ എത്രകുറി റംഗിപ്പിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടു്!

“അളിയുടെ കഴൽ താങ്ങിടും ശിശിഷം
കിളിയുടെയങ്ങു സഫിക്കയില്ല കണ്ടെന്ത”

അതിന്റെ മാർദ്ദവവും മന്യുണതയും നമുക്ക് അതിൽനിന്ന് അത്രമാത്രം വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. കാണാത്തവസ്തുക്കളെ ഉപമാനമാക്കിക്കല്പിക്കുന്ന നമ്മുടെ ചില കേരളീയകവികളെപ്പറ്റി രണ്ടുവാക്കു പറയാതെ കഴികയില്ല. കവയിത്രി സരോജിനിയായാണ് പാലക്കാട്ടവർച്ച്, ശിശിഷപുഷ്പങ്ങൾ വിരിച്ച വീഥിയിൽ പല കുറിയും സഞ്ചരിച്ചിട്ടും പേരറിയാതെ കടന്നുപോയ എന്ന ഗ്രന്ഥമാത്രപരിചിതമായ ആ പുഷ്പത്തെപ്പറ്റിയവയെപ്പറ്റത്തിത്തന്നത്. അന്നുമുതൽ അംഗനമാരുടെ അംഗത്തിന് അതിനുള്ള ഉപമാനമാവം ഞാൻ നല്ലപോലെ ധരിച്ചു. പാവ്യതിയുടെ ഉരുക്കൾക്കു് ഉപമാനം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ കാളിദാസൻ എത്ര കണ്ണിച്ച്! നമ്മുടെ ചില കവികൾക്കു് ആകാരമൊത്തവും മതി.

കവിതയെ ചവറയിൽനിന്ന് ആരും കാണാത്ത കല്പദ്രുമവും കാമധേനുവും എത്ര എടുത്തു പെരുമാറിയാലും മതിയാകാതെയാണിരിക്കുന്നത്. അതിരിക്കട്ടെ! മാനസസരസ്സിൽ അമരയല്ലി തിന്നുകുളിക്കുന്ന കളാമംസത്തെക്കണ്ടു കവിക്കളയുമുണ്ടു്? എന്നിട്ടും അന്നനടയും നൃപരനാഭവും വണ്ണിക്കുന്ന കവിതകൾക്കു സപാനഭവത്തിന്റെ സപാതതയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് എത്ര തന്മയതപശ്ശറവുതട്ടിപ്പോകുന്നു. കടൽ കാണാത്തവരും മല കാണാത്തവരുമായി ചില കവികളുണ്ടു്. അവരുടെ അവയുൾ മലയും സങ്കല്പസൃഷ്ടിക്കുതെ, കവി പ്രകൃതിയുമായി അടുത്തു പരിചയിക്കണം; പ്രകൃതിയുടെ അന്തേവാസിയായിരിക്കണം. ഏകാന്തസൗന്ദര്യം വാരിപ്പൊഴിക്കുന്ന പവ്വതപ്രാന്തങ്ങളും സാഗരതീരങ്ങളും കവി മാംസളഭ്യയ്ക്കുകൊണ്ടുതന്നെ കാണണം. പ്രപഞ്ചഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രണേതാവു് ഓരോ ഏളിയും എത്ര വിചിത്രവസ്തുക്കൾ ചിത്രീകരിച്ചു വെച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതു കാണാനും അതിന്റെ സന്ദേശം കേൾക്കാനും കണ്ണും കാര്യം കവി സജ്ജീകരിച്ചു നിർത്തണം. ചക്രവാകത്തെക്കാണാതെതന്നെ ചക്രവാകസ്തനികളെച്ചുമച്ചുവിടുന്ന കവികളെത്രപേരുണ്ടു്. മേലിൽ നമ്മുടെ കവികൾ കാണാത്തവസ്തുക്കളെ ഉപമാനമായി കല്പിക്കുന്നതല്ലെന്ന് ഒരു വ്രതം കൈക്കൊണ്ടാൽ കൊള്ളാം.

ഗ്രാമീണസാഹിത്യം.

നഗരത്തിന്റെ നട്ടെല്ലു നാട്ടിൻപുറമാണു്. മണ്ണിനോടു ചേർന്നു് പൊന്നു വിളയിക്കുന്ന വിദ്യ നാട്ടിൻപുറത്തുകാക്കു് അറിഞ്ഞുകൂട. നില

മഴയുമറിച്ച്, വിത്തുപാകി, കളി നീക്കി, വിള കൊയ്യുന്നതുപോലെ അവരുടെ ഹൃദയവും സംസ്കരിച്ചു വിജ്ഞാനവിള കൊടുത്തുണ്ടതാണ്. സമുദായത്തിന്റെ തലസ്ഥാനം മാത്രം ഉയർന്നിരിക്കുകയും ഗ്രാമക്കൈകൾ പീന്നിൽ കെട്ടിയിടപ്പെടുകയും ചെയ്താൽ പുരോഗതിക്ക് എളുപ്പമല്ല. അവരുടെ ഇടങ്ങിയ ഹൃദയത്തിന് വിസ്ഫാരം കൂട്ടണം; ഇരുളടഞ്ഞ നെഞ്ചിൽ വെളിച്ചം വിടർത്തണം; മാറാലകൾ കെട്ടിയിട്ടുള്ള അവരുടെ മാമുൽക്കടകൾ തല്ലിപ്പൊളിക്കണം.

ജീമൻകഥ, സീതാഭാഷം, വടക്കൻപാട്ടുകൾ, പൂരപ്രബന്ധം, അറബോപദേശം, എന്നിത്തരം അസംസ്കൃതസാഹിത്യമാണ് അവർക്കുള്ളത്. യഥാർത്ഥ സാഹിത്യം ഇന്നതാണെന്ന് അവർക്കറിഞ്ഞുകൂടാ; ജീവസാഹിത്യമെന്നും മിസ്റ്റിക് സാഹിത്യമെന്നും അവർ കേട്ടിട്ടുപോലുമുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. ക്ഷുദ്രകൃതികളും വിശിഷ്ടകൃതികളും തിരിച്ചറിയുവാനുള്ള ശക്തി അവർക്കില്ലായ്മയാൽ, കണ്ടതൊക്കെ അവർ സ്വാഗതംചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരു പരിതഃസ്ഥിതി അവർ ചാർച്ചവിടുന്നു. അന്ധവിശ്വാസം, മൂഢഭക്തി, മാമുൽമത തുടങ്ങിയ ദോഷങ്ങൾ അവരിൽ കടികൊള്ളുന്നു.

ഇന്നത്തെ കവികൾ ഗ്രാമീണരുടെ നേരെ കടക്കണ്ണറിയേണ്ടതാണ്; അവരുടെ കവിതാകല്ലോലിനിയെ ഗ്രാമത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു വിടേണ്ടതാണ്. സത്യം, സമത്വം, സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നുള്ള വാചസ്പത്യം അവർ ഉൾക്കൊള്ളുവാൻ കഴിയാം. മദ്യവഞ്ചനം, ശൈശവവിവാഹം, അയിത്താചാരം, ദേശാഭിമാനം തുടങ്ങിയ വിവിധവിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ചു ലളിതങ്ങളായ കവനങ്ങളെ വാർത്തുവിടണം. സംഗീതാത്മകമായ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾ മാത്രമേ ഉപയോഗപ്പെടുത്താവൂ. നിറമുണ്ടു നോക്കി കണ്ടുപിടിക്കേണ്ട കഠിനപദങ്ങൾകൊണ്ടു സാധുക്കളെ വിഷമിപ്പിക്കരുത്. സാഹിത്യത്തിന് സമുദായത്തിന്റെ നേരെയുള്ള സ്വാധീനശക്തി നിസ്സീമമാണല്ലോ. ഇങ്ങനെ ഉൽകൃഷ്ടാഭർങ്ങൾ അടങ്ങിയതും അവരെ തട്ടിയുണർത്തുന്നതും ആയ ഒരു ഗ്രാമീണപദ്യസാഹിത്യം തള്ളിപ്പറപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ, ഒന്നരണ്ടു വ്യാഴവട്ടങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അനേകജനങ്ങൾ ഗ്രാമീണരുടെ ഇടയിൽ വലിയ ഒരു പരിവർത്തനം വന്നുവേരുന്നതാണ്. കരുതികൊണ്ടും, കോഴിവെട്ടുകൊണ്ടും, കടൽമാലകൊണ്ടും പ്രസാദിക്കുന്ന ദേവനില്ല. നമ്മുടെ ഭൂമിചാരംകൊണ്ടു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ഭൗതികങ്ങളെ ആണ് നാം ആരാധിച്ചു അനുകൂലിപ്പിക്കുവാൻ കളളം മൗസവും മററും നിവേദിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ വിചാരങ്ങൾ വിശുദ്ധങ്ങളാകുമ്പോൾ നമ്മുടെ ദേവതകളും നന്നായിത്തുടങ്ങും. അവർ കളള

പേക്കുറിക്കും; നിന്നപാനം നിറുത്തും. ഇതു് ഒരു വലിയ മനശ്ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തമാണ്. നമ്മുടെ ഗ്രാമീണരെ യുക്തിവാദികളും ചിന്താശീലന്മാരും സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാധികാരന്മാരും ആക്കിത്തീർപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതരത്തിലുള്ള ഒരു സാഹിത്യം നമ്മുടെ യുവലോകം സൃഷ്ടിച്ചുകാണേണ്ടതാകട്ടെ.

സത്യാസികവികരം.

ധ്യാനധാരയിൽ മുഴുകിയ ഒരു യോഗിയുടെ ഹൃദയമാണ് കാവ്യകർമ്മാലയമായ കവിക്കുള്ളതു്. യോഗിതന്നെ കവിയാണെന്നിൽ, അണമുറിഞ്ഞു വാരിധാര കത്തിച്ചാടുംപോലെ, ചിദാനന്ദലഹരിയിൽ ലയിച്ചു ഏകതാനമായ ആ ഉൽഫല്ലഹൃദയത്തിൽനിന്നു കവിത തള്ളിപ്പുറപ്പെടുകയായി. ഇന്നത്തെ കവികൾ യോഗികളല്ല, ത്രാഗികളല്ല, കവിയശഃപ്രാപ്തികളാണ്. നാഗരികജീവിതത്തിന്റെ നഗ്നതയുടെ നടുവിൽ, പെരുവീരവപുരത്തിൽ, മനോവല്ലഭിയിൽനിന്നുണ്ടോ മുഴുമധുരമായ കപാണം പുറപ്പെടുവിക്കും? പരമശാന്തി പടന്നുപിടിച്ച പരിസരങ്ങളിൽ, പദ്മതപ്രാണങ്ങളിൽ, പ്രകൃതിസൗന്ദര്യം വാരിപ്പെടുത്തുന്ന നദീപാർവതങ്ങളിൽ, നിർവൃതിയിൽ നിമഗ്നമായ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു കവിത സ്വയമേവ നിർഗ്മിക്കുന്നു. അരണ്യത്തിൽനിന്നുള്ള ശാന്തസംഗീതമാണ് നമ്മെ കോർമയിൻ്റെക്കൊള്ളിക്കുന്നത്. വാല്മീകീകോകിലത്തിന്റെ രൂപനവും നാം അവിടെനിന്നുതന്നെ കേട്ടു. വ്യാസനും, വസിഷ്ഠനും വരിയുയോഗികൾതന്നെ. ഇങ്ങനെ ആത്മസൂക്ഷ്മമാണ് നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിനു കൊഴുപ്പും മിനുപ്പും ശാശ്വതസ്വഭാവം നല്കിയതു്.

ഭൗതികജീവിതത്തിന്റെ വെള്ളപ്പുഴയിൽ ആദ്ധ്യാത്മികത മണലിമറഞ്ഞു. യോഗികളേ മഷിയിട്ടുനോക്കിയാൽപോലും കാണാതെ യായി. ഒരു യോഗിയുടെ ഹൃദയം ള്ളിക്കുന്നതുകൊണ്ടല്ലയോ “ചിന്താസ്വാമി”യായിത്തന്നെ ആശാന്റെ കവിത ഇന്നും വിശ്വപാതകമായിരിക്കുന്നത്. അദ്ധ്യാത്മരഹസ്യവാദമെന്ന് ഇന്നു നാം പെരുമ്പറയടിക്കുന്ന പ്രസ്ഥാനം ഉദിച്ചുസ്തമിച്ചതാണ്. അതിന്റെ സാമ്പ്രദായിക ഭാരതനൃത്യത്തിൽ സിന്ധുരംചാത്തിയിരുന്നു. അതു കടൽക്കടന്നുവന്ന പുതുചരക്കല്ല. പ്രകൃതിയിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കട്ടെ.

കീർത്തിക്കളെഴുതി കീർത്തിനേടിയവരാണ് പല കവികളും. അങ്ങനെയോ ഇന്നു നടമാടുന്ന ആത്മഗീതവും ജീവത്സാഹിത്യവും മറ്റും? “പാലാഴിമുതൽ കൊയ്തപ്പണരലും” മറ്റുമായി നമ്മുടെ കവികൾ സാഹിത്യരംഗാരോഹരിയിൽ ലയിച്ചുകിടക്കുകയായിരുന്നു. ഇന്നു സാ

[illegible]

ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ എന്റെ ഉദ്ദേശമേന്തിനേസ്സുമാവുമായിട്ടു ചില സമ്പ്രദായികവനങ്ങളുടെ മാധ്യമം പരിശോധിക്കുക! അവയെ കാലക്രമോല്പത്തിൽ ആണ്ടുപോകാതെ കൈകൊടുത്തു കരകയറുക.

“മൂലാശ്രയബിയിൽ മുളച്ചുപടന്നു മൂന്നായ-
 ടേലാശ്രയോടേസുടേരുവിബെന്തി മെത്തും
 കാലാശ്രയക്കനകവല്ലികളിൽ കലച്ചു
 നാലാശ്രയിച്ച നടുത്തേൻകല നക്കുടോ ഞാൻ.”

ഇങ്ങനെ സമാധിയിടത്തെ നാരായണസ്തോസിയുടെ മനോഹരപ്രഭം
പലതുമുണ്ട്.

ഒരു സമ്പ്രദായമായിരുന്ന കേരളചണ്ഡീതന്റെ കവിതയുടെ ആശാന്റെ കവിതയോടടുത്ത കരുത്തും കാവ്യരസവും ഉണ്ടായിരുന്നു. വേദാന്തവിഹാരിയായ ആ കലാകരന്റെ രൂപികയുടെ ചലനം അക്കാലത്തുതന്നെ നിലച്ചു; അതിന്റെ രീതി കേൾക്കുക.

“ധാരാവാതാമുനിയും ഭുവനാന്തരാള-
 ചേരതോവിലാസവുമതിൻ ഗതിയും വിശേഷാൽ
 സൂതൻ പ്രഭാവമനിയും ഹരിതന്റെ, വന്യ-
 ജാതപുത്രപമളപോൽ മൃഗയപ്രകാശ്വൻ
 കാവത്തു വണ്ടുകൾ നിരന്നു, ചുരുങ്ങുകേൾ
 ജാലത്തിനൊത്തു, മൃഗവായ് കളഹംസകുടുംബം
 ചേലാൻ തുവി, യതികിൽ പുകുതംപരന്ന
 കോലം നിനക്കിതു മിഴിക്കുവരോഗ്ഗമോവാൻ?”

സ്വാമി ബോധാനന്ദൻ തുലിക അംഗുലീവിവരത്തിൽ കരേറേറ
 ഞെ സമയമേ വേണ്ടു കവിത ഷൈലാൻ! തിരൂർ പൊന്നാനിപ്പഴയുടെ
 കളിരലപ്പാത്തിൽ മുഴുകിവരുന്ന ഇളംകാരേററും, ഇരുതീരങ്ങളിലും അ

ണിനിരന്നു വെച്ചു കടന്നിട്ടിട്ടില്ലെന്നു കേരതയുടെ പ്രകൃതിപ്രഭോ
ഭനത്തിൽ മനഃമയങ്ങളും, വിശ്വവിധാതാവിന്റെ സൗന്ദര്യധാരണി
യിൽ മുഴുകിയും, ആ സത്യാസിദ്ധ്യൻ തീബോട്ടിലിരുന്ന് ഏഴരനാഴിക
കൊണ്ട് എഴുതിത്തീർത്ത ഒരു കവിതയാണ് “പ്രാത്ഥന”. ഞാൻ ഭൂമി
സാക്ഷിയാണ്. വസന്തതിലകത്തിൽ 35-ൽ പരം സുരഭിലസുനന്ദരം
കോർത്ത ഒരു മാലികയാണിത്.

“ശ്ലോഭിയാമൊരു വനത്തിന് വന്നിറങ്ങിയായു-
മാശാഹിശാമിനൊരു മാണമന്ത്രമായും
ഇശാനാപംഗമയ്യും പൊരുളായുമായു-
‘മോം ശാന്തി’യെന്നുവിടുന്നതുമേതുപോലും?

എന്നാലുപദ്രവമൊരുത്തനുമേകൊണ്ടു-
മെന്നാളുമേല്ക്കുന്നതു ഞാൻ കരുതാതെകണ്ടും
നന്നായ് വരട്ടെ മമ വൈരിജനങ്ങൾപോലു-
മെന്നാകണം മമ മനസ്സു ജഗത്പരപ്രാപ്തം!”

കേരതത്തിന് ഒരു നവയുഗസന്ദേശം നല്കിയ നാരായണനായരു
സ്വാമികൾ ഒരു വശ്യവാക്കായിരുന്നു. “ആവേശംകൊണ്ടു വാക്കാണ്
കവിത”യെങ്കിൽ, ആ മഹാത്മാവിന്റെ മധുരഗംഭീരമായ സംഭാഷണ
ത്തിലെ ഓരോ വാക്കിലും വരിയിലും കവിതയുണ്ട്. ആ തീർത്ഥാടകരു
ടെ ഗംഗാഗ്രാമപോലെയുള്ള ഹൃദയത്തിൽനിന്നു നിർദ്ദിഷ്ട കവിതക
ളുടെ ഗരിമാവും ഗംഭീരതയും ഏതൊരു ചിന്തകന്റെയും ഭക്തന്റെയും
ഹൃദയത്തെക്കുറവരാതിരിക്കുകയില്ല. അവിടുന്ന് രവിച്ച “നവമഞ്ജരി”യുടെ
വ്യാഖ്യാതാവും പ്രസിദ്ധനായ കൃഷ്ണനെന്ദ്രാണിരി ഇയ്യങ്കുവനോട് രെ
ക്കൽ പറഞ്ഞത്, അദ്വൈത സർവ്വവേദോപനിഷത്തുകളും കടഞ്ഞെടുത്ത
തുവെണ്ണയാണെന്നത്രെ. നവചമ്പുക്കളിൽ പ്രപഞ്ചതത്വത്തെ നവപ്പെണ്ണ
ത്തിലെന്നപോലെ നിഴലിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. തുരുവേഴുടെ “തിരുക്കുറവ്”
തഞ്ജയുടെ പല ഭാഗങ്ങളും തിരുമുഖത്തുനിന്നുതന്നെ ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്.
അക്കാലത്തായും അമൃതിതായും അവിടുത്തെ തിരുവാഴ്ചയ്ക്കായി പലതുണ്ട്!
അതു ഭീരയും ഭരിത്രയുമായ നമ്മുടെ കൈകളിൽ രാജ്യാധികാരസമ്പ
ത്താണ്.

അന്തിപ്പുന്തിരുളന്തിത്തിരുമുടി തിരുകിച്ചുടിയും പണത്തിൻ-
ചന്ദ്രപിറ്റും നിലാവിനൊളി വെളിയിൽ വിയൽഗ്ഗംഗപൊക്കിക്കുവിഞ്ഞും
മാനയെന്തിമിഴിച്ചെങ്കിൽനിരലൊരിച്ചിപ്പന്തകാരനകറി-
ച്ചിന്താസന്താനമേ! നിന്തിരുവടിയടിച്ച് സങ്കടം പോക്കിടണം.

ബൗദ്ധസാഹിത്യം.

ബുദ്ധന്റെ—മെത്രോസ് വലിച്ചെറിഞ്ഞു മുരഞ്ഞൊണ്ടടുത്ത ആ അഹിംസാമുക്തിയുടെ—ആ യോഗിസ്ഥലിന്റെ—തിരുനാമം ഉടലാ സകലം കോറുമയിടക്കാളുളളിരുന്നു. രണ്ടായിരത്തത്തുവേദം മുമ്പു ഭാരതവർഷത്തിൽ വളർന്നുവന്ന ആ വൻമരം, ബോധിഭൂമി, ജന്മഭൂമിയിൽനിന്നു കടപഴക്കിയെടുത്തു വിദേശത്തുവെച്ചു പിടിപ്പിക്കണമിരുന്നു. അതു പടർന്നുപിടിച്ചു ലോകത്തിലെ ഒരു വമ്പിച്ച ഭൂവിഭാഗത്തെ കൈയ്ക്കലാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. ഭാരതീയരായ നമുക്കു് എന്തൊരു തീരാനന്ദമാണു് പിണഞ്ഞതു്! ആ ബോധിവൃക്ഷത്തിന്റെ തണലിൽ ഇന്ത്യ ശാന്തവിശ്രമംകൊറുകയാകുന്നു.

ബൗദ്ധസാഹിത്യത്തിൽ എത്ര രത്നങ്ങളാണു് വിളഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്? തേച്ചു മിറക്കിയൊരു ഏതു സാഹിത്യത്തോടും കിടപിടിക്കത്തക്ക അമൃതവും അനർഘവും അവസ്കങ്ങളെന്നു കാണാം. കവികളും കലാകാരന്മാരും, ശാസ്ത്രകലാലോകം എല്ലാം ബുദ്ധന്റെ സംസ്കാരത്തിന്റെ പാരമ്യത്തിൽ—ഭാരതാന്തരീക്ഷത്തിൽ—രേഖപുഞ്ചംപോലെ തെളിഞ്ഞു മിന്നിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പാലി—അനേകലക്ഷം ഹൃദയങ്ങൾ തുടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ വിശ്വജനീനഭാഷ—അതിന്റെ ജന്മഭൂമിയിൽനിന്നു നാടുകടത്തപ്പെട്ടു!

ഹിന്ദിക്കുവേണ്ടി അടിപിടികൂട്ടുന്നവർ പാലിയെപ്പറ്റി ഒരു നിമിഷംപോലും ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ആ പരമ്പരയായ—ആബാലവൃദ്ധം ഒന്നു പോലെ നിഷ്പ്രയാസം ഉച്ചരിക്കാവുന്ന—ഭാരതീയഭാഷ ഇങ്ങിനെയൊരു വെണ്മ പോയ് മാഞ്ഞു. ബുദ്ധദേവൻ തിരുവായ് മൊഴി പൊഴിച്ചു ആ ഭാഷ—ആ സാഹിത്യം—ആയിരമാണ്ടോളം ശരണംവിളികൊണ്ടിരുന്ന ആ അമൃതവാഹി—എന്നു നമ്മുടെ കണ്ണുപടങ്ങളുളളപ്പിടും?

ത്രിപിടകം, ധർമ്മപദം തുടങ്ങിയ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളെ വിവർത്തനം ചെയ്തു കൈരളിത്താവട്ടിൽ മുതൽകൂട്ടുവാൻ നാം മുതിരണം. പാലി നാം പഠിക്കണം. നമുക്കു ഓരോന്നുപോലെ രാവണായനവും ബൗദ്ധായനവും വേണം. ആശാൻവയും നാലപ്പാടന്റെയും ബൗദ്ധസാഹിത്യങ്ങളെ കൈരളി രണ്ടു കൈയുമിട്ടി (സരസ്വതിക്കു നാലാണല്ലോ കൈ) വാങ്ങിയിരിക്കുമാണു്. സ്വർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കുള്ള ചുങ്കം എടുത്തുകുളയ്ക്കുക, പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ മെഷറൽ തുണ്ടുണ്ടായി മുറിച്ചിടുക, ജാതിയോടു ജന്മ്യമെല്ലാം, സമത്വകാഹളി വിളിക്കുക, അഹിംസയുടെ

ധർമ്മശ്ലീ വിശ്വക, ഇതൊക്കെയാണു് ബൌദ്ധസാഹിത്യം വെളി
 ട്ടുള്ളതു്. ഇന്നത്തെ ഭാരതം ആ ധർമ്മശ്ലീകളെ വിരികണ്ണാടെ കാ
 ത്തിരിക്കുന്നു. “പ്രകാശം, പ്രകാശം” ഏന്താ ഇതളടഞ്ഞ കണ്ണുകൾ നി
 ലവിളിക്കുന്നു. നമ്മുടെ രാമായണമോ നമ്മുടെ ഭാരതമോ (വാല്മീകി
 വ്യാസനാക്കു പ്രണാമം!) ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യയ്ക്കു്, ഇന്നത്തെ പാശ്ചാത്യ പഴ
 ത്തകേരളത്തിനു് ഉള്ള ചികിത്സാഗ്രന്ഥങ്ങളല്ല. നൂറ്റാണ്ടുകളായി ഉണ
 ങ്ങാതെ നില്ക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു വിരോധഭാവമുണ്ടാകാതെ ബൌദ്ധസാഹിത്യ
 ഗ്രന്ഥങ്ങളിലേ ഉള്ള. ഹൈന്ദവസാഹിത്യം, ക്രൈസ്തവസാഹിത്യം,
 ഇസ്ലാംസാഹിത്യം, ബൌദ്ധസാഹിത്യം ഇങ്ങനെ സർവ്വമതമെതി
 യെ പലത്തുന്ന വിധത്തിൽ എല്ലാ മതാചാരങ്ങളിൽനിന്നും നാം കരി
 കളയെയല്ല, തനി വൈരത്തെത്തേടിപ്പിടിച്ച കൈകളിയുടെ തിരുമാറി
 ടത്തിൽ മംഗല്യഹാരം ചാർത്തണം. മാതൃപ്രായ മഞ്ഞവണ്ണം ഇതാ ബു
 ധ്ധകേന്ദ്രമായ കേരളത്തിൽ വീണ്ടും ഒളിഞ്ഞു കളിഞ്ഞു കാണാൻ തുട
 ങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പരിഷത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ “പാലിഗ്രന്ഥവിവ
 ര്ത്തനസമിതി” രൂപവൽക്കരിക്കുവാൻ ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. ഇതിനും
 പുറമെ, തിരുവിതാംകൂർസർവ്വകലാശാലയിൽ, അശോകന്റെ അചന്ദരമാ
 യ ചിത്രശാസ്ത്രപ്രകാരം സാന്നിധ്യത്തിൽ, അശോകന്റെ ഭാഷയായ പാലി
 യ്ക്കു് ഒരു പഠനം കല്പിച്ചു നല്കുന്നതിനു പരിഷത്തു് ഒരു പ്രമേയം അവത
 രിപ്പിക്കുവാൻ കൂടി അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു. “ബുദ്ധം ശരണം ഗച്ഛാമി”.

ചലച്ചിത്രസാഹിത്യം.

സാഹിത്യത്തിന്റെ ഒരു വലിയ വ്യവസായികഭാഗമാണിതു്.
 കൈരളി ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ കാമ്യമായ ഒരു ഓഹരിയും നല്കിയി
 ടില്ല. “നടാടെ” വെളിപ്പെട്ട മലയാളചലച്ചിത്രം തമിഴ്നട ചരിഹാ
 സത്തിനു പാത്രമായി. നടനകലയുടെ കണികപോലും അതിൽ കാണാ
 നുണ്ടായിരുന്നില്ല.

മലയാളികളായ എത്രയോ നടീനടന്മാർ ചാണക്കല്ലു കാണാതെ
 യും അവസരംകിട്ടാതെയും കിടക്കുന്നു. കഥകളി, മോഹിനിയാട്ടം, എന്നീ
 നൃത്യകലകളുടെ ജന്മഭൂമായ കേരളത്തിനു്, സ്വന്തമായ സംസ്കാര
 ത്തിൽ അഭിമാനിക്കാവുന്ന കേരളത്തിനു്, ചലച്ചിത്രപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഒരി
 ക്കലും പിന്നോക്കംവെക്കേണ്ടതായി വരികയില്ല. സാഹിത്യപോഷണ
 ത്തിനും അതൊരുത്തമൊഴ്മാണു്. അസ്താദശന്മാർ ഒരു ചലച്ചിത്രശാ
 ലാസ്ഥാപനത്തിന്റെ നാഭീസ്തോകം ഓലിയപ്പോഴേയ്ക്കും നാനാഭാഗ

ഇതിന്നു നടിനടന്മാർ തള്ളിത്തറക്കിയെത്തിത്തുടങ്ങി. നമുക്കു ഇടയിൽ ഏതു അശ്വമേധവനാണു, സുബ്ബലക്ഷ്മിമാണു, സുന്ദരമമ്മാണു, ത്രാഗ രാജനാണു കിടക്കുന്നുണ്ട്. ആരുണ്ടവരെ മുന്നണിയിലേയ്ക്കു് ഒന്ന് ഉന്തിവിടാൻ? സമുദായപരിഷ്കരണവും സാഹിത്യപോഷണവും ഒന്നിച്ചു സാധിക്കാവുന്ന ഒരു പ്രസ്ഥാനമാണിതു്.

നാടകത്തെ, അവസ്ഥാനുകരണത്തെ, വെറും സംഗീതസമസ്തായി മാറുകയാണു് തമിഴ്നാടും തെലുങ്കുനാടും ചെയ്യുന്നതു്. സംഗീതത്തിന്നു മനുഷ്യാവസ്ഥയെക്കുറിച്ചു് മനസ്സിലാക്കുവാനും മനസ്സിലാക്കുവാനും ശക്തിയുണ്ടെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. പക്ഷെ, അവസ്ഥാനത്തിലുള്ള പ്രയോഗം അസ്വസ്ഥമാകാതെ കഴിയുകയില്ലല്ലോ.

കേരളീയകവികളുടെ കല്പനാകൗശലം ഭാരതമൊട്ടാകെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനും, ഒരു വിശ്വസാഹിത്യത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനും സിനിമകൊണ്ടു് സാധിക്കും. ആശാന്റെ കരുണ, വള്ളത്തോളിന്റെ മഴലനമനിയും, ഉള്ളൂരിന്റെ പിംഗള, ഈ വിശ്വോത്തരകൃതികളെ നടനകലാകശലമായ സിനിമാതാരങ്ങൾ അഭിനയിച്ചു ചലച്ചിത്രങ്ങളിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ, അതു സാഹിത്യത്തിന്നു വലിയൊരനുഗ്രഹമായിരിക്കും.

ഹരിജനോദ്ധാരണം, ഗ്രാമോദ്ധാരണം, മദ്യവഞ്ചനം, സംസ്കാരം, പ്രേമം ഈ വിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ച് അനേകം ചലച്ചിത്രങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാവുന്നതാണു്. നല്ല കവിത കളിയാടുന്ന ഗദ്യനാടകങ്ങളും ധാരാളം വിട്ടു. ചിത്രോദ്യോഗത്തിന്റെ ഗദ്യനാടകങ്ങളിലെ ഓരോ വാക്കിലും വരിയിലും കവിതയുണ്ടു്. അത്തരം ഉത്തമസാഹിത്യം നമുക്കു മുണ്ടാകണം.

ആത്മഗീതം.

കവിത പ്രായംചെന്നു മാമരത്തിന്റെ കൊമ്പിലും ചില്ലയിലും നിന്നല്ല, അതെല്ലാം വെട്ടിക്കളഞ്ഞു് അതിന്റെ കടയ്ക്കൽ വേരിനേൽ നിന്നു പുതുതായി പൊട്ടിമുളച്ചുപോരുന്നു. ജീവിതമുള്ളിവെള്ളത്തെ മുതിരിച്ചാറാക്കി മാറുകയാണു് ആത്മഗീതം ചെയ്യുന്നതു്. സമുദായസങ്കേതങ്ങളാണു് കവിതയെ പുതിയ വഴിക്കു തിരിക്കുവാൻ അനുവദിക്കാതെ തടഞ്ഞു നിറുത്തുന്നതു്. മനുഷ്യാവസ്ഥയിൽ ഒരു ചെറിയ അലയുണ്ടായാൽ അതു് അങ്ങേ അററം വരെ ചെന്നടിക്കും. പരിവർത്തനത്തെയോ പ്രക്ഷോഭത്തെയോ ചങ്ങലയ്ക്കിടാൻ സാധിക്കുകയില്ല.

അതിന്റെ അലച്ചുതള്ളലിനെ തടയുവാൻ ആർക്കും താണിയില്ല. കപ്പലിന്റെ ഇരുമ്പലകയെപ്പോലും ഭേദിച്ച് ഉജ്ജിതമാക്കുന്ന തള്ളിപ്പറഞ്ഞേയ്ക്കു വരുന്ന റേഡിയറൾ മി പോയെയാണിത്.

ഇന്നതു കൃത്യം ഇന്നത് അകൃത്യം, രാമനെപ്പോലെയാകണം മാവണനെപ്പോലെയാകരുത്, എന്ന സമുദായധർമ്മികവ്യവസ്ഥ ഒരു വരവിട്ട മനുഷ്യശക്തികളെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന കാലത്ത്, പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ പ്രതിഫലനമായി നാടകമുണ്ടാകും. സ്വാതന്ത്ര്യചിന്ത ചിറകടിക്കുന്ന കൃതികൾ അക്കാലത്ത് ആവിർഭവിക്കയില്ല. നാടകം വെറും അനുകരണ കലയാണല്ലോ; വെറും രൂപാരോപം. സമുദായജീവിതകളെ കത്തിപ്പൊളിച്ചു മനുഷ്യൻ വൃത്തിപരമായി വിചാരിക്കാനും വിവരിക്കാനും തുടങ്ങുമ്പോൾ പുരാണവുമില്ല, നാടകവുമില്ല. അങ്ങനെയാണ് സോക്രട്ടീസിന്റെ, ആ സ്വാതന്ത്ര്യചിന്തകന്റെ, ഉയിർ ആളുതി ചെയ്തശേഷം പുതിയ നാടകതല്പരങ്ങളുണ്ടാകാതെ പോയത്. സ്വാതന്ത്ര്യപ്രഭാവം വേർപിച്ച് ഇരുൾക്കുറിയിൽ പ്രകാശമെവിടെ എന്ന് കണ്ണുകളുടേറുമ്പോൾ, ഹൃദയം ഉലയിലെപ്പൊൻകാരംപോലെ പതയ്ക്കുമ്പോൾ, വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ വെളിപാടാണാകുന്നു. അതാണ് ആത്മഗീത. അതോടുകൂടി സദാചാരപരങ്ങളായ കൃതികളോ രൂപകങ്ങളോ തലപൊക്കാതെയാകുന്നു. ഇത് ഒരു മനശ്ശാസ്ത്രരഹസ്യമാത്രമാണ്.

ഇതുവരെ ബാഹ്യലോകത്തു കിടന്ന ചുറ്റിക്കളിച്ചിരുന്ന മനുഷ്യന്റെ ദൃഷ്ടി ഇതാ അന്തഃകരണത്തെ ചുഴിഞ്ഞുനോക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നു. ആവിടം വികാരങ്ങളുടെ ഒരു പോക്കുമായിരിക്കുകയാണ്. അങ്ങനെ ആത്മഗീതപ്രസ്ഥാനം തേന്മാവിൽ തളിരുപോലെയും, അന്തഃകരണത്തിൽ താൻനിറപോലെയും, അർത്ഥശൂന്യമായിട്ടുണ്ടെന്ന ഉദിച്ചുപൊങ്ങുന്നു.

“എന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ആരാണ് തടയുവാൻ” എന്ന് കവിത കലികൊള്ളുകയായി. അങ്ങനെ ആത്മാവിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ നിന്ന് ഒഴുകിവരുന്ന ആത്മഗീതപ്രവാഹം പട്ടിഞ്ഞാറൻ കരകളെ പച്ചപിടിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് ഒരു നൂറ്റാണ്ടാകുമായി. നമ്മുടെ കാലശക്തിയും അതിനെ കടഞ്ഞെടുത്ത് ആസ്വദിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് ഒന്നരനൂറ്റാണ്ടു വ്യാഴവട്ടമായിക്കൂടും.

സംഗീതത്തിന്റെ മധുരിമ പുരട്ടിയുഴിഞ്ഞതാണ് ആത്മഗീതം. ജമ്നൻസാഹിത്യമാണ് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു പാടി കയറിനില്ക്കുന്നത്. മനുഷ്യമനസ്സുകളെ വികാരഭരിതമാക്കുന്നതിന്, കഷ്ടിച്ചു ബൈറനൊഴിച്ചു മറെറാരു കവിക്കും, ആത്മഗീതം പാടുന്ന ജമ്നൻകവിയേപ്പോലെ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു പറയണം.

സമുദായശ്രംഖലയുടെ കണ്ണി പൊട്ടിപ്പൊട്ടിവിഴുന്ന ശബ്ദമാണ് ആത്മഗീതത്തിൽ മാറെറാലികൊള്ളുന്നത്. ആ പ്രസ്ഥാനം കൈരളീക്ഷേത്രത്തിന്റെ ശംഖവാലിയായി കേട്ട് നമ്മുടെ കാതുകളുയർത്തട്ടെ!

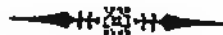
ജീവൽസാഹിത്യം.

“കണ്ണീരു കണ്ണീരിനെപ്പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു; മനുഷ്യഹൃദയങ്ങൾക്കു മാത്രമേ മനുഷ്യലോകവസ്തുക്കളെ ഇളക്കുവാൻ കഴിയൂ.” നാം ദേവന്മാരുടേയും ദേവിമാരുടേയും പിന്നാലെ ചെന്ന് അവരുടെ ചവിട്ടും കത്തും ഏറ്ററീട്ടും, അവരുടെ കടക്കണ്ണേറു കാത്തുകിടന്നിട്ടും, അവരുടെ അലോകസാമാന്യവും അചിന്ത്യവേദനകവുമായ ജീവിതമാതൃക കണ്ടു മരവിച്ചു നിന്നിട്ടും കാലം എത്ര കഴിഞ്ഞു?

കവിത ജീവിതത്തിൽനിന്നുള്ള ഓടിപ്പോകലല്ല, ഇണങ്ങിപ്പോകലാണ്. പുതൂക്കപ്പെട്ട ജീവിതത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഒരു ഷേകലാണ്.

വേലക്കാരുടെ വിയപ്പുതുള്ളികൾ കാണണം; മട്ടിതന്മാരുടെ മുട്ടനെടുവീപ്പുകൾ കേൾക്കണം. ഇതൊന്നും കാണാനും കേൾക്കാനും ഇടവരുത്താത്ത കവിതയെന്നു കവിതയാണ്? കണ്ണും കാതുമില്ലാത്ത കവിതയോ? പ്രകൃതിസൗന്ദര്യം എന്നു പറഞ്ഞ്, പൂക്കൾ പൂഞ്ചിരിയെന്നതും, പൂങ്കുയിൽ കൂകുന്നതും, ഇളംകാറ്റു വല്ലികളെ നടമാടിക്കുന്നതും മാത്രം കണ്ടാലും കേട്ടാലും മതിയോ?

കല്ലിന്റെ കരളിനെ അപിയിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന കവിതയെ, നിങ്ങൾ ഇരുളിന്റെ ഉളിവിൽ മുരങ്ങിക്കിടക്കുന്ന മാനവജീവിതത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു വിടുക.

“മിസ്റ്റിക് പ്രപഞ്ചം” *

(പ്രൊ. രക്ത. ഗോപാലൻനായർ, പാലാ)

നാഥ! ഞാൻ നോക്കുന്നു ഫാ! ഭവാൻ തീർത്താരി
ലോകമഹാകാവ്യമെന്നുമെന്നും,
കഷ്ടമിതൊന്നും തിരിവില്ലെന്നിക്കൊരു
‘മിസ്റ്റിസിസ്മ’മാണു കാണമെല്ലാം.
പാണ്ഡിത്യഗർവ്വം കളെത്രയോ തോററു നിൻ-
പാദത്തിൽ വീണു കരഞ്ഞുതീർപ്പു,
പേരയും ദൂരത്തെറിഞ്ഞതു ക്ഷായക-
രാനമിച്ചിലാ തവാന്തികത്തിൽ,
അത്രയ്ക്കു ഗാഢമായെന്നിൽ മുഴുകിപ്പോ-
യത്ഥം ഗ്രഹിക്കുന്നതെങ്ങനെ ഞാൻ
ഈലോകജീവിതപാഠാവലിയിലെ
ബാലപാഠമാത്രം തീർത്താരിഞാൻ!

കണ്ടിടുംതോറുമേ, മേല്പുമേൽ കൂട്ടുന്നെൻ-
കണ്ണിണ കാണേണു സുകുതിജാലം
നാലാറുനാളിലിപ്പസ്സുകമെങ്ങനെ
ഫാ! ഗുരോ, ഞങ്ങൾ പഠിച്ചുതീർക്കും?

വാനമാംതാളിലെത്തുകാക്ഷരത്തിൽ നിൻ
വാതാറ പദ്യങ്ങൾ കണ്ടിടുമ്പോൾ,
ദൂരവേ കാണുന്ന കുന്നിൻനിരകളെൻ
ധാരണാശക്തിയെക്കുറുപ്പിപ്പൂ.
നില്പതെല്ലാപ്പുറത്തും തരക്കള-
മുള്ളതവിന്ദനങ്ങളേറെയെറെ
മാമകദൃഷ്ടികൾ പോയിടുംമിക്കല്ലാം
കാകവായ് നില്ക്കുന്നു ജീവജാലം.

* കോട്ടയം പരിക്രമപാലകത്തിൽ വരെയുള്ളത്.

പൂർവ്വചലോപരി നിശ്ചയം കാണു നിൻ
 ഭാവനതീർന്ന ചിത്രപംക്തി
 ഏങ്ങും ധ്വനിയാണലങ്കാരപൂർത്തിയാ-
 ണെങ്കിലുമുത്തരാതമാണിതെല്ലാം

എന്നാലും ദേവ! നിൻ ഗുണാത്മകാവ്യത്തി-
 ചെന്നാലും തേടും ഞാൻ ശാന്തി പാരം
 വാനിലെപ്പൈങ്കിളിയൊത്തു ധ്വനി! പാടിടും
 നാഥ! നിൻ ഗീതങ്ങളുന്പരം ഞാൻ!!

ഭിക്ഷു.*

(വിചാർക്കേണ്ടതും വി. ഐ. വർഷം.)

1

പച്ചപ്പല്ലണിമേട്ടിൽ പൂമ്പാങ്ങും നിരത്തി ക്രിഡിച്ചുനിൽക്കുന്ന
 കയുടെ ആ വിശ്വസ്തശൃംഗം—സ്നേഹത്തിന്റെ കാൽപ്പിലമ്പൊ
 മ്പു കേൾക്കാത്ത മരുഭൂമികളിൽ കാലെടുത്തുക്കത്താത്ത ഒരു ദീർഘമാലിമാ
 നി—സൗന്ദര്യത്തിന്റെ ബലിഹീനതയിലേക്കു തലയോ നട്ടെല്ലോ വള
 യ്ക്കാത്ത ഒരു സ്വതന്ത്രൻ—ഒരു കൊച്ചു മുളിയല്ലാതെ മറ്റു സമ്പാദ്യ
 ങ്ങളൊന്നുംതന്നെ ഇല്ലാത്ത ഒരു നിധനൻ—രാത്രിയുടെ കൈക്കടുക്കിൽ
 നിന്നു പകലിനെ സമുദ്ധരിക്കുവാൻ താഴ്ന്നുകിടന്നു സഞ്ചരിക്കുന്ന ഒരു
 വിപ്ലവകാരി—അതെ, സൗന്ദര്യത്തിന്റെ ഭൂസംഗ്രാസനത്തിനുമുമ്പിൽ
 കരാഞ്ചലിനീട്ടിക്കൊണ്ടു നിൽക്കുന്ന ഒരു ഭിക്ഷു.

അദ്ദേഹം പ്രഭാതങ്ങളെ പ്രതീക്ഷിച്ചു കാത്തിരിക്കുകയാണ്. വി
 ശപ്പകത്തു പാവകളെപ്പോലെ കൊച്ചു മുകിലകൾ ചിറകടിച്ചു പറന്നു
 ടക്കുമ്പോൾ ആശാഭരിതനായി അവയെ വീക്ഷിക്കും. ഏകാന്തതയെന്ന
 ചുംബിച്ചുനുള്ളുമ്പോൾ, ആ പരപ്പേറിയ ഹൃദയം വികാരങ്ങൾകൊണ്ടു
 നിറയും; മന്ദിമന്ത പാടും. അതു കേൾക്കുമ്പോൾ ഭൂമിയിരിക്കുന്നവർ

* കോട്ടയം പരിഷ്കാരത്തിൽ വായിച്ചത്.

പറയാൻ, വസന്താരംഭത്തിലെ കയിലുകളുടെ ഗാനം പ്രതിധ്വനിക്കു യാണെന്നു; വർഷാരംഭത്തിലെ വാഹിനികളുടെ സംഗീതം മാനോഹരിക്കൊളകയാണെന്നു.

രാത്രിയും പകലുതമ്മിൽ രഹസ്യമായി പുണർനിലകൂന്നു് അദ്ദേഹം ഉളിച്ചുനിന്നു കാണും. വികാരപരവശനായി ആ വിപ്ലവകാരി പാടുമ്പോൾ, മറന്നുകിടക്കുന്നതു പലതും നാട്ടുകാർ ഓക്കും. അന്യർ കാണുന്നതുതന്നെയാണു് അദ്ദേഹവും കാണുന്നതു്. പക്ഷേ, തങ്ങൾ കാണുവാൻ മറന്നുപോയ ആത്മരഹസ്യം എന്താണെന്നറിയാനതു ഭിക്ഷു പറയുമ്പോഴാണ്. ജീവിതത്തെനോക്കി അദ്ദേഹം വികാരധാരകൾ കൊത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ജീവിതം—അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗാനത്തിലെ രെടി ഇതായിരുന്നു—സത്യത്തിന്റെ വിളംബരംകേട്ടു് അതു തളിക്കുന്നു; സ്നേഹത്തിന്റെ വസന്തോത്സവത്തിൽ പൂവിടുന്നു; സൗന്ദര്യത്തിന്റെ വിപ്ലവത്തിൽ ലയിക്കുന്നു.

സംസാരവിതരങ്ങൾ രചിക്കുന്നതിലായിരുന്നു, ആ മഹാത്മാവിന്റെ മൗനവിചിത്രം. നിഴലിൽ പോരാത്തതു കൂട്ടിയിണക്കുന്നതിൽ—അഴകിനു കിന്നരിപ്പണികൾ തൂന്നിപ്പിടിപ്പിക്കുന്നതിൽ—ആ ആനന്ദഭിക്ഷുവിനു ബാക്കുന്ന ചാരിതാത്മ്യം താങ്ങുവാൻ, പദ്യങ്ങളെ മുരുകുന്ന ശ്രമിക്കുപോലും കരുത്തുണ്ടായിരുന്നില്ല.

അന്തിമമുപ്പുവന്നു യാത്രചോദിച്ചു നിൽക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ ജീവിതത്തിന്റെ വഴിവക്കിൽ മുകനായിരിക്കുന്ന ആ ഭിക്ഷു ഉണരും; അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ ബാവിൽ പുടകപ്പാത്തു കോളിളക്കിത്തുടങ്ങും; വികാരധാര ഓളംവെട്ടിത്തുളമ്പിത്തുടങ്ങും. പുഴവക്കിലുള്ള സങ്കേതസ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്കു്, ആ ആരാധകൻ ചെല്ലുകയായി. തുടിക്കുന്ന ഹൃദയത്തോടും ഇടുന്ന കാലടികളോടും മുട്ടിത്തിരിയുന്ന വീല്പുകയോടും കൂടി അവൻ—ആ അഭിസാരിക—ശശികല—വൃക്കുക്കളുടെ ഇടയിൽക്കൂടി മന്ദമന്ദം അടുത്തുവരും. മന്ദഹാസമനോഹാരിണിയായ ആ വിലാസിനിയിൽ കാമുകനായ ഭിക്ഷു ഒന്നായി ലയിക്കുന്നു.....
 ഗ്രന്ഥസഞ്ചാരംകഴിഞ്ഞു കണ്ണുതുറന്നു നോക്കുമ്പോൾ അംബരപരപ്പിൽ നിന്നു താരകക്കണ്ണുകൾ നാണിച്ചു മോഹാവരണികൾ വലിച്ചു കണ്ണുപൊത്തും; കൈരവങ്ങൾ മന്ദഹസിക്കും; ലതികകൾ അത്മഗ്രന്ഥമായി തലയാട്ടും; അലകൾ ചിരിയടക്കിക്കൊണ്ടു് ഓടി മറയും പാതിരാപ്പൂക്കൾ ഓട്ടക്കണ്ണിട്ടുനോക്കും.

ഭിക്ഷു—വൃഗതയെ നോക്കി സാക്ഷരം അദ്വൈതം മനോഹരമായി; അതു മനുഷ്യജീവിതത്തെ ഓടിച്ചുപിടിച്ചു ഉലയുന്നതുകാണുമ്പോൾ ആ മഹാകവിയിൽ കാട്ടുതീയായി മാറുന്നതിന് അദ്വൈതത്തിന്റെ ആത്മാവു യാത്രപോയിപ്പിടിച്ചു. അപ്പോൾ അദ്വൈതം പാടുന്നപാട്ടു കളിൽ ഭാഗകശക്തിയുള്ള ഏതോ ഒന്ന്, പയോദ്ധ്യയെത്തിലെ അഗ്നിയെന്നപോലെ, ഒളിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പാട്ടറിയാവുന്നവർ പറയാറുണ്ട്. വൃഗതയുടെ പടിപ്പുരവാതലിൽ കാലം തൂക്കിയിടുന്ന വാനോലകളായിരുന്നു ആ സാധുവിന്റെ വാക്കുകൾ ഓരോന്നും. ഭരിതന്റെ നിറയാത്ത വയറുപോലെ നിയമങ്ങളും, സിംഹാസനങ്ങളും നിരാരഥ്യങ്ങളെ മുമ്പിൽക്കൂടി കടന്നുപോകുമ്പോൾ പാറപോലെ നിർവ്വീകാരനായി അദ്വൈതം നോക്കിനില്ക്കുകയേ ഉള്ളൂ. കൈനീറ്റിച്ച കനകനാണയങ്ങളുമായി ഒരിക്കൽ ഗ്രാമാധിപൻ ഭിക്ഷുവിന്റെ പിച്ചപ്പാത്രത്തോടടുത്തു. “പ്രഭോ—ആ ശീരോഭാത്തൻ പറഞ്ഞു—വിയപ്പുകൊണ്ടു സമ്പാദിച്ചതാണെങ്കിൽ സധീരം അങ്ങു നിക്ഷേപിക്കുക.” വൃക്കുങ്ങൾ അതു കേട്ടു വിറച്ചുപോയി; മേഘങ്ങൾ അമ്പരന്നു; വായുവീലികൾ നിശ്ചലരായി. ഏഷിളം ആ ധീരാത്മാവു തുടന്നു—“വിയപ്പുതുളളികൾ കൊണ്ടു സമ്പാദിക്കാത്തതു സമ്മാനിപ്പാൻ, പ്രഭോ, ആക്കാണ് അവകാശം?” ഗ്രാമാധിപൻ നാണിച്ചുപോയി. ദേവാർച്ചനയ്ക്കുപയോഗിച്ച നാണയങ്ങളുടെ കാര്യം അദ്വൈതം സ്മരിച്ചു. ലോകശാന്തിക്കായി കനകനാണയങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ക്രമിപ്പോകാത്ത ആ നിസ്സപന്റെ ഏതായും നെടുനാൾ വിജയിപ്പുതാക!!!

അനുകമ്പയുടെ അകക്കുരുത്തില്ലാത്ത അഭിനയങ്ങൾക്കേ, കനകനാണയങ്ങളുടെ മറ്റൊരു കിലുകിലാർവങ്ങൾക്കോ പിടിച്ചുപറ്റുവാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല ആ സാധുവിന്റെ നിർമലസാമ്രാജ്യം. കണ്ണനീരു കാണുമ്പോൾ ആ നിഷ്കളങ്കഹൃദയം ഉതകിത്തുടങ്ങും. മനുഷ്യരെ നന്നായി ആകാശത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുപാകുവാൻ, മതം സോപാനങ്ങൾ തീർക്കുവാൻ, മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ സന്നിധിയിലേയ്ക്കു ആകാശത്തെ ആകർഷിച്ചുപ്പിടിക്കുന്ന ആ ഐന്ദ്രജാലികൻ ഭിത്തിക്കുടക്കുകൾക്കുള്ളിൽ നിന്നു വിശാലതയെ വീക്ഷിക്കുമ്പോൾ ശാസനമുട്ടിത്തുടങ്ങും. ജീവിതത്തിന്റെ തിരുത്തലുകളാണ്, ആ മഹാത്മാവിന്റെ ലക്ഷ്യം. പ്രകടമായി നിയമങ്ങളോ പ്രത്യക്ഷമായി ശാസ്ത്രതത്വങ്ങളോ ഉൾക്കൊള്ളുന്നില്ല

മിലും ആ മാധികൻ സഞ്ചരിക്കുന്ന കാലടിപ്പാടുകൾ അലോപഗന്മാർക്കു വഴിയറിഞ്ഞുപോകുന്നതിന്നു ഭൂമിയിൽ തെളിയുന്ന രത്നമുദ്രകൾ മാത്രമായിരിക്കും.

വേദനിക്കുന്ന കാലടികൾക്കു പു വിരിയുവാൻ ഉറങ്ങിയിട്ടു വഴിവക്കിൽ കാത്തിരിക്കുന്ന ആ ദൈവദൂതൻ—വഞ്ചനാകാലക്രിയകളിൽ ഭൂതകാലപ്രത്യയംപോയ്ക്കൂ ആത്മാലാപങ്ങളുടെ പല്ലവികൾപാടി കൊണ്ടിരുന്ന ആ പ്രേമഗായകൻ—ഏകാന്തതയിൽ ചിന്തയുടെ കോവിലിൽചെന്നു് ആത്മാവുമായി അഭിമുഖസംഭാഷണം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ പുരോഹിതൻ—തീരത്തിലിരുന്ന് അനശ്വരരാഗങ്ങളാൽ ചിന്തയുടെ ഗോമുഖമു തട്ടിയുണർത്തി വൃന്ദാവനതലത്തിലേയ്ക്കു നയിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ മുരളീധരൻ—അപാരവും പ്രക്ഷുബ്ധവുമായ സാഗരത്തിൽ പ്രതിഭയുടെ കളിവള്ളങ്ങളിറക്കി ശാസ്ത്രത്തിനോ ചരിത്രത്തിനോ പിടികൊടുക്കാത്ത വേഗത്തിൽ ജീവിതാനുഭവങ്ങളും തപരിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ നാവികൻ—നിർഭയവും ഭീകരവുമായ നിശാവേളകളിൽ ഭാവനയുടെ മിന്നൽച്ചാത്തുകളിലൂടെ വഴിത്താരതെളിച്ച താന്തായ ജീവിതത്തിന്റെ മുമ്പിൽ പൊൻകിനാവുകൾ നിരത്തിനില്ക്കുന്ന ആ ലീലാചതുരൻ ഭിക്ഷു—അദ്വേഹം ഓടക്കഴലൂതിക്കടന്നുപോകുന്ന വഴിയേ ഗോപകുമാരികളെപ്പോലെ മനുഷ്യാവതാരം പിൻപെല്ലുന്നത്, ദൃശ്യമായിരിക്കുന്നവർക്കു കാണാം.

iv

പ്രഭാതം,

അങ്ങ് ഉറങ്ങിപ്പോയാൽ പോകുകെടുപോകും. പോകുമുറങ്ങാതിരിപ്പാൻ അവിടുന്നു കാത്തിരിക്കുന്നു. അങ്ങ് ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ ഏന്റെ അത്മാവു് ഉറങ്ങുകയില്ല. അങ്ങ് അതിന്നു മറ്റേ പകരം. ആ ലഹരിയിൽക്കൂടി നിത്യതയിലേയ്ക്കു ഞാൻ നീങ്ങുന്നു. ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ കല്ലാകളിൽ വസിക്കുകയും, മരണലീലയാൽ നിത്യജീവിതത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന മഹാത്മാവേ, കുറുകൾ കഴുകിക്കളഞ്ഞു കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾകൊണ്ടു കിന്നരപ്പണികൾ നെയ്തു് ആത്മാവിനെ അപങ്കുരിപ്പിക്കുന്ന പുരോഹിതനേതാവേ, അതൊത്തനായ നിയമകർത്താവേ, അവിടുത്തെ ഓടക്കഴൽവിളികേട്ടു് ഏന്റെ കാതുകൾ കളുത്തു് ഇതാ ഏകാഗ്രമായി നില്ക്കുന്നു; ഏന്റെ തരളചിത്തമിതാ കോർമ്മയിൽക്കൊണ്ടു കാത്തുനില്ക്കുന്നു; ആനന്തശീർഷമിതാ നിശ്ചലമായി നില്ക്കുന്നു; അധരങ്ങൾ ഇതാ അങ്ങേയ്ക്കു നെടുമംഗല്യങ്ങൾ നേരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പെരുവഴിയിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് അങ്ങയ്ക്കായി ഒരു കൂപ്പുകെ അപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ!

ബങ്കിമ ചന്ദ്ര ചാറ്റർജി.*

(പ്രസിദ്ധിതർ, ആർ. സി. ശർമ്മ.)

ഇന്നത്തെ ഭാരതീയസാഹിത്യങ്ങളിൽവെച്ചു പലതുകൊണ്ടും ഏറ്റവും മുന്നണിയിൽനില്ക്കുന്ന ഒന്നാണ് വംഗസാഹിത്യം. ഭാരതവണ്ഡത്തിന്റെ വടക്കുകിഴക്കേ മൂലയിൽ ഫലപുഷ്പഭൂയിഷ്ഠമായി പ്രശോഭിക്കുന്ന പ്രകൃതിസുന്ദരമായ ആ സാരസ്വതാരാമത്തിൽനിന്നു പ്രതിഷ്ഠണം പ്രാപിക്കുന്ന ഹൃദയാകർഷകമായ സൗരതൃപൂരം ഇന്നു ലോകമൊട്ടുക്കു പ്രാപിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിൽ വികസിക്കുന്ന കസുമങ്ങളുടെ വിശേഷാത്തരമായ വാസനാവിശേഷത്താൽ സമാക്രമിച്ചിത്തരായി രസാസ്വാദനലോലുപരായ സുഹൃദയന്മാർ നാനാദേശത്തുനിന്നും ആ സാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്കു പാച്ചിത്തുടങ്ങിട്ടു കാലം കറെയായി. ഭിവസം ചെല്ലുന്നോരും അവരുടെ സംഗ്രഹവർദ്ധിച്ചുവരികയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ഭാരതത്തിലെ ഇന്ദ്രസാഹിത്യങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുവാൻ ഭാഗ്യംസിദ്ധിക്കാത്ത ഈ ഉന്നതപദവി വംഗസാഹിത്യത്തിന്നു കരസ്ഥമാക്കിക്കൊടുത്ത മഹാത്മാർ പലരുണ്ടെങ്കിലും, ആ ഭാഷാഭാവി ഇന്നധിവസിക്കുന്ന പ്രശസ്തിസമയത്തിന്റെ അടിത്തറകെട്ടിയ ഭാഷാഭിമാനികളിൽ അഗ്രഗണ്യൻ സുഗ്രഹീതനാമാവായ ബങ്കിമചന്ദ്രചട്ടോപാദ്ധ്യായനെത്ര.

ഭാരതമാതാവിന്റെ സന്താനങ്ങളിൽ ഓരോരുത്തന്റേയും ഹൃദയത്തിൽ ദേശാഭിമാനത്തെ അങ്കുരിപ്പിക്കുവാൻ പത്മപൂർവ്വമെന്നു സുപ്രസിദ്ധമായ “വന്ദേമാതരം” മന്ത്രത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവായ ആ മഹാഷി, 1838 ജൂൺ 27-ാംനും ബങ്കാളത്തിലെ “കാണ്ടാൽപാഡ” എന്ന ഗ്രാമത്തെ തന്റെ ജനനത്താൽ ധന്യരാക്കി. യാദവചന്ദ്രചട്ടോപാദ്ധ്യായൻ എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവിന്റെ പേർ. മേദിനീപുരത്തിലെ കലക്ടറായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അഞ്ചുവയസ്സിൽ ബങ്കിമനെ ഏഴുത്തിനിരുത്തി. രാമപ്രാണസർക്കാർ എന്ന മാന്യനായിരുന്നു ബങ്കിമന്റെ

* ബങ്കിമ ചന്ദ്ര ചാറ്റർജിയുടെ ശവസംസ്കാരത്തിനോടനുബന്ധമായി എറണാകുളത്തു നടന്ന പൊതുയോഗത്തിൽ വായിച്ചത്. ചട്ടോപാദ്ധ്യായൻ, ചാറ്റർജി എന്ന രണ്ടു വംശകളും പദ്മയങ്ങളായിട്ടാണ് ബംഗാളികൾ ഉപയോഗിക്കാറുള്ളത്.

വംശസാഹിത്യചക്രവർത്തി
ബാബു ബങ്കിമചന്ദ്രചാര്യർജി.

ആദ്യത്തെ ഗുരുനാഥൻ. വിദ്യാരംഭദിവസംതന്നെ ബന്ധാളിയിലെ അക്ഷരമാല മുഴുവൻ ആ ബാലൻ നിഷ്കൃഷ്ടാസം പഠിച്ചുവത്രെ! അവന്റെ അസാധാരണമായ ബുദ്ധിഭവൈഭവവും അതുഭൂതാവഹമായ ധാരണാശക്തിയും ഗുരുനാഥനെ വിസ്മയപരതന്ത്രനാക്കി. ഗുരുനാഥൻ അറിയാവുന്ന വിദ്യകളെല്ലാം കരസ്ഥമാക്കുന്നതിന് ആ ബുദ്ധിമാനായ ബാലന് അധികം നാൾ വേണ്ടിവന്നില്ല. “അല്ല, ഇതു വേഗത്തിൽ നീ പഠിച്ചു പോയാൽ നിന്റെ ഗുരുസ്ഥാനം വഹിക്കുവാനുള്ള ഭാഗ്യം എനിക്ക് അധികനോളത്തേയ്ക്ക് ഉണ്ടാവുകയില്ലല്ലോ, കണ്ടേത്!” എന്നിങ്ങനെ ഗുരുനാഥൻ നമുക്കു കഥാപുരുഷനോട് രിക്കൽ പറയുക കൂടിയെല്ലാവരും വത്രെ.

വിദ്യാശാന്റെനടകെയിലുള്ള വിദ്യകളെല്ലാം പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞു എന്നു കണ്ടപ്പോൾ യാദവപത്രൻ തന്റെ പുത്രനെ മേടിനീപുരത്തിലുള്ള പാഠശാലയിൽ കൊണ്ടുചെന്നാക്കി. അവിടത്തെ പഠിത്തവും അധികകാലത്തേയ്ക്ക് ഉണ്ടായില്ല. ഏഴാമത്തെ ഡയബ്ബിൽ ബന്ധിതൻ അവിടത്തെ ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളിൽ ചേർക്കപ്പെട്ടു.

ബന്ധിതപത്രന്റെ വിദ്യാത്ഥിജീവിതം ഭാസ്യരവും വിജയപുണ്ണവും ആയിരുന്നു. അസാമാന്യമായ ജ്ഞാനശുദ്ധി, അസാധാരണമായ ബുദ്ധിശക്തി, അതിരുകളില്ലാത്ത ഉത്സാഹശീലം എന്നീ മൂന്നു ഗുണങ്ങളും ആ ബാലനെ പടിപടിയായി ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുപോയി. ആദ്യകാലം ക്ലാസ്സിൽ “ഡബിൾ പ്രമോഷൻ” കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷെ, അതിനു വേണ്ടിവരുന്ന മാനസികമായ അതിപരിശ്രമം ആരോഗ്യത്തിനു ഹാനികരമാകുമെന്നു മേപ്പെട്ട്, പിതാവ് അതിനെ ഇടയ്ക്കുപെച്ചു മനപൂർവ്വം തടഞ്ഞു കളയുകയാണു ചെയ്തത്. പതിനൊന്നാമത്തെ ഡയബ്ബിൽ ബന്ധിതൻ ഇംഗ്ലീഷ് കോളേജിൽ ചേർന്നു. കുട്ടിയുടെ സഹജമായ ജ്ഞാനപിപാസ, ക്ലാസ്സിലെ പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളെക്കൊണ്ടുമാത്രം തൃപ്തിപ്പെടുന്നില്ല. ആ ജിജ്ഞാസ കോളേജുവക ഗ്രന്ഥശാലയിൽനിന്നും പലവിധ പുസ്തകങ്ങളുംവാങ്ങി, പതിവായി വായിച്ചുതുടങ്ങി. തന്മൂലം ആ വിദ്യാത്ഥിയുടെ വിജ്ഞാനഭംഗധാരം ഗണ്യമായ നിലയിൽ പരിപൂർണ്ണമായ പ്രാപിക്കുവാൻ ഇടയായി.

ഇന്റർമീഡിയറ്റ്, ബി. എ. എന്നിവയൊന്നുമായിരുന്നില്ല അന്നത്തെ പരീക്ഷകൾ. ജൂനിയർ സ്കോളർഷിപ്പ് എന്നും സീനിയർ സ്കോളർഷിപ്പ് എന്നുമായിരുന്നു അന്നത്തെ കോളേജുപരീക്ഷകളുടെ പേരുകൾ. അവ സാമാന്യത്തിലധികം കാഠിന്യമുള്ളവയുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഉ

സാഹസികലഭം അതിമേധാവിയുമായ ബങ്കിമനാകട്ടെ, അവയിലും പ്രശസ്തമായതിലായിത്തന്നെ വിജയംനേടുകയാണു് ചെയ്തതു്. പരീക്ഷപാസ്സായതോടുകൂടി ബങ്കിമചന്ദ്രന്റെ പേരു നാടെങ്ങും പരക്കുവാറിയായി. പതിനൊന്നുവയസ്സുപ്രായമുള്ള ഒരു ബാലൻ ഇത്ര കഠിനമായ ഒരു പരീക്ഷയിൽ പ്രശംസാർഹമായ വിജയംസമ്പാദിക്കുക എന്നതു് അത്ര എളുപ്പമെന്നുമല്ല. അതിനാൽ ബങ്കിമന്റെ വിജയവൃത്താന്തം കേട്ടവരെല്ലാം അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. വംഗദേശത്തിലെ പല ഭഗവാനാരായ മന്ത്രിന്മാരും ആ ബുദ്ധിമാനായ ബാലനെ തങ്ങളുടെ ജാമാതാവായി കിട്ടുവാൻ ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിച്ചു. വിവാഹപ്രസ്താവുകൊണ്ടു് അനവധിപേർ യാദവചന്ദ്രനെ അലട്ടുവാനുണ്ടായി.

ബങ്കാളത്തിൽ അന്നു ബാല്യവിവാഹം ധാരാളം നടപ്പുള്ള കാലമായിരുന്നു. യാദവചന്ദ്രനു് ഇരിക്കപ്പെടാറായില്ലാത്തായി. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം ആ അഭിപ്രായത്തിന്നു പഴിപ്പെട്ടേണ്ടിവന്നു. അങ്ങനെ ചിതാവിന്റെ മറുതത്തെ അനുവർത്തിക്കുവാൻ വേണ്ടി, പതിനൊന്നുവയസ്സുമാത്രം പ്രായമുള്ള ബാലനായ ബങ്കിമചന്ദ്രൻ, എഴു വയസ്സുള്ള ഒരു കന്യകയെ വിവാഹംചെയ്തു. പക്ഷേ, എട്ടൊമ്പതുക്കൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷം ആ ഭാര്യ മരിച്ചുപോകയും, അധികം താമസിയാതെ അദ്ദേഹം വീണ്ടും വിവാഹം ചെയ്തുമുണ്ടായി. ബങ്കിമന്റെ ഭാര്യയെ ഭാര്യയുടെ പേർ രാജലക്ഷ്മി എന്നതത്രെ.

ജ്ഞാനത്തുണമാണു് മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ റിശേഷലക്ഷണങ്ങളിൽ ഒന്നു്. ചിന്താശക്തിയുടെ സ്വതന്ത്രമായ സ്പർശണത്തിന്നു വിവിധവിഷയങ്ങളുടെ ജ്ഞാനം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണു്. ഈ തത്വം ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ ബങ്കിമൻ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. ഭാരതത്തിലെ അമൂല്യങ്ങളായ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ജ്ഞാനം സംസ്കൃതഭാഷാപരിചയംകൊണ്ടല്ലാതെ സമ്പാദിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു് അദ്ദേഹം കണ്ടു. അതിനാൽ കോളേജിൽ പഠിക്കുന്ന അവസരത്തിൽതന്നെ അദ്ദേഹം നാലുമാണിക്കുശേഷം ഒരു സംസ്കൃതാദ്ധ്യാപകന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി സംസ്കൃതവും അല്ലാത്തതുമായ അഭ്യസിച്ചിരുന്നു. ഏതാനുംകാലംകൊണ്ടു് സംസ്കൃതഭാഷയിൽ സാമാന്യമായ ജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചു എങ്കിലും അതുകൊണ്ടുമാത്രം തൃപ്തിപ്പെട്ടാതെ മുന്നോട്ടുകൊല്ലംകൂടി ഇടവിടാതെ പലവിധത്തിലുള്ള സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങൾ സൂത്രലേഖനമായിട്ടു് ആ ഭാഷയിൽ നല്ല പാണ്ഡിത്യംനേടുക എന്നെയ്യ.

ഭീഷ്മകാലത്തെ ഗ്രന്ഥപരിചയംകൊണ്ട്, ബന്ധിതവസ്തുവാദിനിർദ്ദേശം വിവിധസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ നിർവ്വചനപരിശീലനം കാലക്രമേണ ആ വിദ്യാർത്ഥിയെ ഒരു നന്നായ സാഹിത്യസാക്ഷിയായിത്തീർത്തു. വിജ്ഞാനംകൊണ്ട് വിദ്യാർത്ഥിസംസ്കാരവും കാവ്യരസാസ്വാദനത്താൽ വിമതകല്പനയുമായ ബന്ധിതവസ്തുവാദിനിർദ്ദേശത്തിൽ പ്രകൃതിസൗന്ദര്യത്തിന്റെ പ്രകാശം പ്രതിഫലിക്കുവാൻ അശേഷം പ്രയത്നമുണ്ടായില്ല. അതിന്റെ ഫലമായി കോളേജിൽ പഠിക്കുന്ന കാലത്തു തന്നെ ആ വിദ്യാർത്ഥി സാഹിത്യമാറ്റത്തിൽ ഇറങ്ങി സഞ്ചരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

വംശസാഹിത്യത്തിന്റെ സ്ഥിതി അന്നു ഭയനീയമായിരുന്നു. ബന്ധിതവസ്തുവാദിനിർദ്ദേശം പ്രസിദ്ധിപ്രദമായ “സംവാദപ്രഭാകര”ത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം കവിശ്രേണുമായ ഈശ്വരവർമ്മപ്പൻ മാതൃഭാഷാഭാരണത്തിനായി പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേവനത്തിന്റെ ഫലമായി നാട്ടിലെല്ലാം ഒരു പുതിയ ഉണർവ്വുണ്ടായി. വർദ്ധനവുകൾ കണ്ടുതുടങ്ങിയിരുന്നു. അന്യപ്രാസംകൃതമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലഭാഷ നാടിനെ ആകർഷിച്ചു. ഇളക്കിമറിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഹാസ്യരസം നിറഞ്ഞ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ ബന്ധിതവസ്തുവാദിനിർദ്ദേശം സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. “സംവാദപ്രഭാകരം”, “സാധുരഞ്ജനം” എന്നീ പദ്യങ്ങൾ വഴിച്ചായിത്തീർന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ മാതൃഭാഷയെ സേവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പ്രസിദ്ധനാടകകാരനായ ഭീനബന്ധുചിത്രനും, നല്ല കവിയാലോചനാകാമഗുപ്തനും “സംവാദപ്രഭാകര”ത്തിലെ അന്നത്തെ പേരുകാരനായിരുന്നു. ബന്ധിതവസ്തുവാദിനിർദ്ദേശം കൂടുതൽ കൂടി. തന്റെ പേരോടുകൂടി ആദ്യത്തെ കവിത പത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കണ്ടപ്പോൾ ബന്ധിതവസ്തുവാദിനിർദ്ദേശം അപരിചിതമായിരുന്നു.

വംശസാഹിത്യത്തിൽ ഈശ്വരവർമ്മപ്പന്റെ പ്രഭാവം അന്നു അസാമാന്യമായി വ്യാപിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ പ്രഭാവത്തെ വകവെക്കാതെ സാഹിത്യമാറ്റത്തിൽക്കൂടെ സഞ്ചരിക്കുക എന്നതു നവീനലക്ഷ്യമാണെന്നും സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതു എളുപ്പമായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ അന്നത്തെ ലേഖനങ്ങളിലെല്ലാം ഈശ്വരവർമ്മപ്പന്റെ ശൈലി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നതിൽ അതുതപ്പെടുത്തിയില്ല. ഭീനബന്ധുവും ലോകനാഥനുംകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശൈലിയെയാണ് അനുകരിച്ചിരുന്നത്.

എന്നാൽ ബന്ധിതചന്ദ്രനാകട്ടെ ഒരു നൃതനന്ദനത്തിൽക്കൂടെയാണ് തന്റെ സഞ്ചാരം തുടങ്ങിയത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ അല്പംപോലും അനുകരണപൂർവ്വമായ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു സ്വതന്ത്ര ശൈലിയുടെ അപൂർവ്വമായ ഭംഗി—മനോഹരമായ ഒരു മതവികൃതത്തിന്റെ അഭിനവമായ പ്രകാശം—അവയിലെല്ലാം വ്യാപിച്ചിരുന്നു. ബുദ്ധിമാനായ ഈശ്വരചന്ദ്രപ്പൻ അതു കാണാതിരുന്നില്ല. സാഹിത്യാന്തരീക്ഷത്തിൽ ഉജ്ജ്വലമായ ഒരു നൃതനന്ദനത്തിന്റെ ആവിർഭാവം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു എന്നും, അവധാനപൂർവ്വം വേണ്ട ഉപദേശങ്ങൾ നൽകുന്നപക്ഷം ആ യുവാവ് ഭാവിയിൽ സുപ്രസിദ്ധനായ ഒരു സാഹിത്യകാരനായിത്തീരുന്നതാണെന്നും അദ്ദേഹം ഗ്രഹിക്കുകയും, അവസരോചിതങ്ങളായ ഉപദേശങ്ങൾ നൽകി ആ പുതിയ ലേഖകനെ ഉത്തരോത്തരം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈശ്വരചന്ദ്രപ്പനാണ് ബന്ധിതചന്ദ്രന്റെ സാഹിത്യഗുരു. അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ബന്ധിതനുണ്ടായിരുന്ന ബഹുമാനം അതിരറ്റമായിരുന്നു. ഉത്തമനായ ഈ നാമനിൽനിന്നും ഉചിതങ്ങളായ ഉപദേശങ്ങൾ ലഭിച്ചതോടുകൂടി ബന്ധിതചന്ദ്രന്റെ പ്രതിഭ പൂർണ്ണമായി വികസിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അതുനടന്നതോടും നൃതനമായ ഉത്സാഹത്തോടുംകൂടി അദ്ദേഹം തുടരെത്തുടരെ കവിതകൾ എഴുതുവാൻ ആരംഭിച്ചു. പുസ്തകരൂപത്തിൽ ബന്ധിതൻ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ആദ്യത്തെ കവിതാഗ്രന്ഥം “ലളിതയും മാനസവും” എന്നുള്ളതാണ്. അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിനഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിലാണ് പ്രസിദ്ധീകൃതമായത്.

മനോഹരമായി കവിതയെഴുതുവാൻ ബന്ധിതൻ സാധിച്ചിരുന്നു എങ്കിലും ഗദ്യരചനയിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാമർത്ഥ്യം അധികമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നത്; അതിനാൽ ആ വഴിക്ക് തിരിച്ചുവിടുന്ന പക്ഷം, അതുമൂലം ഭാഷയുടേയും അദ്ദേഹത്തിന്റേയും ഭാവി ഒരുപോലെ ഭാസ്യമായിത്തീരുവാൻ ഇടയുണ്ടെന്നു കാണുകയാൽ ഈശ്വരചന്ദ്രപ്പൻ ബന്ധിതനെ ആ വിഷയത്തിൽ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഗുരുവിന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം ബന്ധിതൻ കവിതാമാർഗ്ഗത്തിലുള്ള സഞ്ചാരം നിറുത്തിവെച്ച് അന്നുമുതൽ ഗദ്യസാഹിത്യത്തിലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു.

‘സീനിയർസ്റ്റേറ്റ് കോളേജ്’ പരീക്ഷയിൽ വിജയിയായിത്തീർന്ന ബന്ധിതൻ നിയമവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി 1858-ൽ കൽക്കത്തയിലെ പ്രസിഡൻസി കോളേജിൽ ചേർന്നു. കൽക്കത്തയിൽ ആദ്യമായി സർവ്വകലാശാല സ്ഥാപിക്കപ്പെടുക അക്കാലത്തിലാണ് ബി. എ. പരീക്ഷ

ആദ്യമായി അവിടെ നടപ്പാക്കിയതും അക്കാലത്തിൽതന്നെയായിരുന്നു. പരീക്ഷയ്ക്കു മുന്നാലുമാസമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു; എങ്കിലും, അക്കാലത്തിൽതന്നെ ബങ്കിമൻ ബി. എ. പരീക്ഷയിൽ ചേർന്ന പ്രശസ്തമായ നിലയിൽ വിജയം നേടി. ബാഗാളികളുടെ ഇടയിൽ ഒന്നാമത്തെ ബി. എ. ക്കാരനാണദ്ദേഹം. അടുത്തുതന്നെ അദ്ദേഹം ബി. എൽ. പരീക്ഷയും പാസ്സായി. അതോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാഠശാലാജീവിതം അവസാനിച്ചു.

ഇപ്പോൾതന്നെ വയസ്സിലാഞ്ഞ് ബാബിമലമ്പ്രൻ ബി. എ. പരീക്ഷ പാസ്സായത്ത്. അക്കാലത്തിൽതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ ഒരു ഡെപ്യൂട്ടി മജിസ്ട്രേറ്റായി നിയമിച്ചു. ഗവണ്മെന്റ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ യോഗ്യതയെ മാനിച്ചു. ആ പ്രായത്തിലുള്ള ഒരാൾക്ക് അത്ര ഉയർന്ന ഒരു ജോലി ആദ്യമായി ലഭിക്കുക എന്നതു വളരെ അപൂർവ്വമായിരുന്നതിനാൽ ബങ്കിമന്റെ ആ ഉദ്യോഗലഭം നാട്ടുകാരെ മാനിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തം ബന്ധുക്കളെപ്പോലും അതുതാഴ്മയോടെ അനുഗ്രഹിക്കാത്തതിനാൽ അതോടുകൂടി ബങ്കിമന്റെ പേർ നാട്ടുകാരുടെ ഇടയിൽ പൂർണ്ണധീകരണപരമായി ഇടയാവുകയും ചെയ്തു.

'യശോഹര'മായിരുന്നു ബങ്കിമന്റെ ആദ്യത്തെ പ്രവൃത്തിരംഗം. സുപ്രസിദ്ധനാകുകക്കാരനായ ഭീനബന്ധുജിതന്റെ ജന്മശേഷമായിരുന്നു അത്. അവിടെ വെച്ചാണ് ബങ്കിമൻ അദ്ദേഹത്തെ ആദ്യമായി കണ്ടത്. അന്നുതന്നെ അവർ പരസ്പരം ഉള്ളഴിഞ്ഞു സ്നേഹിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ആ മൈത്രി അവരുടെ ജീവാവസാനാവരെ നിലനില്ക്കുകയും ചെയ്തു.

ബാബിമലമ്പ്രന്റെ ഉദ്യോഗജീവിതം അത്യന്തം ശോഭനമായിരുന്നു. ഉത്തരവാദിത്വബോധമുള്ള ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ നിലയിൽ അദ്ദേഹം അക്കാലത്തു ചെയ്തിട്ടുള്ള സേവനങ്ങൾ ഗവണ്മെന്റിനും നാട്ടുകാർക്കും ഒരുപോലെ ഗുണപ്രദമായിരുന്നു. സത്യസന്ധത, നീതിനിഷ്ഠ, കർതവ്യബോധം, സ്ഥിരസങ്കല്പം മുതലായ ഉൽകൃഷ്ടഗുണങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൽ തെളിഞ്ഞുകാണപ്പെട്ടത് ഇക്കാലത്താണ്. എന്തെങ്കിലും കാര്യത്തിൽ കൈയിട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ, അതു മുഴുവനാക്കത്തെ അദ്ദേഹം പിൻവാങ്ങുമായിരുന്നില്ല. പാതിമനസ്സോടെ കാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടുക, പ്രതിബന്ധങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ പിൻതിരിയുക, എന്നിവ രണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിന് തീരെ വിരുദ്ധമായിരുന്നു.

ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ നിലയിൽ ബന്ധിതൻ നാട്ടുകാർക്ക് ചെയ്ത്
 ട്ടുള്ള പ്രധാനഗുണം കള്ളനാരുടെയും അക്രമികളുടേയും ശലാശ്ശിയിൽനി
 ൾ അവരെ ഉദ്ധരിക്കുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു. കാണുമി, പൂർന്നാ മുത
 ലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ അക്കാലത്തു് അവരുടെ അക്രമങ്ങൾ അസാമാന്യമാ
 യി വർദ്ധിച്ചിരുന്നു. അവരെക്കൊല്ലാൻ ഓരോരുത്തരായി പിടിച്ചുകൊണ്ടു
 വന്നു് അദ്ദേഹം കഠിനമായി ശിക്ഷിക്കുകയും, അതിന്റെ ഫലമായി കാ
 ലഭ്യരേണ അവരുടെ ശല്യങ്ങൾ തീരെ ഇല്ലാതാവുകയും ചെയ്തു. നില
 ക്കൂടി ചെയ്യുവാൻ വേണ്ടി ബംഗാളത്തിൽവന്നു താമസിച്ചിരുന്ന വിദേശീ
 യരുടെ ഉപദ്രവവും നാട്ടുകാർക്കു് അന്നു ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. അതിനേ
 യും അദ്ദേഹം ഇല്ലാതാക്കി. അക്രമത്തിൽ 'മോരേക' എന്നും 'ഹീലി'
 എന്നും പേരായ രണ്ടു അക്രമികളായ വിദേശികൾ ശിക്ഷയെ മോശപ്പെട്ടു്
 ആസാമിലേയ്ക്കു് കൊണ്ടുപോയി എങ്കിലും, സമൻസയച്ചു് അവരെക്കുടി
 പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു ന്യായമായവിധത്തിൽ ശിക്ഷിച്ചു എന്നു കേൾക്ക
 വേണ്ട, അദ്ദേഹത്തിനു തന്റെ നാട്ടുകാരോടടുത്തായിരുന്ന സ്നേഹവും,
 സ്വകൃത്യനിർവ്വഹണത്തിലുള്ള ശ്രദ്ധയും എത്രമാത്രമാണെന്നു് അനുമാനി
 ക്കുവാൻ സാധിക്കും.

കാര്യംവിട്ടു് ആരേയും കൂട്ടാക്കുന്ന സ്വഭാവം ബന്ധിതചന്ദ്രവാഹനന്റെ
 യിരുന്നില്ല. ആരെത്തന്നെ പറഞ്ഞാലും, തനിക്കുകൂടി അതു നന്നാണെ
 ന്നു തോന്നിയാലേ അദ്ദേഹം അതിൽ പ്രവേശിക്കുകയുള്ളു. എന്നാൽ,
 താൻ ഭരമേല്ക്കുന്ന ഏതു പ്രവൃത്തിയും അത്യന്തം വിശ്വസ്തതയോടും സ
 ത്വസന്ധതയോടുംകൂടി നിറവേറുന്നതിൽ അദ്ദേഹം അശേഷം അശ്രദ്ധ
 കാണിച്ചിരുന്നില്ല. ഈ കൃത്യനിഷ്ഠയും അനിതരസാധാരണമായ കാര്യ
 പ്രാപ്തിയുംമൂലം അന്നു നാട്ടുകാർക്കു ലഭിക്കാതിരുന്ന സ്ഥാനത്തുപോലും ക
 യാർപ്പാദവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സംഗതിയായിട്ടുണ്ടു്. സർക്കാർ ഉദ്യോ
 ഗസ്ഥന്മാരുടെ വകയായി പ്രശസ്തമായ രീതിയിൽ നടത്തപ്പെട്ടുപോന്നി
 രുന്ന ഒരു സംഘടന അന്നു ബംഗാളത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ സി
 കൂട്ടറിസ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്നതു കൽക്കത്താജൈമക്കോട്ടിലെ ജഡ്ജിയായ
 യിരുന്ന പ്രിൻസേപ്സാജാബ്. കൃത്യാന്തരബാഹുല്യത്താൽ കരേക്കാ
 ലത്തെയ്ക്കു് ആ ജോലിയിൽനിന്നു് അദ്ദേഹം അവധിയെടുക്കാൻ ഇടയായ
 പോൾ ബന്ധിതചന്ദ്രവാഹനർ ആ സ്ഥാനത്തു നിയമിക്കപ്പെട്ടതു്. ഒരു നാ
 ട്ടുകാരനു് ഏറ്റവും അഭിമാനജനകമായ ഒരു പദവിയായിരുന്നു അതു്.
 എന്നാൽ അത്രയുകൊണ്ടുമാത്രം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൗഭാഗ്യം നിലച്ചി
 ട്ടു. എന്താനും നാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഗവൺമെണ്ടുസികൂട്ടറി

യററിലെ ആളിങ്ങ് അസിസ്റ്റൻറസിക്രട്ടറിയായി നിയമിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി. ഒരു ബംഗാളിങ്ങ് അതുവരെ ലഭിക്കുവാൻ സൗഭാഗ്യംസിദ്ധിക്കാത്ത ബഹുമാന്യപദവിയായിരുന്നു അത്. എന്നാൽ അനാചശ്യമായി ആരേയും കീഴ് വണങ്ങാത്ത ബന്ധിതചര്യന്റെ അതിർക്കുന്ന സ്വതന്ത്ര സ്വഭാവത്തിന്റെ ഫലമായി ആ ജോലി അധികകാലത്തേയ്ക്ക് അനുഭവിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന് യോഗ്യമുണ്ടായില്ല. മേലധികാരിയായ മെക്കോള സാഹു മായി അദ്ദേഹത്തിന് സ്വതന്ത്രമായി ജോലിയാക്കുകയും, അതിന്റെ ഫലമായി അദ്ദേഹം വീണ്ടും ഡെപ്യൂട്ടിമജിസ്ട്രേറ്റായിത്തന്നെ സ്ഥലംമാറ്റപ്പെടുകയുണ്ടായത്. ആലിപരമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ട്രെയിനിംഗ് ലെവൽ. അവിടെവെച്ചു ക്രിസ്താബ്ദം 1891-ൽ അദ്ദേഹം പെൻഷൻപററി ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞു. ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നു പിരിയുന്ന അവസരത്തിൽ, ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നും വല്ല ആനുകൂല്യവും അദ്ദേഹം ആശിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് അന്നത്തെ ബംഗാൾ ലഫ്റനൻറഗവണ്ണറായ സർ ചാറൽസ് ഫ്രെഡ്റിയറന് അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ സ്വതന്ത്ര്യത്തിന്റേയും സ്വാഭാവികതയ്ക്കുന്റേയും മുന്തിയായ നമുക്കു ചരിത്രനായകനാകട്ടെ, "ഇല്ല" എന്നാണ് അതിന്റ മറുപടി അയച്ചത്. 1892-ൽ "റായി ബഹദൂർ" എന്നും 1894-ൽ "സി. ഐ. ഇ." എന്നുമുള്ള സ്ഥാനങ്ങൾ നവവർഷബഹുമതികളായി ചക്രവർത്തിയിൽനിന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ലഭിക്കുകയുണ്ടായി.

ബന്ധിതചര്യൻ സ്വജീവിതത്തിലെ ഏറിയഭാഗവും ഗവണ്മെന്റിനെ സേവിച്ചിട്ടാണ് കഴിച്ചുകൂട്ടിയതെങ്കിലും, സ്വതന്ത്ര്യത്തെ നശിപ്പിക്കുന്ന ഗവണ്മെന്റുദ്യോഗത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് വളരെ വെറുപ്പായിരുന്നു. തന്റെ നാട്ടുകാരായ യുവാക്കന്മാരോടു അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും ഗവണ്മെന്റുദ്യോഗം സ്വീകരിക്കുവാൻ ഉപദേശിച്ചിരുന്നില്ല. പെൻഷൻപററി ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നും പിരിഞ്ഞ അവസരത്തിൽ "ആര്യ! ഞാൻ ഇപ്പോൾ സ്വതന്ത്രനായി" എന്നാണ് അദ്ദേഹം തന്നത്താൻ പറഞ്ഞു പോയത്.

സ്ഥാനത്തും അസ്ഥാനത്തും നാട്ടുകാരുടെമേൽ കഠിനകേരുന്ന വെള്ളക്കാരടെനേരെ ബന്ധിതചര്യനുമായിരുന്ന വെറുപ്പിന് അതിരില്ല. മേലധികാരികളായ വെള്ളക്കാരടെ അതിരുകവിഞ്ഞ അധികാരപ്രമത്തതെക്കൊണ്ട് ഉദ്യോഗജീവിതകാലത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് സാമാന്യത്തിലധികം ക്ലേശിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. ഒരിക്കൽ, ഹിരോമകുഷ്ണപരമഹംസനെ ആശ്രയിക്കുകയും ചെയ്ത അദ്ദേഹത്തിൽ അപരിതഥിൽ നടന്ന

സംഭാഷണത്തിന്റെ ഒരുശം ഈ വാസ്തവത്തെ തെളിയിക്കുന്നതാണ്. നമ്മുടെ കഥാപുരുഷന്റെ നാമനിർദ്ദേശപൂർവ്വം കൂടെയുള്ള വർ പരമഹംസനെ പരിചയപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം തന്റെ സഹജമായ ഫലിതഭാഷയിൽ ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു:—“ബന്ധിതനോ! എന്തുകൊണ്ട് ബന്ധിതനായി?” (ബന്ധിതൻ എന്ന വാക്കിനു ബംഗാളിയിൽ വളഞ്ഞവൻ എന്നാണ് അർത്ഥം.) ഫലിതത്തോടുകൂടി സംഭാഷണപ്പെരുന്നതിൽ ബന്ധിതചന്ദ്രനും ഒട്ടും കുറഞ്ഞവനായിരുന്നില്ല. “വെള്ളക്കാരന്റെ ബുദ്ധിയിന്റെ അടികൊണ്ടിട്ട്” എന്നായിരുന്നു അതിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമാധാനം. “അല്ല അല്ല; രാധാപ്രേമത്തിന്റെ ഭാരംകൊണ്ടാണ്” എന്നിങ്ങനെ പരമഹംസർ സ്തേരവദനനായി ആ അഭിപ്രായത്തെ ഉടനെ തിരുത്തുകയുണ്ടായി. ഈ “രാധാപ്രേമ”ശബ്ദത്തിലെ ‘രാധാ’പദംകൊണ്ട് ഭക്താഗ്രേസരനായ പരമഹംസൻ ആരേയാണ് നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്ന വിഷയത്തിൽ ആർക്കും തെറ്ററിയാതെ പറയാൻ ഇടയില്ലെങ്കിലും, ‘ആനന്ദമം’ത്തിന്റെ കത്താവിനെപ്പറ്റി സംസാരിച്ച അവസരത്തിൽ പ്രയോഗിച്ച ആ പദംകൊണ്ട് സുപ്രസിദ്ധമായ “വന്ദേമാതരം” മന്ത്രത്തിലെ ആരാധ്യവേദനയായ ഭാരതംബയെക്കൂടി വിവക്ഷിക്കുവാൻ തെറ്റൊഴുകയാണെന്നതിൽ അതിൽ അതൃപ്തത്തിന് അവകാശമില്ല.

ദേശഭക്തനായ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ എന്തുള്ളനിമിഷയിൽ ബന്ധിതചന്ദ്രമാനന്ദജി നാട്ടുകാർക്കുചെയ്തിട്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾ അത്യന്തം പ്രശംസാർഹങ്ങളാണ്. ഏകദേശം ഭാഷാഭിമാനിയായ ഒരു സാഹിത്യകാരന്റെ നിലയിൽ അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ള സേവനങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കുമ്പോൾ, അവ വളരെ തുല്യങ്ങളാകുമെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും. ബന്ധിതചന്ദ്രൻ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള അനന്യസുഖവും അത്യന്തവിപുലവുമായ പ്രശസ്തിക്കുള്ള ഏകകാരണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യപരിശുദ്ധങ്ങളാണ്. അതിനാൽ അവയെപ്പറ്റിയും എന്താനും വാക്കുകൾക്കൂടി പറയാതെ ഈ ഉപസ്താസത്തെ ഉപസംഹരിക്കുന്നത് ഉചിതമായിരിക്കുകയില്ല.

ബന്ധിതന്റെകാലത്തു വംഗസാഹിത്യത്തിന്റെ സ്ഥിതി അത്യന്തം ദയനീയമായിരുന്നു എന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഉത്തമമെന്നു പറയത്തക്കവിധത്തിലുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥമോ, നല്ലനിലയിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന ഒരു പത്രമോ, അന്നു ബംഗാളിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അന്നത്തെ വംഗസാഹിത്യം ഗതാഗതവികാസത്തെ മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട്, മുന്നോട്ടുപോകാതെ സ്തംഭിച്ചു നില്ക്കുകയായിരുന്നു. പണ്ഡിതന്മാരായ കുറുകർപോലും

കവിതാധാരം മുതലായ ബാലിശവിനോദങ്ങളിലേക്കു തുറന്നുപുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. പദ്യത്തേക്കാൾ മോശമായിരുന്നു ഗദ്യത്തിന്റെ സ്ഥിതി. സാമാന്യജനങ്ങൾക്ക് അത്യാവേശകാർഷ്ട്യം വിധത്തിൽ അതികുറിയുള്ളതായ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ കയ്യിലെച്ചെത്തി വെച്ചിട്ടുള്ളതിനെത്തുടർന്ന് അന്നത്തെ വാചകങ്ങൾ അനുസാരവിസ്മയമായിത്തീർന്നു. ഒരുതരം സംസ്കൃതഗദ്യം തന്നെയായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതൊട്ടും അതിശയോക്തിയായിപ്പോയി എന്നു വരുമ്പോൾ ഇങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുപോയത് അശേഷം ആകർഷകതയില്ലാതെ കിടന്നിരുന്ന മാതൃഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ഭാരം വന്നിരുന്നതായിരുന്നു. ആംഗലവിദ്യാഭ്യാസത്താൽ മനസ്സിന് അടിമകളായ സംസ്കാരം സിദ്ധിച്ച ആ ഭാഷാഭിമാനിയുടെ ഹൃദയത്തെ അത്യന്തം വേദനിപ്പിക്കുകയും അതിന്റെ ഫലമായി ഉത്തരവാദിത്വപൂർണ്ണമായ ഉദ്യോഗജീവിതത്തിനിടയിലും യഥാശക്തി മാതൃഭാഷയെ സേവിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം സന്നദ്ധനാവുകയും ചെയ്തു.

മാതൃഭാഷാപോഷണത്തോടൊപ്പം ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഗ്രന്ഥപാരായണത്തിനുള്ള അഭിരുചിയെ വളർത്തിയ വിനോദരൂപേണ വിജ്ഞാനവിതരണം നടത്തണമെന്നുംകൂടി വിചാരമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, രണ്ടിനും പറ്റിയ വിധത്തിലുള്ള ഒരു പുസ്തകമാണ് ബന്ധിതചരിത്രം അംഗീകരിച്ചത്. അതിന്റെ ഫലമായി, 1865-ൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ ആഗ്യാഹികയായ “ദേശ്വരനന്ദിനി” രംഗപ്രവേശം ചെയ്തു. “മനോധർമ്മത്തിന്റെ ഹൃദയം, രചനയുടെ മനോഹാരിതം, പാത്രസൃഷ്ടിയുടെ ചതുരത, കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സജീവത എന്നിങ്ങനെ അസാമാന്യമായ കല്പനാശക്തിയോടുകൂടിയ ഒരു സാഹിത്യരസികന്റെ സുലഭമായിട്ടുണ്ടെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്ന പല വിശേഷതകളും നിറഞ്ഞുശോഭിക്കുന്ന” ഒരു കൃതിയാണു് ദേശ്വരനന്ദിനി. പക്ഷേ, മാതൃഭാഷയുടെ മറയ്ക്കലിലൂടെയും, പഴയ അലങ്കാരങ്ങളെല്ലാം ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തതിലും ലാളിത്യംനിറഞ്ഞ പുത്തൻമോടി കൈക്കൊണ്ടു പുറത്തിറങ്ങിയ ആ സാഹിത്യശിശുവിനെ പഴയകാലമായ ചില വിമർശകവീരന്മാർ വെറുതെ വിട്ടില്ല. നിശിതമായ നിരൂപണാസൂത്രങ്ങളുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം അദ്ദേഹം അതിന്റെ പേരിനും പെരുമ്പേഴ്ചയും പരക്കെല്ലിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. മക്കളുമുണ്ടാകാതെ മാതൃശ്മശിരസിലൂടെ കഥ ഇത്തരത്തിലായിരിക്കെ, പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസംസിദ്ധിച്ച പുത്തൻകുറുപ്പായ മനോഭാവവും അദ്ദേഹത്തിന് അശേഷം പ്രോത്സാഹനകമായിരുന്നില്ല. ആംഗലവിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിക്കുന്നതോടുകൂടി മാതൃഭാഷയുടെ മറയ്ക്കൽ അവർത്ത

യോടെ മുഖം തിരിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു കൂട്ടം, മലയാളത്തിലെമ്പാലെയും, ബംഗാളത്തിലും അന്നുണ്ടായിരുന്നു, “ഇംഗലംഗം” അഥവാ “ആംഗലബങ്കാളം” എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ആ ത്രിശങ്കുസമുദായത്തിന്റെ ശക്തിയും പരിധിയും മിന്നപ്രതിയെന്നവണ്ണം വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ബാഹ്യപരിഷ്കാരങ്ങളെക്കാളും അനുകരിച്ച് ഒരുതരം വാലിദ്യക്കാരെത്തന്നെയായി ഞെളിഞ്ഞിരുന്ന ആ നാടൻപരമാർ മാതൃഭാഷയിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കുക എന്നല്ല ആ ഭാഷയിൽ സംവാദിക്കുകവേണ്ടി ചെയ്യുന്നത് അഭിമാനകരമായിട്ടുള്ള കരുതി വന്നിരുന്നു. സാഹിത്യസേവനത്തിന് ശേഷിയും ശേഖരിച്ചു മുളച്ചു എത്രയെത്ര യുവാക്കന്മാരാണ് ആ ശീർക്കാരിയുടെ പുറംപൂട്ടയിൽ മാത്രം മയങ്ങി, അഗ്രഥാ സ്വഭാവത്തോടു കൂടിയ അഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉപകരിക്കുമായിരുന്ന തങ്ങളുടെ വാചനയേയും വൈഭവത്തേയും വ്യഥാ നശിപ്പിച്ച് ഇങ്ങനെ അലസജീവിതം നയിച്ചിട്ടുള്ളത്! ഇന്നും നയിക്കുന്നത്! ഹൃദയവേദനയോടുകൂടിയല്ലാതെ ഈ പരമാർത്ഥത്തെപ്പറ്റി സ്മരിക്കുവാൻ ഭാഷാഭിമാനിയായ ഒരു ഭാരതീയന് സാധ്യമല്ല. ബംഗാളത്തിലെ അമരകവിയായ മൈക്കേൽ മധുസൂദനമേനോൻ ഈ സമുദായത്തിന്റെ ശക്തിക്കു കീഴ്പ്പെട്ട ആദ്യകാലത്ത് ഇംഗ്ലീഷിലാണ് കവിത എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. എന്തിനധികം? നമ്മുടെ ചരിത്രപുരുഷന്മാരേക്കാളും അതിന്റെ പ്രഭാവം ആക്രമിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതിന് ലക്ഷ്യങ്ങളാണ് “രാജമോഹനന്റെ ഭാര്യ” എന്നും “ഒരു ഹിന്ദുവാവിന്റെ വീരകഥകൾ” എന്നുമുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷുകൃതികൾ. ഭാരതത്തിന്റെ—വിശേഷിച്ചു വംഗസാഹിത്യത്തിന്റെ—ഭാഗ്യംകൊണ്ട് അവർ രണ്ടു പേരും തങ്ങളുടെ പഠനപ്പോയ പ്രമാണത്തെപ്പറ്റി താമസിയാതെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ ഇടയായി. മേല്പറഞ്ഞ “ഇംഗലംഗം” സമുദായക്കാരും ദുർഗ്ഗ ശനാഥിനിയെ അവജ്ഞാദ്രഷ്ടിയോടുകൂടിയാണ് വീക്ഷണം ചെയ്തത്. എന്നാൽ ബങ്കിമൻ അതുകൊണ്ടൊന്നും ഇളകിയില്ല. ഇരുവശത്തുനിന്നും കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഈ പ്രഹരങ്ങളെ തണുവൽഗണിച്ചുകൊണ്ട്, ദുർഗ്ഗപ്രതിജ്ഞയായ ആ ഭാഷാഭിമാനി താൻ സ്വീകരിച്ച സരണിയിൽ കൂടി നിൽക്കും മുന്തിയൊഴുപ്പൊഴെങ്കിലും ഉണ്ടാക്കി.

‘കുപാലകണ്ഡല’യാണ് ബങ്കിമചന്ദ്രന്റെ രണ്ടാമത്തെ കൃതി. 1867-ലാണ് അതു പ്രസിദ്ധീകൃതമായത്. ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ കീർത്തിയെ ശ്രദ്ധമുഖമാക്കിത്തീർത്തു ഈ കൃതിയാണ്. ബങ്കിമചന്ദ്രന്റെ കഥാപാത്രസൃഷ്ടിയിലുള്ള പ്രശംസാവാഹമായ സാമർത്ഥ്യം ഇതിൽ നല്ലവണ്ണം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. അഭിനവമായ ആശയപ്രകാശനരീതി, സമു

ജപലമായ ഭാഷാശൈലി, സരസമായ പ്രതിപാദനസമ്പ്രദായം എന്ന ഗുണങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ഈ ഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹത്തെ മറുജ്ജ ആസ്വാധികാകാനൊരുക്കുകയും ഗദ്യകർത്താക്കന്മാരുടെയും മുന്നണിയിൽത്തന്നെ നിർത്തുന്നു.

ബന്ധിമന്റെ മൂന്നാമത്തെ നോവലാണ്, 1869-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ 'മൂന്നാളിനി'. ഇക്കാലത്തിനിടയിൽ ഒരു ആഖ്യായികാകാരൻ എന്ന നിലയിൽ ബന്ധിമന്റെ പേർ ബങ്കാളംമുഖൻ വ്യാപിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അവസാനപാത്രമാകേണ്ട ഒരു വിഷയമല്ല വംഗസാഹിത്യമെന്ന് ഈ മൂന്നു ഗ്രന്ഥങ്ങൾകൊണ്ടും അദ്ദേഹം നാട്ടുകാരെ മനസ്സിലാക്കി. അവയുടെ അഭിനവതയും രാമണീയകുവും വംഗവാസികളെ ആകർഷിക്കാനും മുഖ്യമായിത്തീർന്നു. കണ്ണമടച്ച ബന്ധിമനെ കാറ്റുപറഞ്ഞിരുന്ന കൂട്ടരുടെ കണ്ണുകളും അപ്പോൾ തുറന്നു. മേല്പറഞ്ഞ കൃതികൾ ശ്രദ്ധയോടെ വായിച്ചതിന്റെ ഫലമായി ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ ഭാഷാലാളിത്വം, ഭാവമാധുര്യം, കല്പനാകൗശലം മുതലായ ഗുണങ്ങൾ അയാൾ കണ്ടറിയുകയും, അധികേഷപിച്ചു നാക്കുകൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെമേൽ അഭിനന്ദനങ്ങൾ ചൊരിയുകയും ചെയ്തു.

‘ആനന്ദമം’ ഒരു രാഷ്ട്രീയാപ്താചികയാണ്. ഭാരതത്തിൽ
 ഇന്നു കാണുന്ന രാഷ്ട്രീയപ്രസ്ഥാനത്തെയും നിദാനമായ സ്വദേശാഭിമാനത്തി-
 ന്റെ വിത്തു സമുദായമണ്ഡലത്തിൽ വിതയ്ക്കുക എന്ന കർമ്മം നിർവ്വഹിക്കുന്ന
 വിഷയത്തിൽ ഈ ആപ്താചിക വഹിച്ച പങ്ക് ഒട്ടും ചില്ലായല്ല. മാതൃ
 ഭൂമിയുടെ ഉൾക്കരണത്തിനായി സംഘടിപ്പിച്ചുള്ള സത്യാസിസംഘത്തിന്റെ
 തലവനായ സത്യാനന്ദൻ ദേവാചയത്തിൽ വെച്ചു തന്റെ നൂതനശിഷ്യ-
 ന്മാരെ സംഘത്തിൽ ചേർക്കുന്ന അമ്പസരത്തിൽ അവർത്തമ്മിൽ നടന്ന സം-
 ഭാഷണം ശ്രദ്ധിച്ചു വായിക്കുന്ന പക്ഷം ദേശാഭിമാനിയായ ഗ്രന്ഥകർത്താവി-
 ന്റെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തലും നമുക്ക് എടുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയും.
 സത്യാനന്ദൻ ശിഷ്യരോടു ചോദിക്കുകയാണ്:—“നിങ്ങൾ പരിശുദ്ധ
 രാജനോ?”

ശിഷ്യൻ:—“അതേ.”

സമ്പ്രദാനന്ദൻ:—“ഞങ്ങളുടെ സംഘവിചാരങ്ങളെ വിശ്വസ്തതയോടെ പരിപാലിക്കാമെന്ന് ഈ മാതൃകയിലൂടെ സന്നിധിയിൽപെട്ടു നിങ്ങൾ സമ്പ്രദൈവത്തോടോ?”

ശിഷ്യർ:—“എവർവ്വേ.”

സത്യാനന്ദൻ:—“മാതൃഭൂമിക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുന്നതുവരെ നിങ്ങൾ സ്വന്തം കടുംബസ്വത്തുളളയെല്ലാം ഉപേക്ഷിക്കാമോ?”

ശിഷ്യൻ:—“ഉപേക്ഷിക്കാം.”

സത്യാനന്ദൻ:—“മാതാപിതാക്കന്മാർ, സഹോദരീസഹോദരന്മാർ, പുത്രകുളുരുക്കൾ എന്നിവരെ പിരിഞ്ഞിരിക്കാമോ?”

ശിഷ്യൻ:—“ഇരിക്കാം.”

സത്യാനന്ദൻ:—“നിങ്ങൾ സ്വന്തമാക്കുന്നതു് എന്തായാലും അതെല്ലാം ഈ സഹോദരസംഘത്തിലേയ്ക്കു സംഭാവനചെയ്യാമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്യാമോ?”

ശിഷ്യൻ:—“ചെയ്യാം.”

സത്യാനന്ദൻ:—“മാതൃഭൂമിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി നിങ്ങൾ സമരം ചെയ്യാമോ?”

ശിഷ്യൻ:—“ചെയ്യാം.”

സത്യാനന്ദൻ:—“പാവനമായ ഈ മഹാപ്രതത്തിൽ ഏറ്റെടുക്കുന്നവരെല്ലാം അസ്ത്രാസ്ത്രം സഹോദരന്മാരാകയാൽ നിങ്ങൾ ജാതിഭേദങ്ങളെല്ലാം പരിത്യജിച്ചു ജീവിക്കാമോ?”

ശിഷ്യൻ:—“ജീവിക്കാം.”

ഈ സംഭാഷണത്തിലടങ്ങിയ ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ ആദർശങ്ങളെക്കൊണ്ടു നന്നായ്ക്കൊണ്ടു തന്നെ ഭാരതസ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിലെ നേതാക്കന്മാർ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്? ആത്മശുദ്ധിയും, മനോധൈര്യവും, സ്വാഗതസന്നദ്ധതയുംകൂടാതെ മാതൃഭൂമിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരം വിജയപ്രദമാകയില്ലെന്ന് ഒരു മുക്കാൽ ശതാബ്ദത്തിനു മുമ്പുതന്നെ ഭേദഭക്തനായ ആ സാഹിത്യകാരൻ തന്റെ പ്രതിഭാകരനാളായ ദുരദർശിനികൊണ്ടു കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. സുലാസിദ്ധമായ “വടന്തമാതരം”മന്ത്രം ഈ ഗ്രന്ഥം വഴിയായിട്ടാണ് ഭാരതീയർ ലഭിച്ചതു്.

ഏകദേശം ഇതേ ആദർശത്തോടുകൂടി ഏഴുതരത്തിലുള്ള മറ്റു രണ്ടു നോവലുകളാണ് ‘ദേവീപരധ്വനാനി’യും ‘സീതാരാമ’നും. “സംസ്കാരമാണ് ധർമ്മത്തിന്റെ ജീവൻ. ഫലേച്ഛകൂടാതെയുള്ള കർമ്മം മഹനീയമാണ്. ഇവ രണ്ടും ജീവിതത്തെ സുഖകരമാക്കുകയും വിജയാനന്ദം ഹീതമായ ഉദ്ദിഷ്ടസ്ഥാനങ്ങളെ നയിക്കുകയും ചെയ്യും” എന്ന തത്ത്വം

മാണ് ദേവീചര്യധാരാണി നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. സീതാരാമനാകട്ടെ, “സദാചാരപരമായ ശിക്ഷാക്രമത്തെപ്പറ്റി ലഭിച്ച കായികസംസ്കാരത്തിന്മേൽ അടിയുറച്ചതാണ് ആത്മസംസ്കാരമെന്നും, അതിനൊത്തുവെച്ചുകൊണ്ടുവെച്ചു, സമുദായത്തെയും, രാജ്യത്തെയും, മതത്തെയും ഇരുട്ടിൽനിന്ന് വെളിച്ചത്തിലേയ്ക്ക് ഉയർത്തിക്കാണിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു എന്നും, ഇൻഡ്യയുടെ അഭിവൃദ്ധിമാർഗ്ഗം പരമസ്തോത്രാഭിമാനത്തിന്റെ പാശ്ചാത്യപ്രായോഗികതയോടുള്ള സമ്മേളനഫലത്തിലാണ് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതെന്ന്”മാണ് ലോകത്തോടു ഉപദേശിക്കുന്നത്.

“പ്രായത്തോ വിഷയാൻ പുനഃ സംഗസ്തേഷുപജായതേ;
സംഗാൽ സഞ്ജായതേ കാമഃ; കാമാൽ ശ്രോധോഭിജായതേ;
ശ്രോധാൽ വേതി സമോഹഃ; സംമോഹാൽ സ്മൃതിവിഭുഃ;
സ്മൃതിഭൂശാൽ ബുധിനാശോ; ബുധിനാശാൽ പ്രണശ്യാതി;
രാഗഭേഷവിമുക്കൈതസ്തു വിഷയാനിന്ദിയൈശ്വരൻ
ആത്മവശൈശ്വര്യേയാന്മാ പ്രസാദമധിഗച്ഛതി.”

എന്നുള്ള ഭഗവൽഗീതാപദ്യങ്ങളുടെ ഒരു വ്യാഖ്യാനവും കൂടിയാണ് ആ ആഖ്യാനം. വിജ്ഞാനപ്രാപ്തിയായ മേല്പറഞ്ഞ മൂന്നു ഗുണങ്ങളും ഗീതയിലെ കർമ്മയോഗത്തിന്റെ വിവിധവശങ്ങളെ വിവരിക്കുന്ന വിശദമായ ഒരു ഭാഷ്യമാണെന്നു പറയുന്നപക്ഷം അത് അവാസ്തവമാകയില്ല.

‘വിഷവൃക്ഷം’ ഒരു നല്ല സാമൂഹികാഖ്യാനമാകുന്നു. സമുദായപരിഷ്കർത്താവായ ഈശ്വരചന്ദ്രവിദ്യാസാഗരൻ നടപ്പാക്കിയ വിധവാവിവാഹപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ദോഷവശങ്ങളെ ചിത്രണംചെയ്യുവാൻ അതിൽ ഗുണകർത്താവു വേണ്ടവണ്ണം ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിലെ പ്രതിപാദനരീതി അത്യന്തം ഹൃദയാവർജ്ജകമാണ്.

പുരാതനമിന്നുകളുടെ ബാഹുബലത്തെ അതിന്റെ യഥാർത്ഥപത്തിൽ ചിത്രണംചെയ്തു കാണിക്കുവാൻവേണ്ടി ബന്ധിതൻ ഏഴുതീട്ടുള്ള ഒരു ചരിത്രാഖ്യാനമാണ് ‘രാജസിംഹൻ’. ദുർഗ്ഗേശ്വരനി, സീതാരാമൻ, ചന്ദ്രശേഖരൻ, മൂന്നാളിനി എന്നീനോവകളും ചരിത്രാംശത്തെ ആധാരമാക്കി എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണെങ്കിലും, അവയൊന്നും യഥാർത്ഥത്തിൽ ചരിത്രാഖ്യാനമാകാൻ എന്ന പേരിന് അർഹമല്ല. “രാജസിംഹൻ”ന്റെ മുഖവുരയിൽ ബന്ധിതചന്ദ്രൻ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:—“ഞാൻ ഇതിനുമുമ്പ് ഒരിക്കലും ചരിത്രാഖ്യാനം എഴുതിയിട്ടില്ല. ദുർഗ്ഗേശ്വരൻ

നിനിയേയോ, സിതാരാമനേയോ, ചന്ദ്രശേഖരനേയോ ചരിത്രാഖ്യായിക എന്നു പറയുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. ഇതാണ് എന്റെ ഒന്നാമത്തെ ചരിത്രാഖ്യായിക. ചരിത്രാഖ്യായികകളുടെ നിർമ്മാണവിഷയത്തിൽ പരിപൂർണ്ണമായ കൃതകൃത്യത നേടിയിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ഒരിക്കലും ഉണ്ടാവാൻ വഴിയില്ല. അതിനാൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ കൃതകൃത്യനെന്നുള്ള ഭാവം എനിക്കും ഇല്ലെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.”

ഭാഷാവിഷയകമായ ചില പരിഷ്കാരങ്ങളും ബഹിമചന്ദ്രൻ രാജസിംഹന്റെ രചനയിൽ വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതിനെ സംബന്ധിച്ചും അദ്ദേഹം മുഖവുരയിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:—“ഇതിലെ ഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചും രണ്ടുവാക്കു പറയേണ്ടതായിട്ടിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ലേഖകനായും ഭാഷാചിന്തകനായും ഇപ്പോൾ രണ്ടു കക്ഷികളായി തിരിഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. ഒരു കൂട്ടർ പറയുന്നു, ‘ബങ്കാളിഭാഷയുടെ വ്യാകരണം എല്ലാവിഷയത്തിലും സംസ്കൃതവ്യാകരണത്തെ അനുസരിച്ചിരിക്കണം’ എന്ന്. മറേറ കക്ഷിയിൽപെട്ട ആളുകളുടെ അഭിപ്രായം അതല്ല. അവർ പറയുന്നത്, പണ്ടുമുതൽക്കേ ഭാഷയിൽ പ്രയോഗിച്ചുവന്നിട്ടുള്ള പദങ്ങൾ സംസ്കൃതവ്യാകരണവിധിപ്രകാരമായാലും സ്വീകാര്യങ്ങളാണെന്നാണ്. സംസ്കൃതത്തിൽ അപാരമായ ചാണഡിത്വം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള പല വിഭാഗന്മാരും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടെന്നു പ്രത്യേകം ഓർക്കേണ്ടതാണ്. രണ്ടാമത്തെ കക്ഷിയുടെ അഭിപ്രായത്തോടു് ‘ആനുകൂല്യമുള്ളവനാണ്’ ഞാൻ. എന്നാൽ സ്ഥാനത്തിലും അസ്ഥാനത്തിലും അവരുടെ മതത്തെ അനുശോഭിക്കുവാൻ ഞാൻ തയ്യാറല്ല. “ഗേവൻ”, “പ്രഭോ”, “സപാമിൻ”, “രാജകുമാരി”, “പിതഃ” എന്നിങ്ങനെയുള്ള സംബോധനകൾ ഞാൻ ഇതിനുമുമ്പിലൊക്കെ പ്രയോഗിക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ ഭാഷാപീഠിക യോജിച്ചതല്ലെന്നു തോന്നുകയാൽ ആവക പ്രയോഗങ്ങളെല്ലാം ഞാൻ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ തീരെ വെട്ടിപ്പിരിക്കുകയാണ്.”

ബഹിമന്റെ ഈ അഭിപ്രായം ഭാഷാപരിഷ്കരണങ്ങളായ എവന്തേയും ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുവാൻ വകയുള്ള ഒന്നാണ്. ഭീഷകാലത്തെ പ്രയോഗംകൊണ്ടു പ്രമുഖപ്രധാനംസിദ്ധിച്ച പദങ്ങളായാലും അവയുടെ വേഷം പാണിനിയുക്തങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമായിപ്പോയാൽ അവയെ സാഹിത്യദൃഷ്ടിയിൽ കടത്തിവിടുവാൻപാടില്ലെന്നു ശരിക്കുന്ന ഒരുകൂട്ടം മക്കമുഷ്ടിക്കാർ നമ്മുടെ ഇടയിലും ഇല്ലാതില്ല. ഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിയെ

യഥാർത്ഥമായി അവർ കാക്കിക്കുന്നതെങ്കിലും ബന്ധിതചര്യവാദനർമ്മിയിലെ യുക്ത സാഹിത്യപ്രാധാന്യത്തെ ഈ വക അഭിപ്രായമുണ്ടാകുന്നു, അവർ അർത്ഥം കണക്കിലെടുത്ത് അഭിപ്രായ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടാകാം.

‘കൃഷ്ണകാന്തന്റെ മരണപത്രം’, ‘രജനി’ എന്നിവ വിഷയകളെക്കുറിച്ച് വിശദീകരിക്കുന്ന രണ്ടു സാമൂഹികാചാര്യചരിത്രകൃതികളാണ്. തന്റെ കൃതികളിൽവെച്ച് “അത്യന്തമനോഹരമായ ബന്ധിതചര്യവാദനർമ്മി അഭിപ്രായപ്പെടാൻ കഴിയുന്നു” കൃഷ്ണകാന്തന്റെ മരണപത്രം. അന്ധനായ ഒരു കന്യകയുടെ പ്രേമചരിത്രത്തെ വിവരിക്കുന്ന ഒരു നോവലായ രജനി. രണ്ടും, കല്പനാചാര്യ, കഥാപാത്രങ്ങളുടെ തന്മയത്വപൂർണ്ണമായ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾ മുതലായ ഗുണങ്ങൾക്കുണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റു കൃതികളെപ്പോലെതന്നെ പ്രാധാന്യമേറിയവയാണ്.

വിസ്താരംകൊണ്ടും ഇതിവൃത്തവൈശിഷ്ട്യംകൊണ്ടും മേൽപറഞ്ഞ കൃതികളെപ്പോലെതന്നെ പ്രാധാന്യമുള്ളവയല്ലെങ്കിലും, ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ അനിവൃന്തമായ ഭാഷാശൈലിയും മനോഹരമായ മനോധർമ്മ വിഭാസവും വിളിയാടുന്ന മൂന്നു കഥാഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് ‘ഇന്ദിര’, ‘രാധാറാണി’, ‘യുഗലംഗുലിക’ എന്നിവ.

ബന്ധിതചര്യവാദനർമ്മി കീഴ്ത്തി മഴുവൻ ഒരുതൃപ്തികാകാർത്ഥം എന്ന വിചിത്രമായൊരു കഥയും ചരിത്രം, ശാസ്ത്രം, തത്വജ്ഞാനം, നിരൂപണം എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവിധവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹം ഗ്രന്ഥങ്ങളും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. “ഭവഭൂതിയും ഉത്തരരാമചരിത്രവും” എന്ന ജീവചരിത്രവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരൂപണസാമർത്ഥ്യത്തിന് ഉത്തരഭാഗമാണ്. ‘യമതത്വം’, ‘കൃഷ്ണചരിത്രം’ എന്നീ കൃതികൾ മനോഹരമായ തത്വജ്ഞാനത്തിലും അദ്ദേഹത്തിനുള്ള അനാധാര്യമായ പാണ്ഡിത്യത്തെ വിളിച്ചുപറയുന്നവയത്രെ. ‘ജ്ഞാനം’, ‘സാംഖ്യശാസ്ത്രം’ മുതലായ പ്രബന്ധങ്ങൾ ചരിത്രപുരുഷന്റെ ശാസ്ത്രപരീക്ഷണത്തിനുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങളാണ്. “ഭാരതവർഷത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം”, “പ്രാചീനഭാരതത്തിലെ രാജനീതി”, “ഭാരതകുടുംബം” മുതലായ ലേഖനങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രജ്ഞാനം തെളിയുന്ന പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ട്.

വിനോദപ്രധാനമായ രീതിയിലും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കുന്നതിന് ബന്ധിതചര്യവാദനർമ്മി സമർത്ഥനായിരുന്നു. “കഥാകാന്തൻ” “ലോകരാമസ്തം” എന്നീ കൃതികൾ ഈ വാസ്തവത്തെ വിളിച്ചുപറയുന്നവയാണ്. സുന്ദര

വും സൗകര്യവുമുള്ള ഭാഷയിൽ നേരപോക്കും ഫലിതവും കലത്തി സമാചാരതത്വങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുകയാണ് കഥാകാതന്ത് ചെയ്യുന്നത്. ലോകരഹസ്യത്തിൽ വ്യാഖ്യാചാര്യനായ ബ്രഹ്മാലോകൻ, ഹാമദ് ബാബുസാവാദി മുതലായ അനേകം പ്രബന്ധങ്ങൾ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഓരോന്നും സാമുദായികവും രാജനൈതികവുമായ ദോഷങ്ങളെ ഫലിതസമ്പന്നമായ ഭാഷയിൽ സരസമായ രീതിയിൽ ആക്ഷേപിക്കുന്നവയാണ്.

ബങ്കിമചന്ദ്രൻ്റെ സാഹിത്യസേവനങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ, അദ്ദേഹം നടത്തിയിരുന്ന “വംഗദർശനം” എന്ന പത്രഗ്രന്ഥത്തിൻ്റെ പേർ വിട്ടുകളയുന്നത് ഒരിക്കലും ഉചിതമായിരിക്കുകയില്ല. 1872-ലായിരുന്നു “വംഗദർശനം”ത്തിൻ്റെ ആവിർഭാവം. അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ മിക്കനോവലുകളും ആ മാസികവഴിയായിട്ടാണ് പുറപ്പെട്ടത്. അതിനുമുമ്പും ബംഗാളത്തിൽ പല പത്രങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും കാലക്രമത്തിൽ അവ വ്യക്തിപരമായ ആക്ഷേപങ്ങൾക്കും വിദ്വേഷജനകരായ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കും പ്രാധാന്യം നൽകി, വാൻ ഇടയായതിനാൽ അവയിലെ ഭാഷ ഭിഷിച്ചുപോവുകയും തന്മൂലം ബംഗാളത്തിലെ പത്രപ്രവർത്തനം ആകമാനം അധഃപതിക്കുകയുണ്ടായത്. ആ നിലയിൽനിന്നും പത്രപ്രവർത്തനപ്രസ്ഥാനത്തെ ഉയർത്തിയത് “വംഗദർശനം”മാണ്. ദോഷരഹിതമായ ഭാഷയിൽ ഏവർക്കും വിമർശനപ്രദമായ വിഷയങ്ങളെ സരസമായി പ്രതിപാദിച്ചു ജനസാമാന്യത്തെ ഉൽബുദ്ധരാക്കുവാൻ, അവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ സ്വരാജ്യസ്നേഹം, സ്വാതന്ത്ര്യാഗ്രഹം, ദേശാഭിമാനം മുതലായ ഉൽകൃഷ്ടഗുണങ്ങളുടെ വിത്തുകൾ വിതയ്ക്കുവാനുംവേണ്ടി ആ പത്രഗ്രന്ഥം അഗ്രാന്തപരിശ്രമംചെയ്തു. പ്രവർത്തകൻ്റെ ഈ ഉദ്ദേശ്യശ്രദ്ധി മൂലം മാസികയ്ക്ക് അചിതരണ അഭൂതപൂർവ്വവും അതുതാവഹവുമായ പ്രചാരംസിദ്ധിക്കുവാൻ ഇടയായി. ബംഗാളത്തിലെ ഓരോ ഗ്രാമത്തിലുപേക്ഷന്ന്, ആലസ്യത്തിൽ ആണ്ടുകിടന്നിരുന്ന ജനങ്ങളെ അതു തട്ടിയണിയി. ആ പ്രബുദ്ധതയുടെ ഫലമായി ക്ഷണേണ ബംഗാളത്തിലെങ്ങും ഒരു സജീവത വ്യാപിച്ചു.

“വംഗദർശനത്തിലെ നിഷ്പക്ഷവും, വിട്ടുവലും, നിർമ്മവുമായ നിരൂപണങ്ങൾ ഭാഷാസാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിൽ മുളച്ചുപൊങ്ങുന്ന നാശകരങ്ങളായ കളകളെ തീരുമാനം നശിപ്പിക്കുന്നതിനു കൈപ്പറ്റിയ ഉപയോഗിരുന്നു.

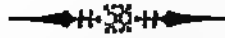
ഇങ്ങനെ, ആഖ്യാനികാകാരൻ, പത്രപ്രവർത്തകൻ, നിരൂപകൻ എന്നിങ്ങനെയുള്ള പല നിലകളിലും നിന്നുകൊണ്ടു ദീർഘകാലം മാത്രം ഭാഷയേയും മാതൃഭൂമിയേയും പ്രശസ്തമായ നിയമിത സേവിച്ച് അനന്യസലഭവും അത്യന്തസുരഭിലവുമായ യശസ്സിനെ സ്വന്തമാക്കിയ സാഹിത്യ സാമ്രാജ്യം ആ വിശ്വസാഹിത്യകാരൻ പ്രമോദരാഗത്താൽ പിരിഞ്ഞായി കിടന്നപ്പോൾ 1894-ഏപ്രിൽ മാസത്തിൽ, തന്റെ 56-ാമത്തെ വയസ്സിൽ, ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു.

ബന്ധിത പത്രസന്താനമൊന്നുമുണ്ടായിട്ടില്ല. ശരൽകമാരി, റീഡാബ്ജകമാരി, ഉൽപലകമാരി എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു പുത്രിമാർ മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അവരിൽ കനിപ്പുപുത്രിയായ ഉൽപലകമാരി പിതാവു ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ ചരമഗതി പ്രാപിച്ചു. മറ്റു രണ്ടു പുത്രിമാരും ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടെന്നാണ് അറിവ്.

ഇംഗ്ലീഷ്, ജർമ്മൻ മുതലായ പാശ്ചാത്യഭാഷകളിലും ഹിന്ദി, മഹാരാഷ്ട്രം മുതലായ പൗരസ്ത്യ ഭാഷകളിലും ബന്ധിതന്റെ മിക്കകൃതികളും തർജ്ജമ ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ചില കൃതികൾക്ക് നൂറിലധികം പരിഭാഷകളും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായിക്കാണാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഖ്യാനികകൾ മിക്കതും മലയാളത്തിലും വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടതായിട്ടാണ് അറിവ്. അവയിൽ ചില വിവർത്തനങ്ങളെല്ലാം ഭാഷാശുദ്ധി, ആശയസ്പഷ്ടത മുതലായവകൊണ്ട് അത്യന്തം രമണീയങ്ങളുമാണ്. അതുകൊണ്ടുമാത്രം നമുക്കു തൃപ്തിപ്പെടാൻ പാടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വക ഇനിയും അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളത്തിലേയ്ക്കു വരേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവയിൽതന്നെ ചിലത്, മുഖത്തിലെ ആശയത്തോടു അശേഷം യോജിക്കാത്ത തർജ്ജമകളെക്കൊണ്ടു ഭൂഷിച്ചവയുമാണ്. അതിനാൽ വിശുതകീർത്തിയായ ആ വിശ്വസാഹിത്യകാരന്റെ വിശിഷ്ടമായ സാഹിത്യസേവനത്തിന്റെ മധുരഫലങ്ങൾ സമഗ്രമായി കൈരളിക്കു കൈവരത്തക്കവിധം ആ വിഷയത്തിൽ കരളുഴിഞ്ഞു ശ്രമിക്കുവാനുള്ള കനിവും കഴിവും ഭാഷാഭിമാനികളായ കേരളീയർക്കുണ്ടാകട്ടെ എന്നുള്ള പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടി ഞാൻ വിരമിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ.

1. ബങ്കിമചന്ദ്രചാര്യന്റെ ജീയുടെ ശതവാർഷികദിനാഘോഷം.

വംഗസാഹിത്യചക്രവർത്തിയായ ബങ്കിമചന്ദ്രചാര്യന്റെ ജനിച്ച നൂറുണ്ടാലും തികയുന്ന സ്പദിനത്തെ ഇക്കഴിഞ്ഞ ജൂൺ 20-ാം തീയതിയിൽ വടക്കെ ഇൻഡ്യക്കാർ വളരെ ആഘോഷത്തോടുകൂടിയാണ് കൊണ്ടാടിയത്. പല സ്ഥലങ്ങളിലും അതുസംബന്ധിച്ച ഗംഭീരങ്ങളായ യോഗങ്ങളും പ്രസംഗങ്ങളും നടക്കുകയുണ്ടായി. ബങ്കിമചന്ദ്രന്റെ കൃതികളെല്ലാം ആകർഷകമായവിധത്തിൽ പ്രസാധനം ചെയ്യുന്നതിനായി അവിടത്തെ ഒരു ഭാഷാഭിമാനി പതിനായിരം രൂപ സംഭാവന ചെയ്തിരിക്കുന്നു വാതു. ശതവാർഷികദിനാഘോഷം പ്രമാണിച്ച്, ബങ്കിമചന്ദ്രന്റെ പേരിൽ ഒരു ശാശ്വതസ്തോത്രം ഏല്പിക്കുന്നതിനും അവർ ആലോചിച്ചുവരുന്നു. ആ സാഹിത്യസാഹസ്യമന്റെ കൃതികളെപ്പറ്റി ബംഗാളിലെ കൈമേന്മാനായ സാഹിത്യകാരന്മാരെക്കൊണ്ടു ബഹുമാനമായ നിരൂപണങ്ങളും, ആസ്വാദനങ്ങളുമെഴുതിച്ച് അവയെല്ലാം കൂട്ടിച്ചേർത്ത് ഒരു Souvenir പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനും അവർ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ബങ്കിമചന്ദ്രന്റെ നേരെ കൈരളിക്കുള്ള കടപ്പാടിനെ രാജ്യത്ത്, പ്രസ്തുതശതവാർഷികദിനം പ്രമാണിച്ച്, സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ മിഥുനമാസം 26-ാം-നും ഏറ്റുമാനൂർ പെരുമാന്തർ ശ്രീതദ്ദേവിലാസം സ്കൂളിൽവെച്ചു സാഹിത്യകുശലൻ ടി. കെ. കൃഷ്ണമനോൻ അവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ഒരു പൊതുയോഗം കൂടി. ബങ്കാളികൾക്കും കേരളീയർക്കും തമ്മിൽ പല കാര്യങ്ങളിലുള്ള സാമ്യത്തേയും ബങ്കിമചന്ദ്രന്റെ സാഹിത്യചക്രങ്ങളേയും പരാമർശിച്ചു കൊണ്ടുണ്ടായ അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗത്തിനുശേഷം പണ്ഡിതർ ആർ. സി. ശർമ്മ അവർകൾ ബങ്കിമചന്ദ്രനെപ്പറ്റി ഒരു പ്രസംഗം വായിച്ചു. (അത് ഈ ലക്കത്തിൽ അന്യത്രമേൽക്കിട്ടുണ്ട്.) യോഗത്തിലെ നടപടി വിവരം, ശതവാർഷികദിനാഘോഷം പ്രമാണിച്ചു ബങ്കാളിൽ രൂപവൽകരിച്ചിട്ടുള്ള കമ്മിറ്റിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷനെ അറിയിക്കാൻനിശ്ചയിച്ച് ഉപസംഹാരപ്രസംഗത്തോടുകൂടി യോഗംപിരിഞ്ഞു.

2. പരിഷ്കരിച്ചാഹ്വാനസംഘയോഗം.

പരിഷൽകാലഓൾ ഞങ്ങൾക്കിടയ്ക്കുണ്ടെന്നു എഴുതുന്നു:—

സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷ്കരിച്ചാഹ്വാനസംഘത്തിന്റെ ഒരു സാധാരണയോഗം കർക്കടകമാസം 9-ാംനമ്പർ പെരുമാറ്റം ശ്രീശങ്കരലാഡ്ജിൽവെച്ചു മഹാമഹിമശ്രീ കേരളവർമ്മ അമ്മാമൻതമ്പുരാൻതിരുമനസ്സിലെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടി.

കോട്ടയത്തുവെച്ചു നടന്ന പരിഷത്തിന്റെ പന്ത്രണ്ടാമത്തെ സമ്മേളനത്തിൽ പാസ്സാക്കിയ പ്രമേയങ്ങളുടെ കാര്യം ആലോചനയ്ക്കെടുത്തു. പ്രമേയങ്ങളോ, അവയെ സംബന്ധിച്ചു എന്തെങ്കിലും വിവരങ്ങളോ കോട്ടയത്തെ സമ്മേളനപ്രവർത്തകന്മാർ ഇതേവരെ ഇവിടെ അയച്ചുതന്നിട്ടില്ല. പ്രമേയങ്ങളുടെ ഓരോ പ്രതി അയച്ചുതരണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട്, കോട്ടയം സമ്മേളനത്തിന്റെ സ്വീകരണസംഘാദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്ന ശ്രീമാൻ കെ. സി. മാത്യുവിന് ഇവിടെനിന്ന് എഴുതി അയച്ചു. രണ്ടെഴുത്തുകൾ അയച്ചതിനുശേഷം, ആ വക റിക്കാർട്ടുകൾ ഉണ്ടെന്നു തന്റെ കൈവശമില്ലെന്നുള്ള ഒരു മറുപടി കിട്ടി. കാര്യങ്ങൾ യായ ശ്രീമാൻ സി ഐ. രാമൻനായർ എഴുത്തയച്ചതിനു മറുപടി പോലും കിട്ടിയിട്ടില്ല. പരിഷസമ്മേളനത്തിന്റെ റിപ്പോർട്ട് തെറ്റാവാതികത്തിൽ ചേർത്ത അവസരത്തിൽ പത്രങ്ങളിൽനിന്നു പ്രമേയങ്ങളെ പകർത്തുകയാണ് ചെയ്തത്. ആ രൂപത്തിൽ ആ പ്രമേയങ്ങളെപ്പറ്റി ഒന്നും ചെയ്യാൻ പരിഷത്തിനു നിവൃത്തിയില്ല. ഒന്നാമത്, പ്രമേയങ്ങളുടെ ശരിയായ രൂപം അതാണോ എന്നു നിശ്ചയിച്ചു; രണ്ടാമത്, അവയിൽ വല്ലതും കോട്ടയം സമ്മേളനപ്രവർത്തകന്മാർ നിട്ടിപ്പുറങ്ങളായ അധികൃതസ്ഥാനങ്ങളിലേയ്ക്ക് അയച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടോ എന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഈ സ്ഥിതിക്ക് റജിസ്ട്രേഷൻ പരിഷത്തിനോടു ശുപാർശ ചെയ്യുന്ന രൂപത്തിൽ പാസ്സാക്കിയിട്ടുള്ള പ്രമേയങ്ങളെപ്പറ്റി മാത്രമേ തൽക്കാലം എന്തെങ്കിലും ആലോചിക്കാൻ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. അതിനെപ്പറ്റി താഴെ കാണിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ ചെയ്തു.

1. ശാസ്ത്രം, വിവർത്തനം, കല, ഗവേഷണം എന്നിവയാലി വിഷയങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനായി പ്രത്യേകം കമ്മിറ്റികളെ നിയമിക്കണമെന്നുള്ളതാണ് ഒരു പ്രമേയം. ഈ വക വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു വേണ്ടതു ചെയ്യുന്നതിനായി ഇതിനുമുമ്പു നിയമിതങ്ങളായ കമ്മി

ററികളിൽ, കലാവിഷയകമായ കമ്മിറ്റിക്കാരൊഴികെ, മറ്റുള്ളവർക്കും പ്രവേശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നില്ല. എന്നിരുന്നാലും സമ്മേളനത്തിന്റെ ശിപാർശയെ ആദരിച്ച്, താഴെ പറയുന്ന കമ്മിറ്റികളെ രൂപവൽക്കരിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു.

ക. ഗവേഷണം.

മോൺസിഞ്ഞോർ ജേ. പാലോക്കാരൻ എം. എ, മെ: ടി. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ ബി. എ., കോങ്ങോട്ടു കൃഷ്ണൻനായർ, പണ്ഡിതർ ഈ. വി. രാമൻനമ്പൂതിരി, കട്ടമശ്ശേരി നാരായണപ്പിഷാരടി എം. എ. ഇവരിൽ ഒന്നാമതായി പേർ പറയുന്ന ആൾ കമ്മിറ്റിയുടെ സംയോജകനായിരിക്കും.

ഖ. ശാസ്ത്രം, വിവർത്തനം.

1. ഡാക്ടർ എൽ. എ. രവിവർമ്മ, 2. മെ: ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി, എം. എ., (സംയോജകൻ) 3. എട്ടമരത്തു വിപ്രാൻ സെബാസ്റ്റ്യൻ, 4. പി. രത്നമയിദേവി എം. എ., 5. മോൺസിഞ്ഞോർ ജേ. പാലോക്കാരൻ.

ഈ കമ്മിറ്റിക്കാർക്കു കൂടുതൽ അംഗങ്ങളെ ചേർക്കാനുള്ള അധികാരമുണ്ടായിരിക്കും. ഗവേഷണവിഷയകമായ കമ്മിറ്റിക്കാർ, പരിഷ്ക്കരണോദ്ദേശ്യമായിട്ട് ഒരു ഗവേഷണമന്ദിരം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും കഴിയുന്നതും പൂർണ്ണമായ ഒരു ഗ്രന്ഥാലയം ഏറ്റെടുത്തുന്നതിനും വേണ്ട സ്രഷ്ടിവരമായ പദ്ധതികളെ നിശ്ചയിച്ചു പ്രാരംഭപ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തുമെന്നാണ് പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നത്.

2. മലയാളത്തിൽ ഇതേവരെയുണ്ടായിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളുടെ ഒരു പട്ടിക തയ്യാറാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പുസ്തകങ്ങളോ അവയെ സംബന്ധിച്ച വിവരങ്ങളോ അയച്ചുതരണമെന്ന്, ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ, പ്രസാധകന്മാർ, പ്രകാശകന്മാർ, മുദ്രാലയക്കാർ എന്നിവരോട് അപേക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നു തീരുമാനിക്കുകയും ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച എഴുത്തുകയ്ക്കു നടത്താൻ സഹകാരികളായെ പൂർത്തീകരിക്കുകയും ചെയ്യും.

3. ഏതു പ്രമേയവും നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിനും പരിഷ്ക്കരണത്തിന്റെ കാര്യക്കുറമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും പണം അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നതിനാൽ പരിഷത്തിന് ഒരു മുഖ്യനമുണ്ടാക്കുന്നതിനുവേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചു തൽസംബന്ധമായി പ്രായോഗികമായി ഏറ്റെടുക്കും.

ലും ചെയ്യുന്നതിനു താഴെ പേർപറയുന്ന മാന്യന്മാരെ കൂടുതൽ അംഗങ്ങളെ ചേർക്കാനുള്ള അധികാരത്തോടുകൂടി ഒരു കമ്മിറ്റിയായി തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നു. 1. മി: കെ. സി. മാത്യു ബി. എ. ബി. എൽ. 2. മി: ടി. തോമസ്, ഭീമം പത്രാധിപർ, 3. മി: സി. ഐ. രാമൻനായർ. (തീമാൻ കെ. സി. മാത്യു കമ്മിറ്റിയുടെ സംയോജകനായിരിക്കും.)

കമ്മിറ്റി ചെയ്യുന്ന ജോലിയെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരവും വിശദമായ കണക്കുകളും, പിരിയുന്ന പണവും, മാസത്തോറും പരിഷൽ വജാൻജിയുടെ പേക്കയയ്ക്കേണ്ടതാണ്. പ്രസ്തുതവിവരങ്ങൾ ഞ്ഞെമാ സികത്തിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു.

4. നിലവിലിരിക്കുന്ന പരിഷത്സംവത്സരത്തിൽ, ശാസ്ത്രവിഷയപ്രതിപാദകമായ ഒരു ഗ്രന്ഥം, പരിഷത്തിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയോ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നു തീരുമാനിച്ചു.

ഈ സാമൂഹ്യനീതിക്കും വിമർശനാത്മകതയ്ക്കും മാന്യവെണ്മയുണ്ടിവന്നതിൽ ധ്വസനിക്കുന്നു.

113 എടവം 1-ാംന-മുതൽ കക്കടകം 15-ാംന-വരെ വരിസംഖ്യ അടച്ചവരുടെ പേരുവിവരം.

പണമടച്ച ആളുടെ പേരും മേൽവിചാരവും	എത്രകൊല്ലത്തെ ഏക്കര	സംഖ്യ ക. ന്ന. സ.
നെഡ് മാസ്റ്റർ, ഹൈസ്കൂൾ, കുന്നംകുളം	112-ലെ	3 0 0
നെഡ് മാസ്റ്റർ, ബി. ഏച്ച്, സ്കൂൾ, കൊടുമാഴ്ക	113-ലെ	3 0 0
പ്രസിഡന്റ്, മലയാളീ സമാജം, മാങ്ങി	"	3 0 0
ലിംഗ്വിസ്റ്റാ, മഹാരാജാജാലയം, എറണാകുളം	"	3 0 0
തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെന്റിൽനിന്നും 50 പ്രതികളുടെ	"	150 0 0
കൊല്ലിഗവൺമെന്റിൽനിന്നും വിവിധ സ്കൂളുകളിലേക്കും കൊടുത്ത മാസികകളുടെ വരിപ്പണംപക	"	96 0 0
സിക്രട്ടറി, ചിങ്ങിരി തിരുനാൾവായനശാല, തിരുവനന്തപുരം	"	3 0 0
മാനന്തർ, കലാശാസ്ത്രം, മുളകുന്നത്തുകാവ്	"	3 0 0
ലൊബ്ബിയർ, യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ മിഷൻ, ആലുവ	"	3 0 0

ലൈബ്രറിയൻ, അപ്പാസ്തോലിക്കസിയനാമി, ആലുവാ	113-ലെ	3	0	0
മറനേരൻ, കെൻദ്രമേരിസ് ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂൾ, "	"	3	0	0
മ. മ. ശ്രീ. രാഘവവർമ്മക്കുട്ടിയമ്മയമ്മാൻതിരുനെൽവേലൂർ പന്തളം	"	3	0	0
" ആർ. രാമവർമ്മയമ്മയമ്മാൻതിരുനെൽവേലൂർ	"	3	0	0
നവ: ഫാമർ ജോൺ പാലോക്കോൻ, തൃശ്ശൂർ	"	3	0	0
റവ: ഫാമർ ജോസഫ് പൂലാക്കോൻ, തൃശ്ശൂർ	"	3	0	0
ശ്രീമതി കുടിയറവു ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മയമ്മാൻതിരുനെൽവേലൂർ, തൃപ്പൂണിത്തുറ	"	3	0	0
" മിസ്സിസ് കുമാരനാശാൻ, തിരുവനന്തപുരം	"	3	0	0
മ. രാ. രാ. വെംബ് കിരീടസ് ലക്ഷ്മണൻനമ്പൂരിപ്പാട് അവർകൾ, കോട്ട	"	3	0	0
" ഫാ. നാരായണപിള്ള അവർകൾ, ചെങ്ങമം	"	3	0	0
" ശ്രീരാമണി കേ. ശങ്കരൻകുട്ടിയമ്മയമ്മാൻതിരുനെൽവേലൂർ, കെ. ജോർജ്ജ്	"	3	0	0
" ആർ. കുളത്തുത്തറ അവർകൾ, തിരുവനന്തപുരം	"	3	0	0
" ഫാ. രാജരാജവർമ്മയമ്മ അവർകൾ, തിരുവനന്തപുരം	"	3	0	0
" പത്രയത്തു് ഇ. രാമൻകോണൻഅവർകൾ, ചെറുവർ	"	3	0	0
" കേ. ആർ. മോനാൻ അവർകൾ, വെംബ്	"	3	0	0
" പനച്ചിടൽ രാമൻപിള്ള, അയിരൂർ	"	3	0	0
" വി. ആണ്ണിപ്പിള്ള അവർകൾ, തൃശ്ശൂർ	"	3	0	0
" കേ. പി. കൃഷ്ണമൂർത്തൻ അവർകൾ, എറണാകുളം	"	3	0	0
റാവുവേലൂർ നാരായണൻപണ്ണാല അവർകൾ, തിരുവനന്തപുരം	"	3	0	0
മ. രാ. രാ. ഐ. സി. ചാക്കോ അവർകൾ, തിരുവനന്തപുരം	"	3	0	0
" കേ. പി. പരമനാഥപിള്ള, അവർകൾ	"	3	0	0

സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തുവക 1113 ധനമുതൽ 1173 കർഷകം
15-ാം വരെയുള്ള വരുവിലവു കണക്ക്.

വരുവ്		ചിലവ്	
വിവരം	ക. അ. രൂ.	വിവരം	ക. അ. രൂ.
1. 113 പൂവകം അവസാനത്തിൽ നിക്ഷിപിച്ച്	180 12 4	1. അച്ചുകൂലി	308 7 5
2. വതിസംഖ്യ	450 6 0	2. വളവിതയനിക്ക (കടലാസുചില)	125 0 0
3. പഴയവകം വിവരം	1 2 0	3. ചെലവുചിലവ്	31 13 9
		4. കമ്മീഷൻ	4 4 7
		5. ഓർനിച്ചുക	12 2 0
		6. അച്ചുകൂലിചിലവ്	
		(112 രൂപയെ 113 മിനുക്കി)	60 0 0
		7. അച്ചുകൂലി	5 0 0
		8. ചെലവുചിലവ്	4 8 0
		9. ചിലവുചിലവ്	3 5 6
		നീക്കിയിട്ടുണ്ട്	26 11 3
	<u>582 4 4</u>		<u>582 4 4</u>

വരുവില.

സംഗ്രഹനയമം അച്ചുക്കടം, പെരുമാറ്റം, ഏറ്റെടുക്കും.